

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GIFT FROM THE WING

SOURCE OF ELEMENTRA BOOK 4
WILLA RAE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GIFT FROM THE WING

SOURCE OF ELEMENTRA BOOK 4

WILLA RAE

Kanattan Gelen Hediye

Elementra'nın Kaynağı Kitap 4

Telif Hakkı© 2024 Willa Rae

Tüm hakları saklıdır.

Lawrence Editing tarafından düzenlenmiştir

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu yapımda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kanattan Hediye/Willa Rae-1. baskı.

ISBN-979-8-9898968-6-8

*Her zaman "onları iyilikle öldür" yolunu seçmek zorunda
kalanlara...*

Umarım bundan sonra bir tatmin duygusu yaşarsınız.

Content Warning

Bu kitabın sayfalarında bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek karanlık içerikler bulacaksınız.
Bunlarla sınırlı olmamak üzere: Tecavüz, işkence ve şiddet dahil olmak üzere hem zihinsel hem de fiziksel istismar konuşmaları ve geri dönüşleri.
Ebeveyn ölümü.
Bu kitapta cinayet/şiddet, sert bir dil, ateşli durumlar, cinsel durumlar ve diğer yetişkinlere yönelik içerikler bulunmaktadır!
Kendi takdirinize bağlı olarak okuyun. 18 yaşından büyükler için tasarlanmıştır.

Contents

- [1. Bir](#)
- [2. İki](#)
- [3. Üç](#)
- [4. Dört](#)
- [5. Beş](#)
- [6. Altı](#)
- [7. Yedi](#)
- [8. Sekiz](#)
- [9. Dokuz](#)
- [10. On](#)
- [11. On bir](#)
- [12. On iki](#)
- [13. On üç](#)
- [14. On dört](#)
- [15. On beş](#)
- [16. On altı](#)

17. On yedi
18. On sekiz
19. On dokuz
20. Yirmi
21. Yirmi Bir
22. Yirmi İki
23. Yirmi Üç
24. Yirmi Dört
25. Yirmi Beş
26. Yirmi Altı
27. Yirmi Yedi
28. Yirmi Sekiz
29. Yirmi Dokuz
30. Otuz
31. Yazar hakkında

Bir

Söğüt

Bana yıldırım çarptı.

Şu anda vücudumda meydana gelen acımasız saldırının tek açıklaması bu.

Elektrik şimşegi zihnimden geçip göğsüme doğru ilerliyor ve dayanılmaz bir ısı ve ışık patlamasıyla her sinirimi yakıyor. Her kalp atışı beni sersemleten, nefessiz bırakan ve derimden fırlamadığıma şaşırdığım kadar şiddetli bir şekilde titreten acı verici bir artçı şok.

Kulaklarım delici bir parazitle çınlıyor ve düşüncelerim -hatıralarım- fırtınadaki kıvılcımlar gibi dağılıyor. Çarpmanın şiddeti onları sağa sola savuruyor ve zihnimde nerede olmaları gerektiğini bulmak için savaşıyorlar.

Her şey dönüyor.

Aurora'nın nazik gözlerinde bir nebze olsun dayanak arıyorum. Ondan sızan sakin, nazik doğa beni can simidine tutunmaya çağırıyor ama bana her ne oluyorsa bir kalkan gibi davranarak beni koruma çabalarını engelliyor.

Zihnim parçalanırken sırtım eğiliyor - yemin ederim güç kafatasımı ikiye bölüyor. Kısacık, mutluluk dolu bir zaman diliminde hiçbir şey yok. Hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey duymuyorum, hiçbir şey hissetmiyorum, tat almıyorum, koklamıyorum, aklınıza ne gelirse.

Hiçbir şey.

Ertelene çok hızlı bitti. Tanımaya ve alışmaya başladığım hayat etrafımda yıkılıyor.

Zihnimdeki bariyer üstüne bariyer, korkunç bir depremde sonra kötü inşa edilmiş binalar gibi yıkılıyor. Anılar her açıdan içeri girerken bunu durdurmak mümkün değil, ancak bana neden böyle bir yıkım getirdiklerine dair en ufak bir fikrim yok.

Ama hissettiğim tek şey bu.

Kalbim sıkıca sıkıttığım yumruğumun altında paramparça oluyor, sanki uzanıp onu oyan benmişim gibi. Boğazımdan acı dolu bir çığlık koparken yanağımda rahatlatıcı daireler çizen parmaklarım irkiliyor ve etrafımda patlayan camlar yere dökülüyor.

"Çocuklar... Tillman... Lütfen biri şunu durdursun. Durdurun," diye yalvarıyorum ama cevap yok.

Hiçbir şey tahribatın içine giremiyor.

Elementra, lütfen.

Eğer anıların getirdiği tehlike buysa, onları istemiyorum.

İstemiyorum.

"İğne olmak istemiyorum. Hayır, lütfen, lütfen," diye avazım çıktığı kadar bağırırken, babam kollarını ve bacaklarını titreyen bedenime doluyor.

"Yeter Willow. Eğer kıpırdamadan duramazsan, seni tutacağım. Beni anlıyor musun?"

"Lütfen. İğneye ihtiyacım yok," diye yalvarıyorum sessizce, dişlerimi takırdatabilecek kadar şiddetli titremeler içimden geçerken.

Şu anki bilinçaltım zihnimin ön saflarına doğru ilerliyor ve benim olduğunu bildiğim bulanık gözlere bakıyorum.

Sadece yirmi yaş daha gençtiler.

Kendimi bu andan koparmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Altı yaşındaki beni o canavarın kollarından söküp almak istiyorum ama zihnimdeki kilidi kıramıyorum. Göremediğim kısıtlamalar beni bu anıya hapsediyor ve ben bunu yeniden yaşamak istemiyorum.

Yaşadığım büyümeye rağmen bu gün sonsuza kadar peşimi bırakmayacak.

"Yeter," diye emrediyor babam, beni hafifçe sarsıyor ve yalvarmalarımı susturuyor.

Babam ve benim oturduğumuz sandalyenin üzerinde duran bir adam bileğimi öyle sert kavırıyor ki nefesim kesiliyor. Bu soluk, dirseğimin kıvrımına batırılan iğnenin delici acısıyla hızla bir çığlığa dönüşüyor ve vücudum içimde titreşen korkuya doğal olarak tepki veriyor.

Koluma bağlı hortumdan akan kırmızıyı ilk gördüğümde sıcak sıvı bacaklarımdan aşağı akıyor ve babam kollarımı acıyla kavırken daha sert hıçkırıyorum.

"Seni aşağılık çocuk," diye bağılıyor, irkilmeme ve gerilmeme neden oluyor ama mesanem durmuyor. Onu durduramıyorum. "Bugün için bir torba yeterli. Kızımın şimdi ve burada öğrenmesi gereken bir ders var."

Adam babama başıyla selam veriyor, sanki kanımın daha hızlı akmasını sağlayacakmış gibi iğnenin çıktığı yere bir fiske vururken bana bakma zahmetine bile girmiyor.

Taş kesilmiş bir halde babamın kucağında titreyerek oturuyorum, şeffaf torbayı ağzına kadar dolduran parlak kırmızıya takılıp kalıyorum ve gözlerimden akmayı durduramayan yaşlar dilimde metalik bir tat bırakıyor.

İğne kolumdan dikkatsizce çekildiğinde küçük göğsüm daha hızlı yükselip alçalıyor ve çıkış yerinde biriken küçük kan damlasına odaklandığımda dudaklarımdan acınası bir inilti geçiyor.

Hayatımda ilk kez kendi kanımı gördüğümü hatırlıyorum ve bu midemi alt üst ediyor. Gençliğimde içimde savaşılan kafa karışıklığı ve korku, şimdiki benliğimin içinde yuvarlanan kargaşayı yoğunlaştırıyor.

Kahretsin, çok korkmuştum, kafam çok karışmıştı.

Beni kahvaltımı yaptığım güneşlenme odasından almak için bir ev personeli gönderdiğinde olacaklar hakkında bana hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Daha yeni oturmuştum. Çırpılmış yumurtadan bir ısırik aldım ve mutlu anım bozulduğunda tadına bakmak için mutlu bir şekilde sallanıyordum.

Babam beni kucağından çekip çalışma odasından dışarı sürüklerken, az önce emrini yerine getiren adama bir şeyler mırıldanırken, koluma bulaşan renkle kopuyor ilişkisizliğim. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama bana sadece ölümcül bir bakış atıyor. Hiçbir emrin ağzından çıkmasına gerek yok çünkü bu bakış vücudumda korku yaratıyor.

"Özür dilerim," diye hıçkırıyorum hıçkırıklarımın arasından.

"Henüz değilsin ama bugün meydan okumanın ve iğrenç tavırlarının sana ne getireceğini öğreneceksin Willow. Şu ana kadar sana benimle kavga etmemen gerektiğini yeterince aşıladım," diyor o kadar nazikçe ki, küçük kalbim gerçekten kızgın olmadığına dair saf ve çocuksu bir umutla çarpıyor.

Yanından geçtiğimiz ev çalışanları her ne yapıyorlarsa duraklıyorlar, ben malikânenin içinden geçip ormana açılan arka kapıdan çıkarken başlarını öne eğiyorlar.

Bakışlarım daha uzağı göremeyecek kadar kalınlaşana kadar uzun ağaçların arasından bakıyor ve beni oraya zorla sokmak üzere olmasından ölesiye korkarak sertçe yutkunuyorum. İçeride hangi canavarların saklandığını bilemeyiz.

Babamın "Onu içeri sokun," komutuyla irkiliyorum ve ayaklarımdan kaldırılırken çığlık atıyorum.

Dipten sadece birkaç santim aşağıya bırakıldığımda ses boğazımdan yırtılmaya devam ediyor. Hareket o kadar ani ve sarsıcı ki, yere yuvarlanıyorum ve bir ağız dolusu toprak yutuyorum. Kendimi dört ayak üzerinde yukarı itmeye çalışırken kollarım titriyor ama şok tüm gücümü alıp götürüyor ve sırt üstü yuvarlanıyorum.

"Eğer pis bir çocuk gibi davranmak istiyorsan, sana öyle davranacağım.

Dersini aldığına karar verene kadar burada kalacaksın."

Bulunduğum yere ilk bakışımda korku bedenimi yakıp kavuruyor. Yerden sıçradım ve ellerimi

Toprak duvarın kenarından aşağıya doğru çığlık atarak ve yalvararak tutunmanın ve tırmanmanın bir yolunu arıyorum. Her denemede üzerime daha fazla toprak çekerek kıcımın üzerine düşmeye devam ettiğim için işe yaramıyor. "İyi olacağım. Dinleyeceğim. Söz veriyorum," diye bağıyorum, ağlıyorum, öğürüyorum ve içimi parçalayan hıçkırıklar o kadar sert ki Her umutsuz nefes alışta midesi kalkıyordu.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum, Willow. Bana karşı gelmek senin kanında var ama emin ol, seni bu alışkanlığından vazgeçireceğim." Beni orada nefessiz, taş kesilmiş ve affedilmesi için yalvarır halde bırakarak, tepinerek uzaklaşmadan önce yemin ediyor.

Sonunda midem bana karşı isyan ediyor ve yol boyunca bir yerlerde ayakkabılarımı kaybettim, bu yüzden çıplak ayak parmaklarım hem kahvaltımın içeriğine hem de toprağa gömüldü. Yorgunluk küçük bedenimi ağırlaştırıyor. Daha fazla mücadele edemiyorum ve sendeleyerek yere düşüp karanlığa karışıyorum.

Beni serbest bırakmayan bu anı ile zihnimin zindanlarında hapsoldüğüm yerde kendi kendime ağlıyorum. Sahip olduğum tüm zihinsel gücü kullanarak beni çevreleyen bariyeri itiyorum, ama o gevşemiyor. Gevşemiyor. Aksine, bana daha sıkı yapışıyor ve ben de buna katlanmaya devam etmek zorunda kalıyorum. Beni bugün olduğum kişiye dönüştüren birçok günün ilkine katlanmak.

"Uyanın, Bayan Abott."

Kabuk bağlamış gözlerim çırpınarak açılıyor ve korkunç bir gece terörü olduğunu düşündüğüm şeyden uyandığımda kalbimdeki çarpıntı hemen başlıyor. Karanlık toprak duvarları ve toprağın serinliğini içime çekerken, gözyaşlarım anında yanaklarımdan aşağı akmaya başlıyor ve nefes alışverişim hızlanıyor. Minik parmaklarım can havliyle tutunduğum bir avuç çamurdan kurtuluyor ve kendimi hızla yukarı itip üstüme bakıyorum.

"Artık dışarı çıkabilirsiniz Bayan Abott. Babanızın ilgilenmesi gereken bir işi vardı," diyor dadım Bayan Johnson, kollarını bana doğru uzatmış yerde yatarken.

Uzanıp ellerimden tutuyor ve beni dışarı çekiyor, sonra beni ayağa kaldırıyor ve temizlenmek için ayağa kalkıyor. Uzun dikdörtgen deliğe bakmaktan kendimi alamıyorum. Yukarıdan bakınca o kadar da büyük görünmüyor, ama içeride... devasa, hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Şimdi gidip temizlenmen gerekiyor. Baban bu gece burada olmayacak ve herhangi bir kötü davranışı ona rapor edeceğim, bunu aklından çıkarma." O kadar sert konuşuyor ki sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum.

Neden bana da kötü davranıyor?

Kalbim paramparça oluyor.

O zaman zihnimde savaşı kafa karışıklığını şimdi hissetmek yürek parçalayıcı. Bunaltıcı. Sadece altı yaşımdaydım. Hâlâ bir bebektim ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Her gün benim için kıyafetlerimi hazırlayan, saçlarımı tarayıp ören kadının neden birdenbire bana yanlış bir şey yapmışım gibi davrandığını anlayamıyordum.

Kolumu tutmak için uzandığımda, panik beni ele geçirdi.

Ondan uzaklaşırken göğsüm kabarıyor ve sanki hayatımdaki en büyük canavar oymuş gibi ters ters bakıyorum. Ayaklarımın altındaki yaprakların çıtırtısı başımı çevirip arkamdaki ormana bakmama neden oluyor.

Oradaki canavarlar mı yoksa önümdeki mi?

Orman kazanır.

Bacaklarımı beni ileriye, adımın çağırın sestem, o delikten, o evden uzağa itmeye zorluyorum. Her şeyden uzağa.

Çıplak ayaklarım ormanın yaprakları üzerinde ilerlerken sessizce kendi kendime "Koş," diye mırıldanıyorum.

Ayağım takılıyor, çenem bir kozalağa takılıyor ve sallanan kollarımla kendimi yukarı itmeye çalışırken avuç içlerim tutunduğum çalı çırpıdan yarıyor. Topuklarımın üzerine oturup hüngür hüngür ağlıyorum, ellerimdeki kanı ve boynumdan aşağı akan damlayı siliyorum.

Kalçalarımın arasındaki kurumuş ve kabuk bağlamış çamuru öfkeyle ovarken hıçkırıklar şaşkın ve telaşlı kalbimi parçalıyor. Tek yaptığım ellerimdeki kırmızıyı her tarafıma yaymak ve bir kez daha kusacak kadar çıldırmaya devam etmek.

Bunun sona erdiğini düşünerek rahat bir nefes alıyorum çünkü işkence görmüş zihnimde hatırladığım tek şey bu. İkinci kez hastalandıktan sonra bayıldığımı hatırlıyorum ama bu anı hiç kaybolmuyor. Bu, son yirmi yıldır bildiğim gerçeğin farklı bir versiyonu.

Şu anki zihinsel inkârım beni zihnimde hapseden kilidi bir kez daha zorluyor ama bilinçaltımda hissedebileceğim kadar güçlü bir sükûnet dalgası gençliğime hücum ediyor.

Daha uzağa gitme, ormanda yol almaya devam etme ihtiyacı beni eziyor ve destek için ağaçlara tutunarak sendeleyerek ilerlerken titreyen bacaklarım nihayet biraz güç kazanıyor.

Neler oluyor?

Attığım adımlar arttıkça, gözlerimdeki yaşları agresif bir şekilde silerken korkum ilk kez tattığım öfkeye dönüşüyor. Her adımda başka bir şey hissediyorum. Yaşıma göre açıklanamaz bir şey. Bir virüs gibi damarlarıma yayılıyor. Tamamen ele geçiriyor.

Elbette, altı yaşındaki çocukların büyük duyguları olduğundan ve zaman zaman öfke nöbeti geçirebildiklerinden eminim, ama bu içimde tamamen farklı bir şey mayalanıyor.

Bu çaresizlik, özlem.

Ormanda ne kadar uzaklaşırsam, o kadar yoğunlaşıyor.

Kendimi daha çok evimde hissediyorum.

Sessiz bir mırıltı duyduğumda başımı kaldırdığımda adımlarım duraksıyor. Tatlı bir melodi beni daha da yaklaştırıyor ama saçları kabarık bulutların renginde olan bir adam bana sıcak bir şekilde gülümsediğinde iki adım geri çekiliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf ağaca sırtını vermiş oturuyor. Etrafımdaki ağaçların hiçbirine benzemiyor.

Gökyüzüyle uyumlu nazik gözleri beni olduğum yere mıhladığında, vücudum far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kalıyor. Bakışlarına daldıkça daha da tanıdık geliyor. Ondan uzaklaşmak değil, ona doğru ilerlemek istiyorum.

"Vay canına, evinden epey uzaklaşmışsın Willow," diyor ayağa kalkarak.

Yarı kambur durup ellerini havaya kaldırıyor, ben geriye doğru sendeleyip kırımın üstüne düşüyor ve ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

"Dur, dur, sorun yok. Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim."

Geri çekilmem duruyor ama nefes alışım hızlanıyor ve kendini yere bırakırken gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Bir şey var

Onunla ilgili sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor ve korkuma rağmen, yere oturup onu taklit edene kadar uzuvlarım gevşiyor.

"Yabancılarla konuşmamam gerekiyor," diye mırıldanıyorum bir dakika boyunca bana usulca gülümsedikten sonra.

"Konuşmamalısın. Bunu yapmak çok tehlikeli."

"Ama sen bir yabancısın," diyorum başımı yana eğerek.

Kahkahası ikimizin arasındaki boşluğu dolduruyor ve ucunda şeker olan bir olta gibi, beni içine çekiyormuş gibi sese doğru sürünüyorum, ta ki ondan sadece bir adım uzaklaşana kadar.

"Senin için evet, şimdilik öyleyim ama seni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Benim adım CC," diyor dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ve elini tutmam için bana uzatıyor.

Önce elinin temiz, altın rengine, sonra da kurumuş çamurla kaplı solgun tenime bakarak parmaklarımı gömleğime silmeye çalışıyorum ama nafiye. Kendi içime büzülüyorum, elimi hızla geri çekip bacağımın altına sokuyorum. Yüzüm hem utançtan hem de kirli olduğum için beni cezalandıracağı korkusundan ısınıyor.

"Sorun değil Willow. Biraz kirlenmek umurumda değil. Buna alışkınım," diye fısıldıyor usulca, kolunu bana doğru biraz daha uzatarak.

Uzun, sessiz bir bakışmadan sonra, titreyen parmaklar ve kesik bir baş hareketiyle elimi onun sıcak avucuna koyuyorum.

Beynim sersemleyen benden şaşkın bir nefes geliyor.

Bir ses, bu adamın ve benim resimlerimle birlikte kafamı doldururken tüm korku bedenimden kaçıyor. Benimle ormanda koşuyor, bana şarkı söylüyor, memelerimi düzeltiyor, beni sallayarak uyutuyor. Kafamın içindeki kadın bana tüm bunların gerçekleşeceğini ve daha önce hiç bilmediğim bir aşk yaşayacağımı vaat ederken kalbim üç kat büyüyor.

Bana veda etmeden önce, onun yanında güvende olacağıma ve beni asla incitmeyeceğine söz veriyor.

Atlıkarıncaya çok fazla binmişim gibi başım dönse de, gözyaşları içinde kendimi ona atmaktan, kollarımla boynuna sarılmaktan alıkoyamıyorum.

"Geçti, geçti, geçti. Artık buradayım," diyor elini saçlarımda gezdirirken ve ben ağlarken beni sessizce susturuyor.

Günün kalp ağrısı ve karmaşasının benden ona akmasına izin vermeye devam ederken zaman durmuş gibi görünüyor. Tüm gençliğime,

Şaşkın zihnim bu sevgiyi hissetmek ve daha önce hiç hissetmediğim bu duyguyu içime çekmek istiyor.

"Sen CC'sin." Sonunda onu serbest bırakırken hıçkırıyorum ve sanki onu dakikalardır değil de sonsuza dek tanıyormuşum gibi başımı göğsüne koyuyorum.

"Öyleyim."

"Kafamda kadının sana taktığı isim bu değil." "Gerçekten mi? Bir kadın seninle ne zaman konuştu?" diye soruyor.

"Az önce."

"Bana ne dediğini söyleyebilir misin?"

"Bana komik bir isim taktı ve seni buraya bana bakman için gönderdiğini söyledi. Sonra sana başka bir isimle seslendi. Çok uzundu."

"Anlıyorum. Size adını söyledi mi?"

"Evet, Elma... Elma..." Homurdanıyorum, kekeleyerek ve gözyaşlarıyla ıslanmış konuşmam kelimeyi çıkaramadığı için kendime kızıyorum.

"Sorun değil. Seninle kimin konuştuğunu biliyorum. Adı Elementra," diyor yumuşak bir sesle ve hayal kırıklığımı dindiriyor.

"Yani bu doğru mu? Bundan sonra benimle sen mi ilgileneceksin?" Kulaktan kulağa gülümseyerek heyecanla ortaya çıkıyorum.

Bana gülümserken gözleri yumuşuyor, ama benimkiler kadar dolu değil ve kısıtlamasını hemen hissediyorum. "Hem evet hem hayır. Ben her gün burada, tam bu noktada olacağım ama sen yine de evinde yaşamalısın ve kimse beni bilmemeli."

Dudağım titriyor ve kalp kırıklığı göğsüme yayılırken gözlerim sulanıyor. "Oraya geri dönmek istemiyorum."

"Biliyorum ve buna mecbur kalmamanı çok isterdim ama şimdilik tek yol bu. Bu bizim sırrımız ve her gün yaşayacağın bir macera olacak," diye mırıldanıyor.

"Macera mı? Oyun oynamak ve hayal kurmak gibi mi?" Okulda diğer tüm kızların bahsettiğini duyduğum şeyleri yapma fırsatı karşısında yeni keşfettiğim çocuksu bir heyecanla soruyorum.

"Aynen öyle. Sanki bambaşka bir dünyada yaşıyor olacağız," diyor.

"Bu hoşuma giderdi. Hem de çok."

"Ben de Willow, ben de." Yüzümün izini sürerken usulca iç geçiriyor. Başparmağıyla uzanarak çenemdeki kanı siliyor, sonra gökyüzüne bakıyor. "Geri dönme vaktin geldi."

"Hayır, henüz değil," diye yalvarıyorum.

"Dışarıda seni arıyorlar kızım ve benim de gitmem gereken bir yer var ama söz veriyorum yarın döneceğim."

"Nerede olman gerekiyor?"

Hafifçe gülerek yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyor. "Bugün özel bir gün. En büyük yeğenim on dört yaşına giriyor."

"On dört mü?" Nefesim kesildi. "Bu çok büyük bir yaş."

Kahkahası ormanda yankılanıyor ve başını garip ağacın gövdesine yaslıyor. O kadar sıcak ve rahatlatıcı ki, ben de onunla birlikte kıkırdıyorum.

"Bir gün bunu çok komik bulacaksın, tatlı Willow," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Hadi gel artık."

Yine, hayatım buna bağlıymış gibi ona yapışıyorum ve beni bırakmasına izin vermiyorum. Hiç şikâyet etmeden ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve buraya gelmek için neredeyse ezerek geçtiğim yoldan geri dönüyor.

O ağaçtan uzaklaştıkça ve evime yaklaştıkça gözyaşlarım yüzümden daha hızlı akıyor. Tüm yürüyüş boyunca o sessiz şarkısını mırıldanıyor ve sonunda ben de müziği taklit ediyorum. Mükemmel bir zamanlamayla, o adımlarını durdurduğunda şarkımız da bitiyor.

Beni nazikçe ayağa kaldırdığında elini ölümüne sıkıca tutuyorum ve gözlerden gizlendiğimiz yerden arka bahçeye bakıyoruz. Dadım ve diğer birkaç ev çalışanı etrafta koşuşturuyor, adımı haykırıyor ama ben ondan ayrılmak istemiyorum.

"Eve gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Burası senin evin değil, Willow. Bir gün evine döneceksin," diye mırıldanıyor önümde çömelirken. "Ne dediğimi unutma. Benden kimseye bahsedemezsin. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Yapabilirim. Sır saklamakta iyiyimdir. Bir sürü sırrım var."

Gülümsemesi, küçük zihnimde kilitli tuttuğum tüm sırları ona anlatma isteği uyandırıyor. Hayatımda onsuz bir gün bile geçirmemiş gibi hissetmeme rağmen ona kendimle ilgili her şeyi anlatmak istiyorum. Kalbim onu sonsuza dek tanıyor.

"Daha gelecek çok şey var, tatlı kızım. Yaşına göre bu kadar güçlü olmak zorunda olduğun için çok üzgünüm ama seninle gurur duyuyorum ve

Şimdi sana yardım etmek için buradayım," diye fısıldıyor ve beni kucaklamak için yaklaşıyor.

Gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Yarın görüşürüz," diye tekrar söz veriyor ve beni bırakıp malikâneye doğru çeviriyor, sonra da ayaklarımı hareket ettirmem için küçük bir itme hareketi yapıyor.

Her birkaç adımda bir arkama bakıyorum.

Etrafım, durumumdan çok işlerinden endişe duyan ev personeli tarafından sarıldığında, artık onu ağaçların dibinde görmüyorum ve zihnim sonunda beni serbest bırakmaya başlıyor.

"Oh, CC..."

"Evine hoş geldin, filia mea."

Bilinçaltım kontrolü tekrar ele geçirdiğinde beni karşılayan huzurlu sessizlik, gözlerim açılır açılmaz paramparça oluyor ve kan dondurucu bir çığlık göğsümü terk ediyor.

Kalp kırıklığı. Keder. Acı.

Bu üç duygunun karışımı hayatımda hiç yaşamadığım türden bir işkence yaratıyor. Vücudumda sonik bir patlama gibi dalgalanıyor ve her şey bana geri dönerken acı içinde hıçkırıyorum.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağıriyorum.

Birinin üzerime serdiği sinir bozucu yumuşaklıktaki pelüş battaniye bacaklarıma dolanıyor ve ayağa kalkmak yerine kanepeden yere yuvarlanıyorum ve bu beni öfkeliendiriyor.

Öfkemi, bu duygunun adaletsizliğine olan kızgınlığımı tutamıyorum ve hepsini serbest bırakıyorum.

Yumruğumu yere vurarak kanlı bir çığlık atıyorum ve altımdaki abanoz parkeden başka hiçbir şeye zarar vermiyorum.

"Beni nasıl terk edebildin?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Gözyaşlarım yüzümden vahşi akıntılar gibi akıyor ve beni saran kollara karşı acımasızca savaşıyorum. Kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Sakinleşmek istemiyorum. İstemiyorum...

"Primary, kendine zarar vermeden önce dur. Etrafına bak, seni yakaladık. Biz buradayız." Caspian'ın soğuk ama sakın sesi beni parçalara ayıran çılgınlığı kesip atıyor. Ama bu yeterli değil.

Kendi karanlığım beni ele geçirdi.

Adamlarım. Buradalar.

Onlarla kal.

"Doğru, küçük savaşçı, buradayız."

Bu yeterli değil.

"Beni Güney Kanadı'na götürün," diye hıçkırıklarımın arasında talepte bulunuyorum. "Prenses, ihtiyacımız var-"

"Beni al," diye bağıryorum, kolları bana sarılırken Caspian'ı bile şaşırtıyorum.

Corentin başıyla onaylıyor ve Elementra'nın dokusundan geçip zamanda donmuş gibi görünen bir yere tükürüldüğümüzde farklı bir karanlık beni yutuyor.

Caspian ayaklarımı yere bastığı anda koşmaya başlıyorum.

Bu fuayeyi kendi gözlerimle hiç görmedim ama kalbim nereye gideceğimi biliyor. Burası kapatılmamış tek alan ve kemerden geçerken, bakışlarım parıldayan koğuşa takılınca duruyorum.

Adamlarımdan çok onların bana doğru koşan ayak seslerini duyuyorum ama bedenim bastırılmış acı, travma, keder ve yasla titreşirken umurumda bile değil.

"Daha fazla gidemeyiz küçük gezgin," diyor Draken arkamda bir yerden usulca.

Hayır.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla, var gücümle bariyere vuruyorum ve bariyer geri ittiğinde, daha da sert itiyorum. Kendimi her zaman yüzeyimin altında gizlenmiş olan karanlığa tamamen teslim ediyorum. Yaşadığım dehşetlerin oluşturduğu boşluğa. Hatırladıklarım ve benden saklananlar. Evet, beni korumak için, ama yine de benden saklananlar.

Her yumruğa kalbimi, ruhumu ve bedenimi koyuyorum. Her vuruşta, her çığlıkta koğuş yumruğumun altında titriyor.

"Beni nasıl terk edersin? Bunu nasıl yaparsın?" Boğazım düğümlenene kadar çığlık atıyorum.

"Çocuğum, lütfen. Lütfen, sakın ol."

Bu sesle topuklarımın üzerinde dönmeye başladım.

Birine savaş ilan etmeye hazırlanıyormuş gibi görünen adamlarımın birkaç adım önünde duran Gaster, tutmam için titreyen bir el uzatıyor.

Benim

Gaster'ım.

Benim

Guardria'm.

O da aynı şekilde acı çekti.

Yumruğumu o kadar sıkı sıkıyorum ki, kısmen yer değiştirmiş tırnaklarım derimi kesiyor. Benimkiyle aynı kederi yansıtan bebek mavisî gözlerinin derinliklerine daldığımda kalbim daha da parçalanıyor gibi görünüyor.

"Bizi terk etti, Gaster. Bizi nasıl terk edebilir?"

Bakışları ağzına kadar suyla doluyor ve tüm vücudu titriyor. Çektiği acı beni derinden etkilediğinde, elementlerime olan sıkı bağlılığımlı kaybediyorum ve tüm yapı gümbürdüyor, Patera Nexus'umu, kayıinvalidemi ve Bekçimi yere gönderiyor.

Ama adamlarım

değil.

Gaster değil.

"Lütfen Willow, koşuştan uzaklaş. Gel bizimle konuş," diyor yumuşak bir sesle ve bana doğru bir adım atıyor.

Hemen bir adım geri çekiliyorum. Şu anda kendime ya da duygularıma güvenemiyorum ve onun bana bu kadar yakın olmasını istemiyorum. Onu incitirsem, onlardan herhangi birini incitirsem kendimi asla affetmem.

Kanlı avuç içim koşuşı çarpıyor ve bu kanadın katlarında şiddetli bir sarsıntı yaratarak kimsenin bana yaklaşmasını engelliyor.

Sonra zaman yavaşlıyor.

Her şey, herkes sanki katranın içinde yürüyormuş gibi doğal olmayan bir şekilde halsiz düşüyor.

Düzensiz kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, tüm sesleri engelliyor, ancak adamlarımın bana bir şeyler bağırdığını açıkça görüyorum. Bana doğru adım atıyorlar, daha çok koşmaya çalışıyorlar ama ilerleme kaydedemiyorlar. Her şey ağır çekimde.

Bileğime bir sarmaşık dolanıyor ve başımı eğip ona, sonra da onu yapana bakıyorum. Hareket edebilen sadece ikimiz varız.

"Koğuştan çık çocuğum, lütfen. Patlıyor."

Patlıyor.

Uyarısı nihayet öfke dolu sisi yarıp geçiyor ve panik hemen devreye giriyor. Kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, koğuşun çekimi beni geri çekmeye devam ediyor, beni serbest bırakmayı reddediyor.

"Çocuklar..." Titriyorum, geniş ve şok olmuş gözlerle onlara bakıyorum. Bunun beni götüreceği yerden kurtulamayacağım.

"Çok özür dilerim."

Vücutları, onları hareket etmekten alıkoyan bu durağanlık her neyse onu kırmaya çalışmak için harcadıkları çabayla titreşiyor, ama bu faydasız bir başarı.

Bileğime bağlı sarmaşığı keserek Gaster'a sulu bir gülümseme gönderiyorum ve onun gibi güçlü olamadığım için gözlerimle özür diliyorum. Ruhumdan bir parça koptuğunda kederimin kontrolü ele geçirmesine izin verdiğim için özür diliyorum.

"O ikimizi de severdi. Çok, çok fazla," diye mırıldanıyorum zihninde.

Çılgın bakışları benim için bir çıkış yolu arıyor. Gözlerinin benimkilere takılmasına izin vermeden önce koğuşta görebildiği her köşe bucağı tarıyor.

"Gaster, hayır!" Bağıriyorum ama artık çok geç.

Patlama dışarıdan çok büyük görünüyor ama bedenimi gökkuşağının girdaplı boşluğunda geriye, diğer tarafta beni bekleyen şeye doğru çekiyor.

Ama yalnız değilim.

Yaşayan tek *koruyucumun* kollarına sarıldım.

iki

Söğüt

Gaster ve ben bu koğuşun dokusu içinde her yöne savrulurken zaman anlamsız görünüyor.

Gerçekçi olmak gerekirse, saniyeler geçti ama varoluşun içinden düşerken bu ölümcül gökkuşağının kenarlarına tekrar tekrar çarpmamız sanki bir çağ geçmiş gibi hissettiriyor.

Bu boşluğun lifleri Elementra'ya bağlı, varlığı beni sararken bu çok açık, ama bu bana herhangi bir rahatlık getirmiyor.

Bir naklin getirdiği mide bulantısı bununla kıyaslandığında çocuk oynacağı. Bedenlerimiz paçavra bebekler gibi oradan oraya savrulurken midem acımasızca dönüyor ve şu anda bir nakil olmasını diliyorum, dua ediyorum. Eğer beni bu hiç bitmeyen girdaptan kurtaracaksa, aynı anda on tane olsun.

"Dayan Willow," diye emrediyor Gaster ve kollarını bana daha sıkı sarıyor. Çok sıkı.

Etrafımızı saran boyun eğmez basınç acı verici, dayanılmaz bir noktaya kadar sıkmaya başladığında bir çığlık boğazımda düğömleniyor.

Boğucu.

Birdenbire baş aşağı yuvarlanmayı bırakıp renksiz bir boşluğa düşöyoruz. İnışimizin bu yeni seviyesinde yerçekimi kendini yeniden hissettirirken midem daha da bulanıyor.

Gaster ve ben güçlü bir itiş gücüyle koğuşun son katmanından dışarı fırlıyoruz ve boğazımda biriken ses, kemik kırıcı bir gümbürtüyle sert zemine çarptığımızda içimden kükrüyor. Çarpma vücuduma bir şok dalgası göndererek benim haykırmama ve Gaster'ın sert bir nefes çekmesine neden oluyor ama başka bir tepki için vaktimiz yok.

Duyularım geri gelene ve bir duvara çarpmamızı engelleyen bir hava patlaması gönderene kadar bir topla vurulmuş gibi yerde süzölüyoruz.

Vay anasını.

Kemiklerime kadar işleyen bir iniltiyle yere çarparak Gaster'ın üzerinden yuvarlanıyorum ve gözlerimi sımsıkı kapatırken ağır, titreyen uzuvlarımla yanına düşmesine izin veriyorum. Koğuştaki dönme, emilmeden önce hissettiğim baş dönmesini daha da şiddetlendirdi ve kahvaltımı kaybetmeme saniyeler kaldı.

"İşte, otur ve iç," diye nazikçe emrediyor Gaster, beni yukarı çekmek için elini dirseğıme doluyor.

"Nasıl oldu da bir şıfa şişesi bundan kurtuldu, Gaster? Ve nasıl oluyor da kendini kurutucuya atılmış gibi hissetmiyorsun?" İnliyorum ve kendimi yukarı itmek için mücadele ederken dünyam dönüyor.

"Kurutulmak seni neden savursun ki?"

"Boş ver," diye mırıldanıyorum, ağzımda biriken tükürüğü şifa şişesiyle yıkıyorum.

Başımı arkamdaki duvara yaslayıp aldığım her derin nefeste ciğerlerimin yanmasına izin verirken nefes nefese bir teşekkür fısıldıyorum.

Kahretsin, bu kesinlikle berbattı. Umarım asla...

Nefes nefese, durumun netliği bana on kat geri döndüğünde gözlerim uçarak açılıyor. Duygularım bir anda pusuya düşüyor ve odada bulamayacağımı bildiğim birini arıyorum.

"Ah, CC," diyorum kederle, sallanan bacaklarımın üzerinde kendimi yukarı itmek için duvarı kaldıraç olarak kullanıyorum.

Birkaç emin olmayan adım attıktan sonra bakışlarımın etrafımdaki manzarayı yutmasına izin verdim.

"Willow..."

Açık gri taştan tonozlu tavana bakarken gözyaşlarım serbestçe akıyor ve Gaster'ın ismimi söylemesine cevap vermek yerine kendimi üstümdeki mimarinin usta işçiliğine bırakıyorum.

Yükselen tavan karmaşık ama narin oymalarla süslenmiş ve yüzey boyunca yayılan taş kaburgalar uçarken yayılan ejderha kanatlarını andırıyor. Sizi bir alandan diğerine götüren uzun, çapraz kemerler keskin ve hükmedici ve yan tarafta tüm odaya hayat verecek kadar ışık saçan devasa bir pencere var. Her şey hassas ve özenli bir mükemmellikle hazırlanmış.

Duvarlar, ilk baktığınızda neredeyse beyaz olan güzel bir açık lavanta rengine. Sarmaşık bitkileri, çiçekler ve sarmaşıklar mekana temiz hava soluyor ve alana hayat vermek için yeterli miktarda renk katıyor. Bu odayla ilgili her şey bana huzur veriyor. Ev hissi. Sanki milyonlarca kez görmüşüm ama buraya hiç adım atmamışım gibi tanıdık geliyor.

Arkamı döndüğümde hıçkırıklara boğuluyorum ve gözlerim odanın merkezini buluyor.

Orada, kitap raflarından oluşan bir duvarla çevrili, birden fazla Nexus'un sığabileceği kadar geniş bir kanepenin arkasında bir söğüt ağacı var.

Söğüt ağacı benimkiyle mükemmel bir uyum içinde.

Yavaş, ölçülü adımlarla, ağacın önünde durana kadar kanepenin etrafında yürüyorum ve bir yaprağı parmağımın arasında hafifçe ovuyorum

ve başparmak. Doku aynı anda pek çok anıyı canlandırırken dudaklarımdan sert bir nefes dökölüyor, sallanırken ayaklarımdan üzerinde durmakta zorlanıyorum.

"Gaster, neredeyiz?" Mide bulantısı dalgasının içinden soruyorum.

"Bunu bana koğuştta dolaşırken sorsaydın, güney kanadına girdiğimizi söyledim ama burası en son girdiğim yer değil," diyor arkamdan bir yerden.

"İçeri girmeyeli ne kadar oldu?" "Tanrım, çok oldu-"

"İkinizin de burada olmasına çok sevindim."

Zihnimde söylenmiş olmasına rağmen sesi aramak için etrafımda dönerken, bakışlarım bir hayalet kadar solgun olan Gaster'inkile çarpışıyor. Bakışları iki katına çıkmış ve onu görmek bana cevabımı söylese de yine de soruyorum.

"Onu duydun mu? Duymadın mı?"

"Bu her zaman duyduğun ses değil," diye mırıldanıyor. "Hayır.

Anıların kilidi açılana kadar duymadım."

"Bu... bu imkansız. O... gitti."

Gaster'ın gözlerinden dökülen ağır yaşlar neredeyse kalbimi göğsümden ayıracak. Onun kederi de benimki kadar güçlü ve ikimizin de içinde savaşılan kafa karışıklığı hissediliyor.

"Buraya gelmek için yaptığınız zorlu yolculuk için ikinizden de özür dilerim. Koğuşt ve diğer her şey için. Ama söz veriyorum, yakında her şey anlam kazanacak."

"CC, bu ne-"

Aniden, Gaster ve ben ayaklarımızdan kaldırılıp odanın ortasında havada asılı kalırken zihinsel sesim benden çalınıyor. Bizi birbirimize bağlayan bağ tarafından birbirimize yaklaştırıldıkça uzuvlarım, hareketlerim, düşüncelerim, her şey üzerindeki tüm kontrolümü kaybediyorum.

İkimizin arasında kör edici bir ışık yanıp sönüyor ve acı vücudumun her santimine yayılırken kulak tırmalayıcı bir çığlık göğsümü terk ediyor. Bizi birbirimize bağlayan kordona bir makas değmiş gibi, Gaster'ın bağı benden kopuyor ve ben acı içinde feryat ediyorum.

Ruhum bir parça daha koparmaya çalışıyor ama ben canımı kurtarmak için ona tutunuyorum. Tamamen yırtılmasına izin vermeyi reddediyorum. Sevgimin her zerresini,

İçimdeki gücü, bağlılığı üzerimdeki hakimiyete karşı savaşmak için kullanıyorum.

Onu da kaybedemem.

Yakıcı gözyaşları yüzümde iz bırakıyor ve her armağanı, her unsuru özgür bırakarak onlara bir şeyler yapmaları, bunu düzeltmeleri için yalvarıyorum. Bizi korumaları için. Bizi tekrar bir araya getirin. Güçlerim geri itilmeden önce beni çevreleyen basınçta hafif bir çatlak oluyor.

"Bana katlan, Ultima unum. Neredeyse bitti."

"Elementra, lütfen bunu yapma. Lütfen onu bana geri ver."

"Sana daha önce yemin ettim ve bir kez daha yemin edeceğim.

Bağların asla kopmayacak. Hiçbiri."

Ciğerlerimdeki havanın her zerresi emiliyor ve göğsümden güç fışkırırken sırtım eğiliyor. Elementra'nın gücü ikimizin arasında patlarken Gaster'ın homurtularını belli belirsiz duyuyorum.

Sırtımdaki kavis kendini düzeltiyor ve göğsümü Gaster'inkine bağlayan parlak ışıldayan kordonlara bakarak soluk soluğa kalıyorum. İki değil, üç mor kumaş ipliği kendilerini birbirine örüyor, sıkıca bir bütün olarak dokunuyor.

Aramızdaki orta noktadan başlayan iplikler, kalplerimize ulaşana kadar kendi kendilerine çalışıyorlar. İçimize girdikleri anda ruhlarımıza tutunuyorlar ve uyanışlarımız çiçek açıyor.

Tıpkı söğüt ağacımda Gaster'in elini ilk kez sıkıttığım an gibi, zihnim geçmişin bir resmini oynamaya başlıyor.

Gaster kundaktaki minik bir bebeğin burnuna vuruyor. Şimdi yüzünü görebildiğim bir bebek. Daha bebekken bile, yüz hatları bana onun kim olduğunu söylüyor. Açık gök mavisi gözleri var. Neredeyse berrak. Gözbebeği bile siyahın daha açık bir tonu. Saçları... kar kadar beyaz.

"Annen sana bir göbek adı verme ayrıcalığını bana bahsetti. Şart koştum, sana kendi adımı veremezdin," diyor Gaster nazikçe ve yemin ederim ki bebek gözlerini kısıyor.

Gaster kıkırdıyor ve bu yumuşak ses bebeğin yüzünde bir gülümsemeye dönüşüyor, ardından dudaklarından küçük, tatlı bir kahkaha dökülüyor.

"Sanırım bunu biraz aşabiliriz. Gaster Ducere Cato'yu döndürmenin yolları var. Bir düşünelim..." Gaster mırıldanıyor, devam ediyor

sanki tüm dünyasıymış gibi bebeğe sırtıtmak için. "Caduceus'a ne dersin? Uslu durduğunda kısaca CC."

Bebek miyavlayıp küçük elini yukarı uzatırken, Gaster derin bir iç çekip onun gözlerine dalıyor ve ben de zamanın içinde kaybolmaya devam ediyorum.

Uyanışımızı yepyeni bir ışık altında izliyor, yeniden yaşıyor, deneyimliyorum.

CC artık benden saklanmıyor ve zamanların gerçek büyümesini izleyebiliyorum. Aralarındaki bağ, CC'nin umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir baba-oğul ilişkisi olarak başlayıp güzel ve aşılmaz bir dostluğa dönüşüyor.

Günümüze döndüğümüzde, Gaster'ın yumuşak gözleri üzerimde ve bağımızın yeni iplikleri kalplerimizin derinliklerine doğru süzülürken, yere indiriliyoruz. Ayaklarım yere değdiğinde kendimi onun kollarına atıyorum ve rahatlayarak ağlıyorum.

"İşte, işte, çocuğum. Her şey yolunda," diye tekrar tekrar mırıldanıyor, sırtımı sıvazlıyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Sen... Ben..." Gözyaşlarımın arasında kekeliyorum. Soru, belki de yorum, bilmiyorum, boğazıma ve dönen zihnime takılıyor.

Elementra'nın az önce ne yaptığını biliyorum. Ruhum bir kez daha bütün olma duygusuyla sevinç içinde şarkı söylüyor, ama kafam çok karışık. Tüm bunlar nasıl mümkün olabilir? Neler oluyor?

"İkinize de yaşattığım şeyler için çok üzgünüm," diye mırıldanıyor CC usulca ve Gaster'la ben bu sestten irkilerek seğiriyoruz.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Lütfen bunu bize açıkla," diye yalvarıyorum.

"Açıklayacağım. Tüm anılarınızın yerine oturması biraz zaman alacak ve hala kilitli olanlar zamanla ortaya çıkacak. Ortada çok fazla şey var ama hepsi anlam kazanmaya devam edecek."

Gaster ve ben gözlerimizi devirerek ofladık, bu sadece bizim değil CC'nin de kıkırdamasına neden oldu.

"İki yüz elli iki yıldan sonra, beni daha fazla şaşırtabileceğine inanmıyordum, Orien Caduceus Vito. Bu iletişim burada mı kalacak?" Gaster çekingen bir şekilde soruyor, zihnimizde bile burnunu çekiyor.

"Tam olarak değil. Willow'la aramızdaki temas ve bağ sayesinde artık beni duyabiliyorsun. Onun Memoria taşı pek çok olasılığın yürütücüsüdür."

"Yani orijinal kopma..." Gaster susuyor.

Umudunun bir dalga gibi yükseldiğini hissettiğim uzun, gergin bir sessizlik anı var. Nefeslerimizi tutmuş, gerçek kararı bekliyoruz, ancak kalbim gerçeği biliyor. Sadece ona söyleyen kişi olmak istemiyorum. CC'nin söylemesi gerekiyor. Yaptığı şeyi nasıl yaptığını ya da neden yaptığını henüz bilmiyorum ama o gitti.

Öbür dünyada.

"Gerçekten oldu. Yıllar boyunca Elementra'dan pek çok şey istedim, gerçekten yalvardım. İsteklerimin bazıları kabul edilirken bazıları edilmedi. Şu anda içinde bulunduğumuz durum, onun izin verdiği o isteklerden biri."

Gaster göz kapaklarını sıkarak yeniden toplanmaya başlayan gözyaşlarını engelliyor. Acısı artık eskisi kadar şiddetli değil. Kopan bağın onarılması bu yükün hafiflemesine yardımcı oldu ama ikimizin de hissettiği kederi tam olarak ortadan kaldırmıyor. Şu anki acı sadece duygusal, artık fiziksel de değil.

"Neredeyiz biz?" Gaster'ın dikkatini bir süreliğine dağıtmak için konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Güney kanadındasınız."

"Gaster bunun hatırladığı gibi bir şeye benzemediğini söyledi."

"Bu konuda..." CC sözünü kesiyor.

"Orien Caduceus Vito," diye uyarıyor Gaster gözlerini kısarak.

Kendimi tutmaya çalışmama rağmen beklenmedik bir kıkırdama duyuyorum. Gaster'dan gelen nazik azarlama, büyükbabamın ebeveynimi azarlamasına tanık oluyormuşum gibi hissettiriyor.

Bu ani düşünce tüm vücudumu ürpertiyor ve çok mantıklı olmasına rağmen gözlerim şokla açılıyor.

"Guardria bağımız baba-kız bağı olarak ortaya çıktı. Bu yüzden Gaster'ınki de ailevi bir bağ olarak oluştu," diye fısıldıyorum.

"Çok iyi, filia mea."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"O anı yakında ortaya çıkacak. Eğer senin için de uygunsa, o konuşmayı benim sana anlatmamdansa kendi kendine hatırlamanı tercih ederim, ama kalbini ve ruhunu yoklarsan anlamını bileceğine inanıyorum."

İsteğini anında reddetmek istiyorum ama kendimi duraksamaya zorluyorum. Şimdi her şeyi bilmek istiyorum ama bu sadece benim sabırsızlığım. Düşündükçe anılarımın kendiliğinden ortaya çıkmasını daha çok tercih ediyorum. Hepsini hatırlamasam bile, kalbim sadece aramızda kalması gereken anlar -özel olanlar- olduğunu biliyor. Aramızdaki bağı şekillendiren anlar.

Kalbim *filia mea*'nın anlamı hakkında da bir şeyler hissediyor ama bu aklımda hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Benim için sorun değil."

"Güzel. Size, hepinize söylemem gereken çok şey var ama evinizi yıkmadan önce çocukların içeri girmesine izin verseniz iyi olur."

Neden girsinler ki?

Nexus'umu düşünmek diğer her şeyi bir kenara itti. Onları unuttuğumdan falan değil, ama kederden ve bu kanada girdiğimizden beri olup biten diğer her şeyden çok etkilenmişim. Görünüşe göre duyularım, tutunduğum ince akıl sağlığımı korumak için alemin geri kalanını engelliyordu.

Duyguları, düşünceleri, her şey beni bombardımana tutuyor ve ayaklarım zihnimden daha hızlı hareket ediyor. Kıçım yanıyormuş gibi odayı geçiyorum ve alnımı koğuşa dayıyorum. Herhangi bir talimata ya da yönlendirmeye ihtiyacım yok.

"Girmelerine izin verin," diye emrediyorum, büyümü avuçlarımdan dışarı iterek.

Nefesimi tutuyorum ve koğuşt titrerken bir adım geri çekiliyorum. Sarsıntıları önceki kadar şiddetli değil ve adamlarım bu tarafa geçmek için benim yaptığım gibi acı çukuruna düşmek zorunda kalmayacaklar.

Siluetleri görünür hale geldikçe onları tam olarak görmeme fırsat vermiyorlar. Bunun yerine, her açıdan beni pusuya düşürüyorlar.

Bir sarmaşık belime dolanırken bir hava topu ayaklarımı yerden kesiyor. Sakinleştirici bir mırıltı mekâna nüfuz ediyor, ince bir karanlık örtüsüyle örtülürken gergin kaslarımı yatıştırıyor.

Etrafıma o kadar sıkı sarılıyorlar ki hiçbirimiz konuşamıyoruz, tek hissettiğim onlar. Ellerimi her birinin üzerinde gezdiriyorum.

ve onların rahatladığını hissetmek gözlerimi yaşartıyor.

Kahretsin, benim için çok endişelenmişlerdi. "Prenses," diyor Corentin, gergin bir şekilde. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye fısıldıyor, alnımdan öpüyor ve beni göğsüne çekiyor.

Onun benim dokunuşumla söndüğünü hissediyorum ve ruhumdan onunkine olabildiğince çok sevgi ve güvence aktararak kalbindeki tüm endişeyi çekmeye çalışıyorum.

Bana dilediğimden çok daha hızlı biten tatlı bir öpücük veriyor ve ben de dokunuşunun peşinden gidiyorum. Bana gülümsüyor, başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, sonra beni karanlık koruyucumla yüzleşmem için çeviriyor.

Gözleri o kadar yumuşak ki beni şaşırtıyor. Ondan dökülen duygular her şeyi anladığını haykırıyor. Yani çoğunu.

"Birincil." Cas iç geçiriyor, parmaklarını kaldırıp gözyaşlarının üzerinde gezdiriyor.

"Geri döndüm," diyorum gözlerinin onu aradığını gördüğümde.

"Biliyorum. En karanlık parçan bile ışığı boğamaz."

Öne doğru eğilip alnını benimkine dayıyor ve kalplerimiz bir atana kadar yavaş nefesler alıyor. Boğazımı hafifçe kavrayıp dudaklarımız birbirine değene kadar başımı yukarı kaldırmadan önce uzun bir süre öylece oturuyor.

"Beni bir daha geride bırakma, Primary," diye uyarıyor karanlık bir sesle, az önce bana verdiği şefkatli öpücüğün tam tersine, ve ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Asla."

"Küçük savaşçı," diye fısıldıyor Tillman, neredeyse temkinli bir şekilde, sanki cevap alamayacağından korkuyormuş gibi.

"Benim nazik devim."

Sarmal omuzları sarkıyor ve beni Caspian'ın ellerinden çekip ayaklarım artık yere değmeyene kadar kaldırıyor.

"Şu anda aklın karmakarışık, Will."

Homurdanıyorum, çünkü gerçek buyken buna ne diyebilirim ki?

"Bir daha asla içinden çıkmak istemeyeceğim bir karmaşa. Sen iyi misin?" "Evet, sanırım iyiyim. Açıklamam gereken çok şey var."

Anlayışlı gözleri, onlara anlatmam gereken her şeyi duyduklarında nasıl hissedeceklerine dair içimde yükselen paniği yatıştırıyor. Onu her zaman çevreleyen sakinlik ve sabır, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde topraklıyor.

Uzanıp yanaklarını avuçlarımla kavrayarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. Dilinin her dokunuşu içimdeki tüm kaygıları hafifletiyor ve onun korumasına ve bana olan sarsılmaz inancına olabildiğince derin bir şekilde sığınıyorum.

"Ejderha seni ele geçiremezse çılgına dönecek."

Kafamın içinde hafifçe kıkırdıyor.

"Vahşileşmesine bayılıyorum."

Başka bir kıkırdamayla beni etrafında döndürüyor ve Draken sanki ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi beni göğsüne çekiyor. Diğerlerinin aksine, tatlı ve yumuşak bir yaklaşım sergilemiyor. Ağzımı tüketen bir ziyafetle ele geçirirken tamamen sıcak ve tutkulu.

Alevleri tenimi yalıyor ve kanımı kaynatmaya başladıkları anda kendi alevlerimin onunkilerle birleşmesine izin veriyorum. Ejderhasının yüzeyden geri çekildiğini hissedene kadar vücudunu tamamen dolaşmalarına izin veriyorum.

"Küçük gezgin," diye nefes alıyor, yüzünü boynuma gömüyor.

"Hey, sen."

"Kahretsin, ejderham bu sarayı yerle bir etmeye hazırды."

"Yakmadığına sevindim. Küle dönmek için fazla güzel." Kıkırdıyorum, parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum.

"Elini göreyim," diye emrediyor.

Gerçekten de pençelerimle kendimi deldiğimi unutmuştum. O acı, o an hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı.

"Gaster bana bir şifa şişesi verdi," diyorum herkes iyileşmiş avucuma bakmak için yaklaştığında.

"Yaşlı adam her zaman hazırlıklıdır," diyor Caspian.

"Her zaman diyebilir miyim bilmiyorum." İç çekiyorum. "Gölgelerinizi geri çeker misiniz lütfen? Hepinizin görmesi gereken bir şey var."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve ben yine kendimi şaşırmış buluyorum. Caspian'ın birçok yönünü gördüm. Alemin geri kalanınıninkini de,

Belki kardeşleri bile görmemiştir. Ama bu tarafını değil.

Onu tanıdığımdan beri gergin olduğunu gördüğümü hatırlamıyorum. Elbette, belki bir parça duygunun ortaya çıktığı zamanlar olmuştur, ama şu anda, o sadece bu. Gergin bir enerji yumağı.

"Bu kanatta bizi neyin beklediğini henüz bilmiyorum ama sana söz verebilirim, her şey yoluna girecek. Öyle ya da böyle," diye fısıldıyorum, kendi gölgelerimi onun bileğine dolayarak. Hepsinin bileğine.

Dayanışmaya en az onlar kadar ihtiyacım var.

Kesik bir baş hareketiyle gölgeleri yavaşça derisinin içine çekiliyor.

Her birinin içindeki endişe ve beklenti önemli boyutlara ulaşıyor. Bu, hayatları boyunca bekledikleri bir andı. Onların yerinde olsaydım bu yakıcı merak beni yıllar önce çıldırtırdı. Muhtemelen bu güzel kanadı lanet olarak adlandırmalarının en önemli nedenlerinden biri de bu.

Karanlığın perdesi tamamen kaybolur kaybolmaz, gözlerim hemen Gaster'ı arıyor, sadece iyi olduğundan emin olmak için. Onu yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle ağacımı izlerken, tıpkı benim yaptığım gibi yaprakları nazikçe okşarken buluyorum.

Ağacım...

Sahiplenme duygusu içimde hızla yükseliyor. Gaster'ın birdenbire benim ilan ettiğim rastgele bir ağaca dokunmasından değil, zihnimde, kalbimde tüm bu alanın benim olduğu gerçeğinden. Bizim.

Çok mu takıntılısın Willow?

"Kendi kendine konuşmak bir şey mi olacak, küçük savaşçı?" Tillman büyük bir hayranlıkla etrafına bakarken akılsızca bir şeyler seçiyor. Gözleri, tüm bunları inşa eden kişiye büyük saygı duyduğunu gösteren takdirkâr bir parıltıyla mimariyi, işçiliği izliyor.

"Belki. Bazen cevaplar alıyorum."

"Bu alan sizin. Hepsi senin," diyor CC sanki işaretini bekliyormuş gibi.

Adamlarım oldukları yerde donup kalıyor. Vücutları buzla kaplanmış gibi titriyor ve her birinin yüzündeki rengin solduğunu görmek kalbimi kırıyor. Duygularını anlamak çok zor,

Ama amcalarının hayatıma dahil olduğunu anladıklarını hissediyorum, ama bu kadar değil.

Her biri yavaşça yüzüme bakarken ne diyeceğimi bilemiyorum.

Odadaki ani gerilim o kadar yoğun ki pençemle kesip atabilirim.

"Bu..." Draken cümlesini tamamlayamadan fısıldıyor.

"O senin yabancın," diye mırıldanıyor Corentin. Yumuşak bir ses tonuyla konuşmasına rağmen sesindeki acı ve kafa karışıklığı açık ve net.

Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle, bacaklarım pes etmeden önce oturmamız için bizi kanepeye götürüyorum. Bedenim çok gergin ve zihnim hâlâ taklalar atıyor, oturmak için bir dakikaya ihtiyacım var yoksa bayılacağım.

"Sana söylemem gereken çok şey var."

"Biz mi? Sen ve görünüşe göre hâlâ konuşabilen ölü amcamız mı?" Caspian şüpheyle soruyor.

"Bu kadar cesaretsiz görünme yeğenim. Elementra'da çok daha garip şeyler oldu," diyor CC ve Caspian'ın vücudu titreyerek gözlerini kapatıp koltuğun kolçağına gömülüyor. *"Bunu anlamanızı kolaylaştıracaklarını umduğum bazı şeyleri size göstermem gerekiyor."*

"Nasıl yapacaksın-"

Yankılanan soluğum Draken'ın sorusunu yarıda keserken Memoria taşım göğsümde parlıyor. Gaster'inki de dahil olmak üzere, zihinleri ben komut vermeden benimkine kilitleniyor. Bu benim sebep olduğum bir şey değil, Memoria taşı da bunu kendi başına yapmıyor.

"Herkes beklesin. Neler olduğunu bilmiyorum."

Zihnimin içine çekilmeden önce onlara verebileceğim tek uyarı bu, ne göreceğimiz konusunda hiçbir kontrolümüz ya da fikrimiz yok.

Üç

CC

Sekiz yıl önce

"Seni sorgulamamaya çalışıyorum, Elementra. Beni hiç yoldan çıkarmadın ama bunu anlayamıyorum."

Onun tuhaf, güçlü kahkahası tüm bedenimi titretiyor ve sesin hem rahatlığı hem de rahatsızlığı karşısında gözlerimi kapatıyorum. Şu anda kelimelerimi kötü seçmiş olabilirim.

Her şeyi sorgulama eğilimindeyim.

"Evet, aslında her şeyi sorguluyorsun ama sorulara izin var ve teşvik ediliyorsun. Sadece unutma, aradığın cevaplar hoşuna gitmeyebilir, Kahin."

İç çekerek parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, büyük odaya bakarken saç diplerimi kavrıyorum.

Onun rehberliğini istediğimde bilinçaltım beni hep buraya getirir. Bir ömür boyu tüketebileceğimden çok daha fazla bilgi ve enformasyon içeren muhteşem bir kütüphane, ama ne zaman kitaplara dokunsam, yok olup gidiyorlar.

Kendi hayal gücümün ürünü olmaktan başka bir şey değiller. Kendi arzularımın.

Kader yaratıcılığını oynayarak diyar diyar gezmek yerine kendimi buraya kapatıp gönlümce okuyabilseydim hayat daha kolay olurdu.

"Bana gösterip durduğun kız. O sadece bir çocuk. Bu savaşta ne işe yarayabilir ki?" diye sordum.

Kendim bile zar zor bir yetişkinen ona çocuk demem çok zengin. Bizim yaşam standartlarımıza göre yani. Sadece otuz yaşındayım ve bu diyarın kaderini değiştirmeye birçok kez yardım ettim. Mağaranın kapısına yaptığım en son macera, ergenlik çağındaki büyümenin değişeceğinden emin olduğumu kanıtlıyor. Iris'in dövülmüş ve kanlar içindeki görüntüsü, yüzlerce yaşımıza kadar sorumsuz kaldığımız günlerin sona erdiğinin yeterli kanıtıydı. Gerçekten de onun ortaya çıkışını izlediğim gün bu inancımı pekiştirmiş olmalıydı. Sanırım umut besliyordum.

İkimiz de bu ayrıcalığa sahip olamayacağız.

Pek çok kişi bu fırsatı feda edecek.

Yine de, rüyalarımın giren çocuğun hüzünlü gümüş gözlerinden kurtulamıyorum. Onları ilk gördüğümde, Iris'in geçmişini gördüğüme yemin etmiştim. Onu geleceğine götürmeden önceki zamana bir bakış, ama hayır, bu gözler biraz farklı. Sadece yakından baktığınızda görebileceğiniz bir lavanta tonuyla renklendirilmişlerdir. Eğer zamanı manipüle edebilirsen ve

Gördüğünüzde, alt tonunu yakalayabilirsiniz. Ve Iris'in aksine, çocuğun gözleri derin bir korku ve üzüntüyle örtülü, sanki neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi.

"Kızlar büyüyüp kadın olurlar, Caduceus. O çocuk henüz kadın bile olamadı. Ruhu hâlâ öbür dünyada benimle birlikte oturuyor ama o bu savaşın sonu olacak. Soyun sonuncusu. Öyle ya da böyle," diyor Elementra her zamanki gibi gizemli bir şekilde.

"Bu ne anlama geliyor? Ve onun benimle ne ilgisi var?" Sinirle soruyorum.

Elementra'nın kahkahası yine tüm mekânı sarıyor, hayali kitaplarımı tıkırdatıyor ve bacaklarımı titretiyor.

"Onun kim olduğunu öğrenmeden önce pek çok şey gün ışığına çıkmalı, ama geldiğinde, senin için bu alemde yürüyen herkesten daha anlamlı olacak. Senin için benden bile daha önemli olacak. Korkma Kahin, seni onun gelişine hazırlayacağım."

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum, amfi odasını süsleyen derme çatma kristal yıldızlara bakıyorum ve elimi parmaklarımın arasında tuttuğum Memoria taşına sıkıca sarıyorum.

"Artık o anıya ihtiyacım yok, *filia mea*, sende kalabilir," diye fısıldıyorum taşa, Elementra ile karşılaşmam zihnimden çıkıp yeni evine girerken dudaklarımı nazikçe ona değdiriyorum.

Ayağa kalkarak ellerimi pantolonumun kırıksıklıklarına sürüyorum ve vücudumu esnetiyorum. Kendi anılarıma, yüzlerce yıl öncesine dönmek beni her zaman çok yoruyor, ama sorun değil. Yakında tembellik etmek için bol bol vaktim olacak ama şimdilik, birkaç dakika daha, yapmam gereken çok şey var.

Bugün o gün.

Kanat neredeyse tamamlandı ve Gaster birkaç dakika içinde benimle burada buluşacak. Ne için olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da.

Koridorlarda ilerlerken havamı açık renkli duvarlarda gezdiriyor, olası her türlü toz zerresini temizliyorum. Her odanın önünden geçerken yüzeye çıkan her güzel anıya gülümsüyorum. Kalbimin oğullarımın her birine duyduğum sevgiyle dolmasına izin veriyorum. Kız kardeşimin bana bahsettiği yeğenlerim, bana dakikalar içinde birçok kişinin bir ömür boyu atamayacağı kadar kahkaha attıran sert ve kabadayı ejderha.

Daha çok sözde oğullar haline gelen çocuklar.

Tillman'ın bir gün canı istediğinde işgal edeceği odanın önünden geçerken, sarmaşığın bileğimi sarmasına izin veriyorum ve zihnime dalarken gürültülü bir kahkaha beni terk ediyor.

Devasa ağaca bakarak başımı sallıyorum. Tillman neden dört yüz metre yüksekliğin saklanmak için mükemmel bir yer olduğuna karar verdi, hiçbir fikrim yok, ama bu ona huzur getiriyorsa, öyle olsun, sanırım.

Hay sikeyim. İşte hiçbir şey olmuyor.

Yükseklik korkumu bastırarak ayaklarımın altındaki havaya hükmediyor ve kendimi tepeye doğru itiyorum. Sahanlığa çıktığım anda kapıya olabildiğince yaklaşıyorum ve aşağıya bakmayı reddediyorum.

Alemlerin dokusunda bir saniye bile düşünmeden seyahat edebilmem çok saçma ama bu kadar yüksekte olmak beni yere yığılmanın eşiğine getiriyor.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda sarmaşıklar kollarımı ve bacalarımı sararak Tillman'ı uyandırmak için kapıya vurmamı engelliyor ve içimden bir kahkaha patlıyor.

"Hadi yeğenim, girmeme izin ver."

"Orien Amca, güneş doğmadan seni burada gördüğüme şaşırdım. Henüz altına işemedin, değil mi?" Tillman kapıyı açarken alaycı bir gülümsemeyle soruyor.

"Har-har, çok komik. Lütfen bayılmadan önce içeri girmeme izin verin. Senden bir iyilik isteyeceğim."

Beklendiği gibi yüzü ciddileşir. Tillman ailesine yardım etmekten asla geri durmayacaktır ama yine de sessiz ve katı kişiliğinden vazgeçmelidir. Buna müsamaha gösterilmeyecek.

İçimden, olacıklara gülüyorum ve sesi duymasına izin veriyorum, sadece zihnimin içine küçük bir bakış atarak onu kızdırıyorum. Zavallı yeğenlerim hayatları boyunca yaptığım her şeyi bir an olsun görebilmek için uğraşırlar.

"Gülüyorsan o kadar da ciddi bir istek değil," diyor kaşlarını bana doğru kaldırarak.

Bunu yaptığında nasıl da Tilly'ye benziyor.

"Tam tersine oğlum, bu çok önemli," diyorum ve arka cebimden Corentin'in gömleğini çıkarıyorum.

Tillman alçak sesle ıslık çalarak gömleği uzattığım elimden kapıyor ve bana geri vermeden önce önünde tutuyor.

"Ölmek mi istiyorsun amca? Corentin'in kıyafetlerine onun izni olmadan dokunmak."

"O bu gömleği giymiyor bile. Sen yaptığından beri ne zaman giydi ki?"

"Hiç giymedi, ama bu konumuzun dışında. Nedeni ne olursa olsun, açık mor bir gömlek istedi. Dolabının arkasında durması önemli değil. Bunu o istedi," diyor Tillman, gömleği bana geri vermeye çalışarak, ama ben onu göğsüne doğru itiyorum.

"Ve inan bana, gittiği için kızgınlığını üzerinden attığında bir tane daha isteyecek. Ama onunla bir şeyler yapmanı istiyorum."

"Corentin'in çalıntı kıyafetleriyle bir şey yapmak mı?"

Kıkırdayarak ayaklarıma bakarken başımı sallıyorum. Bu çocuklar, yemin ederim.

"Evet. Bu gömlekten bir elbise yapmanı istiyorum."

"Elbise mi? Ciddi misin?" diye soruyor, inanamayarak.

"Evet, cidden," diyorum ve Willow'un bedeninin yazılı olduğu bir parşömen parçasını uzatıyorum. Eğer dediğimi yaparsa, elbiseyi mükemmel bir şekilde dikmeye yetecek kadar kumaş var. Ağzını açtığında elimi kaldırıyorum ve bir sonraki sorusunu yarıda kesiyor. "Üzgünüm Tillman, bu sana fazla bir şey veremeyeceğim zamanlardan biri. Elbise ihtiyacı olan bir kız için hediye. Söyleyebileceğim en fazla şey bu."

Uzun bir süre düşünceli düşünceli bana baktı, sonra gözlerini ölçülere dikti. Bir iç çekiş ve kesik bir baş sallamayla parşömeni bana geri veriyor ve elementi mekânı kaplıyor. O küçük mor güneş elbisesini şekillendirmeye başlarken dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle sessizce oturuyorum ve kalbim mutlulukla göğsümde gümbürdüyor.

Bir gün bunu kimin için yaptığımı öğrenecek.

"Bu yeterince iyi mi?" diye soruyor elbiseyi havaya kaldırırken.

"Mükemmel, oğlum. Sakıncası yoksa bir şey daha var. Benim için paketler misin?"

Gözlerini devirerek ellerini evirip çeviriyor ve istemediğim halde mor fiyonklu küçük bir kutu yaratıyor.

Kendi kendine bunu neden yaptığını merak ettiğinden şüpheleniyorum ama sessiz kalıp gülümsüyorum.

"İşte. Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar. Teşekkürler, Tillman."

"Evet, evet, bundan bahsetme. Sakıncası yoksa şimdi yatağa dönüyorum," diye homurdanıyor ve benden uzaklaşırken dudaklarında bir sırıtış belirliyor.

Suçluluk duygusu göğsümde hızla yükseliyor, ama onu yutuyorum ve fısıldayarak, "Elbette. İyi uykular, yeğenim."

Büyüyü mırıldanarak boynumdaki Memoria taşından Tillman'ın zihnine küçük bir ışık huzmesi gönderiyorum. Son birkaç dakika hafızasından silinirken vücudu hareketsiz kalırken hiçbir şeyden haberi yok.

Az önce birlikte geçirdiğimiz zaman kaybolurken, sessizce geri geri kapıdan çıkıyorum ve arkamdan sessizce kapatıyorum. Işık taşa geri döndüğünde ve ben sanki hiç orada olmamışım gibi bir hava akımıyla ağaçtan aşağı sürüklenirken o sert ve hızlı bir şekilde uykuya geri dönüyor.

Bir gün anlayacak. Hepsi anlayacak.

Söğüt ağacını büyüsz alemde hayal ederken ayaklarım bir saniyeliğine toprağa değiyor, sonra ışınlanmayı açıyorum. Elementra'dan büyülmeyen âleme geçmek eskiden enerjimin çoğunu alırdı ama yıllar geçtikçe nefes almak kadar kolay hale geldi.

Göz açıp kapayıncaya kadar önümdeki manzara Elementra'nın canlı renklerinden bir zamanlar meşe olan söğüdü çevreleyen kalabalık ormana dönüşüyor.

Zaman kesinlikle çok şey değiştiriyor.

Elementra'nın müdahalesi de öyle, ama konudan sapıyorum.

"Doğum günü kızına güneş doğmadan önce burada olmasını söyleyip sonra da geç gelmenin kabalık olduğunu biliyorsun." Willow'un sesi arkamdan küstahça geliyor ve topuklarımın üzerinde dönerek ona doğru giderken gülüyorum.

"En içten özürlerimi sunarım, Bayan Priss." Kıkırdayarak onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum ve parmağım kıvrıcık saçlarının düğümlerine takılıyor. "Willow, buraya gelmeden önce bunları taramadın mı?" Bir parça koparmadan önce düğümü çözerek alay ediyorum.

"Şey..." Bakışları benimkilerden ayrılıyor ve ben de ağacın altındaki küçük paletin görüntüsünü takip ediyorum.

"Neden burada kamp yaptın?"

"Babamın dün gece bir iş partisi vardı, ben de pencereden sıvıştım. Burası oradan daha güvenli," diye fısıldıyor ve onu göğsüne geri çekiyorum.

"Özür dilerim, filia mea."

"Üzülme, sorun değil. Bu benim için mi?" diye soruyor yavaş yavaş ciddileşen zoraki bir gülümsemeyle.

"Öyle ama önce hediyem," diyorum çantamdan mor günlüğü çıkararak.

Günlüğü açtığında sevinç çılgınlıkları atıyor ve en küçük şeylerden bu kadar heyecanlanması kalbimi acıtıyor. Bu konuda konuşmayı reddediyor ama ona verdiğim ilk birkaç hediyelediği çekingenliği, hayatında hiçbir şey almadığını ve nasıl kabul edeceğini bilmediğini gösteriyordu. Şimdi ona ne zaman bir şey verilse şekerci dükkanına girmiş bir çocuk gibi oluyor.

"Sayfalar büyülenmiş ve gözlerden gizlenmiş. Sadece sen ve ben görebiliyoruz ama sen sadece yazdıklarını görüyorsun," diyorum ona, burnunu cilde dayarken.

"Bu mükemmel. Çok teşekkür ederim," diye haykırıyor ve bana bir kez daha sıkıca sarılıyor.

"Şimdi bu hediye yeğenlerimden. Büyük olan ikisi," diyorum kutuyu ona uzatırken. Kutuyu belli belirsiz göğsüne götürürken yüzü kıpkırmızı kesiliyor.

"Aman..." diyor, elini geri çekmeden önce ellerini yumuşak malzemede dikkatlice gezdiriyor. "Onu kirleteceğim."

"Çamaşır makineleri bunun için var, Willow."

"Çok komik..." Gözlerini sinsi bir sırıtişla bana çeviriyor, sonra tekrar aşıya bakıyor. "Bugün giymek istiyorum."

"Bugün bunun için mükemmel bir gün. Git bir ağacın arkasında üstünü değiştir," diyorum ona, arkamı dönerek.

Bakışlarım ucsuz bucaksız, sık ormana takılıyor. İlk tanıştığımızdan ve uyanışımızdan bu yana geçen sekiz yıl boyunca temelde ezberlediğimiz orman. Her şeyin birkaç dakika içinde değişmek üzere olduğunu bilerek hafızama mümkün olduğunca çok şey kazıyorum. Bunu olduğu gibi hatırlaması için yıllar ve yıllar geçmesi gerekecek.

"Peki nasıl görünüyorum? Mükemmel uyuyor. Toprak elementli olan bunu yapan kişi olmalı ama diğerinin hangisi olduğunu bilmiyorum.

bir..." diyor hafifçe, etrafında dönüyor ve elbise dışarı çıkıyor. Fırfırlı katlardan birini burnuna götürüyor ve derin bir nefes alıyor.

Gözleri şokla açıldığında ve göğsünü tutarak sendeleyerek geri adım attığında, bizi bir kubbenin içine hapsedmek için büyük bir hava patlaması gönderirken bakışlarım yumuşuyor.

"CC... neler oluyor?" diye soruyor, sallanarak.

"Sorun yok, filia mea, karşı koyma," diyorum nazikçe.

Çantama uzanıp sarmaşıktan yapılmış bir ip çıkarıyorum ve kendimi hızla söğüt ağacına bağlıyorum, bir yandan da Willow sallanmaya ve nefes nefese kalmaya devam ederken ona güvence fısıldıyorum.

"CC, lütfen. Nefes alamıyorum. Neler oluyor?" diye sorarken paniği iyice artmıştı.

İpimi ona ulaşabileceğim kadar gevşeterek yanaklarını ellerimin arasına alıyorum ve onu sessizce susturuyorum. "Her şey yolunda, filia mea. Ortaya çıkıyorsun. Karşı koyma. Bizi koruyorum. Söz veriyorum. Bırak çıksın, tatlı kızım," diyorum ona ve bana küçük, korkmuş bir baş sallaması verdiğinde, ağaca olabildiğince yaklaşarak geri çekiliyorum.

Onu buna hazırlamak için elimden geleni yaptım. Bir gün geleceğini ve acı verici olacağını biliyordu ama ona tam olarak ne beklemesi gerektiğini söylememe asla izin verilmedi. Kahretsin, tam olarak ne bekleyeceğimi bildiğimden bile emin değilim. Elementra bana bilgi kırıntıları vermeyi seviyor.

İlk çılgılığı karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. İçimi delip geçiyor ama onun için güçlü duruyorum. Parçalandığımı görürse, bu onun için çok daha zor olur.

"Bunu başarabilirsin Willow, sorun yok. Acıyı kucakla. Onunla bir ol," diye öğüt veriyorum, kol ve bacakları zapt edilmekten titrerken.

Onaylarcasına zar zor başını sallayabiliyor ama derin bir nefes almayı başarıyor. Boşluktaki tüm havayı emen bir nefes. Ağaçlar onun iradesine boyun eğiyor ve nefesini verdiğinde, sanki bir mancınığa bağlanmış gibi zorla serbest bırakılıyorlar. Dallar, kökler, tüm ağaçlar çatlıyor ve bazıları parmak uçlarından dönen hava girdapları düşerken yerden çekiliyor.

"Her şey yolunda. Durdurmaya çalışmayın. Her şey yolunda, filia mea," diye bağıriyorum vahşi rüzgarlara karşı, o çılgına dönüp çılgın atarken

Durması için.

Taş kesilmiş, sulu gözleri benimkilerle buluşuyor ve onları tutuyor, arıyor, talimatlar için yalvarıyor.

"Gözlerini kapat. Gözlerini kapat ve ideal evini hayal et. Şimdiye kadar istediğin her şeyi düşün. O kadar güçlü düşün ki, zihninde görebildiğin tek şey bu olsun. Gerisini bırak, kızım. Etrafında olup bitenler hakkında endişelenme. Yap şunu Willow," diye emrediyorum, boğazından acı dolu hıçkırıklar dökülürken. Kendimi bırakıp ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum ama yapamam. Bu çok tehlikeli olurdu ve bunu kendi başına yapması gerekiyordu.

Nefesimi tutarak, omuzları gevşeyip nefes alış veriş düzeldikçe ipi daha sıkı kavıyorum. Bu ani değişim beni yanıltmıyor. Küçük kızım hakkında kesin olan bir şey varsa, o da her şeyin üstesinden gelebileceğidir. Her şeyin. Kendini bile. Bu unsurlar ortaya çıkmadan önce de hesaba katılması gereken bir güçtü ve sonrasında daha da büyük bir güç olacak.

Bu sadece onun fırtına öncesi sakinliği.

"Büyük ama çok ev gibi. Çok fazla doğal ışık var, elektriğe ya da avizelere gerek yok. Tembellik ederken güneş ışınları tenimi ısıtıyor, gözlerim acıyana ve kalbim tatmin olana kadar okuyorum. Kitaplarda her zaman öğrenecek bir şey, bir kaçış ya da bir macera var. Duvarlar mor, tabii ki mor. En sevdiğim renk gibi parlak değil ama. Bu çok fazla olabilir, ama açık bir mor. Ve odanın ortasında bir söğüt ağacı ve etrafında kitaplar var. Bu sadece bir oda ama en sevdiğim oda olacak. Yatak odamı saymazsak. Büyülü bir banyosu olan büyük bir yatak odası istiyorum... Acı yok. Nefret yok. Korku yok. Sadece ev... Evet, bunu çok isterdim," diyor yüzünde bir gülümsemeyle, acısı keyifli bir dakikalığına kaçarken.

Gözleri bir kez daha benimkilerle buluşmak için açıldığında, annesinin ona adını verdiği Willowrie çiçeği kadar menekşe rengindeydi ve canavarın kurtulmak için yalvardığını görüyorum, ama henüz zamanı gelmedi ve o da bunu biliyor. Yine de onun için burada olacak.

Gürleyen bir kükremeyle dizleri yere çarpıyor ve altındaki toprak şiddetle sarsılıp titrerken benimkiler de çarpıyor. Üzerinden dökülen hava beni ağaca yapışana kadar geriye itiyor, zar zor

ve bu iki unsur birlikte çevremizi yok ediyor. Etrafımızdaki yüzlerce metre boyunca, hiçbirinin onun gücüne dayanacak kadar güçlü olmadığı için ağaçlar parçalanıyor.

Avuçlarından bir su seli akarken sırtı eğiliyor ve kolları yanında uzanıyor, devrilmiş ağaçları, çalıları, tüm yeşillikleri kendi yarattığı bir gölete gömüyor.

Vahşi akıntılar, durulup tekrar toprağa gömülmeden önce her şeyi yutuyor. Suyun geri çekilmesi, gözlerimi yaşartacak kadar keskin bir ıslıqlığın göğsünden yükselmesine neden oluyor.

Kanı yüzeyin altında kaynamaya başlarken öfkeyle derisini ovuşturuyor. Derisi kabarmaya başladığında kendi hıçkırıklarımı tutuyorum ama gözlerimi ondan ayırmayı reddediyorum. Dua ediyorum, yalvarıyorum, Elementra'ya bunu atlatmasına izin vermesi için yalvarıyorum.

Bu sonuncusu.

Bırak serbest kalsın, filia mea.

Sonunda parmak uçlarından alevler fışkırıyor ve dört ayak üzerine düşerken vücudunu çevreliyor. Avuç içleri yere çarptığında ateş yayılıyor ve kumdan başka bir şey kalmayana kadar toprağı tamamen kurutuyor. Ateşin sıcaklığı sırtımdan aşağı ter damlamasına neden oluyor ve saniyeler içinde gömleğim sıırıslam oluyor ama henüz kıpırdamaya ya da ona doğru ani bir hareket yapmaya cesaret edemiyorum.

Alevlerin sonuncusu da ellerine geri döndüğünde, bir homurtuyla yere yığılıyor ve gücünün toprak üzerindeki etkisi kınıyor. Ürkütücü bir sessizlik. Şu anda duyulabilecek tek ses bizim zorlukla aldığımız nefesler, ama manzara nefes kesici. Korkutucu derecede.

Eğer kubbeyi atmamış olsaydım, güçlerinin ne kadar uzağa akacağını bilemezdim. Elementra'nın bloğumu desteklediğine hiç şüphem yok.

Benim tatlı kızım benden çok ama çok daha güçlü.

Willow bir öksürük ve 'kahretsin, acıttı' mırıltısıyla sırt üstü yuvarlanıp inleyerek koluyla gözlerini kapatırken, göğsümde başka hiçbir şeye benzemeyen bir gurur kabarıyor.

Kendimi çabucak çözdükten sonra çantamdan iki şifa şişesi çıkarıp yanına koşuyorum.

"Al, filia mea. İç," diye hafifçe emrediyorum, ona gülümseyerek.

"Gelmiş geçmiş en kötü doğum günü sürprizi," diye inliyor onu ayağa kaldırırken.

Suçluluk duygusu neredeyse kalbimi yerinden sökecek çünkü ne yazık ki bu bir gün daha iyi hatırlanacak bir doğum günü sürprizi olacak.

"Harikaydın Willow. Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyorum, kendi duygularımı bastırarak.

"Açıklaman gereken çok şey var CC."

"Evet, evet, var. Ama önce sana nasıl çim yetiştirileceğini öğreteceğim. Ayakkabılarıma yapışan kumun verdiği hisse dayanamıyorum."

Willow bir homurtu ve ardından bir solukla, söğüt ağacının etrafında yarattığı açıklığa ilk kez baktı.

Bileğimdeki sarmaşığı yavaşça çözerek avucumu Tillman'ın kapısına koyuyorum ve gülümsüyorum. Bir gün o ve Corentin, o gömlekle yarattıkları şeyin sadece onun ortaya çıkışını değil, bağlarının Nexus'unun dışarıda bir yerlerde olduğunu fark etmesini de tetiklediğini bilecekler. Bu onu, en azından duygusal olarak, asla anlayamayacağı bir şekilde koruyacaktı.

Koridorlarda yoluma devam ederken, yüzeylerin en değerli anılarımı ortaya çıkarmasına izin veriyorum ve her birine, şu anda ayrılacaklarıma, benden Memoria taşına süzölmelerini emrediyorum.

Salona girdiğimde, açık alana ve şimdilik sadece benim dışarıyı görmeme ve başka kimsenin içeriye görmesine izin vermeyen devasa pencerelere bakıyorum. Bu kanat sarayda bir efsaneye dönüşmüş durumda. Benden başka kimsenin girmesine izin verilmiyor ve bu durum kız kardeşimi ve çocukları kesinlikle çıldırtıyor.

Bildiklerinin aksine, burası benim alanım bile değil.

Sırtarak, gizliliğimden bir nebze olsun keyif alarak, büyük kitaplığa bakmak için arkamı dönüyorum. Boş tek bir sıra ya da yer yok. En değerli okumalarım ve araştırmalarım dolup taşıyor, ancak bu alan onlar için geride bıraktığım bilgilerin sadece bir kısmı. İhtiyaç duyacakları diğer her şeyi bu kanadın diğer kapılarının ardında ve orta kanattaki kendi odamda bulabilirler. Çoktan unutulduğuna inanılan bir oda.

Henüz gerçekleşmemiş bir hayali anlatırken dudaklarımdan ağlamaklı bir kahkaha dökülüyor. Benim tatlı, tatlı Aurora'm. Çok güzel bir gün geçirecek.

Yıllar ve yıllar boyunca koridorun hemen aşağısında, göz önünde saklandığımı öğrenmek için.

Zaman ölçerimi kontrol ediyorum, Gaster gelmeden önce sadece on dakikam daha var, bu yüzden kendimi zaten düzgün olan kitapları düzeltmek ve rafların zaten lekесiz olan yüzeyini temizlemekle meşgul ediyorum.

Bu âlemdeki son birkaç dakikanızda yapacak başka ne var ki?

Parmaklarımı kitapların sırtlarında beğeniyle gezdirirken, ciltleri en koyu olan kitapta duruyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Oh, oğlum. Elementra senin geleceğini görmeme pek izin vermedi. Çok bulanık ve gelgitler kadar hızlı değişiyor ama umarım, dua ederim, bunu gördüğün zaman Willow sana yol göstermiştir.

Beni affetmen için sana yalvarıyorum.

Gölgeler Kitabı'nın kopyasını elime alıp sayfaları çeviriyorum ve kitabın elime nasıl geçtiğine dair anıların yüzeye çıkmasına izin veriyorum.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," diyorum sessizce malikânenin salonuna girerken.

"Evet, başka nerede olabilirim ki?" Caspian gözlerini hararetle bir şeyler karaladığı kitabından ayırmadan, "Evet, başka nerede olabilirim ki?" diyor.

Yazdığı cümleyi bitirdiğinde viski bardağını alıp su gibi geri fırlatıyor ve suçluluk, pişmanlık ve daha pek çok duygu beni ele geçirmeye çalışırken boğazım düğümleniyor.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim, Cas? Bu çok önemli."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve onu ayık bulduğum için rahat bir nefes alıyorum... şimdilik. Bakışlarındaki kızgınlığı fark ettiğimde bu rahatlama kısa sürdü. Kalbimi ikiye böldü.

Yine de anlıyorum.

İhanete uğramış, unutulmuş hissettiğini anlıyorum ve bu duyguları ondan alabilmeyi her şeyden çok diliyorum. Ama alamam. Henüz ne olacağını bilmesinin zamanı gelmedi ve şu anda ona gerçeği söylesem bile, ondan daha fazla nefret edecektir. Onu gerektiği gibi sevmez.

Bu nedenle, onun acısına katlanacağım ve onu seveceğim.

"İstediğin kadar sorabilirsin." Kıkırdıyor. Söz konusu iyiliği yapıp yapmayacağı tartışılır.

"Gölgeler Kitabı'nı olduğu gibi kopyalamam gerekiyor," diyorum, doğrudan konuya girerek. Dolambaçlı yollara pek tahammülü yok, o yüzden bir an önce halledeyim bari.

"Evet, olmaz."

"Caspian, lütfen. Bu çok önemli."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor. Ne soracağını zaten biliyorum.

"Bana neden önemli olduğunu söyle, ben de düşüneyim."

Derin bir nefes alıyorum, sorunun geleceğini bilsem bile yine de sinir bozucu. Keşke aklımda tuttuğum her bir sırrı ona anlatabilseydim. Yapabilseydim, içindeki bu acıyı, bu nefreti iyileştirmek için gözümü kırpmadan yapardım. Ama bu benim işim değil. Buna iznim yok.

"Yakın zamanda ortaya çıkan bir genç var. Çok zor bir dönemden geçiyorlar. Onlar... onlar da senin yaşadıklarının çoğunu yaşadılar ve biraz rehberliğe ihtiyaçları var, sadece gerçekler üzerine yazılmış kitaplara değil, deneyimlere de."

"Aynı şeylerin çoğunu yaşadılar da ne demek?" diye soruyor karanlık bir sesle, biraz daha dik oturarak.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Cas, ama bu konuda ancak bu kadar konuşabilirim. Bu benim anlatacak hikâyem değil," diyorum kararlılıkla.

Dişlerini gıcırdatsa da gözlerinde bir saygı belirtisi var. Tüm hikâyeyi bilmemek onu rahatsız ediyor ama başkalarının ona yaptığı gibi dedikodu yapmamamı takdir ediyor.

"Kitabımda hiçbir gencin okumaması gereken şeyler var," diyor ve kitabı kapatıyor.

"Orada söz konusu genci şaşırtacak hiçbir şey yazmıyor. Sizi temin ederim. Ne yazık ki."

Karanlığı çökerken gözleri kapanıyor. Korunmaya ihtiyaç duyduğunda sık sık gittiği bir yer. Yavaş ama emin adımlarla evi haline getirdiği bir yer. Tıpkı onun gibi ve eğer yakında geri çekilmezse, onu bütünüyle yutacak.

Yeğenimin aksine, sahip olduğu tek şey benim ve ne yazık ki yedi gün yirmi dört saat onun yanında olamam.

"İçini bu rastgele gençten başka kimsenin görmeyeceğine ve benim olduğunu bilmeyeceklerine yemin edersen bir kopyasını çıkarmana izin veririm," diyor kırparak.

"İçini onlardan ve benden başka kimsenin görmeyeceğine yemin edebilirim. Ben zaten gördüm, bu yüzden bir kopyasını istiyorum. Görmeseydim sana soracağımı bilemezdim," diyorum ona dürüstçe. Bu ona verebileceğim tüm gerçeğe en yakın şey.

"Peki," diye öfkeyle çıkışıyor, "ama kopyayı çıkarırken yanında olacağım. Yaşlı adam, Tillman değil."

Oturduğu yerden zorla kalkıyor ve yanımdan geçip salonun kapısından dışarı çıkıyor. Başımı arkaya eğip nefesimi üfleyerek Elementra'dan biraz sabır diliyorum.

Konağın merdivenlerinden indiğimde o çoktan gitmişti, ben de Gaster'ın ön merdivenlerine gidiyorum ve ikisini orada beni beklerken buluyorum.

"Bir bakayım o zaman," diyor Gaster sessizce, etrafımızdaki gerginliği hissettiğine şüphe yok. Caspian bir hışımla kitabını uzatıyor ve sadece birkaç saniye içinde birebir kopyası yapıyor.

Her iki versiyonu da Caspian'a uzatarak, doğruluklarını kontrol etmek için hızlıca göz gezdiriyor. Sadece bir an tereddüt ediyor -kısa bir savunmasızlık gösterisi- ve sonra bana kopyalanmış versiyonu uzatıyor.

"Teşekkür ederim Cas ve özür dilerim."

"Ne için?" diye soruyor elimi Gaster'ınkiyle birlikte onun omzuna koyarken.

Hafıza büyüsunü mırıldanırken, gizlenmiş Memoria taşı parlıyor ve ikisi de zamanın son birkaç anı onlardan çalınıp yerine yenileri konurken doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalıyorlar. Gözlerimi tıkayan safra ve gözyaşlarını zorla yutuyorum.

Bu asla kolaylaşmıyor.

İzinsiz çalınan her anı içimi parçalıyor ve beni ayakta tutan tek şey tüm bunlardan ne çıkacağını bilmek.

"Dediğim gibi, annene Gaster ve benim sana gölgelerini kullanarak onun tespit ve takip büyülerinden nasıl geçeceğini öğrettiğimizi söyleyemezsin. Öğrenirse başımıza bela olur. Öğrendiğinde tüm suçu üstlenmek zorunda kalacaksın."

Caspian kollarını kavuşturmuş, yüz hatlarını renklendiren bir inançsızlıkla Gaster ve bana bakıyor. Yıllardır onun üzerindeki tespit ve takip büyülerini kaldırmasını istiyordu. İlk birkaç yıl buna tahammül etti. Ancak kaçırılmasının üzerinden dokuz yıl geçti ve onun her hareketini izlediğini bilmek onu sadece daha öfkeli, hayatındaki her yetişkine karşı daha kırgın yapıyor.

Bir süredir ona bunu öğreteceğimizi biliyordum. Aurora'ya bunun olması gerektiğini çoktan açıkladım ama henüz bunu bilmesine gerek yok. Annesiyle nasıl konuşması gerektiğini yeniden öğrenmesi gerekiyor.

"Gerçekten bana öğretecek misin? Ya çıldırırsa? Bu saçmalıkla uğraşmak istemiyorum."

"Çıldırılmayacak ama bu ikiniz arasında yapılması gereken bir konuşmayı tetikleyecek. Onunla sınırların hakkında konuşmanın zamanı geldi ve endişesinin seni kontrol etmekten değil, güvende olmanı istemekten kaynaklandığını anlamalısın. Ne olursa olsun, evet, bu gibi durumlarda gölgelerinizi nasıl kullanacağınızı bilmeniz zamanı geldi, bu yüzden size öğreteceğiz."

Özgürlüğüne bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanla ellerini birbirine sürterken yüzünü yıllardır görmediğim muzip bir gülümseme kaplıyor. Bu kararımdan pişman olmayacağımı zaten biliyorum, bu yüzden Gaster ve ben hiç vakit kaybetmeden ona öğretmeye başlıyoruz.

Kitabı kapatırken, bu anının da benden kaçmasına izin verirken derin bir nefes daha veriyorum.

Elbette sevdiklerimden çaldığım anılar için her zaman bir parça pişmanlık duyacağım, ancak bu durum gerçekten ve gerçekten karşılığını verdi. Cas, Aurora ile açıkça konuşabilecek kadar büyüdü, dürüst olmak gerekirse bazen fazla açık sözlü olabildi ve Willow...

Willow o kitabı birkaç gün içinde ezberledi. Kitabı ona verdiğimde on yedinci yaş gününe yaklaşıyordu ve Franklin'in kan boşaltma seansları giderek artmıştı. Öyle bir noktaya gelmişti ki, kendinden geçmiş bir halde kalıyordu. Gerçeklik bazen onun için katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Cas'ın kitabında yazdıklarını okumak gözlerini birçok şeye açtı. İlk olarak, Caspian'a laf atmak gibi olmasın ama, dedi ki

Bu kişiye dönuştüğünü hissediyordu ve bıkkınlık duymak istemiyordu. Önemli olan anlarda mutlu kalmak istiyordu. Eğer o kitabın sahibiyle karşılaşırsa, yapacağı son şey olsa bile onu karanlığından çekip çıkaracağına yemin etti.

Onun sırlarını paylaşmamak çok zordu ama asla paylaşmadım. Hep bir gün haklı çıkacağını umdum ve dua ettim.

Tenimdeki hafif bir titreşim Gaster'ın az önce güney kanadının fuayesine girdiğini haber veriyor, ben de usulca Gölgele Kitap'ını kitaplıktaki yerine geri koyuyorum ve onu karşılamak için koğuştan çıkıyorum.

"Sabahın bu erken saatinde bana ne ihtiyacın olabilir ki Caduceus? Bugün kutlama günü. Güneşten önce uyanmak cezadır," diye alaycı bir şekilde söylenen Gaster'ın meraklı gözleri umutsuzca arkasını görmek istediği koğuşu inceliyor.

Zavallı şey.

"Vaktin varsa bir dakikalığına kanatta yardımına ihtiyacım var, ihtiyar." Gözleri önce genişleyip sonra daralırken sırtıyorum.

"Yaşımanın başındayım, çok teşekkür ederim ve bu sizin çarpık bir şakanız mı? Bu koğuşa kimsenin girmesine izin vermediniz-"

"İki yüz yıldan fazla. Evet, evet, anladım."

Yine şaşırmış görünüyor ama birkaç dakika içinde bunu söyleyeceğini nasıl bildiğimi anlayacak. "Peki, yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elbette yardım etmek isterim. Ne biçim soru bu?"

Heyecanı karşısında kıkırdayarak elimi omzuna koyuyorum ve bizi koğuşa geri götürüyorum. Geçerken, Memoria taşında rehin tuttuğum anılarını da serbest bırakıyorum.

Sallanırken onu sabitlemek için dirseğini kavıyorum, bu her olduğuunda gelen hastalığı hafifletmek için kendi şıfa şişelerinden birini uzatıyorum ve gelecek olan dil kırbacını bekliyorum.

"Orien Caduceus Vito, senin boynunu vurmalıyım. Bunu bana sayısız kez yaptın."

"Evet, milyonuncu kez özür dilerim ama yakında her şey anlam kazanacak. Yemin ederim. Ayrıca, kesinlikle hatırladığın gibi, burada bana yardım etmeyi kabul ettin ve geri dönmeleri için doğru zaman gelene kadar anılarını vereceğini biliyordun."

"İyi, evet, evet, hatırlıyorum," diyor ve bu kanatta yaptığımız tüm çalışmalara bakarak beni başından savıyor.

En azından şimdilik burada hiç yaşamadığımı biliyor. Çalışıyorum ve bu kanattaki amplifikatör odasını kullanıyorum ama bu alanı Willow ve çocuklar için ayırdım, dekore ettim ve yeniden tanımladım. Doğu, batı ve orta kanatların taşıdığı kara bulutlu anılar olmadan kendilerine ait bir alana ihtiyaçları olacak.

Kız kardeşimin buraya girmesine bile izin vermedim. "Peki son dokunuş ne olacak?"

Gaster soruyor.

"Bir söğüt ağacı. Tam burada," diyorum, kitap raflarının arasındaki boş yeri göstererek.

"Söğüt ağacı mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Yakında bir anlamı olacak."

Ağacın tam olarak neye benzemesini istediğimi, buna ihtiyacım olduğunu ayrıntılı olarak anlatıyorum. Kabuğunun dokusuna kadar. Hiçbir şeyi atlamıyorum ve ona tarif ettiğim şeyi hayal edip edemeyeceğini üçüncü kez sorduğumda, bana bir uyarı bakışı atıyor ve ben de susuyorum.

Düşmek isteyen gözyaşlarımın arasından gülmeme neden olan bir huff ve göz devirmeyle, sessizce işe koyulmasını izliyorum.

Hayatım boyunca Gaster beni şaşırttı. Hayatta olduğu binlerce yıl ona çok şey öğretti ve buna yakından ve kişisel olarak tanık olabilmek büyüleyici, onur verici.

Siktir, onu çok özleyeceğim. O kadar çok acıtacak ki.

Sonunda tek bir gözyaşı döküldüğünde, o dönüp görmeden önce hızla siliyorum. Yıllar içinde auramı ondan saklamakta ustalaşmıştım ama önümüzdeki birkaç saat içinde olacakları bildiğim için duygularımı ondan saklayabileceğime güvenim kalmadı.

Gerçek dışı bir zanaatkâr gibi, Willow'un ormanındaki ağacın tam bir kopyası büyümeye başlıyor. Mutlak bir mükemmellik ve gözlerimin önünde serpildikçe ışıldıyorum.

"Beğendin mi CC?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve ellerini birbirine sürtüyor.

"Beklediğimden çok daha fazlası Gaster," diyorum boğazımı tıkayan duygularımı bastırarak.

"Sorun ne oğlum?" diye soruyor, hemen bir sorun olduğunu sezerek.

"Her şey yolunda. Olması gerektiği gibi. Bana bu konuda yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Her şey mükemmel."

Bana bakıyor, ikna olmamış gibi, ama ben tereddüt etmiyorum. Kalp ağrımın ve kederimin ortaya çıkmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, onun ve benim için yaptıklarının tadını çıkararak daha parlak gülümsüyorum. Bana gösterdiği ve Willow'uma göstermeye devam edeceği sevginin tüm aşamalarını.

"Peki o zaman, günün geri kalanında ne yapacaksın?" diye soruyor sonunda.

"Yapmam gereken bazı işler var ama eğer sorun olmazsa birazdan kulübene uğrarım."

"Tabii ki olur. Çayı hazırlamış olarak orada olacağım." Yüzündeki gülümseme tam kalbime saplanıyor, ama sineye çekiyorum ve acının derimin altına işlemesine izin veriyorum. "Sanırım bu anılarımı geri çaldığın kısım?"

"Evet, bu o kısım," diye fısıldıyorum usulca.

İç çekişine gülmek istiyorum ama kendimi buna zorlayamıyorum. Gerçeği yüzüne vurmak, bugünün onunla bu alemdeki son günüm olduğunu söylemek için tüm zihinsel gücümü harcıyorum ama bunu yapamam, çünkü bu son iki yüz yıllık çalışmamı mahveder.

Bunun yerine, ağır bir kalp ve yumuşak bir dokunuşla, her adımda anılarını alarak onu koğuşa geri götürüyorum. Memoria taşı işini yapmaya devam ederken bizi kulübesine götürüyorum ve mutfağına gelene kadar yürüyorum.

Düşüncesizce, sabah kahvesi için su ısıtıcısını hazırlamaya başlıyor, ardından çayını koyuyor. Taş ve onun arasındaki ışık sönükleştikçe, kapısının önüne gelene kadar geri çekiliyorum, alnımı eski ahşaba yaslıyorum ve ışık tamamen sönerken kendimi toparlıyorum.

Böyle olması gerekiyor, Orien. Git çocukları gör.

Kapısından iterek uzaklaşıyorum, basamakları ikişer ikişer iniyorum ve o beni fark edip dışarı çıkmadan önce aceleyle yoluma devam ediyorum.

Ulaşımdan ziyade kendim için bir an ayırarak etrafıma bakıyorum. Son yıllarda çok değişmiş olan ağaçlara bakıyorum.

Birkaç yüz yıldır, daha yeşil, mükemmel bir şekilde kesilmiş topraklar. Çocuklar hayatları boyunca buraya gelmişler ama artık burası onların daimi ikametgahı olduğuna göre, sadece onların enerjileri bile araziye şekillendirmeye başlamış bile. Henüz değişikliklerin farkında bile değiller ama dayanışmaları, birbirlerine duydukları sevgi, topraktaki bağın kendileriyle birlikte çiçek açmasını sağladı.

Onlarla çok gurur duyuyorum. En ufak bir fikirleri bile yok.

Gözlerim havuzun pırıltılı yüzeyine daldıkça bakışlarım bulanıklaşıyor ve adımlarımı durdurarak görüntünün benim için yüzeye çıkmasına izin veriyorum. Son günümde son bir imgelem beklemiyordum ama bu hoş bir dikkat dağıtıcı. Bazen görüntüler bana hayal kırıklığı yerine hediyeler veriyor.

"Corentin, oğlum, seninle biraz konuşabilir miyiz? Belki biraz kahvaltı. Seninle bazı şeyler hakkında konuşmam gerek."

Kalbim hızla çarparken ve ağzımda safra birikirken zihnimde sessizce oturuyorum. Önümde iki yoldan birine gidebilecek bir görüntü var.

Birincisi konuşmayı yaparız ve her şey değişir. Daha iyisi için değil.

Eğer davetimi kabul ederse, ona tüm planlarımı anlatmalıyım. Olacak olan her şeyi. Kardeşlerini bir araya toplar ve bugün sona erecek olan benim hayatım yerine, savaşta hem Tillman'ı hem de Draken'i kaybeder. Bu da Caspian'ın ve onun çöküşünün zincirleme reaksiyonunu başlatacak. Willow Elementra'ya ulaşacak ama bir köle olarak ve asla gerçek Nexus'una sahip olamayacak. Bir silahtan başka bir şey olmayana dek ruhu çürüyüp gidecektir.

Diyanın kaderi belirlenecek.

Ya da ikinci senaryo, reddeder ve her şey olduğu gibi kalır. Dikkatlice hazırlanmış planlar, ölümümü kabullenmem, Willow'un geleceği. Onların geleceği. Beni reddettiği sürece her şey garanti altında kalacak.

İmgelem zihnimi serbest bırakırken, bedenim güneşten daha sıcak yanan bastırılmış bir öfkeyle kontrolsüzce titriyor. Nasıl? Neden?

"Cevap ver bana, Elementra," diye talep ediyorum.

"Bugün günlerin günü. Pek çok kişinin yapması gereken bir seçim var. Her seçim yolu değiştirecek. Bu Corentin'in. Onun kararı"

*her seçim yapılmış itibaren Bu an İleri.
Çok olacak bugün kararlı ol, Kahin. Şimdilik planladığınız
yolda ilerleyin."*

Daha fazlasını istemeye çalıştığımda beni aklımdan çıkarıyor. Buna izin vermiyor. Ona birçok kez seslendiğimde ilk kez cevap vermiyor ve kararı kendi başıma vermemi istiyor.

Gözlerimi kapatarak, içimde savaşı kargaşanın içinden nefes alıyorum. Kazanacağımdan emin olmadığım acımasız bir savaş bu. Duvarlar etrafımı sarıyor. Yıllardır aileme yalan söylediğim için duyduğum derin pişmanlık, çocukları nasıl karanlıkta tutmak zorunda kaldığım, Willow'un her şeyin sadece bir kısmını öğrenmesi.

Zavallı kız kardeşim. Dün gece yemekte her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kaldım. Rahatça konuşabilmemiz için kısa bir süreliğine hafızalarını açtım. Sonra onları tekrar geri aldığım, onunla ve Brethren-Nexus'umla saatlerce güldüm çünkü bunun birlikte geçirdiğimiz son anlar olduğunu biliyordum.

Artık feda edilemeyecek kadar çok şey var. Olması gerekeni kabullendim. Hepsini öbür dünyadan sevmek zorunda kalacağımı kabul ettim.

Son iki yüz küsur yıl bir hiç uğruna olamaz. "Orien Amca, iyi misin?"

Topuğumun üzerinde dönerek Tillman'a bakarken yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyorum. Tepeden tırnağa E.F. kıyafetleri içinde, sabah antrenmanına başlamaya ve ardından akademiye gitmeye hazırlandığı belli.

Onu tepeden tırnağa süzüyorum ve içten bir gülümsemenin yayılmasına izin veriyorum. O gerçekten de rahmetli kız kardeşimin çok çok daha büyük ve erkek versiyonu. Kahretsin, onunla ne kadar gurur duyardı.

"Evet, ben iyiyim. Sadece kafama takıldı, hepsi bu," diyorum kıkırdayarak şakağıma dokunurken.

"Nasıl olduğunu bilirim. Bugün erken geldin."

"Diyardaki görevim beni çağırıyor, o yüzden bir süreliğine... gideceğim. Gitmeden önce gelip sizi görmek istedim."

"Bir görev mi? Nereye? Desteğe ihtiyacınız var mı? Ben ve Cas katılabiliriz," diyor sertçe ama aynı zamanda hevesle.

Çok iyi bir lider olacak.

Başımı tekrar yere vururken, "Korkarım bu yalnız bir yolculuk," diyorum. Bunun onların bilemeyeceği bir şey gördüğüm anlamına geldiğini çok iyi biliyor.

Ve tüm yeğenlerim arasında bunu herkesten daha çabuk kabul ediyor. "Peki, dikkatli ol. Döndüğünüzde bilgilendirme yapacak mısınız?"

"Bilgilendirme için zamanımız olacak. Gitmeden önce bir iyilik isteyebilir miyim?"

Homurdanarak başını sallıyor, sanki iyilik yapmak için hâlâ ondan izin istemem çok mantıklıymış gibi. "Elbette. Sizin için ne yapabilirim?"

"İstersen birkaç şey. Sarımsı kahverengi renkte ahşap bir kutuya ihtiyacım var. Mücevher kutusu gibi. Olabildiğince ince, pürüzsüz bir yüzeyi ve onu birbirine kilitleyen bronz bir menteşesi olsun. Bir blok gümüş. Ve yanmaz bir taş kase."

İçinden gür bir kahkaha patlıyor, neşeli, esprili bir kahkaha, ayaklarımın altındaki zemin titriyor ve ben de ister istemez katılıyorum. İri yarı yeğenimin serbest bıraktığı bu ses harikulade.

"Bu oldukça iyi bir karışım. Beklemediğim bir şeydi."

"Bu üç şeyin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin, yeğenim."

Ellerini yüzünde gezdiriyor, dudaklarından dökülen küçük kahkahaları siliyor ve bana rahat bir gülümseme veriyor.

Önce gümüş bloğu kaldırıyor ve uzatmadan önce birkaç kez havaya savuruyor. Ardından da taş kaseyi. Draken etraftayken her şeyi ateşe dayanıklı hale getirme konusunda ustalaşmak zorunda kaldı ve kısa sürede Pyra'nın ağzına atılsa hayatta kalabileceğinden hiç şüphem olmayan bir kâseyi bana uzattı.

Sonunda... kutu. Bu yaratım için acele etmiyor. Önündeki nesneyi şekillendirmeden önce zihninde haritasını çıkarıyor. Sayısız kez, ellerini yüzeyde nazikçe gezdiriyor ve kusursuz olana kadar düzeltiyor. Menteşeyi defalarca açıp takarak sağlamlığını kontrol ediyor. Ve son olarak, yüzüne doğru tutuyor ve üzerini kaplayan tozu üflüyor.

Kusursuz.

"Çok teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek.

Buna bayılacak.

"Sorun değil amca. Şu patikayı geçip akademiye gitmem lazım ama bu gizli görevden sonra görüşürüz," diyor gururla gülümseyerek ve kutuyu bana verip havalanmak için dönüyor.

"Evet, görüşürüz Tillme," diye fısıldıyorum.

Tilly ve Tillme.

Nefes vererek son birkaç anı zihninden çekip çıkarıyorum. Sadece benim için bu üç eşyayı hazırladığı kısımları. O anların yerine, tıpkı annesi ve babası gibi harika bir lider olacağını bildiğimi söylüyorum. Hatta daha da iyi.

Sulanan gözlerimi silerken dönüp malikaneye doğru ilerliyorum, bana yaptığı eşyaları verandadaki masanın üzerine koyuyorum ve zaman ölçerimi kontrol ediyorum. *Kahretsin.* Zamanım tükeniyor, bu yüzden duygusal bir saniyeyi daha boşa harcamıyorum ve doğruca çocukların koridoruna yöneliyorum.

İçeri zorla girmiyorum ama Willow'a ait olduğunu bildiğim kapıya elimi koyuyorum. Bir gün o odayı sadece onun için yapacaklar. Tam onun istediği gibi.

Draken'in odasının önünden geçerken, yüksek sesle, tınısız şarkı söylemesi kapısından içeri süzülürken bir kahkahayı bastırıyorum ve düşünüyorduktan sonra yanına gelmeye karar veriyorum. Vahşi bir çocuk. Onun kaygısız çılgınlığı bir işaret feneri gibi sizi çağırıyor. Hayatıma neşe getirdi.

Köşeyi döndüğümde, Corentin'e gitmeden önce Caspian'a gitmeyi seçiyorum. Derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum. Sonra beklerim. Sonra tekrar çalıyorum. Sessizlik uzadıkça ve cevap gelmedikçe, boğazımda bir yumru oluşuyor ve kalbim yarıyor.

Onu görmek için çok geç kalmıştım. O çoktan gitmişti.

Alnımı kapısına yaslayıp ona sevgimi, özürlerimi, gururumu gönderiyorum. Onun için hissettiğim her şeyi odasına gönderiyorum.

Elementra, bir gün, anlamasına izin ver.

Yüzümü kurutmak ve üzüntümün kanıtlarını gizlemek için havamı kullanıyorum. Bunu yapmazsam Corentin içimi görecektir. Etrafındaki herkese ve her şeye bu kadar ince ayar yapan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Kapısına yaklaşırken korkumu bastırıyorum. Ya şimdi ya da asla.

Karar verme zamanın geldi, yeğenim.

Nefes verirken, ciğerlerimden düşen nefesimin sert sesini gizlemek için aynı anda kapıyı çalıyorum ve sabırla bekliyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor, daha az sabırla.

"Corentin, oğlum, seninle biraz konuşabilir miyiz? Belki biraz kahvaltı. Seninle bazı şeyler hakkında konuşmam gerekiyor," diye soruyorum.

neşeyle.

"Önemli mi Orien Amca? İleri Büyüler'in ortasındayım," diyor, gözlerini kitaplardan ayırma zahmetine katlanmadan.

"İleri Büyüler mi? O derse ihtiyacın olana kadar hâlâ iki yılın var," diyorum ellerimi ceplerime sokup kapı çerçevesine yaslanırken.

"Evet, Müdürlük görevini üstlenmek için elli yaşıma kadar beklememeye karar verdim. Müdür Rux yeterince iyi gidiyor, yıllardır annem ve babamın aile dostuydu ama akademiye taşıdığı yönü beğenmiyorum. Bu yüzden eğitimimi erken tamamlayacağım, çıraklık eğitimime başlayacağım, iki yılda bitireceğim ve otuzumda görevi devralacağım. Yani bundan dört yıl sonra. Bolca zaman var."

Akılsızca sayfaları çevirmeye, notlar yazmaya, başını sallamaya, homurdanmaya devam ettiği yerde ona bakarken kalbimden gurur fışkırıyor. Kendini yüzde yüz kitaplara veriyor. Tamamen adanmış. Bir kez kararını verdi mi, o iş biter.

Bunu görmüştüm. Bunun iki yolu var. Bu tartışmada iyi şanslar, kardeşim.

"Seninle çok gurur duyuyorum Corentin ve seni çok seviyorum."

Sonunda bana baktığında ısrarla karalamayı bırakıyor ve ben de hissettiğim her şeyi maskeliyorum. Bakışları beni tepeden tırnağa izlerken nefesimi yavaşlatıyor ve çarpan kalbimi düzenliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Her şey yolunda. Dediğim gibi, sadece kahvaltı ve sohbet için vaktin olup olmadığını görmek istedim."

Derin bir iç çekip kalemını yere bırakıyor ve kulaklarım çınlıyor. İçimdeki her şey çılgın atıyor.

Kalemi geri al. Al şunu. Beni yoluma gönder.

Lütfen, oğlum.

"Kaba olmak istemem Orien Amca ama bunu bitirmem gerek. Gerçekten zamanım yok. Özür dilerim."

"Üzülme. Sorun değil. Seni derslerinden alıkoymama izin verme. Harika şeyler yapacaksın Corentin," diyorum usulca ve o fikrini değiştirmeden önce kalkıp gitmeye hazırlanıyorum.

"Teşekkürler amca. Sonra görüşürüz. Lütfen çıkarken kapıyı kapat," diyor gözleri bir kez daha sayfalarındaki kelimeleri bulurken.

Ona içtenlikle gülümseyerek geri çekiliyorum ve istediği gibi kapıyı kapatıyorum.

Teşekkür ederim, Core.

Aceleyle kapısını iterek yanından geçerken içerisinin hâlâ boş olduğunu bildiğim için elimi bir kez daha Cas'inkine koyuyorum ve Draken'i de kaçırmadan onu yakalamak için koridorda koşuyorum. Odasına yaklaştığım anda, diğer tarafta sessizlikten başka bir şey yok ve saçlarımın diplerini çekiştiriyorum.

Kahretsin, onu da kaçırmış olamam.

Arka verandaya geçip kutuyu, gümüşleri ve kâseyi bıraktığım masadan hızla alıyorum, sonra dönüp arka bahçeyi kontrol ediyorum. Draken'i yeşil çimlerin üzerinde yürürken gördüğümde ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve üzerime çöken rahatlama bedenimin çökmesine neden oluyor.

"Draken, bekle," diye sesleniyorum, ona doğru koşarak.

"Oreo Amca. Corentin'le konuştuğunu duyduğumu sandım," diyor mutlulukla ve kollarını bana sarıp ayaklarımı yerden kesiyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bir keresinde ağzımdan kaçıp Oreo kurabiyesi hakkında konuştuğumdan beri bu lakap aklımdan çıkmıyor. Onu bunun çoktan unutulmuş bir lezzet olduğuna ama bir gün onun için yapmaya çalışacağıma ikna ettim.

Ne yazık ki o gün hiç gelmedi.

"Evet. Bu sabah hepinizin izini bulmaya çalışıyorum. Meşgul çocuklarsınız. Akademiye mi gidiyorsunuz?"

"Önce uçmam gerek. Ejderham bu sabah biraz sinirli. Bugün sınıftaki yavruları korkutmak istemem, o yüzden..." O gülüp geçiyor ama ben utancın parladığını görüyorum ve dilimi ısırıyorum. Bu çocuk ne kadar muhteşem olduğunu anlamıyor.

"Kurtlar için endişelenme. Onlar sadece uçamadıkları için kıskanıyorlar," diyorum göz kırparak.

"Aynen öyle. Sürtükler. Her neyse, benimle gelmek ister misin? Bu sefer takla atmayacağına söz ver," diyor yalan olduğunu bildiğim inandırıcı olmayan bir sırıtışla.

"Keşke gelebilseydim yeğenim, ama katılmam gereken bir iş var."

"Kahretsin. Bir dahaki sefere o zaman," diyor omzumu sıkarken hayal kırıklığıyla.

"Bir dahaki sefere... Gitmeden önce senden bir iyilik isteyebilir miyim Draken?" "Elbette, Oreo. Neyin var?"

"Bu gümüşü benim için eritmeni istiyorum."

Homurdanarak başını sallıyor ve ona uzattığım bloğa bakıyor. "Benim ateşim gümüşü eritecek kadar sıcak değil. Bunu biliyorsun." Kıkırdıyor ve tuğlayı bana doğru fırlatıyor.

"Senin ateşin henüz öyle olmayabilir. Ama ejderhanınki olacak. Benim için bir dene, olur mu?"

Keşke içindeki o görkemli canavarın gerçekten neler yapabileceğini bilseydi. Bir gün öğrenecek.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor kocaman gözlerle.

"Öyle olduğunu biliyorum. Hadi, değiş ve bir dene. En kötü ihtimalle erimeyecektir. Zararı yok."

Kendini beğenmiş bir sırtışla çimenlikte uzaklaşıyor ve ben büyülenmiş bir halde nefesimi tutuyorum. Ejderhasının deriyi parçalamasını izlemekten asla bıkmayacağım. Birden fazla âlemde gelen bir kutsamanın şekillenmesini görmek ne kadar şaşırtıcı.

Kumral pulları ve parlak mavi gözleri önümde titreşiyor ve ben Draken'in mucizesine gülümsüyorum. O gerçekten nefes kesici.

"Pekâlâ oğlum, beni dikkatle dinle. Göğsünde inşa etmeye başla. Alevini daha fazla tutamayacağını hissettiğin noktaya kadar büyüt. Boğazının arkasında bir karıncalanma hissettiğinde, bırak aksın. Şimdi doğrudan bu kaseye. Ateşe dayanıklıdır, bu yüzden dayanacaktır," diye bağıriyorum yirmi metrelik devasa cüssesine doğru.

Başını sallayınca, yanarak paramparça olmamak için geri geri çekiliyorum. Yeterince uzaklaştığımı fark edince kanatlarını sallayıp ayaklarını sabitliyor ve derin bir nefes alıyor.

Devasa göğsünün genişlemeye başlamasını hayranlıkla izliyorum ve yeterince yakından dinlersem ateşinin çıtırtılarını duyabiliyorum. Başını eğerek burnunu kâseye doğru uzatıyor ve bir çığlıkla boğazından alevler fışkırıyor. Sıcaktan yüzümü ön kolumla kapatmak zorunda kalıyorum ve bir adım daha geriye sendeliyorum.

Sıcaklık azalmaya başlayınca kolumu bırakıp kaseye doğru koşuyorum. Aşağıya baktığımda, içinde yüzen bir cıva çorbası var ve onu pusuya düşürmeden önce gülerek aşağı yukarı zıplıyorum.

"Harika, ejderha. Sana söylemiştim, yapabilirsin. Kendinden asla şüphe etme, Draken." Ona sarılıp yüzünü okşarken tezahürat yapıyorum.

Bir böğürtü ve dürtmeyle başını gökyüzüne doğru eğiyor ve muzaffer bir kükreme çıkarıyor. Ses havada kilometrelerce yol alıyor ve kalbim onun için duyduğum gururla üç katına çıkıyor.

"Gökyüzüne çık ejderha," diye fısıldıyorum ona ve alnımı pullarının üzerine koyuyorum. Yavaşça, bu anı onun zihninden çekip alıyorum ve yerine mutlu, neşeli bir konuşma koyuyorum. Ona ne kadar gurur duyduğumu ve ejderhasının Elementra'daki en büyük nimet olduğuna inandığımı söylediğim bir konuşma.

Ben geri adım attığımda devasa kanatları üç kez çırpılıyor ve pençeleri toprağı terk ediyor.

Bir gün ejderha, yalnız uçmayacaksın. Bir daha asla yalnız olmayacaksın.

Kaseye doğru eğilip etrafına küçük, kontrollü bir hava kabarcığı sarıyorum ki derimi yakmadan Gaster'a taşıyabileyim. Bu mükemmel bir miktar olacak ve o da ne yapacağını tam olarak bilecek.

Daha merdivenlerine varmadan kapısı açılıyor ve beni sıcak, sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılıyor.

"CC, oğlum. Neden bu kadar erken geldin?"

Pek çok kez takınmak zorunda kaldığım sahte, mutlu gülümsemeyi takınıyorum. "Sakıncası yoksa yaratıcı yardımını istemeye geldim," diyorum ve ellerimi kaldırarak ona sahip olduğum her şeyi gösteriyorum.

"Vay, vay, eritilmiş gümüş. Bunu nasıl erittin?" diye soruyor elleri için eldivenler yaratırken ve baloncuğumdan kaseyi alırken.

"Ben değil. Draken." Işıldıyorum.

"Onu cesaretlendirmeye devam edersen ormanı yakıp yıkacak. Tillman'a gün doğacak."

"Cesaretlendirilmeye ihtiyacı var. Yapabileceklerinden korkmamalı, tam tersine onları kucaklamalı. Essemist Kalesi ejderhaları hakkında kitaplarınız var, değil mi?"

"Elbette var."

"Biraz okumasına izin verin. Bu ona iyi gelecektir. Ona öğrenmekten zevk alacağı bir şeyler verir," diyorum.

Gaster homurdanıyor ve yanımda getirdiğim her şeyi yemek masasına dizerken başını sallıyor. "Çocuk okumaktan nefret ediyor ama ısrar edersen bunları ona sunacağım. Şimdi söyle bana, ne yapıyoruz?"

Boynumdaki Memoria taşını çekip çıkarıyorum ve onun sesli soluğuna sinsice sırtıyorum. Parmağımı üzerinde gezdirerek, onu her zaman taşıdığım deri kılıftan dikkatlice çıkarıyorum.

"Şaşkınlığına bakılırsa, bu taşın ne olduğunu biliyorsun, değil mi ihtiyar?"

"Memoria taşını bu diyarın neresinden buldun Orien Caduceus Vito? Bu taşla birlikte gelen tehlikeleri biliyorsun," diye fısıldıyor sertçe, sanki biri bizi gözetliyormuş gibi penceresinden dışarı bakarak.

"Biliyorum ama uzun süre benim elimde kalmayacak. Güvenli bir yere konulacak ama ondan önce benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Başını hafifçe sallamadan önce bana temkinli bir şekilde bakıyor. Hayatım boyunca bu bakışla kaç kez karşılaştığıma gülebilirim. Hiç eskimeyecek. Keşke ondan yapmasını istediğim onca şeyi hatırlasa.

"Taşı gümüşe sarmanı istiyorum. Bir kolye yap. Karmaşık bir şekilde düğümlenmesini ve bir söğüt ağacının gövdesinde barikatlanmasını istiyorum. Tasarım konusunda hayal gücünü kullan," diyorum usulca, taşı ona uzatırken. Taşı yeni doğmuş bir bebek gibi iki elinin avucunda tutarken kıkırdamamı tutuyorum.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor sessizce.

"Hayır, ama bu birinci adım. Acele etme. Sen bunu yaparken, benim de biraz parşömen ödünç almam gerekiyor," diyorum ve yanından geçerken omzuna hafifçe vuruyorum, o da bana ters ters bakıyor.

Onu oturma odasında bırakarak küçük, tıka basa dolu ofisine gidiyorum ve masasına oturuyorum. Etrafa bakarken, bana burada öğrettiği her şeyi düşünüyorum. Bugünden sonra tüm bunları dışarı taşıyacağı ve her yere yayılacağı düşüncesiyle yas tutuyorum.

kulübesinin karşısında. Ama burayı bir gün oğullarım aptal gibi davrandığında Willow'un kullanacağı bir misafir odası haline getireceği gerçeğiyle avunuyorum.

Kendi kendime gülerek kalemi elime alıyorum ve önümdeki parşömene bakıyorum. Küçük bir mektup yazıyorum, isterseniz bir şaka, sonra kelimeler bir sonraki parşömene özgürce akarken kahkahalarım yavaşça hıçkırıklara dönüşüyor.

Caspian'ı tanıyorum, ya cep boyutunda ya da bu diyarda dolaşan yanlışı ortadan kaldırıyor. Kabul etmek istemiyorum ama bugün birbirimizi görmememiz muhtemelen en iyisi. Caspian ölümün ne zaman geleceğini altıncı hissiyle anlar ve zamanımın geldiğini bilse beni takip ederdi.

Ben de sevgimi parşömene döktüm. Verdiğim kararları anlaması için gerçeğin elimden geldiğince akmasına izin verdim. Onu ne kadar sevdiğimi ve onunla ne kadar gurur duyduğumu bilmesini sağlıyorum. Willow ve onun gibi yaratılmış çok az insan vardır. Birbirlerinde kimsenin anlayamayacağı bir güç ve denge bulacaklar.

Her birinde kendisinin eksik parçalarını bulacak. Beşi birlikte, birbirlerini bir bütün haline getirecekler.

Mektubu mühürleyip sessizce mırıldanıyorum: "Meraklı gözlerinden sakla, ancak kalbi bağları kabul ettiğinde sözlerimi açığa çıkar."

Bir nakliye aracı açarak, mektubu ancak doğru zaman geldiğinde bulacağı bir yere gönderiyorum. Ne bir an önce, ne de bir an sonra. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, kendini gösterecek.

Düzenli bir nefes alarak bir sonraki parşömen parçasına geçiyorum ve gülümsüyorum.

Willow,

Mutlu yıllar, filia mea.

Kolyeyi tak ve ne olursa olsun çıkarma. Yakında her şey anlam kazanacak.

CC, xoxo

Mektubunu katladıktan sonra nazikçe dudaklarıma götürüyorum. Bu ona verebileceğim hem en kötü hem de en iyi doğum günü hediyesine eşlik edecek.

Ayağa kalkıp bir zarf alıyorum ve kalemi tutarak Gaster'ın ofisinden çıkıp oturma odasına doğru ilerliyorum. Odaya girdiğimde derin bir iç çekiyor ve kolyeyi yavaşça masanın üzerine indirmesini izliyorum. Her ne yaptıysa mükemmel olacağını anlamak için kolyeyi görmeme gerek yok ama yine de attığım her adımda biraz daha geriliyorum.

Gözlerim kolyeyi gördüğünde mutlulukla mırıldanıyorum.

Masanın üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş olan mor Memoria taşı, yeni muhafazasında gece gökyüzündeki herhangi bir yıldızdan daha parlak bir şekilde parlıyor. Gümüş, ağacın gövdesini oluşturacak şekilde tabanda incelikle örülmüş, daha ince kordonlar ise dallarını oluşturacak şekilde yayılmış. Kenarın etrafında ve çevresinde gümüş, herhangi bir zamanda kızımdan ne çıkarsa çıksın onu yerinde tutacağına şüphe olmayan koruyucu bir kabuk oluşturmak için dolaşıyor.

İnce ama yok edilemez bir zincir tepedeki çapadan geçerek şaheseri tamamlıyor.

"Her şey ve daha fazlası, Gaster. Gerçekten çok güzel. Zekice," diye mırıldanıyorum elimi üzerinde gezdirirken.

"Kimin için olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Adı Willow. Sakıncası yoksa, aslında bunu bu kutu, lütfen?"

"Willow mu dediniz? O özel bir hanımefendi mi?" diye soruyor ve ben gözle görülür bir şekilde öğürüyorum.

Hafızası geri geldiğinde bunun neden bu kadar iğrenç olduğunu anlayacak ve umarım bu onu utandırır.

"Önemli bir hanımefendi," diye homurdanıyorum ve o da beni yakalamış gibi muzipçe gülüyor.

"O zaman ben işe koyulayım."

Sabit bir konsantrasyonla kutunun kapağına kadının adını yazıyor. El yazısı bugünlerde nadiren kullandığı bir yazı çünkü genç neslin çoğu okuyamıyor ama kızın adı gün gibi açık. Mükemmel.

"Aht, aht. O kolyeyi öylece tahta bir kutuya koyamazsın. Ona zarar vereceksin, dikkatsiz çocuk." Ben tam da bunu yapmaya çalışırken beni telaşlandırıyor.

Ellerimi iterek bir kez daha elementini çağırıyor ve kutunun tabanını yumuşak gümüş ipeklerle kaplayan bir yatak yaratıyor.

Katmanlar. Tam da kolyenin üzerinde duracağı gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bugün onun doğum günü mü?"

diye soruyor. "Öyle."

Gülümsüyorum.

"Ne kadar büyü, harika, harika bir gün. Gidin o zaman. Doğum günü kızını bekletmeyin ve siz ikiniz keyfinize bakın. Lütfen ona benden mutlu yıllar dile."

"Bunu benim için mühürler misin?" Mektubu ona uzatırken sordum.

Elemanı parşömen üzerinde kayıyor, kat yerine bir damla balmumu döküyor ve üzerine bir söğüt ağacı baskısı yapıyor.

"Gaster, benim için yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen benim babam, akıl hocam, en iyi arkadaşım oldun. Diyarın en muhteşem *Muhafızı*. Sen benim en büyük nimetimsin ve umarım seni gururlandırmışımdır." Onu sıkıca kucaklamak için kendime çekerken nefes alıyorum.

"Oh, CC, oğlum. Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Sen bir lütufsun. Her gün. Seni hayatıma soktuğu için Elementra'ya ne kadar teşekkür etsem azdır."

Gözyaşlarım yavaşça yüzümden aşağı süzülüyor ve benden uzaklaşmaya çalıştığında, bu son birkaç anı zihninden emrederken daha sıkı tutunuyorum. Onların yerine ön taraftaki sallanan sandalyelerde güzel bir fincan kahvenin tadını çıkarmamızı koyuyorum. Ona bu manzaranın beni uzaklaştırdığını ama zamanı gelince geri döneceğimi söylüyorum. Sonuç olarak, ona birlikte keyifli, kesintisiz bir saat yaşıyorum. Gülüyor, şakalaşıyor, takılıyor ve öğretiliyor. Yüzlerce yıl boyunca bizi yakınlaştıran her şey.

Masanın üzerindeki kutuyu alıp yavaşça ondan uzaklaşıyorum, o gelip hissetmeden önce kalp ağrımın içimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Hâlâ hayattayken yas tutmak tuhaf bir duygu. Kısa bir süre sonra öleceğini bilmek ama bunu sevdiğin herkese söyleyememek. İki yüz elli iki yıllık hayatımın iki yüz otuz yedisinde bugünün öleceğim gün olduğunu biliyordum. Sadece bu süre zarfında nasıl bir maceraya atılacağımı bilmiyordum.

Ayaklarım verandaya çarptığında gözlerimi kapatıp dışarı çıkıyorum.

Son varış noktama kadar birkaç durak daha var.

Gözlerimi açıp inerken, içim büzülmüş gibi hissediyorum ve Willow gelmeden önce üzerimdeki kanın bir kısmını temizlemek için titreyen ellerimle cebimden bir bez çıkarıyorum. Gözleri üzerime dikildiğinde tam bir panik moduna girecek ama en kötüsünü gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Başımı söğüt ağacına yaslayarak, kalan enerjimi etrafıma ulaşmak ve hediyesini gövdedeki cep boyutundan çekmek için kullanıyorum. Kutusunu kanımla kirletmemeye dikkat ediyorum ve gözlerimi tekrar kapatıp acıyla nefes alırken kutuyu yavaşça yanımda yere bırakıyorum.

"Elementra?"

"Evet, Kahin."

"Senden bir iyilik daha istiyorum. Lütfen."

"İstediğim her şeyi ve daha fazlasını başardın. Ne istersen iste, Orien Caduceus Vito."

"Onu terk etmeye hazır değilim, tamamen değil. Ne kadar büyüdüğünü görmek istiyorum. Onun ve çocukların ne olacağını. Görme şansına eriştiğim küçük parçalar yeterli değil. Onların hayatlarının bir parçası olmak istiyorum. Daha fazlasını istiyorum" diyorum, acı her parçama ve gerçekliğime yayılırken hıçkırarak ağlıyorum. Gerçekten ölüyorum. Hepsini terk etmek zorunda kalacağım.

Kendimi daha iyi hazırladığımı sanıyordum ama bu safça bir varsayımımış.

Elementra'nın gücü üzerime çöküyor, sadece beni sakinleştiriyor çünkü o bile çoktan başlamış olan şeyi durduramıyor ve ben onun ev hissinin, rahatlığının tadını çıkarıyorum.

"İsteğin bir kararla birlikte geliyor. Hangi seçimi yaparsan yap, onurlandıracağım."

Onun uhrevi özü zihnime akıyor ve önümdeki seçenekler netleşiyor.

Her iki seçenekte de Willow'um izlemeye dayanamayacağım dehşetlere katlanmak zorunda, ama kendimi buna zorluyorum çünkü o yalnız değil. Her iki seçenek de onun için bunu hafifletmeyecek ama bir seçenek bana onunla zaman kazandıracak. Sonsuza dek onunla. Hepsiyle.

Kutusunu yanımdan alıp kapağını açıyorum ve zarfını taşıyı görebileceğim şekilde yana kaydırıyorum.

"CC! Aman Tanrım, kahretsin. İyi misin?"

Sanki sadece benim düşüncelerim onu çağırılmış gibi, en büyük nimetimin dizlerinin üzerine çöküyor, elindeki kutuyu bırakıyor ve yanımda çığlık atıyor. Titreyen parmaklarıyla yediğim dayağın izlerini takip ediyor.

"Ne oldu?"

"Her şey yoluna girecek, *filia mea*."

Tekrar taşına bakarak parmaklarımı nazikçe üzerinde gezdiriyorum.

0.

"Söyle bana, Kahin. Bu hediye bugün için mi yoksa başka bir gün için mi?" "Bir tane daha."

Dört

Söğüt

Zihnimdeki bağlantı kopuyor ve başımı tutarken keskin bir nefes çekiyorum.

Çok hızlı ayağa kalkıyorum, oda etrafımda dönerken sertçe sallanıyorum. Gölgeler etrafımı sararak düşüşümü engellemeseydi yüzüm yere değecekti, bu sırada bir sarmaşık belime dolanarak beni yavaşça koltuğuma geri çekti.

Yine de, duygusal beynim kendini tekrar katılaştırmaya çalışırken ve gördüğüm her şey ikiye katlanırken oda dönüşünü durdurmuyor.

"Ben... Ben hala anlamıyorum. Bazı kısımları atladın. Sana ne olduğunu göremedik ve senin seçimini anlamıyorum. CC, sen ne yaptın?" Hiperventilasyona başlarken yüksek sesle sordum.

Az önce onun bakış açısından izlemiş olmamıza rağmen o gün aklımda ön plana çıkmaya çalışıyor. Ondan sonra olanlar hala benden saklı ama o andaki duygular saklı değil. Onu ağacımın dibinde yatarken gördüğümde hissettiğim çaresizlik, taş kesilmişlik beni sarıyor ve bağırmak mı yoksa kusmak mı istediğimi bilemiyorum. Az önce bize bunu göstermemiş olsaydı, tüm bu olay hala benden saklanıyor olacaktı.

"Benim için derin bir nefes al prenses. Yanındayım," diye fısıldıyor Corentin kulağıma ve havası ciğerlerime doluyor.

Aynı anda dudaklarıma bir şifa şişesi bastırılıyor ve Caspian'ın sulu viski gözlerine kilitleniyorum. Vücudu şiddetle titriyor ama sıvı mucizeyi boğazımdan aşağı dökerken elleri sabit kalıyor. Son damla dilime değdiği anda, sanki hepsini içtiğimden emin olmak için sıvının yolunu takip ediyormuş gibi parmaklarını boynumda gezdiriyor.

"O senin ilk *Guardria* bağındı, değil mi Primary?" diye usulca soruyor, sadece duyduklarını teyit etmek için ve başımı salladığımda Gaster'a dönüyor. "Ve senin de mi?"

"Evet," diye cevaplıyor Gaster, gözlerindeki yaşları bir bezle silerek. Cas daha fazla yorum yapmıyor ve yüz hatları bana hiçbir şey anlatmıyor. Yüzünde bir şaşkınlık, anlayış ve beklenti bulutu var. Başka zaman olsa, bu durumun yarattığı kaosun onu sersemleteceğine yemin edebilirim ama şu anda o kadar sakin ki.

Anlaşılr bir şekilde.

"*Hepsini bir araya getiremiyorum. Hâlâ eksik olan parçalar...*" Zihnimdeki keskin acı tüm vücuduma yayılırken tıslayarak sözümü kesiyorum.

"*Zorlamayı bırak, küçük savaşçı. Sadece daha çok acıyacak. Her şey yoluna girecek ve olması gerektiği zaman gelecek. Şimdilik eskisinden daha fazla cevabımız var,*" diyor Tillman.

Her zaman anlayışlı. Her zaman sabırlı.

"Evet, öyle ve haklı. Sana defalarca söyledim, yakında her şey anlam kazanacak. Yakında, hiç olma dığı kadar yakın. İzin ver

olması gerektiği gibi gel, filia mea," diye mırıldanıyor CC ve ben bu sesle ürperiyorum.

"Eğer bana bunun nasıl mümkün olabileceğinin cevabını veremiyorsan, en azından bunun kalıcı olup olmadığını söyler misin? İstedığın gibi seni sonsuza dek duyacak mıyım?"

"Hem evet hem hayır. Elementra'nın bana bahsettiği isteğin kuralları var. Mesela, varlığım yunuza engel teşkil etmiyorsa, önemli veya ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda her zaman yanınıza geleceğim. Her zaman ne söylendiğini bileceğim ve bir sohbet gibi zamanında yanıt verebileceğim, ancak çoğu zaman sizinle özgürce konuşamayacağım, aradığınız tüm yanıtları veremeyeceğim veya günlük anlar yaşayamayacağım. Varlığımın bir amacı olmalı. Şimdi olduğu gibi. Şimdilik."

"Peki ya çocuklar? Gaster? Seni her zaman duyacaklar mı?"

Soruyorum çünkü o konuştuğundan beri hiçbir ne ürkütü ne de hareket etti. Onu duyabiliyorlar mı, yoksa zihnimde bir konuşma yaptığımı bildikleri için mi araya girmiyorlar bilemiyorum. Öyle ya da böyle, bir uyarı almalarını istiyorum. Bunun bugün hepsinin üzerinde yarattığı etki ortada ve sadece ben parçalandığım için bir arada duruyorlar.

"Gaster ve ben sizin yanınızda konuşacağız ama tek başımıza konuşmayacağız. Ve çocuklar... pek değil. Beni sizin gibi duyabilecekleri durumlar çok az ve nadiren ortaya çıkar. Bugün bunun bir istisnası. Yeni tamamlanan bağınız huzursuzluğun zirvesinde, bu da Memoria taşının onlara daha kolay erişmesini sağlıyor, ancak bu durum uzun sürmeyecek. Gelecekte, eğer isterseniz, söylediklerimi duymaları ya da tekrar dinlemeleri için içeri girmelerine izin verebilirsiniz."

"Peki ya-"

CC'nin kahkahası zihnimde sekerek bir sonraki sorumu susturuyor ve bu ses ağzımın kenarının seğirmesine neden oluyor. Bu uzun zamandır unuttuğum bir melodi, ama şimdi net bir şekilde duyduğumda, tamamen hatırladığımda, buna neden olduğum milyonlarca kez hatırlayabiliyorum. Ben ve bitmek bilmeyen sorularım. Ya da ağzımın bozukluğu.

"Her şeyi dürüstçe anlıyorsun, Willow. Asla değişme. Şimdilik çocuklarla biraz zaman geçir. Zihnine bir mola ver. Eğer yapabilirsen." Alaycı ses tonu, gözlerimin altını silerken göğsümden boğuk bir kahkaha çıkarıyor.

Sorularımı, merakımı hiçbir zaman engellemedi. Bana gerçeği söyleyemese bile, ciddiyetin içinde bir mizah ve her fırsatta bir öğretme fırsatı buldu. Sürekli yarışan zihnim için kendimi asla bir yük gibi hissettirmedii.

Dikkatimi adamlarıma ve Gaster'a çevirerek az önce bana söylenenleri onlara anlattım ve adamların omuzları gevşerken Gaster'ın omuzları neredeyse dikleşti. Nexus'um ile *Guardria*'nın öte dünyadan biriyle sohbet etme konusunda hissettikleri arasında büyük bir fark var.

"Corentin..." Hiçliğe baktığı yerden dikkatini çekerek fısıldıyorum.

"Evet, prenses."

"Sen iyi misin?" Sessizce soruyorum.

Bu hepimiz için büyük bir gerçeklik kontrolü, bu yüzden daha derin duygularını işgal etmemeye çalışıyorum. Gömmeye çalıştıkları ama onun tamamen engellediği duyguları. Bana hiçbir şey vermiyor.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim," diye homurdanıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Keşfettiği şey, az önce ortaya çıkardığımız şaşırtıcı gerçeklerden yalnızca biri. Birden fazla şey, büyük şeyler az önce hepimize ifşa oldu.

"Gaster, tüm anıların geri geldi mi?" Tillman soruyor.

"Evet, söyleyebileceğim kadarıyla hepsi geri döndü," diyor sessizce, dudağında küçük bir gülümsemeyle.

"Onun öldüğünü bu şekilde anladın. Bir tek sen biliyordun. Annem bize dinlemekten başka seçenek bırakmadı, hiçbir kanıt olmamasına rağmen gittiğine inandı. Bağdan haberi var mıydı? Neden bunu bizden sakladın?" Caspian gergin bir şekilde soruyor, gizlilikten incinmiş gibi görünüyor.

Bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi Caspian'ın işaret etmesiyle bir şeyler yerine oturdu. Oakly'nin ailesinin göl evindeki o gün, Gaster çocukların bile bilmediği sırlardan bahsetmişti.

Bu onun sırrıydı.

"Özür dilerim, Caspian. Herkesten özür dilerim. Bunu bir sır olarak saklamak istemedim ama başka seçeneğim yoktu. Şimdiye kadar," dedi Gaster usulca, sonra boğazını temizledi. "Orien'in yeteneği on beş yaşında ortaya çıktı. Sana kadar zamanımızın en genciydi Corentin."

"Hayır, on yedi yaşında ortaya çıktı," diye itiraz ediyor Corentin hemen.

"Yeteneğini herkesle açıkça o zaman paylaştı ama gerçek anlamda iki yıl önce ortaya çıktı. İlk imgelemi on beşinci doğum gününden sonraki gece geldi. Ondan sonra doğum gününe tövbe etti. O andan itibaren kimseye doğum gününden bahsetmemesini emretti." İç çekiyor, başını sallıyor ve devam etmeden önce bir süre gözlerini sıkıyor. "Gördüğü her şeyi benimle paylaşmadı ama teselli bulamıyordu ve bana bir *Guardria* bağımız olduğunu ama doğru zaman gelene kadar kimsenin bunu bilmemesi gerektiğini söyledi. Bu sırrı onunla birlikte saklayacağıma dair bana söz verdirtti ve ben de verdim çünkü doğrusu o zamanlar sadece canlı bir gece terörü ya da onun gibi bir şey yaşadığını düşünmüştüm. Bu konuda çılgına dönmüştü, ben de onu sakinleştirmek için yemin ettim.

"Bir de baktım ki doğruyu söylüyormuş. Yemin büyümüzle mühürlendiği anda uyanışımız gerçekleşti ve ardından bağ yerine oturdu. Havalara uçmuştum. Uzun yıllar önce Vito ailesine karşı hissettiğim çekim bana tam olarak mantıklı gelmiyordu ama bunu sonunda ailem gibi hissettiğim biriyle tanışmış olmama bağlıyordum. Sonra Orien'in bağıyla her şey yerine oturdu. Vito soyunun nesillerinin bana ihtiyacı vardı ama onun en çok bana ve benim rehberliğime ihtiyacı vardı. Bağ konusunda ilk başta heyecanlanmamıştı ama bunun o gece gördüğü diğer her şeyle daha çok ilgisi vardı. Ortaya çıkarken çok şey öğrendi, Nexus'suz olacağı gerçeği de dahil. Ayrıca, korkarım, ölümünün zamanını ve şeklini de öğrendi.

"Annenin bana inanmasına gelince, Orien ona birçok kez onun hakkında bir şey söylersem bana inanmasını söylemişti. Elbette ilk başta öldüğüne dair iddiamı reddetti ama birkaç dakika volta attıktan sonra gerçeği anladı. Ruh düzeyinde bunu biliyordu. Onun saraydaki yokluğunu hissedebiliyordunuz, sanki yaşam gücü elle tutulur gibiydi. Sonra bir anda... yok oldu."

Caspian koltuğuna geri gömülüyor, Gaster'a bambaşka bir gözle bakıyor ve yavaş ama emin adımlarla hepsinin içindeki ihanet duygusu buharlaşıyor ama geride derin, çok derin bir kayıp hissi bırakıyor. Dilimi öyle bir külle kaplıyor ki boğulabilirim.

"Yani yeminini bozdun mu?" Tillman soruyor.

"Ben bozmadım. Yemin, Willow güney kanadına girdiğinde bozuldu. Bu yüzden ben ona yaklaşabildim ama siz yaklaşamadınız. Orien'in

güç beni geride tutmuyordu. Sonra içeri girdiğimizde aramızda geçenler anılardan birkaçının kilidini açtı ve bana ona göbek adını ve lakabını verenin ben olduğumu hatırlattı. O çocuğun onu tanıyan herkesten bu anıyı aldığına inanamıyorum... Gerisi son gününü izlerken ortaya çıktı," diyor Gaster yumuşak bir sesle ve gülümseyerek etrafına bakınıyor.

"Biz gelmeden önce ikiniz arasında ne oldu?" Caspian bu küçük bilgiyi yakalayarak soruyor.

Titrek bir ses ve sulu gözlerle Elementra'nın bağımızı nasıl kopardığını anlatıyorum, böylece CC'ninkini bizimkiyle birleştirip uçümüzü yeniden birbirine bağlayabiliyor. Kalbim ve ruhum sözlerimle hafifliyor, ama Gaster'ın sekiz yılını bu seviyede bir acıyla uğraşarak geçirdiğini ve benim bunun dakikalarına bile zor katlandığımı bilmek beni parçalara ayırıyor.

Benim acım sıfırlanmıştı. Memoria taşının bu acı seviyesini benden nasıl aldığından emin değilim ama minnettarım. Kederimde bu kadar kötürüm olsaydım, büyülü olmayan alemde asla hayatta kalamazdım.

Bu düşünce benim için bir parçayı daha bir araya getirirken gözyaşları yüzümden akıyor. Elementra, CC ve Memoria taşı bir şekilde bunu benden uzak tutmak için birlikte çalıştılar, böylece hayatta kalabildim. Tekrar yalnız kalacağımı biliyorlardı, bu yüzden beni duygusal olarak ellerinden geldiğince korumaya çalıştılar.

Draken hemen önümde diz çöktü, yanaklarımdaki suyu silerken mırıldandı, sonra alnını benimkine koydu. "Keşfetmeye ne dersin? Şu anda zihninin darmadağın olduğunu biliyorum ama merakın hâlâ alev alev yanıyor. Belki bu anıların ve düşüncelerin biraz yatışmasına yardımcı olur."

Ben de tam olarak bunu istiyorum.

Sanki onun sözleri zihnime yavaşlama ve başka bir şeye odaklanma izni vermiş gibi, onu kocaman bir gülümsemeyle onurlandırıyorum. Ejderham her zaman ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyor.

"Bu hoşuma gider. Eğer herkes buna hazırsa," diye mırıldanıyorum.

Herkesin ilgisi üzerimde yoğunlaşıyor. Onlar da en az benim kadar - belki de daha fazla- bu duvarların ardında ne saklandığını bilmek istiyorlar.

"İşte, maceraya atılmadan önce bunu al Willow," diyor Gaster ve bana başka bir şifa şişesi uzatıyor.

"Keşfetmek senin için sorun olur mu?" Ona soruyorum, sonra başımı arkaya eğiyorum. Yüzünde parlak bir gülümseme belirir. O kadar bulaşıcı ki

Elimde değil ama onu taklit ediyorum. Neden bu kadar mutlu olduğunu bilmiyorum ama aurası nefes kesici ve benimki onu bir sünger gibi emiyor.

"Bu sadece beşinize özel bir an. CC burası sizin alanınız derken ciddiye. O ve ben yüzlerce yıldır burada bulunan tek ikiliyiz ve hâlâ koğuşa sadece siz girebiliyorsunuz. Ayrıca, hafızası geri gelenler sadece sen ve ben değiliz. Siz acele etmezken ben gidip müdahale edeceğim."

Sesindeki gurur her birimizin içinde biraz heyecan uyandırıyor ve bakışlarımız doğal olarak bu odadan çıkan koridora bakıyor. O koridorda ve arkasında yatan şeyde çok fazla gizem var. Kalbim beklentiyle çırpınıyor, zihnimdeki zonklamadan daha güçlü.

"Başka kim-"

"Oh kahretsin..." Elim ağzıma giderken mırıldanıyorum ve Corentin'in sorusunu kesiyorum.

Anılar yeni evlerine yerleşmeden önce yavaş yavaş zihnimin ön saflarına gelmeye başlıyor. Konuşma üstüne konuşma yıllar boyunca tekrarlanıyor. Gözlerim harflerin üzerindeki ifadeleri tekrar tekrar takip ediyor.

"Annen. Benim hakkımda her şeyi biliyor. Birbirimiz hakkında her şeyi biliyoruz. CC onun anılarını da aldı. Hem de sık sık. Babalarınız da öyle, ama o kadar değil," diye fısıldıyorum, Gaster'ın muzip gözlerine bakarak. Başından beri her şeyi biliyordu. Yani, anıları kendisine aitken biliyordu.

"Bize bundan daha fazla ayrıntı vermen gerekecek, küçük gezgin," diyor Draken.

"CC bana Aurora'yı anlatmak için yıllarını harcadı. İkimiz arasında haberleşmeler geçti. Bana onun kim olduğunu hiç söylemedi ama ben büyüdükçe, annem, kızlarla ilgili şeyler ve benzeri konularda daha fazla soru sormaya başladıkça, sorabileceğini bildiği tek kişiden yardım istedi," diye mırıldanıyorum.

"Annem tüm bunların içinde Willow'un kim olduğunu biliyor muydu, Gaster?" Corentin gözlerini kısarak soruyor.

"Teknik olarak evet, ama anılarını asla saklayamadı. Her konuşma, her mektup ondan saklandı. Bunu sadece o beni bunun olacağı konusunda uyardığı için biliyorum. Willow'un senin Birincil'in olduğunu ve büyü dışı alemde olduğunu biliyordu ve Orien ona bunun böyle olması gerektiğini söyledi. Bu yüzden Aurora, Willow'un yanında olmak için ona verdiği her fırsatı değerlendirdi."

Anılar benim için çözülmeye devam ederken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ben sekiz yaşındayken bana Aurora hakkında hikâyeler anlatmaya başladı ve ben on dört yaşına geldiğimde birbirimizle mektuplar aracılığıyla iletişim kurmamıza izin verdi. O zamandan neredeyse on sekiz yaşına kadar her ay bir mektup aldım.

"Mektuplarımız nerede, Gaster?" diye sordum.

"Bunu bilmiyorum çocuğum, ama öğreneceğiz. Siz yerleşirken ben de gidip onunla ve çocuklarıyla konuşacağım. Hazır olduğunuzda çıkın," diyor neşeyle, başıma bir öpücük kondurduktan sonra aceleci adımlarla koğuştan çıkıyor.

"Kafam çok karıştı," diyor Draken, ellerini saçlarında gezdiriyor, öyle güçlü ofluyor ki burnundan dumanlar çıkıyor.

"Kafanı karıştıracak ne var ejderha? Amcamız Elementra tarafından belirlenen parçaları yerleştirmekle görevlendirildi. Bu yüzden ona görme yeteneği bahşedildi. İşe karışmaya Willow'un annesiyle başladı, sonra görevi Willow oldu. Elementra onları bir *Guardria* bağıyla kutsadı çünkü onu hazırladığı boktan gösteriye hazırlamak için bu alemden birinin rehberliğine ve sevgisine ihtiyacı vardı. Ayrıca onun gelişine hazır olabilmemiz için sadece bizim değil, hayatımızdaki her bir kişi için tüm parçaları yerleştirmek zorundaydı. Annem onunla daha yakın bir ilişki kurdu çünkü Willow'un annesini tanımasına izin verilmiyordu, muhtemelen babasına bir şey söylemekten korunmak için ve bir kadın rol modeline ihtiyacı vardı. Neyi anlamıyorsun?" Caspian'ın sözleri açık ve soğuk.

Bunu duyunca boğazımda bir yumru oluşuyor. Gerçekçi tonu, içindeki incinmişliği ve terk edilmişlik duygusunu gizlemiyor. Yine de duyguları kelimelerinden daha yüksek sesle konuşuyor ve bunlar

kafa karıştırıcı. Onun tüm durumu anladığı açık. Herkes arasında en anlayışlısı o gibi görünüyor ama yine de amcasına çok kızgın.

"Şey, böyle söyleyince anladım..." Draken ciddiyetle sözünü kesiyor.

"Hadi küçük savaşçı, keşfedelim," diyor Tillman, elini sırtına koyarak ve beni artan gerginlikten uzaklaştırarak.

Corentin ve Draken hemen iki yanımı tutarken, Tillman önden gidiyor. Caspian, karanlık ruh haline rağmen sırtına bastırıyor ve vücudunun benimkine dokunuşuyla öfkesinin bir kısmının dışarı sızdığını hissettiğimde derin bir nefes veriyorum.

Kendime onu takıntı haline getirmememi ya da soru bombardımanına tutmamamı söylüyorum çünkü hazır olduğunda benimle ya da çocuklarla tam olarak nasıl hissettiğini konuşacak. Birileri bunu duyacak. Ama diğerleri... Önce onları uyarmam gerekecek.

"Hepiniz bana kızgın mısınız?"

Tillman o kadar hızlı yürümeyi bıraktı ki, Corentin ve Draken parmaklarımı sıkıca kavramamış olsalardı, onun devasa sırtına çarpabilirdim.

"Neden sana kızalım ki?" diye soruyor topuklarının üzerinde dönüp bana bakarken.

"Az önce öğrendiğimiz her şey... Çok fazla. Elementra temelde amcanı aldı, onu benim sözde babam yaptı ve herkes benim yüzümden isteyerek ya da istemeyerek hafızaları alınarak karanlıkta tutuldu."

"Peki siz bunda ne gibi aktif bir rol oynadınız prenses?" Corentin soruyor.

"Şey, bilmiyorum... hepsi, öyle geliyor."

"Yanlış. Hiçbiri değildi. Bunların hiçbiri üzerinde bizden daha fazla kontrolünüz yoktu. O bizden alınmadı. Hâlâ yanımızdaydı. Biz gençken olduğu kadar olmasa da, hayatımızda hala çok aktif bir yetişkindi. Yas tutuyor muyuz, üzülüyor muyuz? Evet, elbette ama üzgün, kızgın ya da tuhaf değiliz. Şu anda aklından geçirdiğin sana karşı olumsuz şeylerin hiçbirini hissetmiyoruz prenses."

İçimden bir hava fışkırıyor. Corentin'in bana bu kadar açık konuşması hoşuma gitmişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, elini sıkarak.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. Gerçek bu. Elbette hâlâ daha fazla cevaba ihtiyacımız var ama senin de var. Bu işte beraberiz. Her şey aynı," diyor usulca, eğilip alnıma tatlı bir öpücük kondurarak.

Tillman'a başımı sallayarak sessizce onay veriyorum, ancak o bir an duraksıyor, bakışları içimi delip geçiyor, herhangi bir şüphe ipucu arıyor. Her ne gördüyse onu tatmin etmiş olmalı çünkü tek kelime etmeden dönüp adımlarına devam ediyor.

Salonun kendisi normal -büyük ya da dikkat çekici bir şey yok- ama sondaki çatal merakımı cezbediyor, nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Sanki bir işaretmiş gibi, dört kıkırdama etrafımda yankılanıyor ve gözlerimi deviriyorum. Bu durumdan hâlâ zevk alıyorlar ve değişeceğimi hiç sanmıyorum. Ne kadar küçük olursa olsun, yeni olan her şey içimde heyecan uyandırıyor.

Tillman omzunun üzerinden bana sinsice sırtarak, "Umarım hep öyle olur," diyor.

Bana attığı o sinsi göz kırpması yüzünden liseli bir kız gibi kızarıırken, gözlerimi tekrar ileriye odaklıyorum ve aklımı sadece görebildiğim her şeyi görmeye veriyorum. Ki şu anda bu hiçbir şey değil.

Diya'nın en uzun açık gri duvarlarını yürüdükten sonra bir çatala geliyoruz. Sola döndüğümüzde çok daha küçük bir koridora ve ardından çift kapıya, sağa döndüğümüzde ise bir dizi merdivene ulaşıyoruz. Bakışlarım kararsızlık içinde bir ileri bir geri gidip geliyor. Her şeyi görmek istiyorum, hayır, görmeliyim ama önce hangi yolu seçmeliyim?

Corentin, "Önce bu katı temizleyeceğiz prenses, sonra yukarı çıkacağız," diyerek bizi sola doğru yönlendiriyor ve benim yerime karar veriyor. Tillman avuçlarını kapıların üzerine koyup onları iterek açarken, gözleri önündeki her şeyi yutarken neredeyse ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum.

onu geçmeme izin verdi.

"Burada kimse yok. Bir Ustalık yapısına sızıyormuşuz gibi burayı temizlemenize gerek yok." Yanından geçerken göğsünü okşayarak kıkırdıyorum.

"Asla bilemezsin." Önerimi omuz silkerek geçiştiriyor ama ben zaten az önce girdiğimiz odaya odaklanmış durumdayım.

Mutfaka.

Duvarlar, karmaşık demir kancalardan sarkan bakır tencere ve tavalarla kaplıyken, parlak mermer tezgahlar uzayıp gidiyor ve benim değil birilerinin yemek pişirme yaratıcılığı için bolca alan sağlıyor. Zemin, ayakkabılarımın tabanlarından hissedebildiğim hafif bir ısı yayıyor gibi görünen büyük, pürüzsüz taşlarla döşenmiş.

Ortada, büyük bir ahşap masa alana hakim. Üzerine yayılmış çeşitli otlar, un gibi görünen kavanozlar, baharatlar, kurutulmuş makarnalar var. Her şey korunmuş ve kullanılmaya hazır.

Derin bir nefes aldığımda havanın taze ekmek kokusuyla ve tatlı bir şeylerin ipucuyla dolduğuna yemin edebilirim, sanki henüz gelmemiş bir tatlının vaadi gibi, bu alanın yüzyıllardır, belki de hiç kullanılmadığını bilmeme rağmen.

"Lanet olsun. Şef ve Bayan Grace burada bayram edecekler." Draken ısıklık çalıyor.

"Buraya gelmek isteyeceklerini mi düşünüyorsun?" Heyecanla topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Evet. Biz nereye gidersek, onlar da oraya gider. Senin ya da tatlı bebek Corentin'in açlıktan ölmesine izin vermeyecekler. Ayrıca kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde sandviç yemeyi planlıyorsak, onlara ihtiyacımız olacak. Bu mutfak, malikânedeki ya da doğu kanadındaki mutfağa kıyasla berbat." Draken Corentin'den omzuna küçük bir sevgi tokadı yiyor ama hepimiz gülüyoruz çünkü bu doğru.

Corentin'in emrinde isteyerek ve severek çalışıyorlar. Onların gözünde o tatlı bir prens. Ayrıca beni durmadan ikramlarla şımartıyorlar.

Gözlerim alanı izlemeye devam ediyor ve dört çıkış noktası fark ediyorum. Biri dışarıya açılıyor, sağ tarafta bizim malikanedekine çok benzeyen bir veranda alanı görüyorum ve orada bahçelere bakarak yemek yemenin heyecanıyla kalbim güm güm atıyor.

Bir başka çıkış, yukarıda ne olduğunu görmek için ikişer ikişer çıkmak için sabırsızlandığım bir dizi merdivene çıkıyor. Üçüncü ve sonuncusundan tam olarak emin değilim çünkü ahşap kapılar onu engelliyor.

Merdivenlerin yanındaki kapı yerine önce mutfağın arka tarafındaki gizemli kapıya yaklaştığımda, altın bir plaket meraklı bakışlarımı durduruyor ve elim kapı kolunda duraklıyor.

Molva Mahallesi.

Tabii ya.

İtiraf etmeliyim ki, Bayan Grace ve Şef'in (gerçek adı bu) ve evin diğer çalışanları Oscar, Lou ve Flint'in bir Nexus'ta birlikte olduklarını anlamam utanç verici derecede uzun sürdü. Bir keresinde Bayan Grace'i ikisiyle mutfakta oynasırken yakalamıştım ve onları yaramazlık yaparken yakalamışım gibi sessizce geri çekilmiştim.

Corentin yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana doğru ilerliyor ve şefkatle plaketi inceliyor. "Nexus'ları amcamın çocukluğundan beri Vito ailesine bakıyor. Biz orta bölümden çıkıp doğu kanadına kendi başımıza taşındığımızda, onlardan bizimle birlikte oraya taşınmalarını istedi. Bize göz kulak olmalarını. Çocukluğumuzdan beri bizimle birlikteydiler, kanattan Kanada, sonra da malikaneye geçtiler. Şimdi de buraya gelecekler."

"Bunun için şükürler olsun. Bir bok pişiremiyorum," diyorum alaycı bir şekilde, boğazımı tıkayan duyguyu gizleyerek.

Her zaman çok meşgul oldukları için onlarla çok fazla iletişim kuramıyorum ama bizimle ve konağımızla ilgilenmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu yüzden bizim için mekanlar arasında mekik dokuyabildikleri ve buna istekli oldukları için inanılmaz minnettarım.

Burası onların kişisel alanı olacağı için karıştırmamam gerektiğine karar vererek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve merdivenlerin yanındaki kapıya doğru ilerliyorum. Tillman'ın onaylamamasına rağmen ondan önce davranarak kafamı içeri sokuyorum ve resmi bir yemek odası buluyorum. Güzel, görkemli, tıpkı malikânedeki gibi ve güzel olmasına rağmen misafirimiz olmadığı sürece pek kullanılmayacağını şimdiden biliyorum.

Çocukların da kafalarını içeri sokmalarına bir saniye izin verdikten sonra sabırsızca tek başıma merdivenlere yöneliyorum ve bu da onları harekete geçiriyor. Hepsi de benim kadar heyecanlı bir şekilde beni takip ediyor, dudaklarından benim sevinçli merakıma yönelik olduğunu bildiğim küçük kıkırdamalar dökülüyor.

İki kısa merdiveni çıktıktan sonra başka bir koridora geliyoruz ve iki büyük ahşap kapı solumuzdaki odayı gizliyor. Tillman, içeri dalmama fırsat vermeden önümü kesiyor ve kapıları açıyor. Gerginleşiyorum ve adımlarımı durduruyorum.

Ayaklar aniden hareket etmeyi bırakıyor, ama ne olduğunu anlamadan başını geriye atıp gülmeye başlıyor. Bu tepki beni ileriye doğru itiyor, böylece görebiliyorum.

Duruyorum, büyülenmiş gibiyim, bir kahkaha da benden fışkırıyor ve malikânedeki kahvaltı salonumuzla birebir örtüşen bir kahvaltı salonu görüyorum. Aradaki tek fark yerden tavana kadar uzanan devasa pencerelerin ardındaki manzara. Manzaramız sık bir orman yerine, sonunda bir ormana açılan tertemiz, güzel bahçeler.

Hepimiz bir an etrafımızdaki benzerliklere ve mekanın tanıdıklığına bakıyoruz ve sonra dışarı çıkıyoruz. Yüzümü kaplayan gülümseme şimdilik kalıcı gibi geliyor. Gördükçe kendimi daha çok evimde hissediyorum ve geri kalanını da görme ihtiyacım kalıcı hale geliyor.

Aynı katta, benden çok erkekler için hazırlanmış olduğunu bildiğim bir salona rastlıyoruz. Belli ki alt katta bulunduğumuz salon benim için mükemmel bir şekilde inşa edilmiş.

Birkaç kat daha merdiven çıkıp, rastgele misafir odalarını ve diğer ekstra alanları atladıktan sonra son kata geldiğimizi anlıyorum ve dudaklarımdan bir nefes dökülürken ayaklarım kayarak duruyor.

Bu koridor şimdiye kadar gördüğümüz düzene meydan okuyor gibi görünüyor. Duvarlar arasındaki genişlik çok daha fazla ve her iki tarafta iki kapı var, toplamda dört yeni oda.

Bu devasa koridorun en sonunda, koridor sağa ve sola çatallanıyor ve her iki tarafta ne olduğunu gizliyor.

"Evet. Sanırım odalarımızı bulduk." Draken çocuksu bir heyecanla ellerini birbirine sürterek neşeleniyor.

Donup kaldığım yerden her bir kapıyı incelediğimde haklı olduğunu anlıyorum. İçlerine girmeme bile gerek yok ve hangi odanın kime ait olduğunu biliyorum. İmzalarının kapılardan çıktığını hissediyorum, sanki odanın kendisi çoktan onların parçalarıyla aşılınmış gibi.

"Draken, orası senin odan. Soldaki ilk oda," diye fısıldıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun, küçük gezgin?" diye soruyor, dudağını bükerek kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Biliyorum işte."

Kapıya doğru koşuyor ve bize doğru dönmeden önce elini kapının tokmağına koyuyor. "Peki, hepiniz neyi bekliyorsunuz? Hadi gelin."

Bir saniye bile kaybetmeden kapıyı açıyor ve dudaklarında geldiği gibi hızla kaybolan bir kıkırdama beliriyor. Yüz hatları daha ciddi, daha saygılı bir hal alıyor ve ben aceleyle onun yanına gidiyorum.

İlerideki devasa duvarda bir duvar resmi var.

Biri kumral, diğeri gümüş renkli iki ejderha, ağızlarından ateşler saçarak eğlenceli bir uçuş yapıyor. Kuyrukları birbirine dolanmış, çok daha büyük olan kumral ejderha daha küçük olan gümüş ejderhanın altında uçuyor. İleriye doğru bir adım atarken gözlerim yaşıyor. Sonra bir adım daha. Ve birlikte ellerimizi kaldırıp avuç içlerimizi birbirimizin üzerine koyuyoruz.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirdiğimde, tüm odanın benzer bir tasarımla boyanmış olduğunu görüyorum. Dört duvardan üçünde ejderhalarımız birlikte çeşitli şeyler yaparken resmedilmiş. Alınlarımızı birbirine dayamış, başlarımızı gökyüzüne doğru eğmiş, ateş püskürtüyoruz. Birlikte yaptığımız şeylerin canlı bir portresi gibi.

Gözlerim son duvara takılınca yutkunuyorum. Buradaki duvar resmi daha küçük, kitaptan çok ıvr zıvırla kaplı kitap raflarının arasına yerleştirilmiş. Dönüp duvar resmini gördüğünde adımları titriyor ve sendeleyerek geri çekiliyor.

Tam ortada, buraya gelirken havada paylaştığımız anın bir resmi var, yemin ederim. Sırtımda Corentin'e korkunç bir şekilde benzeyen biriyle uçuyoruz. Tillman ve Caspian onunkinin üstünde, daha küçük altın bir ejderha da onunkinin üstünde bir biniciyle aramızda uçuyor.

"Vay anasını. Biliyordu," diye fısıldıyor Draken, parmağını Tanith'in resmi üzerinde gezdirirken.

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyorum, başımı omzuna koyup parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Kahretsin, tüm bu sırları saklamak zor ve acı verici olmalı," diyor ve eğilip dudaklarını alnıma koyuyor.

"Kendine saklamak zorunda olduğu şeylerin sadece bir kısmına sahibim ama kolay olmadığı kesin. Yine de en iyisi bu. Herkesi güvende tutuyor."

"İnanılmazsın. Bunu biliyorsun, değil mi küçük gezgin?"

"Sen de öylesin ejderha. Sen de öylesin," diye mırıldanıyorum, ona iyice sokularak.

"Söylemeliyim ki Draken, bu sandalyeyi biraz kıskanıyorum," diyor Tillman arkamızdan şakacı bir şekilde ve neden bahsettiğini görmek için etrafımızda dönüyor.

Arkasında geniş kanatları olan bir sandalyede otururken iri cüssesi gerçekten de çok küçük görünüyor. Zengin kumral rengi, sadece pencereden değil, üstümüzden de süzülen güneş ışığında patlıyor. Tavan tonozlu ve güneşin içeri girmesini sağlayan tavan pencereleri var.

"Kahretsin, yana kay. Bir bakayım," diyor Draken, Tillman'a dediğini yapması için zaman tanımadan. Onun yerine kucağına oturuyor ve bizim gülmemize, Tillman'ın da o ağır kışını kaldırması için bağırmasına neden oluyor.

Gözlerim kitap raflarına doğru kayarken onların eğlenceli şakalaşmalarına sırtımı dönüyorum. Gördüğüm birkaç kitap sırtı, genelde gördüğümüz siyah ve kahverengi deriye kıyasla çok güzel ve renkli. Bunlar sıradan Elementra kitapları değil.

"Draken, gel de şunlara bak," diyorum raftan bir tanesini kaydırarak.

Bekçi Hattı. Kahretsin.

"Bu..."

"Evet. Ejderhaların tarihi, Essemist Kalesi, Bekçi'nin soyu," diye cevaplıyorum o sorusunu tamamlayamadan ve kitabı ona uzatıyorum.

Elini kitabın kapağında gezdirerek bir süre temkinli bir şekilde bakıyor. Küçük bir iç çekişle bir kez başını sallıyor ama sonra kitabı tekrar yerine kaydırıyor.

"Daha sonra," diyor bana sıkı bir gülümsemeyle ve ben daha fazla zorlamıyorum.

"*Bunları nasıl aldın?*" Tam olarak bir cevap beklemesem de umutlu bir şekilde soruyorum.

"Zamanla öğreneceksin."

Oflayıp puflayarak Draken'in kapısından çıkarken gözlerimi deviriyorum. Mekan onun enerjisine ve heyecanına mükemmel bir şekilde uyuyor. Burası onun için rahatlatıcı bir yer olacak, orası kesin.

"Bir banyonuz ve dolabınız olduğunu ama yatağınız olmadığını fark ettiniz mi?" Corentin soruyor.

"Evet, fark ettim. Neden bir yatağa ihtiyacım olsun ki? Willow olmadan hiçbir yerde uyumam," diye kestirip atıyor Draken.

Ben de fark ettim ve aynı şeyi düşündüm. Buradaki ilk ayımdan beri neredeyse bensiz bir odada uyumadı. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek, değiştirmesini de istemem. Hiçbiriyle. Hepsi benimle uyumak zorunda.

Başka türlüşünü kabul edemem.

"Bu senin," diyorum, düşüncelerime homurdanırken nazik devime kalçamı çarpıyorum ve koridorun karşı tarafındaki ilk kapıya yöneliyoruz.

Küçük bir gülümseme ve başını sallayarak kapıya doğru ilerliyor ve aradaki mesafeyi sadece birkaç adımda kat ediyor. Odasından sızan sakinlik çok güçlü; omuzlarım gevşiyor ve dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş akıyor. O da bunu hissediyor ve kasları tam önümde gevşiyor.

Kapı açılır açılmaz odanın etrafındaki yeşilliği fark ediyorum ve Tillman'ın küçük kahkahası beni öne çekiyor.

Arkasından içeri adım attığımda ayakkabılarım yok oluyor ve ayaklarım odanın ortasına kadar gidip onun yanında duruyor, ayak parmaklarım canlı yosundan yapılmış zemine batıyor. Ayakların altında yumuşak ve serin, kır çiçekleri renk patlamaları katıyor.

Duvarlar pürüzsüz taş ve tavana doğru tırmanarak yapraklardan bir gölgelik oluşturan kalın, kıvrımlı sarmaşıkların bir karışımı. Ağaç evimizdekine benzeyen bir masa var ve bir görevden önce nefes alıp meditasyon yaparken kullandığı küçük egzersiz malzemelerinden birkaçı masanın altına sıkıştırılmış.

Yerden yükselen iki ağaç gövdesi arasında asma sarmaşıklardan yapılmış bir hamak asılı, tembellik etmek için mükemmel bir yer sağlıyor ve bazı öğleden sonra uykularının orada gerçekleştiğini hayal edebiliyorum.

"Tillman," diye mırıldanıyorum, bu odanın ona nasıl bu kadar tam olarak uyduğuna hayret ederek.

"Bunu kendim daha iyi tasarlayamazdım. Kahretsin, bizi çok iyi tanıyordu," diyor masaya doğru ilerleyip bir çerçeve almadan önce.

Üç ayrı resmi tutacak şekilde kalıplanmış ve gözüme çarpan ortadaki resim. Bu onun on dördüncü doğum günü. O ve annesinin görüntüsü kalbimi yerinden oynatıyor. Altlarındaki çerçeveye isimleri kazınmış.

Tilly ve Tillme.

Tillme mi?

"Başka zaman, küçük savaşçı," diyor usulca, yerine koymadan önce parmağını çerçevede gezdirerek.

Nazik devimin bana karşı bazı şeyleri sakladığını hissediyorum. Bu küçük tatlı lakap gibi. Onu konuşmaya davet etmek için kaşlarımı kaldırıyorum ama o beni görmezden geliyor ve teni utançtan kızarıyor.

Daha sonra.

Her şeyi kontrol etmek için birkaç dakikamızı ayırıyoruz ve çocuklar Tillman'ın patlamaması ve alemini parçalamaması için çok huzurlu bir yere ihtiyaç duymasıyla dalga geçiyorlar. Yarı gerçek, yarı alay, biliyorum, ama Tillman'ın kendini sakinleştirme, merkezini, iradesini bulma yeteneğine tanık olmak şaşırtıcı. Tanıdığım herkesten daha sakin ve bu güç, dayanıklılık ve sabır gerektiriyor. Bu yüzden onu çok örnek alıyorum.

Onun alanından çıkıp, bu taraftaki diğer kapıya doğru birkaç adım yürüyoruz. Titrek bir nefes alıyorum çünkü içeride beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok.

Omzumun üzerinden Corentin'e bakarak, "Bu sizsiniz, majesteleri," diyorum. Ellerini ceplerine sokmuş, gergin bir hali var ve göreceklere konusunda onun da gergin olduğunu biliyorum.

Ama bir kontrol ustası gibi yüz hatlarını gevşetiyor, omuzlarını geriye çekiyor ve hiç tereddüt etmeden kapıyı açıyor.

Gördüğü manzara onu ürkütüyor, adımları titriyor ve ben de şaşkınlığına kıkırdıyorum.

Evet, bu kesinlikle Corentin.

Havanın kendisi sessiz bir otorite ve rahatlık yayıyor. Koyu renkli, cilalı ahşap duvarları kaplıyor, uzun kitap rafları deri ciltli kitaplar ve titizlikle düzenlenmiş parşömenlerle dolu.

Ortada maun ağacından kocaman bir masa duruyor. Yüzeyi düzgün, parlak ve parşömenler, kalemler ve bir günlük ile hassas bir şekilde düzenlenmiş. Ne yalan söyleyeyim, masaya baktığımda, beni üzerine eğmeden önce havasını kullanarak her şeyi masanın üzerine savurduğunu hayal ediyorum.

Bu düşünceyle yüzüm alev alev yanıyor ve Tillman kıkırdayınca ona dirsek atıyorum ama gerçekten de bu toplu, kontrollü ortam böyle kirli bir fantezi kurmamın güvenliğini sağlıyor. Müdür bazen kontrolünü kaybediyor. Benim üzerimde. Sadece benim üzerimde.

Corentin kararmış gözlerini bana çevirdiğinde boğazımı temizleyerek, yeni odasında beni anlamsızca sikmesini düşünmüyormuşum gibi odanın geri kalanına bakıyorum. Kıpırdanmalarım ve kalçalarımı sıkmam kesinlikle fark edilmiyor. Sadece üzerinde durulmuyor.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak, zengin, lacivert deri döşemeli, yüksek arkalıklı sandalyeye bakıyorum. Kucağına kıvrılabileceğim ve işini aksatmayacağım kadar geniş. Köşedeki küçük bara bakmak için odayı geçerken, karmaşık bir şekilde dokunmuş bir halı ayak seslerimi bastırıyor ve burada onunla birlikte olmak istiyorsam konsantrasyonunu bozmayacağımı daha da haklı çıkarıyor.

"Seninle vakit geçirmeyeceğinden falan mı korkuyorsun, küçük savaşı?" Tillman kaba bir şekilde düşüncelerime müdahale ederek soruyor.

"Tam olarak değil... belki. Büyük açıklamalardan sonra nasıl olduğunu bilirsin. Kendini işine saklıyor," diye itiraf ediyorum.

"Artık bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum Will." Bana küçük bir gülümseme fırlatıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum.

CC'nin Corentin'in önüne koyduğu kararın büyüklüğünü gördüğümünden beri, evet, endişeliydim. Dürüst olmak gerekirse her biri için endişelendim ama Tillman ve Draken bu durumu Vito kardeşlerden çok daha iyi idare ediyor. Bu yüzden elbette en kötüsünü düşündüm.

Corentin büyük pencerelere doğru ilerlerken gözlerim onu takip ediyor. İçeri giren yumuşak, doğal ışık odaya sıcak bir parlaklık veriyor ve pencereyi araladığında içeri giren esinti bu alana gerçekten hayat veriyor. Uzaklara doğru gülümseyip sonra da o şefkatli bakışını bana çevirdiğinde endişelerimin biraz olsun kaybolduğunu hissediyorum.

"Hoşuma gitti," diyor gelişigüzel ama heyecanını benden saklayamıyor. Ona seslenmiyorum ama aramızdaki bağın dalgalanışına bakılırsa, bu alanı fazlasıyla onaylıyor.

Sonunda odadan çıkıyoruz ve Caspian'ın odası olduğunu bildiğimiz yere bakarken Corentin kapıyı arkasından kapatıyor.

Karanlık koruyucum alışılmadık derecede sessiz ve bundan nefret ediyorum. Diğer insanlarla anlamsız konuşmalar yapan biri değildir, ancak bizimle genellikle arada sırada bilgi, kaba şakalar ve yaramazlıklar yaparız.

Bunların hiçbirisi yoktu. Sadece turumuza başlamadan önce Draken'a yaptığı yorum ve ardından gelen duygu yüklü sessizlik.

Hiçbirimiz kıpırdamıyor, kararı ona bırakıyoruz.

Sonunda elimi tutup beni de yanında sürükleyerek kararını verdi. Duygusuz, taş gibi sert yüzüyle kapıyı açıp etrafına bakınıyor.

Vücudu irkiliyor ama gözleri odayı incelerken en fazla bu kadar hareket ediyor. Benim bakışlarım da aynı şeyi yapıyor ve önümdeki güzelliğe bakarken kalp atışlarım hızlanıyor.

Burası bir sığınak.

Zihni, bedeni ve ruhu için.

Oda sessiz ve alçak kehribar rengi bir ışıkla örtülü ve burada gördüğümüz diğer odalardan çok daha serin bir esinti esiyor.

Duvarlar tamamen kitap raflarıyla kaplı. Eğer yeterince yakından dinleseydim, yemin ederim her rafın tüm bu bilginin ağırlığı altında inlediğini duyabilirdim. Odanın ortasında, küçük, az yanan bir şömineye doğru açılı duran, sedirli, aşırı doldurulmuş bir koltuk oturuyor. Koltuk siyah kadife ile döşenmiş, sırtında mor bir battaniye var ve yanında küçük bir sehpa duruyor. İki fincan kahve ve bir kitap için yeterince büyük.

Ayakta duran pirinç bir lamba, kitabınızın sayfalarını görebilmeniz için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış sıcak, odaklanmış bir ışık huzmesi yayıyor. Dikkatim orada kalıyor. Zihnimde ikimizin o sandalyede battaniyemizin altında sarmaş dolaş olduğumuzu canlandırmak çok kolay.

Kapı kapanıp beni manzaradan kopardığında bu fantezi bozuldu.

"İçeri girmek istemiyor musun?" O perili viski gözlerine bakarak sessizce soruyorum.

"Şu anda olmaz, Primary," diyor huysuzca, sonra eğilip dudaklarımı tatlı, nazik bir öpücükle yakalıyor.

Geri çekildiğinde gölgeleri bir zırh gibi etrafını sarıyor ve kalbim biraz kırılıyor ama duvarların arasında kaybolmadığı için minnettarım. Bir süreliğine ortadan kaybolmak istemesine rağmen turumuzu bitirirken yanımda kalıyor.

Sessizce Tillman'ı takip ederek koridorun sonuna doğru yolumuza devam ediyoruz. Çatala ulaştığımızda bana dönüyor. "Ne tarafa, Will, sağa mı sola mı?"

Kahretsin. Karar vermek istemiyorum. "Sol," diyor CC.

Corentin'in benim yerime karar vermek üzere olduğunu görünce hemen yüksek sesle "Sol," diye tekrarlıyorum.

Köşeyi döndüğümüzde sağa bakıyorum ve sadece tek bir kapı var ve içinden kendi sihrimin titreştiğini hissettiğimde gözlerim açılıyor.

Yatak odam en sonda olacak.

Soldaki koridor da sağdakiyle aynı. Sadece tek bir kapı var ama bu koridordaki diğer odaların aksine, ahşabın içinden kimsenin büyüünün geldiğini hissedemiyorum. Bunun yerine kadim, güçlü ama Elementra'nın, CC'nin ya da tanıdığım herhangi birinin olduğunu söyleyebileceğim kadar belirgin değil.

Düğmeye uzandığımda, beklenti beni öldürmek üzereyken, CC'nin kahkahasının zihnimde çınladığını duyuyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Henüz odaya kadar gitme, Willow. Buralarda dolaşmaya başlamadan önce zihninin biraz dinlenmeye ve tam gücüne kavuşmaya ihtiyacı var," diyor.

Mesajı çocuklara ileterek duraklıyorum ve her biri kapının ardında ne olduğuna dair belirsizlikle hafifçe susuyor, ama ben sadece heyecanla titriyorum. Yine de onu görmezden gelmek istememe rağmen uyarısına kulak verdim.

"Vay anasını. Bu da ne böyle?" Kapıyı yavaşça açarken sessizce soruyorum.

CC şifreli bir şekilde *"Ben buna amplifikatör odası diyorum,"* diye cevap veriyor ve ben de çocuklara anlatıyorum.

"Anılarında bunun bir kısmını gördük. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım," diyor Caspian mekâna bakarken ve çocuklar da homurdanarak onaylıyorlar.

"Bize bundan bahsedebilir misiniz?" Yüksek sesle soruyorum ama çocukların onun cevabını duyması için zihnimi açmıyorum. Sonunda tamamen rahatlamış görünüyorlar ve CC'nin sesinin onları şaşırtmasını istemiyorum.

"Gaster'dan Valorian Peçesi hakkındaki notlarını istemelisin."

"Valorian Duvağı mı? Tanrıların evi mi? Neden?"

"Cevapları orada bulacaksın."

Mırıldanarak adamları bir kez daha bilgilendiriyorum, sonra tüm dikkatimi önümdeki boşluğa veriyorum. Buradaki büyüün beni daha yakına çekmeye çalıştığını hissedebiliyorum, bu yüzden CC'nin uyarısını daha ciddiye alıyorum ve kapıdan geri adım atıyorum. Buradan odanın tamamını göremiyorum ama şimdilik merakımı gidermeye yetecek kadarını görüyorum, ta ki gönlümce keşfedinceye kadar.

Duvarlar pürüzsüz, yansıtıcı bir malzemeyle kaplı ve bu malzeme hiç görmediğim yerlerin görüntülerini göstererek değişiyor ve ben de bu kadar çok bakmaktan dolayı hissettiğim baş dönmesinden dolayı başımı sallıyorum. Bu nasıl mümkün olabiliyor, hiçbir fikrim yok. Malzemenin odadakileri ayna gibi yansıtacağını düşünürdüm ama durum hiç de öyle değil.

Aşağıya baktığımda zemin, karmaşık desenler oluşturan, gözlerimi ve zihnimi odaklanma durumuna çeken küçük, cilalı taşların bir karışımı. Kendimi yine başımı sallamak zorunda buluyorum ve bir adım daha geri çekiliyorum.

Kahretsin, bu da ne böyle?

Keskin bir nefes vererek hızla gözlerimi kırıştırıyorum, sonra odanın ortasına odaklanıyorum. Dairesel bir platformun üzerinde yastık ve battaniyelerden oluşan bir palet gibi görünen bir şey var. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kristaller onu çevreliyor. Yerden yükseliyorlar ve en azından kalçalarıma kadar geldiklerinden hiç şüphem yok.

Buradan tavanı göremiyorum ama içeride pencere ya da tavan penceresi olmadığını biliyorum. Oda karanlıkla örtülü, sadece zemindeki kristallerin ve taşların soluk parıltıları var.

Sonunda sakinleşmeye başlayan zihnimin zarar görmesi riskini almak istemediğim için daha da geri çekiliyorum ve çocuklara işimin bittiğini bildirmek için başımı sallıyorum.

Hepimiz o oda ve farklı büyüü hakkında kafa karışıklığı ve merak içindeyiz. Kendimi biraz rahatlatmak için bu bilgiyi Gaster'a en kısa zamanda sormam gerektiğini biliyorum ama şu anda kapı yaklaşırken tek düşüncem odama odaklanmak. Bir sinir yumağı boğazımda düğümlenip kalıyor ama yutkunuyorum.

"Seni şimdilik burada bırakıyorum, filia mea," diyor CC ve elimi kapı kolundan çekiyorum.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bu sadece benim varlığıma bu odada ihtiyaç olmadığı anlamına geliyor. Burası tasarlandığından beri ne ben ne de Gaster buraya adım attık. Siz odanızın konforundayken benim size gelmem konusunda asla endişelenmenize gerek yok. Burası sizin alanınız. Senin huzurun. Ve siz söylemeden kimse bunu bozamaz."

"Yani, uzun süreliğine gitmeyeceksin, değil mi? Şu anda oraya gitmek zorunda değilim." Paniğim bir dalga gibi yükseliyor ve çocuklar etrafımda toplanıyor. Onu daha yeni geri getirdim. Henüz gitmesini istemiyorum. Asla.

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek Willow. Git hadi. Kendi alanını gör ve Nexus'unun tadını çıkar. Bu hepiniz için. Ben hep burada olacağım. Sadece orada değil."

Benden kaçmak isteyen sert bir hıçkırığı içime çekiyorum çünkü sessiz kaldığı diğer zamanların aksine, bu sefer varlığının beni terk ettiğini hissediyorum. Daha önce onu fiziksel olarak hissettiğimi fark etmemiştim, ama şimdi kendini kovduğundan, Memoria taşımada farkında olmadığım hafif sıcaklık soğuyor ve zihnimden ince bir perde kalkıyor.

"Sorun nedir?" Corentin çenemi yukarı kaldırıp gözlerimi onunkilerle çarpıştırarak soruyor.

"O gitti. Yine gitti."

"Bu ne anlama geliyor prenses?"

Birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan aşağı süzülürken ona tam olarak ne olduğunu anlatıyorum. Bana yumuşak bir şekilde gülümsemeden önce hemen onları silip izlerini kuruluyor.

"Mahremiyetinize ve alanınıza saygı duyuyor prenses. Eğer uzun süreliğine gitmeyeceğini ya da geri döneceğini söylüyorsa, ciddidir. Ben kendi adıma, bu alanı işgal etmeyeceği ve buraya istenmeyen sırları getirmeyeceği için minnettarım. Burası sizin saklanma yeriniz, huzurunuz olmalı. Endişenin seni takip ettiği bir yer değil."

Sözleri çarpan kalbimi sakinleştirirken gergin bir nefes alıyorum. O haklı. Tabii ki haklı. O böyle söyleyince daha anlamlı geliyor. Hayır, odamın olumsuz bir şeyle lekelenmesini istemiyorum. Buranın erkeklerimle birlikte kaygısız ve rahat bir yer olmasını istiyorum.

Az önce beni rahatsız eden duyguları serbest bıraktığımı hissettiklerinde hepsi nefes veriyor. Bu birkaç kez gördüğüm bir şey ve eminim ki dün geceki bağımız bu duyguların artmasına neden oldu.

Aramızdaki her şey, sadece elementlerimiz ve yeteneklerimiz değil. Belli ki ya artık eskisi gibi birbirimizi engelleyemiyoruz ya da hiçbirimiz bunu gerçekten uygulamak için yeterli gücü arkamıza koymuyoruz.

Bunu aklımda tutarak, her birine bir sevgi patlaması gönderiyorum ve her biri geri gönderdiğinde bedenim sıcak bir sersemlik hissediyor.

Cesaretimi toplayarak elimi kapı koluna koyuyorum ve korkmadan önce dönüyorum. İlk birkaç adımında yüzümde kör edici bir gülümseme beliriyor ve içimden kahkaha ve hıçkırık karışımı bir şey dökülüyor.

Karşımda malikânedeki yatak odamın birebir kopyası duruyor. Görebildiğim sadece birkaç farklı detay var ve kalbim kusursuzluğuyla kabarıyor.

Ayağımın altındaki bir çıtırtı beni ürkütüyor ve donup aşağı bakıyorum. Katlanmış krem rengi parşömen gözlerimin açılmasına neden oluyor ve zarfı çevirip üzerine ismimin karalanmış olduğunu görüyorum. Mektubu yırtıp açtığımda çocuklar yaklaşıyor, yüksek sesle okumaya başladığımda nefesim kesiliyor.

Willow, çocuklar,

Eğer bunu okuyorsanız, Willow'a bu odanın keşfinde size katılmayacağımı çoktan söyledim demektir.

Kanada uygun birkaç değişiklik yaptım ama çocuklar, bu tasarım çoğunlukla dördünüzün eseri idi. Hepiniz sadece onun için mükemmel bir şekilde hazırladınız ve ben de bunu bozmak istemedim.

Umarım hepiniz yeni evinizin tadını çıkarırsınız, ister daimi ikametgahınız olsun, ister geçici, isterse de hükmetmeden önceki yıllarınızda geçerken kaldığınız bir yer olsun. Ben sadece hepinizin tamamen size ait bir alana sahip olmanızı istedim.

İçinde yaşadığımız diyar tarafından dokunulmamış ve lekelenmemiş.

Günlerin uzun ve karanlık görüldüğünü biliyorum, ancak beşinize bu âlemden geçen diğer tüm varlıklardan daha fazla güveniyorum.

Sizi, beşinizi de çok seviyorum ve çok gurur duyuyorum. Her zaman seninle olacağım.

CC...Orien Amca...Oreo Amca...her neyse...xoxo

İmzaya gülüyorum. Hangi isimle imzalayacağını bilemeyen şaşkın yüzünü neredeyse hayal edebiliyorum. Birçok maske takmanın sıkıntıları sanırım, ama adı ne olursa olsun, onun kim olduğunu biliyoruz. Onun birden fazla parçası.

Kirpiklerimi ıslatan suyu göz kırparak uzaklaştırdıktan sonra mektubu göğsüme bastırıyorum ve önümdeki mükemmelliğe bakıyorum.

İlk seferinde gerçekten doğru anlamışlardı. Buraya geldiğim ilk hafta içinde mekanımı nasıl kullanacaklarını çok iyi biliyorlardı ve mekanla ilgili değiştirilmesini istediğim tek bir şey bile yok.

Lafı açılmışken...

Aceleyle banyoya gidip kapıyı açarken başım odanın diğer tarafına savruluyor. Arkamdan gelen kahkahalar arasında rahatlamış iç çekişimi zar zor duyabiliyorsunuz. Erkekler bir banyonun önemini anlamıyor ve benim vaham açık ara en iyisi. Bu konuda hiçbir şey değişmemeli.

Onlarla birlikte odaya geri dönerken Draken elimi tutuyor ve beni gördüğümüz tek gerçek değişikliğe götürüyor. Köşkte, kitap raflarımın arasında, üzerinde tembellik etmeyi sevdiğim rahat okuma köşem yer alıyor. Burada, dışarıya açılan Fransız kapılar var.

Draken kapıları açıp güzel balkonu ortaya çıkarırken gülüyor ve gözlerim bu küçük alanı yutuyor.

Üstümüzde bir tente yayılıyor ve alanın çoğunu serin gölgelerle gölgeliyor. Duvara yaslanmış rahat bir kanep, önünde bir masa ve kendimi şimdiden orada hayal edebiliyorum - bir fincan kahve eşliğinde, birinin yanına sokulmuş uykulu sabahlar.

Bir tarafta, beş sandalyeli bir veranda masası, ormana doğru sorunsuz bir şekilde kaybolan yeşil bir alana bakıyor. Diğer tarafta, korkulukların üzerinden eğilirseniz, bahçemize ve çakıl yola bir göz atabilirsiniz, ancak yüksekliğimizden, görüş alanından gizlenmiş durumdayız. Alan harika bir şekilde özel hissettiriyor.

Draken kanepeye uzanırken, "Bu çok güzel," diyor ve ben de hemen onun peşinden gidiyorum.

"Sana katılıyorum Draken," diyor Tillman, diğer tarafıma geçerek. "Bunu düşünmeliydik."

"Hayır, ben okuma köşemi seviyorum," diyorum başımı sallayarak ve elini sıkarak.

"Bugün kanatta kalacağız prenses. Şef, Bayan Grace ve diğerleri şu anda mutfağı hazırlıyorlar. Yarın ailemi göreceğiz," diyor Corentin, Tillman'ın yanına oturup parmaklarını başının arkasında birleştirerek.

"Nasıl? Bizden başka kimse koğuştan geçemez mi?" Ona bakabilmek için doğrulup soruyorum.

"Levhaya dokunduğumda, onların imzalarının zaten çeyrekliklerde olduğunu hissettim. Koğuş, kapılarından girmelerine izin vereceğini biliyordu. Artık odalarından girip çıkabiliyorlar," diyor gözlerini kapatırken, her şeyi bilen sırtışının dudaklarında kalmasına izin vererek.

"Peki ya ailen?"

"Planı onlara çoktan bildirdim. Onlar için sorun yok ve bugün onlar için açılan anılarla yüzleşmek için kendilerine zaman ayırıyorlar. Bugün herkes için plan bu."

Elimde olmadan sırtıyorum ve Draken ile Tillman'ın arasına yerleşiyorum. Corentin her şeyi halletmişse, bana uyar. Caspian sonunda Draken'in diğer tarafına oturmaya karar verdiğinde. Gerçekten rahatlıyorum.

Zihnim sessizleşiyor. Kalbim bugün ilk kez normal atıyor. Ve ruhum bütünlük içinde şarkı söylüyor.

Şimdilik her şey yolunda.

Beş

Hazar

Bu sinir bozucu.

Bu bir sır değil, hayatımın büyük bir bölümünde duygular benim güçlü yanım olmadı. Kaçırıldığımdan beri duyguları mantıktan ayırmayı çok daha kolay buldum.

En azından öfkenin beni yutmasına izin vermezsem bunu yapabiliyordum. Kendime izin verdiğim tek duygu buydu.

Eğer mantıklı geliyorsa, öyle olsun. Açıklanmasına ya da etiketlenmesine gerek yoktu. Bir duyguya bağlanmasına gerek yoktu. Neyse oydu.

Şu anda göğsümde mışıl mışıl uyuyan küçük baştan çıkarıcı hayatıma girdi, tüm duygularımı yüzeye çıkardı ve şimdi onları mantıktan ayıramıyorum.

Bu çıldırtıcı.

Ondan önce, bugün yaptığımız her şeyi öğrenebilirdim ve bu iki yoldan birine giderdi.

Birincisi, kendimi kaybederdim, birkaç kişiyi öldürürdüm, sonra da sarhoş olup sersemledim ve tüm bu süre boyunca amcama küfredirdim.

Ya da ikincisi, tam tersi olurdu. Bu bilgiyi duyardım, kabul ederdim ve içimde yükselmeye çalışan her şeyi hiçbir şey hissetmeyene kadar aşağı iterdim. Sonra da yoluma devam ederdim.

Ama hayır, tabii ki hayır. Bunların ikisini de yapamam. Aklım, kalbim ve ruhum buna izin vermez.

Beni ben yapan bu üç parça bana karşı çalışıyor. Beni her şeyi hissetmeye zorluyorlar. Görmezden gelmeye çalıştığım karanlık çabalarım rağmen onu kucaklıyorum.

Kızgın, şaşkın, kalbi kırık, anlayışlı ve suçlu olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Kahretsin, orada başkaları da var. Sadece onlara bir kelime koyamıyorum.

Neredeyse tek vücut olacak kadar yakınımda duran kıvrımlı bedene bakıp sırtıyorum. Hayatıma girerek ya da bana bir şeyler hissettirerek yanlış bir şey yapmadı. Onun her parçasını hissetmek bir lütuf. Kafa karıştırıcı olan diğer her şey.

Gölgelerime onun her yüzeyini okşamalarını emrediyorum. Bugün beni birçok kez ona bakarken ya da boşluğa bakarken yakaladı. Bana bir kez bile seslenmedi. Kendi başıma çözene kadar bu hain duygularla oturmama izin verecek, sonra söylemem gereken her şeyi dinleyecek.

Bildiğim kadarıyla bu sonsuza kadar sürebilir.

Bugün denedim, bu haberin beni soktuğu bunalımdan kendimi kurtarmak için çok uğraştım. Günü birlikte geçirdik, saklandık ve bu kanadı daha iyi tanımaya başladık. Sarayın bu bölümü görünüşe göre artık bizim. Bizim için özel olarak yapılmış ve tasarlanmıştı çünkü hayatımızdaki her yetiştikine öyle ya da böyle hayatımızın nasıl geçeceği söylenmişti.

Sadece biz bilmiyorduk.

Gözlerimi kapatarak içimde hızla yükselen karanlığın içinden nefes alıyorum, sonra kafesteki bir hayvan gibi vücudumda öfkeyle koşturuyor çünkü gidecek hiçbir yeri yok, nereye gideceğini bilmiyor.

Kapana kısılmış. Kafası karışmış.

Karanlık tarafımı yönetme konusunda hala kat etmem gereken bir yol olduğunu kabul edecek kadar alçakgönüllüyüm, ama aynı zamanda, bir yıl önce -hatta aylar önce- tanıyamayacağım bir adamım artık ve bu gerçeğe gurur duyuyorum. Küçük Primary'im aracılığıyla ve kendi başıma kendimi çıkıntıdan nasıl geri çekeceğimi öğrendim, ancak bugün ayaklarım yerlerine yapışmış gibi hissediyorum. Ne kenardan atlayabiliyorum ne de aşağı inebiliyorum. Sadece sıkışıp kaldım.

Gölgelerimin onun bedeninde bir kez daha dolaşmasına izin vererek, etrafını sarmalarını emrediyorum ve onu kardeşimin göğsüne yerleştiriyorum. Elleri içgüdüsel olarak onu tutuyor, ani sarsıntıyla inerken onu kendine çekiyor. Gölgemle odadan çıkmadan önce tamamen sakinleştiğinden emin olmak için bir saniye veriyorum.

Bu lanet kanat.

Hem nefret ediyorum hem de bayılıyorum.

Zihnimi boşaltmak için biraz ara vermem gerekiyor.

Kanatların arasından gölge gibi geçerek kendimi daha da nefret ettiğim bir odada buluyorum. Çıplak duvarlar, yapılı yatak ve boş kitap rafları, Summum- Efendi ile karşılaşmamızdan beri içimde yükselen yeni korkuları ve düşüncelerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Her şey birikip duruyordu ve sanki bugün en tepedeki kirazımmış gibi hissediyorum. Doğu kanadında cansız yatan bu lanet olası kabus yatak odası da hiç yardımcı olmuyor.

Kurtarılıp buraya geri getirildikten sonra bu odadan nefret etmeye başladım. Hem de tutkuyla. Fiziksel olarak iyileşirken bir hafta boyunca kıcımlı üzerine park ettiğim bu yatakta yatmaktan başka seçeneğim yoktu. Zihnimi dağıtacak hiçbir şey olmadan bu dört duvara bakarken öfkemin tarif edilemez boyutlara ulaşması sadece bir gün sürdü.

Bu, henüz bırakmadığım, kendime özgü bir işkenceydi.

Zihnimin o anılara geri dönmesine izin vermek, karanlığı çağırmanın kesin bir yoludur ve görüşüm bulanıklaşmaya başladığında hızla yükseldiğini, diğer tüm duyguları ezdiğini hissediyorum.

Keskin bir vuruş beni kendime getiriyor ve başımı sese doğru çeviriyorum. Sadece iki kişi beni bu kadar çabuk takip etmiş olabilirdi - diğer tarafta kimin olduğunu anlamak bir saniye sürüyor.

"Kapı açık Core," diye homurdanıyorum, sonra sert bir nefes alıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Kapıyı yavaşça iterek açıyor ve çerçeveye yaslanıp bana bakıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

Odaya doğru birkaç adım attığında omuzları çöküyor, sonra kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. Alışılmadık bir şekilde yanımdaki yatağa gelişigüzel uzanıyor ve kendini geriye atarak kollarıyla yüzünü kapatıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Yalan söylemeyeceğim, hareketleri beni biraz şaşırttı. Bütün gün çok derli topluydu, gülümsüyordu, Primary ile dalga geçiyordu ve bu bıkkın tavrı beni şaşırttı.

"Ben mi? Gecenin bir yarısı yatak odasından kaçan ben değilim," diyor elini yüzünden çekme zahmetine katlanmadan.

"Lafı açılmışken, şu anda Primary'mi senin tutuyor olman gerekiyordu. Onu sana emanet ettim," diyerek dikkatleri üzerimden çekmeye çalışıyorum.

"Rüzgârda savrulan bir duman gibi hareket ettiğine inanıyor olabilirsin kardeşim ama seni temin ederim ki o kalkıp seni takip etmeye çalışmadan önce koridordan çıkmadın." Dudaklarının kenarında küçük bir sırıtma belirdi.

"Ve sen onu durdurdun?" diye sordum.

"Durdurmak doğru kelime değil. Yolunu bilmediği için gelip seni bulmamın en iyisi olacağını söyledim. Tillman ve Draken, ben seni avlamaya gelirken onunla kalıp dikkatini dağıtacaklarını söylediler." Kendini beğenmiş yüzüne yayılan gülümseme, bu gece beni rahatsız eden her şeyi unutturacak kadar cazip. Ejderhanın ve Bay Patience'ın dikkatini dağıtmaktan ne anladığını çok iyi biliyorum.

Evet, onun daracık küçük amcığı ve gırtlığından çıkan ismimin sesi her şeyi daha iyi yapardı.

"Ona kızgın olduğunu düşünüyor," diyor ciddi bir şekilde, beni bu lezzetli düşüncelerden uzaklaştırarak ve bakışlarımı ona çeviriyorum,

"Ona kızgın değilim. İçinde bulunduğu duruma ve diğer her şeye kızgıyım. Tüm bunlar olurken her an aklını kaçırabilir."

Küçük bir homurtu duyulur ve boğazını temizlemeden önce eliyle ağzını kapatır. "Sanırım Birincil'imizin direncini hafife alıyor olabilirsiniz."

"Onunla ilgili hiçbir şeyi hafife almıyorum. O doğanın bir gücü, ama kasırgaların bile eninde sonunda sıcak suyu biter, Core."

Başını sallayıp kolunu gevşekçe yanına bırakırken homurdanmaktan başka bir tepki vermiyor.

İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeden rahatlatıcı bir sessizliğe gömülüyoruz, geçmişte pek çok kez yaptığımız gibi. Onun bu odada oturduğu ya da beni kendi odasına aldığı ve ikimizin de tek kelime konuşmadığı zamanların sayısını parmaklarımla sayamam. Sadece oturduk.

Yavaşça, kendimi onun yanındaki yatağa bastırana kadar geriye yaslamaya karar veriyorum. En son ne zaman bu pozisyonda olduğumuzu hatırlayabiliyorum. En karanlık günlerimden birinden sonraydı. Draken hakkında ileri geri konuştukları için akademideki birkaç çocuğu ölümün eşiğine getirene kadar dövmüş, sonra da en iyi arkadaşlarıymış gibi davranmıştım.

Yeterince zorlanmıştı. Annem ayrı kalmayalım diye onu da bizimle birlikte akademiye almıştı ve daha önce hiç okula gitmediği için üçüncü seviye bir akademiye atlamak alışması zor bir durumdu. Arkadaşlarını incittiğim için bana çok kızgındı ve bunun nedenini kimseye söylemeyi reddettim.

Annem olaydan sonra hepimizi eve çağırdı ve neredeyse o çocukları öldüreceğim için azar işittim, babamlar da bu konuda konuşmadığım için çok öfkeliydi. Ama Corentin'e anlattım. Tam olarak bu yatakta, tam olarak bu pozisyonda yattık ve ona ne söylediklerini ve neden yaptığımı anlattım.

"Hayır, iyi değilim Cas," dedi sonunda, iç geçirmeden önce ellerini yanaklarına sürterek. "Bütün gün ona karşı cesur ve anlayışlı bir yüz takınmaya çalıştım ama içten içe çıldırmak üzereyim. Orien Amca'nın yaptığı her şey yüzünden değil. Hepsi bana mantıklı geliyor. Stratejikti. O ve Elementra arasında

onun başarısı için mümkün olan en iyi planı yaptılar. Onu fiziksel olarak korumasalar da duygusal olarak korumaya çalıştılar. Burada ihtiyaç duyacağı iradeyi oluşturmaya yardımcı oldular. Elementra çocukluğu ve ergenliği boyunca onunla ilgilenecek daha iyi bir adam seçemezdi.

"Ama bizim dışımızdaki herkes buna hazırlandığı için acı duymaktan kendimi alamıyorum. Lanet olsun, annemiz bile bizden önce onun hayatının bir parçası oldu. Bütün bir diyarı kurtarmaktan sorumlu bir Birincil'in verilmesine hazır olmayan bir tek bizdik. Onunla birlikte öğrenmek zorundayız ve artık aklımda hiç şüphe yok ki anıları o kadar hızlı, o kadar güçlü bir şekilde bir anda açıldı ki, değişiklikler bize doğru geliyor. Buna hazırlanmalıyım. Hazır olmak zorundayım. Bizi bir kez daha hayal kırıklığına uğratamam."

Sözleri mideme bir yumruk gibi indi. Bizim için her zaman çok endişelenir, kendini her zaman bizim altımıza koyardı. Kahretsin, bizim için ne kadar çok şey yaptığından ve hayatında bir kez bile bizi hayal kırıklığına uğratmadığından kesinlikle haberi yok.

Beni. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Kendi anılarım yüzeye çıkarken ve onun taşlaşmış gözleri beynime kazınırken titreyen bir nefes beni terk ediyor.

"Tilly Teyze yanıma gelene kadar Willow'un kaçırıldığım günü sonuna kadar izlemesine izin verdim. Birlikte her şeyi gördük," diye mırıldanıyorum ve başını bana doğru çeviriyor, bakışları yanağımda bir delik açıyor.

"İzle. Anıları görmesine izin mi verdin?" diye soruyor sessizce.

"Evet, her parçasını. Engellediğim pek çok şey su yüzüne çıktı, henüz konuşmaya hazır olduğumdan emin olmadığım şeyler, tabii ondan başka biriyle konuşacaksam, ama en çok dikkatimi çeken şey sendin. Bana ulaşmaya ne kadar yakın olduğun."

Vücudu irkilirken gözleri anında kapanır. Suçluluk duygusu bir gelgit dalgası gibi yüzeye çıkıyor, onu acımasızca eziyor, ama umarım bu son kez olur. Kahretsin, umarım görmesini sağlayabilirim.

"Bunun için sana hiç teşekkür etmedim. Beni kurtarmaya çalıştığın için sana hiç teşekkür etmedim."

"Yapmak zorunda değilsin. O benim-"

"Bu senin sorumluluğun değildi, Core. Senin sorumluluğunda değildim. Ben on beş yaşında bir çocuktum, sen ise sadece on altı yaşındaydın. Evet, benden çok daha olgun ve sorumluluk sahibiydin ama yine de bir çocuktun," diyorum kararlılıkla, göğsü ağır ağır inerken gözlerimi onunkilere kilitleyerek.

"Bana ulaşmak için attığın her adımı görmemiş olabilirim ama kendini hayatında hiç olmadığı kadar zorladığını, daha hızlı olduğunu biliyorum. O gün benimle yer değiştirebileceğinden zerre kadar şüphem yok ve hâlâ on sekiz yaşında taşıdığın ve sana ait olmayan bir suçluluk duygusu taşıdığını biliyorum. O gün beni hayal kırıklığına uğratmadın, Corentin. Ve bir gün bile beni hayal kırıklığına uğratmadın.

"Bunu bırakmanı istiyorum kardeşim. Sen olmasaydın şu anda burada oturuyor olmazdım. Hayatımız boyunca beni taşıdın ve bunun için sana minnettarım. Sana artık bunu yapmak zorunda olmadığını, artık iyi olduğumu söyledim, ama bu noktada değişeceğini hiç sanmıyorum, bu yüzden beni, bizi taşıyabileceğini bil, ama artık bu suçluluğu taşıyamazsın. Benim için bırak gitsin, lütfen."

Ellerimi ölümüne kenetlemiş olmama rağmen, kardeşimin üzerindeki rahatlamayı izlerken parmaklarım titriyor. Sanki benim iznimi bekliyormuş gibi vücudundan kalkan ağırlığın farkına bile vardığını sanmıyorum.

O hafifledikçe ve yüzü yumuşadıkça bir parçam daha yerine oturuyor sanki. Şimdiye kadar sözlerimin onu etkilediğini hiç bilmiyordum ve şu andan itibaren benim için ne anlama geldiğini bilmesine izin vereceğime yemin ediyorum. Nexus'umuz. Ona her şeyi bir arada tutan tutkalın o olduğunu ama onun için de güçlü olacağımızı söyleyeceğim.

"Teşekkür ederim Caspian," diye fısıldıyor utangaç bir sırıtışla, çünkü kıcı ne diyeceğini bilemiyor. Bir ders vermek ya da öğrendiğim bir şeyi açıklamak dışında, muhtemelen yıllardır Willow dışında birine karşı en açık sözlülüğüm bu ve onu tamamen telaşlandırdım.

Ama içten içe, bugün kardeşimi suçluluk duygusundan kurtaranın sadece benim sözlerim olmadığını biliyorum.

"Onun anıları... Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ben dökersem sen de dökersin," diyor gözlerini bana dikerek. Bu bakış, eğer o benim hakkımda konuşmaya devam edecekse, kendi bokum hakkında konuşmaktan vazgeçmeyeceğimi haykırıyor.

onun hakkında konuşacağım.

Sikerler.

"Kızgınım. Çok kızgınım. Ama aynı zamanda mutluyum. Kafam karışık ama yine de her şeyi anlıyorum," diye inliyorum, köklerimi çekiştirerek kelimeleri arıyorum. "Sen, çocuklar, Gaster ve Orien Amca vardı. Zihinsel olarak o kadar çökmüştüm ki, siz olmasaydınız karanlığın çağrısına uzun zaman önce teslim olurdum. Bulabildiğim her isyancıyı öldürür, sonra da kendimi öbür dünyaya atardım. Dördünüz beni bağlı tuttunuz. Özellikle Orien Amca. Konuşmam ya da ona bir şey söylemem için başımın etini yemedi. İçimde bir his var çünkü o herif biliyordu ama zorlamadı. Bana bilgi vererek daha fazlası olma, daha güçlü olma ihtiyacımı besledi.

"O benim için güvenli bir yerdi. Konuşmak zorunda olmadığımı ama neye ihtiyacım olduğunu bildiğini bildiğim kişiydi. Zamanını Willow'la aramızda bölüştürdüğünün belli olduğu ve giderek Willow'la daha fazla zaman geçirmeye başladığı zamana ait zaman çizelgeleri, zihnimde Willow'un on dört yaşına girdiği ve ortaya çıktığı zamana kadar uzanıyor. Şimdi anılarını gördüğümüze göre, annemle bu yüzden konuştuğundan ve bana ondan kaçmak için gölgelerimi nasıl kullanacağımı öğrettiğinden hiç şüphem yok.

"Biraz alana ihtiyacım olduğunu biliyordu, beni defalarca yakaladığı gibi onu sürekli takip etmekten alıkoyacak bir dikkat dağıtıcıya. Evet, ben de senin gibi karanlıkta kaldığımız için kızgınım. Yıllarca beni terk ettiğini düşündüm. Kendime artık ona bu kadar ihtiyaç duymayacak kadar yaşlandığımı söyledim ve bunun nefrete dönüşmesine izin verdim. Ondan gerçekten nefret ettiğimden değil. Sadece beni terk ediyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordum. Şimdi..." Devam edip edemeyeceğimi bilmediğim için yutkunarak geri çekiliyorum.

Corentin zorlamıyor. Beni bekliyor, ama kendimi toparlamak için bir dakikaya daha ihtiyacım var, bu yüzden sessizce bir şey söylemesini söyleyerek ona başımı sallıyorum.

"Kendimi özgür hissediyorum," diyor usulca. "Yıllarca onun ölümü için kendimi suçladım. Senin kaçırılman için kendimi suçladım. Pek çok şey için kendimi suçladım ve bir parçam hala suçun bir kısmını üstleniyor, ama sanırım bunun nedeni henüz farklı bir şey bilmemem. Ne yazık ki, itiraf etmeliyim ki, onun yokluğunu sizin gibi fark etmedim, ama bu bana bir yokluk gibi de gelmedi.

"Onu her gördüğümde, ne yaptığımı tam olarak biliyordu, bu yüzden sanırım zamanın daha az uzatılmış hissettirmesini sağladı. Artık bildiklerimizi bildiğimize göre, bunun kasıtlı olduğuna eminim. Giderek daha fazla ortadan kaybolduğunu fark etseydim, onu bulana kadar bunu takıntı haline getirirdim. O da bunun olmaması için yolu açtı. Bu sabah yaptıklarımızı izlemek beni onunla kahvaltı yapmadığım için duyduğum suçluluk duygusundan kurtardı. Onunla daha fazla zaman geçiremediğim için kendimi hırpalamaktan kurtardı. Biz kendi başımızın çaresine bakmayı öğrenirken o Willow'a bakıyordu."

Onun sözleri, tüm bu ifşaati benim için katlanılabilir kılan tek şeyi zihnime yerleştirdi.

Onu.

O olmasaydı, nerede olurdu? Nelerden korunamazdı? Ölmeden önce onu sevdi, onunla ilgilendi, zaten dirençli, güçlü ve zorlu olan kişiliğini besledi. İlk geldiğinde onun deli olduğunu ve her şeyi sineye çektiğini düşünmüştüm ama şimdi biliyorum ki o benim Primary'im. Bu şekilde hayatta kaldı. Hiçbir şey onu alt edemez. Karanlıkta büyümlü varlıklar ve canavarlarla dolu bir diyar bile.

"Sanırım şu anda mücadele ettiğim tek şey, bizi korumak ve geleceğimizi hazırlamak için elinden gelen her şeyi yaptığı halde, yıllarca ona karşı nasıl kırgın olduğum. Gerçeği bildiğim için ona benden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Birincim sadece otuz üç gün acı çekme lüksüne sahip değildi. Yirmi yıl katlandı. İçine attı ve hayatta kalmak, kendini olabildiğince güvende tutmak için ilerledi. Şimdi biliyorum ki sadece onun yüzünden burada bizimle birlikte olma ihtimali çok yüksek. Sanırım çocuk gibi davrandığım için kendime daha çok kızıyorum. Ruhumu kurtarmakla meşgulken ona kızdığım için." Kendimden iğrenerek alay ediyorum.

Sadece beni bu âleme, yaratıcımıza bağlayan ruhumu kastetmiyorum. Onun içinde yaşayan ruhu kastediyorum. O benim de ruhum. O benim ruhum. Ben de onunum. Ben ona aidim. Yavaş ama emin adımlarla atan kalbimin siyah yerine kırmızı atmasının sebebi o.

"Onun anısına, bir gün onu affedeceğimi umdu ve dua etti. Core'u affetmemi gerektirecek bir şey yok. Eğer bir şey varsa, bu onun

affedilmek istiyorum. Umarım onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar saygı duyduğumu ve onun için ne kadar minnettar olduğumu biliyordur."

Ciğerlerim ihmalimle sönüyor ve ruhumun kararmış bir parçası daha yeşeriyor gibi görünüyor. Artık önümde istenmeyen, hak edilmemiş acılara tutunmaya devam edemeyeceğim kadar çok gerçek var. Amcam benim yersiz nefretimi hak etmedi ve şimdi de hak etmiyor.

İçime çekmeye devam ettiğim hava, odanın içinde titreşen bir sihir çıtırtısı gönderiyor. İkimize de ait olmayan bir büyü ve milisaniyeler içinde Corentin ve ben ayağa kalkıyoruz, hediyelerimiz ses hızından daha hızlı bir şekilde hazır.

Alçak, parıldayan ışığı takip ederken gözlerim boş kitaplığımın içinde dönen bir sihir topuna takılıyor. Kendimizden emin adımlarla, tam sihir çözülürken odadan çıkıyoruz ve adımlarımı durduruyorum, üzerinde adımın yazılı olduğu zarfa bakarken zaman içinde donup kalıyorum.

Parmaklarım krem rengi parşömenin üzerinde gezinirken ellerim titriyor. Gerçeğimi görmemi, yolumu, ruhumu bulmamı bekliyordu ve şimdi... işte burada.

"Sinsi piç. Benim için yaptığı odada henüz teselli aramayacağımı biliyordur," diye fısıldıyorum gözlerim onun el yazısını takip ederken. Sabit bir nefes alıp usulca üfledikten sonra, gölgelerime onu cep boyutuma götürmelerini emrediyorum. "Sonra görüşürüz."

"Seninle gurur duyuyorum Caspian," diyor Corentin ciddiyetle.

Bakışlarımı ona çevirerek boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Açıkçası neredeyse boğulacak gibi oluyorum ama yine de bana seslenmiyor. Sadece benimkilere benzeyen ve karanlık odada bile ısı ısı parlayan o viski gözleriyle bana bakıyor.

"Teşekkürler Core," diyorum, sonra da bağlarımızdan pompalanan zevk nabzıyla homurdanmaya başlayınca kıkırdıyorum. "Görünüşe göre yaramaz küçük Primary ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını elde ediyor."

"Ona verebileceğimiz tüm dikkat dağıtıcı şeyleri hak ediyor. Hayatının bambaşka bir yönü yeniden ortaya çıktı ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Dürüst olalım, muhtemelen ikisi de. Eğer son birkaç aydan anladığım kadarıyla, iyi bir şeye her zaman kötü bir şey eşlik ediyor ya da tam tersi. Sonunda ona kavuştuğu için mutluyum.

Ama bunun duygusal bir bedeli olacak. Keşke şu anda yüzleşmek zorunda kalmasaydı. Daha yeni bağlandık, Tanrı aşkına."

"Bize zaman ayıracağım, yemin ederim. Bu savaşın her saniyemi tüketmesine izin vermeyeceğim. Zaman çalmak zorunda kalsak bile bunu yapacağım." Ciddi bir şekilde yemin ediyor.

"Yapacağını biliyorum." Omzunu sıkıca kavıyorum ve bizi kapıya doğru çeviriyorum.

Bugün beni korkuttuğu için cezalandırmam gereken bir Primary var. En azından ona böyle söyleyeceğim.

Hoşuna gidiyor.

Yatak odamdan çıkıp koridorda yürümeye başladığımızda adımlarımızda bir ağırlık hissi var. Kapımın kapanma sesi bizi takip ediyor ve artık ihtiyacım olmayan o odada endişelerimi geride bırakmaya yemin ediyorum. Artık ondan nefret etmeme, onu sevmeme ya da onu düşünmeme bile gerek yok. Benim için amacına hizmet etti. Artık sadece bir oda.

Primary'imın başına geleceklerle ilgili korkularım daha az... talepkar geliyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Amcama olan kızgınlığım sıfırlandı. O odaya aşırı duygusal bir karmaşa içinde girmiştım, ama artık aklımdan geçen diğer tüm düşüncelerin önüne geçmiyor.

Bugün ilk defa net düşünüyorum. Şükürler olsun.

Bir kez daha, ihtiyacım olan tek şey kardeşimin bana yol göstermesi gibi görünüyor, ama en azından bu sefer, karşılığında onun için bir şey yaptım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor omzuna yapıştığım. "Zamanda bir an çalışıyorum."

Sarayın içinde gölgelenirken, Draken ve Tillman'ın Primary'i öpücüklerle ve okşamalara boğmasını izlerken karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. İnemelerinin tatlı melodisi kulaklarıma ulaştığı anda aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Onu yatağa yaymışlar, tamamen çıplak ve açıkta. Onu tüketmek üzere olan canavar için kırılğan küçük bir adak gibi.

"Kardeşlerimi çok zayıf düşürüyorsun, Primary," diyorum karanlık bir sesle, gölgelerin arasından bizi göstererek.

"Affedersiniz?" Çıldırtıcı gözleri üzerimde kısılırken pantolonunu indiriyor.

"Sana daha önce başının belada olduğunu söylemişim. Ve bak neye dönüyorum. Senin her hevesine boyun eğiyorlar.

ceza."

Draken'in olacaklar karşısındaki sersemliği ilk beni etkiliyor ve ona küçük bir göz kırparak canavarı benim oyunumu oynamaya teşvik ediyorum. Tillman ondan uzaklaşırken bu işin içinde olduğunu saklamıyor, kız dokunuşunu kaybettiği için inlerken hafifçe gülüyor.

İkisi de yatağın ayak ucunda Corentin'le bana katılıyor ve benim alingan küçük Primary'ime bakıyoruz. Göğsü kabarıyor, o muhteşem göğüsleri her nefeste yükselip alçalıyor. Eğer kontrol bende olmasaydı, bir tanesi çoktan dişlerimin arasında olurdu.

"Cezayı hak edecek bir şey yapmadım," diye itiraz ediyor ama gözlerindeki arzu parıltısını gizleyemiyor.

Ben görüyorum. Her şeyi görüyorum.

"Yaptın ve bunu biliyorsun. Bugün neredeyse aklımızı kaçırmamıza neden oluyordun," diyorum dudaklarımda sinsi bir sırıtışla.

"Bu olduğunda yardım edemem. Eğer her olayda durum böyleyse, beni endişelendirdiğinizde hepinizi cezalandırabilmeliyim."

"Yapamayacağını hiç söylemedim, Primary."

Dilimi arasına sokmaya hazır olduğum dolgun dudaklarının arasından sinsi bir sırıtma geçiyor. Alaycılığı beni çılgına çevirmeye yetiyor ama yine de kıpırdamıyorum. Eğer hoşuna gidecekse ceza verebileceğine inanmasına izin vereceğim. Hepimiz biliyoruz ki asla gerçek bir ceza yoktur. Tek ceza beklemektir. Bekleyiş.

Corentin ve ben, onun zihninde ceza kelimesinin anlamını yeniden oluşturduk. Bir daha asla bu kelimeyi duymayacak ve onu aşağılık ya da zararlı bir şeyle ilişkilendirmeyecek. Bizi ve onun bedeninden almayı planladığımız zevki düşünecek.

"Peki o zaman. Cezam ne olacak?"

"Dizlerinin üzerine çök, Primary. Adamlarına doğru sürün," diye emrediyorum.

Cesareti bir anlığına kırıldı. O kadar hızlıydı ki, ona bakıyor olmasaydım bunu kaçırabilirdim.

"Bana kendimi tekrar ettirme."

Ses tonumdaki emirle gözleri alev alev parlıyor ve yavaşça, lanet olasıca seksi bir şekilde, küçük kız kalçalarını yeterince açıyor

Bacaklarını altına alıp dört ayak üzerine düşmeden önce hepimizin inlemesini sağlamak için.

Onu kapıp hemen burada aptalca sikmemek için dudağımı ısırıyorum. Bu kadın, yemin ederim.

"Şimdi ne olacak?" Gözlerini bana diyor. *Kahretsin, bizim için diz çökerken ne kadar güzel.* "Bizi memnun et, Primary. Hepimizi."

Aramıza bakarken boğazı titriyor, sonra eşofmanımın yere çarpma sesiyle başı bana dönüyor.

Beni parçalara ayıracağını bildiğim dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını yalıyor, sikim ağzından birkaç santim ötede serbest kalıyor. Beni emmek istemesinin kokusunu alıyorum.

Ona izin vermek için her türlü niyetim var. "Aç kapıyı, Primary."

Vücudu titrerken iniltimi tutuyorum, ama ona söylediğimi yapıyor ve ona hiçbir uyarı vermiyorum.

O sıcak dil sikime dokunur dokunmaz, kalçalarım boğazının arkasına çarpma kadar ileri atılıyor. O tikanırken başım geriye eğiliyor ama bu onu daha da kamçılıyor. Beni onun için parçalara ayırma ihtiyacı onu zorluyor.

"Kardeşlerimi unutma. Onların da en az benim kadar ilgiye ihtiyacı var."

Etrafımda mırıldanıyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. Kahretsin, şu anda patlayabilirim. O güzel boğazı döllerimle boyayacağım ama henüz değil. Adamların hepsi pantolonlarını indiriyor ve onun tanrıça olduğu gibi, işe koyulur. Bir eli Corentin'in boyunu sararak dudaklarından bir tıslama çıkarıyor, diğeri ise onaylayarak mırıldanan Tillman'a kilitleniyor.

"Siktir," diye inliyor ejderha.

Etrafına baktığında, zeki küçük Primary'in gölgelerini onun aletinin etrafına sardığını ve tıpkı geri kalanımız gibi onu çalıştırdığını görüyor.

"Adamlarını memnun etmekte çok iyisin. Önümüzde eğileceğin tek kişiler biziz. Seni dizlerinin üzerinde görme ayrıcalığına sahip olacak tek kişi biziz," diye övüyorum ve bu sözler onu çılgına çeviriyor.

Elimi o vahşı buklelerin etrafına doluyorum, böylece onu becerirken o güzel yüzü görebiliyorum ve yanaklarından aşağı akan gözyaşları neredeyse benim felaketim oluyor. O, karanlık bakışlarımı üzerinde gezdirmekten zevk aldığım en muhteşem yaratık ve neredeyse her santimimi yutması gördüğüm en seksi şey.

Kurnaz olduğunu sanıyor ama ben onun bacaklarının arasından süzülen gölgelerini görüyorum, amındaki zonklamayla ilgilenme ihtiyacı duyuyor. Yine de buna izin vermiyorum.

Benimkini emrediyorum, yolunu kapatıyorum ve aynı zamanda onu sikimden çekiyorum.

"Yaramaz Primary. Senin zevkin bize ait."

"Lütfen, Caspian," diye yalvarıyor ağlamaklı, arzudan sıırılsıklam olmuş gözleriyle.

"Arkasına geç ejderha," diye emrediyorum.

Kadının gölgelerini sikinden uzaklaştırıyor ve bir milisaniye içinde arkasına geçip sıraya giriyor. Bana yaslanmaya çalışıyor ama başını sıkıca tutuyorum.

"Yapabileceğini söylediğinde boşalacaksın," diyorum ona yana kaymadan önce ve Tillman hemen benim yerime geçiyor.

Onu artık iletişim kurmalarına gerek kalmayacak kadar çok kez birlikte sikmişlerdi. Draken onun kalçalarını kavrayıp kıcını yukarı çekerek sırtını kamburlaştırırken, Tillman parmaklarını saçlarının arasından geçirip ağzını ona doğru hizalıyor ve tek bir hamlede kızın yarısını erkekleriyle dolduruyor.

Görölmeye değer bir manzara.

Corentin ve ben yatağa doğru ilerliyoruz, etrafını sarıyoruz ve tam göğsümde yaklaştığına dair bir kaşıntı hissederken, Corentin elini o şeftali gibi kıcına vuruyor ve ben de klitorisini çimdikliyorum.

"Sikime gel, tatlım. Şimdi," diye emrediyor Draken, tüm canavarlığıyla.

Boğuk çığlığı odanın içinde çınlarken gözlerim kendiliğinden kapanıyor.

Çok tatlı.

Adamlar acımasızca onun içine girmeye devam ediyor ve ben de vücudunun hangi kısmıyla oynuyorsam onunla oynamaya devam ediyorum.

Altımızda coşkuyla inlemekten başka bir şey yapamıyor.

Tillman'dan iletilen mesajlara göre, zar zor tutarlı bir düşünce oluşturabiliyor, ancak cennette olduğunu bilecek kadar açık.

Küçük, sıkı vücudunun bir kez daha titremeye ve ürpermeye başlaması uzun sürmüyor ve kardeşlerimin düzensiz itişlerine bakılırsa, bu sefer onları da kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Onun zevki içimde bir kasırga gibi eserken, kendi salıverilmemi engellemek için aletimin tabanını sıkıyorum.

Bulutlu gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor ve dudaklarımdan şeytani bir gülümsemenin geçmesine izin veriyorum. "Henüz işimiz bitmedi, Primary. Daha iki tane var."

"Evet," diye inliyor gözleri geri dönerken.

Corentin'e başını sallayarak Willow'u yakalıyor ve yumuşak bir hareketle kendini yere bırakıp onu üstüne oturtuyor. Willow, Corentin'i hizaya getirmekte tereddüt etmiyor ve Corentin'in ucu ona değdiği anda kendini aşağıya bırakıyor.

Başı arkaya düşüyor ve saçları omurgasından aşağı dökülürken boğazından uzun bir inilti kaçıyor ve ben üzerine atılıyorum.

Elimde değil. Bu lanet kıvrımlı vücut beni çağırıyor ve ona yapışmam gerekiyor. Buzumu eritmek için teninin sıcaklığına ihtiyacım var.

Çenesini kavrayarak başını daha da geriye eğiyorum ve ağzını yakalıyorum. Ben onun tadını içime çekerken dili benimkine karışıyor. Kardeşim onu unutulana kadar sikerken boğuk inlemeleri içimde titreşiyor ve saatlerce böyle kalabilirim, tatlı seslerini yutabilirim, ama ismimin o sıkı boğazından yırtıldığını duymaya ihtiyacım var.

Öpüşmemizi keserek elimi boynunun arkasında tutuyorum ve göğsü Corentin'inkine değene kadar vücudunun üst kısmını aşağı indiriyorum. Geniş gözleri benimkilerle buluşuyor, yüz hatlarında belirsizlik var ama ben sadece sırtıyorum.

Elementimi çağırarak parmaklarımı suyla kaplıyorum, ardından daha kaygan bir kayganlaştırıcı oluşturana kadar bileşiklerini manipüle ediyorum. Soğuk jel onun küçük, sıkı kıcını okşar okşamaz altımda geriliyor.

"Cas..."

"Evet, Birincil," diyorum parmağımı sabit tutarak.

"Acıyacak mı?" diye soruyor zihnimde.

Hem korku hem de çaresizlik ses tonunu renklendiriyor. Bunu o kadar çok istiyor ki, ama götüne girecek bir siki nasıl bir his vereceğini bilmediği için tereddüt ediyor.

"Seni acı vermeyecek kadar hazırladım ama vücudun gevşeyip kaslarını geçmeme izin verene kadar canın yanacak. Ondan sonra zevkten başka bir şey bilmeyeceksin," diyorum ona dürüstçe.

"Uzun süre acımamasını sağlayacak mısın?"

Kahretsin, bu acınası küçük soru sikimi daha da sertleştirmemeli ama yapıyor. Ölümcül Primary'min bizim ellerimizdeyken nasıl bu kadar kırılgan, yumuşak ve tatlı hale gelebildiği benim lanet uyuşturucum.

Elementra, ben ona bağımlıyım.

"Hayır. Uzun süre acıtmasına izin vermeyeceğim, tatlı Willow."

Vücudu titriyor ama bu işe yaramış gibi görünüyor çünkü kasları kardeşime karşı gevşiyor ve adam ellerini onun her santiminde gezdiriyor, yavaşça içeri ve dışarı pompalayarak onu coşkunun sınırında tutuyor.

Draken ve Tillman daha da yakınlaşıyor, dikkatinin iyice dağıldığından emin oluyorlar ama dürüst olalım, ikimizi ilk kez bir arada görmeyi de kaçırmayacaklar.

Parmağım onun sıkı kaslarını geçiyor ve sırtı anında kavisleniyor, dudaklarından boğucu bir ses dökülüyor. Bunu bir tane daha eklemek için ilerlemem olarak kabul ediyorum ve yavaşça onu germeye başlıyorum. Her pompalamada hareketleri daha da düzensizleşiyor. Zavallı kardeşimin onun içinde patlamamak için kendini zor tuttuğunu biliyorum. O daracık küçük amciğin ona çarpmak için elinden geleni yapması ve elimin onu çıldırtması.

Parmaklarımı çektiğimde kıkırdıyorum ve protesto için ağlıyor, ama sıcak ucumun ona doğru bastırdığını hisseder hissetmez sesleri susturuluyor.

"Bizim için nefes al, prenses. O seninle ilgilenecek," diyor Corentin ağzını acımasız bir öpücükle kapmadan hemen önce.

Sikimi yağladıktan sonra yavaşça içine girmeye başlıyorum.

Vücudu bir kaleden daha sıkı kilitleniyor, bu yüzden ona bir an veriyorum, horozumun başını beni dışarıda tutan kas tabakasına karşı sığ bir şekilde itiyorum.

"Rahatla, küçük gezgin. Bırak girsin," diye mırıldanıyor ejderha, klitorisinin etrafında daireler çizerken ve vücudu tereyağı gibi eriyor.

Corentin yavaş adımlarla ilerlemeye devam ediyor ve onun başını sallamasıyla bariyerini aşıyorum.

Çıglıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Aramızda tamamen çözülürken, lanet bir volkan gibi patlarken hareketsiz duruyoruz. Etrafımızda o kadar sıkı kenetlendi ki, homurdanıyorum ve onu uçurumun kenarından takip etmemek için dilimi ısırıyorum.

"İyi kız, prenses."

"Çok iyiydin, Primary."

"Sik beni. Çok doluyum," diye bağılıyor, uzuvları kontrolsüzce titriyor. "Hareket et, lütfen hareket et."

Kalçalarını kavrayıp yarısına kadar çekiyorum, sonra tekrar sokuyorum. Bu onun ciğerlerindeki, benim ciğerlerimdeki nefesi çalıyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine, onun ne kadar sıkı olduğuna inliyorum.

Kendini tekrar içime ittiğinde, sunduğumdan daha fazlasını almaya çalıştığında kontrolüm nihayet kırılıyor.

Hiçbir uyarı olmadan, elim kığına iniyor ve çıkardığı o gırtlaktan inleme bizi bir çılgınlığa gönderiyor. Küçük Primary'nin kardeşimin omuzlarına sıkıca tutunmaktan başka yapabileceğı bir şey yok, onu birlikte becerirken tırnak izleri bırakıyor.

Artık geri çekilmiyorum, kığına aynı sertlikte, aynı hızda dalıyorum, tıpkı onun tatlı küçük amcığı sikimin etrafına sarılmış olsaydı yapacağım gibi. Ve o itiraz etmiyor. Hepimizi, verdiğimiz her şeyi alıyor çünkü biz onun için yaratılmışız.

Hırslı yaratık, söylediklerimi kanıtlamak istercesine gölgelerini tekrar dışarı çıkarıp Tillman ve Draken'ın siklerine sarıyor ve göğüslerinden inilti ler yükseliyor.

Açgözlü Primary.

Vücudumun ağırlığı onu Corentin'e daha sıkı bastırıyor, ta ki tamamen aramıza sıkışana kadar. Tamamen merhametimize kalmıştı. Bizi ayıran ince deri tabakası çok kırılğan geliyor ve yemin ederim dikkatli olmazsak bu mükemmel tanrıçayı ikiye böleceğiz.

"Çekirdek, Cas, lütfen, lütfen," diye o kadar güzel yalvarıyor ki.

Vücudu bir mengene gibi kilitleniyor ve sessiz bir çığlık atarak başını geriye atıyor. Aramızda yanarken odadaki tüm hava emiliyor.

Önce Corentin teslim oluyor ve derin bir homurtuyla onun içine giriyor. İçine boşalırken kalçalarını sabit tutmaya çalışıyor, ama ben ellerini yolumdan çekiyorum ve omurgam bırakma ihtiyacıyla yanana kadar acımasız hızıma devam ediyorum.

Ve bırakıyorum da.

Onu bir kez daha siklerimizin üzerine oturtuyorum, kışına boşaldığımda görüşümü karanlık noktalar renklendiriyor. Bu onun kendi orgazmını da sürüklüyor ve etrafımızda o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki lanet olası kitap rafları takırdıyor.

Öne doğru eğilip alnımı omurgasına koyuyorum ve bir öpücük izi bırakıyorum. Dudaklarımın serin dokunuşuyla titrediğinde kemiklerine karşı gülümsüyorum ve Draken'in kendini temizlerken küfür ettiğini duyduğumda boğazımdan küçük bir kıkırdama düşüyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Dört adamın parçalanması için tek gereken küçük bir Primary.

Hem de defalarca.

"İnanılmazsın, benim küçük Primary'im. Tarif edilemezsin."

Mutlu küçük mırıltısını duyuyorum, ama ondan çekildiğimde ve kardeşim amından kurtulduğunda hızla bir sızlanmaya dönüşüyor. Bu küçük ses ejderhayı çılgına çevirmeye yetiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan onu kollarına alıp banyoya götürüyor.

Benim de ona katılmaya niyetim var ama önce yatağa çöküp nefesimi tutuyorum.

"Kahretsin, bu kız beni öldürecek." Kolumu başımın arkasına sıkıştırırken gülüyorum.

"Katılıyorum," diye homurdanıyor Corentin. Ona baktığımda gözleri kapalı ve yüzünde aptal bir sırıtış var. Ve parlıyor. Bunu henüz fark ettiğini sanmıyorum.

Tillman kıkırdayarak banyoya doğru ilerlerken, "Vay be, işte böyle," diyor.

Açık bıraktığı kapıdan bakarken onu ve Draken'in kızı öpüşlerini ve kızın yüzünde tatlı, uykulu bir gülümsemenin belirişini izliyorum.

onları banyoya indirirken ejderhanın göğsüne daha da sokuluyor.

Bu çılgınlık. Mükemmellik.

Onu bir avuç vahşi gibi beceriyoruz ve o bundan olabildiğince mutlu. Gözleri kapanırken küçük gülümsemesi dudaklarında kalırken bakmaya devam ediyorum.

Elementra, o her şey.

Altı

Söğüt

Hafif kahkaha sesleri, aralık kapıdan esen rüzgâr ve banyodaki şelalenin yumuşak akışı beni uykumdan çekip çıkarıyor.

Gerçekten de bu sesler beni uykuda tutmalıydı.

Tüm atmosfer ne kadar huzurlu.

Uzuvlarımı esnetip yatağımızda denizyıldızı gibi süzülürken, kendime ait bir yatağım olmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşününce içimden küçük bir kahkaha kopuyor. Kollarım ve bacaklarımla bile

Uzanabildiğim kadar uzandım, hiçbir uca dokunmuyorum ve adamlarımın bana katılması için hala yeterince yer var.

Başka türlü süneni istemezdim.

Yataktan sessizce sürünerek çıkıyorum, parmak uçlarımda banyoya doğru ilerliyorum, dördünün gülüşme ve konuşma sesleri yükseldikçe gülümsüyorum. Uyandığımı duymalarını ya da fark etmelerini ve buraya yığılmalarını istemiyorum. Dışarıda onlara katılmayı tercih ederim.

Yapmam gerekenleri hızlıca halledip saçlarımı topuz yaparak Fransız kapıdan yeni balkonumuza çıkıyorum ve kahve kokusu ile temiz sabah havası içimi doldurduğunda mutlulukla mırıldanıyorum.

Draken beni ayaklarımdan kaldırıp etrafımda döndürürken, "Bakın kim bize katılmaya karar vermiş," diye alay ediyor. Eğlenceli öpücüklerle boğazıma saldırıyor, gülmeme ve onun elinden kurtulmak için mücadele etmeme neden oluyor.

Yine de fazla uzaklaşmama izin vermiyor, boynumun arkasını kavıyor ve beni ateşli bir öpücük için kendine çekiyor.

Kahretsin, bu ejderha bir kız uyandığında onu nasıl karşılayacağını iyi biliyor.

"Nasıl uyudun prenses?" Draken beni Tillman'ın kucağına rahatça oturttuğunda Corentin bana bir fincan kahve uzatırken soruyor.

"İnanılmaz aslında," diyorum, şekerli iyiliğin ilk tadına baktığımda mutlu bir şekilde iç çekerek.

"Eminim o akıllara durgunluk veren şeyden sonra-"

"Draken," diye bağıyor Corentin ve Tillman, Caspian ise karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Bakışları üzerimde gezinirken yüzüm kıpkırmızı oluyor. Ne aradığını bilmiyorum ama o baktıkça ben daha da ateşleniyorum.

"Seks partisi," diye fısıldıyor Draken zihnimde ve beni Caspian'ın gözlerinin beni soktuğu cehennemden kurtarıyor.

Başımı sallayıp kupamın kenarından gülerek, saçlarımı parmaklarının etrafında döndürürken başımı nazik devimin göğsüne yaslıyorum. "Dürüst olmak gerekirse çok yorulmuş olmalıyım. Zihin patlatan seks partisinden sonra bile," diyorum sinsice, sırtarak ve etrafımdakiler inlerken Draken'e göz kırparak, "Zihnim hiç kapanmamasına rağmen ölü gibi uyudum."

"Ne demek kapanmadı? Bütün gece hiçbir düşünce duymadım," diyor Tillman, yatıştırıcı okşama larını keserek.

"Düşünceler değil, rüyalar. Aslında anılar. Zihnim geceyi yenilerini ortaya çıkararak, alternatif sonları olanları tekrar oynatarak geçirdi. Hiçbiri olumsuz değildi. Hepsi huzurlu, sevecen ve sevgi doluydu. Dürüst olmak gerekirse rahatladım. Artık beynimin çorba olduğunu hissetmiyorum."

"İyi o zaman, küçük savaşçı," diyor yumuşak bir sesle ve beni başımın üstünden öpüyor.

"Birazdan kahvaltı için herkesle buluşacağız prenses," diyor Corentin, içkisini bırakıp parmaklarını birleştirerek.

Benim ciddi adamım.

Bir şey söylememi, bu konuda ne hissettiğimi ölçmemi bekliyor. İnanılmaz derecede heyecanlı olduğumu öğrenince şok olacak. İçimde zerre kadar gerginlik yok.

"Resmi olarak tanıştırmak için sabırsızlanıyorum." Dördü de donup kalınca ve sanki başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakınca kıkırdıyorum. "Neden hepiniz bu konuda gergin ya da endişeli olmamı beklediniz?"

"Çünkü dün çok şey yaşadık. Ayrıca, Vito Anne ile nasıl bir ilişki kurduğunu tam olarak bilmiyoruz. Buraya ilk geldiğimizde olduğun kadar gergin olacağını düşündük," diyor Draken.

Ah, anlıyorum.

Dikkatimi tekrar Corentin'e çeviriyorum, zamanı geldiğinde sorumluluğu üstlenecek ve annesiyle babasına benimle ilgili her şeyi açıklayacak kişi o olacak, bu yüzden ona küçük, güven verici bir gülümseme veriyorum.

"CC'nin babalarınıza tam olarak ne söylediğini bilmiyorum. Tüm iletişimim annenleydi ve Franklin'in bana yaptıkları dışında ondan çok fazla şey saklamadım. O benim gözümde büyürken idolümdü diyelim. Aynı zamanda kayınvalidem olduğu için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Bu benden saklanan küçük tatlı bir sırdı. Gaster'ın söylediklerine bakılırsa senin Primary'in olduğumu biliyordu, yani büyülü olmayan alemdeki hayatıma dair bilmediği pek bir şey yoktur herhalde. Onunla tanışmak için hayatım boyunca beklemişim gibi geliyor."

Birbirimize yazdığımız mektupları düşününce biraz kızardım. Bana regl döneminin ne olduğunu açıklayan oydu. Bana temel kadın hijyenini öğretti. Saçımı nasıl yapacağımı, makyajımı, o olmasaydı asla bilemeyeceğim her türlü kızsalsı şeyi. Sadece bu da değil, aynı zamanda benimle konuştu. Bana gününü anlattı, toprak elementimle ilgili ipuçları verdi. O sadece benim için oradaydı.

Zaman tutucularından birinin çalma sesi beni zihnimden çekip çıkarıyor ve hepsine gülümsüyorum. Gözlerinde endişenin ipuçlarını görüyorum ama ben iyiyim. Muhtemelen ilk başta burada anılarıma çok dalacağım ama zamanla sakinleşecekler. Şimdilik benim için taze ve yeniler, bu yüzden ortaya çıktıklarında içlerinde dolaşmama izin veriyorum.

"Hazırlanmak için alarm mı çalıyor?" Kahvemi bırakarak soruyorum.

Caspian sırtarak, "Oraya gitme alarmı," dediğinde neredeyse içeceğimi boğazıma tıkayacaktım.

"Ne yani, son saniyeye kadar uyumama izin mi verecektiniz? Yarı yarıya düzgün görünmem lazım," diye bağıryorum Fransız kapılarından geri koşarken. Kahkahaları beni takip ediyor ve hepsini dışarı kilitlemek istiyorum.

Hayır, gergin değilim ve Aurora'nın balo elbisesiyle kusursuz görünmemi beklemeyeceğini biliyorum ama lanet olsun, Tillman'ın gömleğini giymişim, iç çamaşırsızım ve saçlarım tepemde.

Yeni sikilmiş gibiyim.

"Kaba zihin, küçük savaşçı. Bu düşüncelerini kahvaltı sırasında kendine sakla, tamam mı?" Tillman arkamdaki banyodan çıktığında sırtarak söylüyor.

Gözlerimi kısıyorum çünkü hayatımda duyduğum en iğrenç ağza sahip. Evet, çoğunlukla zihnimde bana fısıldıyor ama yine de adamın ağzı çok pis.

"Pis ağzımı seviyorsun."

"Bunu bilmiyorsun."

"Ben biliyorum. Kukun yalan söylemez," diyor göz kırparak, bedenim canlanırken. Üzerimde gezinen elementinin okşaması, bana dökümlü bir sundress giydirmesi, ateşi arttırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Corentin kapı aralığında, dudaklarında Tillman'ın bunu sadece benim değil herkesin aklından geçirdiğini söyleyen sinsi bir gülümsemeyle, "Haydi, siz ikiniz, en son biz katılacağız," diyor.

Beni giydirdikten ve saçlarımla elimden geleni yaptıktan sonra, yanından geçerken bilerek kıcımlı onun aletine doğru kaydırıyorum, beni yakalamaya çalıştığında kapıya doğru koşarken yaramazca gülüyorum. Gölgeler içinde kalmadan önce sadece üç adım atabildim.

"Yaramaz Primary," diye mırıldanıyor Caspian dudaklarıma karşı. "O başlattı," diyorum nefes nefese.

"Uslu dur yoksa ben bitiririm."

Bununla birlikte, beni acımasız bir öpücükle vurduktan sonra, her iki elime yapışan Draken ve Corentin'e bırakıyor ve başım döndüğü için beni odadan dışarı sürüklüyor.

Kahretsin, bu adamlar beni çılgına çeviriyor.

Onlar seksapalite saçarken bir kız nasıl herhangi bir şeye odaklanabilir ki?

Şanslıyım ki koğuşa yaklaştıkça ve artık cinsel içerikli yorumlar ya da imalar yapılmadıkça onlardan başka bir şeye odaklanabiliyorum. Örneğin, Aurora'nın benimle resmi olarak tanıştığı için benim kadar heyecanlı olmasını umuyor ve bunun için dua ediyorum. Artık ikimizin de birbirimize dair anıları geri geldiğine göre, umarım hiçbir gariplik, tereddüt olmaz ve doğrudan beni sevdiği kısma geçeriz.

Kahretsin, bu biraz umutsuzca, Willow.

"Hiç de çaresiz değil, Will. Seni zaten sevdiğine şüphe yok. Rory Teyze her zaman ihtiyacı olan birinin yanında olup onu sevmiştir," diyor Tillman zihnimde nazikçe.

Ona minnetle gülümsüyorum, ama saklamaya çalıştığı üzüntüyü de duyuyorum. Henüz bu konuyu açmayacağım ama ona iyi olup olmadığını ve sevimli lakabını sorma ihtiyacı aklıma kurcalıyor. Görünüşe göre benim sakın, ağırbaşlı, görünüşte etkilenmemiş nazik devim, beni inandırdığı kadar geçmişinden kurtulmuş değil.

"Artık resmen geç kaldık. Koğuştan çıktıktan sonra merkeze ışınlanacağız," diyor Corentin bıkkın bir ifadeyle ve telsizini cebine sokuyor. Onun telaşlı haline kıs kıs gülüyorum.

ama sanki bu bir iş toplantısıymış gibi davranıyor. Ailesiyle kahvaltı değil.

"Evet, majesteleri," diye takılıyorum ve dudaklarının küçük bir seğirmesini kazanıyorum.

Neyse ki koğuştan dışarı itmek acısız oluyor ve saniyeler içinde diğer tarafa geçiyoruz. Hiçbir şeyin yıkılmadığını ya da en azından benim kontrolümü kaybetmem ve koğuşun aşağı inmesi nedeniyle hala yıkılmadığını görmek rahatlatıcı. Orta fuayeye yaptığım şey için zaten yeterince kötü hissediyorum.

Adamlar etrafa tam olarak bakmam için bana zaman vermediler. Ne olduğunu anlamadan önce, bir çift kapının önündeki bir nakliye aracından iniyoruz ve arkasındaki mırıldanan sesleri net bir şekilde duyabiliyorum.

Bir erkek sesi "Birazdan burada olurlar Aurora, sakın ol," diye emrediyor ama ses tonunda bir hafiflik var. Hangi kayınpederim olduğunu söyleyemiyorum ama sesindeki yumuşaklıkla karışık otorite bana Corentin'i hatırlatıyor.

"Sakinleşmek mi? Cidden bana sakın olmamı mı söyledin?" Aurora karşılık veriyor ve benim gülmeme neden oluyor.

Ses kapılardan geçerken oda sessizleşiyor ve sandalyelerin geriye doğru kaydığını ve temelde bana doğru koşan ayakların patırtısını duyduğumda kendimi hazırlıyorum.

"Tanrı aşkına. Kendini hazırla, Primary. Belli ki hepsi seni kapıda karşılayacak," diyor Caspian alaycı bir tavırla.

Haklı da, çünkü kapılar açıldığında Aurora sahnenin ortasında, adamlarının arasında duruyordu. Birkaç adım arkalarında Gaster ve Keeper bize gülümsüyor.

"Merhaba," diyorum utangaçça, aniden duygulara boğuluyorum.

"Ah, kızım. Gerçekten bir ömür oldu," diyor Aurora kollarıyla beni sarıp göğsüne çekerken ve ben eriyorum.

Uzun, sevgi dolu bir andan sonra geri çekiliyor, yanaklarımı avuçluyor ve neredeyse kör edecek kadar parlak bir şekilde bana gülümsüyor. Bu her zaman olmasını istediğim şeydi.

"Sonunda eve döndüğün için çok mutluyum," diye fısıldıyor gözlerinde yaşlar toplanırken.

"Sonunda evimi bulduğum için mutluyum."

"Sen çıkana kadar koğuşunun önünde beklemeye hazırlanıyordum. Beklemek beni öldürüyordu. Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor, geri çekilip kollarını kavuşturarak.

Yüzüm kızarıırken kıkırdıyorum ama Corentin hemen imdadıma yetişip beni kendine çekiyor ve kalçamı sıkıyor. "Uyuyorduk anne. Dün uzun bir gün geçirdik. Hızlıca tanışıp bir şeyler yemeye ne dersin? Açlıktan ölüyorum."

"Tabii ki, tabii ki," diyor gözlerini devirerek ve sonra el sallayarak onu uğurluyor. Yine gülmekten kendimi alamıyorum.

Onu tam da hayal ettiğim gibi biri. CC onu tam olarak tarif etmişti. Sevecen ve komik ama bir o kadar da küstah. Bunlar tam olarak onun sözleriydi ve şimdi anlıyorum. Gerçi gerekirse bu tatlı ve nazik kişiliğini bir anda tersine çevirebileceğini de biliyorum. Bir keresinde bana Anaerkil tarafını ailesinden mümkün olduğunca uzak tutmayı sevdiğini söylemişti. Onların kendisinin daha az stresli tarafını deneyimlemelerini istiyordu, ancak bu, durum gerektirdiğinde ortaya çıkmasına izin vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Sesi hafif ve eğlenceli, bu da bana yazdığı mektupların anılarını çok daha canlı kılıyor çünkü zihin gözümün onun sözlerini okumasına izin verdiğimde, artık kendi sesim yerine onun sesini duyuyorum.

"Willow, seni Patera-Nexus'unla düzgün bir şekilde tanıştırmak istiyorum. Bunlar Roye, Theo, Neil ve Dyce'la zaten tanışmıştın," diyor Aurora, her bir adamını işaret ederek.

"Evet, bana en sevdiği kayınpederim derdi," diyor Dyce neredeyse beni kucaklayacakken.

"Benim beş kayınpederim var. Favori seçmeyeceğim," diyorum, beni tekrar yere bırakırken ve adamlar beni tekrar ortalarına çekerken kıkırdıyorum. Patera-Nexus'umun geri kalanı Dyce'a gözlerini deviriyor ve sonra bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Her biri bir adım öne çıkıp sırayla bana sıkıca sarılınca önce hazırlıksız yakalandım ama şaşkınlığı bir kenara bırakıp kucakladım. Onlar hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmam gerekecek.

Birden takdir ve heyecan göğsüme çarpıyor ve gözlerim Aurora'nın arkasına kayıyor, orada Keeper'ı bana gülümserken buluyorum. Bu kadar heyecanlandığı şeyin benim beş kayınpeder iddiam olduğunu fark ettiğimde ona küçük bir gülümseme verdim. Bunu söylemek doğal geldi ve

Şu anda Draken'den bu konuda olumsuz bir şey gelmediğini hissediyorum, bu yüzden çok fazla dikkat çekmeden yoluma devam ediyorum.

"Bir fincan kahve ve biraz yemek için hazırım. Masada ne varsa nefis kokuyor," diyorum Aurora ve adamlarının yarattığı duvarın üzerinden bakmaya çalışarak.

Önümde serili olan masayı görünce neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak. En az yirmi kişinin oturabileceği masanın bir ucundan diğer ucuna kadar bir dizi yiyecek var. Sanki Elementra'ya geldiğimden beri yediğim her kahvaltı tabağı bu masanın üzerinde yenmeyi bekliyor.

"Bir orduyu mu besliyoruz?" Corentin yemek yığınının bakarak şöyle diyor.

"Şef bu sabah erkenden geldi ve mutfağıma emirler yağdırmaya başladı. Anlaşılan sizin için en iyisinden başka bir şey yok," diye alay ediyor Dyce.

Buharlı kahvaltı güvecinin ilk ısırığındaki mutlu mırıldanmam herkesi teşvik ediyor ve kolayca, sorunsuz bir şekilde sohbete dalıyoruz. Bu o kadar normal ve doğal ki, hepsiyle aynı odada ilk kez bulunduğumu düşündüğümde tıkanıyorum. Öyle hissettirmiyor. Sanki hepimiz bir araya gelmeyeli sadece bir süre olmuş gibi.

"Bu konuyu açmadan önce hepinizin en azından bir tabak yemek yemesini beklemek istedim," diyor Aurora boğazını temizleyip çatal bıçak takımını yere bırakırken.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Caspian. Zihnimde bile sözlerinden alaycılık damlıyor.

"Konuşmak isteyeceğini tahmin etmiştik anne," diyor Corentin, ses tonu kardeşininkinin tam tersi.

"Birkaç şeyi olabildiğince basit bir şekilde açıklamak istiyorum çünkü Orien kafa karıştırıcı bir ağ örmeyi iyi biliyor," diyor ve bana ciddiyetle bakmadan önce gözlerini sevgiyle deviriyor. "Bana senden ilk bahsettiğinde, seninle şahsen tanıştığım gün sana *filia mea* dememi söyledi. Bana bunun ne anlama geldiğini, nereden geldiğini anlattı, sonra da anısını aldı. Ölmeden önceki gece, anılarımı geri aldıktan sonra, sanki yedek bir plan istermiş gibi bana farklı bir versiyonunu anlattı. Bana bir gün oğullarımın Primary'yle tanışacağımı ve ona *filia mea* diyeceğimi söyledi. Bana bunun ne anlama geldiğini, nereden geldiğini tekrar anlattı ve iki fikrim olduğunu söyledi. Birincisi, söyle

ya da ikincisi, kendi başına öğrenmene izin vermek. Sana söylemeye niyetliydim, ama seni aramanın nelere yol açacağını bilmiyordum ve bunun için çok üzgünüm." Duraklıyor, boğazını tekrar temizliyor ve nefesini toplarken gözlerini kapatıyor. "Sanırım artık bunu kendi başına öğrenmen senin için en iyisi."

"Sorun değil ve ben de aynı fikirdeyim," diye fısıldıyorum, bana söylemeyeceği için üzülmediğimi belirtiyorum.

Başını sallayıp bir nefes verdikten sonra devam ediyor: "Seninle aramızdaki iletişim dışında, buraya geldiğinde bizi nelerin beklediğine dair herhangi bir uyarıda bulunmadı. Sizin çocukların birincisi olduğunuzu biliyorduk ve Elementra'nın hepinizi o zamanki anlayışımızın ötesinde bir şeyle görevlendirdiğini biliyorduk, ama hepsi bu kadar. Ve Corentin'in, alınma oğlum, benimle iletişimini kesmesinin nedeninin seninle ilgili şeyler olduğunu biliyorum. Artık bunu anladığım için üzgün değilim ama gerçeği bilmem gerek. Hepinizin güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Sesindeki endişe ve içtenlik beni etkiledi. Şu ana kadar her şeyin ardından onun nasıl hissedeceğini gerçekten düşünmemiştim. Rastgele bir kahinden başka kim olduğuma dair hiçbir fikri yokken karanlıkta bırakılmak bir şeydi, ama şimdi ikiye ikiye bir araya getirdiğine göre, çok endişelendiği yüzünden okunuyor.

"Willow'u sır olarak saklayarak seni incitmek istemedik. Bu sadece en iyisi içindi. Her şeyi öğrendiğinde anlamın daha kolay olacak," diyor Corentin yumuşak bir sesle ve ben de ondan aktığını hissettiğim suçluluk duygusunu uzaklaştırmak için elini sıkıyorum.

"Buna inanıyorum. İnanıyorum. Sadece bazı cevaplar istiyorum. Her küçük kişisel ayrıntıyı dahil etmek zorunda değilsiniz, ama en azından büyük şeyleri," diye yalvarıyor.

Başımı Corentin'e çeviriyorum ve gözlerimle ona her şeyi anlatması için izin veriyorum. Artık ondan saklamam gereken hiçbir şey yok, hiçbirinden, o yüzden isterse her şeyi anlatabilir.

"Onlara sadece anlatmamı mı istersin, yoksa göstermemi mi?" diye soruyor ve bu seçim karşısında gözlerim açılıyor. Sonunda bütün baklaları dökme fırsatının üzerine atlayacağından emin olduğumu sanıyordum.

"Gerçekten mi?"

"Burada senin hayatını tartışıyoruz prenses. Herkesin her şeyi nasıl öğreneceğini sen seçmelisin."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Bunun bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim. Neden, bilmiyorum. Sanırım tüm haberleri onun vermesine alışkınım, ama düşündükçe her konuda dürüst olanın ben olmasını daha çok istiyorum.

"Size neleri atladığımızı göstermek istiyorum, eğer sorun olmazsa?" Aurora'ya ve Patera-Nexus'uma dönerek soruyorum.

"Bize göstermek mi? Bunu nasıl yapacaksın?" Roye kaşlarını kaldırarak şüpheyi soruyor.

Caspian ve Draken homurdanarak başlarını sallarken Corentin, Tillman, Gaster ve hatta Keeper bana gülümsüyor. Aurora ve diğerleri sanki aklımızı kaçırmışız gibi etrafa bakıyorlar.

"Büyümün sihirli imzalarınıza kilitlenmesi gerekecek, sonra olayları size yayınlayabilirim. Sanki anılarımı izliyormuşsunuz gibi zihnimden göreceksiniz."

Üzerlerine öyle bir sessizlik çöküyor ki yerimde kıpırdanıyorum. Hala ağızları açık bir şekilde şoktalar ve odadaki kolektif gerilim artıyor.

"Bu nasıl... mümkün olabilir?" Aurora uzun bir sessizlikten sonra sessizce soruyor.

"Yakında anlam kazanacak. Size gösterdiğim anda."

Kendini adamlarından daha hızlı toparlıyor ve adamlarını tekrar yola getirmek için isimlerini tıslamadan önce bana kendinden emin, hazır ve istekli bir şekilde başını sallıyor. Kendilerini silkeleyip şaşkınlıkla bana baktıklarında kıkırdıyorum.

Günlerimi birlikte geçirdiğim insanların çoğu, yani adamlarım, Gaster, Oakly, onun Nexus'u ve son zamanlarda Lyker, Aria ve onların Nexus'u, normal insanların yapamadığı şeyleri yapabilmeme alıştı, bu yüzden kraliyet ailesinin şaşkınlık içinde donup kaldığını görmek bana komik geliyor.

"Tam açıklama, görmesi zor bazı şeyler olacak ve bunun için özür dilerim. Atladığım kısımlar da olacak. Görmek zorunda olmamanızın bir nedeni olduğuna inanın," diye garip bir şekilde mırıldanıyorum, Draken'in bilmiş kıkırdamasını tamamen görmezden gelerek.

"Kendini toparla, küçük savaşçı. Başlamak istediğin anı düşün, sonra nefes al. Bunlar senin kontrol edeceğin anılar, başkasının değil, o yüzden istediğin kadar az ya da çok göster. Atlamak istediğiniz kısımlarda kendinizi zaman içinde hızlanırken hayal edin. Karartmak bile en iyisi olabilir." Tillman zihnimde nazikçe koçluk yapıyor ve ben de içgüdüsel olarak nefesimi düzenlemeye başlıyorum.

"Herkes hazır mı?" Diye soruyorum ve yankılanan onaylar üzerine sihrimi dışarı itiyorum.

Kayınpederlerimden küçük bir direnç geliyor ve yemin ederim ki kazara onu zorlayarak geçiyorum. İrkildiklerinde onlara suçlu bir gülümseme atıyorum, ama zihnim onları içine çekmeden ve gözlerimi kapatmadan önce tepkilerimiz için sahip olduğumuz tek zaman bu.

En başından başlıyorum.

Başlangıç derken, doğum günümde ağacıma çıkıp hediyemi bulduğum andan bahsediyorum.

Oradan itibaren, her şeyi görmelerine izin veriyorum.

Donald'ın başlangıcı, Gaster'ın beni kurtarması, ilk bağımızın yerine oturması, Oakly, onun bağının yerine oturması. Corentin ve benim kahvaltı salonunda uyandığımız an.

Derslerdeki ilk günüm ve yediğim dayak. Artı Tillman'ın Claven'a attığı dayak.

Hepsine tanık olmalarına izin vermiyorum ama onlara Draken'in ve benim uyanış anlarımızı gösteriyorum. Ardından benim ve Tillman'inkini.

Tillman ve Caspian'ın kaçırılmaları sırasında yaşadığım paniği tekrar yaşıyorum. Caspian'ın bana gerçeği söylemesi ve toprak elementimin serbest kalması. Oakly'ye kaçıp sonra geri dönmemi atlıyorum. Bu paylaşamayacak kadar kişisel.

Gima ve benim aramdaki tartışmayı ukalaca gösteriyorum. Şu an bildiklerimizi düşününce, keşke daha kötüsünü yapsaydım diyorum. Yine de anılara ışık hızıyla devam ediyoruz.

O zamanlar Terravile sürüsünün alfası olan Jarod'un akademiye gelişi. Onun işaretini görmem ve Elementra'ya musallat olan asilerin kim olduğunu bulmam. Gaster bana gizlenme ve boyut büyüsunü öğretti. Ardından ilk yeteneğim ortaya çıktı. Görüş.

Bariz olması için Draken'in ve benim bağlanmamı atlıyorum ama ertesi sabah onlara gösteriyorum. Ateşimi. Ejderham. İlk uçuşum. İki-

Gün koması.

Elementra.

Lyker'in rüyalarımın musallat olan görüntüleri. Ölümcül tedaviler ve Gaster'ın neden onlardan bir yığınını buraya getirdiği. Terravile'deki Alfa denemeleri. Ölümcül hançeri almam. Hançeri karnıma yemeseydim ne olurdu? Aria'yı kurtarmak.

Tillman'ın ve benim birleşmemizin ertesi sabahı. Zihin Aktarımı yeteneğim. Herkesin sesinin beni nasıl acı içinde dizlerimin üstüne çöktürdüğünü.

Üstatlığın kaçırdıkları kişilere ne yaptığına dair ilk varsayımımı tartıştığımız bilgilendirme toplantısı. Layton'la tanışmam ve ardından hala içinde bulunduğu tıbbi koma. Tüm Terravile Mastery üyelerinin kalede ölmesi geçmişe ilk yolculuğumu tetikledi.

Summum-Master. Bekçi.

Forsaken Orman'ına girme planımızın başlangıcı. Akademiye ne olacağına dair gördüğüm imgelem.

Zihnimin bu kadar derinlerindeyken bile boğazımda bir yumru oluşuyor. Kahretsin, çok kızgındım, korkmuştum. Ama yapılması gerekiyordu.

Kaçırılmam.

Franklin'in bana yaptığı işkenceyi saklamıyorum. Donald.

Max. Bryce...Trex.

Kesikler, ısırlıklar, yanıklar, çürükler, akan kan. Ya da öğrendiğim tüm bilgileri. CC'nin rehberliği.

O banyoda yerde otururken, hayatımda ilk kez kendimden vazgeçerken. Zihinsel bağlantımız yerine oturuyor.

O gün bana söylenen aşağılık şeyleri saklamıyorum. Donald'ın kaba sözlerinden ve kaba niyetlerinden kaçmıyorum. Nefretim zaten olduğundan daha fazla anlaşılması için her şeyin görülmesine izin verdim.

Savaş. Max'in ölümü. Bir anda iyileşememem. Trex'i yakalamak. Franklin'i yakalamak.

Özün Felaketi.

Vücuduma verilen hasar.

Bağlanmamızın ertesi sabahı Corentin'in benimle paylaştığı tatlı bakışları gösteriyorum.

Tillman'ın, Gima'nın akademi koğuşunun yıkılmasındaki rolüyle ilgili zihniyle bana gösterdiklerini.

Trex'in tüm bu olaylarda bir piyon olduğunu ve kardeşinin yardımımıza ihtiyacı olduğunu öğrenmem. Franklin'in annemle ilgili hikayesi. Elementra'nın annemin Franklin'in işkence odasındaki zincirlerden kaçışını görmeme izin verdiği geçmiş. O parçayı gururla gösteriyorum. Tam bir baş belasıydı.

Işık Bükme yeteneğimin ortaya çıkışı. Ağacımızın yanındaki açıklıkta kimsenin beni nasıl duymadığını ya da göremediğini.

Nikoli'nin Bane of Essence'in içindeki tüm malzemeleri tanımlaması. Jamie kanımı tekrar test etti ve Lyker'in kardeşim olduğunu keşfetti. Terravile'e gidip ona gerçeği söylemek. CC'nin annemin portaldan geçişini hatırlaması. Lyker'ı geride bırakıp Franklin'e dönmek zorunda kaldığı gün.

Annemizin evi. Willowrrie çiçeğini bulmak. Adımın anlamı.

Oakly ve benim ormana gitmemiz için verilen zorlu eğitim. Sonra Özün Felaketi'ni şişelerken geçmişe düşmem.

Keeper'in geçmişini atlıyorum çünkü bu benim paylaşacağım bir an değil. Bu ilk olarak onun ve Draken'in konuşacağı bir hikâye olacak. Umarım.

Franklin... Summum-Master benim büyükbabam.

Anı yavaşlatıyorum ve sözlerinin herkesin duyması için zihnimde net bir şekilde çınlamasına izin veriyorum, ama aynı zamanda nefretimi ve bu kan bağıını kabul etmeye hiç niyetim olmadığını da gizlemiyorum. Sonra göğsümde kabaran gururla, adamlarım, kardeşim ve yanımdaki bağdan kardeşim Ry ile birlikte işkencecimin hayatına son verdiğimiz anı gösteriyorum. Aurora'nın aynı zor kararı vermek zorunda kaldığında söylediği aynı güçlü sözlerle onun kaderini nasıl mühürlediğimi.

Tanith'le birlikte yürüdüğüm rüyam ve onun bana Keeper'ı nasıl kurtaracağımı öğretmesi.

Gölgelerimin Caspian'la birlikte ortaya çıktığı anı gösteremem ama suyumun beni boğmaya çalıştığı sabahı ve gölgelerimin o gün oynamak için ortaya çıkışını gösteriyorum.

Terk Edilmiş Orman.

Oakly'yi yolumdan çektiğim an, başka zaman olsa beni güldürürdü. En hafif tabiriyle kızgındı. Keeper beni ağaca yapıştırıp dişlerini göstererek boğazımı parçalamaya hazırlanırken bu mizah benden kaçıyor. Adamların ilk seferinde duymadığı fısıldadığım kelimelerin yüksek sesle ve net bir şekilde çalınmasına izin veriyorum. Tüm bilgiler için beni hiç zorlamadılar. Onun Draken'in babası olduğunun ortaya çıkması hepsi için yeterli bir cevaptı.

Tanith'i kurtarma savaşı.

Donald'a attığım öfke dolu dayak. Keşke onu hemen o anda öldürseydim. İş bitmişti. Ama onun da zamanı gelecek. Bu alemden canlı çıkamayacak.

Summum-Master'ın ve benim takasımız. Onun karanlık vaatleri ve benimkiler. Güç patlaması.

Ben onun mahvoluşu olacağım.

Keeper'ın benim soyumun geçitlerin koruyucuları olduğuna dair attığı bomba. Bunu hâlâ görmezden geliyorum ama cehalet zamanım sona eriyor.

Çıplak bedenimi gizleyerek, bağlandıktan sonra yeteneklerimin ve elementlerimin içimden patladığı anı gösteriyorum. Ruhlarımızın artık gerçekten birbirine bağlı olduğu gerçeğinin yanı sıra bunun tam olarak ne anlama geldiğinden bile emin değilim, ancak serbest bıraktığım bu güç seviyesi alakalı görünüyor.

Aurora ile tanışmak. Onun anılarımı tetiklemesi.

Güney Kanadı.

Yavaşça, Aurora ve Patera-Nexus'umun geri kalanından başlayarak zihnime bağlı büyü iplerini kesmeye başlıyorum, sonra adamlarımın etrafında ilerliyorum. Son ipi kestiğim anda sandalyemde sallanıyorum ve görüşüm iki katına çıkıyor.

Hay sikeyim.

Corentin hiç vakit kaybetmeden dudaklarımın arasına bir şifa şişesi sıkıştırıyor ve çenemi benim için geriye yatırıyor. Hâlâ gözlerimi açacak gücü toplayamıyorum. Bunun benden bu kadar çok şey götüreceğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama bu aynı zamanda aylar süren anılarımı ilk kez gösterdiğim an.

Zihnim karmakarışık, yeni inşa edilmiş tüm parçaları tekrar bir araya getirmeye çalışıyor ve bu arada, kusmamak için nefesimi düzenleyerek burada heykel gibi hareketsiz oturuyorum.

"Bu..." diyor çocukların babalarından biri, ama Dyce dışında seslerini tanıyacak kadar konuştuklarını duymadım.

"Bir dakika ver baba. Biraz zamana ihtiyacı var," diyor Caspian sert bir şekilde. Yüzümdeki kasların başımda yarattığı acıya rağmen sırtıyorum.

"Bir tane daha al prenses. Bunun etkisini göstermesi çok uzun sürüyor ya da yeterli değil ama ağrın beni öldürüyor," diye fısıldıyor Corentin ağzıma bir şişe daha bastırırken.

"Ne demek istiyorsun?" Mırıldanıyorum.

Sessizce gülüyor ve parmaklarını şakağımda hafifçe gezdiriyor.

"Nexus olarak bağlandığımızdan beri senin istediğim her parçanı hissettim prenses. Hissedemediğim tek bir parçan bile yok."

"Beni her zaman mı hissediyorsun yoksa odaklandığında mı?" İki saniye önce olduğumdan çok daha bilinçli bir şekilde soruyorum.

"Odaklandığım zaman."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra yavaşça, beynimi tekrar döndürmemek için, diğerlerini arıyorum. Hepsi aynı şekilde sırtıyor.

Hepsi beni hissedebiliyor. Sadece bağlarım ile değil.

Vay anasını.

"Daha fazla zorlamalıyım. Ortaya çıktığın gün seni eve getirmesini sağlamalıyım. Bunu emretmeliydim," diyor Aurora. Daha dönüp ona bakmadan ses tonundaki gözyaşlarını duyuyorum.

Gözlerinden akan düzenli yaşları gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Duygusal acısı beni derinden yaralıyor ve aurasının kararması keşke ona tüm bunları göstermeseydim dedirtiyor ama bunu görmeleri gerekiyordu. Yakalanmaları gerekiyordu çünkü zamanımız yaklaşıyor. Bunu ruhumda hissediyorum.

Her şey değişiyor. Hızla.

"Her şey olması gerektiği gibi oldu," diyorum nazikçe ve o da yumruğunu masaya vurarak başını sallıyor.

"O öldükten ve iletişimimiz koptuktan sonra hayatın nasıldı? Sen... sana orada yaşamak için ne bıraktı?" diye öfkeyle soruyor ve ben bu öfkeyi anlıyorum ama bu onun hatası değil.

Başımı sallayarak ona küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Bunu deşmeye gerek yok. Neden orada kalmak zorunda olduğumu tam olarak bilmiyorum,

ya da on sekizinci doğum günüm geldikten sonra. Onun anılarını ve nerede bıraktığını gördün. Bunu hala çözmem gerekiyor ama bunun doğru bir şey olduğuna inanmak zorundasın. Ben buna inanıyorum."

Argüman dilinin ucunda duruyor. Yüzünün her yerinde yazıyor. Adamlarının yüzünde de. Her birinin kollarındaki titreme, sessiz ve ciddi tavırları, şu anda duygularını dizginlemek için kullandıkları kısıtlamayı gösteriyor.

"Dinleyin, az önce gördüklerinizin ve öğrendiklerinizin zor olduğunu biliyorum. Bu diyara adım attığım andan itibaren bizim için çok zor oldu ama hoşumuza gitse de gitmese de bu bizim elimizde değil. Çoğunlukla. Her fırsatta vermemiz gereken kararlar var ve bu kararların bizim için yolumuzu çizen sonuçları var. Bundan önce bizim için çizilmiş olan yolu kabul etmek zorundayız. Kaybettiğimiz anılarımız, onları geri kazanmamız ve önümüzde duran her şeyle birlikte, sadece ilerlememiz gerekiyor. Parçalamamız gereken bir toplum ve kurtarmamız gereken bir diyar var."

Sözlerim kesin ve tartışmaya yer bırakmıyorum.

Yapabilirdim, yapardım, yapmalıydım çukurlarına düşmeye başlarsak, asla bir şey yapamayız. Ve kim olduğum gerçeği konusunda kafamı kuma gömmeye devam edersem, bu savaşı kaybedeceğiz.

Bunu göze alamayız.

Bunu reddediyorum.

Dyce sessizce, "Gelinimiz haklı meleşim," diyor ve Aurora için kullandığı tatlı lakap dudağının titremesine neden oluyor.

Ne kadar da şirin. Ve çok uygun. Bir meleşe benziyor.

"Biliyorum. Bunu kabullenmek hâlâ zor. Onunla ilgilenebilirdik," diyor sessizce, başını sallarken gözlerinin içine bakarak.

"Bakabilirdik ama bu henüz bizim işimiz değildi. Orien'in işiydi, sonra da Willow'un kendi sorumluluğuna geçti. Bu, her ne yaptıysa onu yaşaması gerektiği anlamına gelmiyor ama belli ki burada olmak daha kötü olurdu. Buna inanıyoruz. Ve şimdi onunla ilgileniyoruz," diyor.

Sanki ben burada oturmuyormuşum gibi konuşmalarına aldırmiyorum bile çünkü tatlı sözleri ve sağlam mantığı beni de en az onun kadar sakinleştiriyor.

"Peki, o zaman karar verildi. Yarın eğitime başlıyoruz," diyor kendinden emin bir şekilde başını sallayarak ve gözyaşlarını zorla silerek.

Evet, tam olarak ne?

"Özür dilerim. Eğitim mi dediniz? Ne için eğitim?" diye sordum.

Tam teşekkür illü panik modu.

Eğer diyarı yönetmek için derse, hemen şimdi öleceğim.

"Sakin ol kızım. Tahtı hepinize fırlatmak gibi bir niyetim yok," diyor korkudan kaskatı kesilmiş yüzüne biraz gülerek. "Tamamlanmış gerçek bir Nexus olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbirinizin bilmediği çok şey var. Kitaplarınızda ve derslerinizde bulamayacağınız şeyler. Size öğreteceğiz. Yarından itibaren."

Bakışlarımı tanıdığım en bilgili iki kişiye çevirdiğimde, Gaster'ın yüzünde bir sırıtış belirirken, Caspian tamamen şaşkın görünüyor. Her iki tepki de bana herhangi bir güvence vermiyor.

Nexus eğitimi neye benzeyecek?

Yedi

Draken

Anladım, g t herif. Anladım.

Ejderham homurdanıyor, kendisine pislik denmesinden memnun değil ama şu anda kesinlikle öyle davranıyor.

Vito Anne, Willow'a çocukluklarını anlatmaya devam ederken ben de burada oturup kardeşlerimin utancının tadını çıkarmaya çalışıyorum. Güzel şeyler anlatıyor.

Büyük, kötü Vito çocuklarının fırtınalardan nasıl nefret ettikleri ve onunla yatmak istedikleri için babalarını yataktan nasıl attıkları gibi.

Bence bu çok şirin bir şey ama ikisinin de kırmızı, metanetli suratlarına bakılırsa bunu takdir etmiyorlar.

Tillman da daha iyi değil.

Hediyesi ortaya çıktığında insanları çağırdığı tüm utanç verici, kişisel saçmalıkları ona hatırlatarak iyi bir iş çıkarıyor. İnsanların düşüncelerini ağzından kaçırmanın çok havalı olduğunu düşünüyordu, dikkatsiz bir genç olarak bunun etrafındaki yetişkinler için ne kadar küçük düşürücü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Artık bunu biliyordu. Willow'un soluk soluğa kalması ve sessiz, şakacı azarlamaları onu iyice rahatsız ediyor.

Bu çok komik.

Vito Anne'nin söyleyebileceği hiçbir şey beni utandıramaz. Küçük gezginim gençliğimde aptalca şeyler yaptığımı biliyor ama dürüst olalım, bebek olan bendim, yani yanlış bir şey yapmadım.

"Geri döneceğim. Ben yokken çocuklara günlerini göster," diyorum ve Willow'un önünde eğilip hızlı bir öpücük çalıyorum.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, canavarın kanatlarını açmaya ihtiyacı var. Benim için telaşlanma, küçük gezgin."

"Arkadaş ister misin yoksa tek başına mı t a k ı l a c a k s ı n ?" diye soruyor, tamamen anlayışlı bir şekilde.

"Sorun olmazsa tek başıma."

"Tabii ki olur. Dikkatli ol."

Öpüşmemize ara verdiğimizde bana küçük tatlı bir gülümseme ve göz kırpmıyor ve müzikal kahkahası beni koridora kadar takip ediyor. Bu küçük ses ejderhamın kışını sakinleştirmeye yetiyor, böylece dışarı çıkabiliyorum.

Biz olmadan güney kanadındaki koğuşa girdiğinden beri fritlerin üzerindeydi. Biz geçtikten sonra sakinleşti ama bu sabah her şeyi onun gözünden tekrar izlemek çok fazlaydı.

Böyle şeyleri izlediğimizde bambaşka bir bakış açısı oluyor. Örneğin, lanet derslerinin ilk günü. Evet, her şeyi gördüm ama ona ulaşmak için mücadele ediyordum, bu yüzden bazı şeyleri kaçırdım. Bugün her şeyi baştan sona görmek, ejderhamı o herifin evine uçup onu yemeye hazır hale getirdi.

Onu neredeyse boğmak yerine öldürmeliydik.

Orta fuayeden koşarak çıkıp kapılardan geçerken derin bir nefes alıyorum. Merkezin üzerinden uçmayalı çok uzun zaman olmuştu. Eskiden insanlar beni havada gördüklerinde içeri kaçarlardı ya da yere düşüp sinerlerdi. Ama şimdi umurumda bile değil. Bu açık gökyüzü bugün beni çağırıyor.

Açıklığın başladığı bahçelerin köşesini dönerken adımlarım yavaşlıyor ve hafifçe iç çekiyorum. Duyulacak kadar yüksek sesle değil ama onlar burada olduğumu fark etmeden önce sinirimi atmaya yetecek kadar.

Yani, o fark etmeden önce.

Bu vampir kralın babam olması olayını kabullenmeye çalışıyorum.

Tamam, aslında bu bir "şey" değil. Bu gerçek.

Beni engelleyen tek bir şey değil. Birden fazla şey var. Kafamdaki tüm sorular, özbilinç, korku. Hepsinden yüksek dozda var.

İlk tepkim, onu kabul etmenin Vito babaların hayatımdaki yerini azaltacağı gerçeğini suçlamaya çalışmak oldu, ancak bunu çabucak kapattım. Kimse onların yerini alamaz. Onlar benim babalarım, sonuna kadar. Eğer Keeper bunu kabullenemiyorsa, onun bir eklenti olduğunu ve kalbimde bu unvana sahip olan tek kişi olmadığını kabullenemiyorsa, o zaman bu benim onun nerede durduğuna dair cevabımdır.

Sanırım bu bahaneye eşlik edecek birkaç korkum daha var. Mesela onunla annem arasında ne olduğunu bilmem gerekiyor ama bunu duymaya ya da yaşadıklarımı anlatmaya hazır değilim. Ve onunla bir ilişki kurmaktan korkuyorum.

Willow'un soyu hakkında söyledikleri doğruysa, Essemist Keep'e giden geçidi açacağına hiç şüphe yok. O zaman Willow gitmiş olacak. Alemler ötesinde nasıl bir ilişkimiz olabilir ki?

Olmaz. Cevap bu.

Bu konuda mutlu olmak istiyorum, küçük gezginimin kabul ettiği gibi. Ona sahip çıkmamasını falan söylemedim, bu yüzden bilinçaltımda sanırım çoktan kabullenmiş durumdayım.

Biliyorsam ne olayım.

Ne demek istediğimi anladın mı?

Bu iş çok kafa karıştırıcı ve karmaşık.

Gülümseyerek Keeper'a yaklaşıyorum, o ve Tanith bakışıyorlar. İletişim kurduklarını ve her ne söylüyorsa Tanith'i kızdırdığını, kızın çıkardığı seslerden ve burnundan çıkan küçük duman toplarından anlamak çok kolay.

"Merhaba Draken," diyor Tanith, ben yaklaşıırken başını bana doğru eğerek.

"N'aber Tanith? Bugün uçuşa gitmedin mi daha?" Alnımı ona yaslariken soruyorum.

"Hayır. Lordum kasaba halkını korkutmaktan çekiniyor. Essemist aşkına, ben bilgiyle beslenen bir ejderhayım, bir Baccum değil. Küçük insanları yemeyeceğim," diye alay ediyor ve alaycı tonu beni güldürüyor.

"Uçmaktan şikayet ediyor, değil mi?" Keeper ellerini havaya kaldırıp başını sallayarak soruyor.

Boğazımı temizleyerek ve kahkahamı keserek, "Evet. Baccum değil de ejderha olmasıyla ilgili bir şey. Her ne haltsa artık."

"İğrenç yaratıklar. Küçük yudumlar almak yerine kurbanlarını tek damla kan kalmayana kadar emerler," diyor yüzünü benimkine benzer bir şekilde buruşturarak. "Ve Tanith, seni onlarla kıyaslamadığımı gayet iyi biliyorsun. Sadece Elementra halkının Draken dışında başka bir ejderhanın gökyüzünde uçtuğunu görmeye alışık olmadığını ve bunun onlar için korkutucu olabileceğini belirttim."

"Anlıyorum ama ben onlar için bir tehdit değilim. Eğer Ana Kraliçe bahçelerinde dolaşmamdan rahatsız olmuyorsa, halkına da bir şey olmaz."

Karşımdaki alingan ejderhaya sırtıyorum. Keeper'la aralarındaki ilişkiyi henüz tam olarak anlamış değilim ama uçup uçamayacağı konusunda izin istemediğinden eminim. Bunun daha çok saygı meselesi olduğunu hissediyorum. Eğer öyle hissetseydi çoktan gökyüzüne çıkardı. Sadece onun durumdan duyduğu rahatsızlığı göz önünde bulunduruyor ama bu konudaki mutsuzluğunu da belli ediyor.

"Gerçekten sorun değil. Şimdi yukarı çıkıyorum. Ejderhamın kanatlarını açmaya ihtiyacı var," diyorum, onları tam olarak davet etmiyorum ama kabul etmek isterlerse bu fırsatı sunuyorum.

"Bakın, Draken yukarı çıkıyor ve biz de ona katılacağız," diyen Tanith benden bir kahkaha, Bekçi'den de bir homurtu kopardı.

"Bunun sorun olmayacağından emin misin? Anaerkil ya da adamları için sorun yaratmak istemem," diyerek bana döndü.

"Eğer sorun olsaydı, Vito Anne sana uçmamamı söylerdi," diyorum ve ondan uzaklaşıp vardiyaya hazırlanıyorum.

Tanith'in olduğu boyuta geçmeye karar vererek başımı arkaya eğiyorum ve büyüünün üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bu çok özgürleştirici bir his. Böyle ruh hallerine girdiğinde, onu serbest bırakana kadar sıkı, kaşınan bir deriyle dolaşıyorum.

Kanatlarımı ve boynumu gererek vücudumun geri kalanını silkeliyorum ve dengeli bir duruşa geçip Tanith'in hazır olup olmadığına bakıyorum.

Keeper'ın bakışları anında benimkilere takılıyor ve hareketlerimi durduruyorum. Tıpkı ilk kez onun önünde yer değiştirdiğimde bana baktığı gibi, onu yine büyülenmiş gibi bakarken yakalıyorum ve bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Yani, onun kendi bağlı ejderhası var. Bu onun için olağanüstü yeni bir şey değil.

"Ah, ama öyle, genç olan," diyor Tanith ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Hazır mısın?"

"Önden buyur." Gülüyor.

Ukala ejderha.

Keeper Merkez'deki insanların üzerinden uçmakla ilgili bir telaş içinde olduğundan, onun yerine bizi konağa doğru yönlendiriyorum. Buradan oraya kadar ormandan başka bir şey yok ve hepsi bizim aramız, yani endişelenecek başka kimse yok. Tanith'in daha fazla yere uçuşmasına izin verme konusunda daha rahat olduğunda, Willow ve onu Merkez'in Terrian'la buluştuğu yere götüreceğim. Oradaki dağlar ve uçurumlar arasında uçmak öldürücüdür.

Bu küçük gezintiye ihtiyacı olan kişi o olduğu için dümeni ejderhamın almasına izin vererek, son zamanlarda burada olup biten her şeyin parçalarını bir araya getirmeye çalışarak zihnimde kayboluyorum. Her şey benim için bir karmaşa ve bu boku sona erdirmenin en hızlı ve en iyi yolunu bulmak istiyorum, böylece uzun ve rahatlatıcı bir hayatımız olabilir.

Er ya da geç.

Tanith, "Sen ve genç uçuşun, birlikte olduğunuz kısa süre içinde pek çok değişiklik geçirdiniz," diyerek beni düşüncelerimden koparıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Neyi?"

"Zihnimi okuyamadığını biliyorum, ya da en azından ejderhaların zihin okuyabildiğine dair bir şey okumadım, ama sen her zaman benim -hatta Willow'un- ne düşündüğünü biliyor gibisin."

"Bu benim izlenim toplama yeteneğim. Düşüncelerin titreşiyor. Buna bir sinyal diyelim ve anlamını yorumlayabiliyorum."

Sözleri karşısında bir an irkildim.

Kahretsin, bunu biz de yapabiliyoruz. Ama biz diğer insanlardan izlenim toplamıyoruz. Onları ejderhalarımızdan alıyoruz.

"Bunun nesi kafanı karıştırdı, Draken?"

"Benim kafamı karıştırmadı ama Willow'un ve benim ejderham bize izlenimler aktarıyor. Onlarla bu şekilde iletişim kuruyoruz. Eğer buna iletişim demek istiyorsan."

"Büyüleyici. Tek ve aynı olduğunuza göre, sizin ve onun benzerlerinizle nasıl konuştuğunuzu merak ediyordum."

"Merak mı? Zaten her şeyi biliyor gibisin."

"Hayır, hepsini değil. Ama zihnimde sakladığım nesiller boyu bilgi birikimim var ve bu da bana daha büyük bir anlayış hissi veriyor. Ama sen ve sevgilin türünüzün ilk örneğisiniz. Tıpkı baban ve benim gibi. Bu yüzden size muhteşem bir şeymişsiniz gibi bakıyor. Çünkü öylesiniz."

Baba... Oraya gitmiyorum.

"Ejderhalar hakkında okuma zahmetine katlandığım kitapların hiçbirinde bilgiyle beslendiğiniz ve bu yüzden bu kadar zeki olduğunuz yazmıyordu," diyorum söylediği başka bir şeyi kabul etmek yerine.

"Essemist Kalesi'nde bu yaygın bir bilgidir ama diğer diyarlardan pek çok kişi bize yaklaşmaya cesaret edemez. Yenme korkusu, ki bu çok saldırgan bir düşünce. Ejderhalar insanları eğlence olsun diye yemezler. Bu yüzden türümüz hakkında anlatılan hikâyelerde çok geçerli bilgiler eksiktir. Bir de türümüzün dışındakilerle paylaşmadığımız ortak bilgimiz var."

"Ortak bilgi mi?"

"Evet. Sizinkiler ve sevgilinizinkiler çoktan ortaya çıkmaya başladı. Sadece ikiniz için nelerin mevcut olacağını ya da bunların nereden geleceğini bilmiyorum."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Daha önce ejderhalarda böyle bir şey duyup duymadığımı hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Uçuş dediğinde, bununla neyi kastettiğini biliyorum. Birlikte kalan bir grup ejderhaya böyle deniyor, ama bunu bir yerde okuduğuma eminim.

"Her hayvan nasıl içgüdüleriyle doğarsa, ejderhalar da öyle doğar ama doğamız gereği biz biraz daha fazlasıyla doğarız. Ortak bilgi, ebeveynlerimiz ve uçuşumuzun üyeleri aracılığıyla bize aktarılan bilgidir. Bir yavrunun yumurtadan çıkış töreni görülmeye değer bir manzaradır."

"Tüm uçuş yuvarının etrafında toplanır ve yumuşak bir şekilde mırıldanarak küçük olanı güçlendirilmiş kabuğu kırması için cesaretlendirir. Bu genç ejderha için ilk sınavdır. Yumurtaları taş kadar sağlamdır ve kendini kurtarmak oldukça yorucu bir süreçtir, ancak bir kez başardığınızda, etrafınızda parçalanmadan önce kabuğun çatlaması kilometrelerce öteden duyulacaktır. Alemin kendisini sarsacak ve herkese bir ejderhanın doğduğunu haber verecektir."

"Bundan sonra, türünüzden sizi ilk karşılayanlar ebeveynleriniz olacak. Baban ve ardından annen başlarını senin başının üzerine koyacak. Bu, ebeveyn ve çocuk arasındaki bağı geliştirir. Bu bağlanma sırasında, ebeveynlerin yıllar boyunca topladığı tüm bilgiler genç ejderhaya geçecek ve kendini zihninde depolayacaktır. Ebeveynler bağlarını kurduktan sonra, tüm uçuş bilgilerini küçük olanla da paylaşacaktır."

"Genç ejderhanın öğrenmesi ve geçmesi gereken daha çok gelişme ve büyüme var ama yaşlandıkça, sadece bildikleri, sadece farkında oldukları şeyler olacak ve bu da onlarla paylaşılan ortak bilgidir."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, bir ejderha sürüsünün yumurtadan çıkacak yavruyu beklediğini, sonra da ona hayatta kalması için gereken bilgiyi vererek kutladığını hayal ediyorum. Bildiğim her şey üzerine bahse girerim ki bu çok güçlü ve duygusal bir andı.

Keşke bunu ben de yaşasaydım.

"Yani Willow ve benim ortak bilginiz mi var?" Ben soruyorum.

Tanith'in sözlerinden şüphe ettiğimden değil. Sadece hiçbir zaman odadaki en zeki kişi olmadığım dürüst bir gerçek. Sanki bahsettiği bilgiye sahip olsaydım okul, hayat, yani her şey benim için çok daha kolay olurdu.

"Evet. Bundan hiç şüphem yok. Zaten ikinizde de bunu hissettim. Sadece ortak bilginizin sizinle nasıl paylaşıldığından ve kimden geldiğinden emin değilim. Sizde benden parçalar olduğunu biliyorum. Ejderhalarınız ve etkileşimleri bunu kanıtlıyor ama geri kalanı için emin değilim. İkiniz de bedenlerden doğdunuz, ben ise bir yumurtadan doğdum ve bir törenim vardı."

"Senin bunu hissetmen dışında, bu bilgiye sahip olduğumuzu nasıl bilebiliriz? Sana karşı dürüst olmalıyım Tanith, ben hiçbir zaman bir şeyler bilen biri olmadım, öğrenmeyi de hiç sevmedim."

Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ama gerçekten de okuldan, okumaktan, beni uzun süre hareketsiz oturmaya zorlayan her şeyden nefret etmişimdir. Hareket etmeliyim, içimde sürekli akan enerjiyi yakmalıyım.

"Hayatının ilk yıllarını hatırlıyor musun? Normal bir varlıktan daha mı erken?" diye soruyor.

"Hayır, sanmıyorum-"

Duyularım geçmişin saldırısına uğradığında duruyorum. Genelevin koyu bordo duvarları, annemin her zaman mis gibi kokan kokusu, beni hemen uyutabilen şarkı söyleyen sesi. Hepsini net bir şekilde hatırlıyorum. Tam olarak gömüldüğü yeri ve toprağa verilirken ne giydiğini hatırlıyorum.

"Evet, hatırlayabiliyorum."

"Bu ortak bilginin bir işaretidir. Anılarınızın genç yaşta yapışıp kalacak kadar güçlü bir şekilde baskı yapmaya başlama yeteneği."

Bunun üzerine sessizliğe gömüldüm. Birçokları için bu yeteneğe sahip olmanın ne kadar fena bir şey olduğunu görebiliyorum ama ben aynı şeyi hissetmiyorum. Annemi hatırlayabildiğim için minnettarım, beni yanlış anlamayın ama bununla birlikte gelen diğer tüm travmalar olmadan da yapabilirdim.

Şüphesiz Willow da öyle. Nasıl olup da bu kadar küçükken bazı şeyleri hatırlayabildiğini hep merak etmişimdir.

Memoria taşına kadar. Sanırım durum böyle değildi.

Bulutların arasından süzülürken uzakta bir leke beliriyor ve göğsüm mutlulukla gümbürdüyor. O lanet köşkü seviyorum. Orada çok güzel anılar var ve yıllar boyunca kardeşlerim ve benim ihtiyaç duyduğumuz bir kaçış noktası oldu. Şimdi aynı zamanda ilkokulumuzu birleştirdiğimiz yer. Tüm zamanların en büyük hediyesi.

Artık zamanımızın burası ve saray arasında bölüneceğini biliyorum ama bu ev ve onunla ilgili her şey her zaman bizim olacak.

Kristal berraklığındaki gökyüzüne bakarken kendimi Corentin gibi hissetmeye başlıyorum. Zihnim bir türlü susmuyor ve bu beni deli ediyor. Burası endişelerimi geride bırakabilmem gereken yer, ama endişelerimden biri benimle birlikte buraya geldiğinden beri odaklanamıyorum.

Odaklanamamak mı? Böyle bir kelime var mı?

"Tanith, onun önünde ilk kez yer değiştirdiğimde Keeper bana dokunduğunda bir şey oldu," diyorum bilmek istediğimi açıkça sormak yerine.

"Bu doğru."

Cidden mi? Bana vereceği tek cevap bu.

"Ne oldu?"

"Bu cevaba hazır olduğumu sanmıyorum," diyor gerçekçi bir şekilde.

"Ne oldu? Neden?" diye soruyorum. İncinmiş.

"Çünkü onu senin için olduğu gibi kabul etmeye hazır değilsin. Bunda bir sorun yok. Aklını toparlamak için zamanı hak ediyorsun."

"Peki, neden biraz zaman ayırmadı? Ona oğlu olduğum söylendi ve hepsi bu kadar. Tartışma bitmiştir. Anlamıyorum. Bunu düşünmesine bile gerek yoktu," diyorum, az önce bana sorun olmadığını söylemesine rağmen biraz savunmaya geçerek.

"Hayır, zamana ihtiyacı yoktu. Benim Tanrım böyledir işte. Bir kez kararını verdi mi, o iş biter. Telaşa ya da sorulara gerek yok. Bu hem güven verici hem de inanılmaz derecede sinir bozucu. İsteddiği zaman çok inatçı bir adamdır."

Onun alayları sinirlerimi yatıştırıyor ama aynı zamanda kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Hayatımın büyük bir bölümünde, her zaman

aynı şekilde onu tarif ediyor. abuk karar verirdim, bir karar alırdım ve sonra ne olursa olsun ona bağlı kalırdım. Kardeşlerim bunun neden kötü bir karar olduğuna dair iyi bir argüman sunmadıka. O zaman bile, her zaman dinlemezdim. Willow'da olduğu gibi. Onu gördüğüm ve Tillman'a 'benim' dediği an, kendimi tamamen adamıştım. Olay buydu.

Yine de bununla mücadele ediyorum ve bu beni çocuksu hissettiriyor.

"Willow onu bağlamayı seçtiğini söyledi. Bunu nasıl ya da neden yaptığını sorabilir miyim?"

"Bu âlemde olduğu gibi, Essemist Keep'te de yüksek bilince sahip çoğumuza, vampirlere, yaratıklara, ejderhalara benzer şekilde kaderli sevgililer verilir. Ejderhalar için, sizinkiyle karşılaştığınızda anında anlarsınız ve bağı kabul edip etmeyeceğinize o anda karar vermeniz gerekir."

"şey, ama... sen... o," diye kekeliyorum çünkü kaderindeki sevgili dedi.

Aralarında böyle bir ilişki olmasına imkân yok.

Derin, ruhani kıkırdaması zihnimde titreşiyor ve bunun beni sakinleştirmesine izin mi vermeliyim yoksa beni korkutmasına izin mi vermeliyim bilemiyorum.

"Aramızdaki bağ farklı, evet. Romantizm ya da yakınlık yok. Türler arası bir bağ kuran trmn ilk rneğiyim. Onu anında tanımama rağmen, tıpkı bir ejderha olsaydı tanıyacağım gibi, sevgilerinize karşı hissettiğiniz gibi derin bir ilkel talep yoktu. Sadece benim ona, onun da bana ihtiyaı olduğuna dair bir farkındalık vardı."

Bunun için şükürler olsun. Kafayı yemek üzereydim.

"Yani bağı hissettin ve kabul ettin?" "Evet."

"Bu nasıl oluyor? Eğer bu çok kişisel bir soru değilse."

Lanet olsun, hazır başlamışken soru sormayı bırakmalıyım.

"ok kişisel değil ama belki de ona sormalısın," dedikten sonra küçük, gürleyen bir kükreme çıkartıyor ve malikanenin arka bahçesine doğru iniyor.

Kahretsin. Ciddiyim. Hadi ama.

Onu arkamda bırakıp geri dönmek yerine onu takip ederek, birkaç saniye arkasına iniyorum ve Keeper'ın onun sırtından kayarak vücudunu uzatmasını izliyorum. Gülümseyerek

Her zaman. Sanırım anlıyorum. Yüzlerce yıl bir ormanda mahsur kalmak özgürlüğümün kıymetini bilmemi sağladı.

"Hadi Draken, geri dön," diye gülerek hafifçe emrediyor.

Her şeye burnunu sokan ejderha.

Büyünün üzerimden geçmesine izin verdiğimde, milisaniyeler içinde iki ayağımın üzerinde durmaya başladım. Havuzumuza, verandadaki masaya, küçük gezginimle bağlanma törenimizi tamamladığımız birkaç metre ötedeki çimenlik alana bakarken Tanith'e olan kızgınlığım beni hızla terk ediyor. Tüm bunları özleyecek kadar uzun süredir yoktuk ama güney kanadının önemini gördükten ve bildikten sonra malikâneye daha da çok değer veriyorum.

"Burası ve saray gerçekten muhteşem, Draken. Buradaki mimari Keep'tekinden çok farklı ama daha az büyüleyici değil," diyor Keeper coşkuyla, daha önce görmüş olmasına rağmen her şeye ilgiyle bakıp gülümseyerek.

Gözlerimi bir anlığına kapatmadan önce ne diyeceğimi bilemeden onaylarcasına mırıldanıyorum ve zihinsel olarak kendime sebepsiz yere bir pislik gibi davranmayı bırakmam için bağıriyorum. İç çekerek ona doğru biraz daha dönüyorum ve soruyorum: "Nasıl bir yer? Keep'te yani."

Dudaklarından sıkı bir gülümseme geçiyor ve gözleri bulutlanıyor. Sorduğum için anında kendimi tekmeliyorum çünkü tabii ki bu onun özlemine uyandıracaktı. Yüzlerce yıl boyunca Elementra'dan uzak kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu beni öldürürdü.

"Üzgünüm, bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diyorum sessizce.

"Hayır, sorun değil. Sadece bunu düşünmeme izin vermeyeli uzun zaman oldu," diyor ve sonra Tanith'e bakıyor, gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kale başka hiçbir şeye benzemez. Diyarın kendisi kadim ve zamansız, yüzyılların önemli değişiklikler olmadan geçtiği bir yer. Etrafa yayıldığından emin olduğum söylencelere göre, obsidyen veya kayrak taşından yapılmış devasa kalelerde yaşama eğilimindeyiz. Uzun kuleleri ve kuleleri daha koyu renklidir, ancak iç kısımları genellikle görkemli ve aydınlıktır. Annem yeniden dekore etmeye bayılırdı. Tanrım, her dolunayda yeni bir eve girmek gibi olurdu..." Düşüncelerinin derinliklerine dalıp gidiyor.

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. Sadece Tanith'in tavsiyesine uyup onunla konuşmaya çalışıyordum. Onu üzmemek istememiştim.

"Orada da buradaki gibi bir büyü var mı ya da...?" Onu kaybolduğu yerden çekmeye çalışarak soruyorum.

"Ah, evet. Hava, hem kendi yeteneklerimizin hem de oraya gitmeye cesaret edenlerin sihir uğultusuyla dolu. Zarif ve incelikli. Gelenek ve zarafete çok değer verilir ve gördüğünüzün aksine, orada yaşayan vampirler sofistike ve kültürlüdür. Kana susamışlık bizim türümüz için kötü bir yan etkidir, sanata, müziğe, öğrenmeye, zekaya olan sevgilerini yok eder..." Başını sallayarak bir kez daha sözünü kesiyor, ama bu sefer kendini toparlamakta gecikmiyor. "Diyarın huzurlu bir atmosferi var, ancak her zaman altta yatan bir güç ve kuvvet duygusu var. Bu güzel ama bir o kadar da alçakgönüllü bir hatırlatma; bu topraklar büyük yeteneklere sahip varlıklar ve yaratıklarla dolu."

"Yaratıklardan bahsetmişken..." Başımı Tanith'e çevirip kaşlarımı kaldırıyorum ve şu anda yakıcı sorumu sormanın zamanı olup olmadığına karar veriyorum. Küçük oflaması yeterince onaylayıcı, o yüzden soruyorum, "İkiniz nasıl bağlandınız?"

Büyük bir şaşkınlıkla başını geriye atıp gülüyor. Gülmekten bahsediyorum. Öne doğru eğilirken karnını tutuyor ve sanki dünyanın en komik fıkrasını anlatmışım gibi kıs kıs gülmeye devam ediyor. Elimde olmadan başımı yana eğip ona bakıyorum.

Boğazını temizlemeden önce gözyaşlarını silerken, "Tanith çoktan bununla övünmüştür diye düşünmüştüm," diyor. "Beni öldürmeye çalıştı tabii ki."

Hayatımda hiç bu kadar zor nefes aldığımı hatırlamıyorum. Elim kırılgan bir şokla göğsüme doğru havalandı çünkü bunu ne bekliyordum ne de ne yapacağımı biliyordum. Onun gibi gülmek normal mi? Endişelenmeli miyim? Kahretsin, bilmiyorum, bu yüzden Tanith'in kıkırdaması aklımdan geçerken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Çılgın ejderha.

"Neden seni öldürmeye çalıştı?"

"Bağı kabul etmek için birbirinize her konuda eşit olduğunuzu kanıtlamanız gerekir. Ejderhalar için bu hem zekâ hem de güç demektir. Bu yüzden, bilgi talep etmek üzere olan ateşli bir vampir varisiymişim gibi uçağına doğru yürüdüğümde -çok genç olduğumu unutmayın- aramızdaki bağı hissetti ve saldırdı. O kadar güçlü değildim.

Kendimi savunmak için ona saldırana kadar neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Bağın çekimini hissettim. O anda ikimizin de yapması gereken bir seçim vardı; kavgaya devam edip bağın sağımlaşmasına izin vermek ya da yollarımızı ayırıp kopmasına izin vermek. Neyi seştiğimizi görüyorsunuz. O seçti, gerçekten. Beş saniye kadar ara verdi, pençeleriyle beni yerden koparmadan önce bana baktı. Acımasız bir savaştı," diyor Tanith'e gülümseyerek, sanki sonunda o kazanmış gibi.

"Azılı bir rakipti. Açıķçası benim dengim değildi ama yine de elinden gelenin en iyisini yaptı ve buna layıktı." Kadın homurdanıyor ve ikisi de gülüyor. Adam yüksek sesle, kadın zihnimizde.

Vay anasını.

İçimden yüksek sesle bir kahkaha patlamadan önce bir an için bir tür şok durumunda kalıyorum. Zihnimde onu bir ejderha sürüsünün önünde ukala ukala dolaşırken hayal ediyorum, sonra aniden bu altın canavar onu yemeye çalışıyor. Bu çok komik.

Dürüst olmak gerekirse, oldukça fena. İşte oradaydı, küçük bir vampir adam, yani oldukça büyük, neredeyse benim kadar, ama yine de bir ejderhayla kıyaslandığında cılız kalıyor ve o da kendini savundu. Muhteşem bir yaratığa karşı kendini korudu ve görünüşe göre türünün ilk örneği bir bağ kurdu.

Hay aksi.

"Bu çok komik. Tanith'in seni yemeye çalıştığını görebiliyorum. Şimdi denerse hiç şaşırmam." O bana katılırken bile gülmeye devam ediyorum ve endişemin bir kısmının eridiğini hissediyorum. Belki de o kadar kötü değildir. "Bağı kabul etmemeyi seşebileceğini fark etmemiştim."

"Bunu yapmak oldukça acı verici olurdu ama sonuçta bu bizim kararımız. İkimiz de böyle bir şeyi reddedemeyecek kadar meraklı bir yapıya sahiptik ama örneğin bir vampir-vampir eşleşmesi çok farklı olabilirdi. Keep'teki bağlar buradaki bağlar gibi değildir. Herkese, aslında onları koşulsuz seven bir sevgili verilmez. Ruhları birbirleri için mükemmel yaratılmıştır. Çok azı böyle bir bağın zevkine varabilir. Bunu bulan sevgililer de ayrı kalmayı pek beceremezler," diyor ciddiyetle. Belli ki bir kez daha onun için kötü bir şey uyandırmıştım.

"Bence ikinizin sahip olduğu şey oldukça havalı. Ayrıca, türünüzün ilk örneği olan bu bağ olmasaydı, ben ve Willow ejderhalarımıza sahip olamazdık," diyorum neşeyle, havayı bir kez daha yumuşatmaya çalışarak.

"Sen ve sevgilin muhteşemsiniz, Draken."

Gülümsemesi doğruydı. Göğsümdeki canavar bile sözlerinin ardındaki samimiyetin kokusunu alabiliyor. Onunla ya da söyledikleriyle ilgili hiçbir şey bir maskaralık ya da beni kandırmanın bir yolu değil.

"Özgürce konuşacağım, genç adam. Onunla konuşmaya devam et, ona sorular sor. Seni tanımaya hevesli ama önüne koyduğun sınırları zorlamayacak. Özel olarak konuştuğumuz şeyleri sana söylemeyeceğim, ama seni tanımak ve hayatının bir parçası olmak istediğini söyleyeceğim. Senin hızına ayak uyduracak," diyor Tanith çok yumuşak bir sesle, çizgiyi aşmış gibi hissettiğini biliyorum ama bunu duymam gerektiğini düşündüm.

Belki de duydum.

Ona daha yakın ve onu herkesten daha iyi tanıyor. Bana acele etmemem için izin vermesi, hemen işe koyulmam için üzerimdeki baskıyı azaltıyor. Ailem zaten Keeper takımında gibi görünüyor, ama ne olursa olsun beni ve kararlarımı destekleyeceklerini biliyorum. Onunla daha hızlı hareket etmem için de beni zorlamayacaklar. Bu yüzden belki de onu kendi hızımda tanımak iyi olabilir.

*"Teşekkür ederim,
Tanith." "Elbette,
Draken."*

Ağır bir nefes veriyorum ve bu nefes beni ve ejderhamı aşağı çeken gerginliği nihayet yok ediyor gibi görünüyor. Şu anda diyarda endişelenecek yeterince şeyimiz var, bir de üstüne yeni keşfettiğim babamla ilgili sorunları eklemek beni çok yoruyordu.

Onu tanıyacağım. Yavaş yavaş.

Tam ağzımı açıp Keeper'a bir şeyler söyleyecekken, göğsümde tatlı bir istila hissediyorum ve dudaklarımdan bir sırıtma geçiyor. Küçük gezginim beni kontrol etmek üzere. Ondan kilometrelerce uzakta olsam bile ondan hiçbir şey saklayamam.

"Draken, neredesin?" diye soruyor. Ses tonundaki endişeyi gizlemeye çalışıyor ama ben anında duyuyorum. Yine de bu benim için endişe değil.

Bir sorun var.

"Sen iyi misin?" Keeper ve Tanith'in yanından uzaklaşıp geri dönmeye hazırlanırken soruyorum.

"Ben iyiyim. Hemen geri dönmeni istiyorum. Tanith ve Keeper'ın da."

"Hemen geliyorum."

"Bir şeyler oluyor. Willow'un bize ihtiyacı var," diye bağıyorum vardiya devralmadan hemen önce.

Kükreyerek, kanatlarımı öfkeyle çırpıyorum ve birkaç saniye içinde hayal bile edilemeyecek bir hıza ulaşıyorum. Fiziksel olarak iyi olduğunu biliyorum ama onun ses tonu ve göğsümden pompalanan endişe, canavarımın kendini en üst seviyeye çıkarmasına neden oluyor.

"Ne oldu?" Tanith soruyor.

Willow'u hissetmeye odaklandığım için fark etmemiştim bile ama o da bana kolayca ayak uyduruyor. Yüzü sanki savaşa uçuyormuşuz gibi sert ve vücudu güneş ışınlarını altın bir kılıç gibi kesiyor. O böyle uçabiliyorken biz neden oyalanıyorduk, aklım almıyor.

"Bilmiyorum. Söylemedi ama üzgün olduğunu ve uçümüzü de geri istediğini söyledi."

"O zaman bırak uçalım, genç ejderha."

Bununla birlikte Tanith'in bedeni havalanıyor ve benim bile ulaşabileceğimden emin olmadığım hızlara ulaşıyor. Sanki vampirin hızını kendi hızına karıştırmış gibi.

Sanki ayak uyduramayacağı düşüncesi ejderhamı rahatsız ediyormuş gibi, daha da zorluyor. Bizi havada öyle hızlı uçuruyor ki, altımızdaki ağaçlar bulanık yeşil bir denizden başka bir şey değil. Tipik on beş dakikalık uçuş beş dakikadan kısa bir sürede bitiyor.

Orta açıklığa yaklaştığımızda endişem doruğa çıkıyor ve orada gözleri yaşlı küçük gezginim, kardeşlerim, Gaster ve Vito ailesi bekliyor.

Ne oldu böyle?

Pençelerim daha çimenlere değmeden insan formuma geri dönüp Willow'a doğru koşmaya başlıyorum. Kollarıma sarıldığı anda, uzuvlarındaki titremeyi hissediyorum.

"İyi misin? Neler oluyor?" Çılgınca soruyorum.

"Hemen iyileştirme kanadına gitmemiz gerekiyor. Layton nöbet geçiriyor, burnu ve kulakları kanıyor. Summum-Master Aria'nın rününü kırmak üzere. Aria zaten orada, onunla savaşmaya çalışıyor ve Jamie de onu iyileştirmeye çalışıyor ama fazla zamanı yok Draken."

Hayır. Hayır.

Hayır.

Lanet

olsun.

Bu çocuğu kaybedemeyiz.

"Rünü tersine çevirmek için Rezervuar mücevherli büyülü bir hançere ihtiyacım olacak. Acele etmeliyiz. Eğer Summum-Üstadı onu engelleyen rünü kesebilirse, çocuğu öldürmek için hiçbir şey gerekmez," diyor Keeper hemen ve soru sormadan yanıma geliyor.

"Tamamdır," diyor Willow ve hiç vakit kaybetmeden bizden uzaklaşıp ayaklarını yere basarak cep boyutunu açıyor.

Tanıdık, girdap gibi dönen gümüş havuz açılıyor ve kolunu sadece kısa bir saniyeliğine içeri uzatıyor, sonra elinde sıkılı bir hançerle geri çekiyor. Hançeri ölü kedikten aldığını tamamen unutmuşum. Kurtarıldığından beri aklıma bile gelmemiştii ama şimdi iki kez gördüm.

O gerçekten de hayatımda tanıdığım en zeki insan. "Bu hançerlerden biri, değil mi?" diye soruyor ve hançeri

Bekçi.

Ellerine koyar koymaz başını sallıyor ve kendi dilinde fısıldarken kan, mücevherin içinde oturan kişinin kanı, fokurdamaya başlıyor.

"Evet. Hem de güçlü bir tane. Çok iyi, Adored," diyor gururla, ama benim vahşi tanrıçam sadece sertçe başını sallıyor, sonra Tillman'a dönüyor.

"Benimle gelin, harekete geçmeliyiz," diye emrediyor ve hepimiz ona kilitleniyoruz.

Milisaniyeler içinde, Merkezi iyileştirme kanadının özel bölümündeki nakil aracından çıkıyoruz ve Layton'ın annesinin çığlıkları kulaklarımı deliyor, ayaklarımın donmasına ve kalbimin kontrolsüzce çarpmasına neden oluyor.

Hayır, lanet olsun. Çok geç kalmadık. Bunu kabul edemem.

"Git lütfen," diye bağıryorum Keeper'a, kolundan tutup çığlıklara doğru koşuyorum. Gerçekten de Summum-Master'ın çocuğu unuttuğunu sanmıştım. Tüm şekil değiştirenleri öldürdüğü günden beri onunla Trex gibi uğraşmamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Keeper koluma yapıştı ve aptalca bir güçle beni sürükledi, kelimenin tam anlamıyla bin kiloluk kıcımı göz açıp kapayıncaya kadar koridorlarda sürükledi.

Önümdeki manzara korkunçtu. Layton yatağında sarsılıp çırpınırken başının altında kan birikiyor ve annesi yere yığılmış, adamlarının kollarında çığlık atıp titreyerek bebeğini kurtarmaları için yalvarıyor.

İçim burkuluyor, yüreğim parçalanıyor ve kanım donuyor.

Jamie ve Aria ter içinde, solgun yüzlerle onu kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Aria'nın hayaletimsi, bulutlu gözleri bize dikiliyor ve irislerini bile göremesem de içlerindeki yakarışı görebiliyorum.

"Daha fazla dayanamayacağım."

"Gel oğlum. Dediğimi yapmalısın. Başını tut ve bu âlemin kutsanmış armağanlarıyla büyüünü derisinin altına it. Onu iyi niyetle kutsa. Ona bağlı olan rün, kalbe bağlı olan diğerlerinden çok daha farklı. Onunki karmaşık bir şekilde zihnine sarılmış. Şimdi size her şeyi açıklamanın zamanı değil, ama onun için olumlu bir gerçeklik dokumayı düşünmelisiniz. Bunu şimdi yap. Ruh Kahini, ben işaret verene kadar rününü bırakma. Şifacı, zihninin patlamadığından emin ol ve neden olacağım acıyı ortadan kaldır."

Patlamak. Benimle dalga mı geçiyorsun?

Yatağın önüne atlayıp Layton'ın kafasını ellerimin arasında tutarken sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Sıcak, yapışkan kanı parmaklarımın arasından akıyor ve kan beni hiçbir zaman rahatsız etmemiş olsa da, kanı görünce midem bulanıyor.

Keeper, "Başını sabit tut," diye emrediyor ve ben de hiçbir şikâyet ya da soru duymadan söyleneni yapıyorum. "Odaklan evlat. Olumlu bir gerçeklik. Bu lanet ortadan kalktıktan sonra onun hayatı nasıl görünecek?"

Odaklan. Odaklan.

Neye benzeyecek?

Özgürlüğe. Özgürlük gibi görünecek.

Gerçek bir akademiye gitme ve şaşırtıcı ve nadir yeteneğini öğrenme fırsatına sahip olacak. Türünün tek örneği olmanın bir lanet değil bir lütuf olduğunu öğrenecek. Ya da en azından onun durumunda son derece az sayıda kişiden biri. Yıllardır eğitim gören genç yetişkinlerle dolu bir akademide en genç olmak ilk başta korkutucu olacak, ama arayı kapatacak. O zeki biri. Bunu biliyorum. Eninde sonunda Nexus kardeşleriyle tanışacak. Belki Corentin'le konuşup diğer akademileri ziyaret etmesine izin verebilirim, bakalım biriyle bağ kurabilecek mi?

Onu çok sevdikleri ve onun için her şeyi yapacakları belli olan ailesine sahip olacak. Onu sevdikleri ve aradıkları için öldürülmeleri konusunda bir daha asla endişelenmesine gerek kalmayacak. Bir daha asla onlardan zorla ayrılmak zorunda kalmayacak.

Harika bir hayatı olacak.

Hadi, Keeper. Bu çocuğu düzelt. Kahretsin, o harika bir hayatı hak ediyor.

Geçen yıl yaşadıklarından çok daha iyisini hak ediyor ve ben de elimden geldiğince yardım edeceğime yemin ediyorum. Aklıma gelebilecek en iyi niyetleri zorluyorum ve bunları neşeli, neşeli tarafımla birleştiriyorum. Bu çocuğun her zaman mutlu ve şanslı olmasını istiyorum. Herkese rol yapmak zorunda olduğu için değil, hayatı harika olacağı ve bu da onu öyle kılacağı için.

Keeper'ın yumuşak, aksanlı fısıltıları odanın içinde yankılanıyor. Dili anlamıyorum ama arkasındaki güç muazzam. Göğsümde kendi sihrimi uyandırıyor ve bu hissi çekiyorum, güçlendiriyorum ve dışarı itiyorum.

Keeper hançerin ucunu Layton'ın alnına dayadığında içimden küçük bir hırıltı çıkıyor ve onu savurmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu yapılması gereken bir şey.

Layton'ın alnında görünen M harfinin izini sürmek yerine, hançeri yavaşça geriye doğru sürüklüyor. Derisini kesmek yerine, izlenen her çizgi yaralı dokuyu silip geride berrak, soluk bir deri bırakıyor gibidir.

Layton acı içinde bağırıyor, ancak zihni neler olup bittiğinin farkında bile değil ve çıkardığı ses dehşet verici. O her çılgılık attığında, annesinin feryatları daha da yükseliyor ve birlikte, asla unutamayacağımı bildiğim travmatik bir melodi oluşturuyorlar.

"Neredeyse bitti," diye homurdanıyor Keeper, M harfindeki son satırın üzerinden geçerken. Hançeri Layton'ın kafasından çektiğinde, ucunda mavi bir kan birikene kadar parmağına bastırıyor.

Layton için mümkün olan en iyi niyeti ve yolu ona doğru itmeye devam ederken, Keeper'ın kanı hançerin içinden, kabzasından geçer ve Rezervuar mücevherine düştüğünde kan cızırdamaya başlar.

Gürültü odadaki herkesi susturuyor ya da belki de ona çok odaklandığım için tek duyabildiğim cızırtı, ama hızla, kan hiçbir şey olmayana kadar kaynıyor. Tamamen eriyor.

Layton'ın boğazından acı dolu, yüksek sesli bir nefes düşüyor ve gözleri kısa bir an panikle açılıp sonra kapanıyor. Gözleri ileri geri gidip gelerek odayı görmeye çalışırken göğsü ağır bir şekilde kabarıyor ama ben onu hâlâ yerinde tutuyorum.

"Sorun yok, sakın ol. İyisin," diye mırıldanıyorum
usulca. "Dr-Draken."

"Evet dostum, buradayım."

"O gitti. Aklımdan çıktı."

"Evet, gitti. İyi olacaksın," diye fısıldıyorum.

Küçük bir gülümseme dudaklarını süslüyor ve gözleri kapanmaya başlıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, panik beni kavrarken göğsümden düşmeye çalışıyor.

"Hayır, hayır, hayır, Layton, uyan. Uyan," diye bağıríyorum
parmaklarım yanaklarında seğıirirken.

"Sorun yok Draken, o iyi. Sadece bayıldı. Çok yorgun ama iyi ve hayatta," diyor Jamie elini koluma koyarken.

Yavaşça omzumu okşuyor, sessizce Layton'ı bırakmamı söylüyor, ben de öyle yapıyorum ve arkamdaki duvara çarpına kadar geri geri gidiyorum.

Kıçım yere değene kadar aşağı kayıyorum, kanlı ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve Layton'ı iyileştirip temizlemesini izliyorum.

Yumuşak, sıcak eller yanaklarımı kavríyor ve yüzümü, parlak elmaslardan oluşan bir havuza bakana kadar oldukça koruyucu olmaya başladığım bu çocuğun görüntüsünden çeviriyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum, ejderham. Çok iyi iş çıkardın. Uyurken bile aurası o kadar parlak ki göz kamaştırıyor," diye fısıldıyor küçük gezginim.

"Ben pek bir şey yapmadım."

"Kendini küçümseme Draken. Bunlar şimdiye kadar hissettiğim en güçlü niyetlerden bazılarıydı. İçimden bir ses onun tamamen farklı bir insan olarak uyanacağını söylüyor. Daha iyisi için."

"Bunu mu demek
istiyorsun?" diye
sordum. "Bunu
biliyorum."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda, onun içinde eriyorum. Bu, onun yaşadığı her şey bir yana, hayatımın duygusal açıdan en yıpratıcı deneyimlerinden biriydi ve bir an için onu kaybettiğimizi düşündüm. Ailesine verdiğim tüm sözlerin ve güvence sözlerinin boşa gideceğini düşündüm.

Şimdi geri çekilip bana gülümsediğinde odaklanabildiğim tek şey onun umut dolu gözleri. Bu anda benimle gurur duyması bağımı kuvvetlendiriyor ve yemin ederim beni gençleştiriyor.

"Layton'ı kontrol etmeleri için onlara biraz zaman verelim, sonra ziyaret ederiz, tamam mı?"

"Evet. İyi fikir," diyorum Sira ile göz göze geldiğimde. Yüzünden hâlâ gözyaşları akıyor ama bana yansıyan minnettarlık boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

"Olağanüstü biriydin Draken. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım," diyor Keeper, Willow ve ben Layton'ın odasından çıkarken gülümseyerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ortaya çıkardığın güç miktarı. Daha önce hiç sihirle beslenmemiştim. Bu çok heyecan vericiydi." Omzumu sıkarken gülümsüyor.

Pardon, onu doğru mu duydum?

"Sihirle beslenmek mi? Sen neden bahsediyorsun?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde soruyorum.

"Yani bunu bilerek yapmadığını mı söylüyorsun?" diye soruyor başını yana eğerek. Hayal kırıklığım hızla artıyor ama ben daha bir şey söyleyemeden, Willow söze karışıyor.

"Eğer garip ya da farklı bir şey olduysa, Bekçi, en iyisi her şeyi açıklamaktır," diye nazikçe emrediyor.

"Peki, hepiniz Summum-Üstadı'nın gücümü en üst düzeye çıkarmak için bir bağlama ayininden önce bana nasıl kan içirdiğini anlattığımı hatırlıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor ve bunun benim küçük gezginimin ya da annesinin veya büyükannesinin kanı olduğu bilgisini atlıyor ama yine de başımızı salladığımızda devam ediyor. "Ritüelden önce ya da az önce gördüğünüz gibi ritüeli bozmadan önce herhangi bir şey tüketmem gerekmiyor ama beslenmezsem bu beni oldukça bitkin ve aç bırakır. Yine de az önce, beni beslemeye ve ayakta tutmaya yetecek kadar büyü yaptın. Kan dolaşımda elektrik gibi dolaşıyordu. Oldukça etkiliydi. Kendimi yemek konusunda oburmuşum gibi hissediyorum."

Hâlâ heyecandan kulaktan kulağa ısıldıyor ve benim de hâlâ kafam karışık. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, bunu bilerek de yapmadım.

"Layton'a büyü yaparken ne düşünüyordun ejderha?" Caspian soruyor.

"Her türlü şeyi. Çoğunlukla onun için daha iyi bir hayat."

"Herhangi bir noktada Keeper'ı düşündün mü?" Gaster, Caspian'ın yanına gelerek soruyor, bana da aynı merakla bakıyor.

"Şey, evet, sanırım. Layton'ı düzeltilebileceğini düşündüm. Onu bana doğrudan verebilir misin? İkinizden biri?" Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle soruyorum.

"Sadece tahmin edebilirim oğlum, Tanith'le konuşmamız gerekebilir ama nasıl o bilgiyi başkalarına aktarabiliyorsa ve o da bunu özümseyebiliyorsa, senin de ona büyüü aktardığına inanıyorum. Layton için en iyisinin ne olduğunu düşünürken bunu ona sen yükledin."

Nasıl?

"*Tanith, beni duyabiliyor musun?*" diye soruyorum. Daha önce hiç karşımda değilken onunla konuşmaya çalışmamıştım ama bu bekleyemez, o yüzden deneyebilirim.

"*Elbette duyabilirim.*"

"*Az önce Keeper'a sihrimi verdim.*"

"*Tebrikler genç adam. Bu heyecan verici bir haber.*"

Bu konudaki umursamazlığı beni hırlatıyor ve zihnimdeki kahkahası da yardımcı olmuyor. Lanet olası her şeyi bilen ejderha.

"*Lütfen bunu bize açıkla mısın? Bu çok kafa karıştırıcı.*"

"*Sanırım öyle, yine de hepiniz biraz sabırlı olmayı öğrenmelisiniz.*"

Keeper homurdanarak duyduğunu belli ediyor ama şu anda espri bulamıyorum. Belki o açıkladıktan sonra.

"Bir ejderha olarak, her zaman özümsemiş olduğunuz şeyleri dışarı atma yeteneğine sahipsiniz. Tipik ejderhalar için bu bilgidir. Ama sen türünün ilk örneğisin ve büyüden besleniyorsun, bu yüzden de büyüü dışarı itiyorsun."

"Bunu daha önce hiç yapmadım. Bu nasıl çalışıyor ki? Basitçe anlat lütfen," diye soruyorum ve Willow dayanışma için elimi sıkıyor.

"Benim lordum yaşam gücüyle hayatta kalan bir varlık. Evet, ana tüketim kan çünkü en güçlüsü o, ama yaşam gücünün pek çok biçimi var. Büyünüz de yaşam güçlerinizden biri. Yani siz onu dışarı ittiniz ve o da besin kaynağı olduğu için onu tüketti. Bu onun vücudunun doğal olarak yapacağı bir şeydi, tıpkı senin vücudunun onu dışarı itmesinin doğal olduğu gibi."

"Tanith, büyüünü başkalarına da aktarabilecek mi yoksa sadece Keeper'a mı?" Willow soruyor.

"Herhangi birine."

Willow dikkatini bana çevirmeden önce, *"Teşekkür ederim,"* diyor.

"Bunu sen yapıyordun. Bu kadar açık olmamasının tek nedeni, bunu benim üzerimde yapıyor olman ve benim de sihriye sahip olmam ve ona güvenmemdi. Keeper bunu çok bariz bir şekilde fark etti çünkü onun Elementra tarafından bahşedilmiş yetenekleri yok."

"Ne demek istiyorsun, küçük gezgin?"

"İyileşmem gereken onca zamanı ve bunun ne kadar çabuk gerçekleştiğini düşün. Büyümün ne kadar çabuk kendini yenilediğini. Her seferinde yanımdaydın. Muhtemelen bana dokunuyordun. Tabii ki hepinizin bana dokunması yardımcı oluyor ama siz doğrudan bana verdiğiniz için daha da hızlandı."

"Lanetleneyeğim, ejderha. Bunu hepimize yapıyorsun," diyor Caspian sırtarak ve başını sallayarak. "Jamie gibi şifacıların yaptığından farklı bir şey bu. Onlar vücuda verilen hasarı onarır, gerisini bizim büyümüz halleder. Sen büyü rezervlerimizi dolduruyorsun, bu da diğer her şeyi hızlandırıyor."

Siktir et beni.

"Yani sihrimi her birinizin içine sokabilir miyim? Hepinizi tükenmekten koruyabilir miyim?"

"Evet," diye yankılanıyor hepsi.

Bu beni iliklerime kadar sarsarken bir saniyeliğine kıpırdamadan duruyorum. Bu inanılmaz bir şey. Onları koruyacak, tehlikeli bir şekilde azalmalarını ve kendilerine bakamamalarını engelleyecek bir yetenek.

Lanet olsun, onlara güç verebilirim.

"Bu çok havalı," diye bağıyorum, Willow'u kaldırıp kardeşlerimin ortasına çarpıyorum. "Hepinizin içindeydin."

"Draken." diye bağıyor kardeşlerim ve küçük gezginim gülerek başını geriye atıyor.

Kıçlarından çıkana kadar onları sihirle besleyeceğim.

Sekiz

Söğüt

Antrenmanlara olan sevgim hiç artmadı.

Bunun için minnettar olmama ve kesinlikle kendime daha fazla güven duymamı sağlamasına rağmen, hala terlemekten nefret ediyorum.

Aurora'nın bu sabah bizim için ne hazırladığına dair hiçbir fikrim yok ve kahvaltıda bizi nelerin beklediğine dair hiçbir ipucu vermedi, ancak dün Draken'in yeteneği hakkında yaptığı açıklamadan sonra daha da heyecanlandı ve bizi bir araya getirmek için sabırsızlanıyordu.

Bu şaşırtıcı ve şaşırtıcı keşiften sonra Tanith, Draken'a sihrini kasıtlı olarak nasıl besleyeceği konusunda zihinsel olarak yol gösterdi. Ta ki

Şimdi, o anlarda duyguları ön plandaydı, ki bu mantıklı. Ben ne zaman incinsem, o ve ejderhası heyecanlanıyordu. Aynı şey erkekler için de geçerli. Doğal koruyucu moduna giriyor ve bu dışarı sızıyor.

Ona ne yapması gerektiği konusunda talimatlar verdiğinde, çabucak ustalaştı. Bizi o kadar büyüyle doldurdu ki, gözlerim saatlerce parlıyordu, Corentin gittiği her yerde üzerinde bir spot ışığı varmış gibi görünüyordu, Tillman şifa kanadındaki her düşüncayı duymaktan baş ağrısı çekiyordu ve Caspian yürüyen bir duman bulutuydu.

Bahçede yalınayak durup onu dışarı çıkarmaya zorlamak zorunda kaldık.

Aurora'ya o zaman eğitim için daha iyi bir zaman olacağını söyledim ama o kesinlikle olmaz dedi. Muhtemelen sarayını yok edebilirdik.

Ki bu o an için haklı bir endişeydi.

İyileştirme kanadından ayrılmadan önce, Layton'ı orada hala uyur ama Jamie'ye göre iyi iyileşir halde bırakarak Trex'i ziyaret ettik ve onu görmek beni öldürdü.

Summum-Master'ın Aria'nın rününü bozmasını engellemek için gösterdiği kısıtlama onu yavaş yavaş öldürüyor. Bunu çökmüş gözlerinden, ince yanaklarından ve solgun teninden anlayabiliyorum. Keeper'ı görmeyi reddediyor ve Summum-Master'ın kardeşlerini öldüreceği korkusuyla rünü kendisi çıkarmayı reddediyor. Bu yüzden onları bulmak ve eve getirmek yapılacaklar listesinde üst sıralara yükseliyor.

"Bu bizim eğitimimiz gibi olmayacak, değil mi?" Merkez kanattaki spor salonuna doğru ilerlerken Tillman'a soruyorum.

"Bundan şüpheliyim ama sana söyleyemem küçük savaşçı. Benimle planın üzerinden geçmedi."

"Onun aklını okumalıydın. Vito Anne'yi tanıyorsam, bize sarılma ve duygularımız hakkında konuşma alıştırmaları yaptırmak üzeredir," diyor Draken alaycı bir şekilde ve Caspian hemen yürümeyi bırakıyor.

"Şaka yapıyorsun. Bunu kendi başımıza yapabiliriz. Bu konuda onun yardımına ihtiyacımız yok."

Onun iğrenmiş yüzüne gülüyorum. Görünüşe göre bunu ailesinin yanında değil de bizimle yapmaya istekli, o yüzden bunu bir kazanç olarak sayacağım.

"Aklını okuyabiliyor olmam okuyacağım anlamına gelmiyor. Onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmeyeceğim," diyor Tillman tekrar yürümeye başladığımızda.

"Sana ne kadar kes şunu desek de mahremiyetimizi ihlal etmekte bir sakınca görmüyorsun," diyor Corentin küçümseyerek ve telsizine dokunuyor.

Hay sikeyim. Şu anda onu yemek istiyorum. Diğerleri gibi E.F.'nin verdiği siyah egzersiz eşofmanlarını ve tamamen siyah bir tişörtü giymiş ama Corentin'i pijama dışında hiç böyle giyinirken ya da antrenman yaparken görmemiştim. Kaçırıldıklarında Tillman için eğitimimi devraldığı o iki gün, pantolon ve kolları çeyrek boy kıvrılmış bir düğme-up giymişti. Hâlâ çok seksiydi ama giyinikti ve işe hazırды. Yine de şu anda... üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Salyaların akmasın, küçük gezgin."

"Salyalarım akıyor, çok teşekkür ederim."

"Evet, salyaların akıyor. Patrona son yemeğinmiş gibi bakıyorsun."

"Eğer son bir yemeğe ihtiyaç duyacak durumda olsaydım, siz dördünüz tam olarak tüketeyeğim şey olurdunuz. Ben-"

"Yeter, siz ikiniz. Biz buraya girmeden bu saçmalığa başlamayın," diye araya giren Tillman, bakışlarını Corentin'e çevirmeden önce Draken ve bana ona işkence ediyormuşuz gibi baktı. "Hepinizin benden gizlenmeye ihtiyacı yok. Rory Teyze'nin aklından geçenler beni ilgilendirmez. Bu sabah bizim için hazırladığı şey, benim size yaşattıklarımın daha zor ya da daha kötü olmayacak."

Ugh. Egzersiz yapmak için yaşayan dev söylüyor bunu.

Spor salonunun çift kapısını bizim için ardına kadar açmadan önce bana şımarık bir göz kırpışı göndermeyi ihmal etmiyor. Etrafıma bakarken ayaklarım duruyor çünkü spor salonu dediklerinde beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

Sadece kocaman açık bir oda.

Yani, etrafta spor aletleri var, ama neredeyse köşeye itilmişler, yoldan çekilmişler. İçeri doğal ışık girmesini sağlayan pencereler var ve sonra çıplak parke zemin.

Hepsi bu kadar.

Mat yok, engelli parkur yok. Öyle bir şey yok.

Aurora ve Patera-Nexus'um odanın ortasında duruyor, biz birkaç adım daha atıp önlerinde birkaç metre beklerken kendi aralarında konuşuyorlar.

"Yani bu spor salonu... farklı," diyorum.

"Burası alışık olduğun geleneksel egzersiz salonu değil, gelinim, hayır, ama bu salon hediyelerimize dayanacak şekilde güçlendirildi. Yani senin Nexus'larını da taşıyacak. Umarım," diyor Dyce sinsi bir göz kırpmayla.

Bugün biraz yaramazlık yapmayı umduğunu görüyorum.

"Neden hediyelerimizden herhangi birine dayanması gerekiyor?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Göreceksin kızım. Çok heyecanlıyım. Önce size göstereceğiz, sonra hepinizle çalışmaya başlayacağız. Hepinizin yapabileceği, bizim bile yapamayacağımız çok şey olacak, ama yine de yapıyı ve bir birim olarak nasıl çalışacağınızı öğrenmeniz gerekiyor. Hepiniz şu duvarın karşısına geçin. Hadi, kes, kes. Beni yeterince beklettiniz," diye emrediyor Aurora ve adamlarının eridiği mutlu bir kıkırdamayla bizi uğurluyor.

Kahretsin, umarım benimkiler de iki yüz yıl birlikte olduktan sonra bana böyle bakarlar.

Neil salonun uzak tarafına doğru yürüyüp elini duvara koyarken merakla başımı eğiyorum. Bir kapı açıldığında ve o gizli, gizemli odaya girdiğinde neredeyse gözlerim yerinden fırlayacaktı. Bir kıkırdama ve kolumu tutuşuyla, Tillman gülüp başını bana doğru salladığında gerçekliğe geri dönüyorum. Meraklı küçük kalbim bir an için kontrolü ele geçirdi ve ayaklarım zihnimden daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Hepiniz havalı gizli odadan haberdar mıydınız?" diye sordum.

"Havalı olduğunu nereden biliyorsun, Primary?" Caspian bana cevap vermek yerine dudaklarını hafifçe kıpırdatarak soruyor.

"Çünkü bu bir sır. Bu da onu otomatik olarak havalı yapar. Biriniz bana cevap verecek mi?"

"Hayır prenses. Havalı gizli odadan haberimiz yoktu. Burası ailemin özel spor salonu. Muhtemelen çocukluğumuzdan beri buraya ilk kez adım atıyoruz. Çocukluğumuzun çoğunu

Babalarımızla birlikte E.F. sarayında çalışıyoruz" diye açıklıyor Corentin. Şükürler olsun. Ama bu beni daha da heyecanlandırıyor.

İyi bir sürprize bayılırım. İyi kelimesi önemli.

"Pekâlâ çocuklar, kimse panik yapmasın. Yardıma da ihtiyacımız yok," diyor Neil elinde parlayan bir kutuyla odadan çıkarken.

"Nedir o?" diye soruyorum.

"Göreceksin," diyor Roye boynunu kırıp uzuvlarını sallarken.

Neler olmak üzere?

Neil kutuyu Aurora ve diğerlerinin bir metre kadar önüne bırakıyor, sonra da oluşturdıkları tek sıra halinde durmak için hareket ediyor. Dikkatle izliyorum, kalbim heyecandan deli gibi çarpıyor, kutuyla her ne yapacaklarsa onu bekliyorum.

Aurora, Roye, Dyce, Neil ve Theo hep birlikte avuçlarını kaldırıp kutunun açılmasını emrediyorlar.

Odada gerçek bir kaos patlamadan önce sessiz bir ritim var.

Ani gürültü ve kutunun içinden çıkan cesetlerle irkilerek sıçıyorum.

Sıradan cesetler değil. Ustalık üyeleri.

İleri doğru adım atmaya çalıştım ama Tillman beni tuttu. Başımı ona doğru çevirdiğimde, yüz hatlarında şaşkınlık ve hayret karışımı bir ifade görüyorum.

"Onlar gerçek değil, küçük savaşçı. İzle."

Emrettiği gibi önümde olup bitenlere odaklanıp Aurora ve adamlarının etrafını saran elli kadar Ustalık üyesini hızla saydığım da nefes alışverişim hızlanıyor. Şimdi savunma pozisyonuna geçmişler, Aurora da koruyucu halkalarının ortasına sıkışmış durumda.

Aniden, ilk Ustalık üyesi saldırıyor ve Theo fırlatıyor... şey, az önce elinden çıkan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Ustalık üyesini odanın diğer ucuna fırlattı. O ya da o, cübbenin arkasındaki her kimse duvara çarptığında buharlaşıp yok oluyor. Parlayan buhar kutunun içine geri çekiliyor ve sonra kıyamet kopuyor.

Hemen fark ediyorum ki sadece Aurora ve Dyce'in yeteneklerini ve elementlerini biliyorum. Diğerleri hakkında tamamen bilgisizim ve hareket halindeyken öğreneceğim.

Önümüzdeki manzaraya büyülenmiş bir şekilde bakıyoruz. Aurora ve Nexus, milyonlarca kez yaptıkları koreografili bir dans gibi, birlikte kusursuz bir şekilde çalışarak sahte Ustalık üyelerinin devasa topluluğuna karşı savaşıyor.

Aurora zarif adımlarla ve hassas hareketlerle adamların arasında dönüyor, toprak elementini fırlatıyor, destek için ellerini adamların üzerine koyuyor ve mavi gözleri parlıyor, o kadar alçak sesle mırıldanıyor ki onu duyamıyorum.

Adamlarının her biri elementleri fırlatıyor, çemberin içinde tam adımlarla ve senkronize vuruşlarla hareket ediyor. Sanki her biri ne zaman saldıracağını, ne zaman yoldan çekileceğini ve hangisinin Aurora'ya en yakın olacağını biliyor. Bir grup insanın bu kadar uyum içinde olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Adamlarımın birlikte kusursuz çalıştığını sanırdım ama bu... bu başka bir şey.

"Ne oluyor lan?" Caspian mırıldanıyor.

"Bu inanılmaz," diye cevap veriyorum nefes nefese.

"Evet, tabii, ama hepiniz Theo'dan toprak çıktığını gördünüz mü yoksa ben mi bir bok görüyorum?" diye soruyor çılgınca.

"Bir bok görmüyorsun," diyor Corentin sertçe, gözlerini kısmış, anne babasının her hareketini takip ediyor.

"Ve bu normal değil çünkü..." Sözümü kesiyorum çünkü neden bahsettiklerini bilmediğim çok açık.

"Theo Amca'nın elementi hava, Will," diyor Tillman, gösteriyi şimdi daha fazla olmasa da aynı hevesle izliyor.

Ne?

Önümüzde sergilenen gösteriye odaklandığımız için hiçbirimiz başka bir şey söylemiyor ya da sormuyoruz. Sayıları azalmaya başladıkça adamların şaşkınlığı ve hayranlığı da artıyor. Saldıran grup küçüldükçe, daha hızlı hareket ediyorlar ve Aurora ile adamları daha hızlı misilleme yapıyorlar. Ustalık üyelerinin sonuncusu da parçacıklara dönüşüp kutunun içine çekilmeden önce, hepsi benim yetişmekte zorlandığım bir hareket bulanıklığına dönüşüyor.

Kutu son düşeni de içine çekerken sessizlik hüküm sürüyor ve neredeyse fermuar gibi yüksek bir sesle şiddetli bir şekilde titreşiyor, sonra tekrar parlayan, hareketsiz haline geri dönüyor.

Ağzım bir karış açık, çenem neredeyse yere düşecek şekilde Aurora ve adamlarına bakıyorum; birbirlerine gülümsüyorlar, derin derin nefes alıyorlar ve sanki şimdiye kadar gördüğüm en belalı savaşı yapmamışlar gibi beşlik çakıyorlar.

Elbette, daha önce de böyle sayılarla karşılaşmış galip gelmiştik ama bu olağanüstüydü. O çemberdeki ilk konumlarından neredeyse hiç kıpırdamadılar ve elli Ustalık üyesini parkta yürüyüş yapar gibi indirdiler. Hem de birkaç dakika içinde. Evet, sahteydiler ama yine de bu etkileyiciydi.

"Bu da neydi böyle?" Sessizlik çok uzun sürünce Caspian havladı.

"Bu, evlat, gerçek ve tamamlanmış bir Nexus'un birliği," diyor Roye.

"Sahip olmadığınız elementleri nasıl kullanıyordunuz?" Corentin hemen soruyor.

Aurora ellerini havaya kaldırıyor ve yüzünde göz kamaştırıcı, enerjik bir gülümsemeyle nefesini tutarken tüm soruları ve cevapları durduruyor. O gösterinin ardından şu anda neredeyse parlıyor.

"Açıklanacak çok şey var, o yüzden önce bunu yapmama izin verin, sonra sorularınızı sorun. Tamam mı?" diye soruyor ve hepimiz başımızı sallayınca ellerini indiriyor.

"Bu bir illüzyon kutusu. Tilly ve Ian ana yaratıcılardı, ancak tüm Nexus'u da buna katıldı," diyor yumuşak bir sesle ve Tillman'a gülümsüyor.

Ian...

Tillman'a bakıyorum, hâlâ gergin ama bunu üzerinden atmaya çalışıyor. Ian onun babalarından biriydi. Illüzyon yeteneği vardı, görünüşe göre güçlü bir yetenek. Bana sadece isimlerini söyledi ve benimle iki kez onlar hakkında konuştu. İlki onu kabusundan uyandırdığım geceydi, ikincisi ise Trex'in kardeşinin bir illüzyonist olduğunu öğrendikten sonra yaptığımız konuşmaydı.

Sadece küçük bir andı, onlar hakkında rahatça konuştuğu ve sonra konuyu değiştirdiği kısa bir sohbet. Şimdi anlamaya başlıyorum.

Benim büyük, nazik devim acısını benden saklamakta harika bir iş çıkarıyor.

Tam da şu anda, ne zaman ailesinden bahsedilse beni oyaladığını ve konuyu değiştirdiğini fark ediyorum. Her seferinde buna kandım ve şikayet etmeden yoluma devam ettim çünkü arada sırada onların beni ne kadar sevdiğine dair yorumlar yapıyordu ve bu da bana onlar hakkında gerçekte bildiğimden daha fazla şey biliyormuşum hissi veriyordu.

Aman Tanrım, o sevimli lakabı da taktı.

Bu durum içimde bir sızı yaratıyor ve onu bastırmaya çalışıyorum çünkü belli ki bu konu hakkında konuşmak istemiyor ya da bu konuyu açacak kadar rahat hissetmiyor. Ne zaman ya da ne zaman konuşmak isterse konuşacaktır ama şimdiye kadar ailesini kaybetmenin onu nasıl etkilediği konusunda bana karşı tamamen açık olduğunu düşünmüştüm. Görüyorum ki durum öyle değilmiş.

Sahip olabileceğim incinmiş ya da olumsuz duyguları yutuyorum çünkü eğer istemiyorlarsa onu ya da herhangi birini benimle böyle şeyler hakkında konuşmaya zorlamak bana düşmez. Dolayısıyla bu konuyu açmadığı için üzülmem haksızlık olur. Yine de iyi bir iş çıkaramadığım ortada, çünkü elimi sıkıyor.

"Tilly dövüş bilgisini kullandı ve lan'a, herhangi birimiz sayıca az olduğumuz ve etrafımızın sarıldığı böyle bir durumda sıkışıp kalsaydık ideal bir dövüş senaryosunun nasıl görüneceği konusunda talimat verdi. Illüzyonlar gerçek olmadığından, yine de biri bize saldırırsa alacağımız hasarı ölçmek için bir yola ihtiyacımız vardı, bu yüzden Hudson asileri elektriğiyle gömdü. Size her vurduklarında küçük zaplar veriyorlar.

"İlk birkaç eğitim seansı zorluydu ve söylemeye gerek yok, birlikte daha iyi çalışmaya başlamamız gerektiğine karar verecek kadar çok kez şoklandık. Drudy, bildiğiniz gibi, gerçek bir Birincil olmanın ne demek olduğu konusunda açık sözlü biri değildi, bu yüzden Tilly ve ben öğrenme konusunda kendi başımızaydık. Ta ki sinsi kardeşim bize bir kitap hediye edene kadar," diyor Aurora, parlayan kutuyu gizli odaya taşıyan ve umarım bahsettiği kitapla çıkan Neil'i başıyla selamlayarak.

Gözlerim ciltli deri kitaba odaklanıyor ve kalbim görmeme bile gerek kalmadan CC'nin el yazısıyla dolu olduğunu anlıyor. Her yerinde onun imzası var ve onunla aramızdaki bağ göğsümde zonkluyor.

"Gerçek Öncüller ve Nexus'ları tamamlandıktan sonra gerçek yetenekleri hakkında araştırma yapıyordu. Bu bilgilerin çoğunu görülerinden edindiğine dair bir his var içimde ve..." Boğazını temizlemeden önce üzgün bir ifadeyle bana bakıyor. "Annenden, Willow."

Ondan bahsedince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Açıkçası önyargılı olabilirim ama annemin bu diyarda yürüyen en iyi gerçek Başrahibe olduğuna eminim. Onun yapabildiği her şeyi görme lüksüne sahip değildim ve Lyker'ın bana anlattıkları dışında Nexus'u hakkında da pek bir şey bilmiyorum. Ama inanılmaz olduklarına şüphe yok.

"Koruyucu soyun, yani Keeper'ın senden bahsettiği soyun, Willow, daha gelişmiş bir soy olduğuna inanıyorum. Sen birden fazla element ve yeteneği kullanabiliyorsun, annen de öyle. Tilly ve ben sadece elementlerimizi Nexus üyelerimiz aracılığıyla nasıl kullanacağımızı öğrenebildik, onlar bizim elementimize sahip olmasalar bile. Bu bile çok yardımcı oldu, ancak hepiniz için çok daha fazlası olacağını hissediyorum çünkü dört element de emrinizde. Ayrıca, onların her birinin yeteneklerine sahipsiniz. Bence bunu da güçlendirebileceksiniz."

Annelerine sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakan adamlarıma bakıyorum ama onun sözleriyle ilgili bir şey göğsümün içine yerleşiyor. Aramızdaki bağ zaten güçlerini artırmıştı, yeni yetenekleri de var, ama kendi gücümü onlarınkiyle birleştirirsem... Kahretsin.

"Alabilir miyim?" Aurora'nın elindeki kitabı işaret ederek soruyorum. "Elbette." Kitabı bana nazikçe uzattı.

Parmaklarımı kitabın kapağında gezdirirken, içimden bir ürperti geçiyor ve onun tanıdık büyüsunü hissederek gülümsüyorum. İlk sayfayı açtığımda, el yazısını görünce gözlerim doluyor. Bunca zaman sonra bile mürekkep hâlâ okunaklı. Aurora bu kitaba büyük özen göstermiş.

Birincil, Nexus'un tek kaynağıdır. Bir Nexus'u tek bir Nexus olarak tamamen aktive edebilen ve hava, toprak, su ve ateşin gücünü dengeleyebilen merkez varlıktır.

Daha önce okuduğum kelimelere gülümsüyorum. Bunlar günlüğümde yer alıyor ve adamların gerçek Birincil'i olduğum gerçeği bana açıklandıktan sonra Birincil'ler hakkında okuduğum ilk şey. Beni şaşırtan ise girişten sonraki paragraflar oldu. Daha önce hiç okumadığım bir ek.

Dokunma, bir Nexus'un hayati bir bileşenidir ve bir Birincil için doğal bir istektir. Nexus'larının üyeleriyle fiziksel temas kurma ihtiyaçları DNA'larına işlemiştir çünkü doğal olarak onları güçlendirmeye çalışırlar. Bu, oluşan ya da kurulmakta olan bağın büyümesi ve gelişmesi için bir geçittir ve bu olmadan güç bir üyeden diğerine düzgün bir şekilde akmayacaktır. Eğer yakın değillerse bir Nexus güçlü olamaz.

Birincil, Elementra'nın tüm kutsamalarının manipülasyonunu dokunma yoluyla aktarma yeteneğine sahip olan davranış biçimidir. Nexus ancak Birincil'in rehberliği sayesinde tamamlanmış bağın tüm gücünden faydalanabilir.

"Demek bu yüzden az önce onlardan birine sürekli dokunuyordun," diye yüksek sesle mırıldandım.

"Evet. Dediğim gibi, Tilly ve ben sadece elementlerimizin onların içinden aktığı kadarını alabildik, ama Elementra'nın tüm kutsamalarını aktarabileceğine inanıyorum," diyor Aurora. Tam olarak neyi kastettiğimi bildiğine göre bu kitabı ezberlemiş olmalı çünkü kitaba bakmıyor, onun yerine bakışlarımı tutuyor.

"Bunu ödünç alabilir miyim?" Kitabı kapatırken sordum.

"Artık senin kızım. Sen gelene kadar ona göz kulak olmam gerekiyordu," diyor tatlı tatlı, gururla gülümseyerek.

"Teşekkür ederim," diyorum ve kitabı pencere kenarına götürüyorum. Onlara tekrar katıldığımda ellerimi çırpıp birbirine sürtüyorum. "Peki nereden başlıyoruz?"

Herkes bana kıkırdıyor ama ben artık gaza gelmiş durumdayım. Aurora'nın ve adamlarının güçlerini göstermelerinden yeni okuma materyalime kadar her şeyi fethetmeye hazırım. Aurora'nın inandığı doğruysa ve gücümü adamlarıma geçirip onların yeteneklerini güçlendirebiliyorsam, buna hazırım.

Ayrıca Draken'in yeni yeteneği konusunda neden bu kadar heyecanlı olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Beni büyüyle besleyebildiği için onlara güç aktarmaktan yorulmayacağım. Temelde bizi yormayan kendi al-ver sistemimiz olacak.

Ve muhtemelen yüzlerce çalıntı hediyesi olan bir psikopata karşı savaşırken, tam güçten daha az bir güçle yakalanamayız.

"Küçükten başlayalım. Toprak elementimi Roye'un içinden geçireceğim ve sana ne yaptığımı göstereceğim. Onun da toprak elementi var ve önce onunla öğrenmek benim için en kolayı oldu," diyor Aurora ama ben elimi kaldırıyorum çünkü Dyce dışında Patera-Nexus'umun neler yapabildiği konusunda kafam tamamen karışık çünkü çok fazla yer değiştirdiler ve onun sayesinde her birinin bir toprak elementi kullandığını gördüm.

"Yeteneklerinizin ve elementlerinizin hızlı bir dökümünü alabilir miyim?"

Kayınpederlerimin her biri sorum karşısında kabardı. Hevesleri baş döndürücü ve yüzlerindeki kendini beğenmiş sırtışlara gülüyorum. Adamlarımın, dördünün de, bu ukalalıklarını nereden aldıkları belli.

Aurora homurdanarak, "Şimdi bir solucan deliği açtın kızım," diyor.

"Hadi bakalım gelinim. Bakalım onları tahmin edebilecek misin? Canavarımı zaten biliyorsun, ama o büyüü imza yeteneğini geri kalanlar için de kullan." Dyce tezahürat yapıyor, ben cevap veremeden beni öne çekiyor ve adamlarım arkamdan homurdanıyor.

Roye kollarını kavuşturmuş ve yüzünde sinsi bir sırtışla ilk adımını atıyor. İnsanlar yeteneklerini aktif olarak kullandıklarında hissettiğim ince titreşimin yokluğuna bakılırsa henüz yeteneğini kullanmıyor, bu yüzden neyi beklediğini bilmiyorum.

"Hadi, Draken. Sen dekor olacaksın."

Dekor mu? Neden bir dekor ihtiyacı olsun ki?

Draken kıs kıs gülüyor ve birazdan olacaklar için mutlu bir şekilde koşuyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona göz kırpıyorum. "Ejderhamla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye heyecanla soruyor.

Roye başını sallayarak, "Burada yer değiştirmen için yer yok," diyor.

"Ah, ama tam tersine," diyor Draken, bizden daha uzağa koşmadan önce kimseye bir uyarıda bulunmadan ve bu lanet spor salonunun ortasında on beş metrelik formuna dönüşmeden önce.

"Boyut değiştirmeyi ne zaman öğrendi?" Theo başını bize doğru çevirerek soruyor.

"Biz bağlandıktan sonra. İkimiz de istediğimiz boyuta geçebiliyoruz," diyorum gururla, korkunç ejderhama bakarken. Neyse ki spor salonu inanılmaz yüksek tavanları ve devasa alanıyla yeterince büyük, ama muhtemelen onları uyarmalıydı.

"Pekâlâ, bu garip bir tutuş olacak. Etrafta çırpınma ya da kuyruğunla bana vurma Draken," diyor Roye Draken'e doğru yürürken, sonra... onun altına sürünüyor.

Ne halt ediyor bu?

Birden Draken yerden kalktı.

Kanatlarını çırpıtığı için değil.

Roye onun karnının altında dimdik duruyor, sanki onu bir egzersiz barından başka bir şey değilmiş gibi tutuyor. Sersemliğimden çabucak sıyrılıyorum, böylece kendi yeteneğimi ortaya çıkarıp Roye'unkini yakalayabiliyorum.

"Vay anasını. Süper gücü var," diye mırıldanıyorum.

Roye, Draken'ı yere fırlatmadan önce gururla, "Evet, Willow," diyor. Tüm spor salonu sallanıyor ve hepimiz kendimizi düzeltmeden önce ayaklarımızın üzerinde yalpalıyoruz.

Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım buna asla inanmazdım ama bu gerçekten hayret verici.

"Neredeyse hiç sallanmadın. Birileri antrenman yapmış, ha?" Draken, Roye geri kayar kaymaz onun pazularını sıkarak alay ediyor.

"Bu inanılmazdı," diye heyecanla haykırıyorum, sonra Patera-Nexus'umun diğer ikisine dönüyorum. "Sırada kim var? Theo, sahte Ustalık üyesine yaptığın şey neydi?"

"O benim yeteneğimdi," diyor gülümseyerek, sonra gözünü Roye'a dikeyyor ve yeteneği her neyse aynı patlamayla ona da vuruyor.

Bu çok sık yaptıkları bir şey olmalı çünkü Roye hazırlıksız yakalanmasına rağmen kendini toparlıyor ve duvara uçmuyor ama bizden bir metre uzağa kayıyor.

"Güç alanları, Willow. Bizi koruyucu bir bariyerle çevreleyen bir kalkanın aksine, ben kendiminkini dışarı gönderiyorum. Onunla çarpışan zavallı kim olursa olsun, zorla uzaklaştırılıyor. Benim elementim hava," diyor ve Roye'u bir girdap gibi sarıyor.

"Yeter. Neil, sıra sende," diye bağıyor Roye, kobay olmaktan vazgeçmiş. "Willow, eğer istersen," diyor Neil, elini bana doğru uzatarak.

Al.

Daha benimkini onunkine yerleştiremeden geri çekiliyorum ve tüm adamlarım aynı anda hayır diye bağıyor.

"Siz çocuklar saçmalıyorsunuz. Ona asla zarar vermem. Sadece her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olacağım."

Yerinde mi?

"O bir Osteokinezi, küçük savaşçı," diye bilgilendiriyor Tillman beni. "Ne demek bu?"

"Kemikleri manipüle edebiliyor. İsteddiği her şekilde," diyor Caspian, hâlâ beni koruyarak.

Bu korkunç derecede havalı.

"Sırtımı kırabilir misin?" Bu düşünce aklıma geldiğinde heyecanla soruyorum. Bu sabah biraz kaskatıyım ve bu harikalar yaratabilir.

"Sırtını kırmak mı?" Neil kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Evet, bilirsin, kemiklerin ya da vücudun sertleştiğinde gevşemeleri için onları kırarsın."

Bana hâlâ aklıma kaçırmışım gibi bakıyor ama yine de başını sallıyor ve ben de kendimi adamlarımın elinden kurtarıyorum. Eğer gerçekten onun canını yakacak bir şey yapacağını düşünüyorlarsa çıldırmış olmalılar.

"Ah, sanırım ne demek istediğini anladım. Omurlarında çok fazla gerginlik var," diyor Neil, nihayet elimi onunkine koyduğumda. Onun armağanı üzerimden akıp gidiyor ve vücudumda garip, kaşıntılı bir his oluşuyor.

Omurgamdaki her kemik çatırdadığında ona açıklık getirecek ya da onaylayacak zamanım yok. Elimde olmadan bu hissin içine giriyorum ve sertlik hissi tamamen gevşemeye dönüşürken inliyorum. Hayatımda hiç sırtımın tamamının çatladığı bir an olmamıştı ve lanet olsun, muhteşem hissettiriyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

"Çok daha iyi. Teşekkür ederim."

"Her zaman. Benim elementim su. Kemiklerdeki sıvıyı manipüle ederken oldukça işe yarıyor," diyor ve sonra herkes yüzümdeki şok ifadesine kıkırdıyor.

Ben ondan çok iyi bir masör olacağını düşünürken herkesin aklında cinayet var. Kabul, bu her iki senaryo için de oldukça mükemmel bir hediye.

Tamam, elimizde ateş elementli Tasmonium değiştiricimiz Dyce var. Roye süper güçlü ve toprak elementli. Theo hava elementine sahip bir Güç Alanı. Neil su elementine sahip bir Osteokinesis yani kemik kırıcı. Aurora, tabii ki, toprak elementine sahip bir empat.

Anladım.

"Bu kadar gösteri ve anlatım yeter. Yapacak işlerimiz var. Hadi Roye," diye şakacı bir şekilde emrediyor Aurora, Roye onu sarmaşıklarla kendine doğru çekerken gülerken. Çocuklar inleyip homurdanıyor, öğürür gibi sesler çıkarıyorlar, ben de bu sevimli yakınlığa gülüyorum. "Tamam, tamam Willow, iyi izle, sonra ne yaptığımı açıklayacağım."

Dikkatimi Roye'un elini uzattığı ve Aurora'nın da kendi elini onun üzerinde gezdirdiği yere odaklıyorum. Havadaki enerji kayması onların yüzeydeki toprak elementleri olduğunu gösteriyor. Avucunu yavaşça birbirine bastırana kadar indirdiğinde atmosferdeki güç artıyor ve dokunduklarında, ayaklarının dibindeki zeminden küçük bir çiçek patlayana kadar tüm temel sallanıyor.

Yeteneğimi yüzeye çağırdığım süre boyunca elementin akışını görebiliyordum. Her ikisinin de göğsünden kollarına doğru ilerledi ve birleşene kadar ellerinde bekledi. Sadece birlikte nasıl komuta ettiklerini bilmiyorum.

Bunu yüksek sesle söylediğimde Aurora başını salladı. "Evet, elementlerimize her zaman yaptığımız gibi ayrı ayrı komut veriyoruz, ama onları birleştirmenin püf noktası, benim ikisine karışması için komut vermem, aynı zamanda onun da kendisinininkine itaat etmesi için komut vermesidir. Bunu mükemmelleştirmek epey zamanımızı aldı çünkü birbirimizle konuştuğumuzda bağlantı kopuyordu. Birlikte çalışmayı, daha uyumlu olmayı öğrenmemiz gerekiyordu. İşte bu noktada hepiniz avantajlı olacaksınız. Belki telepatik olarak konuşmak bağlantılarınızı koparmayacaktır. Havanızla denemeye ne dersiniz? İlk serbest kalan element o."

Corentin ve ben aynı anda birbirimize bakıyoruz ve onun ukala sırtışı dizlerimin bağına çözüyor.

Tutmam için elini uzatıyor, parmaklarımız birbirine kenetleniyor ve kendime olan güvenimi artıran bir kesinlik içinde bizi odanın ortasına doğru götürüyor. Kontrolü tüm hızıyla devam ediyor ve bir yanım her adımda onu yalayıp yutuyor. Diğer yanım ise kendimizi utandırmadan önce sakinleşmemiz için çığlık atıyor.

"Hazır mısın prenses?"

"Hazırım, *majesteleri*," diyorum, sonra gergin bir nefes üflüyorum. "Pekâlâ, siz ikiniz, bakalım bu topu hareket ettirebilecek misiniz? Sadece odaklanmaya çalışın
İlk başta onu kaldırıyor ya da hareket ettiriyordum. Çılgınca bir şey değil," diyor Aurora arkamızdan.

Tıpkı onların yaptığı gibi, Corentin elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor ve elementini yüzeye çağırıyor. Onun havasının beni okşadığını hissettiğimde, ben de kendi havamı çağırıyorum ve o da tenimi itiyor, adeta onunkıyla karışmak için yalvarıyor.

Bu tepki şimdi çok daha anlamlı geliyor.

"Ben sayınca," diye emrediyor Corentin ve ben de başımı sallıyorum. "Üç...iki...bir." "İtaat et," diyor ama benim "Karış," demem bir saniye sonra geliyor.

Karışmak yerine, havası elimi onunkinin üzerinde gezinirken itiyor ve gönderdiğim havanın avucumdan doğruca önümüze fırlamasına neden oluyor. Aurora'nın yarattığı toprak topu duvara çarparak paramparça oluyor.

"Tüh," diyorum elimi yanıma bırakarak.

"Sorun değil, tekrar dene." Aurora kırılan toprağı tekrar bir araya getiriyor ve yerine yerleştiriyor.

"Tamam, birde mi sonra mı?" diye soruyorum.

"Sonra. Bir dediğim anda komutlarımızı göndereceğiz," diye açıklıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Üç...iki...bir."

"İtaat et."

"Karışın."

Onun elementinin benimkiyle dokunduğu hissi bedenimden geçerken sevinçle dans etmek istiyorum. Kendimi hem güçlü hem de tüy kadar hafif hissediyorum. Bu, elementlerle ilgili şimdiye kadar hissettiğim en şaşırtıcı, en çılgın duygu.

Yine de bu sevinç biraz erken, çünkü güç artmaya devam ediyor ve onu nasıl geri vereceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

ya da onunla ne yapacağımı. Ona güç veriyor olmam gerekiyordu, kendime değil.

Zihinsel olarak, elementin ellerimizden ve onun içinden geri aktığını hayal ediyorum, ama bu işe yaramıyor. Havanın gücü göğsümün içinde büyümeye devam ediyor.

"Kahretsin, şimdi onunla ne yapacağım? Sana geri dönmeyecek."

"Bırak onu prenses. Bu belli ki annemin bahsetmeyi unuttuğu ya da bu kadar çabuk atlatacağımızı düşünmediği bir adımdı," diyor ve sesinde ince bir gerginlik var. Elementim ondan gittikçe daha fazla çekiliyor ve o da bunu engellemeye çalışıyor.

Lanet olsun.

Havanın dışarı çıkmasını emrederken, zihnim fazla mesai yapıyor ve bu gücün bir kısmını dağıtmanın en iyi yolu hakkında doğru düzgün düşünemiyorum. Aklımdan geçen tek şey, onu serbest bırakırsam kazara herkesi lanet bir kasırganın içine nasıl çekebileceğim, bu yüzden bize verilen orijinal talimatları takip ediyorum ve Aurora'nın toprak topuna vuruyorum.

Yapı şiddetle sallanıyor ve toprak topu bir gülleye dönüşürken nefesim kesiliyor, ellerimle ağzımı kapatıyorum. Duvara doğru o kadar hızlı yükseliyor ki, sert taşa çarpıp dışarıya doğru bir delik açmadan önce onu durduracak zamanım olmuyor.

"Kahretsin," diyorum Patera-Nexus'umla yüzleşmek için dönerek, "kırılmaz spor salonunu kırdım. Özür dilerim."

Her biri şok olmuş gözlerle ve gevşemiş çeneleriyle bana bakıyor.

Draken'in kıs kıs gülmesi yumuşak ve küçük bir sesle başladı ama kısık gözlerimi ona çevirdiğimde kendini tamamen kaybederek herkesi histerik bir kahkaha krizine sürükledi.

"Yüzünü görmeliydin, küçük gezgin. Çok şaşırmış görünüyorsun." Karnını tutarak gülmeye devam ediyor ve ben kollarımı kavuşturarak ona bakıyorum.

"Hiç komik değil ejderha," diye yakınıyorum.

"Ama komik." Gözlerini siliyor ve nefesinin altında kıkırdıyor.

"Bu hoş bir sürpriz oldu. Görünüşe göre spor salonunu takviye etmemiz gerekecek," diyor Roye ve ben ona döndüğümde, dilimde özür hazır, geniş, gururlu gülümsemesi beni durduruyor.

Yine de bana bakmıyor. Corentin'e bakıyor ve adamımın etrafındaki aura göz kamaştırıcı. Bütün bir duvarı yıkmak için beklediğim tepki bu değildi ama babasının onunla gurur duyduğunu görmek Corentin'i bu kadar mutlu ediyorsa, bu anı mahvetmeyeceğimden eminim.

"Duvar için üzülme Willow. Roye, sen ve Tillme gidip bunu düzeltin ve ben onlara neler olduğunu anlatırken şimdilik bunu pekiştirin," diyor Aurora.

Tillme...

Tillman'ın yüzü pembeleşiyor ve benimle göz teması kurmayı reddediyor ama yanımdan geçerken alnıma bir öpücük konduruyor. Bu konuda soru sormamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum ve hediye mi onun zihnine ulaşmaması için zorluyorum.

"Bunun olacağını biliyor muydun anne?" Corentin soruyor.

"Topu duvara kadar göndereceğini bilmiyordum ama evet, ilk seferinde elementinin kontrolü ele alacağını biliyordum."

"Bunu bize neden söylemedin?" diye sordum.

"İkinize de bunu başarmanız için baskı yapmak istemedim. Tekrar tekrar denemek ve sonuçlarını asla görememek inanılmaz derecede sinir bozucu. Önce elementlerinizin birbirine karışmasını sağlamaya odaklanmanızı istedim. Daha sonra, ona ekstra tekme göndermek için çalışabilirsiniz. Bu, elementinize komut vermeden önce başlar. Ona, onun elementine ve ona gitmek için kesin bir niyete odaklanmalısınız. Sahip olmadıkları elementleri karıştırmaya başladığınızda işler daha da karmaşıklaşır" diye nazikçe açıklıyor.

Hafif bir nefes alıyorum çünkü o böyle söyleyince karmaşık geliyor. Az önce elementim yalnızca bana odaklanmıştı ve ondan çekiliyordu. Bu gerçekten düşündüğümde daha zordu ve şimdi daha da zor görünüyor.

"Sorun yok prenses. Bu işte bir günde ustalaşamayız. Bir kez daha deneyelim, sonra diğerlerinden biriyle pratik yapabilirsin," diyor Corentin, çenemi yukarı kaldırıp dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurarak.

Bay Kontrolcü'nün kendisinden gelen bu sözler çok zengin. O da benim kadar iyi biliyor ki, artık bu konuda ustalaşmak istiyorum. Yeni bir şey olursa, hemen anlamak istiyorum. O da her konuda aynı şekilde davranıyor.

Şu anda bunu yapmamasının tek sebebi beni üzmemesi.

Bu işi doğru yapıyoruz. Şu anda.

"O Bay Kontrolcü ise, sen de Bayan Sabırsızsın," diye kıkırdıyor Tillman ve bana göz kırparken ona ters ters bakıyorum.

Nefes verip vücudumu silkeleyerek zihnimi Corentin dışındaki her şeyden arındırıyorum.

Ona daha fazla eğildiğimde çikolata ve yenibahar duyularımı dolduruyor. Bu tatlı ama baskın koku ona çok yakışıyor. Kirli sarı saçları, tek bir teli bile yerinden oynatılmadan şekillendirilmiş, egzersiz kıyafetleri giymiş başka herhangi birinde yanlış görünürdü ama onda değil. Normal kontrollü rutini ile her zaman takım elbise dışında bir şeyler giymeye yönelik bu yeni girişimi arasında hoş bir karışım var.

Keskin viski gözleri her şeyi görüyor. Her şeyi hatırlıyor, her şey için plan yapıyor. Eminim şu anda bile, bu yeni denemede bizim için doğru ya da yanlış gidebilecek her senaryoyu düşünme özgürlüğüne sahip ve nasıl gideceğine hazır.

Sahilde bir hamakta uzanmak gibi ılık bir esinti her zaman onu çevreliyor. Serin hava ile ışığının yaydığı ısının mükemmel bir karışımı. Şimdi tenindeki küçük parlıtya odaklanıyorum, dokunuşum için yüzeyin altında bekleyen güzel hediyesini biliyor, hissediyorum.

"Bir kez daha, prenses. Hazır mısın?" "Hazırım, majesteleri."

"Üç...iki...bir."

"İtaat et."

"Karışın."

Elementim içimden akarak onunkinin etrafını sarıyor ve ben de iterek emirlerime uymasını ve onun içinden geçmesini emrediyorum. Bunu yapmadan önce sadece ufak bir direnç oluyor. Arkamızdan gelen soluk seslerini ve sessiz mırıltıları duyuyorum ama dikkatim yalnızca Corentin'in üzerinde.

Benim ve onun havasının birleşimi uzuvlarından akarken homurdanıyor ve bir komutan gibi onun gücüne tutunuyor. Işığı etrafında bir hale şeklinde parlıyor ve bu nefes kesici, heyecan verici.

Bu adama çok aşığım.

Havayı boşaltmak için elini kaldırdığında, arkamdaki herkesin fısıldadığı şeyin gerçekliği yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Altı tane Corentin var.

"Core..."

"Evet, prenses?" diye soruyor heyecanla. Derin sesinde neredeyse uhrevi bir nota var. Sanki zihinsel tonunu bile güç kaplıyor.

"Nasıl hissediyorsun? Elementler üzerinde iyi bir kontrolün var mı?" Şoku, endişeyi ve neler olup bittiğine dair kafa karışıklığını sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

"Tamamen doğal ama inanılmaz derecede güçlü hissettiriyor. Onları kontrol altına aldım. Sanırım dışarı itmek zorunda kalmadan önce bir süre tutabilirim. Gücün çok heyecan verici prenses."

Kahretsin, sözleri karşısında bayılmak istiyorum ama muhtemelen şimdi zamanı değil.

"Yani kendini güçlü ve heyecanlı hissediyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle. Neden?" diye soruyor sonunda, külotumu eriten bir sırtıyla bana bakarken.

"Çünkü senden birden fazla var. Sanırım çok zorladım."

"Sen ne-" diye söze başladı ama gözleri parmağımı gösterdiğim yeri takip ediyordu. *"Kahretsin. Kendimi yansıtıyorum."*

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve biraz şok, belki biraz panik görmeyi bekliyordum çünkü ben de öyle hissediyorum, ama o daha da toparlanmış, kendinden emin.

İşveli bir göz kırpmayla Aurora'nın topuna parmağıyla bir fiske vurarak havaya uçmasını sağlıyor ve sonra bana dönüyor.

Altısı birden etrafımı sardı.

"Güçlenme yeteneğimi zorladın prenses. Ortaya çıktığımdan beri bunu yapmamıştım," diye fısıldıyor çenemi kavrarken.

"Kendini çoğaltmak... Güç artışı bu mu?" Gözlerindeki sıcaklık beni hapsederken nefes nefese soruyorum.

"Yansımaları tutmak daha teknik bir iş ama evet, kendimin katlarını yapabiliyorum." Telaşlı halime sırtıyor ama elimde değil.

Onun yaydığını hissettiğim güç, bana bakışı ve etrafımın ondan birden fazlasıyla çevrili olduğu gerçeği arasında, her ne kadar

Onlar sadece yansımalar, ben onun ayaklarının dibinde bir su birikintisi olmak üzereyim.

Tatlı, yumuşak bir öpücükle, kopyaları ona geri dönerken bağlantımızı koparıyor ve vücudunu uzatıyor. Herkes etrafımızı sarıyor, az önce olanlardan dolayı bizi övüyor ve tebrik ediyor.

Bu arada, tek düşünebildiğim, aynı anda birden fazla Corentin'i elime geçirebilseydim ne yapardım.

Dokuz

Söğüt

Bu sabah manzaraya bakmak güzel ve huzurlu bir resim.

Çocukların hepsinin bu sabah halletmeleri gereken işleri vardı ve her biri beni onlara katılmaya davet etse de ben biraz yalnız kalmaya karar verdim. Buna ihtiyacım olduğunu bildiklerinden eminim çünkü beni geri çevirmedi. Ayrıca, Gaster birazdan benimle burada buluşacak. Konuşmamız gereken ve görmezden gelemeyeceğim şeyler var.

Bu yüzden sessizliğin hüküm sürdüğü nadir anlarda, önümdeki manzaranın tadını çıkarıyorum.

Güneş henüz ağaçların tepesine çıkmadı, ama toprağı ısıtmaya hazırlanıyor. Sabahın serin esintisi, balkonda ince bir battaniyeye ihtiyaç duymama yetecek kadar soğuk ve Corentin'in gitmeden önce bana uzattığı mükemmel yapılmış kahve fincanı ellerimi ısıtıyor.

Tam fincanı dudaklarıma götürürken, iletişim cihazım kalçamda vızıldıyor ve ekranda ismi görür görmez gülümsüyorum.

Kahretsin, onu özlemişim.

"Kahretsin, sesini özlemişim," diyor Oakly aramayı kabul eder etmez.

"Daha bir şey bile söylemedim." Kıkırdıyorum, ama onun kahkahası da benimkine katılınca, göğsümdeki özlem boşluğunu dolduruyor. "Ben de seni özledim."

"Jamie'yle birlikte şifa kanadına gelemediğim için özür dilerim. Ben sadece..."

"Bağlarınızı tamamladığınız için adamlarınızın kollarına mı sarıldınız?" Öfkeli soluğuna kıs kıs gülüyorum ve keşke burada olsaydı da benim kendini beğenmiş yüzümü görseydi.

Neyse ki Oakly'nin erkekleriyle geçirdiği baharatlı zamanlarda hissettiklerini hissetmiyorum çünkü lanet olsun, bu çok garip olurdu, ama evet, o an hissettim... şey, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Aralarındaki bağ güçlenmişti ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Lütfen, Elementra aşkına, bana bunu ürkütücü bir imgelemde görmediğini söyle."

"Hayır, kesinlikle görmedim." Ses tonundaki mahcubiyete gülüyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Bağımız yeniden güçlendi, tıpkı ilk kez bağlandıktan sonra olduğu gibi, ama daha fazla... eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Lanet olsun, mantıklı. Sen de... sen de tamamen bağlanmışsın. Bunu hissettim," diye fısıldıyor ve ardından o kadar yüksek sesle bağırıyor ki iletişim cihazını kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. "Bu şimdiye kadarki en havalı ve en tuhaf şey."

Kahkaha krizlerine giriyoruz. Bu, benim tanımıma göre, olan en tuhaf şey değil, ama bir şey olduğu kesin. Neden normalde olduğu gibi onu görmek için umutsuz bir ihtiyaç hissetmediğimi şimdi anlıyorum. Her ikimizin de bağları şu anda duygularımızı ele geçiren daha büyük bağlarla biraz dağılmış durumda.

Şakalaşmalarımız ve gülüşmelerimiz azaldığında, hemen ikimiz için de olup biten her şeyi konuşmaya başlıyoruz. Ona anılardan, güney kanadından, CC'den bahsediyorum ve o da harika bir kız kardeş gibi benim adıma gülüyor, ağlıyor ve ona küfrediyor. Neredeyse tüm anılarımın geri gelmesinden duyduğu heyecan benimkiyle aynı ve onun desteği benim için dünyalara bedel.

"Senden gelen bu ses de ne?" Uzun, abartılı bir inilti çıkardığında sordum.

"Ailem beni havaya uçuruyor. Corentin akademinin kapatılacağı duyurusunu gönderdiğinden beri bana patlıyorlar. Onlara gideceğimiz göreve katılmak için seçildiğimi söylediğimde biraz rahatladılar, bilirsin, eski bir vampiri kaçırma kısmı hariç, ama geri döndüğümüzden beri acımasızlar. Nerede kaldığımı, kiminle kaldığımı falan filan bilmek istiyorlar. Dün gece çok ileri gittiler. Kendimi kaybettim..."

"Nasıl koptu? Beni böyle asılı bırakma."

İç geçirdi ve yemin ederim gözlerinin dolduğunu görebiliyorum. "Dün gece beni yemeğe davet ettiler, hayır demem gerektiğini biliyordum ama o zaman neden gelmek istemediğime dair bir açıklama yapmak zorunda kalacaktım, bu yüzden onları görmezden geldim. Yatmadan hemen önce, beni tekrar havaya uçurmaya başladılar. Sonra içlerinden birine bir şey oldu diye korktum ve cevap verdim. Yaptığım çok yanlıştı. Babam onu ne kadar aptal yerine koyduğumu ve utandırdığımı söyleyerek bana çok kızdı."

"Anlamıyorum. Telefonlarına çıkmayarak ve yemeğe gitmeyerek onu nasıl aptal yerine koydun ve utandırdın?" Ben soruyorum.

"Onlar..." Sesi duygularla dolup taşıyor ve aniden burnunu çekmesi beni dik oturtuyor.

Bu pislikler ne yaptı?

"Oakly, ne yaptılar?" Yanlışlıkla, aslında değil, homurdanıyorum.

"Bana bir Nexus ayarlamışlardı ve onlarla akşam yemeğinde buluşmam gerekiyordu. Razy Nexus. Central ve Aeradora sosyetesinde yüksek mevkilerde bulunan lanet olası elit veletler."

Öfke, üzüntü ve terk edilmişlik kırık ses tonunda titreşirken kulaklarım çınlıyor. Ejderhamın onu savunmak için duyduğu acil ihtiyaç yüzünden nefes almak zorunda kalıyorum ve kendi şiddetli duygularım onu bu kadar üzgün duyunca tenimi ısıtıyor.

Bu toplumdaki bazı aileler hakkında anlayamadığım şey bu. O harika bir grup erkek için gerçek bir Birincil. Teknik olarak konuşmak gerekirse, Ry'ın konumu tüm Nexus'u o kadar yükseltiyor ki, sosyal merdivendeki ebeveynlerinin heyecanlanacağını düşünebilirsiniz. Önemli olan onun mutluluğu, ona değer verildiği, önemsendiği ve sadece bu değil, bu adamların onu geliştirdiği ve güzel bir yüzden daha fazlası olması için cesaretlendirdiği gerçeği.

O bir baş belası.

"Yani kendini kaybettin ve onlara bir Nexus'un olduğunu söyledin, gerçek bir Nexus," diye bitiriyorum.

"Evet ve bunu iyi karşılamadılar. Eve gelip onları tanıştırmamı istediler," diye mırıldandı.

"Tanıştıracak mısın? Yani, siktir et onları. Hemen oraya uçacağım ve onlara defolup gitmelerini söyleyeceğim. Onlara bir ejderhanın sırtına bindiğinde toplumda ne kadar yüksekte olduğunu göstereceğiz." Gözyaşlarıyla ıslanmış sesini küçük bir kahkaha böldüğü için şaka yaptığımı sanıyor ama yapmıyorum.

"Evet, yarından sonraki gün gideceğiz. Tatilin geri kalanını ailemle geçirmek isteyeceğim son şey. Yine de işler onların düşündüğü gibi gitmeyecek. Ry çoktan benimle ilgili tüm Nexus sorumluluğunu üstlendiklerini ve o evden bir Klasör olarak değil, bir Mercie olarak ayrılacağımı açıkladı. Bugün Corentin ve Tillman'la bu konuyu konuşacakmış. Teknik olarak birkaç kuralı çiğnediğimiz için."

"Beni tamamen kaybettin. Bu da ne demek oluyor? Ve bunun için neden Corentin ve Tillman'ın iznine ihtiyacı olsun ki?" Konuşmada kafam tamamen karışmış bir halde soruyorum. Anladığım tek şey soyadını onlarınkiyle değiştirme kısmıydı.

"Bazen burada büyümediğini unutuyorum," diye homurdandıktan sonra, "Bunu uzun bir açıklama olmadan ya da seni kızdırmadan nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi.

Şimdi beni kızdıracağını zaten biliyorum.

"Söylesen de olur."

"Akademi el kitabında yazılı kurallar var. Özellikle bağlanmamış dişiler için kurallar, Primaries," diyor belli belirsiz, hiçbir şey açıklamadan.

"İşine bak Oakly. Şu ana kadar hiç duymadığım bu sözde el kitabının peşine düşecek vaktim yok."

Benim açımdan boktan, evet, ama Corentin bu konuyu hiç açmadı, bu yüzden bilmem o kadar da önemli değil, sanırım.

Derin bir iç geçiriyor ve ben sadece bundan bile, her ne ise, sinirlerimi bozacak bir şey olduğunu anlıyorum.

"Bunu duymamış olmalısın çünkü senin için çok fazla geçerli değil. Çünkü sen tabiri caizse bir... sorumlusun ve zaten Nexus'un sorumluluğundasın. Ebeveynleri olmayan biz dişiler için, biz hala akademideyken Nexus'larımızı imzalamak zorundalar. Doğru ya da seçilmiş. Akademiyi bitirene kadar üzerimizdeki sorumluluklarını ne zaman bırakacaklarına onlar karar verir. Ailemin bilgisi olmadan çocuklarla tam olarak bağ kurmamam gerekiyordu."

Sanki bana sorumlu denmesi duygularımı incitecekmiş gibi haberi yumuşak bir şekilde veriyor ama bu kısım umurumda bile değil. Kanımı kaynatan kısım bu değil.

"Oakly, senin sorumluluğunu devretmeleri gerekiyordu ve sen bağlanmadan önce onların bilgisine ihtiyaçları vardı da ne demek?"

"Gördün mü, sinirleneceğini biliyordum." Sanki kızmamam gerekiyormuş gibi çene çalıyor.

"Evet, kızdım. Tüm bunlar sanki Primarie'lerin hayatımızı kiminle geçirmeye karar vereceğimiz konusunda ailelerimizin iznine ihtiyacı varmış gibi geldi. Ayrıca neden birileri bizim sorumluluğumuzu almak zorunda olsun ki? Biz çocuk değiliz."

"Teknik olarak, her şey için onlardan izin almamız gerekiyor. Her şey gerçek Birincil bağların giderek daha nadir hale gelmesiyle başladı. İnsanlar uygun gördükleri şekilde bağ kuruyorlardı ve toplum daha fazla güç dengesi olması gerektiğine karar verdi. Bunun için buldukları çözüm, ebeveynlerin kızlarının refahından en yüksek seviyeyi tamamlayana kadar sorumlu olmasıydı.

akademiler. Buna her şey dahildir, hatta kiminle bağ kuracakları bile. Eğer ebeveynler bunun iyi bir uyum olduğunu düşünmezlerse, buna izin vermezler. Bu barbarca, eski moda ve modası geçmiş bir uygulama, ancak ne beşli ne de elit toplum bunu değiştirmeyi kabul etmeyecektir.

"Corentin pek çok kişi için kuralları esnetti. Ben de dahil. Teknik olarak Ry'ın ve benim uyanışımız gerçekleştiği anda aileme haber vermesi gerekiyordu ama yapmadı."

Bu saçmalığı düşünürken burnumun kenarını sıkıp nefes alıyorum. Bu, Ustalık'tan bekleyebileceğim bir kontrol seviyesi, ama Elementra'daki diğer herkes? Hayır. Bu çok saçma.

"Bu saçmalık Oak, ama şu anki konumuz bu değil. Bu düzeltilecek bir şey. Corentin şimdiden kuralları esnetiyor ve ebeveynleri bilgilendirmiyorsa, bu zaten bundan tamamen kurtulmanın bir yolu üzerinde çalıştığı anlamına gelir. Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz ama şimdilik bana bunun sizin için ne anlama geldiğini açıklayın. Ailenin yanına gittiğinde ne olacak?"

"Bunun medeni bir tartışma olacağını umuyorum. İş çoktan bitti. Ama planımız hepimizin onlarla kahvaltıya gidip olabildiğince tatlı ve yapmacık olmamız. Çocuklar umarım ailemi etkileyecek, benim sorumluluğumu devredecekler ve biz de gideceğiz. Ve ben onlarla bir daha asla konuşmayacağım."

Planındaki alaycılık ve umursamazlık karşısında homurdandım. Ailesi hakkında söylediklerine bakılırsa, işlerin bu plana göre gittiğini sanmıyorum. Hem de hiç. Çılgınlık, bağırsıklar, Ry'ın kendini kaybettiğini görüyorum. Jamie, ailesi onun hakkında ters bir şey söyleyene kadar herkesi etkileyip sakinleştirebilir, sonra o da çıldıracak.

"Tamam, peki yedek plan nedir? Ya senin sorumluluğunu devretmeyi reddederlerse?" Bu sözlerin tadı dilimde kül gibi.

Bu öyle ya da böyle değişecek bir şey. Umarım, bize ihanet eden beş kişiden ikisinden kurtulur kurtulmaz. Aurora koltukları Ustalık ve onların iğrenç inançları tarafından yozlaştırılmamış insanlarla doldurabilir.

"Bir sonraki adım daha karmaşık. Doğru kanal, bölgemizin yönetim konseyine gitmek olurdu, ancak babalarımın her biri bir bölgeden, annem ise Merkez'den. Beşinden hiçbirini

diğer bölgelerden birini evleri olarak kabul ederler, bu yüzden de hayatları boyunca beş bölgeyi de sahiplenirler."

Tabii ki.

"Aurora'yı dahil edemez miyim? Ona bu boku imzalatamaz mıyım?" İçinde bulunduğu bu aptalca durumdan dolayı sinirlenerek soruyorum.

"Lanet olsun, Anaerkil'den sanki sadece bir arkadaşımı gibi bahsetmen bana çılgınca geliyor." Ciyaklayarak gülmeme neden oldu.

"Özür dilerim, onun Kraliçe olduğunu unutmuşum. Ama o aynı zamanda benim kayınvalidem ve evet, gerçekten iyi bir arkadaşım. Bir iyilik isteyeceğim."

Öyle sert bir nefes üflüyor ki dudaklarının birbirine çarptığını duyuyorum ve dramatizmine gülüyorum. "Yani, evet, imzalayabilir ve bu iş biter, ama önce ailemle konuşmayı tercih ederim. İsteyeceğim son şey, senin yüzünden iktidar ailesine ne kadar yakın olduğumu fark etmeleri. Onlara aramızdaki bağdan bahsetmememin bir başka nedeni de bu. Bir fırsatın kokusunu alırlar ve tamamen sahte olurlar. Onlarla bağlarımı koparmaya hazırım Willy."

Ses tonundaki hüznün kalbimi kemiriyor ve keşke ailesiyle daha iyi bir ilişkisi olsaydı diyorum. Bu hiç adil değil. Tek istediği onların sevgisiydi, ama onların tek istediği toplumda üst sıralarda yer almaktı ve o aynı şeyi hissetmediği için hayatı boyunca ona bok gibi davrandılar.

"Biliyorum. Planını uygula ve umarım kabul ederler. Ama yedek olarak bu planımız var. Öyle ya da böyle, seni onların altından çekip alacağız, böylece erkeklerini uygun gördüğün şekilde sevmekte ve yapmakta özgür olacaksın. Tamam mı?" Yumuşakça soruyorum.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Tüm konuşmayı Jamie'nin yapmasına izin vereceğiz." Burnunu çekiyor.

"Kulağa harika geliyor. Her şey yoluna girecek ve sonrasında hepiniz akademinin kapanmasına kalan birkaç gün boyunca bizimle birlikte sarayda kalacaksınız."

"Sarayda mı? Tatil sırasında malikaneye dönmeyecek misiniz?" diye soruyor şaşkınlıkla. Bu beni de şaşırttı.

"Muhtemelen tatil için değil. Akademi tekrar açıldıktan sonra lojistiği halletmemiz gerekecek ama ben... Güney kanadını seviyorum ve orada

Burada öğrenmem gereken çok şey var. CC'yi iyi tanıyorum, bu yüzden bu duvarların içinde çözmem gereken daha çok sır olduğunu biliyorum. Yine de malikaneyi de seviyorum. Sadece bir tanesinde yaşamak istemiyorum ama şu an için burada olmam gerekiyor" diye itiraf ediyorum.

Kalbimin beni çağırdığı yer şimdilik güney kanadı.

Bunu henüz çocuklara yüksek sesle söylemedim ama onlar da biliyor, hissediyorlar. Onlar da odalarını tam anlamıyla keşfetmeyi ertelediler, tıpkı benim yararım için yapıldığını bildiğim odaları keşfetmeyi ertelediğim gibi.

"Kahretsin. Hayatımda hiç sarayı ziyaret edeceğimi düşünmemiştim. Şimdi sanki özel biriymişim gibi orada takılmak üzereyim." Oakly homurdandı.

"Öncelikle, sen özelsin. İkincisi, buna alış. Bunu enine boyuna düşündüğünü sanmıyorum, Oaks. Bir gün burada benimle birlikte yaşayacaksın. Tillman, Roye'dan görevi devraldığında tüm E.F. ordusunun komutanı olacak ve Ry, Nikoli ve San'ı daha yüksek pozisyonlara çekecek. Jamie sarayın şifacısı ve Usta Mucit olacak. Sen benim kız kardeşimsin. Otomatik olarak en güvendiğim danışmanım olacaksın. Baş Arşivci olarak Gaster'ın yanında çalışacaksın. Onu tanıyorsam, iki yüz yıl sonra ben bir çocuk doğurduğumda, o görevi bırakmak isteyecek ve sen de tamamen devralacaksın."

Az önce alaycı bir tavırla söylediğim her şey beni gerçekliğe geri tokatlarken kahkaham sönüyor. İletişim cihazının diğer tarafından gelen sessizlik, tüm bunların sağır edici gerçeğini haykırıyor. Dinliyordum, yönetici ailenin yapısını öğreniyordum ve sanırım bilinçaltımda bunu kabul etmeye ve zihnimde çözmeye başlamıştım bile.

"Vay anasını, Oakly," diye fısıldıyorum.

"Evet, lanet olası bir uyandırma çağrısından bahsediyorum."

"Bir gün bizim de hayatımız böyle olacak. İki yüz yıl kulağa çok uzak geliyor ama değil, değil mi?" Kendi duygularım yüzeye çıkarken soruyorum.

"Hayır, değil. Ama önce endişelenmemiz gereken başka şeyler var, değil mi? Bilirsin, akademi bitirmek, seyahat etmek, gezmek gibi,

bağlanma törenlerimiz. Şu anda diğer şeyler için endişelenmeye gerek yok. Değil mi?" diye sorarken kendi paniği sözlerine yansıyor.

"Ve diyarı kurtarmak," diye mırıldanıyorum.

"Siktir, evet. O da var. Görüyorsun, diyarı yöneten mantıklı, sorumlu yetişkinler olmadan önce yapmamız gereken çok şey var. Daha çok zamanımız var."

"Evet...evet. Bolca zamanımız var."

Konuşmamızı çok daha mutlu ve eğlenceli bir şekilde bitirmeyi başardık, buraya geldiğinde ona vereceğim turun planlarını yaptık, o, Aurora ve ben nasıl kahve içip kız kıza vakit geçireceğiz. Her şey bir yana, sonunda mutlu ve normal halimize döndük.

Yine de içimde bir his var... Diyarın saati işliyor.

"Valorian Duvağı hakkında bilgi edinmeye hevesli misin?" Gaster elinde tek bir günlükle salondaki kanepede yanıma otururken soruyor. CC notlarını istememi söylediğinde düşündüğümünden çok daha az.

"Öğrenmeye hevesli olduğumu söyleyebilir miyim bilmiyorum ama amplifikatör odasına girmeye hevesliyim."

"Ah, evet, elbette. Peçenin Gözü," diyor hülyalı bir şekilde.

"Pardon?"

"Burada daha çok şey açıklanacak. Bu uzun zamandır anlatmadığım bir hikâye," diyor daha iyi günler görmüş bir günlüğü uzatırken.

Kapağı kapalı tutan ince deri ipi çözerken dikkatli davranıyorum ve içindeki parşömenin taze, hatta yeni görüldüğünü fark edince şaşıyorum.

"Portallar kapandığında, diğer diyarlardaki günlüklerimi daha iyi muhafaza etmek için büyüledim. Elementra'daki günlüklerimin birçoğu da bu şekilde korunmuş durumda. Bazıları değil. Ruh halime ve içindeki bilgilere göre değişiyor," diyor ona sorgulayıcı bir bakış attığımda sırtarak.

"İtiraf etmeliyim ki Gaster, CC bana notlarını sormamı söylediğinde bu diyar hakkında kitaplar ve kitaplar bekliyordum. Sadece bir tane beklemiyordum.

tek günlük," diyorum sayfaları çevirirken.

Bir sayfanın eksik olduğu özel bir noktaya rastlıyorum ve parmağım pürüzlü, yırtık kenarlarda geziniyor. Tabii ki merakım neyin eksik olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyor, ama ondan önceki sayfayı okuduğumda, çoğunlukla Elementra hakkında bilgi olduğunu görüyorum.

"Valorian Peçesi'nde uzun yıllar geçirdim ama ben ayrılmadan önce orada işler zorlaşmaya başlamıştı. Her şey çok hızlı ve şiddetli oldu, bu yüzden sadece bu günlüğü aldım. İçinde en değerli bilgiler vardı ve sonra kaçtım. Önce Peçe'ye açılan kapı kapandı ve bu benim için sürpriz olmadı. O geçidi kapatan sizin atalarınız mı yoksa Elementra mıydı bilmiyorum ama o diyarın savaşın eşiğinde olduğunu biliyorlardı ve bizim bunun bir parçası olmamıza gerek yoktu."

Savaş. Bu bir eğilim gibi görünüyor.

Büyülü olmayan alemde her zaman bir savaş vardı. Elementra'da bir savaş var ve görünüşe göre tanrılar da anlaşıyor. Acaba vampirler, devler ve büyücüler var olmanın daha iyi yollarını mı buldular?

"Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

"Günlüğüne çoktan gönderdim. Sadece sana orijinalini de göstermek istedim." Elimi okşuyor ve günlüğü benden alıyor.

"Ben de sana bunu sormak istiyordum, Gaster..." Onun bilmiş gülümsemesine takıldım. Konuyu kendi başıma açmamı bekliyordu.

"Sonsuzluk günlüğün. Evet, görünüşe göre onu sana iki kez hediye etmişim."

"Doğum günüm için yapmıştın ve CC de bana hediye etmişti. Geri istediği günü hatırlıyorum. Ağlayarak ağacıma koşmuştum çünkü Franklin odamı mahvetmişti. Okuma niyetiyle çalışma odasından bir kitap çalmış ve sonra da geri vermiştim. Bunu birçok kez yapmış ve yakalanmamıştım ama bu sefer sanırım okumamam gereken bir kitabı çalmıştım. CC'ye söylediğimde, günlüğümün artık odamda kalmasının çok tehlikeli olduğunu ve yazmam için her gün yanında getireceğini söyledi. Ama bana bunun nedenini asla açıklamadı. Franklin'in büyüü olmadığı için kelimeleri okuyamadığını bile iddia ettim ama artık gerçeği biliyoruz. Onu tekrar nasıl ele geçirdin?"

"Tam olarak emin değilim ocuğum. Onu kulübemde buldum ve büyüümün onunla iç içe geçtiğini hissedebiliyordum. Onu atmaya kıyamadım. Sen geldiğinde, kendi kendime ne kadar mükemmel olduğunu düşündüm. En sevdiği renk bile bu. Sonra notlarımı ve araştırmalarımı ekledim. İlk yaptığımda CC'nin talimatları altındaydı," diyor özür dileyen gözlerle.

"O senin kolyeni şekillendirirken ben de ofisinde sakladım. Orada güvende olacağını biliyordum."

CC'nin sesi zihnimden süzölürken bedenim titriyor. Defalarca soru sormaya çalışmama ve karşılığında hiçbir şey alamamama rağmen yatak odama girdiğimden beri ilk kez konuşuyor.

"Demek iletişimimiz böyle devam edecek? Rastgele aklıma geliyorsun." Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, ancak şimdiden duygusallaşmaya başladım. Onu duyduğuma sevinmekle, bunun tutarlı olmamasına üzölmek arasında gidip geliyorum. Keşke benimle her zaman konuşabilse.

"Hem evet hem hayır. Bir amaç olmalı, unuttun mu?" "Ve şimdi bir amaç var mı?"

"Evet. Amplifikatör odasına gitme vaktin geldi. Artık oyalanmak yok, küçük hanım."

Ani kıkırdamam yanağımdan tek bir damla gözyaşının süzölmesine neden oluyor ve Gaster'a bakmadan önce onu hızla siliyorum. Aklımdan bir şeyler geçtiğini çoktan anlamış ve sabırla bir cevap bekliyor. CC'nin günlüğü nereye sakladığını söylediğimde bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve oyalandığım için homurdandığımda kahkahalarla gülüyor.

"Belli ki görmen gereken bir şey var. Peçenin Gözü gerçek adı. CC onu kendi ihtiyaçlarına göre yeniden adlandırdı. Sade ve basit hale getirdi," diye alay ediyor ve devam etmeden önce gözlerini deviriyor. "Görme yeteneğini güçlendirmek için kullanılan bir araç."

"Valorian Peçesi'nde de görme yetisine sahip insanlar var mı?"

"Anladığım kadarıyla bir kişi var. Onlardan sanki

Onlar bir efsane ya da mit. Bazıları onlardan Kahin, seçilmiş Kader, bir tanrı olarak bahseder. Hatta bazıları kendilerinin de bir Kader olduğuna inanır. Unvanları kime sorduğunuza bağlı olarak değişir, ancak ne olursa olsun, onlar

ve Kader'den aldıkları mesajları büyötmek için Peçenin Gözü'nü kullandıkları söylenir."

"Kaderler mi? Bu diyarın çoğunlukla tanrılardan oluştuğunu sanıyordum?"

"Bu doğru, ama tanrılar bir yerden gelmek zorundaydı, çocuğum. Ben onların yaratıcısına Kaderler diyorum çünkü bu daha basit. Valorian Peçesi'nin tarihi uzun ve ayrıntılıdır."

"Uzun ve ayrıntılı bir hikâye için vaktimiz yok," diye homurdanıyorum bana küçük bir gülümseme verdiğinde.

"Başka bir zaman. Peçenin Gözü'ne gelince, onu geliştiren kişi yıldızları büyüten bir cam kubbe kullanmış, tabiri caizse onları görüş alanına yaklaştırmış. Yıldızların tanrılar da dahil olmak üzere yukarıdakilere açılan kapıyı gizlediğine inanırlar. Bu kişiyi geleceğin bilgisiyle kutsayanlar. Hem CC'de hem de sizde gördüğüm gibi, yetenekleri ilk başta bir mücadeleydi ve onlara umdukları kadar kolay gelmedi. Bu yüzden onlara yardımcı olacak bir araç yarattılar. CC görme yeteneğiyle ortaya çıktığında, ona yardımcı olacağı umuduyla amplifikatör odasını yarattım.

"Cam kubbe yerine, tabii ki, güçlendirici özellikleriyle bilinen ve aynı zamanda kendinizi dengelemenize, sakın kalmanıza ve sezgisel doğanızı ortaya çıkarmanıza yardımcı olan taşlar kullandım. Yansıtıcı duvarları fark ettiniz, değil mi?"

"Evet, ama üzerlerinde resimler ya da resimler var sanırım. Yüzeylerinde ne olduğundan emin değilim" diyorum, oraya baktığım zamanı düşünerek. Zihnim allak bullak olmuştu ama gördüğüm şeyin daha önce gördüğüm hiçbir yer olmadığını biliyordum.

"Ah, demek ki bir şey içeri girmeye çalışıyordu." Elini sakalında gezdirerek başını salladı.

"Ne? Hayır, bir imgelem gelmiyordu. Sadece duvarlardaki resimlerin ne olduğunu gördüm."

"Resim falan yok çocuğum. Oda, aklından geçenleri yayınlamak için büyülenmiş."

İmkânı yok.

"Olamaz, Willow. Hayatımda öyle bir noktaya geldim ki, imgelemlerim her gün geliyordu ve bazen yolları yeniden oynatmak zor oluyordu. Bu yüzden Gaster ve ben yayın büyüsunü bulduk. Kalıcı bir demirbaş. Orta kürsüde otururken, gördüğünüz vizyon

zihniniz etrafınızda oynayacak ve siz onu izleyebileceksiniz. Bir film gibi."

"Bir film gibi. Bunu uzun zamandır duymamıştım," diye fısıldıyorum çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu biraz sihirle karışık ileri seviye bir yenilik.

"Yani oraya gidiyorum ve ne, bir imgelem bana çarpacak mı?"

"Muhtemelen. Eğer görmeyen gereken bir şey varsa. Büyük bir gücü var, bu yüzden nasıl bir etki yaratacağını bilemeyiz. Turunuzda oraya baktığınızda bir şey olmasının nedeni, anıların kilidinin açılması nedeniyle zihninizin ve zihinsel kalkanınızın zayıf olması olabilir. Şimdi ne olacağını kim bilebilir?" diyor Gaster, ama gözlerinde bir şey olmak üzereyken hep sahip olduğu o heyecanlı parıltı var.

"Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum kendimi kanepeden iterken oflayarak.

"İşte ruh bu, Willow." Kendini ele vererek alkışlıyor.

Salondan çıkıp koridordan merdivenlere doğru ilerlerken, Gaster'ın adımlarında heyecanlı bir sıçrama, benimkilerde ise gergin bir duraksama var. İmgelemlerim kendi başlarına geldiklerinde zaten yoğun oluyorlar. Onları kasıtlı olarak güçlendirmek korkutucu. Bize yardımcı olacak bir şey göreceğim konusunda umutluyum ama gerçekçi olmak gerekirse zihinsel olarak en kötüsüne hazırlanıyorum.

"Yani buraya girdikten sonra başka seçeneğim olmayacak mı? Ne olursa olsun bir öngörü gelecek, zaten olduğu gibi ama daha fazlası...?"

"Olabilir ama amplifikatör odasının tek amacı bu değil. Evet, Gaster'ın söylediği doğru, imgelemleri güçlendiriyor ama daha çok, görmeyi kontrol etmeyi öğrenmemde bana çok faydalı oldu. Buraya daha sık gelerek, sonunda yeteneğimi kendi başıma kullanmakta ustalaştım."

Ciğerlerim kocaman bir yudum alırken ayaklarım havaya takılıyor. Sözleri beynime kısa devre yaptırdı ve az önce söylediklerini tam olarak algılamak için çaba sarf etmem gerekti. Gaster'ın yakınlığı için şükürler olsun çünkü onun kolu olmasaydı yüz üstü yere çakılırdım.

"Aman Tanrım, çocuğum."

"Rastgele önüme çıkan imgelemleri durdurabilir ve ne zaman geleceklerini kontrol edebilir miyim?" Gaster'a cevap vermek yerine CC'ye soruyorum ama

İyi olduğumu söylemek için elini okşa.

"İster geçmiş, ister şimdiki zaman, isterse gelecek olsun, büyük önem taşıyan vizyonlar her zaman senin sözün olmadan gelecektir. Ancak yeteneğin kendisini kontrol etmeyi öğrenerek, size gösterilenden daha fazlasını görmeyi öğrenebilirsiniz. Kararsızlık ve rehberlik zamanlarında armağanı çağırmayı öğrenebilirsiniz. Daha fazla bilgiye ve olası yollara sahip olmak her zaman kör bir durumda olmaktan daha iyi olacaktır."

Elbette aniden bir vizyonun içine çekildiğim zaman üzerinde tam kontrole sahip olmak isterdim, ancak böyle zamanlarda her şeyin sürekli değiştiğini ve bana gösterilmesi gerekenlerin tam zamanında gösterildiğini anlıyorum. Bu yüzden bunu kontrol edememeyi bir tuz tanesi olarak kabul ediyorum ve motivasyonumu, bana daha fazlasını, kendi zamanımda ve uygun gördüğüm şekilde görme avantajı sağlayacak kadar hediye kontrol etmeyi öğrenebileceğim gerçeğiyle besliyorum.

"Bununla çalışabilirim. Onu azıcık da olsa kontrol edebilmek, şu anda sadece rastgele ortaya çıkarak benim için yaptıklarından daha iyidir," diyorum.

Bana cevap vermiyor ama kabul etmesi zihnimi bir kucaklaşma gibi kavıyor. Koridora çıktığımızda, umarım sessizlik biz içeri girene kadar beklediği içindir ve ben yine sessizlik muamelesi görmeyeceğimdir.

"İyi dinle çocuğum, çünkü bildiğin gibi oraya seninle giremem," diyor Gaster ve ben hemen yürüyüşümüzü durduruyorum.

"Bunu kesinlikle bilmiyordum."

"O zaman bunu hiç düşünmemişsin. Tabii ki geleceği görmek için sana katılamam," diyor ukala bir sırıtış ve hayal kırıklığı içinde oflamama neden olan kemerli bir kaşla.

"Bu çok makul düşünce aklıma bile gelmedi," diyorum ellerimi yüzümde gezdirerek.

"Biliyorum çocuğum, kafanda çok şey var ama her şey yoluna girecek. Bana ihtiyacın olursa hemen burada olacağım, o yüzden talimatlarımı dinle," diyor, kolumu cesaretlendirici bir şekilde okşuyor ve ben başımı hafifçe sallayınca devam ediyor. "Oraya ilk girdiğinde zihinsel kalkanının sıkı sıkıya kapalı olduğundan emin olmanı istiyorum. Zihinsel kalkanını sıkıca kilitlediğinden emin olmanı istiyorum."

kendinizi mekana alıştıırma zamanı. Kapı kapandığında karanlık olacak ama bu konuda yardımcı olması için ejderhanı çağır.

"Ancak alana alıştıktan sonra platforma oturmanızı ya da uzanmanızı ve zihnınızı tamamen boşaltmanızı istiyorum. Tüm düşüncelerinizi boşaltın. Ancak o zaman bloğunuzu indirmelisiniz. Bu ilk seferde zor olabilir, bu yüzden bir imgelem gelirse duvarları izlemek zorunda hissetmeyin. Sadece imgeye odaklanın."

Açıkça anladığımdan emin olmak için talimatlarını yüksek sesle tekrarlayarak nefesimi üflüyorum. Benim oyalama yöntemim. Talimatlar basit ve takip etmesi kolay, ama şimdi amplifikatör odasının kapısının dışında durduğumuza göre, çağrısını şimdiden hissediyorum. Büyüm göğsümde kıpırdanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor ama zihnim görebileceklerimle savaş halinde.

"Bana şans dile," diye mırıldanıyorum titreyen elimi kapının tokmağına koyarken.

"Şansa ihtiyacın yok Willow. Görmen gereken her şey öyle ya da böyle karşına çıkacak. Bunu kontrolü eline almak için bir fırsat olarak kullan ve önce kendi şartlarını gör. Sende var," diyor Gaster cesaret verici bir şekilde.

Kapıdan giren ışıkla birlikte oda, duvarlarda oynayan görüntüler haricinde, tıpkı ilk gördüğüm zamanki gibi görünüyor. Ortadaki platformun büyük kristallerle çevrili olduğu yerde hafif bir parıltı var ve zemin, temellerine gömülü kristallerle parıldıyor.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum, kendimi sadece bir saniye süren karanlığa gönderiyorum, sonra sanki yepyeni bir dünyaya adım atmış gibi oluyorum.

Kristallerden gelen ışık yoğunlaşıyor ve parıltıları odadaki her bir kristalden yansıyor. Sanki gece gökyüzünün ortasında duruyor, yıldızların arasında yürüyormuşum gibi. Parıldayan küçük noktaların zemine gömülü olduğunu bilmeme rağmen adımlarıma dikkat ediyorum. Zihnim onların keskin ama pürüzsüz dokularını ayak parmaklarımda hissedeceğime beni ikna etmek için elinden geleni yapıyor.

Şimdi içeride ışık olmadığından, devasa kalça yüksekliğindeki kristaller farklı renklerini gösteriyor ve kendimi görünüşleriyle büyülenmiş buluyorum. Her ne kadar doğrudan onlara yönelmek istesem de

Gaster'ın talimatlarını takip etmek ve odanın geri kalanına aşına olmak için kendim.

Elim yavaşça yansıtıcı duvarlarda geziniyor ve yüzeylerini cam kadar pürüzsüz bulduğumda şaşırmıyorum. Sadece görüldüğü kadar güçlü olmasını umabilirim.

Platformla duvarlar arasındaki boşluğu dolduran büyü avuçlarımın altında titreşiyor ve çağrıyı duymazdan gelmek için dişlerimi sıkıyorum çünkü içimden akıp gitmesini çok istediğimi fark ediyorum.

Oda o kadar büyük değil, bu yüzden hızlı bir keşiften sonra nihayet platformu çevreleyen kristalleri gözlemlene ihtiyacımı gideriyorum. Beşi de inanılmaz derecede etkileyici ve Elementra'da geçirdiğim süre boyunca ziyaret ettiğim tüm mağaralarda böyle kristallere hiç rastlamamıştım.

Elim bana en yakın kristali buluyor ve serin yüzeyi iliklerime kadar işliyor, gücünün bana hafifçe dokunmasına izin verdiğimde beni rahatlatıyor. Mavimsi rengi muhteşem ve sadece onu görmek bile tüm sinirlerimi yatıştırıyor. Duyularımı daha keskin hale getiriyor.

"Bu Mavi Calgate. Amacı stresi ve kaygıyı yatıştırmak ve hafifletmektir. Kesintisiz odaklanmayı teşvik eder," diyor CC, sanki çok yüksek sesle konuşmak atmosferi bozacakmış gibi yumuşak bir sesle.

"Şu anda yaptığı da tam olarak bu."

Bir sonrakine geçiyorum ve işlemimi tekrarlıyorum. Bunun Mavi Calgate'ten farkı tabii ki rengi ama aynı zamanda ondan geldiğini hissettiğim duygular. Kendimi dengeli ve güçlü hissediyorum.

"Dağ Malakiti. Kişinin doğal gücünü artırır. Bu kristalin dışı neredeyse yok edilemez, ancak yüzeyini kıracak olursanız içinin yumuşak olduğunu görürsünüz."

Dışı sert, içi yumuşak.

Ellerimi yeşilin güzel tonları üzerinde gezdirerek usulca mırıldanıyorum. Renkler sanki zaman içinde kendi savunmasını oluşturmuş gibi üst üste yığılmış ve katmanlaşmış.

"Bu mu?" Ellerim ateş kırmızısı kristali kavrarken sessizce soruyorum. Pürüzlü kenarları keskin ama korkutucu görünümüne rağmen beni çağıran bir yanı var.

"Revitalian. Enerjinizi ve yaratıcılığınızı canlandırır, cesur eylemleri ve daha net düşünmeyi teşvik eder."

Evet, bunu hissediyorum. Kocaman gülümsememle ve kıcımlı platforma dayayıp geleceğimizi görmeye başlama isteğimle savaşıyorum.

"Gölge Işığı taşı," diyor elim bir sonraki taşı okşarken.

Bu taşla ilgili bir şey çok sayıda duyguyu ortaya çıkarıyor ve kendimi gözyaşlarına ve bir kahkahaya karşı savaşıırken buluyorum. Kafa karıştırıcı bir karışım bu ve sonunda gözlerimden yaşlar süzülürken ona usulca gülümseyene kadar azalıyor.

"Bu taşın amacı, duruma açıklık getirmeden önce hem olumsuz hem de olumlu tepkileri ortaya çıkarmaktır."

"Son olarak," diye mırıldanıyorum.

Göz alıcı mor kristal diğerlerinden daha büyük ve platformun başında duruyor. Birbirine bağlı temelinden dört kule yükseliyor ve çarpıcı, heybetli görünümü nefes alış verişlerimi hızlandırıp kalbimi hızlandırıyor. Titreyen parmaklarım yavaşça uzanıyor ve tenim ona değdiği anda başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Bir kozaya sarıldım.

"Bu büyülmeyen alemden bir ametist kümesine benziyor,"

Mırıldanıyorum.

"Bir ametist, evet, ama büyülmeyenlerden değil. Bu bir Melek Aura Ametisti. Valorian Perdesi'nden gelir ve ilahi bağlantı ve korumanın en üst düzey şeklidir. Bu âleme getirildiğinde Elementra'nın kendisi onu kutsadı."

Etrafımdaki tüm kristalleri incelerken sözlerinin varlığıma sızmasına izin veriyorum. Her birinin inanılmaz özellikleri ve amaçları var, evet, ama çok daha farklı bir şey fark ediyorum.

"CC, bunların her biri benim Nexus'umu temsil ediyor. Bu kristallerin her biri benimle çocuklar arasındaki bağların rengine ve onların kişiliklerine uyuyor. Neden?"

"Çünkü hepiniz en güçlü niyetlerle yaratıldınız. Her biriniz güçlülerin en güçlüsünü temsil ediyorsunuz. Aklın, kalbin, beden ve ruhun. Hepinize yüklenen sorumluluğun çok fazla olduğunu biliyorum ama buna layıksınız ve buna muktedirsiniz. Öyle görünmeyebilir ve tüm bunların adaletsizliğinin farkındayım, inan bana. Bunu ben hissettim, anneniz hissetti, bizden önce bunun için seçilen herkes hissetti. Gözlerim ilk kez seninle buluşana kadar bunu anlamam yüzyıllarımı aldı ama sen bir lütuftsun. Bu bir lütuf."

görünüyor. Elementra size, Nexus'unuza, diyarı olması gerektiği hale getirme gücünü verdi. Eğer bunu başarabilirsen, sonunda uyum olacak."

Etrafımı saran kristallere bakmaya devam ederken gözyaşlarım yüzümden sessizce akıyor. İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da, bu yolculuk benim için bir lütuf oldu. Evet, inanılmaz derecede zor engeller ve ölümle burun buruna geldiğim çok fazla karşılaşma oldu, ama yaşadıklarım olmasaydı, bunun için seçilmemiş olsaydım, büyü dışı alemde sefil bir varoluş yaşıyor olurdum. Ya da belki de hiç doğmamış olurdum.

Bir hiç olurdum.

Burada, ben bir şeyim.

Bu farkındalık bana bir ton tuğla gibi çarpan bir başkasını ortaya çıkarıyor.

Elementra tüm varoluşumu düzenlemiş ve CC ergenlik dönemimin gidişatının çoğunu belirlemiş olabilir, ama şimdi ikisi de kararları bana bıraktı. Bu yüzden her şey son zamanlarda olduğu gibi oldu.

"İkiniz de artık benim için karar vermeyeceksiniz. Bundan sonra her şey bana bağlı. İkiniz de beni terk ediyorsunuz. Bu yüzden anılarımın kilidini açma zamanı gelmişti. Buraya gelme zamanım geldi." Panik sesimin tonunu zihinsel olarak bile etkiliyor.

Aman Tanrım, işte bu yüzden Keeper'ı kurtarmadan önce imgelemlerim böyleydi, içgüdülerim bu yüzden yoğunlaşmış gibiydi, adamları birleştirme ihtiyacım bu kadar güçlenmişti. Bu işi tek başıma bitirmem için beni bırakıyorlar.

"Seni asla terk etmeyeceğiz, filia mea. Böyle düşünme. Ama artık kararlarını etkilemene yardımcı olamayız. Hâlâ senin için hazırladığım pek çok ipucu ve bilgi var ama elimizden geldiğince seni tercih ettiğin yolda yönlendirdik. Hala sizin için burada olacağız, aksini düşünmeyin. Ama artık size hangi yoldan gideceğinizi söyleyemeyiz."

Bana doğrudan bir şey söylemediklerini iddia etmek dilimde. Bunu zaten kendi başıma çözmek zorunda olduğumu, ama netlik içimi süpürüyor. Elimin Gölge Işığı taşının üzerinde durduğu yere bakıyorum ve sert bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

Bana söylüyorlardı, ama istediğim kadar net değillerdi, ama şimdi görüyorum. Hayali itişler, çekişler, kararsızlık anlarında üstüme çöken sükûnet. Bana şunu söylüyorlardı.

"Yeni yolculuğun burada başlıyor, filia mea. Vakit geldi."

Sözleri rüzgârdaki duman gibi zihnimde kayboluyor ve içimi kaplayan yalnızlık bana onun şimdilik gittiğini söylüyor. Şimdilik varlığının amacı ve rehberliği buydu.

Şimdi benim üzerimde.

Gözlerimdeki yaşları silerek platformun ortasındaki yerimde dönüyorum ve ellerimin kristaller üzerinde kaymasına izin veriyorum. Güçleri derimin altına işliyor ve bana vermek istedikleri her şeyi içime çekerek derin bir nefes alıyorum.

Yavaşça kendimi aşağı indiriyorum ve yumuşak pelüş mor battaniyenin malzemesini parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Yüzümde içten bir gülümseme belirliyor çünkü bu küçük jest bile bana bu haberi verdiğinde beni olabildiğince rahat ettirmek için gösterdiği özen ve dikkati gösteriyor.

Bakalım bizi neler bekliyor.

Önümdeki duvara odaklanarak zihnimi temizliyorum. Yeni öğrendiğim her şeyi, olacaklarla ilgili tüm düşüncelerimi boşaltıyorum ve tamamen duvarın yüzeyindeki yansımama odaklanıyorum. Eğer gelirse, odanın diğer tarafındaki görüntüyü görmeyi denemek istiyorum. Bu ilk seferde başaramazsam, üzerinde çalışacağım.

Vücudum ağırlıksız hissettiğim noktaya kadar gevşerken ve zihnim sessizleşirken, büyümü çağırıyorum ve ona serbest kalmasını emrediyorum.

Kısa, mutlu bir an için, hiçbir şey yok. Sonra...

Her şey var.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde zihnimden geçen anların geçişi gibi zaman anlamsız. Başlangıcı yok. Sonu da yok. Sadece gün ışığını çoktan görmüş, ben burada otururken gerçekleşmekte olan ve gelecek olan şeylerin bulanıklığı var.

Hareket yavaşlıyor, zamanın henüz yeni oluşmuş bir noktasında duruyor. Benim için her şeyden daha önemli olan bir an.

Bağlanmamız.

Varlığımdan fışkıran, adamlarımın göğsüne çarpan ve bizi birbirimize bağlayan armağanlar ve unsurlarla havada asılı duruyorum. Bu açıdan bakınca, kendimi görünce, saf gücün bir işareti gibi görünüyorum. Bu gerçekleştiğinde, yoğunluğunu hissettim ama bu başka bir şey.

Girdiğimizi bile bilmediğimiz yeni bir çağın şafağı. Zaman, bu görüntüyü kavrayabileceğimden daha hızlı ilerliyor.

Sonra tekrar. Sonra tekrar.

Tekrar ve tekrar, farklı yollar zihnimden geçiyor ve ben hiçbirine anlam veremiyorum. Hiçbir şey görmüyorum ama her şeyi görüyorum. Bunlar en çok ihtiyacım olduğuunda ortaya çıkacak imgeler.

Şimdilik sadece bir pırıltı, zaman içinde bir bulanıklık.

Bulanıklık sonunda pikseli bir resmin netleşmesi gibi bir varlık oluşturuyor ve irkilerek nefes alıyorum.

Summum-Master etrafta dans ediyor, vücudundan volkanik bir patlamanın şiddetiyle güç fışkırtıyor. Kan. Cesetler. Yıkım.

Her yerde. Her yerde.

An yeniden hareketlenmeye başlamadan hemen önce, ruhuma baktığına yemin edebilirim ve gece kadar siyah gözlerin en kısa anını yakalıyorum. Görüntü bir kez daha kaybolmadan önce, en sessiz fısıltıyı duyuyorum.

Seçim.

Bekle, ne seçimi?

Bu cevabı alamıyorum ve boğazımdan acı dolu bir çığlık koparken başka fısıltı duymuyorum.

Sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Damarlarımdan akan alev değil, yemin ederim lav. Derim onun acımasız sıcaklığından eriyormuş gibi hissediyor ve kendimi dört ayak üzerine atarken feryat etmeye devam ediyorum.

Dur. Lütfen dur.

Yanmayı durdurmanın bir yolu yok. Etrafımdaki her şey alev alev yanan bir cehennem.

Sahip olduğu tüm güçle kendimi platformdan aşağı atıyorum, kemik kıran bir gümbürtüyle yere çarpıyorum ama yine de yanıyorum. Değil

Sadece bedenim değil, ruhum da. Suya batmış, yanarak kül olmuş.

Uzuvlarımı bana itaat etmeye zorlayarak kapıya doğru sürünmeye başladım.

Bağlantıyı kopar. Koparmak zorundayım.

Düğmenin olduğunu hatırladığım yere doğru hıçkırarak ilerlerken gözyaşları ve sümük yüzümden aşağı dökülüyor. Yaptığım her hareket acı veriyor ve yansıtıcı duvarlar isle kaplanmış turuncu bir nehir gibi.

"Gaster..." Seslenmeye çalışıyorum ama kırık iniltilerim kulaklarım tarafından bile zar zor duyuluyor.

"Gaster, lütfen..." Zihinsel olarak haykırıyorum.

Sadece birkaç metre önümde kapı çarparak açılıyor ve içeri ışık doluyor, zihnimi içinde bulunduğu boğulma halinden kurtarıyor. Yere yığılıyorum, hıçkırıklarımla içimi parçalarken kendi üzerime kıvrılıyorum.

"Willow."

Adım dudaklarından çıkar çıkmaz, hâlâ sahip olduğunu bile bilmediğim bir güçle beni yerden kaldırdı ve aydınlık koridora taşıdı.

"Sakin ol çocuğum, her şey yolunda. İyisin," diye mırıldanıyor ve tekrar tekrar susuyor ama ben titremelerimi ve gözyaşlarımı durduramıyorum. "Ne oldu?"

"Ben... Bilmiyorum. İmgelemlerimden fiziksel olarak hiçbir şey hissetmedim. Şimdiye kadar," diye kekeliyorum, az önce bana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Hissettin mi? Gördüğün şeyi hissettin mi?" Soruyu sorarken vücudu irkiliyor ve bu benim için bunun normal olmadığını daha da pekiştiriyor.

"Evet. Yanıyordu," diye nefes nefese kaldım.

"Yanıyor muydun, yani yanıyor muydun?"

"Bilmiyorum, Gaster... Bilmiyorum."

Yine de kalbimde olasılıkları hissediyorum. Ya ruhum yanıyordu ya da diyar. İkisi el ele gider.

Eğer ruhumdan bir parça yansaydı, bu diyarı yerle bir ederdim.

On

Corentin

Yapılacak çok şey var. Çok az zaman.

Görevimiz için akademiye verdiğim iki haftalık ara -eğer bizim için böyle adlandırabilirsem- hızla sona eriyor ve bu noktada günlerim birbirine karışıyor gibi görünüyor.

Dersler birkaç gün içinde yeniden başlayacak ve masamda üzerinde çalışmam gereken yığınla iş var. Summum-Master ne akademiye ne de Asi Kalesi'ne misilleme yapmadı, bu yüzden derslerin yeniden başlamasına izin vereceğimden eminim. Ekstra güvenlik ve

Elbette yerinde koruma sağlanacak ama şimdilik Asi Kalesi boş kalacak.

Ellerimi yüzümde gezdirerek başımı sallıyorum ve öncelik sırasına göre halledilmesi gereken görevler yığını gözden geçiriyorum. Gerçek arzum ve odak noktam Willow'un etrafında dönen her şey ve Ustalığı avlamakken akademiyle ilgili herhangi bir şeye odaklanmak gerçekten zor.

Akademi her zaman en büyük sorumluluklarımdan biri olacak ama diğer her şeyin yanında çok küçük kalıyor. Ne yazık ki, öğrencilerin bu savaşta bir rolü yok ve öğrenmek ve büyümek için güvenli bir ortama güveniyorlar. Ben de onlar için bunu sağlayacağım.

"Neden bu kadar gerginsin kardeşim?"

Caspian'ın aniden ortaya çıkmasından etkilenmemek için yıllardır yaptığım pratik içgüdüsel olarak devreye giriyor ve başka birinden gelse kesinlikle çıkacak olan irkilme sadece gözümde bir seğirmeye yol açıyor. Yine de hareketi yakalıyor ve yeni masamın etrafında dolanırken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Senin Willow'un soyu, portallar ya da devam eden binlerce işimize yardımcı olabilecek herhangi bir şey hakkında araştırma yapıyor olman gerekmiyor mu?" Parmaklarımı önümde birleştirip ona dik dik bakarken soruyorum.

Kibirli küçük pislik.

"Ben de iki gündür bunu yapıyorum. Küçük Primary'mi kontrol etmek için ara vermek istedim, sonra da seni görmeye geldim," diyor karşımdaki sandalyeye otururken, dikkatimi çektiğini çok iyi biliyordu.

Prensesimden hem dün sabah hem de bugün bana katılmasını istedim. Dün biraz yalnız kalmak için reddetti, amplifikatör odasına girdikten sonra zor bir güne dönüştü ve bugün hiçbirimizin dikkatini işlerimizden uzaklaştırmak istemediğini söyledi. Annemle vakit geçirmeyi ve gücümüzü birleştirmek için daha fazla pratik yapmayı tercih etti. Bunun iyi olduğunu söyledim, oysa onu bütün gün yanımda olacağı bu ofise sürüklememek için her şeyimi vermem gerekiyordu.

"Peki neyin peşindeydi?" İlgisiz bir şekilde sordum.

"Bahar Balosu için kıyafetleri ve bağlanma törenimizi konuşuyorduk." Bu sefer irkilmem kaçıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Korkarım hayır, kardeşim. Görünüşe göre ikisine de katılacağız."

"Bu konuda tahmin ettiğim kadar üzgün görünmüyorsun," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Balo bana tüm aileleri gözetleme ve bize ihanet eden ikinci ailenin kim olduğunu bulma fırsatı verecek. Hangisi olursa olsun, radarın altında kalarak olağanüstü bir iş çıkarıyorlar. Annemin küçük casuslarının hiçbirisi bir şey bulamıyor."

"Bunu daha erken çözebileceğimizi düşünmüyor musun? O zamana kadar daha çok zamanımız var."

"Hayır, bulacağımızı sanmıyorum. Zaten onların hoşuna gidecek çok fazla şey ortaya çıkardık. Bundan sonra yapacakları her şeyde daha dikkatli, daha temkinli olacaklar. Daha fazla rün bırakacak vampir ve Franklin gitmeden, onları canlarının yandığı yerden vurduk. Bu noktadan sonra hiçbir şeyi kolay yapmayacaklar," diyor kendinden emin bir şekilde ve ben her kelimesine inanıyorum.

Caspian'ın hem iyi hem de kötü adam gibi düşünme konusunda inanılmaz bir yeteneği var. Kendini kötü adamın yerine koymak onun için kolay bir başarı. Geçmişte onu oradan çıkarmak zor olmuştu ama artık o günlerin geride kaldığına eminim.

"Ve bağlanma törenimiz. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Küçük baştan çıkarıcıyı mutlu edecekse, öyle olsun. Ayrıca, onu ipe çekmekten ve üzerindeki güzel kıyafetleri parçalamaktan zevk alıyorum. Siz üç aşk budalası da bundan zevk alacaksınız," diyor vahşi bir sırıtişla ve ben onun saçmalıklarına homurdanıyorum.

"Üç mü? Birini unutuyorsun, Caspian," diyor Tillman aniden kapımdan içeri girerken.

"Bayım, travma geçirdiğimi unutana kadar Primary'den uzak duracağım, sizi buraya getiren nedir?" Caspian alaycı bir şekilde soruyor ve ben de Tillman'ın ölümcül bakışları karşısında kıs kıs güldüğümü saklamıyorum.

Evet, bunu hepimiz fark ettik.

Başını bana çeviriyor ve gözleri kısılıyor, bu da benim daha çok gülmeme neden oluyor. Prensesimin gerçeği öğrenmesi an meselesi.

ondan. Tillman'ın sorunlarıyla hepimiz arasında en iyi başa çıkan kişi olduğunu kabul ediyorum ama ne olursa olsun Willow gerçeği öğrenmeyi hak ediyor.

Onun hemen hemen her şeyini gördük, özellikle de Caspian'ı. Eminim gün ışığına çıkmamasını tercih edeceği şeyler vardı ama gün ışığına çıktılar. Yani en azından hepimiz kendimizden bir parçayı onunla paylaşabiliriz.

Karanlık kısımlarımızı bile.

Omuzları çöküyor ve bu düşünceleri duyduğu belli oluyor. İçimden zafer çiğlikleri atarken yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum.

"Saray yerleşkesinde olduğunu sanıyordum?" diye soruyorum.

"Oradaydım. Draken ve Keeper'a hapishaneye kadar eşlik etmeye hazırlanıyorum ve Keeper'ın bazı rünleri çıkarmasına izin veriyorum. O mahkûmlarda ihtiyacımız olan hiçbir şey yok ama Keeper'a göre ne kadar çok rün çıkarılırsa Summum-Master o kadar zayıflayacak. Katılmak isteyen var mı diye sormak istedim." Kollarını iki yana açıp ciddi bir tavırla sordu.

"Ben varım," diyor Caspian ve hemen sandalyesinden fırlıyor.

"Burada kalıp işlerle ilgilenmem gerekiyor. Önemli bir şey çıkarsa bana haber ver. Willow'u katılması için davet ettin mi?"

"Ettim. Arkada kalıyor. Aslında birazdan seni görmeye gelecek," diyor dudağını kıpırdatarak, şüphesiz nabzımdaki ani yükselişi ve aklımdan geçen heyecanlı düşünceleri hissederek.

Caspian az önce dalga geçiyordu, kendisinden bahsetmeden bize aşk delisi aptallar diyordu ama bu iddiayı reddetmeye kalkışırsam dayanacak bir ayağım kalmaz. Willow beni parmağında oynatıyor. Çocuklar bunu biliyor, o biliyor ve ben de kesinlikle biliyorum.

"Akşam yemeğinde görüşürüz," diyorum ve elimi sallayarak onları küçümseyerek, daha çok da alay ederek başımdan savıyorum.

Kahkahaları onları kapımdan çıkarken takip ederken ofisim sessizliğe gömülüyor ve ben de sandalyemde arkama yaslanıp etrafıma bakıyorum. Mükemmel bir yer. Gerçekten öyle ve bana artık malikanedeki odamda hissetmediğim bir rahatlık sağlıyor. Ve akademide hiç hissetmediğim bir rahatlık.

Burada çalışırken kendimi daha huzurlu, daha odaklanmış ve daha motive hissediyorum. Sanki sayfayı her çevirişim ya da kalemimin her darbesi anlamlı, hesaplı ve kesinmiş gibi.

Kolaylık. Amcam, tamamen bana ait olan ama aynı zamanda kilitlediğimi bile fark etmediğim bir yanıma da kapsayan bir alan yaratarak olağanüstü bir iş çıkardı.

Düşüncesizce işe daldığımda ve zaman beni geçip gittiğinde ne demek istediğim kanıtlandı.

Fark ettiğimden daha hızlı bir şekilde, akademiden dikkatimi gerektiren son formu imzalıyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde yapmam gereken işlerin oluşturduğu yığına bakıyorum ve hepsi tamamlanmış gibi şaşkınlıkla bakıyorum.

Bir avuç dolusu dosyayı elime alıp tekrar gözden geçirmeye başlıyorum ve hepsi her zamanki mükemmelliğimde tamamlandığı için şaşkınlıkla bakıyorum. Zaman ölçerimi kontrol ederken sadece iki saat geçtiğini fark edince hızla masamdan kalkıyorum.

Ne oluyor lan?

İmkânsız.

"İmkânsız olan nedir, majesteleri?"

Başımı kaldırdığımda Willow'un kollarını ve bileklerini kavuşturmuş bir şekilde kapının pervazına yaslanmış, panik halimde bana sırttığını görüyorum. Onu görmek bile kalp atışlarımı yavaşlatıyor ve tenimdeki gerginlik hediyeimin baskısıyla gevşiyor.

"Az önce garip bir şey oldu prenses," diyorum ona dürüstçe. Ancak o kadar işi o kadar sürede bitirmiş olmam imkânsız. Keskin odaklanmamla bile bu kadar hızlı bitirememeliydim.

Girişten çıkarken yüzü ciddileşiyor, kapıyı arkasından bir hava üfleyerek kapatıyor. Sadece birkaç adımda önümdeydi ve onu göğsüme çekiyordum. Derin nefes alıyorum, ciğerlerim patlayacakmış gibi dolana kadar onun şekerli kokusunu içime çekiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, uzanıp yanağımı avuçluyor ve yüz hatlarının her birinden geçen endişeyle bana bakıyor.

Başparmağımı alnında gezdirip benim yüzümden oluşan çizgileri düzeltiyorum. Endişelenmesini istemiyorum, bunun kötü bir şey olduğunu da düşünmüyorum, sadece tuhaf bir şey.

"Tüm evrak işlerimi yeni bitirdim ve akademiye yetiştim." "Oh... bu iyi bir şey, değil mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Öyle, ama garip olan şu ki, bu kolayca iki günlük bir işti ve ben sadece iki saat içinde bitirdim. Hepsini gözden geçirdiğimi bile hatırlamıyorum ama geçirmişim. Kontrol ettim. Hepsi tamamlandı," diyorum ona, artık bitmiş olan kâğıt yığınının göstererek.

"Bakabilir miyim?" diye soruyor, elini yığının üzerine koyuyor ve ben de başımı sallıyorum.

Kâğıtları karıştırıyor ve yığın aşağı indikçe kaşlarındaki çizgiler daha da derinleşiyor. Oldukça geniş bir iş koleksiyonu.

Sınıf transferi talepleri, Geo'nun yazışmaları, bazı ileri sınıflar için ders planlarındaki artış onayları, son sınıf öğrencileri için güncel performans ölçümleri. Ayrıca, Müdür'ün bakımıyla ilgili her şey.

Bunların hepsinin öğrenciler dönmeden önce ele alınması gerekiyordu ve ben de önümüzdeki iki gün boyunca Nexus'umla vakit geçirirken yapabildiğim kadarını yapacağımı planlamıştım.

"Yani burada oturup çalıştığını ama tüm bunları uçarak yapmadığını mı hatırlıyorsun?" diye soruyor yığınının son sayfasını yerine yerleştirirken.

"Aynen öyle. Aklım nereye gitti bilmiyorum."

Kendi kendine mırıldanıyor, sanki dünyanın en büyük gizemiymiş gibi masama bakıyor ve ben de sırtışıma gizlemek için başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Masamın üzerinde akılsızca daireler çizen parmaklarını takip ediyorum ve yüz hatlarına kazınmış konsantrasyon çok sevimli bir manzara. Bu kadın beni en basit şeylerde bile eritiyor.

Aşk hastası.

Yine de parmakları hareketlerini durdurup masamın örtüsünün köşesini nazikçe sıyrırken bir şey dikkatini çekiyor. Ani, neredeyse çılgınca bir kahkaha patlıyor ve Caspian'ın uyardığı gibi çatlamış olabileceği endişesiyle gözlerim açılıyor.

"Sinsi küçük pislik," diye mırıldanıyor masamı toplamaya başlarken.

"Prences, her şey yolunda mı?" Kâğıtlarımı kollarıma iterken soruyorum.

"Aşırı odaklanmanın nedenini buldum."

"Yeni masa örtüsünün daha çok çalışmamı sağladığını sanmıyorum, Willow," diyorum ve kâğıtları yere bırakıp omuzlarını kavriyorum.

"Paspas değil, paspasın altındaki şey. CC sana küçük bir sürpriz yaptı," diyor ve ellerimi üzerinden çekip masamdaki her şeyi hızla toplamaya devam ediyor.

Çılginca ısrarını daha fazla sorgulamıyorum ve koyu renkli pürüzsüz ahşap ve yüzeyi boyunca uzanan lacivert dikdörtgen deri paspastan başka bir şey kalmayana kadar masamı soymaya devam etmesine izin veriyorum.

"Bu onura nail olmak ister misin? Çok heyecanlandığım için kıpırdanıyorum, kararınızı çabuk verin." Tırnaklarını masaya vurarak neşeleniyor.

"Neyin onuru?" Ben soruyorum. Hâlâ kafam karışık ve davranışlarından biraz daha endişeliyim.

Oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor, sonra da sanki neden bu kadar heyecanlandığını zaten bilmem gerekiyormuş gibi paspası işaret ediyor. "Paspası kaldır. Göreceksin. Hadi, sadece bana güven, lütfen."

Sandalyemi iterek önümden çekiliyor, sonra kolumdan tutup masamın ortasına gelene kadar beni çekiyor. İçindeki heyecan göğsümden taşıyor ve aklımdan milyonlarca soru geçerken ona bakıyorum, ama bu kadar heyecanlı ve şaşkınsa, görülecek bir şey olduğuna inanmaya karar veriyorum.

Muhtemelen onun yapabileceğinden daha hızlı ve heyecansız bir şekilde paspası masanın üzerinden kapıyorum.

Deri parmaklarımdan kayıyor ve ağızım açık bir şekilde masamın yüzeyine bakarken duyulabilir bir tokatla yere çarpıyor. Yemin ettiğim gibi ahşap değil, cam. Kalın şeffaf tabakanın altında, büyük bir mavi kristal levha üzerine güneş şeklinde dizilmiş yeşil, kırmızı, mermer ve mor taş parçaları var.

Avucumu ortasına koyduğumda, sakın bir odaklanma dalgası içimden geçip gidiyor ve zihnimdeki yapılacaklar listesi daha önce hiç görmediğim kadar net bir şekilde düzenlenmeye başlıyor. Sanki tüm dikkat dağıtıcılar kaçıp gitmiş ve geride sarsılmaz bir zihniyet bırakmış gibi.

Willow parmaklarını elimin üzerinde gezdirerek, "Bunları yeni öğrendim," diye fısıldıyor.

"Bu nedir prenses?" Elimi bardaktan çekerken soruyorum ve güç beni serbest bırakırken keskin bir nefes çekiyorum.

Tırnağı güneşin dış hatlarını çizerken, amfi odasını sessiz bir detayla anlatmaya başlıyor. Dün gördükleri karşısında sarsılmıştı ve kristallerle dolu bir oda olması dışında oda hakkında pek konuşmak istemiyordu. Şimdi, bireyler ve bir Nexus olarak sahip olduğumuz birçok gücü temsil eden nadir, güçlü taşları anlatırken onu büyük bir hayranlıkla dinliyorum.

En hafif tabiriyle ilgi çekici.

Amcam her şeyin taşlara bağlı olduğunu düşünürdü. Çılgınca.

"Anladığım kadarıyla zamanla yeteneklerinizi daha da geliştirecekler. Bu güçlenmenin seni kontrol etmesinden ziyade sen onu kontrol etmeye başlayacaksın. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum."

Sesinde saklamaya çalıştığı hafif dalgalanmayı fark edince elim hiç düşünmeden onu kendime çekmek için uzandı. Görmesi bize başka türlü sahip olabileceğimizden daha fazla avantaj sağladı, ama bundan nefret ediyorum. Amcamın ona verdiği her şey için minnettarım ama bu değil. "Hediye, prenses. Sadece bir tane var." O gözlerini devirirken

ben kıkırdıyorum,

Sonra parmaklarımı omurgasında gezdirirken yumuşak bir sesle, "Ayrıca, şu anda yeteneğimi geliştirmedim. Bilmiyorum. Beni geliştirdi."

"Sıkı çalışman, adanmışlığın, odaklanman, azmin. Bunların hepsi kişiliğinin önemli parçaları. Bunların birer yetenek olduğuna inanıyorum. Kendi başlarına. Kristaller senin tüm doğal güçlerini geliştirdi."

Delici gümüş gözlerinde parlayan gurur, boğazımın arkasında bir uğultunun titreşmesine neden oluyor. Sözlerinin gerçekliğini göğsümde, bağımızın şarkı söylediği yerde hissedemesem bile, yüz hatlarındaki bağlılık ve kendinden eminlik bana bilmem gereken her şeyi anlatırdı.

Yüzü kızarak karardığında dudağım yukarı kalkıyor ve aç bakışlarımdan yüzünü çeviriyor. Ondan saklamak için zahmet etmiyorum. Kadınınızın size, yaptığınız her şeye sarsılmaz bir güven duyuyormuş gibi bakması kadar seksi bir şey yoktur.

"Corentin," diye fısıldıyor vücudu irkilirken.

Ses tonundaki şaşkınlık, yükselen arzuyu anında bastırıyor. Sanki bir hayalet görmüş gibi ve hemen kollarımı ona doluyorum.

"Neyin var?"

"Bak," diyor parmağıyla yeri işaret ederek.

Bakışlarım onun yönünü takip ediyor, vücudumun verdiği tepkiyle birlikte ben de irkiliyorum.

Corentin.

Deri minderimin arkasına bantlanmış bir harfin üzerine yazılmış adıma ters ters bakarken nefesim kesiliyor. Sadece el yazısından bile kimden geldiğini ikimiz de biliyoruz.

Tek yapabildiğim sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona bakmak. Yine de kardeşim gibi okumamak için kendimi kontrol edemiyorum. O parşömenin üzerinde ne yazdığını bilmek zaten içimde iltihaplanmış bir ihtiyaç.

"Sana bir dakika verebilirim," diyor Willow usulca, ben eğilip mektubu çekerken.

"Hayır, kal," diye emrediyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve sandalyeme gömülürken onu kucağıma çekiyorum.

Onu göğsüme yatırıp mektubu benimle birlikte okuyabileceği bir pozisyona getiriyorum. Onun bilmesini istemeyeceğim hiçbir şey söyleyemez. Tüm başarısızlıklarımın ve annemin buraya geldiğimizden beri paylaşmaya karar verdiği birçok utanç verici hikâyenin farkında.

Willow'un saçlarını karıştıracak kadar sert bir nefes bırakarak, onu terk eden kahkahanın kalbime işlemesine ve çılgın ritmini sakinleştirmesine izin veriyorum. Bu ince parşömenin ağırlığı sanki binlerce kiloymuş gibi hissettiriyor, yine de mührünü kolayca yırttığım için çok kırılgan.

Şimdi ya da asla.

Yeğenim,

Odanızı tamamlamanın en zoru olduğunu itiraf etmeliyim. Kendime sayısız kez şunu sordum: "Her şeyi kendisi için yapan biri için ne yaparsın? Hayatının büyük bir kısmını başkalarının ihtiyaçlarına adayan ve kendi keyfini çıkarmayı ihmal eden biri için." Sonra kafama dank etti. Bu tam olarak sensin, oğlum. Başkalarının refahında zevk ve mutluluk buluyorsun. Kendine olan maliyetine rağmen.

Sen birçok şeyin ilkisin Corentin. İlk doğan, sabah ilk uyanan, ilk ortaya çıkan, ilk işini yapan, ilk plan yapan, ilk karar veren, en genç müdür olan.

Ayrıca pek çok kez sonuncu oldunuz.

Günü en son bitiren, en son dinlenen, yemek masasına en son gelen, en son yemeğini yiyen, en son gece başını yastığa koyan.

Pek çok ilk. Çok fazla son. Bir sürü sorumluluk.

Senin için bu yükümlülüklerin bazılarını hafifletmekten başka bir şey istemedim, ama gerçekte sana daha fazlasını verdim. Bu benim için yutulması zor bir haptı çünkü üstesinden gelebileceğinizi bilmeme rağmen, bunu yapmak zorunda kalmanızı istemedim. Hiçbirinizin benim yaşadıklarımla yüzleşmesini istemedim ama ne yazık ki hepiniz daha fazlasıyla yüzleşeceksiniz.

Bu yüzden tek çözümüm size kendiniz olmaya devam etmeniz için gereken araçları vermek ama aynı zamanda size çok yabancı gelecek, zaman zaman yanlış gelecek yanınızı bulup kucaklamaktır.

Şu anda masanızda gömülü olarak bulduğunuz her bir kristalin amacı size açıklandı ve sürekli pratik yaparak onların yetenekleri üzerinde kontrol sahibi olacağınızı teyit edebilirim. Çok geçmeden, uçtığınız her şeyi hatırlayacaksınız. Çalışmanın kendi kendine tamamlanmasını sağlayan bir sihir ya da büyü yoktur. Hepsi sen ve senin bilgi birikimin, sadece yorulmak bilmeyen konsantrasyonun sayesinde daha hızlı bir şekilde.

*Bu benim sana hediyyem,
yeğenim. Zaman.*

Şu anda kaçırabileceğin çok fazla şey var. Sana verilen anları yakala ve asla bırakma.

Seninle gurur duyuyorum Corentin. Yaptığın her şeyle. Kim oldun ve kim olmaya devam edeceksin.

*Kendine iyi bak,
oğlum. Orien Amca
xoxo.*

Mektubu tekrar tekrar okurken ellerim titriyor. Bana son zamanlarda hayatımda çok geçici olduğunu hissettiğim bir şey verdi. Hiç durmayacakmış gibi görünen hayali bir saate karşı yarış.

Willow da bunu hissediyor, kardeşlerim de. Hepimiz bir zaman darlığı içinde olduğumuzun baskısını hissettik. Bu savaşta çitayı yükselten düşmanımıza karşı diyarda hamleler yaptık. Kalan gizemleri yavaş yavaş çözerken her gün sessiz bir yoldaş. Misilleme olmamasına rağmen, bir şeyleri harekete geçirdiğimizi biliyoruz.

Öne doğru eğilerek mektubu en üst çekmeceme yerleştiriyorum ve kendimi işime kaptırdığım her an kolayca çıkarıp okuyabiliyorum. Beni önemseyen insanlar olduğunu hatırlatan bir not olarak orada kalacak. İş bekleyebilir.

*Bu benim sana hediyem,
yeğenim. Zaman.*

"Söylesene prenses, öğleden sonranın geri kalanında ne yapmak istersin?" Sessizce soruyorum ve boynunun kenarına bir öpücük konduruyorum.

"Yapacak başka işlerin yok mu?" diye soruyor, başını çevirip bana bakarak.

"Bunu daha sonra halledebilirim. Şimdilik günümün büyük bir kısmı açıldı."

Yüzünü kaplayan nefes kesici gülümseme kalbimin bir kez daha göğsümde çılgınca çarpmasına neden oluyor. Tıpkı ejderha formundayken onunla birlikte ata bineceğimi söylediğim zamanki gibi, şimdi de sanki ona diyarın en büyük hediyesini vermişim gibi bana bakıyor.

Günümü onunla geçirebilmenin benim için her şeyden daha önemli olduğunu o kadar az biliyor ki.

"En yeni yeteneğin üzerinde daha fazla çalıştın mı?" diye soruyor.

"Çalıştım," diyorum kendimden emin bir şekilde, iki kişi daha etrafını sardığında onu terk eden nefesine sırtarak.

Kopyalarımı beni taklit etmekten daha fazlasını yapmalarını nasıl emredeceğimi kendime öğretmeyi başardım. Yeterli konsantrasyonla, farklı pozlar vermelerini, bağımsız hareket etmelerini ve o ve Caspian'ın gölgeleriyle yapmayı öğrendikleri gibi daha sağlam bir formda durmalarını sağlayabilirim.

Buna uzun süre dayanamam ama ustalaşmak için her türlü niyetim var. Özellikle de içlerinden birine çenesini yukarı kaldırmasını emrettiğimde dudaklarından baş döndürücü küçük bir inilti döküldüğünde.

"Bu oldukça şık bir hediye," diyor nefes nefese ve sikim onun boğuk tonuna hemen karşılık veriyor.

"Nedenmiş o prenses? Dört erkek sana yetmiyor mu?" Boynundaki düzensiz nabzın üzerine öpücükler bırakırken soruyorum.

"Dört yeterli ama..."

Titrek nefesi dudaklarıma sinsi bir gülümseme getiriyor ve "Cümleni bitir" demeden önce omzunu hafifçe ısıyorum.

"Senden kat kat var. Bu korkutucu derecede seksi."

Parmaklarımı kalçalarının iç kısmında gezdirirken bacakları elim için otomatik olarak ayrılırken onaylayarak mırıldanıyorum. Amından gelen sıcaklığı hissedebiliyorum ve benim için çoktan sıırıslıklam olduğunu biliyorum.

"Bu kadar korkutucu olan ne prenses?"

"Tıpkı senin gibi hükmedici bir duruşları var. Korkmakla çok tahrik olmak arasında gidip geliyorum," diye dürüstçe itiraf ediyor.

"Hangisi olduğunu görelim," diyorum parmaklarım kaygan amını okşadığında alçak sesle hırlamadan önce. "Neden iç çamaşırı olmayan bir elbise giyiyorsun?"

"Hayal kuruyorum." Ben klitorisinin etrafında dönmeye başladığımda inliyor.

"Demek buraya sikilmek niyetiyle geldin, ha?" "Evet."

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Yansımalarımın birleşmesini emrederek, zihinsel olarak kendimi soyunurken hayal ediyorum ve sanki yeteneğim gerçekten benim kontrolümdeymiş gibi, talimatları takip ediyor.

"Gözlerini aç ve bacaklarını açabildiğin kadar aç bebeğim. Bırak da amını göreyim."

"Ama-"

Elim kalçasının iç kısmına vurarak tartışmasını susturuyor ve nefesi odada yankılanırken bana doğru eğiliyor.

"Aferin kızıma. Şimdi ben seni izlerken sen de beni izle," diye fısıldıyorum kulağına, bacakları benimkilere dolanıp tamamen açılırken.

Pantolonumu indirip sikimi serbest bırakırken, yansımama yavaşça kemerini çözmeye başlamasını emrediyorum. Gerçekçi olmak gerekirse, tüm kıyafetleri ortadan kaldırabilirdim ama kıvranışına ve ağzından dökülen yumuşak inlemelere bakılırsa prensesim gösterinin tadını çıkarıyor.

"Corentin," diye inliyor kendimi yumrukladığımda.

Gerçek ben ve yansıması.

"Beni izle. Beni, hediyemi, her şeyi senin için nasıl çözdüğünü izle." Aletimi hizaladığımda inliyorum ve onun sıcak çekirdeği beni içine çekmek için elinden geleni yapıyor.

O kadar ıslak ki, sikimden aşağı damlıyor ve yumruğumun aşağı yukarı kaymasını kolaylaştırıyor. Kendi klitorisimle senkronize olarak onun klitorisini daire içine alıyorum.

Hareketlerim ve yansımam yaklaştığında, ucumun etrafında o kadar sıkı kenetleniyor ki neredeyse kendimi içine batırıyorum.

"Bu formu koruyabilir misin?" diye soruyor pantolonunun altından.

"Bunu öğreneceğiz prenses." Sikimi bırakıyorum ve elimi saçlarına doluyorum.

Bağlarımnda zonklayan arzudan ne istediğini biliyorum. Aynı anda hem sikimi emmek hem de benim tarafımdan becerilmek istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?

"Siktir." Dişlerimin arasından tıslıyorum. "Bunu beklemiyordum."

"Ne?"

"Hissediyorum. Yansımama ne yaptığını hissediyorum."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Gergin sorusu başımı sandalyeme yaslamama neden oluyor ve göğsümden bir inilti dökülüyor. Hoşuma gidiyor mu? Ne soru ama.

"Amını ve ağzını aynı anda alabiliyorum prenses."

"Bu alemdeki en harika duygu."

Boğazının arkasından mırıldandığında, sert bir hamleyle içine giriyorum. Çifte his neredeyse dayanılmaz ve kaslarım geriliyor. Yansımama yaptığı her şeyi on kat daha fazla hissediyorum.

Yansımam ve kendim üzerindeki kontrolümü sürdürmem neredeyse imkansız, bu yüzden sonunda hareketlerim tek bir hareket olarak birleşiyor. Amına yaptığım her acımasız pompa onun ağzında taklit ediliyor. İnliyor ve açgözlülükle mırıldanıyor, ona verdiğim şeyin her santimini alıyor.

"Gel prenses. Sikimi boş," diye emrediyorum.

Klitorisinin etrafında daha hızlı dönerken, hareketleri çaresizleşiyor. Zevki o kadar güçlü bir şekilde içinden geçiyor ki omurgamı deliyor ve yansımam üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum. Çığlıklarının sesi ofisimde yankılanıyor ve kalçalarını kavrayıp onu içimde parçalanana kadar üzerime bastırıyorum.

Tekrar göğsüme yığılıyor ve ikimiz de nefesimizi tutarken ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Şu anda istesem bile kalkıp yürüyebileceğimi sanmıyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Ofisimin köşesinden iki yavaş alkış sesi geliyor ve kardeşlerimin bakışlarıyla karşılaşıyorum, Willow'un irkilerek "Kahretsin" demesine kıkırdıyorum.

Draken'ın yüzünde aç bir sırıtış vardı, Caspian ise başını yana eğmiş, az önce ne izlediğini anlamaya çalışıyordu. Draken'la birlikte alkışladığını fark ettiğinden bile emin değilim. Tillman kollarını kavuşturmuş, hayranlıkla bakıyor.

"Kıskandım mı yoksa gerçekten etkilendim mi bilmiyorum patron. Ve küçük gezgin, her zamanki gibi olağanüstüydün. Neredeyse pantolonuma boşalıyordum."

"Cidden, Draken," diye homurdandım.

"Etkilendim, ejderha, cevap bu. Kendini kopyalayıp beni beceremediğin için kıskançlık yapma," diyor Willow, hepimizi inleyen küstah bir ses tonuyla.

"Pis ağız, küçük savaşı," diyor Tillman Willow'un yanına gelip alnına bir öpücük kondururken.

"Biraz mahremiyet belki? Tanrı aşkına, hâlâ onun içindeyim," diye zihinsel olarak bağırıyorum.

Tüm bunlar kardeşlerimin gülüşmelerine neden oluyor ve Caspian gelip Willow'u kucağımdan kaldırmayı görev ediniyor. Willow hiç tereddüt etmeden Caspian'ın göğsüne sarılıyor ve Caspian çelişkili bir ifadeyle ona bakıyor. Kendimi uzaklaştırırken başımı sallıyorum ve içimden gülüyorum çünkü ne söyleyeceğini biliyorum.

"Yaramaz küçük Primary."

"Nexus'umun bir üyesini arzuladığım ve bir fiyatına iki tane aldığım için mi yaramazım?" Kaşlarını çatıyor ve ben de onların bakışları karşısında sırıtiyorum.

"Mantiken hayır, ama görünüşe göre kıskanç bir pislik olduğum için evet," diyor ciddi bir şekilde.

"Aş artık bunu kardeşim. Gölgelemlerle yapabileceğin ama bizim yapamayacağımız şeyler var," diyorum oturma alanımda onlara katılırken.

Draken, Willow ve Caspian'a yaklaşırken, "Küçük gezginime istediği her şeyi ve daha fazlasını vermek için ekstraya ihtiyacım yok," diyor tüm inancıyla. "Biz harıl harıl çalışırken, siz ikiniz tuhaflaşıyordunuz. Hiç hoş değil. Hem de hiç hoş değil," diyor Willow'un boynuna öpücükler kondururken.

"Corentin bugün bir sürü iş yaptı. Aslında programın önünde gidiyor," diye övünüyor Willow, benimle gurur duyuyor ve göğsüm kabarıyor.

O hemen neler olduğunu anlatmaya koyulurken, ben de şezlongda arkama yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştiriyor ve ağızlarının açık kalışına bakarak sırtıyorum.

Bugün benim için her yönden bir zaferdi.

Alabileceğim her galibiyeti alacağım.

On bir

Söğüt

Bu tarlanın güzelliği nefes kesici.

Draken'in sıcak göğsü sırtıma yaslanmışken ve güneş batarken, uzaktaki ağaçlar çiçekleri renk dalgaları içinde dans ediyormuş gibi göstermek için doğru miktarda ışık yayıyor. Mükemmel bir an.

Büyüleyici. Huzurlu.

Keşke sonsuza kadar onun kucağında oturabilseydim ama yapmam gereken bir şey ya da yapmam gereken bir şey var.

Şu anda hatırlamam gerekiyor ama hatırlayamıyorum. Zihnim dikkat etmem için başımın etini yiyor ama neye dikkat edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Kes şunu. Odaklanmamız gerek." Draken'i iterek kıkırdıyorum.

Gülüşüm neden bu kadar komik geliyordu?

"Neye odaklanmamız gerekiyor? Bir çiçek tarlasındayız ve hiçbir şey yapmıyoruz." Beni sırt üstü yatırıyor ve boynuma öpücükler kondurmaya devam ediyor.

"Draken," diye ciyaklıyorum. "Yine de bir şeyler yapmalıyız."

Öpücükleri göğsümden aşağı doğru inmeye başladığında beni dinlemiyor ve vücudum aklımdaki şüpheleri bir kenara itiyor. Elleri kalçalarımın usulca kayıyor ve ben ona doğru eğilerek daha yukarı çıkması için yalvarıyorum.

Bekle, sıcaklığı nerede? Elleri soğuk.

Onun dokunuşu her zaman sıcak, ateşli ve her zaman benimkini yüzeye çıkmaya çağırıyor.

"Draken, bekle. Doğru olmayan bir şey var."

Bana bakıyor ve sanki bu ona hiç yabancı gelmiyormuş gibi başını yana eğiyor. Bakışını taklit ediyorum ve o konuşmaya başlayana kadar uzun bir süre bu pozisyonda kalıyoruz ama artık sözlerini duymuyorum. Kendimi konsantre olmaya zorlarken gözlerim kısılıyor ve onun gözlerindeki şaşkın bakış yavaş yavaş duyularıma netlik kazandırıyor.

Bu bir rüya. Ben rüya görüyorum.

Lanet olsun. Çok gerçekçi görünüyor.

"Burada ne yapıyoruz, Draken?" Sessizce soruyorum.

"Dinleniyoruz tabii ki küçük gezgin. İstersen başka şeyler de yapabiliriz," diyor kaşlarını oynatarak.

Bir kahkaha atıyorum çünkü hayalimdeki adam gerçekteki adama o kadar benziyor ki, durumu netleştirmek için tüm zihinsel gücümü kullanıyorum. Artık bunun gerçek olmadığının farkındayım, ama kahretsin, öyle hissettirmiyor ve bir parçam gerçekten teslim olmak ve rüyanın beni ele geçirmesine izin vermek istiyor. Fanteziye küçük bir kayma olsa, hemen mutlu cehaletime geri dönerdim.

Ama yapamıyorum. Sebepsiz yere berrak rüyalar görmüyorum. "Bir anlığına bana odaklan ejderha," diye mırıldanıyorum usulca.

"Tek odaklandığım şey sensin." Bana gülümsüyor ve izin verdiğim başka bir öpücük için eğiliyor.

Her iki yanağını da kavrayarak yüzünü bana bakması için geri çekiyorum. "Burada olmamızın bir nedeni var mı ejderha? Bana söyleyebilirsin," diye fısıldıyorum dudaklarına usulca.

Eğilerek nefesi kulağıma değiyor ve benden kaçmak isteyen ürperti bastırıyorum.

Kahretsin, bu çok gerçek. "Yalnız değiliz."

Onu daha yakına çekmeye çalışıyorum, bunun ne anlama geldiğini soruyorum ama parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, kelimenin tam anlamıyla. Rüyamdaki Draken kaybolup gidiyor ve ben dik oturup etrafıma bakıyorum.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Ayağa kalkıp yavaşça daireler çiziyorum. Rüyamdaki Draken'dan hiçbir yerde iz yok. Aslında çiçekler ve ağaçlardan başka bir şey yok. Yine de yalnız değilim. Şimdi dikkatimi çektiğine göre, gözlerin beni izlediğini hissediyorum.

"Göster kendini. Ne istiyorsun?" Dönmeye devam ederek bağıriyorum.

Bir dalın çatırdaması vücudumu gürültüye doğru savurmama neden oluyor ve tarlaya ağır bir sessizlik çökmesine rağmen, hayatımda bir gün bile karşılaşmadığım bir adamla yüz yüze geldiğimde sağır edici oluyor.

Simsiyah saçları sıkı bukleler halinde yüzünü çevreliyor ve solgun tenine göre geceden daha karanlık görünüyor. Gözleri hem mavi hem de yeşil dokunuşlarla parlak olsa da, neredeyse hiç yaşam barındırmıyor. Orada bir yerde bir parıltı görüyorum, ama çok çok aşağıda. Ben ona dik dik bakarken o kımıldamadan duruyor, bana bakıyor.

Kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını bilmeme rağmen onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var. E.F. üniforması, cübbesi ya da bizim giydiklerimize benzeyen herhangi bir şey giymediği için kıyafetleri bana hiçbir ipucu vermiyor.

"Bekle!" Arkasını dönüp ağaçların arasından uzaklaşırken bağıriyorum.

Peşinden koşarken ayaklarım zihnimden daha hızlı hareket ediyor. Burada bulunma sebebi her neyse, bunu bilmem gerekiyor. Onunla konuşmam gerek. Bu şimdiye kadar gördüğüm en garip rüya yürüyüşü.

ama her seferinde Uсталık'ı bitirmeye bir adım daha yaklaşıyoruz. Bana ne için ihtiyacı olduğunu bilmeden gitmesine izin veremem.

"Lütfen dur. Sana zarar vermeyeceğim," diye sesleniyorum olabildiğince yüksek sesle, aramızdaki mesafe açılmaya devam ederken.

Kahretsin, bunun bir rüya olması için çok hızlı.

Birdenbire durup topuklarının üzerinde dönerek bana öyle bir kinle bakıyor ki, ondan yaklaşık yirmi adım ötede çarpan ayaklarımı durduruyorum. Ondandır dalga dalga yayılan nefreti hissediyorum ve bedenim bu nefretin baskısı altında geriliyor.

Bu adama ne yapmış olabilirim bilmiyorum ama her ne olduğuna inanıyorsa, çok güçlü. Benden gerçekten nefret ediyor.

"Bana zarar vermez." Bana bir adım daha yaklaşarak şakayla karışık gülüyor. "Bunu zaten fazlasıyla yaptın."

"Nasıl? Seni tanımıyorum bile," diyorum usulca, ellerimi önüme uzatarak.

"Hayır, doğrudan değil. Ama senin hakkında her şeyi biliyorum Willow. Ve kardeşime yaptıkların için seni öldüreceğim."

Kardeşine mi?

"Hayır, bekle, lütfen dur."

İleri atıldım ama çok geç kalmıştım.

"Bekle," diye bağırdım, yatakta doğruldum.

Uzuvlarım hâlâ kaçmaya çalışıyormuşum gibi etrafımda savruluyor ve bu sırada tüm adamlarımı uyandırıyorum. Tillman ve Draken bir milisaniye içinde elementleri ve hediyeleri hazır halde yataktan kalktılar. Corentin'in vücudu ben yatağa bastırılana kadar benimkine çarpıyor ve görüşümü çalacak kadar kalın gölgeler üzerimizi örtüyor.

"Tehdit nerede?" Corentin, "Willow, neler oluyor?" diye sorarken Tillman da aynı anda bağılıyor.

"Her şey yolunda. Herkes geri çekilebilir. Bu bir rüyaydı." Zihinsel olarak nefes nefese kaldım.

Rüyanın telaşı ve uyanıp herkesin ödünü koparmak ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı. Corentin'in ve adrenalinin ağırlığı altında zorlukla nefes alabiliyorum ama sözlerim herkesi sakinleştiriyor gibi görünüyor. Kara bulut yavaş yavaş dağılıyor,

Corentin zarif bir şekilde üzerimden kalkıyor ve beni kucağına çekiyor.

"Ne rüya ama, Primary," diyor Caspian yatağın kenarından kalkarak.

"Biliyorum. Herkesi korkuttuğum için özür dilerim. Çok garipti. Şimdiye kadar yaptığım en tuhaf rüya yürüyüşü."

Rüya hakkında onlardan bir şey saklamaya gerek duymuyorum çünkü değerli bir şey öğrenmedim ve ben konuştuğça onların kafa karışıklığı daha da artıyor. Ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokken benim yerime bir şeyler çözmelerini beklediğimden değil, ama onların belirsizliği beni daha da kötü hissettiriyor.

"Bildiğimiz kadarıyla kimsenin kardeşine bir şey yapmadın. Yani, belki birçok savaşımızdan birinde Nexus'ta bulunan bir Ustalık üyesini öldürdün, ama o zaman bile, neden onlara yardım etmek için onlara gönderildin?" Draken soruyor.

"Aklıma gelen insanlar gerçek Nexus'lar değildi, bu yüzden ona zarar verme konusunda bu kadar güçlü hissedeceklerini sanmıyorum. Bu sadece onların Ustalığa olan saçma sadakatleri olurdu ve onun yardımını istemezlerdi," diyor Caspian acı bir şekilde.

"Evet, bilemiyorum. Gerçi kimsenin kardeşine doğrudan zarar verdiğimi de hatırlamıyorum. Son birkaç savaşta, Mastery üyelerinden oluşan büyük grupların çoğunu öldürdük. Yüksek sesle söylediğimde kulağa oldukça kötü geliyor ama çok fazla esir almıyoruz..."

"Aman Tanrım."

"Ne?" Corentin, Caspian ve Draken aynı anda soruyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Tillman ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Az önce düşüncelerimi duydu, yani biliyor.

"Trex," diye fısıldıyorum.

"Ne olmuş ona?" Draken soruyor.

"Bu onun kardeşiydi. Dec'ti o. Rüya Gezgini," diyorum her birine bakarken kocaman gözlerle. "Vay anasını, o benim rüyamdaki yürüyüş değildi. Bu benim gerçek rüyamdı ve o da rüyama girdi."

Hepsi birden konuşmaya ve sorular sormaya başlıyor. Odadaki gürültü o kadar artıyor ki gözlerimi kapatıp elimi kaldırarak durmalarını istiyorum. Tüm bunlar olurken, kızgın duyguları göğsümü ezip geçiyor. Söylemeye gerek yok, adamlarım

Başka bir adamın rüyalarımaya girip bir de üstüne beni tehdit etmesinden çok mutluyum.

"Onu öldüreceğim," diyor Caspian karanlık bir sesle.

"Onu öldüreceğiz," diye onaylıyor Draken, kolayca başını sallayarak.

"Kimse kimseyi öldürmeyecek. Trex'le konuşmamız gerek. Bu çok daha mantıklı," diyorum yorganı üzerimden atıp yataktan kalkmaya çalışarak.

"Bir saniye bekle prenses. Şu anda hiçbir yere gitmiyoruz. Herkes sakın olsun ve yatağına geri dönsün. Ne yapacağımıza sabah karar verimiz," diyor Corentin, ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Hepsinin gözleri ışı ışı ve kuyrukları dik.

Kimse tekrar uyumayacak.

Bizim de uyumamıza gerek yok. Sanki her şey mükemmel bir şekilde planlanmış gibi, Tillman'ın kronometresi odada bangır bangır çalmaya başlıyor ve hepimiz başımızı çevirip ona bakıyoruz.

"Sabah vakti geldi majesteleri. Hazırlanma zamanı," diye emrediyorum yataktan fırlayıp duşa doğru koşarken.

Mırıltılı sesleri su spreyinin altında beni takip ediyor ama kimse beni durdurmaya ya da yavaşlatmaya çalışmıyor. Belli ki mesajı almışlar çünkü ben banyodan çıktığımda, tamamen giyinik ve gitmeye hazır bir halde odam terk edilmiş oluyor.

Onları acele ettirmek için odamdan çıkarken, koridorlarının köşesini döndüğümde her birinin odalarından geri adım atması saat gibi işliyor ve yüzümde küçük bir sırıtış belirmesine izin veriyorum.

"Hepiniz bana katılmalıydınız. Elbette banyolarınız var ama benimki hepimize yetecek kadar büyükken onları kullanmanın ne anlamı var?" Her biri inleyip koridorda ilerlemeden önce koruyucu çemberlerine girmemi beklerken sırıtışım tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

Tillman omzunun üzerinden bakarak, "Her sabah seninle duş almamamızın bir nedeni var, küçük savaşçı," diyor.

"Öyle mi? Neymiş sebebi?"

"Çünkü suyu akıtırız, küçük gezgin," diyor Draken kendi seksi küçük gülümsemesiyle.

"Su tükenmez."

"Orada geçirebileceğimiz zamanı küçümseme, Primary. Bu sabah bir şeyler yapmak istedin. Bunu açıkça belirttin. Sana katılsaydık bu olmayacaktı," diyor Caspian arkamdan ve tüylerimi diken diken ediyor.

Elementra.

"Muhtemelen haklısın. Bir dahaki sefere," diyorum nefes nefese.

İkisi de benim telaşlı halime kıkırdıyor ve bunun tek yaptığı içime daha fazla sıcaklık göndermek oluyor.

Bu lanet olası bağ kurma balayı dönemi beni bu adamlar için azgın bir obur yapıyor.

"Önce kahvaltı yapacağız, sonra gideceğiz. Codi az önce mesaj attı ve Trex'in bu sabah iyi olmadığını, bu yüzden yavaş hareket ettiğini söyledi. Kalkıp gitmesi için ona biraz zaman vereceğiz," diyor Corentin iletişim cihazına kaşlarını çatarak bakarken.

Tüm kirli düşünceleri kurutmanın bir yolu da bu.

"Onun için bir çözüm bulmalıyız. Ölecek," diyorum sessizce.

Gerçekten de Keeper'a vardığımızda Trex ve Layton'ın sorunlarını kolayca çözebileceğimizi düşünmüştüm. Yeni hayatlarında onlara yeni bir başlangıç yapacağımızı.

Trex'in Summum-Üstadı hakkında söylediklerini, rünü düşerse kardeşlerini öldüreceğini bildiğini hiç düşünmemiştim bile. Acı gerçek şu ki Trex bu riski almak istemiyor ama bu da onu yavaş yavaş öldürecek.

"Yemeğimizi yedikten sonra gidip Bekçime bize katılmasını söyleyeceğim. Belki bu arada ne yapabileceğimize dair bir fikri ya da tavsiyesi vardır." Draken hatasını örtmek için öksürerek teklifte bulundu.

Minnetle gülümsüyorum ve neredeyse Bekçi diyeceği şey hakkında bir şey söylemiyorum. Birlikte ve Tanith'le daha fazla zaman geçiriyorlar. Bunu itiraf etmeye hazır olmasa da bu onu etkilemeye başlıyor. Zorlamamaya çalışıyorum ama bağın gözlerimin önünde kurulduğunu görebiliyorum.

Corentin'in bana yavaşlamamı emretmesine ve henüz ayrılmayacağımızı söylemesine rağmen açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi kahvaltımı mideye indiriyorum. Lyker ve Aria'nın da bizimle şifa kanadında buluşacağını söyledi, yani artık gerçekten gitmeye hazırım. Trex istediği kadar vakit geçirebilir.

bu sabah ihtiyacı var ve kardeşim ve en iyi arkadaşlarımdan biriyle arayı kapatmaya çalışırken onu acele ettirmeyeceğim.

"Haydi, küçük gezgin. Bacağını ne kadar zıplatırsan ejderham o kadar endişelenir. Gidip Keeper'ı bulalım ve ona planı anlatalım. Çocuklar o zamana kadar gitmeye hazır olurlar." Draken elimi tuttu ve beni sandalyemden çekti.

"Şükürler olsun. Tüm bu zıplamalar midemi bulandırıyor," diyor Caspian ukala bir sırıtışın arkasından.

Saçmalıyor. Her ikisi de akışkan ve sürekli hareket halinde olan su elementi ve gölgeleri sayesinde hareket hastalığına yakalanmadığını gayet iyi biliyor.

Dışarı çıkmadan önce Tillman ve Corentin'e birer öpücük veriyorum, Caspian'a da biraz havamdan üflüyorum ve o kitabındaki yerini kaybederken gülerek kahvaltı salonundan çıkıyorum. Karanlık kıkırdaması beni koridorda takip ediyor ve göğsüm onun intikamını alma beklentisiyle sersemliyor.

"Gerginliğini ve stresini azgınlığın arkasına saklıyorsun." Draken beni kolunun altına alıyor ve irkiliyorum.

Kahretsin, son zamanlarda bunu nasıl yapıyor? Caspian gibi, bana saçmalıklarımı söylüyor. "Ben değilim." Öyleyim.

Homurdanıyor, başını sallıyor ve bana dünyanın en kötü yalancısıymışım gibi bakıyor. "Beni aptal yerine koyma. Benden saklanamazsın. Aramızdaki bağın bu cinsel dürtüyü tetiklediğini biliyorum ama şimdi bunu sen kışkırtıyorsun."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum." İçimi çekiyorum, yüzümde gergin bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Sadece kendimi karmakarışık hissediyorum. Artan azgınlığıma odaklanmak her şeyden daha kolay. Harekete geçmesek bile, son zamanlarda hissettiğim en hoş duygu bu," diyorum ona dürüstçe.

"Bana karşı dürüst ol, küçük gezgin. Elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Aklını en çok karıştıran şey nedir? Hiç bitmeyen boktan liste dışında."

"İşte cevap bu, ejderha. Hiç bitmeyen ve büyümeye devam eden boktan listemiz. İlk olarak yüzleşmem gereken en büyük sorunun ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden her zaman hepsini düşünüyorum. Ayrıca, amplifikatör odasında başıma gelenlerin beni gerginleştirmesi de yardımcı olmuyor.

her şey hakkında. Sarayın yakılıp yıkılmasını falan bekliyorum."

"Öncelikle, ikimiz de biliyoruz ki hiçbir şeyin yanması konusunda endişelenmemize gerek yok. İkimiz birlikte her türlü yangını söndürebiliriz. İkinci olarak, en büyük sorunun ne olduğunu düşündüğünüze karar verin ve oraya odaklanalım. Şimdiye kadar öğrendiğimiz bir şey varsa, küçük gezgin, o da bir sorun diğerine yol açar, sonra bir başkası ve sonra hepsini bir kerede çözeriz," diyor kendinden emin bir şekilde.

Bu kadar basit olmadığını iddia etmek istiyorum. İşler bizim için öylece yoluna girmiyor, ama bunu düşündüğümde dilimi ısıyorum.

Olan şey tam olarak bu.

O kadar basit ya da sorunsuz değil. Her zaman bazı şeylerle yüzleşmek zorundayız. Tehlikeli durumlara düşeriz. Ama öyle ya da böyle, birden fazla sorunun cevabı aynı anda ortaya çıkıyor.

"Haklısın," diyorum, kolunu sıkıyorum ve derin bir nefes vermeden önce ona gülümsüyorum. *En büyük sorun.* Günlerdir beni rahatsız eden sorun. "Kanım. Summum-Master'ın bir zulası olması ve kanımın büyülü olmayan âleme geçit açması. Orada iki şey yapmamız gerekiyor. Birincisi, kanımın sahip olduğu yetenekler hakkında daha fazla bilgi edinmek, ikincisi de zulanın nerede olduğunu bulmak. Onu kullanmaya devam edemez. Başka yerlerde ne tür sorunlara yol açtığını bilemeyiz."

Eğer bu büyülü olmayan bir alemde yaşıyor olsaydık, boynunda kanımdan bir şişe taşıyarak cinayetleri ve diğer iğrenç suçları benim üzerime yıkmasından endişe ederdim. Geçmiş nesillerin onun bir stok biriktirmesi için nelere katlanmak zorunda kaldığını düşünmek midemi bulandırıyor. Şimdi bunu kendi hakkı gibi uygun gördüğü şekilde kullanıyor.

"Tamam o zaman. Oradan başlayalım, küçük gezgin. Diğer şeyler yerine oturacak ve halledilmesi gerektiği gibi halledilecek."

Onun umursamazlığıyla omuzlarımdan bir yük kalkıyor sanki. O kadar kolay ki, telaşlanan zihnimi rahatlattı. Tabii ki karşı karşıya olduğumuz diğer sorunları düşünmeyi bırakmayacağım. Şu anda olduğu gibi, Trex'i kontrol etmeye ve ona neler olduğunu anlatmaya devam edeceğiz ama artık boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum.

"Bunu yapmana bayılıyorum," diyorum şakacı bir gülümsemeyle.

"Neyi?" diye soruyor.

"Bir şeylerin yanlış gittiğini her zaman anlıyorsun ve ben bir şey söylemesem bile daha iyi hale getirmek için tam da ihtiyacım olan şeyi yapıyorsun. Bunun için inanılmaz minnettarım."

"Sevgililer arasındaki bağ budur, sevgili Adored. Muhtemelen bunu ona da yapıyorsun ve farkında bile değilsin. Ayrıca ikinizin paylaştığı diğer bağlantıları da hesaba katarsak, ikinizden birinin diğerini atlatabilmesine şaşıyorum," diyor Keeper ve güney kanadı ile merkezi birbirine bağlayan bahçelerin köşesini döndüğümüzde ödümü koparıyor.

"Alemin neresinden geldin sen?" Elimini hızla atan kalbimin üzerine koyarak soruyorum.

Lanet olası vampir gizliliği ve duyma yetisi. Hayatta olduğum için şanslıyım. "Bu çok dramatik, Adored."

Tanith zihnimde homurdanıyor.

"Öyle mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Aslında sabah uçuşu için Tanith ve bana katılmak ister misiniz diye sormaya gelmiştim. İkinizi de aramış olmalı," diyor Keeper beni kucaklarken.

"Biz de seni aramaya geliyorduk. O bizi çağırmadı. İyileştirme kanadına gidiyoruz ve bize katılıp katılmayacağını bilmek istedik. Yardımın işimize yarayabilir," diyor Draken ve beni bırakırken omzuna vuruyor.

"Elbette. Ne konuda yardım?"

Draken Keeper'a rüyamı ve Trex'in bu sabahki durumunu anlatmaya başlarken, Tanith'in şımarık bir ejderha prensesi gibi güneşin tadını çıkardığı yere doğru yürüyorum.

"Günaydın," diyorum alnımı burnuna dayayarak.

"Günaydın, Adored. Yorgun görünüyorsun."

"Teşekkürler, Tanith. Parladığımı, ısıldığımı, güzel olduğumu söylemen gerekiyordu, biliyor musun?"

"Elbette bunların hepsi sensin, ama sen her zaman öylesin. Bugün yorgun görünüyorsun, ben de seni bu konuda bilgilendirdim."

Gülümsüyorum, başımı ona doğru sallıyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, Gaster'la neden bu kadar iyi anlaştıklarını o kadar iyi anlıyorum. Onların

bilgi birikimine sahip olsalar da, birbirlerinin şımarık arkadaşlığından yine de keyif alacaklarına eminim.

"Takdir ediyorum. İzlenimlerin giderek güçleniyor. Gerçekten zihin okuyabildiğinden ama bize söylemediğinden neredeyse eminim."

"Senin aksine, bu benim asla sahip olamayacağım bir yetenek, ama izlenimler konusunda haklısın. Giderek daha kolay ve daha ayrıntılı hale geliyorlar. Seninkiler de öyle olmalı. Büyümemin siz ikiniz sayesinde olduğuna inanıyorum, bağlarımın geri gelmesi ve bu topraklarda bu kadar çok zaman geçirmem sayesinde. Büyü çok güçlü, bunu görebiliyorum."

Ben de onunla birlikte başımı salladım. Büyüyü daha önce ben de görmüştüm ve saf, güçlü bir büyü ve onun bunu görebilmesi beni hiç şaşırtmadı. İzlenim meselesi, tam on ikiden vurdu.

Draken sihrini bize aktarabileceğini öğrendiği gün konuştukları her şeyi bana anlattıktan sonra ejderhamın sesi çok daha gür çıkmaya başladı. Onun istek ve ihtiyaçlarını belirlemek eskisinden daha kolay geliyor. Onu daha iyi anladığımı bildiği için artık tamamen sakinleşmiş görünüyor.

"Çocuklar hazır. Onlarla birlikte ısınlanmamızı mı yoksa uçmamızı mı istersiniz?" Draken Tanith'i selamlamadan önce kolunu omzuma atarak soruyor.

"Uçalım. Uzun bir yolculuk değil ve adamlara herkesi bir araya getirmeleri için zaman kazandırır."

"Kulağa hoş geliyor," diyor kocaman bir gülümsemeyle ve ben de onun istediğinin bu olduğunu ama bana seçim şansı verdiğini biliyorum. Ben de onu mutlu edecek şeyi seçtim.

Bundan birkaç saniye sonra çocuklar bize katıldı, taşınmadan önce bana hoşça kal öpücükleri verdiler ve gökyüzüne çıktık.

Draken'in eğlenceli manevraları ve kuyruklarımızı birbirine dolaması beni her zaman heyecanlandırıyor. Çocukların hepsi burada uçuşlarımda ne kadar vahşi olduğumu söylemek istiyor ama bu kesinlikle Draken'in suçu. Oynaklığı o kışkırtıyor.

Birkaç dakika süren çılgın dönüşlerden sonra düzlüğe çıktığımızda, Keeper'ın en yumuşak gülümsemesiyle bize baktığını gördüğümde kalbim ısınıyor. Ona diğer vampirlere baktığım gözle bakmam mümkün değil. Gerçek olduğunu bildiğim tüm dehşetler ve

başkaları tarafından abartılıyor, o bu tanıma uymuyor. Ama aklımı kurcalayan bir soru var.

"Sana bir soru sorabilir miyim Tanith?"

"Aman Tanrım, bu çok iyi olacak," diyor ve gözleriyle bana bir bakış atıyor.

"Çok komik. Sevgili terimi. Essemist Keep'te tatlı bir lakap gibi serbestçe kullanılan bir şey mi?"

"Yani erkeklerin sana adın olmayan şeylerle hitap etmesi gibi mi?" diye soruyor.

"Evet. Prenses, küçük savaşçı, küçük gezgin gibi. Caspian bana Birincil diyor, teknik olarak ne olduğum ve onun benim için kullandığı tatlı isim. Sanırım ben de bir prensesim ama burada ona Bekleyen Anaerkil diyorlar."

"Anlıyorum. Hayır, sevgili öyle bir şey değil. Daha çok Gölge Gezgininizin kullandığı kelimeler gibi. Sevgili kutsal bir unvandır. Sadece gerçekten sevilenlere verilir."

Bundan korkuyordum.

"Bir insanın kaç tane sevgilisi olabilir? Benim dört gerçek Nexus üyem olduğu gibi."

"Bir tane."

"Bir seferde mi yoksa?" Yavaşça sordum.

"Hayır, genç olan, bir ömür boyu. Ölümle bile kopmayan, inkâr edilemez bir bağ bu. Bu ani ilgi neden?"

"Sadece... merak."

"Bana yalan söylemeye başlama, Willow. Özgürce paylaşıyoruz," diyor ciddi bir şekilde.

"Biliyorum, ama paylaşmanın bana düşeceğini sanmıyorum," diyorum üzüntüyle, ses tonumdaki kalp kırıklığını gizlemeye çalışsam da.

Bu onun gözünden kaçmıyor.

"Ah, anlıyorum. Sevgiline gerçeği söylemenin sana düşmediğini düşünüyorsun."

"Yani biliyorsun?"

"Elbette. Lordum bu konuda konuşmadı ya da doğru düzgün yas tutmadı ama ben biliyorum. Draken'in bu diyara gelişini nasıl hissettiysem, gidişini de öyle hissettim."

"Bence Keeper ona söylerse, aralarında kalan küçük boşluğu doldurabilir. Draken annesi hakkında cevaplar istiyor ama sormaya korkuyor."

"Lordum da konuşmaktan korkuyor."

"Ne olmuş yani? Bunu sonsuza dek görmezden mi gelecekler?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum.

"Muhtemelen. Burada ölümsüz insanlardan bahsediyoruz canım. Âlemlerde istediklerini yapabilecekleri kadar zamanları olduğuna inanıyorlar. Bazen bir itmeye ya da kışlarına hızlı bir pençeye ihtiyaç duyarlar. Hangisini tercih edersen."

"Neyi tercih ederim? Yani ona söylemem gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Peki o zaman neden Keeper'a bu konu hakkında konuşmasını söylemiyorsun?"

"Oh, kesinlikle olmaz. Bu bir kavgaya neden olur ve ben de onu yiyebilirim."

Sevgilini yiyemezsin."

"Bağlandığın kişiyi yiyemezsin," diye itiraz ediyorum.

"Kesinlikle yiyebilirim. Son birkaç yüz yılda birkaç kez denedim. Oldukça hızlıdır."

Oh, bu da ne?

"Dinle Sevgili, sevgili olmanın pek çok sorumluluğu vardır. Herhangi bir romantik sıfatla bağlanmak. Bunlardan biri de haber taşıyıcısı olmaktır. İyi ya da kötü, ne olursa olsun her zaman dürüst olursun. Ne kadar zor olursa olsun. Ve karşılığında, onların duygularını teselli eden ve önemseyen kişi de siz olmalısınız. Draken'in bunu doğrudan lordumdan duymasının yarardan çok zarar getireceğine inanıyorum."

"İçinde bulunduğu çıkmazı anlamak yerine onu suçlayacaktır. Sizden gelince hem dürüstlük hem de teselli bulacaktır. Lordum hemen her konuda tavsiyelerimi dinler ama vefat eden sevgilisi konusunu açmak ikimiz için de iyi olmayacaktır. Hâlâ yas tutmanın öfkeli aşamalarında. Hiçbirinize o yönünü göstermemesine rağmen. Onu tutsak eden ve aslında hayatının aşkını ve çocuğunu ondan alan ormandan başka bir çıkışı yoktu."

Ona gitmesi gerektiğini söylerken yüzündeki ifadeyi hatırladıkça kalbim parçalanıyor. Ona sahip olmaya kararlıydı, onu bir kez olsun elinde tutacaktı.

ve onun öldüğünü öğrenince ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Yine de aklımda bir sürü soru var. Draken'e bunu söyleyeceksem bu cevaplara ihtiyacım var.

"Vampirler Summum-Master'a-"

"İniş için yaklaşıyoruz hanımlar. Minik insanları ezmeyin," diyor Draken neşeyle ve ben de bağırma sıkı bir tasma sararak hissedebileceğim her türlü acıyı bastırıyorum.

"Küçük insanlar derken Nexus'umuzu mu kastediyorsun?" Dışarı çıkmaya çalışarak soruyorum alaycı bir tonda.

"Aynen öyle. Buradan çok küçük görünüyorlar." Gülüyor ve sesin kalbimi doldurmasına izin veriyorum.

"Tartışmamıza devam edeceğiz, genç olan. Ya da cevapların geri kalanını bulmayı çocuklara bırakabilirsin," diyor, belli belirsiz bana bilmek istediğim her şeyi anlatacağını söylüyor, ama muhtemelen en iyisi onların çözmesine izin vermek.

Pençelerim toprağa değdiğinde kocaman kafamı silkeleyerek büyümün üzerimden geçmesine izin veriyorum ve konuşmamızın endişesini de beraberinde götürüyorum. Parlak ışık formumu gizlerken, kendime tekrar tekrar, her seferinde bir sorun diyorum. Doğru zaman geldiğinde ona söyleyeceğim.

Şimdilik, bana karşı yanlış yönlendirilmiş ciddi bir nefret besleyen Rüya Gezgini'ne odaklanalım.

"Uçuşun iyi geçti mi?" Tillman beni kollarıyla sararken soruyor.

"İiydi. Ejderhamın kanatlarını açması ve huysuzlanmaması için mükemmel bir süreydi."

"Küçük uçuşların ejderhamı yatıştırmaması çok kötü. Hâlâ aynı şımarıklıkta," diyor Keeper ve Tanith burnuyla ona vurarak hepimizin gülmesine neden oluyor. Ejderham sanki gücenmiş gibi göğsümde homurdanıyor ama gerçek bu. Draken'in ya da Tanith'inki kadar zorlamıyor ama pes edene kadar canımı sıkacağı kesin.

"Bizim için hazır mı yoksa bir dakikaya daha ihtiyacı var mı?" Sorduğum soru herkesi susturuyor ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Kendini hazırla Will. İyi görünmüyor. Geçen günkünden daha kötü durumda. Yemek yemesi giderek zorlaşıyor ve

İnanılmaz derecede zayıf," diyor Tillman yumuşak bir sesle.

Yalvaran gözlerle Keeper'a dönerek, "Onun için yapabileceğin bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Geçen sefer beni yanına yaklaştırmamakta kararlıydı. Anlaşılabilir bir durum. Ama eğer izin verirse, benim de yardım edebileceğim bir yol var. Ruh Kahini ve ben ona neredeyse... normale dönmesine yetecek kadar yardım edebiliriz. Yine de bu tamamen ona bağlı."

"Tekrar söylüyorum, adım Aria. Sanırım bu sefer pes edecek. Durum hiç iyi görünmüyor Willow," diyor Aria gruba katılırken üzüntüyle ve ben hemen onu kucaklamak için çekiyorum.

"Falcı," diyor Lyker ben ona yaklaşırken.

"Alphahole. İkinize de geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum yüzümü göğsüne bastırırken boğuk bir sesle.

"Tabii ki. Aria gelip zihin okuyucuyu kurtarması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Ayrıca sana bir şey getirdim," diyor alaycı bir şekilde.

"Bana bir şey mi getirdin?" Çocuklar bizi şifa kanadının kapısından içeri sokmaya başlarken heyecanla soruyorum.

"Bu konuda çok mutlu görünmüyorsun. Ne olduğunu bile bilmiyorum ama önemli görünüyor. Evi karıştırırken buldum, bazı şeyleri temizlemeye çalışıyordum." Kıkırdıyor, ama bana uzatmaya çalıştığı kitaba uzanırken ellerim donuyor.

Kitabı almak için kendimi zor tutuyorum. Annemin büyülü imzası kitabın üzerinde titreşiyor ve siyah ön kapaktaki parlak gümüş işlemeye bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Beni biraz korkutuyorsun, kardeşim. Lanetli mi bu? Ona dokunmamalı mıydım?" Lyker panik içinde soruyor ve kitabı düşürmek üzereyken elim kitabı kavramak için fırlıyor.

"Saçmalama. Lanetli değil. O... o annemindi," diye kekeliyorum.

İlk sayfayı açıyorum, krem rengi ilk sayfayla irkiliyorum, sonra bir sonrakiyle, sonra bir sonrakiyle. Kalbim her dönüşte daha da hızlı çarparken sayfaları çeviriyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama sayfaların boş olmasını beklemiyordum.

Parmağımı kitabın ortasındaki dikişte gezdirene ve cilde iliştirilmiş büyü bana küçük bir şok yaşatana kadar şaşkınlık yüzümü buruşturuyor.

"Kelimeleri içine gizlemiş," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama hiçbir şeyi açığa çıkaramadım. Açığa çıkarma büyüsünü, büyüü çözmeyi ve kanımı denedim ama hiçbiri işe yaramadı." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve ben de dahil herkesin yürümeyi bırakıp bize baktığını fark ediyorum.

Onlara sıkı bir gülümseme vererek kitabı tekrar kapatıyorum ve tıpkı onun geçidi açmak için yaptığı gibi kapağa kazınmış Nexus işaretini saat yönünün tersine doğru izliyorum. Onun büyüü göğsümde benimkine seslenirken ve işaret parlamaya başlarken dudaklarımdan titrek bir nefes dökülüyor. Başladığı kadar hızlı bitiyor ve sayfaların hâlâ boş olduğunu anlamak için kitabı tekrar açmama gerek kalmıyor.

Boğazımı temizleyerek, cep boyutumu açarken kardeşime minnettar bir gülümseme veriyorum. "Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Gizlemeden alır almaz sana haber vereceğim."

"Endişelenme, falcı. Bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok," diyor kendinden emin bir şekilde ve koridorda bir kez daha yürümeye devam ederken gülümseyerek omzuma vuruyor.

"Her şey birbiri ardına geliyor, küçük gezgin."

Gözlerim Draken'a kayıyor ve dudaklarından geçen küçük sırıtışa karşılık veriyorum.

"Her şey birbiri ardına."

Sonunda Trex ve Codi'nin bizi beklediği odaya ulaştığımda, ona ilk bakışında ayaklarım beni çelmelemeye çalışıyor ama gülümsememi yüzümde tutmaya zorluyorum. Onu gördüğümden beri bir on kilo daha vermiş gibi görünüyor. Gözleri daha da çökmüş, artık altlarında büyük koyu renkli torbalar var. Bir zamanlar çok solgun olan teni griye dönmeye başlıyor.

"Henüz hayatımı hatırlamamı planlamaya başlamayın. Ben hâlâ buradayım," diye şakacı bir şekilde tersliyor ve bu bende hıçkırı hıçkırı ağlama isteği uyandırıyor. Ölmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

"Aptalca bir soru, biliyorum ama nasıl hissediyorsun?" Kendimi onun önündeki koltuğa bırakırken soruyorum.

Corentin bana hemen bir fincan kahve ikram ediyor ve ardından bir tane de Trex'in önüne koyarak beni şaşırtıyor. Omzunu sıkıyor ve Trex'in de karşılık verdiği sert bir baş hareketiyle onu selamlıyor. Bu değişimle ilgili bir şey gözlerimdeki suyun daha hızlı akmasına neden oluyor ve hepsi fark etmeden önce hızla göz kırpiyorum.

Şimdiden bir hayalete bakıyormuşum gibi hissediyorum. Ne halt edeceğiz şimdi?

"Şu anda hissedebildiğim kadar iyi sanırım. Benim hakkımda konuşmaya gelmedin ama. Neler oluyor Willow?" diye soruyor bilerek, doğrudan konuya girerek.

"Dün gece bir rüya gördüm."

"Tamam. Benim hakkımda mı? Bir imgelem miydi?" Kaşlarını çatı.

"Evet, senin hakkında, ama tam olarak değil. Dec beni ziyaret etti," diyorum ve birkaç saniye içinde hastalıklı yüzündeki umut, şaşkınlık ve kafa karışıklığını izliyorum.

"O iyi mi? Ne söyledi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Benimle gerçekten konuşmadı ve söyledikleri de hoş değildi. Benden nefret ediyor, Trex. Summum-Master'ın ona ne söylediğinden emin değilim ama sana bir şey yaptığıma inanıyor ve bunun için beni öldürmeye yemin etti."

Ağzı açık kaldı ve mağlup bir şekilde sandalyesinde geriye doğru yığıldı. Mücadele ederken onu bu konuda rahatsız ettiğim için kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyorum ama eğer birinden cevap alacaksam, bu o olacak.

"Söylenecek bir şey yok. Yıllık toplantılarımız sırasında ne yaptığımız hakkında konuşmamıza izin verilmiyor. Her zaman izleniriz, ama Summum-Master beni isteğim dışında kaçırmışsın ya da buna benzer bir şey yapmışsın gibi gösterirse hiç şaşırmam. Yani Dec ve X muhtemelen sana ölüm fermanımı imzalamışsın gibi bakıyorlardır." Bana bunu yaptığın anlamına geldiğini bildiğim alaycı bir sırıtış atıyor ve ben de kendimi tutamayıp homurdanıyorum.

"Yıllık buluşmalarınız neredeydi?" Caspian odanın köşesinden soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Gözlerimiz bağlıydı ve sonunda bir araya gelene kadar ışınlanıyorduk. Hiçbir zaman aynı noktalar olmadı."

Hayal kırıklığı ama şaşırtıcı değil. Umut verici olmasalar bile bu yerler bizim için iyi bir başlangıç noktası olabilirdi.

"Tehdidini sürdürürken, sence beni tekrar ziyaret eder mi? Onu senin iyi olduğuna ikna etmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?"

onları arıyor muyuz? Bana inanmasını sağlayacak bir şeye ihtiyacım var, belki o zaman bana nerede olduklarını söyleyebilir."

Gözlerini boşluğa dikeyyor, kardeşlerini düşünürken hafızasına dalıyor. Sabırla onu beklerken oda sessiz ve ben neler olduğunu görmek için zihnini kurcalamak istiyorum. Açıkçası, yapmayacağım. Beyninin daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum.

Yavaş bir gülümseme yüzünde büyümeye devam ediyor, ta ki sonunda içten bir kahkaha atıp beni bakışlarımdan uyandırana kadar.

"Ona söyle, son karartılmış böğürtlenli turtanın benim olduğunu çok iyi biliyor."

"Yine mi geldin?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Bu on üç yaşımızdan beri süregelen bir şakaydı. Xander'ın annesi doğum günlerimizde bize hep küçük turtalar pişirirdi. Bir dağ dolusu. Yani, bir çocuğun avucundan daha büyük olmayan şeylerdi, bu yüzden onları yutardık. Doğum günümde karartılmış meyveli turta istemiştim ve sonuncusunu gece yarısı atıştırması için saklamıştım. Kıcı yedi ama yemediğine yıllarca yemin etti. Yediğini biliyorum. Bunu ona her yıl hatırlattım, ta ki... bilirsiniz işte."

Geldiğini bildiğim üzücü sona rağmen, böyle güzel bir anıya gülümsüyorum. Bu tam da Dec'e Trex'in bana anlattığını kanıtlamak için bilmem gereken bir şey. Tatlı, kişisel ve ikisinin, teknik olarak üçünün paylaştığı bir şaka. Böyle anlara sahip oldukları için mutluyum.

"Bana verebileceğin başka bir tavsiye var mı? Yeteneğimle onu bulmaya çalışacağım ama onu rüyalarımın çağırmanın bir yolu var mı?"

"Sanırım hem evet hem de hayır. Dec her zaman onunla iletişim kurmaya çalıştığımızı bildiğini söylerdi ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum çünkü çocukken bunu bilerek yaptığımı hiç hatırlamıyorum. Ayrıldığımızdan beri denemeye cesaret edemedim, rünün de buna izin vereceğini sanmıyorum. Rüya görürken onu dikkatle düşünmenin bir yolu olabilir ama bunun için zihinsel gardını indirmeye istekli olman gerekir. Bu sefer savunmanı aşabilmesi için zaten oldukça iyi düşmüş olması gerekiyordu."

Yüzüm kızarıyor ve artan ısını görmezden geliyorum. Evet, rahatlıkla söyleyebilirim ki düşmüşlerdi çünkü Draken beni rüyasında yakalamıştı.

dikkati iyice dağılmıştı.

"Bunu bir deneyeceğim. Şimdi senden bir iyilik istiyorum." "Neymiş o?" diye sorar şüpheyile.

"Keeper ve Aria'nın sana yardım etmesine izin ver. Rünü çıkarmadan sana yardım edebilecekleri bir yol varsa, izin ver. Ölemezsin Trex. Bunu bitirmeye... bu kadar yakınken olmaz."

Sesim kırılıyor ve bunu saklamaya çalışmıyorum. Öyle hissettirmese bile çok yakınınız. Bu çılgın, zorlu yolculukta şimdiye kadar karşılaştığım herkesin bir amacı, oynayacak bir rolü var, henüz ne olduğunu bilmesem bile. Kendi görevini yerine getirmeden ölmesine izin veremem.

"Onları riske atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum," diyor kararlılıkla.

"Bu kardeşlerini riske atmayacak. Rün kalacak ama daha zayıf olacak." Keeper'ın aksanı odada dalgalanıyor ve Trex anında geriliyor.

"Onunla görüşmeyi kabul etmedim," diyor Trex gözlerini bana dikerek.

"Biliyorum ve özür dilerim. Geçen sefer burada olduğumuzda zorlamamıştım, bu sefer de zorlamayacağım ama bu ciddi bir durum Trex. Neredeyse tanınmaz haldesin. Kaba ya da açık sözlü olmak istemem ama fazla zamanın yok. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun. Eğer kardeşlerini tekrar görme şansın varsa, bir şeyler yapmalıyız." Tartışmanın dilinde şekillendiğini görüyorum ve öfkem hızla yükseliyor. Öyle olmasını istemezdim ama Keeper bu kadar ikiyüzlü olamaz. "O da tıpkı senin gibi kazanılamaz bir duruma düştü ve ikiniz de hayatta kalmak için elinizden geleni yaptınız. Onu küçümsemeyi bırak. En azından sana yardım etmesine izin verecek kadar uzun süre." Derin bir nefes alıp son sözümü yumuşatmadan önce sertçe bağıriyorum: "Lütfen."

Gözleri tekrar tekrar Keeper ve benim aramda gidip geliyor, sonra da tüm bu konuşma boyunca sessizce destek olan Codi'ye dönüyor. Ama şimdi yüzü kızgın bir kararlılıkla dolu ve kulağa ne kadar kötü gelse de içimde bir umut yükseliyor.

"Willow haklı. Eminim ikiniz de yapmak zorunda kaldığınız şey için pişmanlık duyuyorsunuzdur, ancak aynı durumdayken onu cezalandırmak ya da hıyarlık etmek için hiçbir nedeniniz yok. Birine ihtiyacın varsa

Suçla, tamam, birini suçla, ama doğru birini. O kişi vampir değil. Eğer kardeşlerimizi tehlikeye atmadan yardım etmesine izin vermemeye karar verirsen, o zaman sadece bencil bir pislik olursun. Bunu bana, bize yapma."

Codi'nin ses tonu karşısında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Onu hiç kızgın duymamıştım ve şu anda kardeşi için sözlerini yumuşatmadığı da kesin. Trex hiç alınmamış gibi görünüyor. Sadece iç geçiriyor ve gözlerini deviriyor.

"Peki. Ne yapman gerekiyor?"

Kahretsin, en başta Codi'nin onunla konuşmasını sağlamalıydım.

"Rününüzü işaretlemem gerekecek. Bu onun zihnini üzerindeki gücünü zayıflatacak ama sadece senin bakış açısından. Summum-Master farkı anlayamayacak. Sonra Ruh -yani Aria- rününü tekrar zihnine yerleştirebilir ve bu da bağlantıyı daha da koparır," diyor Keeper ona ve konuşmanın ana konusu olduğu için en ufak bir alınganlık göstermiyor.

"Kulağa yeterince basit geliyor," diyor Codi, son sözü söyleyecek olan oymuş gibi başını sallayarak.

"Çok basit. Bunda ne var?" Trex soruyor.

"Bityeniği yok. Sadece muhtemelen rünü işaretleme yöntemini beğenmeyeceksin," diyor Keeper omuz silkerek.

"Detaylandır." Trex tıslıyor.

"Ben rün ile Summum-Master arasında bir aracıyım. Rününüzü kanımla işaretlemeliyim. Yani, iğrenç, vampir, parlak mavi, kraliyet kanımı işaretinin her yerine bulaştıracağım," diyor Keeper alaycı bir gülümsemeyle, Trex büzülürken.

Gözlerinde kararsızlık savaşları vardı ve tam Codi tekrar üzerine gitmeye hazırlanırken, Trex elini ona doğru kaldırıp, "Peki," diye mırıldandı.

"Mükemmel." Keeper alkışlar.

Göz açıp kapayıncaya kadar, hiçbirimize hiçbir uyarıda bulunmadan, Trex'in başını ellerinin arasında tutarak masanın etrafında dönüyor. Draken da hızla etrafta dolanıyor, gerekirse büyü yapmak için.

"Kıvrانmak yok evlat. Bu sadece sızlatacak. Belki biraz yakar." Trex'in gözleri irileşirken Keeper gülüyor ve ben de burnumun kenarını sıkıp iç çekiyorum.

Keeper'ın sakın kayıtsızlığının, Trex'e yardım ederken ona zihinsel işkence yapma yöntemi olduğunu bilmeliydim. Draken bu sinsi psikopatlığı kesinlikle ondan miras almıştı.

Keeper kendi ana dilinde konuşurken gözleri kırmızıya dönüp parlamaya başlayınca hepimiz sessizliğe gömüldük. Ses kadife gibi pürüzsüz ve sakın. Trex'in vücudu tamamen gevşeyip koltuğuna yığılırken, Keeper işaret parmağını dişine bastırarak onu kesip açıyor.

Trex'in alnındaki M'yi tıpkı Layton'a yaptığı gibi hançerle geriye doğru izlerken, tereddütsüz bir hayranlıkla bakıyorum. Yara izinin kırmızı çizgisi, Keeper'ın kanı yüzeye oturup kaynarken maviye dönüyor. Trex'in dudaklarından hafif tıslamalar dökülüyor ama bunun dışında kımıldamıyor ya da irkilmiyor. Keeper'ın yumuşak bir sesle söylediği sözler mi yoksa inatçı gururu mu onu herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermekten alıkoyuyor bilmiyorum ama heykel gibi hareketsiz duruyor.

Bir kanalizasyondan akan su gibi, Keeper'ın kanı M'nin altında batıyor ve yok olmadan önce parlak bir şekilde parlıyor.

"Şimdi Aria, lütfen," diyor Keeper sessizce.

Parmaklarını Trex'in şakaklarına bastırıyor ve gözleri beyaz bulutlu boşluklarına kayıyor. Keeper'ın aksine, konuşmak zorunda değil ve armağanı ondan Trex'e akarken tenimi okşuyor.

İkisi de ondan uzaklaştığında odada hissedilir bir gerilim boşalması oluyor. Göğsü genişliyor ve keskin nefesi odada yankılanıyor. Codi hemen ona bir şifa şişesi uzatıyor ve Trex gözlerini bile açmadan şişeyi tek atışta geri deviriyor.

Yemin ederim ona bağışlamak, gözlerini açmasını söylemek, bir şeyler söylemek istiyorum ama bunun yerine terli, seğiren parmaklarımı birbirine düğümlüyorum. Gri teni pembeleşmeye ve gözlerinin altındaki çökük kumullar dolmaya başladığında nefesimi hızlandırarak sabırla bekliyorum. Bakışlarım etrafında bir silüet oluşturmaya başlayan auranın izini sürüyor ve sarı onu güneş gibi sararken yavaşça gülümsüyorum.

"Trex, iyi misin?" Codi soruyor.

Sonunda göz kapakları açılıyor ve her zamankinden daha parlak, daha canlı kahverengi gözleri ortaya çıkıyor. En azından benim onları şimdiye kadar gördüğüm hallerine kıyasla.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım kardeşim," diyor Trex, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

Gözleri parlarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, zihni en azından kendi üzerindeki kontrolünü biraz olsun geri alıyor. Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum ve ona hayır demek için ağzımı açtığımda, bunu riske atma, ama o bana başını sallıyor.

"Büyülü olmayan diyarın portalı, büyü eksikliği nedeniyle altı portal arasında en zayıf olanıdır. Vampirlerin ormanı ele geçirmesi ve Elementra'nın gücünün oraya çok az sızmasıyla daha da zayıfladı. Bu yüzden Summum-Master sadece bir damla kanınızla oradan geçebiliyor. Büyülü olmayan alemden, kanınızla diğer portallardan geçebilir. Ama bu zaman alır. Ve evet, diğer tüm diyarlarda birbirlerine ulaşan portallar var. Ailen sadece Elementra'yı engelledi. Planlarındaki ölümcül bir kusur, o halledilene kadar tüm erişim noktalarını kapatmamaktı.

"Kanınız, ailenizin kanı her yerde portallar açabilir. Bizim gibi fiziksel bariyerlerle sınırlı değilsiniz. Summum Efendisi de bunu yapabilir ama sizin kanınızdan sahip olduğu stokta büyük bir kayıpla, bu yüzden bunu sadece idareli bir şekilde yapar. Hatırladığım kadarıyla hayatında sadece bir kez.

"O stoku yok etmeniz gerekiyor. Bu zor olacak. Ustalık üyeleri tarafından sıkı bir şekilde korunduğu için değil, tüm diyarlardan çok güçlü kalıntılar, rünler, eserler, gözlerimizin hiç görmediği şeyler tarafından korunduğu için. Bunlar sizin engelleriniz olacak."

"Ben... nereye bakacağımızı bile bilmiyoruz," diye fısıldıyorum, tüm bu bilgileri hızla kusarken neredeyse uhrevi sesinden tamamen büyülenmişim.

Kendi yeteneği alev alev yanıyor, bana bunları söylerken hissedebileceği her türlü direnci ya da acıyı engelliyor. Bu anlık engellemeden yararlanmak için fazla zamanı yok, kol ve bacaklarının titremesinden de belli oluyor.

"Bakamayacaksın. İz sürmelisin. Bunu hafife alma, safça kolay olacağına inanma çünkü diyarın en güçlü iz sürücüsüne bağılısın. Bizim bile farkında olmadığımız şeyler tarafından korunduğunu söylediğimde ciddiylim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yıllarca onun ve Franklin'in etrafında dinledim, casusluk yaptım, tamamen uyumlu davrandım. İnsanlar sizi köleden başka bir şey olarak görmediklerinde gevşek davranmaya meyillidirler. Donald da bildiği tüm sırlarla övünmeyi sever. Kardeşlerimin sağlığını tehlikeye atacak bir şey söyleyeceğimi milyon yıl düşünseler akıllarına getirmezlerdi ve ben de umurumda değilmiş gibi davranmakla ünlüyümdür."

Cümlesini bitirdiğinde sesi normale döndü ve gözlerindeki parlak, erimiş çikolata parıltısı normale döndü. Hafifçe sallanıyor ve Codi'nin ona uzattığı ikinci şifa şişesini minnetle kabul ediyor.

"Teşekkür ederim Trex," diye mırıldanıyorum.

"Bana teşekkür etme, Willow. En azından bunu yapabilirim."

Başımı yana çevirdiğimde, adamlarım sanki bu onlar için sürpriz değilmiş gibi dimdik duruyorlar ama her birinin şaşkınlığını, heyecanını ve bana olan sarsılmaz bağlılığını kalbimde hissediyorum. Bana küçük bir gülümseme verip başparmağını dudaklarında gezdirirken bakışlarım ejderhamın üzerinde kalıyor.

"Bir sorun diğerine yol açar, sonra bir başkası ve sonra hepsini birden çözeriz, küçük gezgin."

Öyle görünüyor, ejderha. Öyle görünüyor.

On iki

Tillman

Rory Teyze ve amcalarımızın salonundan çıkarken onu kollarımla sararken Will'e alçak sesle, "Bu sabah harikaydın küçük savaşçı," diye fısıldıyorum.

Onun toprak elementinin hala kanımda aktığını hissetmek kendimi yenilmez hissettiriyor. Küçücük bedenine sığdırdığı güç inanılmaz ve yemin ederim içimdeki her şey gururla kabarıyor. Kirpiklerinin arasından bana bakarken yanaklarında gezinen kızarıklığa kıkırdıyorum. İsteddiği zaman utangaç bir şey

ve bu boku sonsuza kadar yiyeceğim. Övgülerim ve kirli sözlerim arasında, onu her gün bütün gün pembeye boyayabilirim.

"Sen de fena değildin," diye mırıldanıyor gözleri vücudumda gezinirken.

"Oraya gitme, küçük savaşçı. Yapacak işlerim var," diye inliyorum içimden.

"İyi, ama unutma bunu sen başlattın."

Kahkahası kalbimi dolduruyor ve sesi ağızımla kesmek için eğiliyorum. Onu koğuşumuza geri götürüp günü onunla odalarımızdan birinde geçirmeyi tercih ederdim ama Roye Amca koridorun sonunda beni bekliyor.

"Siz ikiniz spor salonunu artık kıramayacağımız kadar güçlendirdiniz mi?" Draken onu bekleyen kollarına geri verdiğimde soruyor.

"Hiç şüphe yok. Az önce elementlerimizin neredeyse tüm gücünü birlikte kullandık. Belki Nexus'umuz dışında kimsenin onu kırabileceğini sanmıyorum. O zaman bile bunun kasıtlı olması gerekecek," diyorum ona sıcak bir şekilde sırtırken.

"Küçük Primary'nin aklına herhangi bir fikir sokma. Zaten bir hafta içinde bu konuda ustalaşmaya hevesli," diyor Caspian alaycı bir şekilde, Corentin'le birlikte onun etrafını sararken.

"Ben tam buradayım, biliyorsun," diyor gözlerini devirerek.

"Karşımda bir tanrıça olduğunda açıkça görebiliyorum," diyor alçak sesle ve o küstah gözlerin açılmasına neden oluyor.

"Yeter, hepiniz. Hepimizin yapacak işleri var. Yakında görüşürüz prenses," diyor Corentin ve ardından Cas'a hızlı bir öpücük konduruyor.

"Sonra hepiniz benimsiniz," diye mırıldanıyor ve her birimizin göğsünden inilti yükseliyor.

Corentin ofisine taşıyor ve Draken kolunu prensesin omzuna atıp onu koridorda benden uzaklaştırırken Cas gölgelere çekiliyor. İkisinin kahkahaları bana doğru geliyor ve o giderken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Bu kadının beni büyüleme şekli çılgınca.

"Herkes benim olanı göstermeden önce kendine çeki düzen ver," diyor sinsice ve köşeyi dönmeden önce bana göz kırptıyor

Gitmek için.

Hay sikeyim. Beni.

Başımı geriye atıp inliyorum ama dediğini yapıyorum. Oradan sertleşmiş bir şekilde çıkarsam kıcıma tekmeyi basar. Orada olmasının sebebi o olsa bile.

Hepimizi ergen çocuklar gibi davranmaya zorlaması çok saçma.

İğrenç fikirli küçük savaşçımın düşüncesini kafamdan atmak büyük çaba gerektirse de, koridordan aşağı inip eğitim alanlarına açılan kapıdan çıktığımda her şeyi kontrol altına almıştım.

Etrafta emir bekleyen küçük bir E.F. ordusu var ve onlar sadık liderlerinden başka bir şey görmeden önce yüzümü sertleştiriyorum.

Roye Amca ve ben aynı anda "Düzen" diye bağırıyoruz.

Çifte komutla genç E.F. üyeleri fareler gibi dağılıp kendilerine verilen pozisyonlara geçerken, daha tecrübeli olanlar da tam olarak yapmaları gerekeni yapıyor. Roye Amca kıkırdıyor ve gözümün kenarından sırttığını görüyorum ama bakışlarımı dik tutuyorum. Eğer bu acemiler benim daha rahat tarafımı görürlerse, benimle de şakalaşıp dalga geçebileceklerini düşünecekler.

Öyle bir şey olmayacak.

"Üç tur. Hadi," diye emrederek onları yollarına gönderiyorum.

"Ona o kadar benziyorsun ki, bazen korkutucu oluyor." Roye Amca yine gülüyor. En azından bu sefer hepsi kulak kesilinceye kadar bekliyor.

"Eh, o en iyilerin en iyisiydi, bu yüzden dürüst oldum," diyorum dönüp bir sonraki asker grubuna doğru yürümeden önce.

"Öyleydi," diye küçük bir iç çekişle sessizce onaylıyor.

Başka bir şey söylemeye zahmet etmiyorum. Adamlarımızdan herhangi birinin ya da buradaki birkaç kadının duyması için bu solucan kutusunu açıkta bırakmaya istekli değilim.

E.F. üyeleri arasında bir efsane olduğum bir sır değil. E.F. Lideri rolünü üstlenen en genç kişi olmamın yanı sıra, annem kendi adına oldukça iyi bir isim yaptı ve ben de onun ayak izlerini yakından takip ettim.

Bu, yıllar önce akademiye başladığımızdan beri sarayda kaldığımız en uzun süre ve görünüşe göre

herkesin nostaljik hissetmesine neden oluyor. Burada bulunduğumuz birkaç gün içinde annemin adını ve bana taktığı lakabı son on yılda duyduğumdan daha fazla duydum. Sadece ben değil, Will de bunu hemen anladı ve cevaplar istiyor. Ona nasıl vereceğimi bilmediğim cevaplar.

Her sabah teyzem ve amcalarımla Nexus eğitimimiz sırasında Will'in gözlerini pembeleşen yanaklarıma dikmesine neden olan bir şey söyleniyor. Her karşılaştırma, her iltifat, ne kadar gurur duyacaklarına dair küçük bir yorumla ya da buna benzer bir şeyle kaplanıyor.

Ondan bir şey saklamaya çalıştığımdan değil. Bu sadece hakkında konuşmadığım bir konu. Kabul etmek zorunda olduğum şeyi kabul ettim ve hepsi bu kadar. Yas tuttum ve üstesinden geldim.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Her sabah eğitimden sonra Roye Amca ile buraya geldiğimde, acemilerin bana attığı kıskanç bakışları görüyorum. Annem ve Nexus'u hakkında duydukları hikayeler hakkındaki düşüncelerini duyuyorum. Ekipleri göreve vardığında belalı, saygı duyulan ve korkulan bir anne ve babaya sahip olmanın ne kadar havalı olduğu hakkında yorumlar yapıyorlar. Onlar geldiğinde herkesin işlerin ciddiye bineceğini nasıl bildiğinden.

Gerçek bu. Onlar için tam olarak böyleydi, şimdi benim Nexus'um için de böyle oluyor ve içimde yükselen hüzne engel olamıyorum, keşke burada olup buna tanık olsalardı.

Bize ne öğretirlerdi?

E.F. Liderlik denemelerini bu kadar erken kazandığım için benimle gurur duyarlar mıydı yoksa bana beklememi mi söylerlerdi?

Annem içinde bulunduğumuz bu çılgın savaşı devralmak ister miydi yoksa Roye Amca'nın yaptığı gibi liderlik etmeme izin mi verirdi?

Fısıltıları kendime uzun zamandır düşünmediğim soruları sormama neden oluyor ve keşke zihnim tüm bunları bloke etse diyorum. Görmezden gelmeyi. Değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmeye devam etmek, benimle ve Nexus'umla gurur duyacaklarına inanmak ve bu düşüncelerle birlikte su yüzüne çıkan diğer duyuların hiçbirine kapılmamak istiyorum.

"Yanında götürmek için acemilerden birini gözüne kestirdin mi?" Roye Amca soruyor ve beni aklımdan çıkarıyor.

"Henüz emin değilim. Hepsi senin önerdiğin diğer küçük pislik kadar muhtaç mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Onun tavsiyesine dayanarak, oldukça yeni ama aç bir E.F. nasıl olduğunu görmek için güney kanadı kapılarındaki üye. Aeradora'da üçüncü sınıf bir akademiye gitti, erken mezun oldu, sonra buraya saraya transfer oldu, ama hala Nexus'suz.

Kardeşlerini bulma umuduyla akademiye transfer olmak istiyor ve kendi gözleriyle görmesi için bize eşlik etmesini çoktan onayladım, ama lanet olsun, oraya tam zamanlı olarak transfer olmasına izin vermeden önce biraz bağımsızlık öğrenmesi gerekiyor. Neredeyse birkaç saatte bir beni arıyor. Hem de hiçbir şey için. İşemesi için ona izin vermeme gerek yok.

Roye Amca çocuğun baş ağrısına degeceğine yemin ediyor ama ben henüz görmedim.

O gerçek bir çocuk değil. Lanet olsun, daha yeni yirmi dokuz yaşında, Draken'dan daha yaşlı ama bir ergen kadar toy davranmıyorsa ne olayım.

"Rich sadece senin ilgini çekmek istediği için muhtaç. Su elementi neredeyse Cas'inkiyle yarışıyor. Bağlanmadan önce öyleydi ama yine de. Sadece biraz rehberliğe ve kardeşlerine ihtiyacı var." Roye Amca sırtmasına rağmen onu savunuyor. Çocuğun muhtaç olduğunu biliyor.

"Göreceğiz bakalım. Diğerlerine gelince, gerçekten yetenekli olup olmadıklarını düşünsem de düşünmesem de, akademide kendilerini toparlamaları gerekecek. Görevler zayıflar için değildir. Özellikle de diğer diyarlardan gelen pisliklerle yüzleşmeye hazırlanıyorsak."

"Buna nasıl yaklaşacağını düşündün mü? Elimden geldiğince yardım edeceğimi biliyorsun, ama daha Elementra'dan olmayan kalıntılarla yüzleşmek zorunda kalmadık," diyor ve sonunda ciddiyet kazanıyor.

"Gaster ve Cas karşılaşabilecekleri tüm kalıntılarla ilgili bilgileri taramak için fazla mesai yapıyorlar. Bu birinci adım. Tehdidi ve onları nasıl yok edeceğimizi anlamamız gerekiyor. Willow'un kanının neler yapabileceğini bilmemek büyük bir bilinmez ama bu kaynaktan kurtulmamız gerektiğini biliyoruz. Kesmek

Summum-Master'ın diyarlar arasında hareket etmeye devam edebilmesi ana önceliktir."

"Yani hepiniz zihin okuyucuya mı inanıyorsunuz?" diye soruyor.

Ses tonunda bir suçlama yok ama her fırsatta ihanete uğradığımız için teknik olarak hâlâ Üstatlığın kontrolü altında olan birine inanmakta tereddüt etmesine şaşırmadım.

"Evet, inanıyoruz. İnanmamak için bir sebep yok. Niyeti hâlâ bencilce olabilir ama kardeşlerimizin hayatı söz konusu olsaydı hepimiz öyle yapardık. Bundan da öte, o da tıpkı Keeper gibi kendisine borçlu olunan intikamı almak istiyor. Willow'a yalan söylemez. Kardeşlerini bulması için ona ihtiyacı var. Tek motivasyonu bu."

"O zaman acemilere ihtiyacın olması ihtimaline karşı daha sert eğitimler uygulamaya başlayacağız. Theo'yu buraya getireceğim ve gruplarla birlikte saptırmalar üzerinde çalışmaya başlayacağım. Eminim onun güç alanları kalıntıların yaptıklarından farklı olacaktır, ama sizi yüzlerce metre öteye itebilecek bir güce karşı kendilerini savunma hissine sahip olacaklar."

"Evet, hiç belli olmaz. Yine de tamamlanmış Nexus'lardan hiçbirini akademiye ya da Ustalık görevlerine götürmeyeceğimi söyleyebilirim," diyorum eğitim alanındaki birkaç Primarie'den birinin, kendisinden iki kat büyük bir adamı sırtının üzerinde çevirmesini izlerken.

Ona güldüğümü kimse görmesin diye sırtışıımı elimin arkasına saklıyorum ama daha sonra Willow'a gösterebilmek için bu anı dikkatle izlediğimden emin oluyorum. Bu boku yiyecektir.

"Neden olmasın? Şu anda baktığın kişi elimizdeki en sert üyelerden biri. Kıç tekmeler ve isim alır."

"Bundan zerre kadar şüphem yok ama artık Ustalık'ın ne yaptığını biliyorsun. Önceller, genel olarak kadınlar hedef alınıyor, böylece kiminle eşleşmek istediklerine ve hangi erkeklerin güç artışı alacağına karar verebiliyorlar. Tamamen bağlanmış olmaları umurlarında bile değil. Onları işaretleyip sefalet dolu bir hayata zorlayabilirler. Tamamlanmış Nexus'ların parçalanması riskini alamayız. Bu anlamsız ve onu öldürecek bir şey. O zaman yetenekleri ne anlama gelir?" Ben soruyorum.

Bu mide bulandırıcı ve midemi isyan ettiriyor. Willow'un bunu kendi başına yaşamaya çok yaklaştığı düşüncesi beni kıpkırmızı yapıyor.

Hayır. Lanet olsun, hayır. Kimseyi böyle bir riske atamayız.

Yapabilseydim, Will'i yumuşak yosunlara sarar ve bir yere kilitlerdim. Açıkçası, bunun asla gerçekleşmeyecek bir gerçeklik olduğunu biliyorum, ama hayal edebilirim.

"Onların işini bitireceğiz, Tillme. Yemin ederim."

"Biliyorum Roye Amca. Biliyorum." İçimi çekiyorum, omzuna vuruyorum ve tekrar yapılan tatbikatlara odaklanıyoruz.

Gerçekten de buradaki her üyeyle olağanüstü işler yaptı. Sadece acemilerin duyması için bunu yüksek sesle söylemiyorum. Akademiye bizimle birlikte dönerlerse bunu en azından benden duyacaklar.

Herkesin amacı bu, yani savaşı yakından görmek isteyenler için. Burada sarayda görev yapan üyelerin çoğu bölge devriyeleri ve daha küçük çaplı görevlerden sorumludur. Akademiye gelenler kendilerini neyin beklediğini bilirler.

E.F. üyelerini gözlemleyerek geniş yerleşkede yürürken hem gözlerimi hem de kulaklarımı açık tutuyorum ama aklım başka şeylere kayıyor.

Trex'in Willow'a söyledikleriyle ilgili olasılıklar üzerinde durmadan düşünüyorum. Dec'i rüyalarına sokmaya çalışması fikrinden nefret ediyorum ama aynı zamanda onları bulmanın en hızlı yolu da bu gibi görünüyor. Onları bulduğumuzda, daha fazlasını öğreneceğimize dair bir his var içimde. Çünkü tüm rünlerini kaldırabiliriz.

Üçü de on yılı aşkın süredir Ustalık piyonu. Sahip olabilecekleri bilgiler çok değerli olabilir. Trex'in rün hâlâ yerindeyken bize onun kanı hakkında bilgi verebilmiş olması, bilmemiz gereken bir şeyler bildiklerini gösteriyor. Summum-Master'ın lanet olası yeme alışkanlıkları kadar basit bir şey olsa bile, onun hakkında şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla bilgi sahibi olacağız.

Sadece bu da değil, yetenekleri de bu savaşta işimize yarayacak. Lanet olası birinci sınıf zihin manipüle etme yetenekleri. Onları savaşmaya zorlamayacağım ama Codi kesinlikle zorlayacak.

Draken ve ben Trex'ten ayrıldıktan sonra Layton'a uğradık ve çocuk yepyeni görünüyordu. İlk bulduğumuz korkmuş küçük bukalemundan tamamen farklıydı. Yeni tamir edilmiş bir şeye zarar verebileceğimden korkarak zihnini çok fazla kurcalamak istemedim ama göz attım.

Artık bilmediğimiz pek bir şey kalmamıştı ama dikkatimi çeken tek şey Summum-Master'ın konseydeki iki aile ile aylık toplantılar yaptığı oldu. Görünüşe göre toplantılarını kraliyet ailesiyle görüştüktan sonra planlıyorlar ve hiçbir zaman aynı zaman, yer ya da mekan olmuyor. Bu çok kolay olurdu ve Summum-Master böyle aptalca bir şey yapmayacak kadar akıllı.

Her ne kadar hepimiz aralarında bir tür yazışma olduğunu varsaysak da, bunun kesin bir olay olduğunu bilmek faydalı oldu. Tüm aileleri izleyen birileri olduğu için hemen Rory Teyze ve amcalarımıza haber verdik ama yine de hiçbirisi herhangi bir şekilde davranmıyor. Hain olduklarından emin olduğumuz Everglow'lar bile dikkatleri kendilerine ya da Ustalık'a çekecek bir şey yapmadılar.

Yani şu an itibariyle ikinci aile konusunda çıkmazdayız.

İletişim cihazımın vızıltısı beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve önümdeki grubun omuzlarını dikleştirmesine neden olan uzun, uzun bir inlemenin benden kaçmasına izin verirken bir an için kendimi unutuyorum.

Bu çocuk,

dostum.

Yine.

"Evet, Rich," diye homurdandım.

"Efendim. Kapının dışında içeri girmeye çalışan bir kişi var. İkinci komutanınızın kardeşi olduğunu iddia ediyor ama ikinci komutanınız yanında değil."

"Ben onun kardeşiyim, seni lanet çaylak. Tillman, bu lanet çocuğu öldürmeden önce hemen buraya gel."

Nikoli'nin çığlık atma sesi beni daha aramayı sonlandırmadan bir nakil aracına götürdü. Daha önce hiç böyle öfkeyle bağırıldığını duymamıştım ve midem bulanıyor. Gerçi bu sesi daha önce de duymuştum. İşim gereği pek çok kez.

Kardeşlerine bir şey oldu. En iyi arkadaşıma.

Rich'in Nikoli'yi su dolu bir küreye sarmasını izlemeye yetecek kadar bir sürede ortaya çıktığımda adımlarım sendeliyor. Gözlerim Nikoli'nin

Ama en büyük hatası bu gücü serbest bırakmamak ve ona tutunmak oldu.

Nikoli bir saniye içinde kendi su elementiyiyle kaplamayı yarıyor ve çocuğu tek bir yumrukla yere seriyor. Bedeni yere, başka bir hareketsiz formun yanına düşüyor.

Jamie.

"Bana hemen bir şifacı bulun," diye bağıyorum bu tarafa doğru koşan E.F. üyelerine, bana başlarını sallamadan önce koşmalarını durdurmalarına neden oluyorum. "Nikoli, neler oluyor?" Bilinci yerinde olmayan muhafızı dövmeye devam ederken, ağırlaşan omuzlarına yapışarak bağıyorum.

"Tillman, gittiler. Gittiler amına koyayım," diye bağıyor, benden uzaklaşıyor, öfkesi tamamen kontrolünü ele geçirirken köklerini koparıyor.

Yeteneğimi yüzeye çıkararak, tüm gücümle dışarı itiyorum. "Sakin ol ve konuş benimle," diye emrediyorum.

Yavaşça, etkileyici bir şekilde Nikoli'nin mücadelesi sona eriyor ve Jamie'nin yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Öfke dolu gözleri benimkilerle buluşmadan önce elini boynuna koyup nabzını kontrol ediyor.

"Uyuşturuldu ve kaçırıldılar. Çok geç olmadan içimde bunu fark edemedim. Yeteneğim tükendiğinde Oakly, San ve Ry ile Oakly'nin ailesini çoktan götürmüşlerdi. Jamie'yi zar zor yakalayıp buraya taşıyabildim. Yaşıyorlar. Şimdilik..." diyor boğazından tüyler ürpertici bir öfke çığlığı daha geçmeden önce.

Vücudumdaki tüm kan kulaklarıma hücum ediyor ve bize doğru koşan adamlarımın gümbür gümbür ayak seslerini zar zor duyuyorum. Jamie'nin yanında diz çökmüş şifacıyı seçemeyecek kadar görüşüm bulanıklaşıyor ve sallanmamı durdurmak için botlarımın etrafındaki taşları zorlamam gerekiyor.

Bir E.F. üyesi Nikoli'yi yerden kaldırıp Jamie'den uzaklaştırmaya çalıştığında, başka bir kavga patlak veriyor ve zihnimi gerçekliğe geri döndürüyor.

"Bırakın onu. İçinizden ikincimi Nexus üyesinden uzak tutmaya çalışan bir sonraki kişi doğrudan bana hesap verecek," diyorum ama hepsi bunu duyuyor ve Nikoli'den yavaşça geri çekilirken korku dolu bakışları benimkilere yöneliyor.

Derin nefes al. Lanet olası derin nefes. Lider Tillman'a ihtiyaç var.

Odaklan, Tillman.

"Tillme, odaklan. Duyguların her yerde."

"Başka nerede olabilirler ki anne? Onu yakaladılar. Cas ellerinde," diye bağıriyorum, altımdaki zemin titrerken saç diplerimi çekiştiriyorum.

"Ve onu bulacağız oğlum, yemin ederim. Ama önce sakinleşmelisin. Kendini merkeze al. Ayaklarının altındaki toprağa odaklan. Onun gücünü çek. Zihnini boşalt. Şimdi benim için derin nefes al."

Derin nefes al. Derin nefes al. Kendini merkeze al.

"İşte böyle. Başardın. Şimdi etrafınızdaki zihinlere odaklanın. Duyabildiğin kadarını duy. Muhafızların hiçbirinin bundan haberdar olmadığından emin ol."

"Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, Tillme. Onu bulacağız."

Derin bir nefes.

Gözlerimi tekrar açarak, böyle anlarda her zaman bulmak zorunda olduğum sakinliğin ve merkez gücünün üzerime çökmesine izin verdim. Damarlarımda dolaşan lanet olası paniği uzaklaştırıyorum ve şimdi gerçekleşmesi gereken operasyon sırasına odaklanıyorum.

"Willow nerede?" Bağlantımız aracılığıyla kardeşlerime soruyorum, sesimi düz tutmaya çalışarak.

"Tanith'le oturmuş kitap okuyor. Ne haber, T-Man?" Draken doğal neşeli ses tonuyla soruyor ve kalbim acıyla sıkışıyor.

"Şimdilik onu orada bırak. Bir şey söylemeyin. Geri kalanınız hemen güney kanadındaki kapılara gidin."

"Ne oldu, Tillman?" Corentin bir sorun olduğunu hemen anlayarak soruyor.

Cevap vermeme fırsat vermeden Caspian'la birlikte birkaç adım ötemde beliriveriyorlar. Soğukkanlı ve öfkeli bakışları, şifacının Jamie üzerinde sıkı bir şekilde çalıştığını gördüklerinde bir anlığına dağılıyor. Hesapçı gözleri Nikoli'nin tekrar dizlerinin üzerinde yere çöküp ileri geri sallanmasını izliyor.

İkisi de aynı anda bana bakınca tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Diğerlerine bir şey olduğunu zaten biliyorlar.

"Şanslısın ki şu anda kitabına dalmış durumda, yoksa ben-" Draken, Corentin ve Caspian'ın arkasına geçer geçmez neler olduğunu anlamaya başlar. "Ne oluyor lan?"

Nikoli'nin bana verdiği az miktardaki bilgiyi onlara aktarıyorum ve her biri farklı adamlara dönüşüyor. Öfkeleri, endişeleri ve intikam ihtiyaçları bir anda ortaya çıkıyor ve ardından Willow'u neden henüz burada istemediğimi derinlemesine anlıyorlar.

"Bu lanet olası diyarı yakıp yıkacak," diyor Caspian, bela olasılığı karşısında normal baş dönmesinden eser kalmadan. Şu anda o bile işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini anlıyor.

Birincil'in kız kardeşi, onun Perfecta Anima'sı kaçırıldı.

"Kesinlikle. Jamie iyileşir iyileşmez ve durumu stabil hale gelir gelmez, ikisinden de mümkün olduğunca çok bilgi alacağız. Kaçırılma olayına kadar neler yaşandığını görmek için zihinlerine bakacağım. Sen," diye havlayarak rastgele bir E.F. üyesini işaret ediyorum, "saray yerleşkesine git. Komutan Roye'a emirlerim doğrultusunda acil bir görev için ekipleri toplamaya başlamasını söyle. Ona ikinci adamımın rehin alındığını söyle."

"Bunu ondan uzun süre saklayamayız, Tillman. Daha fazlasını öğrenene kadar ona söylememeyi anlıyorum ve kabul ediyorum, ama mümkün olan en kısa sürede ona söylemeliyiz," diyor Corentin.

"Neyi söylemeliyiz?"

Bu küstah, "ha-ha seni yakaladım" tonu dördümüzün de olduğu yerde donup kalmasına neden oluyor. Bedenlerimiz içgüdüsel olarak birbirlerine yaklaşmaya ve Jamie ile Nikoli'yi görmesini engellemeye çalışıyor.

Bir bakışta anlayacaktı.

Tüm korkuma rağmen, bir bakışıyla tüm sarayı yerle bir edecek.

Caspian gölgelerine önümüzü kapatmalarını emrediyor ve biz de yavaşça ona doğru dönüyoruz. Ondan bir şey saklamaya çalıştığımız çok açık ve hepimiz bloklarımızı yerlerine çarparken bu daha da belirginleşiyor. Aramızdaki bağ nedeniyle onu gerçekten engelleyemesek bile bunu anında hissediyor ama bizi zorlamıyor.

Alınan sırtışı yüzünden kayıyor ve ardında yüz hatlarında şaşkınlık ve incinmişlik karışımı bir ifade bırakıyor. Kalbim parçalanıyor ve onu iyileştirmeyi her şeyden çok istiyorum çünkü ona söylemek üzere olduğumuz şey daha da fazla acı çekmesine neden olacak.

Bir adım geriye sendelediğinde, doğal olarak hepimiz ona doğru uzanıyoruz.

"Neden... Neler oluyor?" diye soruyor o kadar küçük bir sesle ki boğazım düğümleniyor.

"Beni dinle, Birincil," diyor Caspian o kadar yumuşak bir sesle ki, başını ona çevirdiğinde gözleri yaşlarla doluyor. "Sakin olmanı istiyorum. Duygularını bir kenara it ve sadece mantıklı düşüncelerini öne çıkar. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Cas... neler oluyor?"

"Bana söz verdiğin anda sana anlatacağım. Senden bir şey saklamaya çalışmıyoruz. Sadece sana neler olduğunu anlatmadan önce daha hazırlıklı olmak istedik ama artık böyle bir şey olmayacağına göre, beni dinlemek zorundasın. Duygularını bir kenara bırak Willow," diye nazikçe emrediyor.

Willow, göğsünün düzensiz iniş çıkışlarını sakinleştirmeye çalışarak birkaç kez nefes alıyor. Yanındaki yumruğunu sıkarken, tıpkı benim yaptığım gibi gözlerini kapatıyor. Ona ihtiyacı olan tüm zamanı veriyoruz ve keşke kendini toparlaması daha uzun sürseydi.

Sadece birkaç saniye içinde, kristal berraklığında ve odaklanmış olan o ölümcül gümüş gözlerini açıyor, paylaşmak üzere olduğumuz haber için hazır.

Onun başını sallamasıyla Caspian dudaklarını birbirine kenetliyor. Gölgelelerini geri çekerek, dördümüz onun gelip ortamınızda durması için ayrılıyor.

Aramıza girdiği anda, gözleri Jamie ve Nikoli'ye takılınca irkildiğini hissediyorum.

"Oakly..." diye mırıldanıyor.

Sesi Nikoli'nin başını ona doğru kaldırmasına neden oluyor ve yıldırım hızıyla ayağa kalkıp onun önünde duruyor.

"Willow, onu takip etmeni istiyorum. Lütfen onu bul. Artık onu zar zor hissedebiliyorum" diye yalvarıyor, ellerine tutunarak. Hareket etmeye çalışıyoruz

Çünkü şu anda kendi endişesi ve paniği içinde, onun yüzeye çıkan fırtınasını görmüyor.

"Nikoli, kız kardeşime ne oldu?" diye soruyor.

Ürkütücü bir sakinlikle.

"Kahvaltıda bize ilaç verdiler. Onu, Ry'ı ve San'ı, ailesini aldılar. Nerede olduklarını bilmiyorum."

Sanki onu yakmış gibi ondan uzaklaşırken sendeliyor ve nefesini tutmaya çalışıyor. Az önce içinde başlayan savaş çok açık. O sakin tavır ne kadar hızlı geldiyse, bu haberle birlikte o kadar hızlı kayboluyor. Hepimiz uzanıp onu tutmaya çalışıyoruz ama o bizden daha hızlı yere yıkılıyor.

Dizleri yere çarptığı anda çimenler yarıyor ve yarık önümüzdeki ormana doğru ilerliyor. Göremesek de, kemiklerin kırılması gibi kopan uzuvları duyuyoruz ve ağaçlar kökünden sökülürken topraktaki titreşimleri hissediyoruz. Sağır edici gümbürtülerle ormanın zeminine çarpıyorlar ve göğsüm eşzamanlı olarak çarpıyor.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek bakışlarımı artık mor olan gözlerine kilitliyorum. Yarık değiller, bu yüzden orada hala o olduğunu biliyorum, ama zar zor. Sadece zar zor. Göğsünden düşen hıçkırıklar ya da gözlerinden akan yaşlar yok, ama derinliklerinde yanan alevler acımasız.

Ölümcül.

"Bana geri dön, küçük savaşçı. Tam buradayız. Bu işin temeline inmeli ve onları aramaya başlamalıyız. Onu bulmak için doğru ruh halinde olmalısın. Şu anda sana ihtiyacı var. Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum yanaklarını sıkarken.

Ona ihtiyacım var. En iyi arkadaşımın ona ihtiyacı var.

Vücudu ellerimin altında irkiliyor ve gözbebeklerinin etrafında küçük gümüş bir halka oluşuyor ama renk o kadar uzağa gitmiyor. Yüzümü kaplayan derin, uzun nefes neredeyse beni uçuracak kadar güçlü, ama bittikten sonra onun arkamda olduğunu biliyorum.

"Onları bulacağım. Onları bizim için bulacağım. Yemin ederim."

"Bulacağını biliyorum, küçük savaşçı. Bulacağını biliyorum."

Yüz hatları bana kapandı. Herkesten. Zihninin derinliklerine dalıyor ve göğsünden pompalanan korku çok güçlü

nefesimi kesecek kadar.

Zihnine dalmıyorum ama yaşadıklarını yeniden yaşadığını biliyorum.

"Draken, onu yerleşkenin komuta odasına götür," diyorum usulca başını öperken ve onu ayağa kaldırırken. Onu Draken'in kollarına bıraktığımda gözünü bile kırpmadı ve hepimiz bakıştık. "Sen git. Ben hemen geliyorum."

Draken ısınlanır ısınlanmaz, "Sen, şifacı," diye bağıryorum. "Neler oluyor?"

"Hareketsizleştirici ilaç. Yüksek dozda," diye homurdanıyor.

"Onu hemen komuta odasına götürün. Başka bir şifacı çağırın ve biri Rich'e iyileştirici bir şişe getirsin. Saray kapılarından herhangi birine biri gelirse haber verin. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye yankılandı tüm grup.

"Core, git ailenin geri kalanını getir. Cas, git Keeper ve Gaster'ı bul. Komuta odasında buluşalım." İletişim cihazımı çıkararak emrediyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Nikoli ve Jamie ile birlikte E.F. üyelerinden oluşan küçük bir grubun peşinden gittiler.

"Tillman, ben-"

"Sarayın komuta odasına gidin. Sen, Aria ve Nexus'un giriş yapacak."

"Şimdi ne oldu?"

"Ry, Oakly ve San kaçırıldı."

"Siktir," diye bağırarak etrafındakilere komutlar yağdırıyor. "Falcı mı?"

"Şimdilik tamam. Kapatıyorum."

"Elementra yoluna çıkanlara yardım etsin. Beş dakika içinde orada olacağız."

Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırıyorum ve cihazı alnıma bastırırken içimdeki lanet kargaşadan nefes alıyorum.

Kendimi toparlamak için bir kez daha savaş veriyorum ama sonunda başarıyorum ve hediymi dışarı itiyorum.

"Oakly, hadi ama seni küçük pislik. Aklına girmemden nefret ettiğini biliyorsun."

Hiçbir şey yok.

Affetmeyen bir sessizlikle karşılaştım. Diğer uçta parazit bile yok. Sadece boş bir sessizlik ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki birinin kırılmamasına şaşıyorum ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. Tekrar deniyorum.

"San, hadi ama dostum. Bu bok hakkında eline geçen her şeyi okudun. Sadece bana cevap ver."

Hiçbir şey yok.

Güney kanadındaki yürüyüş yolunu süsleyen çakıl taşları attığım her adımda botlarımın etrafında titreşiyor. Bu sadece benim elementimin küçük bir sızıntısı, ama bir çıkışa ihtiyacı var. Kanayacak bir yere ihtiyacı var.

Hadi ama dostum. Bu iş sende.

"Ry... Lütfen kardeşim, cevap ver bana," diye mırıldanıyorum.

Hiçbir şey yok.

Etrafımda dönerek, toprak elementimi önümdeki ormana salarken böğürüyorum. Küçük savaşımcının kontrolünü kaybetmesinden kurtulan ağaçların ben öfkemi kusarken hiç şansı yoktu. Görüşümü engelleyen kırmızı renk kaybolana ve önümde uzanan yeşil denizi görebilene kadar içimden akmasına izin veriyorum.

Başımı sallıyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum. Sonra adımlıyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca değişmezim olan dengeyi arıyorum, yalvarıyorum, yakarıyorum. Ailemin bana bulmamı öğrettiği dengeyi.

Başımı yukarı kaldırıp balkonumuzun artık yok olmuş bir ormana bakan tarafına bakana kadar zor görünüyor.

Benim iyi yarım. Benim gerçek dengem.

Bana ihtiyacı var. Benim gücüme ihtiyacı var. Benim de onunkine.

Derin bir nefes alarak kapıdan geri çıktım ve ağaç sınırına kadar olan küçük mesafeyi geçtim. Ya da ağaç sınırı olan yere. Bu küçük yürüyüş bana nefesimi tutmak ve hissettiğim öfkeyi tamamen kontrol altına almak için yeterli zamanı veriyor.

Diz çöküp gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi odaklıyorum.

Onları bulacağız.

Parmaklarımı bağışlayıcı toprağa gömerken toprak elementim serin toprağa akıyor. Bana verilen nimetlerden biri sebep olduğum anlamsız yıkımı düzeltirken nefesim düzene giriyor, zihnim sessizleşiyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor. Kanayan öfkemi onarıyor

ve herkesin beklediği yanımı buluyorum.
Dayanın çocuklar. Ailen geliyor.

On üç

Söğüt

Elementra'nın lütfuyla kendimi bir arada tutuyorum.

Yerden kalktığımı ya da saray komuta odasına taşındığımı hatırlamıyorum. Gaster, Keeper, tüm Vito ebeveynleri, Lyker, Aria, Lennox, Kyan ve Zane'in ne zaman geldiği hakkında da hiçbir fikrim yok ama hepsi burada, etrafımı sarmış ve ben hiçliğe bakarken bana güç vermeye çalışıyorlar.

Aurora bana olumlu duygular aşılacak için elinden geleni yapıyor. Nazik hediyesi ılık bir esinti gibi tenimi okşuyor ama ben yapamıyorum.

ya da kabulleniyorum. İçimde titreşen öfke, acı ve korku bana dokunduğu anda onu yakıp yok ediyor.

Gözlerim neredeyse şaşı olana kadar Gaster'ın adımlarını takip etti ve ondan sonra zihnime daldım ve o zamandan beri kendimi dışarı çekemedim.

Adamlar artık bana ulaşmaya çalışmıyor. Tillman bir planı sonuçlandırma zamanı geldiğinde bana haber vereceğini söyledi. Hepsi biliyor ki, eğer zihnimin gerçekliğe daha fazla tutunmasına izin verirsem, kopacağım.

İpliğim zaten çok ince.

Nikoli'nin ya da Jamie'nin sesini çok fazla dinlersem, unsurlarım üzerindeki kontrolümü kaybederim. Her ikisi de bana hem özür dileyerek hem de gözlerinde baş döndürücü dozda umutla bakıyorlar ve ben buna dayanamıyorum.

Bu benim felaketim olacak.

Kendime inanarak çok yol kat ettim. Şimdiye kadar.

Her zamankinden daha anlamlı olduğu şu ana kadar.

İçimi saran şüphe beni fiziksel olarak hasta edecek. Nasıl bu kadar aptal ve saf olabildim de Oakly'yle birlikte uzun mesafeleri koşmam için beni eğitmeyi ertelemenin sorun olmayacağına inandım? Elbette bana yol gösterdi. En ince ayrıntısına kadar tartıştık ama taşıma konusundaki isteksizliğim yüzünden hiç pratik yapmadık.

Bu acınası korku artık ruhumu kemiriyor.

Bana kız kardeşimin hayatına mal olacak.

Titremeler komuta odasının duvarlarını sarsıyor ve herkes sessizliğe gömülüp bana bakarken tavandan ince tozlar dökülüyor. Gözlerinde gördüğüm acıma duygusundan nefret ediyorum. Anlayış da bir o kadar kötü. Bunu aşmış olmalıydım. Karanlık bir düşünce beni parçalanmanın eşiğine getirmemeli, ama işte buradayım.

İçten içe parçalanıyorum.

"Bir dakikaya ihtiyacım var. Dışarıda olacağım," diyorum metanetle, Aurora'nın sıcaklığından uzaklaşarak.

Corentin nazikçe, "*Draken onunla git,*" diyor ama ben ejderha adamıma elimi kaldırıyorum.

"Şimdilik yalnız yolculuk, ejderha," diye mırıldanıyorum.

"Bana ihtiyacın olursa,

herhangi birimize..."

"Biliyorum."

Dışarı çıkana kadar neredeyse güç yürüyüşü yapıyorum.

Sarayın komuta alanı akademinkinden farklı.

Akademnin komuta odasından çıkıp spor salonundan geçerek dışarı çıkabileceğim yerde, burada sarayda komuta odası ayrı bir bina. Kapıdan içeri girdiğimde, E.F. üyeleriyle dolu bir eğitim avlusuyla karşılaşıyorum.

Beni tanımayanlar bana geniş bir mesafe bırakıyor ve daha da geniş bakışlar atıyor. Tanıyanlar ise kararlı bir şekilde başlarını sallıyorlar. Adamlarım ya da ben, sanırım, ne zaman emredersem gitmeye hazırım.

Tüm gözlerden uzaklaşmak için kırım yanıyormuş gibi binanın etrafında dönüyorum. Kalp kırıklığımı daha fazla içimde tutamıyorum.

Ağaçlardan başka bir şey görünmediğinde, adımlarımı yavaşlatıyorum ve etrafta dolanırken başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Nefes alış verişimi kontrol altına almak için başarısız bir çaba sarf ediyorum ve ışınlar yüzümü ısıtmaya devam ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken yanıyor.

Çok geçmeden bacaklarım tutmuyor ve çimenlere gömülüp onları avuçluyorum. Bağırarak, öfkelenmek, onu bulana kadar her şeyi yakıp kül etmek istiyorum. Sessiz çığlıklarımı tutarken ruhumun derinliklerinden çıkıp gelen hıçkırıklar acı veriyor. İçimden kopup gitmek isteyen ıstırapın kilometrelerce öteden duyulacağına şüphe yok.

"Oakly, lütfen. Lütfen beni içeri al."

Milyonuncu kez yalvarıp yakarıyorum. Onu her nereye götürdülerse ve Nexus'unun yarısı gizlendiyse. Aramızdaki bağı onun hayatta olduğunu bilecek kadar hissetmiyorum ve zihinsel bağırışlarıma cevap vermiyor.

"CC, Elementra, içinizden biri. Lütfen. Lütfen bana ne yapabileceğimi söyleyin."

Beni bu durumda bırakmayın. Lütfen bana yol gösterin." Ağlıyorum.

Bu an, karşılaştığım diğer tüm anlardan daha fazla onlara ihtiyaç duyduğum andır. Bu, onların rehberliğinin bana her zamankinden daha fazla fayda sağlayacağı bir durum. Onu kaybedemem.

"Kendini sakinleştirmelisin, filia mea. Perfecta Anima'nı bulman için gereken tüm araçlar sana zaten sağlandı, ama sen kendi içinde aramalısın. Duygularını dengelemezsen bunu asla yapamazsın."

Kahretsin, ona bağırmak istiyorum. Böyle bir zamanda bana sakın olmamı söylemeye nasıl cüret ettiğini sormak istiyorum ama verdiğim tepki yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Adamlarım bana Oakly'nin Nexus'unun yarısını yerde göstermek için lanet olası Kızıl Deniz gibi ayrıldığından beri oldukça duygusal tepki verdiğim gerçeğinden habersiz değilim. Biri iyileşiyor, biri de aklını yitiriyor. Ama başka nasıl tepki verebilirdim ki? En iyi arkadaşımın şu anda nelerle karşı karşıya olabileceğinin fazlasıyla farkındayım.

Bir ciğer dolusu hava çekerek bacaklarımı altıma alıyorum, böylece çimlerde çaprazlama oturabiliyor ve Gaster'ın bana defalarca öğretmeye çalıştığı şekilde meditasyon yapmaya çalışıyorum. Sessiz, hareketsiz yöntemine yemin ediyor ama ben bir türlü odaklanamıyorum. Etrafım sessizleştikçe, zihnim daha yüksek sesle tepki veriyor. Bu yüzden sessiz olmak yerine şarkı söylüyorum.

*Hava, toprak, su, ateş çok
parlak, Dört element, saf ve
doğru. Soluduğumuz hava, bilge
ve tatlı,*

Toprak güçlü durur, ayaklarımızın altındaki toprak.

*Su akar, kırık ve bütün, Ateşin
sıcaklığı ruhu besler.*

*Bunları neşe ve sevinçle hatırlayın,
Elementler bir olur, dünya berraklaşır.*

Hatırlayamadığım kadar çok kez beni kurtarmaya gelen ninniye tekrar tekrar söylüyorum. Her şeyi başlatan büyü. Melodi kafamın içinde çalarken, dikkatimi dağıtan şeyler de karanlığın içinde kendilerine yol açıyor. Çok uzun zaman önceymiş gibi gelen zamanlar zihnimde oynasırken yüzümde küçük, sulu bir gülümseme belirliyor ama benim için çok hızlı bitiyor.

Şarkı söylemeye devam ederken ve her satır daha olumlu bir duyguyu ortaya çıkarırken, bu anı dikkat dağıtma büyümü güçlendirmek için kullanıyorum. İsterseniz bir yükseltme yapın. Her biri öne çıktıkça, tüm mutlu yeni anılarımı ninni gibi fon müziğime bağlıyorum.

Tabii ki erkekler ön planda ve merkezde. Bu büyüü ilk yaptığımda kullandığım tüm orijinal anlarını saklıyorum ve o zamandan beri birlikte geçirdiğimiz zamanlardan eklemeler yapıyorum.

Gaster. CC. Lyker, Aria, Lennox, Zane ve Kyan. Sonra Aurora ve benim Patera-Nexus'um.

Ry, San, Jamie ve Nikoli. Bir bağıdan doğan kardeşlerim. Son olarak, Oakly. Kız kardeşim. En iyi arkadaşım. Omurgam.

Birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi tekrar oynatmaya çalışıyorum. Ağzımdan çıkardığı her kahkahayı. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda bana attığı her daralmış, yan bakış. Kahretsin, onun mutlak parlaklığı. O çok zeki.

Hepsini dışarı çıkardım ve büyümü sağlamlaştırmasına izin verdim.

Umutsuzca aradığım sakinlik vücudumu bir koruma örtüsüyle kaplıyor ve gözyaşlarımı dudaklarımdan uçuracak kadar sert bir nefes veriyorum.

Tamam Willow, düşün.

Onun şu anda içinde bulunduğu durumun aynısını sen de yaşadın.

Neler olduğunu ve ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Ne kadar acı verici olsa da, kaçırıldığım günü zihnimin önüne getiriyorum. Birden fazla nakil aracından nasıl geçirildiğimi, hareketsizleştirici tonikle nasıl uyuşturulduğumu ve ardından gizli yapının içindeki hücreye nasıl yerleştirildiğimi hayal ediyorum.

Aradan geçen zamana ve ona ulaşamamama dayanarak, onun zaten gizli yapının içinde olduğunu varsaymak kolay.

Siktir, tamam.

Orada kapana kısılmışken kırmak zorundaydım ama şimdi roller tersine döndü.

Dışarıdan nasıl kıracağım? Ona

nasıl ulaşırım?

Nasıl...

Kahretsin.

"CC, onunla aramdaki bu bariyeri aşmak için büyüü kullanabilir miyim? Tüm gizlenmeyi yıkmak için değil ama hissedebileceğim ve onunla konuşabileceğim kadarını?"

"Bilmiyorum, filia mea... Yapabilir misin?"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, onun cevapsızlığı kalbimi umutla dolduruyor. Kararlılık sistemimi dolduruyor ve ekstra gücü çekmek için parmaklarımı toprağa gömüyorum.

"Evet, yapabilirim."

Kendimi merkeze alarak, tüm gücümü ortaya çıkarıyorum, onu katlanarak arttırıyorum ve sonra asla söylemeyeceğim büyüü yapıyorum

zihnimden. Artık hafızama o kadar kalıcı bir şekilde kazındı ki, ezberden okumak nefes almak kadar kolay.

"Açıklık benim bilen gözlerimle gösterilir, bilgiyi kör olanlara yay. Kılık değiştirmenin aldatmacasını parçala, bulanlar için gerçeği ortaya çıkarır."

Zihnimde bir çatırtı hissediyorum ve umut bir kır çiçeği tarlası gibi göğsümde çiçek açıyor. Bu hissi yakalayıp hayatım pahasına ona tutunuyorum ama birkaç saniye daha geçtikten ve uğultu Oakly ile hiçbir bağlantı kurmadan dağıldıktan sonra öfkeyle bağırıyorum.

"Hayır!"

Yumruklarım büyük bir öfkeyle toprağa çarpıyor ve her vuruşta altımdaki zemin titriyor.

"Bunun işe yarayacağına beni neden inandırdın?" Zihnimde haykırıyorum, başarısızlığım için CC'yi suçluyorum.

"Bunu başarabilirsin, Willow. Kendinden şüphe etme. Büyüdeki kelimeleri düşün. Tam olarak istediğin şeyi yapmaları için onları manipüle etmelisin."

Hırlayarak, sinir bozucu büyüyü zihnimde tekrar tekrar okuyorum. Her seferinde başka bir cevap buluyorum. Bunlar büyü'nün kelimeleri. Bu yüzden işe yaramalı. Lanet olsun.

"Bu büyü bütün bir gizli yapıyı yerle bir eder." "Evet, biliyorum-"

Bütün bir...

"Seni sinir bozucu adam. Tüm bunlar söylendikten ve yapıldıktan sonra, yemin ederim, sen, Elementra ve ben bu bilmeceler hakkında uzun bir tartışma yapacağız. Beni duyuyor musun? Akıl oyunlarından bıktım. Bir sonraki kurtarıcının ne yapması gerektiğine dair adım adım talimatlar alacağından emin olacağım. Kılavuzu kendim yazacağım."

Hem öfkem hem de hayal kırıklığım içimden akıp giderken kusuyorum. Çılgınlığın yöntemini anlıyorum, anlıyorum ama bu bazen çok fazla. Benim için dünyalara bedel olan birini kurtarmak için zamanım kısıtlı. Bu özel durumda işe yaraması için büyüyü yeniden ifade etmem gerektiğini kendi başıma anlayacak zamanım yok.

Neyse ki ondan aldığım bu ders, yapmam gerekenin bu olduğunu anladığım anda aklıma geliyor. Bir yanıma bana bunu daha on beş yaşındayken öğrettiği için çıldırmak istiyor çünkü Memoria taşı olmasaydı bunu şimdiye kadar çoktan unutmuş olurum. Diğer yanıma ise sadece minnettar olmamı söylüyor.

"Her şey söylendikten ve yapıldıktan sonra, filia mea, diyor... umarım başarılı olursan başka bir kurtarıcıya ihtiyaç duymaz."

"Harika, çok teşekkürler. Baskı yok."

Kahkahası beni hem rahatlatıyor hem de kızdırıyor, ama yatıştırıcı kısımlara bir sülük gibi yapışıyorum ve vücudumu ilk büyü başarısız olmadan önceki sakinliğim ve sabrım ile doldurana kadar içiyorum.

Bir kez daha kendimi merkeze alarak, bunun işe yaraması için değiştirmem gereken kelimeleri düşünüyorum. Yalnızca ona odaklanmalı, bulunduğu yere değil, zihnine girmeliyim. Nereye gitmemiz gerektiğini herkesin görmesine ihtiyacım yok. Sadece bilmem gerek.

En güçlü niyetlerle, tamamen Oakly'ye ve sadece ona odaklanarak gücümü serbest bırakıyorum.

*"Netlik benim bilen gözlerimle gösterilir,
Bana bilgiyi ver, çünkü kör olan benim. Kılık
değiştirmenin içindeki aldatmacayı parçala,
Zihnimin bulması için onun gerçeğini ortaya çıkar."*

Nefes nefese, zihnim açılıyor ve ikimizin arasında duran blok binlerce parçaya ayrılıyor. Onun bağının göğüs boşluğuma dolmasıyla boğazıma doğru sert bir hıçkırık yükseliyor.

Kendimi onun zihnine doğru ittiğimde, bilincinin yerinde olmadığını anlıyorum. Bilincinin üzerine şeffaf bir perde gibi çöken bulanık sisi yırtıp atıyorum ve irkilerek uyandığını hissettiğimde elimle ağzımı kapatıyorum.

"Oakly, benim. Lütfen beni duyduğunu söyle," diye yalvarıyorum.

"Willy..." diye mırıldanıyor ve uyuşturucunun etkisiyle çıkardığı ses karnıma saplanıyor.

"Benim. Tamamen uyanmanı istiyorum Oakly, en azından zihinsel olarak. Bunu benim için yapabilir misin, lütfen?"

"Ben... gözlerim hareket etmiyor."

"Sorun yok, her şey yoluna girecek. Beni duyuyor musun? Senin için geliyorum, söz veriyorum."

Ses tonumu dengede tutmak için elimden geleni yapıyorum ama aslında sadece hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Onun kırık dökük, kafası karışık konuşması vücudumu paniğe sürüklüyor, kendimi tutmakta zorlanıyorum.

Verdiği uzun ara kalbimin hızla çarpmasına ve canavarın göğsümde gezinmesine neden oluyor. Onun konuşmasına ihtiyacım var. Nefes almasına ihtiyacım var. İyi olmadığını bilsem bile bana iyi olduğunu söylemesine ihtiyacım var.

"Yapma. Tekrar uykuya dalma Oakly, lütfen," diye yalvarıyorum zihinsel olarak tekrar sürüklendiğini hissettiğimde.

"Bu... çok zor. Çok ağırım... çok ateşliyim," diye kekeliyor.

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Nikoli ve Jamie buradalar. Onlar güvende. Senin için geliyoruz. Seni bulacağım. İzini süreceğim. Yemin ederim. Lütfen, lütfen dayan."

"Takip etmek yok."

"Öyle deme. Yemin ederim geliyorum. Beni anlıyor musun?" Bağıriyorum, sesindeki yenilgi soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyor.

"Takip etmene gerek yok. Ben... Pyra'dayım."

Sözleri bilinçaltıyla birlikte kayboluyor ve ben de zihinsel bağlantımız aracılığıyla adını haykırarak onu kendime çekmeye çalışıyorum. Karanlığa daha da gömüldüğünü hissettiğimde hiçbir şey işe yaramıyor ve kalbimi panik kaplıyor. Ona hareketsizleştirici ilaçtan çok daha güçlü bir şey verilmiş ve fazla zamanım yok.

Uyuşturulduğumda donuyordum, sıcak değildim. Sadece bana işkence ettiklerinde terlemeye başladım. Hangi ilaç-

Hayır. Sıcaktan. Kız

sıcak. Pyra.

Görüşüm.

Kendimi ayağa kaldırıp bir adım atmaya çalışırken sendelediğimde saf beyaz ateş korkusu beni tüketiyor. İkinci başarısız yürüme girişiminden sonra, gölgelerime beni yutmalarını emrediyorum. Kalın taş duvarların arasından kâğıt gibi geçip komuta odasına giriyorum.

"O Pyra'da," diye neredeyse çığlık atacaktım ki tüm gözler bana çevrildi.

Herkes hareket etmeyi bırakıyor ve sanki şimdi kesinlikle kırılmışım gibi bana bakıyor. Yumuşayan bakışları bedenimi öfkeyle ısıtıyor ve zorla zihnimi odadaki son kişiye de sokuyorum. Az önce dışarıda olan her şeyi tekrar ediyorum.

"Pyra'da olduğunu söyledim. Gitmemiz gerek."

Vücudum sert bir şekilde sallansa da sesimdeki kararlı ve sabit komuttan gurur duyuyorum. Son birkaç dakika içinde kullandığım büyü miktarı ile beni tüketen ezici korku arasında, yere çarpmama dakikalar kaldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar adamlarım etrafımı sarıyor ve Caspian koluma yapışarak dudaklarıma bir şifa şişesi bastırıyor.

"O Pyra'nın içinde. Lavın içinde olduğu anlamına gelmiyor ama onu orada saklıyorlar. Şu andan itibaren yanardağın içi hakkında hiçbir şey bilmediğini farz et. Artık bir Ustalık yapısı olarak manipüle edildi. Roye Amca, en güçlü toprak ve su elementlerinden oluşan ekiplere ihtiyacım var. Yaptığımız şey için onları bilgilendirin. On beş dakika içinde yola çıkıyoruz. Oraya vardığımızda, Willow görüşünü kullanarak içeri sızmanın en iyi yolunu bulacak. İçeri girerken kör olacağız. Şimdilik elimizdeki en iyi ve tek şey bu. Gidip hazırlanın," diye emretti Tillman.

Onun tam teşekküllü lider modu, içimdeki savaşı endişe ve paniği yatıştırıyor ve yapabildiğim her şeyi emiyorum. Bunu ejderhamın savaşa hazır kararlılığıyla eşleştirerek, ikisinin duygularının beni aşılmaz bir zırhla örtmesine izin veriyorum. Bunu Caspian ve Draken'ın kana susamış öfkesi ve Corentin'in soğuk mesafeliliğiyle karıştırınca, kendimi kendimden tamamen soyutluyorum.

İçim tamamen soğuyor. Ailemizin üyelerini kurtarmaya hazırlanırken iç duvarlarımı güçlendiriyorum.

Herkes planları tartışıp sonuçlandırırken odanın etrafındaki ses yeniden yükseliyor. Dikkatle dinliyorum, dinliyorum ama gerçekçi olmak gerekirse, oraya vardığımızda bu planların hiçbir anlamı kalmayabilir. Pyra, Ustalık üyeleriyle dolup taşabilir ve her biri bugün kendi sonuyla karşılaşacak.

Kimse benden merhamet görmeyecek.

Odayı geçerken bakışlarımı bir şifacının Jamie'ye son bir kontrol yaptığı yere dikiyorum ve herkesin gözleri beni takip ediyor.

Öldürücü düşüncelerimin her yere yayıldığına şüphe yok ama herkes aynı. Sadece benimkilerin bu kadar güçlü olmasına alışık değiller.

"Nasıl hissediyorsun?" Aslında hissettiğimden daha kontrollü bir şekilde soruyorum.

"Daha iyiyim. Ağır dozda hareketsizleştiriciydi ama hepsini çıkardık. Ne olur ne olmaz diye birkaç tane daha şifa şişesi alacağım," diyor kendinden emin bir şekilde ve diğer şifacının işini bitirmesini işaret ediyor.

"Güzel. Bunu söylediğimde seni üzmem ama hazırlıklı olmalısın."

Gözleri benimkilere dikiliyor, çıldırmanın eşiğinde ama tek yapabildiğim ona sıkı bir gülümseme vermek. Sunacak başka bir şeyim yok.

"Daha güçlü bir şeyle uyuşturulmuş. Ne olduğunu bilmiyorum ama bana ya da sana verildiği gibi tipik bir hareketsizleştirici ilaç değil. Yanında fazladan şifa tüpleri bulundurmalısın. Mümkünse Draken'e yakın dur, böylece büyülü bir desteğe ihtiyacın olursa o sana verebilir."

"Sence o kadar kötü mü?" diye soruyor.

"En azından onun için, evet. Ry ya da San'ın ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Görünüşe göre en yakın arkadaşımın en sakın adamının da canı bir tarafı var çünkü göz açıp kapayıncaya kadar tüm aurası ondan hiç görmediğim bir öfkeye dönüşüyor. Bir tıp profesyoneli olarak, genellikle aklını başında tutma konusunda oldukça iyidir. Ama şimdi değil. Primary hakkındaki bu bilgiyle değil.

"Küçük savaşçı, Jamie, hadi. Vakit neredeyse geldi," diye sesleniyor Tillman komuta odasının kapısından.

Kapıdan içeri girdiğimde, diğer üç adamım zaten orada beni bekliyordu ve her zaman olduğu gibi, korumacı bir şekilde etrafımı sardılar. Enerjileri benimkiyle eşleşiyor. Gerilimi azaltacak aptalca şakalar yok, beni neşelendirecek cinsel imalar yok, çene eğme yok, mırıldanma yok, hiçbir şey yok.

Sadece intikam almaya hazır ölümcül adamlar.

"Çocuğum, gitmeden önce bir şey söyle lütfen," diyor Gaster yumuşak bir sesle, E.F. üyelerinden oluşan büyük topluluğa yaklaşmadan önce bizi karşılıyor.

Aurora, Neil ve Theo ile konuşmak için diğer tarafa geçtiklerinde başımı sallayarak adamlarımdan ayrılıyorum. Dyce ve Roye

bize katılıyor. Dikkat ettiğim kadarıyla hepsi Aurora'dan hiç ayrılmıyor. Yarısı hep geride kalıyor.

Göz ucuyla Keeper'ın başını Tanith'inkine yasladığını görüyorum ve bu bana onun bize katılması hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Eminim bu konuda o kadar da heyecanlı değildir ama onu durdurmuyor.

"Willow, bana geri dön," diyor Gaster yüzünü bana dönüp omuzlarımı kavrarken usulca.

"Elbette döneceğim, Gaster. Her zaman yaparım."

"Hayır çocuğum, şu anı kastediyorum. İçindeki duygularla buradan ayrılmaya izin veremem. Kızgın olmak, incinmek, üzülmek ve intikam istemek için her hakka sahipsindir. Hissettiğin her şey geçerli, ama kalpsiz kopuş sen değilsin, kızım. Gitmeden önce bana geri dön."

Sözleri kendimi içine hapsettiğim buz gibi kabuğu kırıyor. Ben onu tekrar mühürlemek için elimden geleni yapıyorum, ama o bunu yıkmak için daha da çok uğraşıyor. Kendini tüm gücüyle bağımıza doğru itiyor ve sahip olduğum güç, büyü, yetenekler ya da elementlerin miktarı ne olursa olsun, ona karşı hiçbir şansım yok.

"Gaster," diye mırıldanıyorum. "Neden?"

"Çünkü bu sen değilsin. Sevdiklerini korumak ve kollamak için yapman gerekeni ve sana doğru geleni yap, ama bunu kalbinle, şefkatle, sevgiyle yap. Bunu, bu aşağılık yaratıkların yaptıklarının yanlarına kalmasına izin vermek anlamında söylemiyorum, ama herkese duyduğun sevgi niyetlerinin ön saflarında yer aldığında çok daha güçlü oluyorsun. Ruhunu saf tutuyorsun, Willow. Onun lekelenmesine izin verme," diyor beni göğsüne çekerek kararlı bir şekilde.

Ve ben paramparça oluyorum.

Daha fazla dayanamayana kadar ağladım ve ağladım. Bu noktaya kadar hissettiğim nefretin içimden çıkıp ona akmasına izin verdim. O da bunu alıyor ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi yok ediyor. Beni daha sıkı tutuyor, parçalanmama izin veriyor.

Geri çekilip gözlerimdeki yaşları sildiğimde, tüm bedenim ağırlıksız hissediyor ve rahatlayarak iç geçiriyorum.

"Daha iyi misin çocuğum?"

"Çok. Bunun bana ağırlık yaptığını fark etmemiştim."

"Soğuk olmak senin içinde yok, Willow. Yaptığın her şeyi büyük bir tutkuyla yapıyorsun. Bu ölümcül bir görev olabilir ama sen buna öldürme niyetiyle değil, kız kardeşini ve onun adamlarını kurtarma niyetiyle yaklaşıyorsun. Bu yine de bir olay olacak ama asıl amacın bu olmayacak."

"Teşekkür ederim Gaster," diye burnumu çektikten sonra, tüm bu boktan gösteri başladığından beri ona ilk gerçek gülümsememi verdim.

"Benim için bir zevk. Şimdi git ve diğer torunumu bana getir. Onu elime geçirdiğimde boka batacak."

Çenem yere çarptı ve şaşkınlıkla bakakaldım. Ağzından çıkan kulağım duymuyor. "Gaster, az önce küfür mü ettin?"

"Ettim. Bu kız beni o kadar sinirlendirdi. Sen kurtarılrken benden de pek hoş olmayan sözler duydun." Beni tekrar adamlarımın yanına götürürken bana küstahça göz kırpmıyor ve her birinin omuzlarının rahatlayarak düştüğünü izliyorum.

Gerçi sadece onlar değil. Tillman'ın omuzları düşerken, onun emirlerini bekleyen küçük ordunun tamamının da düştüğüne yemin edebilirim.

"Bunun için üzgünüm. Biraz canice davrandım."

Caspian çenemi kavrayıp gözlerimin içine bakabilmek için yüzümü çevirirken, "Katilden de öte," diyor. Belli ki karanlık yüzeye sandığımdan çok daha yakın bir yerden sızıyormuş. "Güzel, artık doğru düzgün odaklanabiliriz. Küçük, vahşi bir Primary nasıl olur da kuyruğunu kısıtıp kaçmaya hazır, iyi eğitilmiş adamlardan oluşan bir orduya sahip olabilir."

"O kadar da kötü değildim." Bana başını salladığında itiraz ediyorum.

"Primary, senin uçurumun da neredeyse benimki kadar kara. Seni oradan çıkarıp çıkaramayacağımızı sorgulamaya başlamıştım," diyor sertçe ve bu konuda ne kadar ciddi hissettiğini belli ediyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Üzülme ama bir dahaki sefere uçurumun kenarına geldiğinde beni çağır. Geleceğim," diye fısıldıyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce.

Sözünü sakınmadan beni diğer erkeklerimin her birine uzatıyor ve hepsi de aynı sevgi ve bağlılıkla beni yıkıyor.

Bu son görüş anlarında, istediğimi elde etme arayışında ve ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumda nasıl akılsızca bir şeye dönüşebildiğimi fark etmek çok korkutucu. Diğer herkes lanetlensin.

Belki de Summum-Master'a kabul etmek istediğimden biraz daha fazla benziyorum.

"Hayır." Tillman bana dönüyor ve sertçe havlıyor. Kullandığı ses tonu karşısında doğrulmaktan kendimi alamıyorum ve ben başımla kabul ettiğimi işaret edene kadar göz temasını kesmiyor. Nihayet gözlerini kaçırdığında, tuttuğum nefesi dışarı üflüyorum.

Lanet olsun, istediği zaman çok gergin oluyor.

"Dinleyin. Pyra'ya ışınlanıyoruz. Herkes, görüş alanının dışında kalmak için yok edilen tarafta buluşsun. Oradan manevra yapacağız. Bundan başka bilgimiz yok. Her şeye hazır olun. Altmış saniye içinde harekete geçin," diye emretti.

Bu hızlı altmış saniyeyi Aurora'ya ve Patera-Nexus'umun geri kalanına güven verici bir baş selamı göndermek için kullanıyorum. Tanith'e Keeper'a göz kulak olacağımı ve en ufak bir sorun belirtisinde ona ulaşacağımı söylüyorum.

Nikoli ve Jamie'ye bakıyorum. Onlara en iyi güven verici gülümsememi veriyorum ve omuzları çöküyor. Öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Benden rehberlik ve Primary'lerinin iyi olacağına dair güvence bekliyorlardı ve ben onları hayal kırıklığına uğrattım.

Bunu bir daha yapmayacağıma dair sadece gözlerimle yemin ediyorum.

Kardeşim, Aria, Lennox, Kyan ve Zane sağımızda güçlü bir şekilde duruyorlar. Hiçbirinde tereddüt belirtisi yok ve ifadelerindeki ciddiyet göğsümün gururla kabarmasına neden oluyor. Lyker'in yeni pozisyonuna ve sahip olduğu az miktardaki boş zamana rağmen, o, kardeşleri ve Aria ailemiz için her zaman adım atmaya hazır oldukları için çok minnettarım.

Corentin'in zihinsel geri sayımı yirmiye ulaştığında parmaklarım Tillman'inkilerin arasından geçiyor ve hem onun hem de kendim için elini sıkıyorum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve kendimi tekrar açtıklarında göreceğim şeye hazırlıyorum.

Taşıttan çıkarıldığım anda yüzümü okşayan sıcaklık boğucu. İçerisi dışarıdan en az on beş derece daha sıcak.

Merkez, gözlerim açıldığında önümde beliren manzarayla birleşince zar zor nefes alabiliyorum.

Muhtemelen yüz metre kadar uzakta, ince bir gölge perdesiyle örtülü bir şekilde dururken, gözlerim boynum geriye doğru bükülene kadar yukarı ve yukarı doğru hareket ediyor ve Pyra'nın tepesini arıyor. Çok güzel ve korkutucu bir manzara ve Nikoli ile ekibinin kızıl kökü bulmalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü şimdi çok daha iyi anlıyorum.

Obsidyen siyahı hem gökyüzünde hem de karada sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor. Diğer tarafı görmeme izin vermeyen bir kaya duvarı. Araştırmalarımın göre, herkesin bahsettiği yanardağın iki yüzü var.

Yüz tarafı. Pyrathia'daki herkesin Pyra'ya baktığında gördüğü manzara. En yakın kasaba ile yanardağın kenarı arasında büyük bir mesafe var, ancak sözde, bu bölgenin neresinde olduğunuzun bir önemi yok. Pyra'yı ve tüm ihtişamını görebilirsiniz.

Diğeri, bizim geldiğimiz taraf, tahrip edilmiş taraf.

Boynumu çevirip E.F. üyelerinin dağınıklığı arasından bakınca neden böyle dendiğini hemen anlıyorum. Gözümün görebildiği kadarıyla, var olduğu sayısız bin yıl boyunca sertleşmiş siyah volkanik kayadan başka bir şey yok. Ev, ağaç, çimen, çalı yok, sadece hiçbir şey yok. Korkutucu bir anlamda muhteşem. Bu doğa canavarının gerçekte ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyor.

"Ne görüyorsun Will?" Tillman soruyor.

Bakışlarım tekrar Pyra'ya döndüğünde, herhangi bir yaşam belirtisi bulmak için uzun karanlık alanı tarıyorum. Uzakta, en azından birkaç futbol sahası ötede bir hareket gözüme çarpma kadar sonsuz bir siyahlık gibi görünüyor. Onları gizleyen siyah cübbelerinin altından soluk tenleri dışarı fırlıyor ve dikkatsiz hareketleri olmasa onları asla fark edemeyecektim.

"Şu yolun aşağısında bir grup insan var. Onları zar zor görebiliyorum," diyorum parmağımın sağ tarafı işaret ederek.

Tillman, *"O tarafa doğru gitmeye başlayacağız,"* diyor ama işaret vermeden önce elini tutuyorum.

"Geldiğimizi hemen görecekler. Ne kadar uzakta olduğumuz ve Caspian'ın kapsama alanı nedeniyle henüz bizi fark etmediler, ama edecekler."

Şüphesiz kara bulutun onlara doğru geldiğini görüp alarm verecektir."

Caspian karanlık bir sesle, *"Gizlenmeyi kaldırın, Birincil, biz de hücum edelim,"* diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Aramızda hâlâ çok fazla mesafe var. Mesafeyi taktiksel olarak size nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama şu anda onlarla aramızda en az dört eğitim alanı var."

"Siktir," diye mırıldandı dördü de.

O mesafeyi koşmak ve sürpriz unsurunu kendi tarafımıza çekmek çok uzun sürer. Diğer görüş daha yakına nakledip onları şok etmek olurdu, ama o zaman bile ordumuzun körlemesine nakledilmesi ve potansiyel olarak hâlâ dağınık olması gerekirdi.

"Bizi sakla, küçük gezgin," diyor Draken.

"İ-"

"Evet, yapabilirsin. Eğer o yapı büyüklüğünde bir gizlenmeyi yıkabilirsen, hepimizi gizleyebilirsin," diyor kendinden emin bir şekilde ve karşı çıkışımı kesiyor.

"Onu büyünle besle ejderha. Birincil, kendini toprakla ve konsantre ol. Artık şüphe yok. Sadece yap," diye sertçe emrediyor Caspian.

Gözlerimi ona dikiyorum, yüz hatlarında ya da bağında en ufak bir belirsizlik yok. Adamlarımın hiçbirinde böyle bir şey yok. Durdukları yerde titreyen Nikoli ve Jamie'ye baktığımda, kalan tüm tereddütler benden kaçıyor.

Onları hissediyorlar. Şimdi ona konsantre olduğumda onu hissediyorum ve ihtiyacım olan tek motivasyon bu.

Zihnimde gizleme büyüsünü okuyorum, gücümü dışarı çıkarmadan önce pratik yapıyorum, kelimeler tekrarlanırken duraklıyorum.

Sahip olduğum şeyi meraklı gözlerden sakla. Sadece bana, onun kılık değiştirmiş halini göster.

Bu işe yaramayacak. Onlar benim eşyalarım değil.

Göğsümdeki büyüü ortaya çıkararak, ailemi bulmak için burada olanları gizlemek niyetiyle onu bağlarım, ama sadece bize zarar vermek isteyenlerden.

"Halkımı zararlı gözlerden sakla. Sadece bize onların kılıklarını göster."

Gücüm ordumuzun üzerinde hafif bir esinti gibi akıyor ve gruptan sadece birkaç şaşkın ses çıkıyor.

Etrafıma baktığımda hâlâ herkesi net bir şekilde görebiliyorum ve hepsinin bakışlarından birbirlerini gördüklerini anlıyorum.

"Test etme zamanı. Nexus'umuz gidip kontrol ederken Roye Amca'ya geride kalıp herkesi idare etmesini söyleyeceğim. Temiz çıktıktan sonra onları bize nakledeceğiz," diyor Tillman.

Roye irkilip iri gözlerini Tillman'a çevirdiğinde yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma beliriyor ama kendini çabuk toparlıyor. Başımı sallayarak beşimizi de Ustalık üyelerine doğru çeviriyorum.

"Caspian, bizi bu yöne doğru bir eğitim alanı kadar uzaklaştır."

Gölgelerini etrafımıza sararak beni hiç sorgulamıyor ve bir saniye içinde örtüsü üzerimizden düşüyor. Ustalık üyelerinden hiçbiri bizi tanımayınca hafif bir nefes alıyorum ve Caspian iki kez daha bizi yaklaştırıyor.

Muhafızlardan yüz metreden daha az bir mesafede dururken, nihayet sesleri duyulabiliyor ve şu anda tam tepelerinde durduğumuzdan hiç haberleri yok.

Tillman zihnimize *"Temiz,"* diye sesleniyor.

Nakliye araçları açılıyor ve ordumuzun tamamı arkamızdan geliyor ve hepsi bizimle birlikte toplanana kadar bakışlarımı onlardan Ustalık üyelerine çevirmeye devam ediyorum.

Volkanla yüz yüze gelerek karanlık duvarı tarıyorum ve aynı zamanda artık yeterince yakın olduğumuz için sayım yapıyorum. Corentin'in büyüü bizi susturucu bir baloncukla kaplıyor ve ona doğru dönmeden önce bunu hissederek ürperiyorum.

"Burada yirmi kişi var. Siz girişi bulurken biz de onları dışarı çıkarmak için küçük bir ekip göndereceğiz prenses. Oradan nasıl ilerlemek istersin, Tillman?" diye soruyor.

"Birini canlı tutun. Körlemesine ilerlemeden önce içerideki düzen hakkında onları sorgulayabiliriz. Bu bize üçüne daha çabuk ulaşma konusunda daha iyi bir avantaj sağlayacaktır."

"Bana bu onuru bahşedin. Yirmi kişi hafif bir iş," diye mırıldanıyor Keeper, gözleri çoktan kıpkırmızı olmuş bir halde ayağa kalktığında.

"Bunu neden sen yapıyorsun?" Dyce hemen kollarını kavuşturarak soruyor.

"Sen de katılabilirsin... tabii ayak uydurabilirsen." Keeper göz kırpmıyor ve ben ikisine de başımı sallıyorum.

Sanırım hayal ettiğim savaşa giriyorum.

"Yeter, siz ikiniz. Temiz ve sessiz olun. Dışarı çıkın," diye emretti Tillman.

Tillman'ın söylemesi gereken tek şey buydu ve aniden, iki genç oğlan arasında bir yarış gibi görünen şey ortaya çıktı. Ta ki Keeper Mastery üyelerine ulaşana kadar. Dyce Tasmonium formuyla ona ulaştığında dört ceset çoktan yere düşmüştü ve kalan asiler ne olduğunu anlamak için çılgınca etraflarına bakınıyorlardı.

Tam hayal ettiğim gibi. İkisi birlikte kusursuz bir şekilde çalışıyor. Dyce'in geniş çenesi masum kurbanların etrafını sararken Keeper eşsiz bir hızla etrafta dans ediyor. Acımasız, kanlı ve on dokuz üyeyi hiç terlemeden yere seriyorlar.

Tekmeleyen ve çığlık atan, yakasına yapışan canavarı göremeyen Dyce, yirminci üyeyi cübbesinden tutup sürüklüyor ve onu susturucu baloncuğumuzun içine fırlatıyor. Kendini içinde bulunduğu görünmez bağlardan kurtarmaya çalışıyor ama Caspian onu sımsıkı sarmış durumda.

"Zorlarsam kalbi yerinden çıkacak," diyor Tillman.

"O zaman ona sor. Bu bilgi muhtemelen bloke bile edilmemiştir."

Hepsinin bana bakışları gözlerimi devirmeme neden oluyor ve onları beklemeden sadece kendimi ortaya çıkarıyorum. Pislik herif çırpınmayı bırakıp rahat bir nefes aldığı anda anında gücendim.

Salak herif.

"Havadan sudan konuşacak vaktim yok. Bana yanardağın içinin tam olarak neye benzediğini anlat. Şimdi," diye emrediyorum, gözlerimi morarmaya zorlayarak.

Hıyarın bakışları komik bir şekilde genişlediğinde ve titremesi tekrar başladığında büyük bir zevk alıyorum, ama yine de ağzını kapalı tutuyor, ben de bir pençe kaydırıp boynuna bastırıyorum.

"Bir daha kibarca sormayacağım." Hırlıyorum.

"Ç-Ç-Ç-odalar, odalar. Merkezdeki magma havuzuna kadar uzanan küçük koridorlar var," diye kekeliyor.

"İçeride rehineler var mı?"

"Evet."

"Kaç kişi?" Cevap vermesi çok uzun sürünce pençemi boynuna daha sert bastırıyorum ve dökülmeden önce yüksek sesle inliyor.

"Bilmiyorum. Birkaç oda değerinde. Dağılmış durumdalar. Lütfen, buraya daha yeni gönderildim. Onları içeri ben taşımadım. Sadece kapı görevindeydim."

Pençemi boynundan çekiyorum ve görevi devralması için Tillman'a dönerken kendimi bir kez daha gizliyorum. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, aramızda kararsızlık savaşları yaşanıyor. Onu öldüremeyeceğimi biliyor. Savaşın sıcağında can almak başka bir şey, ama bu çocuk, yani erkek çocuk, onu korkuttuğumda bana ihtiyacım olan her şeyi verdi.

"Onu saray hapishanesine götürün, sonra da rapor verin. Rünü çıkarılacak ve işbirliği için adil bir şekilde yargılanacak," diye emretti Tillman sonunda bir saray E.F. üyesine. "Duvarı gözlemler. O dönmeden önce içeri girmenin bir yolunu bulalım."

Küçük, minnettar gülümsememi içimde tutuyorum çünkü hepsinin onu şimdi öldürüp işi kolaylaştırmayı tercih edeceğinden hiç şüphem yok ama kararından dolayı minnettarım ve gurur duyuyorum. Merhametli olmak, olmamaktan çok daha fazla güç gerektiriyor.

Birkaç adım ilerlediğimde, Pyra'nın bu tarafını kaplayan gizlenme olduğunu bildiğim pus dışında buradan görülebilecek hiçbir şey yok. Ellerimi sıcak, pürüzsüz yüzeyde gezdirene kadar etrafta yatan cesetleri görmezden gelerek yürümeye devam ediyorum. Kapı her neredeyse, zahmetsizce karışıyor ya da fazladan örtmüşler.

Ulaştığım her santimetreyi ovuşturuyorum ama avuçlarımda gizlenmeden kaynaklanan hafif bir uğultudan başka bir şey olmuyor ve tam hayal kırıklığına uğradığım anda öne doğru düşüyorum.

Ani çılgınlığı tutup elimi ağzıma götürürken, içinden sadece tek bir koridorun çıktığı boş bir taş odaya rastlıyorum.

Etrafa göz gezdirirken varlığını ortaya çıkarmaya çalışan rahatsız edici büyü benimde geziniyor ve onu üzerimden itmek için bir savaş veriyorum. Adamlarımın paniği saniyeler içinde beni vuruyor, titrememe neden oluyor ve onlar çıldırmadan hemen geri atlıyorum.

Corentin beni sabit tutarken, sert bir göğse çarpan omuzlarım sıkıca kavranıyor. "Bu da neydi prenses?"

Sakin ve soğukkanlı ses tonu beni yanıltmıyor. Sıkı tutuşu ve parmak uçlarındaki parıltı, eğer geri dönmezsem bunun benim kışım olacağını söylüyor.

"Girişi buldum ama küçük bir sorunumuz var." "Ne?"

diye hepsi birden sordu.

"Gizlenmeyi sağlayabilirim ama bu çok zaman alacak. Bir çeşit, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama, ben geçerken büyüü soymak ya da engellemek gibi bir şey oldu. Kendi büyümüzü, armağanlarımızı veya elementlerimizi bozacağını sanmıyorum ama kesinlikle büyüleri ve efsunları bozacak. Gizliliğimi ortadan kaldırmaya çalıştığını hissettim."

"Yaptığı şey tam olarak bu, Adored. Sen de ışınlanamayacaksın. Summum-Üstadı ormanın etrafına da bir büyü yerleştirdi. Bu onun casuslara ya da sadakatsiz takipçilere karşı aldığı önlemlerden biri," diye bilgi veriyor Keeper.

Lanet olsun. Bu çok mantıklı.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Adamlarıma soruyorum.

"Enerjinizi gizlenmeyi sürdürerek harcamayın. Şu anda zaten sürpriz yapma şansımız var. Ne gördünüz?" Tillman soruyor.

"Burası sadece tek bir yolu olan boş bir odaya açılıyor."

"O zaman biz de oraya gidiyoruz. Saray ekibi üç, nöbet tutun. Diğer herkes hazır mı?" diye sorar.

Herkes başıyla onaylayınca, gizlenmemizi serbest bırakıyorum ve o da yolu gösteriyor. Önce o ve Corentin, ardından ben, sonra da Draken ve Caspian geçiyoruz. Gözlerim onları bulana kadar nefesimi tutuyorum ve adamlarımızın takip etmesi için yoldan çekiliyorum.

Yanımızda getirdiğimiz herkesin buraya sığması mümkün değil ama bunu Tillman'a bırakıyorum. Göğsümdeki çarpıntıyı daha fazla görmezden gelemem. Onu hissediyorum. Artık o kadar yakınız ki ikimizi birbirine bağlayan ipleri takip edebiliyorum.

Adamlarım bunu içimde hissediyor ve sözsüz bir şekilde etrafımda konumlanıyorlar. Ailemizin geri kalanı arkamızda birikir birikmez ilerliyoruz.

Sessiz adımlarla koridorda ilerlerken ejderhamı öne çıkarıp gözlerimin menekşe rengine parlamasını sağlıyorum ve karanlık koridor önümde canlanıyor. Görüş alanımda kimse yok ama kısa mesafede duvardaki ilk kırılmayı görüyorum.

Küçük koridor karanlık ve sadece birkaç metre derinliğinde, sağlam bir çelik kapıya açılıyor. Pencere, çatlak ya da yarık olmadığı için arkasında kimin ya da neyin olduğunu söylemenin bir yolu yok ama Tillman'ın Caspian'a küçük bir baş sallamasıyla gölgelerin arasından ilerliyor.

Tek başına içeri girmeden önce uzanıp onu yakalamaya çalışıyorum ama çok yavaşım. Gerçi bunun bir önemi yok, çünkü ben daha sinirlenmeden ya da paniğe kapılamadan o dışarı fırlıyor.

"On iki canlı rehine," diye fısıldıyor ama ses tonundaki gerginliği ve canlı vurgusunu duyuyorum.

"Muhafız yok mu?" Tillman soruyor. "Hayır."

"O zaman şimdilik onları bırak. Orada daha güvende olurlar. Yanlarından geçtiğimiz hiçbir muhafız bir daha onlara ulaşamaz."

Bu ölümcül söz Caspian'ın dudaklarında bir sırıtışa neden oluyor ve öfkenin çok daha korkutucu bir şeye dönüştüğünü görüyorum. Benim için değil ama karşılaştığımız herkes için korkutucu olduğu kesin.

Dolambaçlı koridorda ilerlerken aynı şekilde düzenlenmiş üç hücrenin daha yanından geçiyoruz ve her seferinde aynı şekilde hallediyoruz. Şimdiye kadar, bu tek koridorun yanardağın bu tarafının tamamını kapsayacak şekilde tasarlandığı anlaşılıyor. Neredeyse eminim ki bu koridor doğrudan magma havuzuna çıkacak ve oradan da başka yollara sapılacak.

Bunu varsaymamın tek nedeni düz gitmekten başka bir yön olmaması ve sadece bir Ustalık üyesiyle karşılaşmış olmamız. Yanından geçtiğimiz tuvalete gittiğinden oldukça eminim.

Başaramadı.

Dördüncü çelik kapıya yaklaşırken Caspian'a herhangi bir talimat vermeye gerek duymuyorum ve gözlerimi boş taştan aşağıya dikiyorum, böylece gezinen herhangi bir Ustalık üyesi tarafından hazırlıksız yakalanmayız.

"Herkes hazır olsun. Kendinizi hazırlayın," diyor Caspian iki saniye geçmeden soğuk bir sesle.

Beni, Nexus'un geri kalanını, Nikoli'yi ve Jamie'yi gölgelerine sarmadan ve bizi duvarların arasından kaçırmadan önce bize verdiği tek uyarı bu.

Ejderham hemen yüzeye fırlıyor ve önümdeki manzara ve kulaklarımı dolduran sesler karşısında ağızda safra birikiyor.

Odanın ortasında Ry ve San sırtları birbirine dönük bir şekilde bir direğe bağlanmışlar. Ry'in elleri ve ayakları devasa buz bloklarıyla bağlanırken, San'ın elleri taş bloklar ve ayakkabıların içinde tutuluyor. Tıpkı benim gibi.

Her iki tarafta da dört Ustalık üyesi var ve sırayla bir hediye, bir yumruk ya da bir elementle onlara saldırıyorlar. Onları sorgulamıyorlar bile. Sadece ölümün eşiğine gelene kadar acımasızca dövüyorlar.

Hem Nikoli'nin hem de Jamie'nin göğüslerinden kulak delici çıgıllıklar yükseliyor. Bu karanlık pelerinin içinde gizlenmişken tek duyduğum bu. Feryatları o kadar yüksek ki, kardeşlerinden gelen homurtu ve iniltileri bastırıyor. Gürültü akıldan çıkmıyor ve bu işkence seslerinin hiçbirini hafızamdan silemeyeceğimi biliyorum.

Öfke ve keder eşit oranda kalbime öyle bir çarpıyor ki nefesim kesiliyor. Tillman o kadar öfkeyle titriyor ki, her an Pyra'yı patlatacağından eminim ve onu ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da işe yaramıyor.

Göğsünden çıkan dehşet verici bir feryatla Caspian'ın gölgeleri düşüyor ve üzerime atlıyorlar. Aklımı başıma toplayana kadar sekiz adamdan altısı yerde ölü yatıyor, diğer ikisi ise kaçmak için ellerinden geleni yapıyor. Bu işe yaramaz bir başarı olduğu için müdahale etmek yerine Ry ve San'ın yanına koşuyorum.

Onlara ulaştığımda yumuşak bir sesle "Dayanın," diyorum.

Su ve toprak elementlerimi çağırarak onları bağlarından kurtarıyorum ve yere yığılmadan önce havamla çevreliyorum. Ry sadece cehenneme kadar dövülmekle kalmıyor, dişleri o kadar yüksek sesle takırdıyor ki, çatlamadıklarına şaşıyorum.

Elimden geldiğince nazikçe elimi koluna koyuyorum ve alevime onu yavaşça ısıtmasını emrediyorum. Hırıltılarımı tutuyorum ve bana bakmak için boynunu yavaşça yana çevirdiğinde çökmekte olan yüzümü düzeltiyorum.

"O-Oakly?"

"İkinizi de iyileştirelim. Sonra da onu almaya gideceğiz. İkinize de ihtiyacımız var," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde.

Jamie dizlerinin üzerine çöküp birer elini adamların omuzlarına koyarken "Siktir," diye mırıldanıyor, sonra rahatlayarak iç çekiyor. "Şükürler olsun. Sadece yüzeysel."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Sistemlerinde hiç ilaç kalmamış. Hepsi dış yaralar. Onlara ikişer tane şifa şişesi verir misin lütfen?" diye soruyor, arkasından başıyla sırtındaki küçük çuvalı işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum, her ikisi de şişeleri kendi başlarına tutabildiklerinde göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor. Draken elini Jamie'nin omzuna koyduğunda gözleri parlamaya başlıyor.

Draken'in Jamie'ye verdiği her ekstra büyü damlasının kardeşlerine pompalanmasını hayretle izliyorum ve gözlerimin önünde iyileşme hızları şaşırtıcı. Elbette morlukları geçmeyecek ama kesikler, patlamış yanaklar, dudaklar ve şişmiş gözler saniyeler içinde kayboluyor.

"İyi misin?" Tillman Ry'a soruyor ve ayağa kalkar kalkmaz onu kucaklamak için kendine çekiyor.

"Fiziksel olarak mı? Elbette," diye homurdanıyor Ry ve kalbim acıyla sıkışıyor. "Onu yakalayacağız. Yemin ederim," diyor Tillman ciddiyetle.

Mercie kardeşler kısa bir an için birbirlerine sarılıyorlar. Her birinin yüzündeki rahatlama çok az ve bize döndüklerinde, ölümcül sözler ve kadınlarını bulmaya hazır olmaktan başka bir şey kalmıyor.

Oakly, neredeyse geldik bebeğim.

Caspian sözünü sakınmadan bizi bir kez daha karanlığa gömüyor ve tüm adamlarımızın beklediği koridora geri götürüyor.

Roye ve Dyce'ın başını sallamasıyla bir kez daha uçsuz bucaksız koridorda ilerlemeye başladık. Etrafım sadece Nexus'la çevriliyken, en iyi arkadaşlarımla da çevrili hale geldim. Koridorda ilerlerken beni sekizinden oluşan bir baloncuğun içine hapsedtiler. Caspian saniyeler içinde duvarların arasından akıp gidiyor. İlerlerken odalardaki insanları mı öldürüyor yoksa zihninde rehinelerin sayımını mı yapıyor bilemiyorum ama ne olursa olsun adımlarımıza devam ediyoruz ve ne zaman arkamı dönsem hemen yanımda beliriyor.

Nikoli hızlı ve sessiz bir şekilde Ry ve San'a her şeyi anlatıyor ve ben de onların takdirini göğsümde hissediyorum ama buna odaklanamıyorum bile.

Tek kelime etmeden adımlarımız hızlanıyor. Ya hepsi benden besleniyor ya da Oakly'nin adamları da bunu hissediyor çünkü sonunda koridorun sonundaki açıklığı gördüğümüzde neredeyse koşuyoruz.

Orası onun olduğu yer.

Tillman bana yavaşlamamı söylemeye çalışıyor. Hem sözlerini duyuyorum hem de yanından koşmaya devam ederken ellerinin bana uzandığını hissediyorum, hepsinin. Ama duramıyorum. Durmayacağım. O çok yakınımda.

Açıklıktan içeri daldığımda, dayanılmaz sıcak yüzümü yalayıp geçerken nihayet durabiliyorum ama önümdeki manzara beni olduğum yerde donduruyor.

Etrafıma baktığımda, devasa bir magma çukurunun etrafında uzanan devasa dairesel bir taş platform görüyorum. En az birkaç kat aşağıda olduğu için ateşli ölüm havuzunu göremiyorum ama boğucu sıcaklık bana yeterince yakın olduğunu söylüyor.

Bu merkez alan kesinlikle devasa boyutlarda ve arkamdaki botların sürekli vuruşlarına bakılırsa, yanımızda getirdiğimiz tüm E.F. üyeleri için olmasa da çoğunluğu için yeterli yer var. Sanki birilerinin düşmesini engelleyecekmiş gibi kenarlara çürük bir korkuluk yerleştirilmiş ve az önce çıktığımız bu koridor hariç tüm çevrenin etrafında Mastery üyeleri hazır bekliyor.

Ama benim ölümcül hançerlerle baktığım piçler onlar değil.

"Vay, vay, vay. Nexus hırsız fahişenin ortaya çıkma zamanı gelmişti."

On dört

Söğüt

Onu öldüreceğim.

Bu aptal, deli sapık sürtüğ bugün ölecek.

"Mikrop. Gördüğüm kadarıyla hâlâ kuruntulu bir psikopatsın."

Gözleri tehditkâr bir şekilde kısılıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. Altımda kaynayan magmanın sesine ve arkamdaki sessiz emirlere rağmen, seslerimiz bu geniş alanda yükseliyor gibi görünüyor. Ses tonumdaki kötülüğü ve niyeti duyuyor.

Onun zamanı sona eriyor.

"İkimiz arasında hayal gören tek kişi sensin Willow. Bu işten nasıl sıyrılacağına inanıyorsun, anlamıyorum. Summum-Üstadı taleplerini ilettiler, emirlerini verdi ve hepsi bu kadar."

"Yani bunca zamandır onu biliyor muydun?"

"Kuşkusuz hayır." Gözlerini devirerek iç geçiriyor. "Babam her şeyi bilmemin gerekli olduğunu düşünmedi. Ta ki eve gelip ona akademide adamlarımı çalmaya çalışan fahişeyi anlatana kadar. Sonra bana görevimi bildirdi ve ben de gururla görevimi üstlendim. Senin aksine. Yine de endişelenme. Yakında sen aradan çekileceksin ve ben ve en iyi arkadaşım bize vaat edilen Nexus'lara sahip olacağız."

Onun sözleri karşısında kanım hem kaynıyor hem de damarlarımda buza dönüşüyor. Az önce söyledikleriyle ilgili birçok şey ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Sen kimden bahsediyorsun lan?" Soğuk bir şekilde soruyorum.

"Caspian'a sor. En iyi arkadaşım hakkında her şeyi biliyor." Gürültülü kahkahası kulaklarımda öyle yüksek sesle çınlıyor ki, neredeyse gözlerimi şaşkınlıkla yapacak. Burun deliklerimden çıkan dumanı ya da kısmen yer değiştirmiş pençelerimi kaplayan alevleri durduramıyorum.

Onu öldüreceğim. İkisini de öldüreceğim.

"Her şeye karar verildi. Silvia Caspian'ı vermemek için biraz cimri davranıyor, bu yüzden bir takasla pes ettim. O Caspian'ı alabilir, ben de Ry'ı. Görünüşü o kadar da kötü değil."

Ayaklarımdan altındaki zemin sarsılıyor ve az önce kimin toprak elementinin serbest kaldığından yüzde yüz emin değilim. Benimkinin mi, Tillman'inkinin mi, yoksa Ry'inkinin mi? Ama Ry, Gima'ya ulaşmak için bu koca platformun etrafından dolanmaya çalışarak sağa doğru koşmaya başladığında, bizi çevreleyen kenarlar aşağıdaki magmaya doğru parçalanmaya başlıyor.

Ani kayma yüzünden hepimiz yalpalıyoruz ve ben öne doğru düşüyorum, kendimi korkuluklarda yakalıyorum, adamlarım bana tutunurken canımı kurtarmak için tutunuyorum. Yüzümü yalayan acımasız sıcaklık, parlak turuncu magmaya ilk bakışımı atmak için yan tarafa bakmamı sağlıyor. Öfkeyle fokurduyor ve taş parçalanmaya devam ederken havaya büyük köpükler saçıyor. Etrafımda yükselen sıcaklık

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve biliyorum ki, eğer herhangi birimiz oraya düşersek, bundan kurtuluş yok.

Tillman Ry'ın adını haykırdığında başımı hızla çeviriyorum ve hızlı bir komutla beline bir sarmaşık doluyor, tam anlamıyla ölüme düşmeden önce kışını kenardan geri çekiyor.

Etrafıma baktığımda Lyker, Aria, Lennox, Kyan, Keeper ve Roye'un yanı sıra E.F. üyelerinin de birbirlerine daha yakın durmak zorunda kaldıklarını görüyorum. Hatta bazıları koridora geri itildi ve başka bir şekilde dolaşmamız tamamen engellendi. Gözlerim diğer tarafı tarıyor, avuç içleri dışarı dönük olan ve etrafımızdaki platformun düşmesini emreden toprak elementallerini tespit ediyor.

"Her iki yanımızda, platformu parçalamak ve aşağıda tutmak için toprak elementlerini kullanıyorlar. Onları tekrar yukarı çekmeliyiz," diye çılgınca bağıriyorum.

Tillman'ın toprak elementlerimize verdiği emirler iki saniye geçmeden geliyor ve birçok kişi aramızdaki boşlukları kapatmak için kenara daha yakın durmak üzere istiflenmiş çemberimizden ayrılıyor.

Roye bir tarafa, Lyker da diğer tarafa geçtiğinde protestomu tutuyorum. Sessiz bir inilti zihnimden geçerek kardeşime geri çekilmesi için yalvarıyor. Gerçi bu faydasız bir istek. Burada en güçlü toprak elementlerinden birine sahip ve öylece durup izleyecek değil.

Sarsıntı nihayet sona erdiğinde ayağa kalkmak için kendimi zorlarken nefesim kesiliyor ve Gima'nın yüzündeki manik gülümsemeye dudak büküyorum. Bu gösteri ve onun sözleri beni tüm bu volkanı havaya uçurmanın eşiğine getirdi, ama bu arzuyu bastırıyorum. Geri adım atmamız için bundan çok daha fazlası gerekecek ve gerçekte, az önce söylediği herhangi bir şeyin meyve vereceğini düşünüyorsa, orospu inkar edilemez bir şekilde delidir.

Silvia da günlerini sayabilir.

Yapacağım son şey de olsa onu avlayacağım.

"Oakly hangi cehennemde?" Homurdanıyorum.

"Biliyor musun, senin çok daha zeki olduğunu sanıyordum. Uсталık'taki adamlar sizden bir efsane olarak bahsediyor, ama girişten geçerken üstünüze bakma zahmetine bile girmediniz. "O zaman

Tepedeki gözcüler her şeyin düşüşünü izledi ve bizi burada uyardı. Uçabilen bir hayvan için yukarı bakmanın doğal olduğunu düşünebilirsin," diyor ve başını geriye eğip Pyra'nın tepesinden bakarken kıkırdıyor.

Yavaşça, bu sürtüğe hiçbir şekilde güvenmeden, tıpkı onun yaptığı gibi bakışlarımı üstüme çeviriyorum ve arkamdaki adamlarımın bedenlerine doğru tökezlerken bir hıçkırıkla boğuluyorum.

Oakly'nin boynundan aşağısı taş bir kılıfla kaplı ve etrafındaki tüm mekanizma sarmaşıklarla düğümlenmiş bir ağ tarafından havada tutuluyor. Başı yana düşmüş ve bayılmış durumda. Ben zihnimde onun için tekrar tekrar çılgılık atarken o ne irkiliyor, ne seğiriyor, ne de hareket ediyor.

Nexus'un gırtlığından çıkan adı kulaklarımda zar zor yankılanıyor ve adamların bana söyledikleri her neyse, yaklaşan karanlığı delip geçmiyor. Duyamıyorum. Nefes alamıyorum. Nexus'umun ellerini vücudumda hissedemiyorum. Görüşümü renklendiren kırmızının ardını göremiyorum.

Vücudumdaki her sinir ucu acıyla karıncalanıyor, uzuvlarımda titremesine neden oluyor ve yanaklarımdan süzülen öfke dolu gözyaşları neredeyse yakıyor.

"O onların gerçek Birincil'i ve birbirlerine tamamen bağılılar. Eğer o ölürse, dördü de ölür." Bakışlarımı tekrar Gima'nın kılere çevirip korkuluklara tutunmak için bir adım öne çıktığımda hissettiğimden çok daha sakin bir şekilde söylüyorum.

"Benim Nexus'um değil, benim sorunum değil." "Ama Ry-"

"Yeri doldurulabilir. Corentin en çok önemseydiğim kişi. Diğerleri ek bonuslar ama yine de değiştirilebilirler." Sanki şu anda kendinden başka hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değilmiş gibi saçlarını omzundan savuruyor. "Her neyse... bu eğlenceliydi. Seni yakalayıp adamlarımı getirdiklerinde birazdan görüşürüz."

Hayalperest kaltak magma çukurunun kendi tarafındaki parmaklıklarına doğru yürüyor ve yan tarafa eğilip gülerek aşağı baktığında, umarım ve dua ederim ki içine düşer.

Tabii ki bu dua kabul olmuyor ve kendini toparladığında dudaklarında dengesiz bir gülümseme beliriyor.

Sonra, gerçek psikopat Gima tarzında, bana bir öpücük konduruyor.

Ama bu bir öpücük değil, bir ateş
topu. Ve bana doğru gelmiyor.

Kopan sarmaşıkların sesi bakışlarımı tekrar üstüme çekerken tüm
diyar kendi ekseninde eğiliyor. Oakly'yi havada tutan ağın son
parçasının da yanıp kül olmasını gecikmiş bir dehşetle izliyorum.

Taş gövdesi gökyüzünden düşmeye başladığında, birlikte
geçirdiğimiz tüm hayat gözlerimin önünden geçerken zaman donuyor
gibi oluyor.

Hayır. İmkansız. Önümüzde bir ömür var.

Yüz yıl, iki yüz yıl, üç, dört... lanet olsun, bir milenyum.

Elementra, demiştin ki.

Bağlarımın hiçbirinin kopmayacağına yemin etmiştin. Sen...sen...

Farkına varmak kalbime bir ton tuğla gibi çarpıyor ve neredeyse
ağırlığı altında parçalanıyorum.

*Bağlarımın sağlam kalması için fiziksel olarak bu alemde olmaları
gerekmiyor.*

Hayır.

*"Gima bugün kararını verdi, Ultima unum. Sen de kendininkini
ver."* Yumuşak, uhrevi sesi aynı hızla gelip gidiyor. Benim
kararım da öyle.

Her zaman onu seçeceğim.

Bağırış çağırış, feryat figan, tam teşekküllü bir panik, gerçeklik tekrar
kendini gösterdiğinde göğsüme çarpıyor. Arkamdaki tüm ordunun,
ailemin ve hepsinin korkusu içime öyle bir çöküyor ki, bundan başka bir
şey düşünmek zorlaşıyor, ama onu zorla uzaklaştırıyorum ve derin bir
nefes alıyorum.

"Her şey yoluna girecek."

Adamlarıma, Ry'a, San'a, Jamie'ye, Nikoli'ye, kardeşime,
kardeşlerine, Aria'ya, Keeper'a, Roye'a beni duyup duymayacaklarını
bilmesem de en azından deneyebileceğimi söylüyorum.

Etrafımı saran sessizliği kendim yarattım. Her şeyi engelliyorum.
Her şeyi. Bağırışları, emirleri, gırtlaktan gelen çığlıkları, huzurunu bozan
her yeni taşla birlikte magmadan gelen tıslamaları.

Ve derin bir nefes alıyorum.

Tam Oakly korkulukları aşıp düşerken.

Kenardan atlıyorum.

Toprak elementime komut vererek kız kardeşimi çevreleyen taş hapisaneyi yırtıp atıyorum, kız kardeşim son hızla serbest düşüşe geçiyor ve mor saçları savrulurken ve güneş elbisesi rüzgarda çılgınca dans ederken gözlerim doluyor.

Düşen bir melek gibi görünüyor.

Beni daha hızlı aşağıya itmek için havayı arkamdan iterken, öfke ve korku dolu bir çığlık boğazımdan acı bir şekilde kopuyor.

Tenimi eriyormuş gibi hissettiren acımasız sıcaklık, kanımda yanan alevleri çağırıyor ve beni onunla kutsayan güzel canavarı öne çağırıyorum.

Kontrolü paylaş.

Vardiyamla birlikte gücüm içimden patlıyor ve ciğerlerimden öfkeli bir kükreme fıskırıyor. Saf hayvani içgüdüler içimde nabız gibi atıyor ve zihnimin ön saflarında buna bolca yer açıyorum.

Kanatlarımı yanlarıma doğru çekerek burun dalışıma devam ediyorum ve yeterince yaklaştığıma emin olur olmaz güçlü bacaklarımı olabildiğince uzatıp pençelerimi onun beline doluyorum. Kanatlarımın ani çırpınışı ve açılışı magmanın havuzundan fırlamasına ve dalgalar halinde etrafımızı sarmasına neden oluyor, ancak havamı tüm gücümle ona doğru itiyorum, sonra da bizi yukarı doğru itmesini emrediyorum.

Elementimin akıntısından başka hiçbir şeye dayanmadan bacaklarımı göğsüme olabildiğince yaklaşıtıyorum ve Oakly'nin bedenini sarmaşıklerle kendime sarıyorum, sonra da kanatlarımla onu koruyucu bir şekilde koza içine alıyorum.

Teninin alevli sıcaklığı pullarıma işliyor ve dişlerimin arasından bir tıslama sesi yükseliyor. Su elementim anında tepki veriyor, hem onu nemlendirmek hem de serinletmek için serbestçe içine akıyor.

Büyük gümüş bedenim bir füze gibi taş platformun kenarına çarpıyor ve sırtım volkanik duvara çarpana kadar kayıyorum. Birdenbire elementlerin ve hediyelerin acımasız darbelerine maruz kalmadan önce nefes alacak zamanım bile olmuyor.

Bizi platformun yanlışı tarafına indirdiğimi hemen anlıyorum ve ejderham kendini daha da ileri itiyor. Ve ben de bunu kucaklıyorum.

Korkunç bir kükremeyeyle alevlerimi ateş hattıma girmeye cüret eden herkesin üzerine salıyorum.

Ölümcül mor, kulakları delen bir çığlıkla birlikte boğazımdan dökülüyor ve devasa kalabalık fareler gibi benden uzaklaşıyor ama ben buna izin vermiyorum. Kesinlikle hayır.

Alevlere duvarlara tırmanmalarını, kız kardeşimi öldürmeye cüret edenleri avlamalarını, beni öldürmelerini emrediyorum.

"Willow," diye sesleniyor nazik bir ses ve ben hırlayarak başımı çeviriyorum.

"Willy, benim. Jamie. Alevlerini geri çekmeni istiyorum. Caspian beni buraya getirmek için gölgelerinin arasından geçirdi ama şimdi sana ulaşmaya çalışan Ustalık dalgalarıyla savaşıyorlar. Onların sana ihtiyacı var ve benim de Oakly'ye ulaşabilmem için kanatlarını açmana ihtiyacım var. Lütfen," diyor usulca, ellerini kaldırıp avuçlarını açarak.

"Bize ihtiyaçları var. Sakin ol. Onun kim olduğuna odaklan." Ejderhamı ikna ediyorum.

Aniden ortaya çıkması onu ürküttü ve tam kontrolü bana geri vermek istemediği için tetikte bekliyor. Alçak sesle, gürleyen bir uyarıyla burnunu doğrudan Jamie'nin yüzüne yapıştırıyor ve içine çekiyor.

Üzerindeki kız kardeşimizin bağının kokusunu alır almaz rahatlıyor.

Cehennemimi kendime geri çağırırken, tanıdık E.F. üniformalarının şimdi zavallı Mastery üyeleriyle çarpıştığını görüyorum. Adamlarım o kaosun içinde bir yerlerde, bana doğru ilerliyorlar.

Kanatlarımı açtıktan sonra Jamie hemen harekete geçiyor ve Oakly'yi kollarına alıyor. Benden birkaç adım uzaklaştıklarında, geriye kayıyorum.

"Kahretsin... Kahretsin. Willow, bu hiç iyi değil," diye bağıyor Jamie, ben yanına diz çöker çökmez. "Bu... bu hepimize verilenden çok daha farklı bir şey. Şimdiye kadar tedavi ettiğim herkese verilenlerden."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Elimi Oakly'nin alnına koyduğumda, onun gerçekten yandığını hissediyorum. Bu bir üst seviye ateş.

"Wymfire zehri mi?" Neredeyse umutla soruyorum, çünkü bunun için bir tedavimiz var.

"Hayır. O zaten... ölmüş olurdu. Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye bağıyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle Jamie," diye mırıldanıyorum.

"Kardeşlerim ve bir iyileştirme kanadı. Bu benden daha fazlasını gerektirecek, Willow."

Sulu gözleri benimkilerle çarpıştığında kalbim binlerce parçaya ayrılıyor ve gölgelerim beni yutuyor.

Karanlıkta daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ilerliyorum.

Oakly'nin adamlarından ilk bulduğum Nikoli oluyor ve rahat bir nefes alıyorum. O bir Dedektör. Bunun ne olduğunu anlayacaktır.

Gölgelerin arasından çıkıp alevlerimle savaştığı kişiye vurduktan sonra onu üniformasının yakasından tutup benimle birlikte karanlığa fırlatırken kendimi duyurmuyorum bile.

Daha önce hiç kimseyi gölgelerin içinden geçirmemiştim ama yeteneğim tamamen yüksek duygular ve çaresizlikle çalışıyor.

Dışarı çıktığımızda, benim olduğumu fark edene kadar dudaklarında bir hırıltıyla etrafında dönüyor, sonra yüzü parçalanıyor. Tam karanlığa geri adım atmaya çalışırken beni kollarıyla sarıyor.

"Onu kurtardın," diye fısıldıyor.

"Henüz değil, kurtarmadım. Jamie'ye yardım et," diyorum sessizce, sonra kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

Boğazımı tıkayan duyguları olabildiğince aşağıya itiyorum. O taşın üzerinde nasıl yattığını, neredeyse dokunulamayacak kadar sıcak olduğunu, tepkisiz kaldığını ve hızla solduğunu çok fazla düşünürsem, milyonlarca parçaya ayrılacağım. Adamlarım bile beni tekrar tamamen düzeltemez.

Ry ve San'ı Oakly'nin bulunduğu yerin en uzak tarafında birlikte bulduğumda, onu onlarla birlikte sağlı sollu adamları yere sererken gördüğümde neredeyse kendimi nazik devime atacaktım. Çok güçlü duruyor ve şu anda beni yeniden inşa etmesi için onun bu parçasını çağırıyorum.

Arkasından yaklaşıp elimi uzattığı elinin üstüne koyuyorum. İrkilmiyor bile, benim olduğumu anlamak için aşağıya bakmasına bile gerek yok. Kendini açtığını, elementimi içine aldığını hissediyorum ve birleşmelerini emrediyorum.

Bu karmaşanın ortasında kalan E.F. üyelerinin bellerine sarmaşıklar dolayarak onları bize doğru çekiyor ve Ustalık üyeleri ne olduğunu anlayamadan

taş platform. Otuz kadar adam ölüme giderken, o da kapıyı tekrar kapatır.

"Jamie'nin Ry ve San'a ihtiyacı var. Geri döneceğim," diyorum bana döndüğünde ama başını sallıyor.

"Oakly ile kal. Birkaç dakika içinde burayı temizleyeceğiz ve seninle orada buluşacağız. Roye, Dyce ve Keeper'ın yanlarında diğer salonları arayan ekipler var. Saray ekipleri rehineleri dışarı çıkarıyor."

"Bana ihtiyacın olursa-" "Olur, küçük savaşçı."

Alnıma hızlı bir öpücük kondurup Ry ve San'a başımla selam verdikten sonra gölgelerin arasından geçip Jamie, Nikoli ve Oakly'nin yanına gidiyoruz.

Görmek istediğim manzara bu değildi.

Kız hâlâ tamamen baygın, teni kıpkırmızı ve Jamie sallanmaya başlıyor.

"Draken'a ihtiyacım var," diye emrediyor.

"Jamie'nin sana ihtiyacı var. Neredesin?" Panikle sordum.

"Bir dakika içinde orada ol, küçük gezgin."

Bir dakikalık sürenin doğru olduğunu biliyorum çünkü ayaklarımın altındaki zemin onun kükremesiyle sarsılıyor ve bana ulaşmak için bu volkanın içinden süzüleceğini biliyorum.

"Geliyor. Buraya geldiğinde onu iyileştirme kanadına götürmeliyiz," diyorum çılgınca, Jamie Oakly'ye ona verdiği şeyi alması için yalvarırken.

"Eğer yapabilseydik, çoktan yapmıştım. Bu koridorlar temizlenene kadar onunla bu şekilde dışarı çıkamayız. Buradan ışınlanamayız. Bu lanet yanardağ, bu lanet garip büyü, bu lanet insanlar," diye bağıyor.

Kardeşleri de ellerini Oakly'den hiç çekmeden ona yaklaşıyor ve öfkem bir kez daha kabarıyor. Ona ya da bağırmasına değil. Bundan hiç alınmıyorum çünkü kendimi pek iyi hissetmiyorum. Aradaki en büyük fark, Jamie kızgın olduğu için bağırabilirken, ben birini öldürebilirim.

Kanat çırpışları dikkatimi çekince volta atmayı bırakıyorum ve Draken, onu gördüğüm en küçük ejderha formunda, bize doğru koşarak geliyor.

"Küçük gezgin," diyor ve bizden bir adım uzaklaştığı anda beni havaya kaldırıyor.

"Bu kötü, ejderha," diye mırıldanıyorum.

"Öyle söyleme. Onu iyileştirecek ve iyi olacak. Büyüden yanmak üzere olana kadar ona güç vereceğim," diye mırıldanıyor usulca, iki yanağını da avuçlayarak.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor ve o da şimdilik bunu kabul ediyor.

Ustalık üyelerinin sayısının azalmaya devam edişini izlerken tedirgin adımlarıma devam ediyorum. Onu bulmak istediğimde Tillman'ı aramak zorunda değilim. Herkesin üzerinde yükselmesi dışında E.F. üyeleri doğal olarak ona yöneliyor. Öte yandan Corentin için gözlerimi dört açmam gerekti. Bir saniye önce beş kişi dövüşürken, bir saniye sonra onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Göremediğim tek kişi Caspian ve Corentin'in Tillman'a yaklaşip onu ışığına çekmesini izledikçe daha da panikliyorum. Bana doğru geldiklerini göğsümde hissediyorum ama hayaletim görünürde yok.

"Cas, neredesin?"

"Birazdan oradayım, Primary." "Sen iyi misin?"

"Evet."

Kısa cevap hoşuma gitmiyor ama cevap veriyor ve ses tonundaki ya da bağındaki hiçbir şey aksini düşündürmüyor.

Her saniye -tamam, sürekli- Oakly'nin bağına giriyorum. Zihinlerimizdeki zihinsel bağlantıya vurmadan sarılmaya dönüyorum, lütfen uyanması, bir şeyler yapması için ona yalvarıyorum. Jamie'ye onun çabalarına karşılık verdiğini göster.

"Prenses," diye nefes alıyor Corentin, beni kendime getirip aklımdan çıkarıyor. Oakly'ye bakarken tam üzerimde olduklarını fark etmemiştim.

"Corentin, ne yapacağız? İyileşmiyor. Yanıt vermiyor."

"Geldiğimiz çıkışı kapatmışlar. E.F. üyeleri rehineleri koruyor ama biz diğerlerinin başka bir koridoru boşaltmasını bekliyoruz, sonra gideceğiz. Söz veriyorum. Onu iyileştirmiyor olabilir ama hayatta tutuyor prenses. Yemin ederim."

"Ben ya da Caspian herkesi dışarı çıkaramaz mıyız? Buradaki duvarların içinden geçebiliyorum, o halde dışarı çıkabilirim," diye yalvarıyorum. Onun buradan çıkmasına ihtiyacım var. Gözlerini açmasına ihtiyacım var.

"Koridorların temizlenmesi daha uzun sürerse, yapacağımız şey bu bebeğim, tamam mı? Roye, Tillman'ı her saniye bilgilendiriyor," diyor çenemi hafifçe çimdikleyerek.

Başımı Tillman'a çeviriyorum, kollarını kavuşturmuş, Ry'ın arkasında dimdik durmasına rağmen, gözlerindeki mesafeden aklının başka yerde olduğunu anlayabiliyorum. Muhtemelen başka insanların kafasında.

Başımı sallayarak kararsız bir nefes verdiğimde, bizden birkaç metre ötede bir gölge bulutu oluşuyor ve omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Ama ilk çıkan benim karanlık ve hasarlı koruyucum değil. Hayır...

Gima, vücudu gölgeler içinde sımsıkı sarılmış ve yüzünde öfkeli bir çatık kaşla yere eğilmiş durumda. Ona baktıkça göğsünün ağır iniş çıkışları benimkiyle eşleşiyor ve odadaki sıcaklık yüzeye geri dönen alevlerime karışıyor. Öfkem endişemi yok ediyor ve bedenim adrenalinle titriyor.

"Sana bir hediye getirdim, Birincil."

Bakışlarım Caspian'a dönüyor ve yüzündeki çarpık sırıtış karanlık tarafımın ihtiyaç duyduğu tek izin gibi görünüyor.

Milisaniyeler içinde Corentin'in kollarının güvenliğinden çıktım, Caspian'ın gölgelerine Gima'yı ayağa kaldırıp serbest bırakmaları için kendi gölgelerimmiş gibi emir verdim. Kendini toparladığı anda geri çekiliyor ve taş kaplı yumruğumu olabildiğince sert bir şekilde ona indiriyorum.

Acı dolu feryadı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Burnundan ağzına akan parlak kırmızı kanın görüntüsü ateşimi körüklüyor ve dudaklarımdan dökülen bir savaş çığlığıyla üzerine atıyorum.

Bacaklarım beline dolanıyor ve bana ateşle kaplı bir avuçla vurmaya çalışıyor, ancak alevli parmaklarımla bileğini hızlıca yakaladığımda acı içinde çığlık atıyor ve sanki bir mumdan başka bir şey değilmiş gibi elementini üflüyorum.

Tekrar tekrar, bir taş elimle yüzüne vururken diğerini çıplak bırakıyorum, böylece yumruğumun altında derisinin yarıldığını hissedebiliyorum. Bana çektirdiği acıyı hissetmesini istiyorum. Yaptığım işkenceyi.

onun yardımı yüzünden katlandı. Oakly'nin kanında her ne dolaşıyorsa. Bu onun hatası. Ve bana karşılığını bir kilo etten daha fazlasıyla ödeyecek.

Gözleri yuvalarından fırlıyor ve kolları beni itmek için kullandığı zayıf gücü kaybediyor.

Bir an için nefesimi tutarken kollarımın uyluklarıma düşmesine izin veriyorum, sonra önümdeki cep boyutumu açmak için sihrimi dışarı itiyorum.

İçine uzanıp hızla iki şifa şişesi çıkarıyorum. *Guardria*'nın özenle ve sevgiyle yaptığı bir şeyi bu sürtüğe yedirmek üzere olduğum gerçeğinden nefret ediyorum ama yine de şimdilik ona canlı ihtiyacım var.

Çenesini elimle kavrayarak sıkılı kaslarını açıyorum ve ikisini de ağzına sokuyorum. Boğazının çalışmaya başlaması bir dakika sürüyor ama bir saniye sonra boğuluyor ve kekeleyor. Ağzını kapatıyorum, her damlasını içtiğinden emin oluyorum ve kararmış gözleri tekrar açılana kadar sabırla -çok değil- bekliyorum.

"Getir fu-"

Avucum yanağına doğru uçarak cümlesini kesiyor ve yüzünü yavaşça bana doğru çevirdiğinde, gözleri bana dikilmeden önce kısa bir an için gözlerinde korku titreyiyor.

Hayalperest, evet.

Ama tamamen aptal değil.

"Oakly'ye ne verdin lan sen?"

Homurdanıyorum. "Ona bir bok vermedim."

"Belki doğrudan değil ama bu işte parmağın var. Ya bana ağzınla söylersin ya da ben aklından silerim. Seçiminizi yapın."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapacağım," diye alay ediyorum.

Giydiği son derece dekolte gömlek sadece göbek deliğinin üzerindeki bir iple birbirine bağlanmış, bu yüzden göğsü açık bir şekilde sergileniyor. Rünü yok ve onu işaretleyebilecek tek kişi de burada bizimle birlikte. Kalbinin yerinden çıkma ihtimali yok, bu yüzden cevaplarımı bulmak için zihnini eritmeyeceğimi düşünüyorsa çıldırmış demektir.

"Nasıl istersen öyle olsun, Germ."

Zihnine yerleştirilen bloğun direnci benim için hiçbir şey ve onu acımasızca parçalıyorum. Çığlıkları kulaklarımda zar zor yankılanıyor ama ben görmek istediğim her şeyi yağmalamaya başladım bile.

Akademi saldırıya uğradığından beri burada saklanıyordu ve babası onun için alınan tüm kararların başındaydı. Sesi, Layton'ın Summum-Master ile yaptığı toplantıda zihninde duyduğumuz adamın sesi değıl. Bu da bana Everglow ailesinin aptalca bir şekilde bize ihanet eden diğeri aile tarafından işe alındığını düşündürüyor.

Gima bir pislik gibi davranabilir ama buradaki erkeklerin çoğı onun varlığını görmezden geliyor. Summum-Master onunla tanışma zahmetine bile girmedi ve ben de Silvia'yı aramak için yolumu gözden geçiriyorum ama onun bile onu görmesine izin verilmemiş. İkisi arasındaki tüm iletişim Gima'nın babası aracılığıyla sağlanıyor.

Benim ve Oakly'nin Nexus'unun ikisi arasında nasıl paylaşılacağına dair şartlar ve koşullar hakkında uzun bir tartışma yaptılar, yemin ederim ki lanet olası bir iş toplantısı gibi. Duymak mide bulandırıcı ve dinledikçe, onun zihnini keşfettikçe daha da sinirleniyor ve saldırganlaşıyorum.

Sonunda, bu sabaha yaklaşıyoruz ve kanım kaynıyor.

Oakly bir odaya getirildi ve gözlerinin hızlı hareketlerine bakılırsa, bu noktada sadece hareketsizleştirici ile uyuşturulmuştu. Bir grup adam onu bir masaya bağlarken o hâlâ ne olup bittiğinin farkında. Gima'nın aptal kıcı kahkahalar atarak etrafta zıplıyor ve işlerinin bitmesini bekliyor. Bitirdiklerinde içlerinden biri ona dönüyor.

"Onunla konuşmak istiyorlar, sonra onu izlemek için geri gelebilirsin."

"Peki. Çabuk olmalarını söyleyeceğim," diye homurdanıyor Gima, kapıya doğru yürürken gözlerini deviriyor. Kapıyı açtığında kalbim mideme iniyor.

Olamaz.

"Çok uzun sürmesin, Folders. Deinde-Master Darstein yakında burada olacak."

Oakly'nin ebeveynleri onun tutulduğu odaya girerken gözlerim öfkeyle doluyor ve Gima kapıyı arkalarından kapattığında çığlık atabilirim.

Nasıl bağırsınlar ki?

Onlar gayet iyiler.

Nikoli onların da kaçırıldığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Bunu onlar yaptı.

Gima kapıyı bir kez daha açıp Oakly'nin anne ve babasını odadan kovmadan önce sabırsız birkaç saniyenin geçmesine izin veriyor. Hiçbiri tartışmıyor. Kavga etmiyorlar. Hiçbir şey yapmadılar.

Annesi ona dönüp şöyle diyor: "Bu en iyisi canım. Bu ailemizin hiyerarşide yükselme yolu ve senin buna asla katılmayacağını biliyordum. Her şey yoluna girecek, tatlım."

Oakly'nin yanaklarından yaşlar süzülüyor ve kimse bunları onun için silmeye tenezzül bile etmiyor. Bu saçmalık içimdeki öfkeyi daha da alevlendiriyor ve Gima'nın zihnini acıyla çekiyorum. Vücudunun benimkinin altında seğırdiğini hissediyorum ama umurumda değil.

Ben dinliyorum, Oakly dinliyor, Gima'nın sesi odanın içinde yankılanıyor ve ona adamlarıma yapmayı planladığı her şeyi anlatıyor. Aklından geçirdiğı her iğrenç cinsel fanteziyi yüksek sesle söylüyor ve sonra Ry'a geçiyor.

Parmaklarını Oakly'nin alnında usulca gezdirirken kötü niyetini açıkça belli ediyor ve Ry'a bir masal anlatır gibi ona neler planladığını sessizce anlatıyor. Oakly'nin gözlerinde tiksinti, nefret ve kalp kırıklığı açıkça görülüyor ve hiç şüphem yok, kız kardeşim uyuşturulmasaydı Gima'yı oracıkta öldürebilirdi.

Gima onunla alay etmeye devam ederken kısa bir süre sonra kapı ardına kadar açılıyor ve sert yüzlü, emin adımlarla yürüyen bir adam elinde tıbbi bir tepsiyle içeri giriyor. Bu yüzü tanıdığımı fark ettiğimde şok oluyorum ama kendi anılarımdan değil. Caspian'ın ikinci kaçırılışı.

"Yeter, Bayan Everglow, onun hazırlığına başlamam gerekiyor," diyor bıkkın bir ifadeyle ve Gima'yı tamamen başından savıyor.

"Ben kalıp izleyeceğim," diyor Gima, Oakly'nin masasının yanından heyecanla atlayarak.

"Pekâlâ." Oakly gözlerini deviriyor.

Oakly'nin bileğindeki damarın etrafını temizlemesi dışında pek bir hazırlık yok. Büyük bir şırınga sokuyor ve şu anda iyileşmesini engelleyen şey her neyse onu itiyor. İşi bittiğinde küçük bir damla kanı temizliyor ve kapıya dönüyor.

"Ben laboratuvarımda olacağım ve zamanı geldiğinde onu almak için geri döneceğim. Ona hiçbir şekilde dokunmayacaksın. Sadece izle," diye sertçe emrediyor ama Gima'ya bir bakış bile atmaya tenezzül etmiyor.

"Benimle bu şekilde konuşma," diyor Gima, öfkeyle.

Doktor denen herif kapının önünde durur ve yavaşça dönüp ona bakar. "Burayı dinle ve iyi dinle, seni küstah kız. Sahip olduğun her şeye babanın yalakalıkla zirveye çıkma becerisi sayesinde sahip oldun. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ağzından çıkanı kulağın duysun yoksa bir sonraki masada sen olursun." Bu gözdağı ile başka bir şey söylemeden oradan ayrılır.

Gima, Oakly'ye dönüp volta atmaya başlamadan önce öfkeden titreyerek olduğu yerde durur.

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder? Babam bunu duyana kadar bekle. Göstereceğim lan..." Adımlarını durduruyor ve dudaklarından sinsî bir gülümseme geçiyor. "O buna inanabilir ama benim senin için planlarım var."

Amcık tam bir kişilik değişimi yapıyor ve Oakly'nin gözleri kapanana kadar birkaç dakika daha alay etmeye devam ediyor ve dişlerini emerek, Gima en sevdiği oyuncağı elinden alınmış gibi suratını asıyor. Odanın içinde oflayıp puflayarak dolaşmaya devam ediyor, sanırım kendisine söylendiği gibi onu izliyor, ta ki bir Mastery üyesi odaya dalana kadar.

"Tecrit altındayız. E.F.'ler geldi ve varisler de onların arasında. Burada kalın."

Odadan çıkmaya fırsat bulamadan Gima onun eline yapıştı. "Aslında onu merkeze getiriyoruz. Şu girişten geçmelerine izin verin lütfen. Deinde-Üstad Darstein'in planlarında bir değişiklik oldu." Yeteneği dudaklarından mırıldanıyor ve masum aptal hemen içine düşüyor. Oakly'yi omzuna attıktan sonra parmaklarını onunkilere geçirir ve koridorda ilerlerken hediyesini ona pompalamaya devam eder.

Tüm bu süre boyunca onu diğer Ustalık üyelerine emirler ve planlar vermeye ikna ediyor ve sanırım onun konumu sayesinde onlar da itaat etmekten başka bir şey yapmıyorlar. Tüm bu olanları tek başına ve Üstatlık'ta gerçekten mevki sahibi olan hiç kimseden izin almadan düzenliyor.

Zeki, psikopat sürtük.

Karşılaşmamızın tamamını hızlıca geçiyorum ama Oakly'yi öldürmenin bir son dakika kararı olması beni şaşırtıyor. Ry'ın değiştirilebilir olduğunu yüksek sesle söyleyene kadar bu seçeneği düşünmedi ve onu ya da Silvia'nın geri kalanını Nexus'u olarak almasını umursamadığına karar verdi. Asla kendisine ait olmayan bir şeyi çaldığım için bana zarar vermeyi amaçlıyordu.

Kendimi onun zihninden çekip çıkararak, sanki beni yakmış gibi üzerinden atlıyorum. O inleyip dururken, titrek bacakları üzerinde kendini ayağa kaldırırken ve burnundan akan kanı yavaşça silerken yumruklarım yanlarımda acıyla sıkılıyor.

Bana çarpık bir gülümsemeye baktıktan sonra Oakly'ye bakma cesaretini gösterdiğinde kendimi kaybediyorum.

Kolum fırlıyor ve saçlarını elimle sıkıca kavrayıp onu kendime o kadar yaklaşıtıyorum ki göğüslerimiz çarpışıyor ama benden birkaç santim uzun olduğu için onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum.

"Bunu babama anlatana kadar bekle." Tıslıyor ve elimi başından çekmeye çalışıyor.

"Bunca şeyden sonra hâlâ hayal görüyorsun." Homurdanıyorum ve onu platformun kenarına sürüklüyorum.

Sonunda kendini koruma duygusu devreye giriyor ve etrafta çırpınırken yalvarmaya ve çığlık atmaya başlıyor.

"Hayır, hayır, bunu yapamazsın. Kendimi teslim edeceğim. Sana her şeyi anlatacağım," diye bağırıyor ve yere oturup onu çekmeyi bırakmam için beni zorlamaya çalışıyor.

Onun direnci, ejderhamın gücü ve şu anda içime pompalanan inatçı öfkeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Onu düşüşten sadece bir adım öteye götürmek için hiçbir şey yapmam gerekmiyor ve önüne çömeliyorum.

"Bana söyleyebileceğin, zaten bilmediğim hiçbir şey yok Gima. Ama sana bir şey söyleyeceğim, o yüzden iyi dinle," diyorum alçak sesle,

ölümcül. "Elementra hepimize seçenekler sunuyor çünkü seçeceğimiz yolu belirlemek bizim hakkımız. Her seçimin bir sonucu vardır. Siz kötü bir seçim yaptınız. Diyarımıza bulaşan vebayı yok etmemize yardım etmek yerine Elementra'daki en güçlü aileyle uğraşmayı seçtin. Şimdi ben de kendi seçimimi yapmalı ve diyarı senin gibi bir enfeksiyondan kurtarmalıyım."

Gözlerinin daha da kısılabileceğini düşünmemiştim ama yanıldığımı kanıtladı. Öldürebilecek bir bakışla, "Babam bana zarar vermene asla izin vermeyecek. Bu savaş demek."

"Zaten bir savaşın içindeyiz ve baban yanlış tarafı seçti. Son bir sözün var mı?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

Panik, gerçek panik, sonunda yüzüne yerleşiyor ve gözlerinden yaşlar süzülürken onları yana fırlatıyor.

Lanet olası

adamlarıma. "Cor-"

"Boş ver, umurumda değil."

Bununla birlikte, elime doladığım saçlarından tutarak onu baş aşağı yan tarafa atıyorum. Kenardan izliyorum, benimkini tutabildiği sürece onun bakışlarını tutuyorum ve çığlıkları bana kadar yankılanıyor. Vücudunun magmanın içinde alev aldığını görene kadar kıpırdamıyorum.

Eller aniden her yerimi kavlıyor ve Nexus'umun ortasında yastıklanana kadar beni geri çekiyor. Ellerinden bir gram bile hayal kırıklığı, tiksinti ya da gururdan başka bir şey akıyor. Hâlâ hepimizi saran korku ve endişe dışında.

Onların tatlı sözleri ve övgüleri beklemek zorunda kalacak.

"Sen ve Tillman kaçırıldığında seni görmeye gelen adam burada. Volkanın içinde bir yerde ve Oakly'ye şu anda içinden geçen her neyse onu veren kişi o," diyorum Caspian'a ve hemen gözleri kararıyor.

"Onu bulacağım, Birincil."

Bununla birlikte, karanlığın içinde ışık hızıyla ilerliyor.

Tillman bir saniye bile geçmeden gözleri parlamaya başladığında, "Keeper'ın yolu temizlendi," dedi ve ben daha ağzımı açamadan

"Caspian'a söyleyeceğim ve nerede olursak olalım bizimle buluşacak. O iyi olacak."

Jamie varını yoğunu Oakly'ye pompalarken, diğerlerinin hâlâ Oakly'nin etrafını sardığı yere doğru koşuyoruz. Dövüş sırasında E.F. üniformasını kaybetmiş ve gömleği terden sırılsıklam olmuş. Buranın sıcaklığı, Oakly'nin ateşi ve dışarı itmek zorunda olduğu güç arasında, lanet olası bir felç geçirecek.

"Gitme zamanı. Çocuklar, onu buna bindirin," diye emrediyor Tillman elleriyle sedyeyi hazırlarken.

Ry, San ve Nikoli ellerinden geldiğince nazik bir şekilde Oakly'yi kaldırıp sedyeye yerleştirirken Jamie elini göğsünden hiç çekmiyor. Draken ve Corentin onu taşıyabilmek için uçlarından tutarken, adamları onu tutmaya devam ediyor ve bu manzara beni neredeyse parçalıyor. O benim *Perfecta Anima*'m olabilir ama onlar da onu kız kardeşleri gibi seviyor.

Biz bir aileyiz. Birimizin canı yanarsa hepimizin yanar.

Tillman bizi Keeper'ın temizlemekten sorumlu olduğu koridora yönlendiriyor ve koridora girer girmez önümüzde beliriyor.

Kolayca bizimle aynı hizaya geliyor, kana susamış bir sırtışı ve ne yaptığını anlatan bir kan izi taşıyor. Şu anda uygunsuz olduğuna emin olduğum bir şey söyleyecek oluyor ama Oakly'nin yüzükoyun yatan haline bakınca duruyor.

"Neler oluyor? Neden uyanmadı?" diye çılgınca soruyor.

"Ona bir şey enjekte etmişler. Onu iyileştirme kanadına götürmeliyiz," diyor Draken ciddi bir şekilde, adımlarımız hızlanırken.

"Neydi o?" Keeper soruyor.

"Bilmiyoruz amına koyayım," diye homurdanıyor Nikoli ve ben suçluluk ve utancın her tarafını sardığını görüyorum. Böyle hissetmesi için hiçbir neden yok ama şu anda ona bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Ne olursa olsun hepsi bu duygulardan biraz hissedecek.

"Hepinizin rızasıyla, onu teşhis edeceğim." Keeper hemen gönüllü oluyor ve bu da yolumuzda durmamıza neden oluyor.

"Ne demek istiyorsun?" Jamie nefes nefese soruyor.

"Kanını tatmama izin vererseniz, onu neyin rahatsız ettiğini size söyleyebilirim."

"Bunu yapabilir misin?" Şaşırmış bir halde soruyorum.

"Yapabilirim. Benim için ölümcül ya da zararlı olmadığının kokusunu şimdiden alabiliyorum. Summum-Üstadı etkilerini ölçmek için birçok karışımını benim üzerimde test etti," diyor küçük bir hırıltıyla.

Ona bunu hemen yapması için bağırmak istiyorum ama sonuçta bu benim kararım değil.

Neyse ki Jamie'nin doktor ve bilim insanı yanları hemen devreye giriyor.

"Lütfen. Eğer bunu tespit edebilirsen, buradan çıktığımızda onu tedavi etmek daha kolay olur ama sihrimi geri çekemem. O olmadan..."

Dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor ve onu bastırmaya çalışıyorum, ama bu kadar kötü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tabii ki iyi olmadığını biliyordum ama bu noktada tamamen ona güvendiğini bilmiyordum.

Keeper sert bir baş hareketiyle kızın elini nazikçe ağzına götürüyor ve parmağını usulca batırıyor. Olabildiğince saygılı bir şekilde birkaç damla kan emiyor, sonra kolunu dinlenmesi için yerine koyuyor.

Ruh halindeki değişimi hissettiğimde ciğerlerimdeki hava kuruyor. Gözleri hızla kıpkırmızı oluyor ve sonra tekrar yakut gözlerine dönüyor. Kendini toparlamaya çalışıyor ama çok başarısız oluyor.

"Sadece söyle, Bekçi," diye fısıldıyorum, mahcup bir şekilde.

"Hediyelerini çalmak istedikleri kişilere verdikleri ilaç bu. Bunun... bunun tedavisi yok."

Hayır.

On beş

Hazar

Ahhh, ılık seslerine bayılıyorum.

Bu salon temizlenirken bir korkak gibi saklanan bok parçasını bırakarak karanlığın içinde kaybolmaya devam ediyorum. Birincil'imden kalbime akmaya devam eden duygu dalgası beni daha hızlı gitmeye, daha çabuk öldürmeye zorluyor.

Burada bulunduğumuz süre içinde, türümüzün bildiği her duyguyu yaşadığını hissettim ve bu içimde oldukça büyük bir kakofoni yarattı. Bir an herkesi öldürmeye hazırım. Sonra, önünde diz çöküp ona sarılmak istiyorum.

Bu noktaya kadar onun *Perfecta Anima*'sına karşı kayıtsız kaldığımı itiraf etmeliyim. Benden nefret etmesine rağmen ona asla zarar vermek istemedim ki bunu hak ediyorum. Willow geldiğinde ona da tam bir pislik gibi davrandım ve ondan özür dileme zahmetine hiç girmedim. O her zaman sadece bir dişiydi, bu yüzden gerçekten umursamadım, ama bugünden sonra bir daha asla böyle olmayacak.

Primary'min şu anda Oakly yüzünden yaşadığı kargaşayı, gerçek kalp acısını hissetmek, göğsümden bir organın kesilmesi gibi bir şey. İkisi gibi bir bağı paylaşmanın ne demek olduğunu bildiğimi düşünmüş olabilirim ama bugüne kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Eğer o ölürse, Willow'umun büyük bir kısmı da ölecek. Ruhumun sahibi olan kadın gitmiş olacak ve ondan geriye kalanlar asla eskisi gibi olmayacak.

Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Bu yüzden Oakly'nin bugün ve bundan sonraki her gün hayatta kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Belki, sadece belki, özür dileyip Corentin ya da Tillman'dan üç numaralı yeri almak için çalışabilirim.

Bu adamın peşine düşüp onu öldürmek beni nereye kadar götürecektir göreceğiz.

"Keeper'a göre Oakly'ye Summum-Master'ın insanların hediyelerini çalmadan önce kullandığı ilaç enjekte edilmiş. Tedavisi olmadığını iddia ediyor. Ona enjekte eden herifi bulmamız gerek. Roye ve Dyce biz onu iyileştirme kanadına götürürken geride kalacaklar. Şu anda girişteyiz," diye rapor veriyor Tillman.

"Git kardeşim. Onu bulduğumda zindana götüreceğim ve cevapları alacağım."

"Dikkatli ol."

"Olacağım ve... Birincil'imiz?" Soruyorum. Onu zaten bilecek kadar hissediyorum ama Tillman benim göremediğim şeyleri görüp duyabiliyor.

"Sakin. Korkunç derecede."

Hoşnutsuzluğum göğsümden gümbürdüyor çünkü küçük Primary'nin ne yaptığını biliyorum. Şu anda ben de aynısını yapıyorum. Ama o benim gibi karanlıkta yaşayamaz ve şu anda onu durdurmak için orada değilim. Şimdilik bunu benim yerime kardeşlerimin yapması gerekecek.

Benim yüzümden bu işaretleri görmezden gelmek gibi korkunç bir alışkanlık edindiler ama şeytanlarımızın uyuşması aynı olduğumuz anlamına gelmiyor.

Benim kara uçurumda bir yuva kurduğum yerde, Primary onu kucaklıyor, emrediyor ve sonra serbest bırakıyor. Onu özgür bırakma kısmı, itmeye ihtiyaç duyduğu yerdir. Aksi takdirde, bu onun ışığını karartır. Ve ben buna izin veremem.

Ruhumda bıraktığı parıltı, buradaki rehineleri görmenin getirdiği geri dönüşlerle çoktan yanıp sönmeye başladı. Onlar da benim gibi pes ettiler.

"Bu geri çekildiği ve kendini kapattığı anlamına geliyor. Buna izin vermeyin."

"İzin vermek ya da vermemek diye bir şey yok, Cas. İşlemden geçiyor-" "Hiçbir şeyi işlemde geçirmiyor. Kız kardeşinden duyduğu korkudan saklanıyor."

ölmek ve diğer her şey. Bir magma çukuruna doğru daldı, o merkezdeki Ustalık ordusunun yarısından fazlasını yaktı ve tüm bunlara neden olan kaltağı güzelce öldürdü. Zihninde saklanmasına izin veremezsiniz, yoksa zihninin onu tüketmesine izin verir, sonra da biz ona ulaşip güven veremeyene kadar onu aşağı iter. Sana söylediğimi yap yoksa gelip kendim yaparım," diye emrediyorum.

"Tamam. Yakında görüşürüz. Şimdi naklediyorum," diyor isteksizce.

Onu konuşmaya zorlamasını söylememden hoşlanmayabilir ama bunu yapacaktır. Onlara kadar gölge etmem için ayıracak vaktimiz yok. Bu iş bittiğinde onunla özel olarak ilgileneneğim ve o zaman her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım.

Sessiz kalmasındansa dışarıdan katil gibi davranmasını tercih ederim. Böyle anlarda onun sessizliği asla iyi bir şey değildir.

Bu yanardağın daha fazla duvarını gölgeleyerek, bu durumun ortaya çıkardığı anılara rağmen, bu tasarımın ustaca ama aynı zamanda inanılmaz derecede aptalca olduğunu itiraf etmeliyim. Pyra, Ustalık'a o kadar çok farklı kullanım alanı olan korkunç bir bileşik karşısında avantaj sağlamış ki, inanılır gibi değil. Şu anda içinden geçtiğim katta yatak odaları var. Bu alanda yaşayan bireyler varmış.

Muhtemelen sızdığımız en büyük ve en kalabalık yapılardan biri ama hataları da burada.

Bunu yıkmak ordularına büyük bir darbe vurur. Çoğunluğun homurdanan askerler olmasına ve birkaç üst düzey askerin ortalıkta dolaşmasına aldırmadan, sayıları felaketti.

Dört koridorun sonunda her şeyin bittiğini düşünmüştük ama yanılmışız. Her koridor merdivenlere çıkan bir illüzyon duvarıyla son buluyordu. E.F. üyelerini her birine gönderdim, ancak şu anda aşağıya doğru sürüklendiğim yer, bulundukları yerden birkaç kat daha yüksekte ve daha önce savaşa katılmayan korkakları ve başıboşları temizlediğimden oldukça eminim.

İşte tasarım hatası burada yatıyor.

Yukarı doğru hareket ettiğimden beri, altımdaki koridorlarda neler olup bittiğini size anlatmaya başlayamam. Birbirlerinden çok uzaktalar ve volkanik kaya sesi engelleyecek kadar kalın bir bariyer oluşturuyor.

Ne kadar yükseğe çıkarsam, Summum-Master'ın diğerlerinin büyülerini, efsunlarını ve kaçma yeteneklerini yok etmek için kullandığı şeyin çekimini o kadar az hissediyorum. Tenime değen çekimi, ben tırmandıkça azalmaya devam ediyor.

Volkanın neresinde olduğumu söyleyemem ama soğumaya başlayan sıcaklığa bakılırsa, şu anda zirveye dipten daha yakınım. Hâlâ olmasını istediğimden daha sıcak ama artık bunaltıcı değil.

Duvarlar arasında hızla ilerliyor, odaların etrafına hızlıca göz gezdiriyordum ama buranın köşesinden geçtiğim anda yavaşlıyorum. Etrafında hiçbir dış büyü yok.

Duvara yakın durarak, görüşümü engelleyen ve duyduğum sesi boğan koridorun etrafında yavaşça yürüyorum. Aradığım pislik ortaya çıktığında etrafımı gözlemlemek için duruyorum.

Burada onunla birlikte kimse yok. Kendi kendine konuşuyor, devasa laboratuvarın içinde volta atıyor.

"Onu buldum. Taşınmak üzere. Bütün laboratuvarı buraya yerleştirmiş. Rehine yok. Bu boku alması için buraya birini gönderin," diyorum Tillman'a ve umudunun yükseldiğini hissediyorum.

Ona son bir şey söylediğimden beri biraz meşguldüm, bu yüzden herkesin korku duygusuna ancak şimdi dikkat ediyorum. O kadar güçlü ki kendiminkiyle karıştırabilirim.

Siktir, bu iyi olamaz.

Elimle tezgâhtaki bir dizi şişeyi devirip kendimi yukarı itiyorum ve kışımı yan tarafa yaslayıp o etrafımda dönerken gülümsüyorum,

ürkmüş. Hakkını vermeliyim. Kendini çok çabuk toparlıyor ve sinmiyor ya da kaçmaya çalışmıyor. Yine de.

"Vay, vay, vay. Buraya yaptıklarını beğendim," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"Caspian Vito, yine karşılaştık." İlgisiz bir şekilde masasının arkasına geçmeye çalışıyor. Gözlerimi deviriyorum. Sanki o tahta parçası onu benden koruyacakmış gibi.

"Öyle... Pardon, size Deinde-Master mı yoksa Doktor mu demeliyim?"

Kabadayılığı bir an için kayboluyor ve yüz hatlarını yeniden düzeltiyor ama ben bunu fark ediyorum ve fark ettiğimi belli edecek kadar dudaklarımı yukarı kaldırıyorum.

"Hangisini tercih edersen."

"Dürüst olmak gerekirse, ne umurumda ne de şakalaşacak zamanım var. Gitmemiz gerekiyor, bunu zor yoldan mı yoksa kolay yoldan mı yapacağız?" Ellerimi birbirine vurup ovuşturarak soruyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim," diye dramatik bir şekilde bağırıyor ve dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Benim aptal olduğumu düşünmen beni biraz kırdı. Belli ki akıllı bir adamsın," diyorum alaycı bir tavırla, etrafıma bakarak. "Varlığımı öylece belli edeceğimi ve beni bu kadar çabuk terk etmeye çalışmana hazırlıklı olmayacağımı mı düşündün?"

Kendini beğenmiş piç kurusu hem buzumu hem de ayaklarının etrafında dolaşan ve onu olduğu yere kilitleyen gölgeleri fark edemeyecek kadar dalgındı.

Tezgâhtan zıplayarak attığım her adımda yeteneğime ve elementime vücudunda gezinmeye devam etmelerini emrediyorum ve ona ulaştığımda boynunun etrafında oluşmaya başlıyorlar.

"Sen ve ben biraz eğleneceğiz, sen de bana birincimin kız kardeşine enjekte ettiğin şey hakkında her şeyi anlatacaksın. Hatırladığım kadarıyla -ki öyle- infazcıların beni bir saat boyunca aralıksız dövdüler ve ağızmdan tek bir kelime bile çıkmadı. Bakalım ne kadar dayanacaksın?" Başımı geriye atıp gülüyorum, sonra elimi boynuna dolayıp bizi dışarı taşıyorum.

Piç kurusu onu nasıl bir acının beklediğini bilmiyor.

Bizi zindandaki en sevdiğim işkence odasına sokuyorum.

Neden en sevdiğim? Biliyorsam ne olayım. Muhtemelen buradaki en soğuk oda olduğu içindir, ama babalarım ve kardeşlerim buranın benim

ve ben olmadan burada kimse kimseye işkence edemez.

Artık benim için kas hafızası haline gelmiş olan bu noktada, tam da mükemmel noktada içeri dalmak, pisliği koltuğuna itmek ve sihirli kelepçeleri saniyeler içinde yerine oturtmak.

Sırtışı onun çırpınışlarını yatıştırıyor ve odaya bakarken yüzündeki panik çizgisi yumuşuyor. Yine de göğsünün inip kalkması asla sakinleşmiyor. Bana göstermeye çalıştığı toparlanmış ve kontrollü kişiliğine rağmen, fena halde başarısız oluyor. Hayatımı bu âlemde yürüten en kontrollü insanla yaşadım. Bu pislik onunla kıyaslanamaz bile.

"Darstein, doğru mu?" Kendi kıcımları onun önündeki sandalyeye yerleştirirken soruyorum.

"İkimiz de bunun cevabını zaten bildiğini biliyoruz. Sadede gel," diyor gergin bir şekilde.

"İstediğin gibi olsun. Başlamadan önce rahatlaman için sana bir fırsat veriyordum ama sanırım sen ön sevişme adamı değilsin," diyorum oflayarak, ellerimi dizlerime vurup koltuktan kalkıyorum.

Gölgelerim onun irkilmesine fırsat bırakmadan hızla fırlıyor ve gömleğini kesip açarak iz bırakmamış göğsünü ve geride bıraktıkları bir iki kesiği ortaya çıkarıyor. O küçük kâğıt kesikleri için ağlarken ben merakla başımı yana eğiyorum. Bir yerlerinin işaretli olduğuna şüphe yok, ama açıkçası Ustalık'taki konumu nedeniyle kalbinde kocaman bir damga olmasını bekliyordum.

"Bu hoş bir sürpriz Darstein. Yanıldığım pek sık olmaz. Eğer işaretin kalbinde değilse, kafanda olmalı. Ama neden?" Hediye olan hançeri dudaklarıma vurarak soruyorum.

"İşaretleri biliyorsan, konuşamayacağımı da en az benim kadar iyi biliyorsundur. O yüzden beni öldüreceksen, öldür gitsin."

Ses tonu neredeyse memnun, sanki dudakları mühürlü bir şekilde öleceği için gurur duyuyor. Aptal, ahmak.

"Ah, elbette. Ama bunun için bir çözümüm var," diyorum yüzümde şeytani bir sırıtış belirirken.

Ejderhaya, *"Keeper'ı işkence odama getirin ki bu rumuzu kaldırabilisin,"* diyorum ve onun karanlık kıkırdaması sırtışı tam teşekküllü bir gülümsemeye dönüştürüyor.

Başka bir şey söylemiyorum. Bakışlarımın Darstein'ın üzerinde oyalanmasına izin veriyorum ve sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına neden oluyorum. Ancak kapının çalındığını duyduğumda içimden uğursuz bir kıkırdama çıkmasına izin veriyorum.

"Beyler, bize katıldığınız için teşekkür ederiz," diyorum alaycı bir tavırla kapıyı sonuna kadar açarken.

"Hayır. Nasıl?" Darstein kekeliyor, Draken içeri girip Keeper için kenara çekildiğinde kabadayılığı tamamen dağılıyor.

"Darstein. Her zamanki gibi iyi görünüyorsun. Ama Summum-Master etrafta yokken burnunu çekmen daha belirgin."

"Burada olmaman gerekiyordu," diye mırıldanıyor Darstein, görünüşe göre şoka girmiş ve Keeper ona aklını kaçırmış gibi bakıyor.

"Sana ormandan serbest bırakıldığımı söyleme zahmetine bile girmediğine göre, onun gözünde daha fazla yükselememişsin. Bu sefer onu kızdıracak ne yaptın?"

İtiraf etmeliyim ki tüm bu konuşma ilgimi çekti. Keeper çok geçerli bir noktaya değindi ve sorusunun cevabını almak niyetindeyim, ama önce kurtarmamız gereken *bir Perfecta Anima* var.

"Birazdan arayı kapatabiliriz. Enjeksiyon hakkında ne yapabileceğimizi bulmamız gerekiyor," diyorum sert bir şekilde.

Hem Draken hem de Keeper söze gerek duymadan Darstein'a doğru ilerliyor ve olacaklar hakkında onu uyarma zahmetine girmiyorlar. Zaten çılgılık atmasından ve karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmasından anlıyor.

Keeper kemerinin altından hançerini çıkarıp ucunu Darstein'ın kafasına bastırır bastırmaz, tüm rün kendini gösteriyor ve ben alçak sesle ıslık çalıyorum. İşaret çok büyük. Kaşlarından birindeki kemerden diğerine kadar uzanıyor. Summum-Master'ın ona karşı olan saygısızlığına rağmen, bu pislik herife karşı sarsılmaz bir sadakati olmalı.

Keeper'ın Layton'a yaptığı işlemin aynısını, daha az nazik olmasına rağmen tekrarlamasını ve Draken'ın onu mutlulukla doldurmaya çalışmamasını sessiz bir hayranlıkla izliyorum.

Taslak tamamlandıktan ve rün solmaya başladıktan sonra, Keeper kendi kanını Rezervuar mücevherine ekleyerek işlemi tamamlıyor. Darstein artık zamanının dolduğunu biliyor ve kanın kaynarken çıkardığı tıslama kesildiğinde hıçkırıklara boğuluyor.

Acınası.

Keeper başını sallayarak, "Yaptığın şeyleri yapacak kadar miden var ama bunu nasıl kaldıramıyorsun, hayret verici," diyor.

"Şimdiye kadar yaptığım her şeyi bilim adına yaptım."

Bu saçma bahaneye gülüp geçiyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Neden yanıldığını birazdan açıklayacağım. Önce bana Oakly'ye enjekte ettiğin şeyin ne olduğunu ve bunu nasıl düzelteceğimizi açıkla."

Sırıtarak dudaklarını yukarı kaldırıyor ve ben ona doğru bir adım atmaya çalışırken, ejderha attığı yumruğun şiddetiyle kafasını yana savuruyor.

Büyük ihtimalle kırılmış olan çenesini kavrayan Draken, gözlerini onunkilerle buluşturmaya zorluyor. "Birincimin kız kardeşine yaptıklarını düşünüp gülümsersen dudaklarını yüzünden ayırırım."

"Ben... Ben... bunu düzeltmenin bir yolu yok," diye

fısıldıyor Darstein. Her şeyin bir çözümü vardır.

"Enjeksiyonun adı. İçindekiler. Amacı. Her şey. Şimdi," diye bağıriyorum ve yüzlerce küçük gölge iğnenin göğsüne saplanmasını emrediyorum. Acı içinde inliyor ve ben bir avuç dolusu iğneyi kapıp çıkarıyorum. "Her bilgi parçası için bir tane çıkaracağım. Ne kadar uzun sürerse, o kadar çok ekleyeceğim ve o kadar büyüyecekler. Bu benim tek uzlaşmam. İşkenceni akıllıca seç."

"Tamam, tamam," diye bağıriyor ve ben bir tane daha çıkarıyorum.

Tam ağzını tekrar açacakken kapı bir kez daha çalınıyor ve Draken kapıyı açmaya koşuyor. Arkamı bile dönmeden Tillman'ın ağır adımlarını hissediyorum. İçinden geçen türbülans aşağıdaki tüm temeli sarsmaya yetiyor.

"Bir şey var mı?" diye soruyor.

"Doktor sık kafalı şimdi bize enjeksiyon hakkında her şeyi anlatmak üzere," diye homurdanıyor Draken ve Darstein'a uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

Tillman'ın gözleri, kendi başına bulabildiği her şeyi incelemeye başladığında, anlatıcı bir parıltıya bürünür. Ne kadar uzun süre bakarsa kaşları o kadar kırışıyor.

Bu iyi bir şey olamaz.

"Açıkla. Şimdi," diye emrederek Darstein'ın zihninden çıkıyor. Sol tarafımda, Keeper yanında tutmayı sevdiği küçük siyah kitabını çıkarıyor

ve bir kalem, her şeyin listesini yapmaya hazırlanıyor. Buna ihtiyacımız olacağına hiç şüphe yok.

"Ona Bozulan Kap adını verdik. Amacı, Summum-Master'ın armağanları ve elementleri çıkarabilmesi için bedeni parçalamaktır. Malzemeler..." Tereddüt ediyor ve iki saniye geçer geçmez beş gölge çatalı fırlatıp köprücük kemiğinin tam altına saplıyorum. Bağırıyor ve herkes bana baktı.

Orada birkaç beden büyümeyi atlamış olabilirim. Hay aksi.

"Malzemeler birden fazla diyardan geliyor," diye bağırıyor, nefes almaya çalışıyor ve ben de onu tekrar bıçaklamak yerine ona bu anı veriyorum. "Doğuştan Elementliler hastalıklardan ölmezler ve doğal ölüm nedenlerimiz de yok, ama başka bir diyarda var ve bir diğerinde de bulaştığında öldürebilen bir hastalık var."

"Büyülü olmayan diyar ve Mystara Hollow," diye bitiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Mistikler de bizim gibi ölümsüz olabilirlerdi ama birkaç yüzyıl önce bir veba salgını patlak verdi. Buna istilacı bir bitki -Aconight bitkisi- neden oldu ve bu bitki onların şifalı otlarından biriyle karıştı. Görünüşü neredeyse aynıydı, bu yüzden uygulayıcıların çoğu bilmeden bunu iksirlerine ekliyordu. Bu bitki onların sihrini yok ediyor. Bir kez tüketildiğinde, onu durdurmak mümkün olmuyor. Sihirleri temelde kayboluyor. O zamandan beri bitkiyi tanımladılar ve yüksek yöneticilerin elinde tuttukları tedarik dışında onu ortadan kaldırdılar.

"Büyülü olmayan alem her ikisinden de ölebilir ve ölecektir. Yaşam süreleri inanılmaz derecede kısadır ve pek çok şey yüzünden ölebilirler. En hafif tabirle kırılgan varlıklar. Bu âlemde yüz binlerce hastalık var ama özellikle otoimmün hastalık denilen bir tanesi Üstatlığın dikkatini çekti."

Gözleri merakla parlıyor ve omzuna saplamak üzere küçük bir sustalı bıçak göndermeden önce hırlıyorum. Elbette yeni ve büyüleyici şeyler öğrenmeye bayılıyorum ama o, diyarlar arasında ölümlere yol açan bu ölümcül hastalıklar konusunda heyecanlanıyor. Bir bilim insanı olması ve bunun onun için ilginç olması umurumda değil. Bir tür hastalıklı tatmin yaşamasına izin vermeyeceğim.

"Bitir," diye emrediyorum.

"Büyülü olmayan varlıklar için bir... otoimmün hastalık, vücut hücrelerinin kendilerine saldırmasıdır. Soğuk algınlığı gibi basit bir şeyle savaşmak yerine, onu korumaya çalışan sağlıklı hücreleri öldürecektir. Son olarak-"

"Özün Zehri," diye homurdanıyor Tillman ve hepimiz başımızı ona doğru çeviriyoruz.

"Ne?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

"Bir damla Öz Zehri kullanıyor," diyor isteksizce.

"Bunun yaratıcısı ben değilim. Sadece modifiye ediyor ve mükemmelleştiriyorum," diyor Darstein, sanki bu onu daha az suçlu yapıyormuş gibi savunmacı bir tavırla.

"Üçünün bir arada olmasının amacını açıklayın. Oakly'ye şu anda ne yapıyor?" Tillman soruyor.

"Bedenlerimiz bir dualite sistemi üzerine yaratıldı. Büyülü olmayan varlıklarla aynı bileşenlere sahibiz, ancak yeteneklerimiz, büyümüz ve elementlerimizin bonusuyla. Bu ikisi hem birlikte hem de ayrı ayrı işlev görür. Bedenlerimiz bonuslarımız olmadan da hayatta kalabilir, ancak bonuslarımız bir bedeni engellemelidir. Bonuslarımız geri kalanımızla o kadar derin bir şekilde iç içe geçmiştir ki, çoğunlukla işlevlerini birbirinden ayıramayız.

"Bu üç bileşeni bir araya getirdiğinizde, bonusları tamamen ayırmanın yollarını yaratır. Aconight bitkisi bonuslara saldırır. Mistiklerin yaptığı gibi onu yok edecek kadar güçlü değildir, ancak onunla savaşma yeteneğini zayıflatır. Özün Zehri damlasıyla eşleştirildiğinde, vücut yeterince parçalandığında onu vücuttan koparabilir. Otoimmün hastalığın amacı da bu. Bonuslarımızın koruması olmadan, hücrelerimize saldırabilir, vücudun iyileşme yeteneğini engelleyebilir. Bu ilk Elementra enfeksiyonu."

Oda ölüm sessizliğine büründü.

Zihnimde dolaşan bilgi bombardımanı yüzünden nefes bile alamıyorum.

"Keeper, hepsini anladın mı?" Tillman ciddiyetle sorar ve Keeper'ın kalemi bir süre sonra karalamayı bırakır, sonra başını sallar. "Draken, al

Onu diğerklerine geri götürün ve onlara bu bilgiyi verin. Bakalım bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilecekler mi?"

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Henüz tersine çevirecek bir şey bulamadım. Bir kez kana karıştı mı, artık geri dönüşü yok," diyor Darstein ve Draken'ın yumruğu bir kez daha yüzüne iniyor. Bu sefer onu bayıltıyor.

"Gidin. Onunla konuşmamız gereken daha çok şey var. Willow ya da herhangi birinizin bize ihtiyacı olursa haber verin," diye bir kez daha emrediyor Tillman, Draken'ı omzundan kavrayarak. O ve Bekçi kendi düşünceleri ve öfkeleri içinde kaybolmuş bir halde sessizce ayrılırken ejderha direnmiyor.

"Başka ne gördün?" Kapıyı kapattıklarında sordum.

"Çok geriye gitmedim. Malzemeleri duydum ama buradan olmayan iki tanesini anlamadım. Ortaya çıkarmak için epey çaba sarf etmemiz gereken bazı alanlar var. Bir şeyleri unutmak için kendine ilaç veriyordu. Yine de dikkatimi çeken şey, son bilim adamından daha iyi olduğuna dair tekrarlanan ezici bir düşünceye sahip olmasıydı. Sanırım sana yaptıklarını yapan adam o," diyor temkinli bir şekilde, ama bu konuyu açtığı için üzgün değilim.

Tam tersi aslında.

O cevabı istiyorum. Şimdi.

Gölgelerimden bir şifa şişesi çıkarıp kapağını açıyorum ve Tillman'a bakarak duraklıyorum. "Uyandığında, eski bilim adamını getir ve zihninden onun bir görüntüsünü al. Onu teşhis edebileceğim."

Başını sallayınca Darstein'ın çenesini açıp içindekileri boşaltıyorum, sonra geri çekilip kendine gelmesini bekliyorum. Çok uzun sürmüyor. Gaster nasıl şifa şişesi yapılacağını biliyor ve bu piç kurusu onu emmesine izin verdiğim için minnettar olmalı.

İnleyerek başını çeviriyor ve kendine geldiğinde ikimizin de ona dik dik baktığını görünce irkiliyor.

"Ustalık'ta kimin yerine geçtin?" Tillman hemen soruyor, sonra da elini Darstein'ın alnına vuruyor.

Pislik herifin cevap vermesine bile gerek yok. Tillman'ın kendi başına toplaması için her şeyi yüksek sesle ve net bir şekilde düşünüyor. Zümrüt gözleri parladıkça Darstein daha çok çığlık atıyor. Olmuyor

Cevap arayışında her ne olursa olsun nazik ve bunu görmek beni heyecanlandırıyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından Tillman nefes nefese ve başını sallayarak geri çekiliyor. Elini kısa bir süreliğine omzuma koyarak bana kanımı kaynatan bir görüntü gönderiyor.

"Bu o," diye homurdanıyorum ve Tillman kendi şifa şişesini geriye yatırmadan önce başını sallıyor.

"Kahretsin, bu çok fazla sürdü," diye inliyor. "Hepsini aldın mı?"

"İlaçların tamamen yok etmediği her şeyi.

Doğduğu andan itibaren." diyor ve gözlerim açılıyor.

Vay canna.

Görünüşe göre birileri yeni bir güncelleme daha almış.

"Nerede olduğunu biliyor muydu?" diye soruyorum.

"Evet. Ölmüş. Ona tuzak kurdu ve Summum-Master onu öldürdü."

Yalan söylemeyeceğim ve bu konuda çok kızgın olmadığımı söyleyemem.

Hayatını almak bana düşerdi ama sanırım diğer türlü insanları öldürmekte hâlâ özgür olacaktı. Bu yüzden peşini bırakacağım. Yerine geçecek kişi bunu yapmak zorunda.

"Kıskançlık seni ele geçirdi, değil mi?" Tillman alaycı bir şekilde soruyor.

Darstein'in gözleri kısılr ve dudağı yukarı doğru eğilir. "Yıllarca Usta Ale'nin çırağıydım. Onun yeteneklerini bir mil aştım ama o Summum-Üstadına benim de aynı derecede yetenekli olduğumu göstermek için hiçbir şey yapmadı ya da söylemedi. İkisi de bana küstah bir çocuktan başka bir şey değilmişim gibi davrandılar."

"Sonra Ale sana yüksek riskli bir deneye katılamayacağını söylediğinde, her şeyi berbat etmeye ve suçu onun üzerine yıkmaya karar verdin," diye özetliyor Tillman.

"Bunu nasıl yaptı?" diye soruyorum.

"Bu noktada enfeksiyon erken safhasındaydı. İnsanlara doğrudan enjekte etmiyorlardı, bunun yerine onları içmeye zorluyorlardı. Etkileri daha uzun sürüyordu ve sadece olağanüstü yeteneklere sahip olanlar sürecin tamamlanması için yeterince uzun süre hayatta kalabiliyordu. Şişeye bir şey yaptı. Bu onun zihninden neredeyse silinmiş olan kısım. İzlerinizi gizlediğinizden emin oldunuz.

Summum-Master başarısızlığın sebebinin siz olduğunuzu öğrenemedi ve sonuçta en değerli bilim adamını öldürttü."

"En değerli mi? Kaç tane var?" diye sordum.

"En iyi iki bilim adamı vardı. Üstat Ale ve Üstat Drin. Drin büyülmeyenler bölümünde," diye yanıtlıyor Darstein.

"Bana Drin'i göster," diye emrediyorum Tillman'a ve o da hemen yerine getiriyor.

Gölgelerim içimden fırlayıp Darstein'in etrafını sarıyor. Soğuk ölü gözler zihnimde yanıp sönerken gözeneklerimden sızan öfke için çıkış noktam o.

Sikeyim bu orospu çocuklarını.

Her birinin.

"Willow'un kanını akıtacak adam bu," diyorum ona.

Devam etmeden önce bilerek başını sallıyor, "Hâlâ orada. Franklin'in emrinde çalışıyor. Bu salak en son gelişmelerden haberdar değil, ama muhtemelen bugün öğrenmiş olurdu. Enfeksiyonun tamamen bulaşması yaklaşık altı saat sürüyor. Summum-Master, Oakly'nin güç transferini tamamlamak için Pyra'ya varacaktı. Yani bu işi çözmek için aşağı yukarı üç saatimiz var. Ritüelin sadece bu kısmını biliyor. Kurbanı enfekte etmek. Sonra Summum-Master onları götürüyor. Oakly'yi çözdükten sonra, belki Keeper geri kalanını doldurabilir."

Üç saat.

Bu zamanı akıllıca kullanacağım.

"Diğerlerinin yanına dönün."

"Eğer yapamazsak-"

"Sakin konuşma, Tillman. Aklından bile geçirme. Öğrendiklerini al ve gidip diğerlerini bilgilendir. Olabilecek boşlukları doldur. Burada işimiz bittiğinde orada olacağım," diye alçak sesle emrediyorum.

Uzun bir süre kararan bakışlarımı tutuyor, canavarın içindeki adamı hâlâ gördüğünden emin oluyor.

İkisinin tek bir bedende birleştiğini -Birincil'im dışında hepsi öyle- fark edemedi. Artık egemenlik için savaşı birden fazla yanım yok. Birincil'im ruhu içime tatlı tatlı sokulduğunda, canavarım bir parça et için yalvaran aç bir hayvan gibi ayaklarına kapandı.

Şimdi onun ruhu, ben ve canavarım ibislere karşı.

Şu anda beni bir bütün yapan üç parçamın bu iç savaşı kaybettiğini ona söylemeyeceğim.

O rehinelerin orada nasıl umutsuzca yattıklarını, sadece gözleriyle onları ölüme teslim etmem için yalvardıklarını hatırlamadan duramadığımı bilmesine gerek yok. Kaçırıldığımda taş kafesime giren herkese aynı şekilde baktım.

Hiç kimse isteğimi yerine getirmedi. Ben de onlarınkini yerine getirmedim.

Tillman sonunda sessizliği bozarak, "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim," dedi.

Gözlerim onu takip ediyor ve kapıyı kapattığında derin, rahatlamış bir nefes alıyorum.

Nihayet.

Şeytanlarım özgür olmak istiyor.

Karanlığım aşağı inmek istiyor.

Topuğumun üzerinde dönerek, taşlaşmış bir Darstein'la yüzleşiyorum. Elimde bir hançer döndürerek göz hizasına kadar eğiliyor ve soruyorum: "Son bir sözün var mı?"

Ağız tekrar tekrar açılıp kapanırken tutarsız gevezelikler dökülüyor.

Sabırsızca inleyip gözlerimi devirerek avucumu ağzının üzerine kapatıyorum.

"Boş ver. Umurumda değil."

On altı

Söğüt

"Ruhu hâlâ güçlü," diye fısıldıyor Aria yanımda, beni dalgınlığımdan çekip çıkarıyor.

Sanki günlerdir bu cam bölmeye bakıyormuşum gibi hissediyorum, oysa sadece birkaç saat oldu. Hayatımın en uzun, en korkunç saatleri. Hiçbir fiziksel işkence bu düzeyde zihinsel ve duygusal acıya yaklaşamaz.

Aria'ya pek de inandırıcı olmayan sıkı bir gülümseme verip elini sıktıktan sonra camdan uzaklaşıp salonda kurduğumuz masaya dönüyorum.

Akademi, saray ve Gaster'ın Mystara Hollow ve büyülmeyen âlem hakkında sahip olduğu her bilgi masanın yüzeyine dağılmış durumda.

Jamie, Draken ve birkaç seçkin şifacı Oakly'nin üzerinde çalışıp ona büyü pompalarken, geri kalanımız burada onun için bir çıkış yolu bulmak amacıyla elimizden gelen her şeyi okuyoruz.

İlk geldiğimizde Aurora en iyilerin en iyilerini çağırmış ve bu تنها odayı onun için hazırlamıştı.

Ne yazık ki şifacılarından biri yatak başı terbiyesini unutmak gibi büyük bir hata yaptı. Onu kurtarabilsek bile, vücudunun sıcaklığından dolayı beyin ölümünün gerçekleşeceğini söyledi. Kimse müdahale edemeden San ve Ry saldırdı.

Hâlâ uyanıp uyanmadığını bilmiyorum ya da umursamıyorum.

Diğer şifacıların hiçbiri olumsuz bir söz söylemeye cesaret edemedi.

Keeper ve Draken malzemeleri ve enfeksiyonun amacını getirdiklerinde, Gaster, Neil, Theo ve Aurora hemen harekete geçerek ellerine geçen her şeyi nefes kesici bir sürede topladılar. O zamandan beri bu masadayız.

İmkânsız gibi görünen cevapları arıyoruz.

San'ın yeteneğini ilk kez gerçek bir eylemde gördüm. Sadece okuma ve bilgiyi akılda tutma alanının çok ötesine geçiyor. Göz açıp kapayınca kadar sayfaları hızla çevirebiliyor. Bütün bir kitabı yutması yaklaşık altı dakika sürüyor ve bu noktaya kadar masadaki her şeyi iki kez okuduğundan eminim.

"Gel beni gör, genç adam. Biraz mola ver."

Titreyerek nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tanith'in ejderhamı nazik sözlerle yatıştırma yeteneği şaşırtıcı ama korkum, endişem ve pes etmemek için verdiğim mücadele bu rahatlatıcı duyguya direnmiyor.

"Yapamam. Zamanımız tükeniyor."

"Ve zihnin aşırı hızda çalışıyor. Eğer ona bir mola vermezsen, aradığını asla bulamayacak."

İç çekerek başımı eğiyorum ve gözlerimde biriken suyu kırıştırıyorum. Kadın haklı. Jamie'yi koğuşumuzun dışında yerde yatarken gördüğümünden ve Nikoli'nin taş kesilmiş gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlattığından beri aklım durmadı.

O zamandan beri her fırsatta bir mil koşuyor, ama şimdi bulduğum tek şey çıkmaz sokaklar. Onun için bir çıkış yolu bulamıyorum. Ve bunu kabullenemiyorum. Onsuz hayatta kalamam.

"Tanith beni görmek istiyor. Bir dakika içinde döneceğim," diye mırıldanıyorum ama sesim yine de herkesin dikkatini çekiyor.

"Seninle yürüyeceğim çocuğum. Belki biraz temiz hava ve Tanith'le sohbet bende bir şeyler uyandırır," diye gönüllü oluyor Gaster. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve bana dirseğini uzattığında kolumu onunkine doluyorum.

Gergin bir sessizlik içinde şifa kanadından geçip kapılardan çıkarak Tanith'in başını güneşe doğru eğmiş oturduğu yere doğru yürüyoruz.

Hala gün ışığı olduğunu neredeyse unutuyordum.

İyileştirme bölümündeki karartılmış pencereler güneşi ve sıcaklığı engelliyor, alanı serin ve loş tutuyor. Sanırım oradaki hastalar için rahat bir ortam.

Bana ise, şu anda, sadece soğuk ve boş hissettiriyor. Umutsuz hissettiriyor.

"İkiniz de tükenmiş hissediyorsunuz. Bir an için kendi âleminizle bir olun. Büyüyü içinize çekin," diyor Tanith biz sessizce ona yaklaşırken.

"Teşekkür ederim Tanith," diyor Gaster saygıyla eğilirken, ama ben o kadarını bile toplayamıyorum.

Üşümüş tenimi ısıtan sıcak ışınlar boğazımın kapanmasına neden oluyor ve bir başka gözyaşı dalgası bir araya toplanıyor. En iyi arkadaşım içeride içten içe yanarken benim burada güneşin ve doğal sıcaklığın tadını çıkarmamam gerektiğini düşünüyorum.

Yine de Gaster bana fazla seçenek bırakmıyor, dirseğimden tutup beni yanına, yere çekiyor.

"Lordum tüm öğrendiklerinizi paylaştı ve anladığıma inanıyorum, ama belki biriniz benim için hecelelemeli. Bakalım kaçırduğımız bir şey var mı?"

"Gaster," diye mırıldandım.

O bilgileri Tanith'e aktarırken gözlerimi kapatıp başımı güneşe doğru eğerek onu taklit ediyor ve bana bir cevap vermesi için yalvarıyorum. Jamie, Draken ve Oakly'ye durmaksızın büyülerini pompalamaya çalışan şifacıların yanı sıra, Elementra sadece

denediğimiz tek çözüm ona Özün Zehri tedavisini vermek oldu. Ona sadece bir damla zehir verilmiş olsa da, tedavinin bir şeyler yapmasına yardımcı olacağını umduk.

Öyle olmadı.

Hâlâ eskisi kadar sıcak ve ölümün eşiğinde.

o.

"Konuştuğumuz gibi en iyisini varsayalım," diyor Tanith tüm samimiyetiyle

mahkumiyet. *"Özün Zehri tedavisi kanındaki zehir akışını durdurdu. Draken, Nexus üyesi ve diğer şifacılar onu büyüyle besliyor ve bu da Aconight bitkisini uzak tutuyor. Geriye büyülü olmayan alemden gelen bu hastalık kalıyor. Bu konuda ne biliyoruz?"*

Dişlerimi acıyla gıcırdatıyorum. Bu soru çoktan gündeme gelmişti ve tüm gözler bir cevap için bana çevrilmişti. Lanet olası bir cevabım yoktu çünkü büyü dışı âlemde bu derece hastalıklar hakkında endişelenmem gerekmiyordu.

Benim hastalıklarım fiziksel yaralanmalardı. Burnum kanamadıkça ya da ağlamadıkça a k m a z d ı bile. İnsanların büyü dışı alemden gerçekten neler çektiği hakkında çok az şey biliyorum.

Bildiklerim grip aşısı, soğuk algınlığı, meme ve yumurtalık kanseri ve RİA taktirirken doktorun muayenehanesinde milyonlarca kez okuduğum posterler nedeniyle doğum kontrolleri. Bunun dışında, Franklin malikaneye doktorlar getirtti. Belli sebeplerden dolayı.

Okulda insanların ölümcül şeylerden bahsettiğini duyardım. Kalp krizi, felç, kanser, ama kimse bana bunların ne anlama geldiğini anlatmıyordu.

"Sadece Darstein'ın söyledikleri. Orada geçirdiğim süre boyunca bu tür şeylerle yüzleşmek zorunda kalmadım, bu konuda bir şey öğrenmem de gerekmedi. Bundan bahseden biriyle bile karşılaşmadım," diye ısırdım.

"Stephanie'yi hatırlıyor musun? Anaokulundan?"

CC'nin sesi Gaster'ın irkilmesine ve Tanith'in bu ani saldırı karşısında alçak sesle homurdanmasına neden oldu. Zihinsel engelim yıkılmıştı ve iletişim kurabilmemiz için her ikisine de açıldı. Onun gelmesini beklemiyordum.

..bir şey yok. Bütün gün onun yönlendirmesi için yalvarıp ağladığımı görünce.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Cidden anaokulunu hatırlamamı mı bekliyorsun? Özellikle de böyle bir zamanda?" Sertçe sordum. "Sakin ol, Adored. Konuşan kişi bizim kavrayışımızın ötesinde bir bilgedir. Eğer senden bu zamanı düşünmeni istiyorsa öyle yapmalı. Ona hak etmediği bir gazap vermeyin."

"O benim diğer Muhafızım, Tanith. Bütün gün onun rehberliği için yalvardım. Aslında yıllardır."

"Ve şimdi bunu sana veriyor. Hissettiğin hayal kırıklıklarını biliyorum, genç adam. Uzun yıllar boyunca senin şu anda doldurduğun ayakkabıların içinde yaşadım. Öfkemizi sevdiklerimizden çıkarmak çok daha kolaydır, ama şimdi bu arzunu bastırmalısın. Bana bahsettiğiniz kişi bu. Yapabildiği zaman elinden geleni yapıyor. Onun rehberliğini kabul et," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki, içimdeki cehennemi söndürüyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum.

"Ben de öyle, filia mea."

Gaster parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve ben nefesimi verip yüzümü ıslatan gözyaşlarımı silerken elimi sıcak bir şekilde okşuyor.

Onun kararlılığını ve güvenini kendime dayanak olarak kullanıyorum. Öyle şiddetli bir şekilde sarsılmama saniyeler kalmış gibi hissediyorum ki kendimi altımdaki toprağa çarpacağım. *"Anaokulunu hatırladığımı sanmıyorum. O şeydi... o şeydi*

Her şeyin başladığı yıl," diyorum sessizce.

CC, *"Tanith'in liderliğini takip edin,"* diyor.

"Tanith..."

"O kadar geriye gidebilmek için en azından o kadar genç olduğun bir zamanı hatırlamalısın genç adam. O zaman dilimine işaret eden bir şey" diyor.

Aklıma gelen ilk şey Franklin'in beni soktuğu o lanet mezar olunca dudaklarımdan küçük bir sızlanma geçiyor. Bunu çabucak silip atıyorum ve yerine CC ile tanışmayı koyuyorum. Onun varlığı üzerime çöküyor ve bana karşı hissettiği sevgiyle beni örtüyor ve ben de buna sımsıkı sarılıyorum.

"Bir zaman hatırlıyorum."

"Güzel, şimdi dikkatle o zamanı düşün. Ne yapıyordun? Benim için uçmayı öğrenmek, pençelerimi yerden kaldırmak, kanatlarımı kontrol etmek olurdu. Ejderhalar uçmayı altı ila sekiz yıllık yaşam süreleri arasında öğrenirler. On yaşına geldiğimizde uçmamıza izin verilir."

Ben ne yapıyordum? Kanımı akıtmaktan başka. Kız okuluna başladım.

Magnolia Prep.

Birden uzun zaman öncesine ait görüntüler zihnimde canlanmaya başladı ve lacivert, beyaz ve siyah ekose üniformalar gözümün önüne geldi. Görgü kuralları dersleri. Yarışmalar. Hemşire odası.

"Güzel, filia mea. Stephanie'yi düşün."

Stephanie. Stephanie.

"Willow, kolunu nasıl yaraladığın konusunda bize gerçeği söylemezsen, babana tekrar haber vermek zorunda kalacağız."

"Size zaten söyledim. Çürüğe arkadaşının iğnesi neden oldu," diye ağlıyorum.

Okul hemşiresi Bayan Smith, topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce hayal kırıklığıyla başını bana doğru sallıyor. Aptal kravatım gömleğimden aşağı sarkarken, öfkeli gözyaşlarımı silip kollarımı kavuşturuyorum.

"Buraya otur, Stephanie. Annen birazdan burada olur," diyor Bayan Smith, yanımdaki sandalyeye oturan kıza çok daha nazik bir şekilde.

Bana incinmiş gibi görünmüyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, omzuma dokunarak. "İyiyim."

Burnumu çekiyorum, ağladığımı görmemesi için dönüyorum.

"İğne hakkında söylediklerini duydum. Doktorumun bana da iğne yapması gerekiyor. Bu olduğunda bazen babam beni tutuyor."

Kocaman gözlerim şok içinde ona dönüyor ve bendeki morlukların aynısından onda da var mı diye bakıyorum. Hiç göremiyorum ama belli ki ceketini çıkarma hatasını yapmamış.

"Baban senin kanını da mı alıyor?" diye sordum.

"Oh...hayır. Kan almam gerekiyor," diyor sessizce, ellerine bakıp tırnaklarını karıştırırken.

"Kan almak mı? İçine koydukları gibi mi?" Yüzümde iğrenmiş bir ifadeyle soruyorum.

"Evet. Annem ve babam daha iyi hissetmemi sağlayacağını söylediler." "Hasta mısın?"

"Sanırım öyle." Devam etmeden önce üzgün bir şekilde iç geçiriyor. "En azından hastalanabiliyorum. O zaman iyileşemem. İyileştiğimi sanıyordum çünkü Dr. B anneme artık okula gelip diğer kızlarla oynayabileceğimi söyledi ama birkaç dakika önce teneffüste kustum ve şimdi beni almaya geliyor."

"Yani tekrar kan aldırman mı gerekecek?" Tamamen büyülenmiş bir halde soruyorum.

"Olabilir. Geçen sefer sonrasında dondurma yemiştin," diyor küçük bir gülümseme ve omuz silkmeye.

"Belki de bu yüzden babam kanımı alıyor. Böylece daha iyi hissetmene yardımcı olabilirim," diyorum mutlulukla.

"Willow." Kapı aralığından babamın sesi yükseliyor ve soğuk bir korku vücudumu sararken yerimde doğruluyorum.

Bayan Smith kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde yanına geldiğinde, kaşlarını çatmış olan babamın yüzü rahat bir gülümsemeye dönüşüyor. İkisi de bana dik dik bakarken kendi içime büzülüyorum ve başımın belada olduğunu anlıyorum.

"Gel. Arkadaşına hoşça kal de," diye emrediyor babam. "Güle güle. Umarım daha iyi hissedersin."

Yavaşça sandalyeden kalkıyorum ve babama doğru ilerliyorum. Hemşirenin odasından çıkmadan önce omzumun üzerinden geriye bakıp Stephanie'ye el sallıyorum.

Hafızamdan nefes nefese çıkıyorum, umutsuzca ciğerlerime hava almaya çalışıyorum. Bunu yetişkin gözlerimle izlediğimde, Stephanie'nin hasta olduğunu kolayca görebiliyorum. Soluk teni, gözlerinin etrafındaki aklar sarıya boyanmıştı ve çok zayıf, kırılıyordu. Onu bir daha okulda gördüğümü hatırlamıyorum ama o gün başım o kadar derde girdi ki, ondan sonra pek arkadaş edinemedim. İçime kapandım ve ceketimi üzerimden çıkarmadım.

Tanith nazikçe, "Yaşadığın şey için çok üzgünüm, genç adam," dedi ve gözlerimi ona ve Gaster'a çevirdiğimde, bunu ikisine de iletdiğimi fark ettim.

"Üzülme. Sorun yok."

Gaster boğazını temizliyor ve elimi sıkarak şöyle diyor: "Az önce anladığım kadarıyla o çocuk hastaymış ve hastalığı için başkalarının kanı gerekiyormuş çünkü vücudu bunu kendi başına yapamıyormuş. Darstein hastalığı böyle tarif etmişti."

Elini ölümcül bir şekilde kavrarken, umut, kaypak ve yanıltıcı bir duygu, sistemimi dolduruyor. Bol miktarda kanımız var.

"Tamam, o zaman ona biraz kan verelim. Bu her şeyi düzeltir," diyorum heyecanla, kendimi ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama Gaster beni tutuyor.

"Dayan, Adored. Her şeyi tekrar düşünelim. Kanın büyüğü olmayan hastalığa iyi geleceğini biliyoruz. Tedavi de zehre iyi gelecek. Ama Mistikler Aconight sorununu çözmek için ne yaptılar?" Tanith soruyor.

Sessizlik.

Hiçbir fikrim yok, Gaster'ın da yok. Arşivlerimizde bulduğumuz hiçbir şeyde onların diyarındaki sorunu ima eden bir bilgi bile yoktu. Bu yayılma portallar kapandıktan sonra oldu.

CC sessizce *"Yakmışlar,"* diyor.

İçimi yakan ateşe rağmen, vücudum birden buz banyosuna batırılmış gibi hissediyor. Bunu söyleme şekli kollarımdaki ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Tanith'in farkındalığı tenimde gıdıklanarak ilerliyor ve ne söyleyeceğini biliyorum.

"Hayran..."

"Hayır. Bu onu öldürebilir," diyorum başımı öfkeyle sallayarak.

"Onu ne öldürebilir?" Gaster kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Tıpkı Keeper için yapmak zorunda kaldığım ve boynundaki kordonu yaktığım gibi. Tanith onun kanındaki Aconight bitkisini yakmamı önerecek. Ama bu o kadar basit ya da anlaşılır değil. Keeper'da nokta atışı yapıp alevime komuta edebileceğim bir şey vardı. Bu onun tüm vücuduna yayılıyor. Her yere yayılıyor. Kanını kaynatmam gerekecek. Hayır. Başka bir şey düşün," diye çılgınca emrediyorum.

"Zamanı geldi, filia mea," diyor CC usulca ve ben onun varlığının beni tekrar terk ettiğini hissederken hıçkırıyorum.

"Hayır, lütfen beni bırakma. Lütfen bana başka bir yol ver." Ağlıyorum, başka bir çözüm için yalvarıyorum ama asla bir çözüm gelmiyor.

Gaster'ın iletişim cihazının vızıltısı onu elini benimkinden çekmeye zorluyor ve kendimi patlamamak için avuçlarımla otları tutuyorum.

"Bir saniye içinde orada olacağız," diyor başka bir şey söylemeyip tek taraflı konuşmayı dinledikten sonra. *"İhtiyaçları var"*

Bizi oraya götürün. Altı saatin dolmasına sadece birkaç dakika kaldı. Saray şifacıları Mercie Nexus'u bırakmaları için ikna etmeye çalışıyorlar. Aurora hepsini kovmaya hazır ama Jamie'nin yardıma ihtiyacı var."

Ses tonundaki hüzün göğsümden sırlıslıkla bir hıçkırık daha çıkarıyor ve çığlığımı daha fazla tutamıyorum. Dizlerimin üzerinde doğrulup ileri geri sallanırken içimden dökülmesine izin veriyorum. Etrafımdaki duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyorum. Onun baskısı altında boğulmama saniyeler kaldı.

Onu kaybedemem.

"O zaman yapman gerekeni yap, genç adam. Artık elinde tüm araçlar var. Kullan onları. Ateşi, kanı, tedaviyi. Kayınpederin. Onun Nexus'u, senin Nexus'un. Sahip olduğunuz her şeyle önünüzdeki soruna bir çözüm bulun. Sen bir ejderhasın, bir Ana'sın, bir kız kardeşsin, bir kızsın, bir torunsun, bir Bekleyen Ana'sın, bir Gardiyan'sın ve bir Tapılan'sın. Yapamayacağın hiçbir şey yok," diyor Tanith nazikçe ama kararlı bir şekilde.

Gözyaşlarımla ıslanmış menekşe rengi gözlerim hızla açılıyor ve onun ışıltılı altın rengi gözleriyle buluşuyor. O kadar inanç dolular ki, neredeyse ciğerlerime çekebildiğim azıcık havayı da çalacaklar.

Ona doğru sürünerek burnunu ellerimin arasına alıyorum ve alnımı onunkine koyuyorum. Pullarının altındaki güç bedenimde dalgalanıyor ve ejderham kanatlarını açıp başını yukarı kaldırıyor. Hazır.

"Bunu yapabilirim."

"Bunu yapabilirsin, genç olan."

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum, yüzümü siliyorum, sonra Gaster'ı yerden kaldırıp yanımda sürüklüyorum. Olması gerekenlerin çok sayıdaki parçasını zihnimde bir araya getirmeye çalışırken, kararlılık tüm vücuduma yayılıyor.

"Planın nedir Willow?"

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum," diyorum nefesimi üfleyerek. "Bunu herkesle birlikte çözeceğiz. Onların yardımına ihtiyacım olacak."

İkimiz şifa kanadında yarışıyoruz ve Oakly'nin bulunduğu kata çıkar çıkmaz adamlarının bağırışlarını duyuyorum ve koridorda dalga dalga yayılan gerilim beni tam karnımdan vuruyor.

Kendilerini kaybetmelerine saniyeler kalmıştı ve adamlarım, kardeşim, kardeşleri, Aria, Aurora, Patera-Nexus'um ve Keeper

onlarla birlikte durmak.

"Bu etik ve insani değil. Hepiniz kızın geçmesine izin vermelisiniz. Burada onunla birlikte olun ve son anlarınızı huzur içinde geçirin. Kendimin ya da ekibimin açıkça ölmüş biri üzerinde çalışmaya devam etmesine izin vermeyeceğim ve hepiniz bunu kabul etmek istemiyorsunuz," diyor baş şifacı sert bir şekilde, ailemden oluşan küçük orduya bakarak.

"O zaman siktir git," diyorum sakince, kalabalık odaya doğru ilerlerken.

"Affedersiniz-"

"Kekelemedim. Defol git buradan. Artık yardımına ihtiyacımız yok," diyerek kız kardeşimden çoktan vazgeçtiği belli olan bu pisliliği başından savıyorum.

"Senin hiçbir yet-"

"Kızım ihtiyacı olan tüm otoriteye sahip, ama bu sizin için yeterli değilse, o zaman benden duyun. Defol git," diyor Aurora tehlikeli bir şekilde alçak sesle ve odayı sessizliğe gömüyor.

Ben hariç.

Ben gülüyorum. Çünkü belli ki aklımlı kaçırılmışım ve gülmekten başka çarem yok, yoksa parçalanacağım.

"Willow, fazladan yardıma ihtiyacım var. Hızla devralıyor. Ben... ben bunu tek başıma yapamam," diyor Jamie gözlerinden ter damlarken, ama ellerini çekmeye cesaret edemiyor.

"Bunu tek başına yapmayacaksın. Şu anda onu iyileştirmek üzereyiz ama bunu aklımdan çıkarmak için herkesin yardımına ihtiyacım var," diyorum kız kardeşimin yanına gelirken.

"Neyin var senin, bela mı?" Ry boğuk bir sesle soruyor ve ben ona bakamıyorum, onun yerine Oakly'nin elini sıkıyorum.

"Birden fazla şeyin aynı anda gerçekleşmesi gerekiyor. Aconight bitkisini onun kanından yakmak zorundayım. Ona zaten bir Öz Zehri tedavisi vermiş olsak da, sanırım başka bir tedaviye ihtiyacı olacak. Enfekte olmuş kısımları yakılacağı için kan alması gerekiyor. Ve hepinizin ona dokunması gerekiyor. Nexus'uyla olan bağlantısına ihtiyacı var. Jamie, yine de senin ve Draken'ın büyülerine ihtiyacı olacak. Muhtemelen o da sakın kalmalı. Ben...

onu içten dışa yakıyor. Sadece tüm bunların hangi sırayla gerçekleşmesi gerektiğini bilmiyorum."

Herkes bana bakarken oda ürkütücü bir sessizliğe gömülüyor. Umut ve saf çaresizlik ruhumu delip geçiyor ve sonunda başımı kaldırıp bağlardan doğan kardeşlerime bakıyorum. Her biri sanki onlara kraliyet şansının kazanan numaralarını vermişim gibi bana bakıyor ve bana olan kesin inançları kalbimi kabartıyor.

"Pekâlâ, herkes pozisyonunu alsın. Jamie, olduğun yerde kal. Draken, başının yanına git ki onu ve Jamie'yi doğrudan besleyebilesin. Ry, San, Nikoli, Willow'un karşı tarafına. Prenses, olmanız gereken yere gidin. Gardiyan, kan transferini sen yönetmelisin. Kanı kim veriyor?" Corentin her şeyi mükemmel bir şekilde organize etmeyi tamamen üstlenerek soruyor.

"Willow vermelî. Onun kanı en güçlüsü ve ben de ona yaşam gücü kazandırmak için kendi kanımdan biraz ekleyeceğim." Keeper kolayca kabul ediyor ve yanıma geliyor.

"Güzel. Sırada, Tillman Willow'u topraklayacak, düşüncelerini açık tutacak. Ben de Oakly'yi serin tutmak için havamı etrafında dolaştıracam."

"Ben de suyumu ekleyeceğim. Bu onun da elementi ve su içmesi gerekecek," diyor Caspian, karanlığın örtüsünden çıkarak ve gözlerim onunkilere kilitlendiğinde bir kez daha yaşlarla doluyor.

Tek yapabildiğim ağızla teşekkür etmek oluyor ve gölgesinin bileğimi sardığını hissettiğimde benden kaçmaya hazır bir hıçkırığı içime çekiyorum.

"Willow, yumuşak ve yavaş başla. Sen ilerledikçe ve Jamie büyüsünü onun içine ittikçe daha da geliştir. Geri kalanınız, ne olursa olsun ten tene teması koruyun. Bekçi, aktarımın ne zaman başlaması gerektiğini söyleyebilecek misin?" Corentin soruyor.

"Söyleyeceğim. Adored, senin ve Oakly'nin bileğini keseceğim, eğer sorun olmazsa?" "Ne gerekiyorsa yap."

"Tamam prenses, başla. Bu iş sende," diyor Corentin kararlılıkla ve ben de Oakly'nin adamlarının her birine bakmadan önce onu başımla onaylıyorum.

Sulu bakışları binlerce kelime söylüyor.

Öyle ya da böyle, onunla birlikte olacaklar. Buna ona duydukları sevgiden daha fazlası karar veriyor. Ruhları konuştu. Eğer bu iş yaramazsa ve onu kaybedersek, onları da kaybederiz. Bunu kabul ettiler ve sorun etmiyorlar. Bununla barıştılar.

Ben yapmadım.

Beşinin de bizim için ne anlama geldiklerinin farkında olduklarını sanmıyorum. Kederin tuhaf yanı da bu. Bencil bir duygudur.

Bu odadaki herkes kadar iyi biliyorum ki, Elementra'nın öte dünyada hepimiz için hazırlayacağı alan, yarattığı bu fiziksel düzlem kadar büyümlü ve mükemmel, ama biz onların oraya gitmesine izin vermek istemiyoruz. Onlar olmadan burada olmak istemiyoruz.

Hepimiz için bunu kabul edecek kadar bencil olacağım. Hiçbirini kaybetmeyeceğim.

"Onu iyileştireceğiz. Bugün hiçbirinizi kaybetmeyeceğim."

"Biliyoruz Willy," diyor dördü birden ve benden hıçkırık ve homurtu karışımı bir ses çıkıyor.

"Devam et, bela. Fişegimi geri getir," diye emrediyor Ry, sonunda gözünden tek bir damla yaş süzölürken ve ben de başımı sallıyorum.

"Hadi, Oak. En otoriter adamını duydun. Onunla başın çok büyük belada."

Eğilip burnuna bir öpücük konduruyorum ve ellerimi koluna sürterken aynı anda hem onu dövüşmeye teşvik ediyorum hem de ona yapacaklarım için özür diliyorum. Bu çok acı verici olacak. Hiç şüphem olmadan biliyorum ama yapılması gereken bu.

Alevim yavaşça damarlarımda dolaşıyor ve derisini delip geçerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sinir uçları vücudunun seğirmesine neden oluyor ve adamlarından duyduğum acı dolu soluklar kalbimin çılgınca çarpmasına neden oluyor, ancak kendim için bir şey kontrol etmek için gözlerimi açma riskini alamıyorum.

Ağır eller omuzlarıma uzanıyor, ancak ağırlığı tüy gibi geliyor ve aniden sesler rüzgârda sadece fısıltıya dönüşüyor. Düşünceler yok. Korkular yok.

Oakly'den başka bir şey yok.

Draken'in büyümlü odayı kaplıyor ve hissettiğim ani dolgunluk beni derin bir nefes almaya zorluyor. Az önce bana verilen ekstra desteği kullanıyorum ve biraz daha sert itiyorum. Avuçlarımdan gelen sıcaklık, onun ateşi ve benim alevimin bir karışımı ve bir boncuk ter, serin bir esinti yolunu kesene kadar boynumdan aşağı doğru ilerliyor.

Odadan süzülen çok sayıda duygu göğsümü eziyor, ama onu engellemek için odağımı yeterince değiştiremiyorum.

Onu kucaklıyorum.

Bu odadaki ve salondaki herkesin artan his ve duygularının kararlılığımı desteklemesine izin veriyorum, sonra onu dışarı itiyorum.

İtiyorum. Ve itiyorum. Ve daha çok itiyorum.

Sıcaklık ölçülemeyecek kadar artıyor ve odanın dört bir yanından gelen inilti kulaklarımda çınlıyor ama vazgeçmiyorum. Geri çekmiyorum çünkü alevimin parladığını bilsem de, buradaki kimseye gerçekten zarar vermeyecek.

Oakly dışında. Eğer dikkatli olmazsam onarılamayacak şekilde yanabilecek tek kişi o olacak.

Ry, San, Jamie ve Nikoli'nin dudaklarından dökülen tıslamalar aniden acı dolu çığlıklara dönüşüyor ve boğazımın onlarınkiyle birlikte kükrediğini fark etmem bir anımı alıyor.

Oakly'nin ruhunu benimkine diken iplerin çözülmeye başladığını hissettiğimde içimi yürek burkan bir acı kaplıyor.

"Neler oluyor?" Kardeşimin endişeli sesi zihnimden süzülüyor ama ona cevap veremiyorum.

"Ruhları birbirinden ayrılıyor," diye fısıldıyor Aria sessizce, ama ben duyuyorum

O.

Yüksek sesle ve net.

"Hayır!" Oakly'nin kolunu daha sıkı tutarken çığlık atıyorum.

"Willow, durmalısın. Bu onu öldürüyor. Bu çok fazla."

Gözlerim hızla açılıyor ve San'inkilerle çarpışıyor. Yüzü sertleşmişti, dudağı titremesine rağmen. Başımı ısrarla sallamama karşılık olarak başını sallıyor ama ben reddediyorum. Gitmesine izin vermeyeceğim.

Çılgın bakışlarım her birinin gözlerini arıyor. Her birinin içinde ruhumun derinliklerine kadar anladığım bir savaş var. Bir yanımız şu anda dişiyle tırnağıyla savaşıyor, onun gitmesine izin vermek istemiyor. Diğer taraf, henüz yüzeye çıkmak istemeyen taraf, bunun yolun sonu olduğuna inanıyor.

"Yapamam. Ona ihtiyacım var. O benim kardeşim," diye ağlıyorum, zorlamaya devam etmeleri, denemeye devam etmeleri için yalvarıyorum.

Başımı Oakly'ye doğru çeviriyorum ve zihnimi onunkine zorluyorum. Diğer tarafta bilinç yok ama yine de yalvarıyorum.

"Oakly, savaş. Beni duyuyor musun? Sahip olduğun her şeyle savaş. Burada ela gözlerinin açılmasını bekleyen aşk için savaş. Senin için gerçek bir savaş verecek olan Nexus'un için savaş, sonra da dönüp en sevdiklerin oldukları için sana hamur işi yedirsinler. Seni sonsuza dek sevecekler Oak. Burada, bu diyarda. Bu diyarda yürüyen en iyi arşivci olduğunu kanıtlamak için savaş. Hiç şüphe yok ki Gaster seni onu ge eceeğin noktaya kadar eğitecek ve o da bundan gurur duyacak.

"Benim için savaş. Lütfen. Bizim için savaş. Birlikte sahip olacağımız gelecek için savaş. Bağlanma seremonilerimiz için savaş. Maceralarımız için savaş. Kız günlerimiz için. Dedikodu seanslarımız. Eğitimlerimiz için. İki yüz yıl sonra sahip olacağımız ve bize cehennemi yaşatacak çocuklarımız için. Lütfen savaşın."

Dudaklarımdan bir başka dayanılmaz feryat dökülürken, ruhlarımız arasındaki bir iplik daha çözülüyor. Bağımızın ipliği her geçen saniye inceliyor ve biliyorum ki her an bağımız kopacak, sonra tekrar bütünleşecek.

Ama artık fiziksel olarak yanımda olmayacak.

"İçimdeki tüm g   üzerine yemin ederim, Oakly Mercie, eğer beni terk edersen, lanet olası öbür dünyaya sürünerek gider ve seni o güzel mor saçlarından tutup buraya s r klerim. Beni baştan çıkarmaya devam etme," diye bağırıyorum, duygularım keder ve öfkenin ezici bir karışımına dönüşürken.

Odada g   dalgalanıyor ve Jamie'nin umutsuz, sert bir nefes almasına neden oluyor, bu nefes boşlukta öyle delici bir şekilde yankılanıyor ki, tüm duyularımı geçersiz kılan kalp kırıklığını delip geçiyor.

"Sakin durma Willow. Vücudu sihrimi emip kurutuyor. Draken," diye homurdanıyor Jamie acıyla.

Ejderha adamımın g   odaya yayılıyor ve herkesi harekete geçiriyor.

R zg r, su ve kesinlik dağı sadece benim bedenimi değil Oakly'ninkini de kaplıyor ve Keeper jilet gibi keskin tırnağını bileğimden aşağı sürüklemek için bileğimi dışa doğru çevirdiğinde ona cesaret verici bir şekilde başımı sallıyorum.

Aynısını Oakly'ye yaptığında, pürüzsüz aksanı odanın içinde süzülüyor ve kanımın damarlarımdan çekildiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Kanımın çekilmesiyle aynı hissi yaşıyorum ama ne acı var ne de bir şey.

İğneler ve hortum yok. Sadece benim yaşam özümün onunkine doğrudan aktarımı.

Kanım Oakly'ye aktıkça akıyor, öyle ki başım dönmeye başlıyor ama belimi saran güçlü kollar beni tutuyor ve kararlılığıma sınırsız sarılıyorum.

Bulanık gözlerle Keeper'ın bileğini ağzına götürüşünü ve kobalt kanı çenesinden aşağı akana kadar damarı delişini izliyorum. İki yaşam gücü birleştiğinde, Oakly'nin bileğindeki kesiğe mor bir kan nehri akıyor ve Jamie derin bir nefes alıyor.

"Gaster," diye emrediyor Corentin.

Gaster aceleyle aramızdaki denizde ilerliyor ve Oakly'nin çenesini yavaşça açıyor. Özün Zehri'nin saf beyaz sıvı mucizesi dudaklarından süzülüyor ve biz beklerken oda ölümcül bir sessizliğe gömülüyor.

İzle.

Oakly'yi Oakly yapan her şey içinden patlayıp hepimizi geriye doğru sıçratırken Tillman'ın göğsü beni yakalıyor. Suyu, yeteneği, büyü vücutunu koruyucu bir şekilde sarıyor. Onu bütün olarak iyileştiriyor.

Mor saçları etrafına yayılıyor ve her zaman simle fırçalanmış gibi görünmesini sağlayan parlaklık, köklerinden uçlarına değene kadar parlıyor. Soluk teni yavaş yavaş güneşin öptüğü ışıltısını geri kazanmaya başlıyor ve parmağı seğirdiğinde ben ve tüm Nexus'u tekrar yanlarına sıçırıyor.

Ciğerlerim nefes almam için yalvarıyor ama alamıyorum.

Oakly hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir nefes aldığı anda bana hiç hava kalmadı.

Gözleri açıldığında kahverengi, yeşil ve altın rengi alevler canlanıyor, içinden akan ezici güçle parlıyor. Bir an için gözlerini hızlıca kırıştırmadan önce parlak ışıklı tavana bakıyor. Bakışları Nexus'una döndüğünde, onlar saldırıyor.

Onu elleriyle sarıyorlar, kucaklıyorlar, öpüyorlar, kocaman bedenlerinin arasından zar zor görebildiğim kadar örtüyorlar. Onların sözleri

Ona olan övgü ve sevgim, rahatlama hıçkırıklarımı tutmak için ağzımı kapatmama neden oluyor, ancak bu vücudumu durdurmuyor.

Sonunda dizlerimin bağı çözüldü ve destek için yatağının kenarına tutunurken bir yığın halinde yere yığıldım. Adamlarım hemen etrafımı sarıyor, beni yakın tutuyorlar.

Bir tırnağın elimin üstünü gıdıkladığını hissettiğimde daha da çok ağlıyorum ve hemen avucumu çevirip parmaklarımı birleştiriyorum.

"Willy."

On yedi

Söğüt

Erkeklerin mırıldanmaları Oakly'nin odasına kadar gidiyor, biz de onun yatağında uzanmış, kulak misafiri olmamış gibi yapıyoruz.

Ben rol yapıyorum. Kendi düşüncelerine dalmış.

Adamları onu sevgiye boğarken, Jamie onu baştan aşağı kontrol ederken ve sonra ben elini tutarken onlar sadece onu tutarken sabırla yerde bekledim. Parmakları beni daha sıkı kavrayıp daha yakına çekmeye çalıştığında, yatağa onun yanına sürünerek girdim.

O zamandan beri oradayım.

Aria da bir süreliğine bize katıldı, ruhlarımızın her zamanki gibi güçlü olduğuna dair güvence verdi, sonra da ağabeyim gitme zamanlarının geldiğini söyledi. Diğer tek ziyaretçi Gaster'dı. Bize sarılırken bir yandan azarlayıp bir yandan ağlaması arasındaki hızlı geçişlerin onun sonunu getireceğini düşünmüştüm ama o güçlü durdu ve Gaster'ın ona gösterdiği sevgiyi içine çekti. Ayrıca, sakinleştirici çay ve hamur işleri de yardımcı oldu.

Şimdi ikimiz birlikte sessizce oturuyoruz. Gerçi bu bizim normal rahatlatıcı sessizliğimiz değil. Onu çevreleyen gerilim sağır edici.

O kendi kendine iç çekerken parmaklarım saçlarının arasında akılsızca geziniyor ve ben konuşmasını bekliyorum. Bugün yaşananların gerçekliği henüz zihnine yerleşmiş durumda ve bana o gün ile bugün arasında ne olduğunu sormak istiyor ama sormuyor. Henüz hazır değil.

Henüz hazır değil.

Dışarıdaki adamlardan duyduğum planlara ve zihinlerine kulak misafiri olarak topladığım bilgi parçalarına dayanarak, ikimizin de biraz dinlenebilmesi için bizi ayırmaya hazırlanıyorlar. Oakly'nin etrafının adamlarıyla çevrili olması arzusunu göğsümde şiddetle hissetmeme rağmen, bu düşünceyle vücudum geriliyor.

Onun istek ve arzuları için yanından ayrılacağım, ama bunun tek nedeni ruhunun neredeyse yalvardığı şeyin bu olduğunu hissetmem.

"Beni dışarı atmaya hazırlanıyorlar."

"Bencil adamlar."

Yüzü bana dönük bir şekilde yuvarlanırken homurdanıyorum ve burada birbirimize bakarak uzanıyoruz. Gözlerime dolmak isteyen yaşlara karşı koyuyorum çünkü onun gözlerinden akan yaşları görüyorum. Onların dökülmesine sebep olmak istemiyorum.

Fiziksel olarak her zamanki gibi görünüyor ama artık içinde bir parça var ve bu parça en azından kendisine bir süre daha yabancı gelecek.

Ben buna çok aşınayım. Bunu bilmesini hiç istemedim.

Zihninizin arkasında oturan şeytanların ağırlığıdır bu.

Duygusal ve zihinsel travmalar herkesin hayatı boyunca yaşayacağı şeyler değil ve bu tür bir kargaşayı asla yaşamayacak olanlar için çok mutluyum. En iyi arkadaşıma gelince, o zaten ailesinin onu kabullenmemesinden dolayı bu travmanın bir kısmını yaşamıştı.

Şimdi daha katmanlı. Daha karanlık. Daha belirgin.

Bu seviyeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyor ama ben onun için burada olacağım. Ona rehberlik edeceğim.

"Bir süreliğine dikkatini çekecekler ve buna izin vereceğim. Ama sonra seninle biraz zamana ihtiyacım var."

"Onlardan uzaklaşmaya ihtiyacım olacağına hiç şüphe yok."
Gülümsüyor ve ben bunun zorlama olduğunu biliyorum.

İkimiz de sessizliği doldurmak için saçmalıyoruz.

"Biraz uyu, sarıl ya da neye ihtiyacın varsa onu yap, yarın görüşürüz."

Burnuna hızlı bir öpücük konduruyorum ve o beni uzaklaştırmaya çalışırken ikimizden de içten kahkahalar yükseliyor. Gürültü adamlarımıza sesleniyor gibi görünüyor, çünkü kışları yanıyormuş gibi buraya hücum ediyorlar ve biz de onlara doğru sırtıyoruz.

Mercie'nin adamları yatağın üzerinde etrafımızı sararken üzerlerine çöken rahatlama hissediliyor. Bunu ayağa kalkmak için bir işaret olarak kabul ediyorum ve elimi uzatır uzatmaz diğer dört kişi elime yapışıp beni yukarı çekiyor.

"Adamlara bana biraz zaman vermelerini ve kanadı hepiniz için temizleteceğimi söyledim. Hazır olduğunda Tillman gelip size eşlik edecek," diyor Corentin yanıma gelip Oakly'ye gülümserken.

"Kanat mı?" diye soruyor.

"Doğu kanadını temizliyoruz. Bundan sonra hepiniz orada kalacaksınız. En azından hepimiz akademiye dönene kadar."

Kocaman gözleri önce adamlarına, sonra bana dönüyor ve ben kıs kıs güldüğümü elimin arkasına saklıyorum. Bu kulak misafiri olduğum bir bilgiydi ama ona söylemesine izin vereceğimi düşündüm.

"Sana beni burada ziyaret edeceğini söylemiştim. Beşinizin gözümüzün önünden ayrılmasına izin vereceğimizi gerçekten düşünmediniz, değil mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Dürüst olmak gerekirse nerede kalacağımızı hiç düşünmemiştim ama saray mı? Sarayda mı kalacağız?"

"Kalmak doğru kelime değil, *Perfecta Anima*. Bir gün içinde siz ve tüm Nexus'unuz taşınmış olacaksınız," diyor Caspian

Alaycı bir şekilde, yalan söylemese de.

Eğer benim istediğim gibi olursa.

Onun ses tonuna gözlerini devirerek homurdanıyor ve ben de sırtışıma ikisinden de saklamak için dudağımı ısıyorum. Ta ki Caspian'ın yüzü ciddileşip onun yanına yaklaşıp kadar. Ondaki değişimi hissediyorum ve ne söylemek ya da yapmak üzere olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

"Oakly, ben..." Kızın gözleri fincan tabağı kadar büyüyünce duraklıyor. Aslında odadaki herkesin gözleri büyüyor ve ben nefesimi tutuyorum çünkü ilk kez ona ismiyle hitap ediyor. "Sana enjekte eden adamı öldürdüm. Bir daha ne sana ne de başkasına zarar veremeyecek," diyor içtenlikle.

Karanlık ve hasarlı koruyucuma bakarken bakışları yumuşuyor ve ona olan sevgim kontrol edemediğim içimden fışkırıyor. Nexus'umuzun dışındaki insanlara karşı pek konuşkan bir adam değildir ama az önce kendince ondan alenen özür dilediğini biliyor.

"Bu da seni iki numaraya koyuyor," diye gülümseyerek mırıldanıyor.

Corentin ve Tillman "Hey," diye bağılıyor ama Cas karanlık sırtışlarla Draken'a bakar.

"Ejderhayı yenebileceğime inanıyorum."

"Bunu göreceğiz," diye dalga geçiyor Oakly ve tutmak için mücadele ettiğim gözyaşlarım serbestçe akıyor.

Her ne kadar kesinlikle öyle başlamış olsa da, onun favorileri olmasıyla hep dalga geçmiştım. Zihinsel bağlantımız aracılığıyla ilk konuşmaya başladığımızda, o noktaya kadar hepsini zaten değerli bulmuş olsa da, erkeklerimin onun gözünde en üst sırada yer almak için yarışmasına yönelik küçük şakasını sürdüreceği konusunda anlaşıştık.

Onun erkekleri arasında asla bir favori seçemem çünkü her biri onu mükemmel bir şekilde dengeliyor ve hayatımdaki sıradan erkeklerden daha fazlası haline geldiler. Tıpkı benim erkeklerimin onun için olduğu gibi.

Tillman, Ry ve diğerlerini kucakladıktan sonra bizi odadan çıkarırken, "Yakında döneceğiz," diyor. Adamları kışlarını yatağına dayayıp onu görüş alanımdan çıkarana kadar gözlerim bir an daha Oakly'de kalıyor.

Koridora çıkarken ayaklarım taşla ağırlaştırılmış gibi hissediyorum, ama bizimkileri gördüğümde mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

Araştırma masası çoktan boşaltıldı ve temizlendi. Ayrıca, burada başka kimse yok. Beni adamlarımla yalnız bıraktılar.

"Plan nedir, majesteleri?" Başımı Corentin'in omzuna yaslariken esnemeye çalışarak soruyorum.

Kolunu belime dolayıp göğsümü göğsüne bastırana kadar beni döndürürken adımları yavaşlıyor. Corentin eğilip dudaklarımı tatlı ve uzun bir öpücükle yakaladığında gözlerim kendiliğinden kapanıyor.

Ağır göz kapaklarımı araladığımda, onun bana değil de başımın üzerinden bana baktığını görüyorum. Tillman solumdan yaklaşıp elini enseme doluyor ve dudakları dudaklarıma kilitlenene kadar başımı çeviriyor. Sert ama nazik kucaklaşma başladığı gibi hızla sona eriyor ve Draken diğer tarafıma yaklaşıyor.

Onun her şeyinde olan ateşli yoğunluğa hazırdım, ama o beni şimdiye kadar bana verdiği en yumuşak, en sakın öpücükle şaşırtıyor. Yüzünü bir anlığına boynuma gömüp uzaklaştığında titreyen nefesi tenimde ürpertiler bırakıyor.

Caspian'ın soğukluğu sırtımı sararken Corentin usulca, "Birazdan görüşürüz prenses," diyor.

Gölgeleri beni içine çekip Nexus'umun geri kalanından uzaklaştırırken soru sormama fırsat vermiyor. Karanlığını çektiğinde, duş başlığımdan başına sıcak su yağıyor ve sıkıca tuttuğu blok kayıyor.

İçimdeki içgüdüler ona gitmek, onu yıkamak, daha iyi hale getirmek için çılgın atıyor. İhtiyaç o kadar güçlü ki ellerim titriyor ama ayaklarımı sabit tutup onu tepeden tırnağa içine alıyorum. Doktoru bulmak için onu yanardağda bıraktığımızdan beri onu gerçekten gözlemleyebildiğim ilk an bu. Diğerleri her zaman yanımda olmaya özen gösterdi ve bu hem onların hem de benim endişelerimi hafifletmeye yardımcı oldu.

Ama benim karanlık ve hasarlı koruyucum öyle değil.

Bunca zamandır benim iyiliğim için her şeyi içinde tutuyordu. Şimdi gözümün önünde yıkılıyor. Tillman bana Cas'ın kendini kontrol altında tuttuğunu söyledi. Gözlerine baktı ama yanlış şeyi arıyordu. Bunu açıkça görüyorum.

Evet, adamım ve canavarım bir ve aynı. Ama iblisler... Onlar ikilinin bir parçası değil.

Onlar davetsiz misafir.

"Cas," diyorum sessizce, yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum ama gözleri seğirince hareketlerimi durduruyorum. "Bana geri dön. Ben buradayım."

Yavaşça bir adım daha atıyorum, aramızda neredeyse bir nefes mesafesi olacak kadar yakın duruyorum ama ona dokunmuyorum. Henüz dokunmadım.

"Seninle karanlıkta buluşuruz Cas," diye fısıldıyorum, sonra gölgelerimle etrafımızı sarıyorum.

Siyah peçem tüm ışığı engelliyor ve ikimiz de çağılayan suyun altında durmuş, derin derin nefes alıyoruz. Etrafındaki gerilim azalmaya başlıyor, bu da benimkinin de hemen dışarı sızmasına neden oluyor.

"Geri döndüm," diye homurdanıyor.

"Tam olarak değil. Bana neler olduğunu anlat."

Sonunda bir hamle yapıp bedenimi kendine doğru çekerken nefesi kirpiklerimi havalandırıyor. Kalbinin düzensiz atışları elimin altında gümbürdüyor ve parmaklarım ayın etrafında daireler çiziyor, ta ki düzleşmeye başlayana kadar.

"Rehinelerin bulunduğu o odalar benim bulduğum odaya benziyordu. Soğuk taş ve çok uzak görünen bir ölümün boş vaadi. Gözlerinde umut kırıntısı kalmış tek bir rehineye bile rastlamadım." Derin bir nefes alıyor ve ben de henüz bitirmediğini bilerek onu bekliyorum. "Şu laboratuvar. Alıkonulduğum binadakini hiç görmedim ama tek düşünebildiğim, onun da muhtemelen buna benzer bir laboratuvara sahip olduğuydu. Günler geçtikçe bendeki her değişikliği kaydediyordu. Durmaları için nasıl yalvardığımı."

Siyah gözleri, ağır nefes alıp veriş ve titreyen elleri bir sonraki hamlesini daha yapmadan önce beni uyarıyor.

Su elementimi çağırarak yumruğunun etrafını sarmasını emrediyorum, başımın arkasındaki karodan parmak eklemlerini koruyor ve engelliyorum. Yumruğun geldiğini gördüm ve kendine zarar vermesine izin vermeyi reddediyorum.

Ele avuca sığmayan elemente onu çevrelemesini, bana yaklaştırmasını emrediyorum. Toprağım ellerimden akıyor ve beni duvara yaklaştırdığında tenimi üzerinde hissedebilsin diye gömleklerimizi çıkarıyorum.

"O," diye fısıldıyor. "O sürtük hâlâ dışarıda, bana istediği her şeyi yapabileceğine inanıyor. Bir hakkı olduğuna inanıyor ya da

Bana sahip çık. Ben onun değilim. Ruhum zaten bana ait."

İçimde lav gibi yükselen sahiplenici öfkeyle nefes alıyorum. Bu şu anda benimle ya da duygularımla ilgili değil ama Silvia'yı düşündüğümde içimi kaplayan öfkeye engel olamıyorum. Erkeğime yaptıklarından dolayı onu bitirmeyi her şeyden çok istiyorum. Nexus üyeme. Keşke o da orada olsaydı da onu da en yakın arkadaşıyla birlikte magma çukuruna atabilseydim.

"Ruhunun sahibi kim?"

Yumuşak bir soru olmasını istemiştim. Sesimin tatlı ve hafif çıkmasını istiyordum, böylece onu uçurumun kenarına kadar çekebilecektim.

Bunun yerine, ikimizi de aşağıdaki uçuruma iten şiddetli, sahiplenici bir hırıltı oldu.

Pantolonumun kemerine soğuk bir hançer yerleştirildiğinde zihnim olanları algılamak için ancak zaman bulabildi. Duman kadar hızlı bir hareketle pantolonumu parçalayıp bedenimden ayırdı.

Soğuk elleri kalçalarımı sıkıyor ve dudakları dudaklarım yapışmış halde beni duvara çarparken bacaklarım otomatik olarak beline sarılıyor.

Zihnimin derinliklerinde bir yerde, karanlığının kanamasına izin verebilmesi için kendimi tamamen ona teslim etmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Onu sahiplenme, benim olarak işaretleme ihtiyacım, tamamen benim, buna izin vermiyor.

Ona sürtünürken öpücüğü derinleştiriyorum ve kendiliğinden keskinleşen tırnaklarım omuzlarını deliyor, benden ayrıldığında dudaklarından bir tıslama çıkarıyor.

"Yaramaz küçük Primary," diye nefes alıyor ve gölgeleriyle ellerimi başımın üzerine çarpıyor.

"Kim. Sahibi. Senin. Ruhun?"

Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni tamamen duvara sabitlediğinde yüzünde karanlık, çarpık bir sırıtma beliriyor. Sert siki amımla aynı hizaya geldiğinde vücudum titriyor ve iniltimi bastırmak için dudağımı ısıyorum.

"Biliyorsun, Willow Vito. Kararmış, kırılmış her parça senin. Tıpkı şimdi içinden geçen ışık iplikleri gibi. Hepsi senin."

Tek bir acımasız hamleyle içime öyle bir dalıyor ki, onu içimde hissediyorum. Acı ve zevk arasındaki çizgi bulanıklaşıyor ve ben daha fazlası için yalvararak onun adını haykırıyorum.

Ve o da bu yalvarışıma tüm kalbiyle cevap veriyor.

Kalçalarının her cezalandırıcı pompasıyla, karanlığı her tarafıma akıyor. Tenim onu emiyor, seviyor, sonra da son arzusuymuşum gibi adımı haykırana kadar tüm gücüyle ona geri itiyor.

Affetmeyen tutuşu kesinlikle kalçalarımnda çürükler bırakıyor ve umarım Draken'in yanmış el izinin içinde parmaklarının mükemmel bir izi vardır. Bu lekelerin iyileşeceği gerçeğine rağmen, iki erkeğimin vücudumdaki izlerini düşünmek beni delirtiyor.

Gölgelerinin dokunuşu tenimde geziniyor, yavaş daireler çizerek klitorisimle alay ediyor ve serbest kalmamı erişemeyeceğim bir yerde tutuyor. Beni unutulmanın eşiğine getiriyor, sonra geri çekiyor, sırf ben de onun beni tükettiği kadar tükenmiş hissedeyim diye.

Topuklarımı kışının yanaklarına gömüyorum ve kendimi ona daha sert, daha derin, daha hızlı sokmaya çalışıyorum. Ne olursa. Ne olursa.

"Yapabileceğini söylediğimde sikime boşalacaksın, Primary. Uslu dur yoksa hepinizi zapt ederim," diye homurdanıyor.

Sesindeki gerginlik bana onun da sınıra ne kadar yakın olduğunu söylüyor, ama kendini tutuyor, beni de beklemeye zorluyor.

Tadını çıkarmaya çalışıyorum. Gerçekten.

Yapabileceğimi bildiğim gibi gölgelerinin kısıtlamalarını kırmıyorum ya da onu dizlerinin üstüne çöktürebileceğini bildiğim bir şehvet nöbetiyle ona vurmuyorum, ama lanet olsun, boşalmaya hazırım. O kadar sert boşalmak istiyorum ki yıldızları göreyim ve onu da kendimle birlikte aşağıya çekeyim.

Ağzımdan dökülmek üzere olan yalvarışları yutarken inlemelerim daha da yükseliyor ve beni uygun gördüğü şekilde becermesinin tadını çıkarıyorum.

Baş döndürücü.

"Kahretsin, sen baştan çıkarıcı küçük bir tanrıçasın. Karşı koymak imkânsız," diye inliyor beni duvardan koparıp başka bir duvara çarpmadan önce.

Ama bu kiremit değil.

Bu seferki tamamen ateş ve kastan oluşuyor ve gölgeye hapsolmuş kollarım boynuna dolanıyor.

"Sen mi çağırdın, küçük gezgin?" Draken kulağıma mırıldanıyor.

Dudakları boynumda geziniyor. Öpüyor, emiyor, omzuma kadar ısıyor ve elleri parmaklarıyla başparmakları arasında meme uçlarımı bükmek için uzandığında yalvarıyorum.

"Cas, lütfen."

"Bu açgözlü küçük amcığın beni nasıl boğduğunu hissetmelisin, ejderha," diye alay ediyor.

"Bu doğru mu? Gölge adam sikinin üzerine boşalmana izin vermiyor mu, tatlım?"

"Hayır, bırakmıyor."

İnleme ve hayal kırıklığı çığlığı karışımı bir ses beni terk ediyor ve Cas'ın karanlık bir şekilde kıkırdamasına ve Draken'in alçak sesle inlemesine neden oluyor. İkisi de tenimi ürpertiyor ve karnımdaki baskı artıyor.

"Ona bu açgözlü küçük amcığın nasıl onun olduğunu ve sikinin seni doldurmasına ihtiyacın olduğunu söyle. Sahip olduğun o kirli düşünceleri kullan ve ona nasıl bir tanrıça olduğunu göster."

Oh. Siktir. Ben.

"Bu açgözlü amcık senin, Cas. Senindir. Sikini içime öyle bir göm ki, beni doldurduğunu hissedeyim." Utangaçça nefes alıyorum ama o beni duyuyor ve gözleri gözlerimi yakıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor ve cezalandırıcı hızının daha da artabileceğini düşünmediysem, çok yanılmışım.

Gölgeleri sonunda klitorisime ihtiyacım olan baskıyı sağlıyor ve çığlık atıyorum, orgazmım beni acımasızca parçaladığında karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Sırtım eğiliyor ve Draken'in güçlü kolları etrafımı sararak beni tutarken, amım Cas'ın sikini ölümcül bir şekilde kavıyor ve onun serbest kalmasını emiyor.

Zor nefes alarak bana yaslanıyor, ta ki ikimizin vücudu Draken'i duvara yaslanmaya ve bizi tutmaya zorlayana kadar.

"Senin içinde yaşayabilirim, Primary. Kahretsin, sen benim evimsin," diyor Cas boğazıma, çeneme, yanağıma ve son olarak dudaklarıma bir öpücük kondururken sessizce.

"Şimdi kim açgözlü?" Alaycı bir şekilde soruyorum ve sırtışı dudaklarıma yayılıyor.

Sonunda aletini içimden çıkardığında Draken beni tamamen ona teslim ediyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. İkisi arasında tam olarak anlayamadığım bir an geçiyor ama Cas'ın minnettar bir baş sallaması ve sıkı bir gülümsemeyle Draken temizlenmek üzere yanımdan ayrılıyor.

Karanlık koruyucum gözlerimi zorlukla açık tutana kadar vücudumu yıkıyor ve masaj yapıyor, bir yandan da sessizce bugün olanları içime gömmediğim için benimle ne kadar gurur duyduğunu mırıldanıyor. Ben de ona en az onun benimle gurur duyduğu kadar gurur duyduğumu söylüyorum.

Ilık duştan çıkarken hava üzerime çarpıyor ve o suyu vücudumdan ve saçlarımdan çekmeden önce bir anlığına titrememe neden oluyor. Tam göz kapaklarım açık kalma savaşını kaybederken, yakınıma eğiliyor ve fısıldıyor.

"Senin için her zaman açgözlü olacağım, Primary. Seni seviyorum. Seni ölçüsüz seviyoruz."

"Ben de sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum."

Şekerli kavrulmuş aroması beni uykumdan sürüklüyor ve yemin ederim, bir tazı gibi yatakta doğrulup gözlerimi açmadan etrafı kokluyorum.

Dört alçak kıkırdama yüzüme bir gülümseme çiziyor ve inanılmaz derecede kadınsı olmayan bir esnemeyle kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, sonra gözlerimi açıyorum. Balkondan içeri süzülen güneşin parlak ışığı hızla gözlerimi kırptırmama neden oluyor, sonra da üzerimdeki örtünün geri kalanını atıyorum.

"Dışarısı hala kuşluk vakti olamayacak kadar aydınlık," diyorum çılgınca, çarşaflardan kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

"Dur bakalım prenses, sakın ol." Corentin gülüyor ve ellerini omuzlarıma koyarak panikle yaptığım hareketleri durduruyor. "Uyuman gerekiyordu."

"Hayır, kahvaltı için Oakly ile buluşmam gerekiyordu," diye itiraz ediyorum.

Gülüşmeleri kesiliyor ve her biri bana öyle yumuşak bakıyor ki daha da panikliyorum.

Bu bakışlar ne için?

"Sorun ne? Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı küçük savaşçı, o iyi. Sadece hâlâ uyuyor. Ry birkaç saat önce beni arayıp haber verdi. Uyandığında seni aramasını ya da mesaj atmasını söyleyecekmiş." Tillman yardımsever bir şekilde, şüphesiz yükselen korkuyu hissederek tedarik ediyor.

Nefesim kesiliyor ve kendimi yatağa geri atıyorum.

Lanet olsun, gözlerini açar açmaz bu kadar heyecanlanmak için çok fazla enerji gerekiyor.

"Anladığım kadarıyla kahve istemiyorsun?" Corentin alaycı bir şekilde soruyor.

"Tabii ki istiyorum," diyorum, hemen ayağa fırlayarak. "Özür dilerim, bir an için çıldırdım. Onu ektiğimi ya da onu görmektense uyumayı tercih ettiğimi düşünmesini istemedim."

Gözleri yine yumuşuyor ve Caspian yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzattığında nezaketle kabul ediyorum.

Dünkü adrenalinin etkisi geçti ama uyandığımda hissettiğim diğer her şey üzerime bir ton tuğla gibi çöktü. Başıma böyle bir şey geldiğinde Oakly'nin neden beni öldürmekle tehdit ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Aramızdaki bağ çok gergin ve eğer iyi olduğundan emin olmak için ona bakmazsam çıldıracağım.

Her zaman yüzeyimin altında duran suçluluk duygusu bir anda içimi kaplıyor.

Basıma birkaç kez çılgınca şeyler geldi ve sonrasında geniş bir duygu yelpazesi yaşayanlar sadece erkeklerim değil. Onlar, Oakly ve Gaster bunu tam anlamıyla bir ruh seviyesinde hissediyorlar. Beni önemseyen diğer herkesten bahsetmiyorum bile.

Bu düşünce beni çabucak ayıltıyor.

"Bunların hiçbirisi değil, Primary. Bektan şeyler olur ve biz bunu bitirene kadar da olacak. Bağınızı ve zihinsel bağlantınızı kontrol edin. O iyi," diyor Caspian kendinden emin bir şekilde, beni balkondaki koltuğa oturturken ve Corentin kahvemi önüme koyarken.

Başımı sallayarak dediğini yapıyorum ve beni Oakly'ye bağlayan ipliğe ve zihinsel bağımıza odaklanıyorum. Hâlâ uyuyor olma ihtimaline karşı ikisini de çekmiyorum. Onu uyandırmak istemiyorum.

Yine de bilincini hissettiğimde bencilce mutlu oluyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Zihinsel olarak. Kazara tabii ki.

Kahkahası kafamın içinde çınlıyor ve yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Bu onun her zamanki baş döndürücü tonu ve bu sabahki gerçek mutlu ruhuyla bağları göğsümde şarkı söylüyor. Bu, uyandığım ve kahvaltımızı kaçırdığımı düşündüğüm andan beri hissettiğim endişeyi yatıştırıyor.

"Birileri iyi bir ruh hali içinde uyanmış," diyorum.

"Birinin, bir kızı nasıl uyandıracağını çok iyi bilen dört adamı var."

"Oh, iğrenç, Oak. Kahveden önce çok fazla bilgi."

Elementra, en az Draken kadar kötü.

Ona yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum ve adamlarımın omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Duymak zorunda değiller, Tillman duymuş olabilir.

-İkimizin konuştuğunu bilmek için.

"Bunu da yatakta bana getirdiler. Eğer bu kadar şımartılacaksam daha sık kaçırılmam gerekebilir."

Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısılıyor ve eğer karşımda olsaydı, bakışlarım onu yere sererdi.

"Kara mizah için çok erken. Hem de çok erken."

"Benim hatam." Homurdanıyor ama ben ne olduğunu anlıyorum. Küçük bok, onu aşağı itmeye ve şakalarla gömmeye çalışıyor.

"Yani kahvaltı yerine öğle yemeği mi? Bu kadar uzun süre uyumamıza izin verdiklerine inanamıyorum."

"Bir keresinde hava hala karanlıkken uyandım ve vücudum "hayır, sürtük, uykuna geri dön" dedi. Görünüşe göre Jamie beni uyandırmaya çalıştı, böylece kapsamlı bir kontrol yapabilecekti, ama ben kıpırdamadım."

"Eminim öyledir. Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Öğle yemeği?" Bana cevap vermediği için tekrar sordum.

Karşı taraftaki sessizlik ve göğsümde zonklayan özlem bana cevabımı veriyor. Adamlarıyla kucak kucağa kalmak istiyor. Anlaşılır bir şey.

"Ahhh, anlıyorum. Birileri bugün evde kalıp şımartılmış bir prenses olmak istiyor," diye takılıyorum ki üzgün olmadığımı anlasın.

"Beni nasıl şımartacaklarını biliyorlar. Senin için sorun değil mi?" diye soruyor sessizce.

"Elbette. Bir günlüğüne erkeğinin kollarına sarılmak istemeni tamamen anlıyorum."

"O zaman yarın. Kız kıza bir gün geçiririz ve erkekler işe gider."
Kıkırdıyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Bugün işin olmadığına bana haber ver,"
diyorum biraz şımarık bir ses tonuyla.

"Su molalarında kontrol edeceğim. Seni seviyorumuuu," diye şarkı söylüyor ve ben inliyorum.

"İğrenç. Seni daha çok seviyorum."

Kahkahası zihnimden siliniyor ve ben gözlerimi kapatıp bu sesin tadını çıkarıyorum. Elementra onsuz ne yapacağımı bilemeyeceğimi biliyor.

"Peki planın nedir, küçük gezgin?" Draken soruyor.

"Bugün arkadaşlarıyla kalacak. Yarını birlikte geçireceğiz."

"Onu Vito Anne ile tanıştırmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Belki bunu bir kızlar günü yaparız ve Tanith'le de takılırız."

Corentin, "Annemin sabah akademi müdürlerinden birkaçıyla toplantısı var, ben de ona katılacağım ama öğle yemeğine kadar işimiz bitmiş olur," diyor.

"Oh, ne hakkında?" Merakla soruyorum.

"Şey, bir numaralı hedef notları kontrol etmeyi planlıyor. Müdürlerden herhangi birinin bize ihanet ettiğini düşündüğümüzden değil. Kapsamlı bir incelemeden geçirildiler ama zaman zaman sadakatlerinden ödün verdiler. Hepsinin iyi olduğunu kanıtlarsa, güvenliği artırmayı, koğuşlarını güçlendirmeyi tartışacak ve akademimize yapılan saldırının bir dökümünü onlara vermemi istiyor. Bunun nasıl hedefli bir saldırı olduğu kısmını atlasak da, Ustalık'ın oluşumunu nasıl idare ettiği, öğrencileri nasıl toplayıp rehin tuttuğu ve rehinelere ne yaptıkları, müdürlerin bilmesi gereken bilgiler."

"Siz ikiniz yalnız gitmiyorsunuz, değil mi?" Hemen soruyorum. Sadece o ve Aurora'nın izleri kontrol etmesi ve muhtemelen birini tek başlarına ortaya çıkarması düşüncesi beni endişelendiriyor. Gerçekçi olmak gerekirse, her okul müdürü yozlaşmış değilse, kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyorum.

"Hayır, Tillman gelecek, böylece zihinlerini kontrol edebilecek. Bir işaret taşıyıp taşımadıklarını bu şekilde anlayacağız ve tüm babalarım da katılacak,

artı E.F. üyelerinden oluşan küçük bir ekip."

"Tamam, güzel. Akademiden bahsetmişken. Derslerin başlamasına üç gün var," diyorum ucu açık bir şekilde.

Tüm bu olanlardan sonra bana biraz gerçeküstü geliyor. Keeper'ı kurtardığımızdan beri akademiye gitmemiştim. O kadar çok şey yaşıyoruz ki, öğrenci olduğumu unutmuş gibiyim.

"Bu sabah aklımı mı okuyorsun prenses?" diye soruyor alaycı bir şekilde.

"Hayır, sıradaki konu bu muydu?" "Evet.

Konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Uh-oh, bu kulağa iyi gelmiyor," diye alay ediyorum. Rahat duruşu ve kayıtsızlığına bakılırsa, tartışacağı her neyse, bu tartışmanın sonu değil.

Gözlerini devirerek önce kahvesinden bir yudum alıyor, sonra kahvesini bırakıp parmaklarını birbirine geçiriyor. Konunun ciddiyeti hakkında çok erken konuşmuş olabilirim. "Bence akademinin sana vereceği dersleri çoktan aştın. Kaydını devam ettirmende bir anlam göremiyorum."

Gözlerim açılıyor ve elim kendi kupama uzanmaktan vazgeçiyor. Bir yanım tamamen aynı fikirdeyken, diğer yanım okuldan atılıyormuşum gibi hissediyor.

Tillman homurdanarak başını salladığında başımı ona doğru çeviriyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Okuldan atılmayacaksın, küçük savaşçı. Tüm eğitim seviyelerini tamamladığına dair evraklar dosyalanacak ama cidden, görevden önce yaptığın tek şey Gaster'la çalışmak, Vince'le çalışmak ve E.F. ile eğitim almaktı." "Yani, evet, bunu anlıyorum. Sanırım hazırlıksız yakalandım.

O zaman ne yapacaktım ve Draken ne olacaktı?" diye sordum. Eğer ben ders almıyorsam, onun da alması için bir neden yok.

Ejderha adamım gülerek başını geriye atıyor ve Corentin ile Tillman'ın içlerinden homurdanmalarına neden oluyor, ama belli ki bu zaten hepsinin düşündüğü bir şey.

"Draken'in de işi bitecek, daha iyi bir karar vermeme rağmen. Ders vermesine yardım edeceği bir sınıf seçti," diyor Corentin homurdanarak.

"Sen ne?" Draken'e dönüyorum, ses tonumda, yüzümde, her şeyimde şaşkınlık belli oluyor ve bana göz kırpmıyor.

"Corentin bunu olduğundan daha önemli bir şeymiş gibi gösteriyor. Layton'ın bire bir derslerinde Vince'e yardımcı olacağım. Nexus'umuzda başka bir şey olmadığı sürece, vardiyalarını daha iyi kontrol edene kadar her gün ikimizle buluşacak. Sonra normal bir şekil değiştiren sınıfına geçebilir. Yarından sonraki gün onu akademiye götüreceğiz ve tıpkı sana yaptığımız gibi bir tur attıracağız."

Kalbim.

Bunu küçümsemeye çalıştığını görüyorum, ama bu inanılmaz derecede tatlı ve sadece bu değil, bu hiçbirimizin Draken'in isteyerek üstleneceğini düşünmediği bir sorumluluk ve rol. Evet, Tillman'a E.F. üyeleri konusunda yardım ediyor ama bu eğitim ve dövüş. Bu ise genç bir zihni şekillendirmek ve olabileceği en iyi şekil değiştiren haline gelmesine yardımcı olmak.

"Seninle çok gurur duyuyorum."

Yanakları kızarınca ona bir öpücük konduruyorum ve itiraf etmeliyim ki adamlarımdan birinin yüzünün kızarması bana bir şeyler hissettiriyor.

"Peki, benim için planın nedir?" Dikkatimi tekrar Corentin'e çevirerek soruyorum.

"Bu konuda senin de fikrini almak istedim ama bence sabahlarını hâlâ Gaster ve Oakly ile geçirmen akıllıca olur ama artık Keeper ve Tanith de buna dâhil olacak. Burada kaldıkları sürece öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeliler ve bence sana faydalı olacaklar. Onlarla geçireceğiniz zamanı her şeyi öğrenmeye ve mümkün olduğunca çok araştırma yapmaya ayırabilirsiniz. Soyunuz, beş aile, Elementra'nın tarihi, rüya yürüyüşü. Aklınıza koymanız gerektiğini düşündüğünüz her şey. Gün içinde buraya gelip amplifikatör odasını kullanmanız gerekirse ya da burada neye ihtiyacınız olursa, bunu engelleyecek bir programınız yok. Ayrıca Cas ya da Draken da seninle gelebilir.

"Ayrıca, hâlâ antrenman yapmanız gerekiyor. Grup olarak eğitime devam etmeliyiz. Bence Oakly ve Nexus'u da bize katılmalı. Gerçek anlamda tamamlanmış bir Nexus'un neler yapabileceğini öğrenmesi gerekiyor. Yani dersler tekrar başladığında sabahlarımız biraz farklı olacak. Bunun dışında Cas gibi akışkan olacaksınız."

Hah.

Kahvemi dudaklarıma götürüp kenarından mırıldanarak günlerimin nasıl geçeceğini zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu karardan öncekinden çok da farklı değil.

Bariz istisnalar ve eklemeler dışında, köklü bir değişiklik olmayacak. Ayrıca, üzerimdeki baskıyı biraz azaltacağını düşünüyorum. Zihnimde tekrar tekrar dönmelerine izin vermek yerine elimdeki konulara odaklanmak için özel zaman ayırma düşüncesi hoşuma gidiyor. Kabul etmek gerekir ki, sabitlendiğim için bu muhtemelen önemli ölçüde değişmeyecek, ancak yardımcı olacak.

Gaster ve Oakly ile geçirdiğim zamandan asla şikayet etmeyeceğim, ancak denkleme Tanith ve Keeper'ı eklemeyi düşünmek heyecan verici. Tanith'ten öğreneceğim çok şey var ve Keeper'ın da kendi başına bir bilgi alanı var.

Bunu sevdim.

"Kulağa mükemmel geliyor majesteleri," diyorum sırtarak ve ona göz kırpıyorum ama dilinin ucunda bir konu daha görüyorum. Henüz karar vermek istemediğim bir konu. "Nerede kalacağımıza kulaktan kulağa oynayacağız. Karar vermeye hazır değilim."

Yumuşak ve anlayışlı bir şekilde gülümsüyor. O da bunu hissediyor. Diğer üçüne baktığımda onlar da hissediyor. Cas duş almak dışında odasına pek girmemiş olsa da kitap koleksiyonumu karıştırdı, amplifikatör odasına kulak misafiri oldu ve tüm duvarlarda hayalet gibi dolaştı. Onun da burayı sevdiğini biliyorum. Karar vermek imkânsız geliyor.

"Tamam prenses. Sonra karar veririz," diyor ve eğilip elime hızlı bir öpücük konduruyor.

Daha sonra.

On sekiz

Draken

"Uyan, ejderha."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama hareket edemiyorum ve Caspian beni lanet gölgelerin arasından geçirmeden önce kanatlarımı toplamam için bir dakika bile vermiyor.

Odalarımızın bulunduğu koridorda, sinirli görünümlü bir Tillman'ın önünde cisimleşiyoruz ama ben kaba uyanışım hakkında homurdanmaya ya da söylenmeye fırsat bulamadan gömleğimi, pantolonumu ve birkaç ayakkabımı göğsüme bastırıyor.

Şaşırdığım için zaten dengesizim ve onun ağır eli beni duvara çarpana kadar dengemi daha da bozuyor.

"Tanrı aşkına sessiz ol. Giyin." Caspian tıslıyor.

"Siz ikiniz beni hırpalamayı bırakın. Ne oluyor lan?" Fısıldayarak bağıriyorum.

Beni görmezden gelerek gözlerini deviriyor ve daha da sabırsız görünen Tillman'a dönüyor.

Ne oldu şimdi?

"Keşif, Cas. Çok ciddiym. İkinizin şu anda oradaki üç kişiden başka desteğiniz yok. Komiklik yok," diyor sertçe ve yatak odasına doğru yürümeden önce ikimize de hiç anlamadığım ciddi bakışlar fırlatıyor.

"Acele et," diye emrediyor Cas ve bu kez ben hırlayarak uyarıyorum. "Eğlencemi mahvetmeden önce kes şu saçmalığı."

Bir keresinde beni yakalıyor ve güney kanadının koğuşunun dışına çıkana kadar bizi duvarların arasından geçiriyor. Eğer kolumdan tutmasaydı, ayakkabımı giymeye çalışırken nasıl zıpladığımı görüp kıcımlı kırabilirdim. Sözüünü sakınmadan, dışarı çıkana kadar beni sürüklemeye devam ediyor.

Henüz bana neler olduğunu söylemedi ama belli ki moralim bozuk.

Yine de küçük bir uyarı istemek çok fazla değil.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum Cas. Neler oluyor?"

Yüzünde sinsi, bok yiyen bir sırıtışla kapılara doğru dönüyor ve benim canavar göğsümde kendini dışarı atıyor. Vücudum, planladığı şey her neyse onun baş döndürücülüğüyle dolup taşıyor.

Aynen öyle. Belanın peşinde.

"Ava gidiyoruz," diyor gizemli bir şekilde ve benim küçük kalbim sevinçten zıplıyor. Yemin ederim o kadar heyecanlıyım ki çığlık atabilirim ama bu gizliliği açıklamıyor.

"Ve Tillman bunu bilemez çünkü..."

"Yaklaşık otuz dakika önce, cevaplamak için odadan çıkması gereken bir telefon aldı, ben de onu takip ettim. Açıkçası. Bu arada, sen ve Primary'nin böyle bir bokun içinde nasıl uyuyabildiğiniz endişe verici," diyor kaşları aşağı doğru inerken ve sanki bir sorun arıyormuş gibi beni tepeden tırnağa tararken. Gözlerimi

Ellerimi havaya kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum ve sessizce ona bu işi halletmesini söylüyorum. Gözlerini deviriyor ama devam ediyor: "Oakly'nin ailesinin evine yerleştirdiği ekip aradı ve eve döndüklerini söyledi. Başka kimsenin gelmediğinden emin olmak için birkaç saat nöbet tutmalarını söyledi. Onlara katılmamız için bizi gönüllü yaptım."

"Onlara katılmamız için bizi gönüllü yaptı, ama biz gerçekten..." Doğru düşünebildiğimi umarak kaşlarımı oynatıyorum. Beni yataktan, gölgelerde saklanmak için küçük gezginimden uzaklaştırmasına imkân yok.

"Aynen öyle ejderha, şimdi anladın işte. Tillman'ın bunu bilmesine izin veremezdim. Gitmemize izin vermezdi. O zaman Primary uyanır ve gitmek isterdi ya da gitmemize izin vermezdi. Ya da daha kötüsü, Corentin, o zaman sağlam bir plan için beklemek zorunda kalırdık. Her yönüyle bir baş ağrısı gibi görünüyordu."

"O zaman neyi bekliyoruz?"

Omuzumu kavrayıp bizi bir nakil aracına doğru çekmeden önce birbirimize kana susamış küçük sırtışlar paylaşıyoruz. Willow'dan sır saklamaktan hiç hoşlanmıyorum ama bu bana pek de sır gibi gelmiyor. Yani, uyanır uyanmaz ne yaptığımızı öğrenecek. Onu davet etmediğimiz için biraz kızabilir ama güzellik uykusu çok daha önemli.

Bu Nikoli, Ry, San ve Jamie için de çok eğlenceli bir sürpriz olacak. Willow'un Oakly'nin duygularını bize yansıtmadan paylaştığı küçük bilgiler pek bir şey ima etmedi, bu yüzden ailesinin yakalandığını öğrenince nasıl hissedeceğini bilmiyorum. İhanetin bu seviyesiyle mücadele ediyor. Anlaşılabilir bir durum. Onları zindana geri götürdüğümüzde adamları bu haberi verebilir.

Saray hapishanesi. Her ne haltsa.

E.F. üyelerinin birkaç adım arkasından içeri giriyoruz ve onları ürkütmediğimiz için biraz hayal kırıklığına uğradım. Bizi bekliyorlarmış gibi görünüyordı, yani Tillman onları uyarmış olmalıydı.

"Herhangi bir hareket var mı?" Cas soruyor.

"Uyandılar efendim. İçeri girdiler ve..." E.F.'deki adam haberi bizimle paylaşırken biraz tedirgin görünüyor.

"Ve ne?"

"Yemek pişirmeye yeni başladılar. Gözlemlediğimiz kadarıyla tamamen normal davranıyorlar. Lider Tillman, ne bileyim, belki bir perişanlık, zorlama, pişmanlık belirtisi görmeyi umuyordu. Bize davranışlarını izlememizi, üzgün ya da mantıksız davranıp davranmadıklarına bakmamızı söyledi ama kızlarını yeni satmış insanlar için sıradan bir rutin devam ediyor."

Canavar göğsümü ısıtıyor ve burun deliklerimden çıkmak isteyen dumanı tutuyorum. Oakly'ye yaptıkları için üzölmüş gibi davranmalarını beklediğimden değil ama en azından bir damla gözyaşı döksünler. Uyumak gibi bir şey. Kahvaltı hazırlıyorum, küçük gezginin dediğı gibi krep çeviriyorum. Ciddi misin sen?

"Yani mutfaktalar mı?" diye sordum.

"Evet, efendim. Beşi de."

"Güzel. Siz burada kalıp gözcölük yapın. Biz içeriden dinleyeceğiz," diyor Cas kayıtsızca.

"Lider Tillman henüz kimsenin içeri girmemesini söyledi." Aptal herif, gerçekten de emirlere uyduğı için oldukça zeki ama karanlığı tam anlamıyla manipöle eden bir adamı sorguladığı için inanılmaz derecede aptal.

"Bunu *sana* o söyledi. Ben değil."

"Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Yakalandın gölge adam," diye fısıldıyorum.

İkimiz de yavaşça arkamızı döndük. Ben sırtıyorum, Caspian ise planlarının sürekli bölünmesinden rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Ry. Seni burada görmek ne tesadöf," diyorum mutlulukla.

"Saçmalamayı kes, Draken. T beni aradı ve ikinizi keşif için gönderdiğini söyledi. O anda pek de keşif planı gibi gelmedi," diyor ciddi bir şekilde, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Tillman'ın lanet olası bir aynası gibi.

Oyunbozan.

"Saçmalamayı kes. Geliyor musun, gelmiyor musun? Kahretsin, yalnız gelmeliydim." Cas burnunun kenarını sıkarak iç çekti.

"Evet, geliyorum. Yakaladığımız benim Paterna-Nexus'um," diyor kaşlarını ciddi bir şekilde çatarak ve ben de ona karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

Eski ikinci komutanın asi bir yanı olduğunu biliyordum.

Daha fazla uzatmadan, çünkü Cas'ın bu noktada sabrı kalmamıştı, ikimizi de gölgelerine sardı ve

Eve karanlık çöküyor.

Doğruca mutfağa girmek yerine, antrenin duvarlarını dolaşıyoruz ve gözlerim çok sıkıcı dekoru izliyor. Bu odada Oakly'nin kısa bir süre önce burada yaşadığını ima edecek hiçbir şey yok. Hiç renk yok. Her yer kremler ve beyazlarla yıkanmış. Sanki olabildiğince gösterişli yapmaya çalışmışlar ama hedefi ıskalamışlar ve sadece ucuz görünüyor.

"Plan nedir?" Ry fısıldıyor.

Plan... güzel soru.

"Genelde planlı çalışmayız," diye fısıldıyorum. "Ne?"

"Sadece ortaya çıkar, her şeyi mahveder ve çekip gideriz. Senin alışık olduğun adım adım planlara ihtiyacımız yok. Bu yüzlerce insanın hayatının söz konusu olduğu yüksek riskli bir görev değil. Küçük gezginimin kız kardeşini, senin Primary'ni satan birkaç pisliği yakalıyoruz. Ya kolay ya da zor yoldan gelirler," diyorum omuz silkerek. Gerçekten bu kadar basit.

"Tillman'ın sizi ekiplerle göndermemesine şaşmamalı," diyor ve sanki bu kötü bir şeymiş gibi başını sallıyor.

"Evet, çünkü ekstralar yolumuza çıkıyor ve planın ne olduğu gibi aptalca şeyler soruyorlar. Artık hareket edebilir miyiz?" Caspian dudağını eğerek soruyor.

Ne kadar alaycı ve tatlı olduğuna bakın.

O duşta Willow'un ağzına sıçmak ruh haline çok iyi gelmişti.

"Tamam, ama komiklik yapmak yok. Yere yatın ve çıkın," diye emrediyor Ry, biz de ona sadece homurdanıyoruz.

Bizi gölgelerin arasından geçiren Caspian, Oakly'nin anne babasını izlerken bizi mutfağın karanlık bir köşesinde tutuyor. Annesi ve babalarından biri ocağın başında durmuş ciddi ciddi yemek pişirirken, diğer üç adam yan taraftaki küçük masanın etrafında oturmuş konuşuyor.

Çok rahat. Çok lakayt. Sanki kızlarını, güçlerinin alınması ve nihayetinde öldürülmesi için Uсталık'a satmamışlar gibi.

İğrenç.

Alevi söndürmemi emrederek tavadaki yemeği ateşe verdim ve Oakly'nin annesi çığlık atarken gülümsedim. Gerçekten de saçlarının tutuşmasını istememiştim. Tam da alevin sönmesini emrettiğim anda yemeğin tadına bakmak için eğilmesi mükemmel bir zamanlama ve tesadüftü.

Yanındaki adam toprak elementini hem Oakly'nin annesine hem de harap olmuş yemeğe fırlatarak mavi ateşi kumla örtmeye çalıştı ama nafile. Sanki onun elementi benimkiyle yarışabilirmiş gibi.

Sinsi köpek Ry, diğer üç pisliğin yardıma koşmak üzere olduğunu görüyor ve onları sarmaşıklara sararak sandalyelerine bağlıyor. Alevlerimin kafatasını delip geçmeye hazırlandığını anlamadan hemen önce onları kendime geri çağırıyorum.

Caspian gölgelerini dışarı fırlatıyor ve Oakly'nin annesini diğer adama bağlıyor, ardından acınası çığlıklarını susturmak için herkesin ağzını bir gölge şeridiyle kapatıyor.

Hep aynı tepki. Hayatlarının bir anlığına gözlerinin önünden geçtiği yüksek sesli, taşlaşmış feryatlar, sonra aslında ölmediklerini fark ettiklerinde sakinleşiyorlar.

Keşke biri orijinal bir şey yapsa.

"Merhaba, sikikler. Yani Folders." Karanlığın örtüsünden sıyrılıp kıcımlı mutfak tezgâhına dayadığımda tezahürat yapıyorum. "Siz ikiniz kayarak gelin, diğerlerine katılın."

Pislikler beni ve Caspian'ı önemsiz biriymişiz gibi görmezden geliyorlar ama bakışları Ry'in üzerine düştüğünde, yemin ederim hepsi altlarına işiyorlar. Yüzleri anında soluyor, Oakly'nin annesi titremeye başlıyor ve babaları heykel gibi hareketsiz kalıyor.

Aptallar.

Üçümüz arasında en akli başında olanın o olduğunu bir bilseler.

"Onu duydunuz," diyor Caspian, ama çoktan onları odanın öbür ucuna, yeni yerlerine doğru itmeye başlamıştı bile.

Herkes yerini aldıktan sonra, çocuklar benimkilerin birer tarafını tutuyor ve küçük kaçırılmışlarımızı aşağıya doğru dik dik bakıyorlar. Rollerinin bu kadar çabuk değişmiş olması çılgınca.

"Neden?" Ry sertçe soruyor.

Başka bir açıklamaya gerek yok. Bu yüklü bir soru.

Caspian ağızlarını kapatan gölgeleri kaldırıyor ama kimse Ry'a cevap verme fırsatını kaçırmıyor, ben de her birine bir ateş topu gönderiyorum. Yüzlerinden yaklaşık beş santim uzakta tutuyorum. Durması için yalvarmaya başlamaları hiç zaman almıyor.

Zayıf.

"Ne yaptınız siz? Kızım nerede?" Oakly'nin annesi çığlık atıyor.

"*Ben* ne yaptım ki? Onu satan ve neredeyse öldürtecek olan sendin," diye homurdanıyor Ry, ona bir adım daha yaklaşarak.

"Ölmeyecekti. Sadece artık büyüye sahip olmayacaktı." Babalarından biri sanki hepimiz aptalmışız gibi bakıyor.

"Sana böyle mi söylediler? Sen de onlara inandın mı? Sen bir şifacısın, değil mi?" Caspian anneye ters ters bakarak soruyor. Soğuk, ölü sesi sonunda onlardan bir tepki alıyor ve başlarını yavaşça ona çeviriyorlar. "Eee?"

"Söyleyecek bir şeyimiz yok," diyor Oakly'nin babası, sanırım biyolojik olanı, sertçe.

"Bunu iki yoldan biriyle yapacağız ve ben de size seçenek sunacak kadar nazik davranıyorum. Bir, bana bildiklerini anlatabilirsin. Ya da ikincisi, sizi zindanlara sürükleriz ve ben ve kardeşlerim sizi parça parça ayırmadan önce en iyi arkadaşım bunu zihninizden söküp alır."

Öldürücü Ry'ı severim.

Folders aynı duyguları paylaşmıyor. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak ve Oakly'nin annesi hayatında duyduğu en kötü şeymiş gibi inliyor. Yaptıklarını yapan bir kaltak için çok zengin.

"Uсталıkla son Everglow aile partisinde tanıştık," diye yardımcı oluyor.

"Marika, kapa çeneni," diye bağıyor bir başka

Nexus. "Hayır. Bunun için ölmeye hazır değilim."

Bu çok acınası. Ol' Marika onun için tek sonucun bu olmadığına inanıyor.

"Kellie Everglow bana onlar ve Elementra'nın geleceği için sahip oldukları vizyon hakkında her şeyi anlattı. Topluluğa katılmak hiç de zor değildi. Büyük güce sahip olan bizler için hazırladıkları planlar

tam da bu diyarın ihtiyacı olan şey. Güç sahibi olan bizlere son derece saygılı davranılmalı, sıradan insanlarla aynı seviyedeymişiz gibi değil."

Avam mı? Bu da ne böyle? Elementra'nın şafağı.

"Tek yapmamız gereken kendimizi Everglows'a adamak, Pyrathia'nın bizim bölgemiz olduğunu iddia etmek, Oakly'nin kendini Ustalık'a teslim etmesini sağlamak ve bizi de aralarına almaktı. Oakly'nin ilerleyen yaşlarında olduğu kadar sapkın olması ve İlkler yaşına ulaşmasıyla birlikte, artık hediyelerini hak etmediğini düşündük. Zaten iyi bir şekilde kullandığı da söylenemez. Arşivci. Benim kızım. En azından E.F.'ye katılabilir ve görücü usulü bir Nexus istemediği için adımızı onurlandırabilirdi." Sanki az önce söyledikleri kendisiyle çelişmiyormuş gibi Ry'a ters ters bakarak alay ediyor. Ry neredeyse E.F.'nin en tepesinde, bu da Oakly'yi otomatik olarak saygı totem direğinde yükseltiyor.

Hayır, bu kaltak sadece kızını tamamen kontrol edebilmek istiyordu ve Oakly'nin buna boyun eğmemesine çok sinirlenmişti.

"Gima, Silvia ya da gelecek vaat eden diğer kızlardan herhangi biri Oakly'ninki kadar iyi bir yetenek kazansaydı olağanüstü olurdu." Babalarından biri iç geçiriyor ama bu yorum üçümüzü de geriyor.

"Ne demek istiyorsun?" Homurdanıyorum.

"Oakly'nin meydan okuması üzerine endişelerimizi dile getirdiğimizde, Everglows endişelerimizi liderimize geri götürdü. Onun çözümünü büyüsünü, yeteneğini ve elementini ondan almak oldu. Onları daha değerli birine vermektir. Süreci açıkladılar ve tabii ki biz de kabul ettik. Onu akşam yemeği için eve çağırdığımız gece teslim edilmesi gerekiyordu, ancak çoktan bağlandığı korkunç haberi verdi. Bunun Ustalıktaki zamanımızın sonu olacağını düşünmüştük ama Summum-Üstadını memnun ettiği ortaya çıktı. Zaten güçlendirilmiş olan hediye başka bir Birincil'e vermek en mantıklısıydı. Sonra onlardan biri erkekleri birleştirdiğinde, başka bir güçlenme meydana gelecekti," diyor annesi sanki bu çok açık ve büyük bir habermiş gibi, ama ben sadece Caspian'a bakmaya devam ediyorum. Zihninde bunu çözmeye çalıştığını görüyorum. Tıpkı benim gibi.

"Summum-Master'ın birden fazla yeteneği olan Öncüller yaratmaya çalışmasına çok benziyor."

"Evet. Bizim Birincil'e çok benziyor," diye karanlık bir şekilde cevap verdikten sonra Oakly'nin boktan ebeveyn bahanelerine geri dönüyor.

"Ama neden? Kadınlardan nefret eden bir toplum için neden onları daha güçlü yapıyorlar?"

"Onlar onun ve kontrol etmek için seçtiği Nexus'lar olacak. Franklin'in Willow'un bağlandıktan sonra hiçbirine zarar veremeyeceği hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Kendi kurduğu bağ da bunun bir yolu."

Durduramadan burun deliklerimden dumanlar çıkıyor ve şu anda bu zavallı insanlardan gelen soluk seslerini komik bile bulamıyorum. Onun kaçırılmasıyla ilgili beni düşündüren her şeyden kesinlikle nefret ediyorum.

"Bunu anlıyorum ama yine de mantıklı gelmiyor. Neden erkeklere ekstra hediyeler vermiyorsunuz? Neden sadece Ön Seçimler?" Öfkemle soruyorum.

"Bunu bilmiyorum ejderha. Ya bizim Birincil'in gücünü tattığı için onu taklit etmeye çalışıyor ya da biz bir şeyleri gözden kaçırıyoruz."

Kesinlikle bir şey kaçırıyoruz.

"Görünüşe göre hepinizi mutfak masanızda öldürmeyeceğim," diye homurdanıyor Caspian, sanki küçük yolculuğumuzla ilgili hiçbir şey onun lanet planlarına göre gitmemiş gibi.

Önümüzdeki beş iğrenç herifin hepsi de onunkinin tam tersi bir rahatlama soluğu alıyor ve Caspian kafasını kaldırıp her birine ters ters bakıyor. Aslında buna gülüyorum çünkü kişisel olarak gücenmiş görünüyor.

"Senin en sevdiğinden daha büyük bir odaya ihtiyacımız olacak," diye yardımcı oluyorum tezgahdan inerken.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Üç numaralı oda işimizi görür," diye homurdanarak masanın etrafında dolanıyor ve iki babanın üzerine elini indiriyor. Ry, Oakly'nin ağlamayı ve neler olduğunu sormayı bırakmayan annesini ve bir başka erkeği alıyor. Ve ben de hiç konuşmayan, sadece kendi kendine huzur içinde ağlayan sonuncusuyla baş başa kalıyorum.

Zindana girdiğimde, Marissa... Marsha... adı her neyse, anında ölmek üzere olan bir hayvan gibi feryat etmeye başlıyor ve bu ses kulaklarımı çınlatıyor.

Kahretsin, işkence altında iyi dayanamayacak.

Ry onları sihirli kelepçelerle sandalyelere bağlamayı bitirdikten sonra, "Onları kendi hallerine bırakalım," diyor.

"Ne?" Cas dönüp ona bakarak soruyor.

"Sorgulama ve Tillman'ın zihinlerine bakması dışında bu işi nasıl halledeceğimiz benim kararım değil," diyor isteksizce.

Caspian'ın yüzündeki alaycı ifadeye ve onu terk eden iniltiye kıs kıs gülüyorum. Zavallının tüm kaçırma ve işkence etme planı suya düşmüş ve o da buna çok kızıyor.

Bir de bana psikopat diyorlar.

"Hadi ama Cas. Geldikleri yerde daha bir sürü hain olacak." Burnunu çeken gruba sırtımızı dönerken onu omzundan alkışlıyorum.

Bu onu düşündüğüm kadar memnun etmiyor ve elimi silkerek kapıya doğru yürüyor, ben ve Ry de peşinden gidiyoruz. Kapıyı açar açmaz durdu ve neredeyse sırtına çarpıyordum.

"Hayır, ejderha, şimdi yakalandık."

"Siz ikiniz... oh lanet olsun... üçünüz, benimle dalga geçiyor olmalısınız," diyor küçük gezginim, kollarını kavuşturup bize bakarak.

Corentin ve Tillman onun arkasında duruyor, yüzlerinde sanki birazdan yiyeceğimiz dayaağı duymak için sabırsızlanıyormuş gibi kendini beğenmiş bir sırıtış var. İkisi de sanki onun emriyle yataktan kalkmış gibi beyaz tişört ve eşofman giymişler ve bakışlarım vücudunda gezinirken kendimi tutamıyorum. Bornozuna sarınmış, altında da pijama takımı var. Yabani bukleleri başının üstünde toplanmış ve yüzündeki kızgın ifade onu daha da seksi kılıyor.

Siktir et, ikimiz tek başımıza batmayacağız.

"Tillman gideceğimizi biliyordu ve kabul etti," diyorum çabucak, ona masum bir bakış atarak.

Bu da işe yarıyor çünkü o bana bakarken o da boynunu çevirip ona bakıyor.

"İkinize de keşif ekibiyle kalıp izlemenizi söyledim."

"Denemeye bile kalkma. Caspian'ın ne planladığını biliyordun, yoksa hemen Ry'ı aramazdın. Bu sabaha kadar bekler, sonra da içeri girmek için başka bir ekip kurardın," diye karşı çıkıyorum, koca kışını bu işten kurtarmasına izin vermeyerek.

"Hepinize kızgınlım. Ya Ustalık ortaya çıksaydı ya da bu bir tuzak olsaydı? Üçünüzün tek başına gitmesi için çok fazla bilinmeyen vardı."

"Hey, bunca zamandır seninle yatıyordum. Hiçbir fikrim yoktu," diyor Corentin, gülümsemesi kaşlarını çatarak.

"Tamam, Corentin'e kızgın değilim."

"Dinle, sorun, anlıyorum. Sen ve Oakly bunu yapsaydınız çok kızardık. Ama ortadan kaybolmaları ya da Ustalık'ın onları saklaması riskini göze alamazdım. Ya onları yakalamasaydık ve bu sabah eşyalarını toplayıp gitselerdi? Oakly hak ettiği adaleti bulamazdı ve sürekli omzunun üzerinden bakıp acaba gelip onu alacaklar mı diye düşünürdü," diyor Ry kararlı ama yumuşak bir sesle. Onu dinlemesi için yalvarıyor.

Zaten gerçekten kızgın olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı, çok daha fazla küfür ve bağırış ya da daha da kötüsü sessizlik ve gözyaşı olurdu. Şu anda bağları yüksek alarmda ve olabilecek tüm yanlışlar aklından geçiyor.

Uzun bir iç çekip kollarını kavuşturduktan sonra Cas'la benim arama giriyor. "Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum ama bir süreliğine kurtarma görevlerine ara vermem gerekiyor. Bir dahaki sefere hepimizi uyandır ve sorgusuz sualsiz gidelim. Birlikte."

"Tamam, Primary."

"Sen nasıl istersen, küçük gezgin."

"Teşekkür ederim," diyor Ry'a dönmeden önce bize sokularak. "Ve sen. Ona ailesinin zindanda olduğunu söyleyecek kişi sen olacaksın. Bunu ben yapmayacağım."

Corentin sessizce "Saray hapishanesi," diye düzeltiyor, sonra Ry gözlerini ona dikince hemen ellerini kaldırıyor.

"Yapacağım, söz veriyorum. Bugünkü randevunuzdan önce ona söyleyeceğim," diye kolayca kabul ediyor Ry.

"Tamam o zaman. Ne dediler peki? Özür dilemeye çalıştılar mı yoksa pişman mıydılar? Ne oldu?" Biz koridordan dışarıya doğru ilerlemeye başlarken o da cevap veriyor.

Üçümüz de dolu dolu bakıyoruz. Hiçbirimiz ona gerçeği söylemek istemiyoruz. Sırf Folders kızlarının bir şey yapmayacağına inandığı için

bu deneyden ölmeleri, yaptıklarını haklı çıkarmaz.

Kurşunu ısırın ve diğerlerine her şeyi anlatan Ry. Söylediği her kelimedede Willow'un yüzündeki öfke açıkça görülmekle kalmıyor, ejderhasının hırıltısını göğsümde hissedebiliyorum. Canavarı da en az kendisi kadar Oakly'yi koruyor ve o volkanda ihtişamlı bir şekilde ortaya çıktığında büyülenmişim.

Sevdiklerimiz için gitmeyeceğimiz sınır yoktur.

"Onlar lanet olası aptallar. Bu saçmalığa nasıl uzaktan inanabilirler? Bunun onu öldüreceği, bizi biz yapan her şeyi onlardan çalan herkesi öldüreceği kesin."

"Siz erken kalkmışsınız. Uyanır uyanmaz Adored'ımı kim kızdırdı?" diyor My-Keeper zindanların çıkışının köşesinden dönerken.

"Kahretsin, ödümü kopardın. Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Willow elini göğsüne bastırarak soruyor.

Bu kadar sessiz hareket edebilmesi çok havalı ve bir o kadar da ürkütücü. Gelişmiş işitme duyumuzla bile, o istemeden ne o ne de ben onun hareketlerini algılayabiliyoruz.

"Ben her zaman erken kalkarım. Vampirler sizin kadar uykuya ihtiyaç duymaz," diyor.

"Evet, bu özelliği kesinlikle senden almadım. Güzellik uykusuna ihtiyacım var." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi tutuyorum ama artık çok geç ve dışarıdalar.

Bana gururla gülümsüyor ve söylediklerimi daha fazla onaylamadan başını sallıyor. "Bunu büyük ihtimalle Tanith'ten almışsındır. Eğer yeterince dinlenmezse, inanılmaz derecede huysuz ve her zamankinden daha alıngan oluyor."

"Aynen," diyor Willow, hepimizin kıkırdamasına neden oluyor ve bu benim garipliğimi kırıyor.

"Konuyu tamamen değiştiriyorum ama bu konuyu sana açmaya fırsatım olmadı, Bekçi. Summum-Üstadı'nın hediyeleri çalmak için gerçekleştirdiği ayın hakkında sana bir şey sormam gerekiyor. Bunu yaratmak için yaptığı şeylerin bir karışımı olduğundan bahsetmişsiniz. Yapıldığını gördünüz mü? Ayrıca, bize ihanet eden aile, Oakly'nin ebeveynlerini onun bu yüzden ölmeyeceğine, sadece hiçbir nimeti olmadan kalacağına inandırdı. Bunun saçmalık olduğunu zaten biliyoruz.

Darstein söyledi, ama bunu doğrulayabilir misiniz?" Tillman herkesi yeniden ciddi bir ruh haline sokarak sorar.

"Bu gerçek olmaktan çok uzak. Bu konuda sayısız kez fısıltı duydum ama sadece bir kez gerçekleştiğini gördüm. Yeteneklerini kaybeden kişi kesinlikle yok olur. Aslında, izlediğim olayda, her iki birey de öldü ve Summum-Master armağanı aldı. Bu çok çok uzun yıllar önceydi ve güç aktarımının kabul edilme oranını güçlendirdiğinden hiç şüphem yok."

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" Willow soruyor.

"Hatırlıyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, hissettiğim hiçbir şeye de benzemiyordu. Kullandığı büyüyle enerji uyuşmuyordu. Sanki kullandığı kalıntı onunla savaşmaya çalışıyor gibiydi. Birçok kalıntı duyarlıdır ve yanlış kullanıldıklarını bilirler.

"Summum-Üstadı ve bilim adamı bunun yanlış giden bir deney olduğunu biliyorlardı ve hala zorlamaya çalışıyorlardı. Ale, enfeksiyon kapmış olan adamı aceleyle ormana getirmiş ve Summum-Master'a enfeksiyonun tahmin ettiğinden çok daha hızlı kök saldığından yakınmış. Bunun üzerine Summum-Master büyü dışı âleme gitti ve birkaç dakika içinde geri döndü. Diğerleri sanki onun çağrısını bekliyormuş gibiydi çünkü karşı koymadılar ya da başka bir şey yapmadılar, sadece onun söylediği gibi yere yattılar.

"İnsanları işaretlemek için kullanılanlara çok benzeyen bir hançerle önce kendi avuçlarını, sonra da adamların avuçlarını kesti ve ilahi söylemeye başladı. Buranın ya da benim krallığımın eski dilinde değil. Bu lehçenin nereden geldiğinden emin değilim ama o söyledikçe aralarına yerleştirdiği kutsal emanet parlamaya başladı. Bir yıldız mücevheri kadar parlak olduğunda, kesik elini enfekte adamın kesiğinin üzerine, diğerini de doğrudan emanete hizaladı.

"Yaşam gücünün adamdan çekildiğini görebiliyordunuz. Sanki ruhu bedeninden koparılıyor gibiydi. Son nefesinin sesini asla unutmayacağım. Boğazı gıcırdadı, göğsü son bir yalvarış gibi acıyla hırıldadı ve sonra hareketsiz kaldı.

"İkisinin de kanıyla kaplı olan aynı elini hareket ettirerek, hediye alması gereken adamla birleştirdi. Diğerini kutsal emanetten hiç ayırmadı. Adam önce keskin bir nefes aldı,

Ama ıgılların ve ırpınmaların başlaması uzun sürmedi. Ale, Summum-Üstadı'nın bağlantısını koparmamak için onun üzerine oturmak zorunda kaldı.

"Ale ona bağdırmaya çalıştı, bunun işe yaramayacağını, hediyeı geri çekmesini söyledi, ama Summum-Üstadı ilahisini durdurdu ve eğer buna dayanamazsa, buna layık olmadığını söyledi. O da dayanamadı. Topraktan ayakkabılarıma kadar hissedebileceğim kadar şiddetli bir şekilde sallandıktan sonra adam da hareketsiz kaldı.

"Summum-Master kanlı elini doğrudan kutsal emanetin üzerine koydu ve kutsal emanetten ona doğru bir güç patlaması yükseldi. Onun da öleceğini düşündüm, daha doğrusu umdum, ama belli ki çalınan şeyi kabul edecek kadar güçlüydü."

Keeper'ın yakut gözlerindeki uzak bakış, bunu zihninde defalarca tekrarladığı unutulmaz bir kabus gibi hissettiriyor. Öfkesi, pişmanlığı ve üzüntüsü yüzünden okunuyor. Bunu izleyip de hiçbir şey yapmamayı hayal bile edemezdım.

Onu hiçbir şey yapmamakla suçladığımdan değil. Eminim o ormanda olanları durdurmak için birçok kez denedi. Boynunuza kafanızı kesebilecek bir kordon yerleştirilmişken, gerçekten ne yapabilirsiniz ki?

"Kutsal emanet neye benziyordu?" diye soruyor küçük gezginim usulca.

"Bronz bir muhafazanın içinde duran küçük bir cam küre. Avucunuzun içine sığabilecek bir toptan başka bir şey değil ama çok güçlü. İnanılmaz derecede."

Ayılıcı ses tonu hepimizi derinden etkiledi.

Oakly'nin bunu yaşamaya ne kadar yakın olduğunu fark etmek içimi burkuyor ve aynı zamanda midemi altüst eden başka bir bakış açısını düşünmeme neden oluyor.

Willow'un bu ritüelin veren tarafında asla yer almayacak olması çok olası, hatta daha da olası, peki ya alan? Eğer Summum-Üstadı İlkler'i güçlendirmeye çalışıyorsa, o en güçlüsü ve ona üç, dört, ne kadar hediye verilirse verilsin, gerçekten bir silah olabilir.

"Ben o olurđum," diye fısıldıyor, parlak gözlerle bana bakarak.

Kahretsin. Bunu çok yüksek sesle düşündüm.

"Ama durum böyle değil, hiçbir zaman da olmayacak. Sen ya da Oakly bir daha asla böyle bir duruma düşmeyeceksiniz. İkinizi de kilit altında tutmaya ve her şey bitene kadar sizi korumaya hazırım," diyorum kararlı bir şekilde.

Kahretsin, keşke bunu yapmama izin verseydi.

Bana şefkatle gülümsüyor ve elimi tatlı öpücükler kondurmak için dudaklarına götürüyor. "Bunu yapamayacağımı ikimiz de biliyoruz, ama teklifin yine de sevimli."

Sevecen... Çok ciddiğim.

"Oakly uyanmadan önce odama dönmeliyim. Birazdan görüşürüz," diyor Ry ensesini ovuşturarak. Bokun on farklı tonuna benziyor. Bunu duymanın, sürecin gerçekte neleri içerdiğini bilmenin ona nasıl hissettireceğini düşünmemiştim.

"Bize tüm bunları anlattığın için teşekkürler, Keeper. Çok yardımcı oldu," diyor Willow. Bu onu da çok etkiliyor.

"Elbette, Adored. Sana elimden geldiğince yardım edeceğime söz verdim ve her zaman edeceğim."

Gözlerini bana çevirdiğinde, bana yansıyan şefkati görmezden gelemiyorum. Başımı sallayarak onu onaylıyorum, çünkü günün sonunda o yardım ediyor. Muazzam bir şekilde. Ve benim küçük gezginimi ilk sıraya koyuyor.

Böyle devam ederse onu bırakmayacak ve o zaman onu tamamen kabul etmek zorunda kalacağım.

On dokuz

Söğüt

"Bu sabah nasıl da parlıyorsun," diye takılıyorum Oakly güney kanadının fuayesine girdiğinde gözlerim ona takılır takılmaz.

Gülüyor, etrafını saran adamları ve arkamdaki benimkiler inleyip adımı fısıldayarak bağırırken bana doğru zıplıyor. Yine de gerçek bu. Bu sabah muhteşem görünüyor ve sadece iki gün önceki haline şahit olsaydınız, buna asla inanmazdınız.

"*Bol bol* dinlendim." Göz kırıyor, sonra kollarını bana doluyor.

Adamları ona bir adım kadar mesafe bırakıp omuzları gevşediğinde bakışlarım yumuşuyor. Görünüşe göre ben daha neşeli tarafa geçiyorum.

Ry'ın gözleriyle karşılaştığımda yüz hatları suçluluk duygusuyla buruşuyor ve ben de kendi yüzümü buruşturuyorum, sadece bu bakıştan bile sabah erkenden yaptığı küçük gezintiden ona henüz bahsetmediğine eminim.

"Duşta ağlıyordu. Henüz ona söylemeye cesaret edemedim."

Düşünceleri ne Tillman ne de benim için yüksek sesle çınlıyor, ama yine de onları alıyorum ve Oakly'ye daha sıkı sarılıyorum. En iyi arkadaşımı bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmaya çalıştığını bilecek kadar tanıyorum.

"Şef bize bir ziyafet hazırladı. Aç mısınız?"

"Açlıktan ölüyorum. Aman Tanrım, sonunda meşhur güney kanadınızı göreceğime inanamıyorum," diyor heyecanla.

"Önce kahvaltı sonra tur. Yoksa diğer şekilde mi istersin?"

"Önce kahvaltı. Benim kahveye ihtiyacım var."

Aynen, kızım.

Adamlarımızın her birini hızlıca öperek, ihtiyacımız olduğunda bize ulaşmaları için emir vererek yanımızdan ayrılıyorlar. Corentin, Tillman ve Aurora'nın akademilerle toplantıları dışında gün için ne planladıklarından yüzde yüz emin değilim ama çılgınca bir tahminde bulunabilirim.

"Koğuş bu ilk seferde biraz acıtacak. Çocuklar onları şok etmediğini, sadece derilerini çektiğini söylediler," diye uyarıyorum parıldayan bariyere yaklaşırken.

"Ama beni öldürücü bir gökkuşağının içine çekmeyecek, değil mi?" diye sorarak homurdanmama neden oluyor.

"Hayır, o sadece Gaster ve benim için küçük bir yan maceraydı."

Kendimden emin bir şekilde başımı sallayarak kolumu onunkine bağlıyorum ve koğuşa girmesine izin vermesini söyleyerek bizi geçiriyorum. Şaşırtıcı ve minnettar bir şekilde, hiçbir şey olmamış gibi geçtik ve diğer tarafta bunun için sersemlemişti.

"En çok benim sevdiğimi biliyordum. Çekmedi bile. Bunu hepsinin yüzüne vuracağım-oh, kahretsin," diye nefes alıyor önündeki salonumu gördüğünde.

Sabahın ilk ışıkları açık mor duvarları parlatıyor ve söğüt ağacımın ışıltılı yaprakları yeşil ve gümüş ihtişamıyla parlıyor. Gözleri sıra sıra dizilmiş kitapları yutuyor ve en uzun süre nereye bakmak istediğine bir türlü karar veremiyor.

"Sanırım fikrimi değiştirdim. Önce bir tur atmak istiyorum," diye fısıldıyor ürkek bir adım atarken. "Kahretsin Willow, bu odadan yayılan enerji nefes kesici."

"Bu da bir şeydir, orası kesin," diyorum alçak sesle, onun şaşkın bakışlarına gülümseyerek. "Pekala, git bir göz at, sonra diğerine geçeriz."

Snoop yaptı.

Salonumun araştırmadığı bir santimetre karesi bile kalmadı ve seksiyonelimün üzerinde yaptığı göbek atma hareketi beni kahkahalara boğdu. Onu buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm, ama geri kalanını görmek için küçük bir dürtme onu neredeyse koridordan aşağı koşturdu.

Kısa süreliğine kafamızı mutfağa sokuyoruz ve Şef'e hızlı bir tur atacağımızı, sonra yemeğe hazır olacağımızı söylüyorum. Oakly'nin kokudan dolayı inlemesine gülerek bizi alanından kovuyor ve şimdilik bizi yatıştırmak için ballı tereyağlı kruvasan veriyor.

Bizim kahvaltı salonuna verdiğimiz tepkinin aynısını o da veriyor ve hemen ileride kendisine ait olacak koltuğu kapıyor. Bizim aksimize, bir sonraki kattaki tüm misafir odalarını görmek için ısrar ediyor.

Bizim kata ulaştığımızda, ona yatak odamın yanı sıra amfi odasını da gösterecek olmanın heyecanıyla gerginleşiyorum. Yatak odasının malikanedekiyle aynı olduğu konusunda onu zaten uyarmıştım ama o balkonu görmeye hazır. Erkeklerin yatak odalarının önünden sessizce geçiyoruz çünkü oraları ona göstermeyeceğimi biliyor. Kan bağı dışında her yönden kız kardeşim olsa da - sanırım bu artık tamamen doğru değil - yine de onu onların alanlarına sokmayacak kadar bölgeci olduğumu biliyor.

"Burası mı? Gizemli ve tehlikeli amplifikatör odası mı? Kahretsin evet, öyle, burada bile yayılan gücü hissedebiliyorum."

"Burası. Seninle birlikte içeri giremem çünkü beni zihnimin içine çeker ama kapıda duracağım."

Kapıyı açmadan önce bir saniye daha beklemiyor, sonra odayı görünce nefesi kesiliyor. İlk gördüğünüzde şok oluyorsunuz ama

İçeri girdiğinizde aura sizi hemen sakinleştiriyor.

Çerçeveye yaslanıp ellerini neredeyse her yüzeyde gezdirmesini izlerken zihnimi sıkıca kilitliyorum. Kıcı yansıtıcı duvarların önünde dans etmeye başlayınca kontrolümü biraz kaybediyorum.

Birdenbire aynalarda onun görüntüleri bir slayt gösterisi gibi oynamaya başlıyor.

Tanıştığımız ve uyanışımızı yaşadığımız gün. Onun göl evinde halının üzerinde yuvarlanırken, sarhoşken ve gülerken. Ben kurtarılırken koğuştaki belirdiğinde tepeden tırnağa kanlar içindeydi. Ben peşinden atlarken vücudu havada magmaya doğru düşüyor.

Son olarak, ikimizi gösteriyor, birbirinin aynı yere kadar uzanan elbiseler giymişiz, kahkahalar içinde başlarımızı arkaya atmışız. Elbiselerimizdeki fark, benimkinin gözlerime ve gümüş dantelli saçlarına uyan parıltıyan bir menekşe rengi olması, onunkinin ise aynı menekşe rengi dantelle siyah olması.

Bu elbiseleri az önce Aurora ile konuştum. Bahar Balosunda giyeceğimizi hayal ettiğim elbiseler bunlar. Her ne kadar çocuklar yaklaşan bu etkinliği bir görev olarak görüyor olsalar da ben yine de özel olmasını istedim.

Hepimiz için.

Kendimi kapı aralığından çekip koridora geri adım attığımda, zihnimi tekrar kontrol altına almak için gözlerimi sıkıca kapattım. O içerideyken o odaya bu kadar yaklaşmamam gerektiğini bilmeliydim. Şimdi hem iyi hem de kötü zamanları gördü, ayrıca gelecek olan bir başkasını da.

"İyi misin Willy?" diye soruyor sessizce, odadan çıkıp kapıyı kapatarak.

"Ben iyiyim. Bloğumu yeterince sağlamlaştıramadım. O oda... çok güçlü. Bir kısmını görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Sorun değil. Ama o elbiseler... onları daha önce hiç giymedik," diyor ses tonunda muzip bir tonla ve ben başımı sallayarak onu koridordan odama doğru yönlendiriyorum.

"Bahar Balosu için Aurora'ya danıştığım aptalca bir elbise fikriydi. Eşleştirmemizin eğlenceli olacağını düşündüm."

"Bence mükemmeller," diyor usulca ve ben de elini sıkıyorum. Daha önce sahip olduğu aynı coşkulu tonu zorlamaya çalışıyor, ama

büyük ölçüde azaldı.

Yatak odama ulaştığımızda ışık hafifçe tekrar gözlerine giriyor ve aşinalık karşısında kıkırdıyor. Tabii ki banyonun tamamen aynı olduğunu ve dolabın da aynı şekilde dolu olduğunu teyit etmesi gerekiyor.

"Balkonda mı yemek istersin yoksa kahvaltı salonunda mı?"

Fransız kapılarını sonuna kadar iterek, "Tabii ki yeni süslü balkonunuzda," diyor.

Kollarını iki yana açmış, güneşi içine çekerek kocaman bir nefes alıyor ve ben de Şef'e ve arkadaşlarıma kahvaltı yerlerinin değiştiğini haber vermek için kendimi kanepeye bırakıyorum.

"Bu çok güzel. Böyle bir balkonum olsaydı her sabah kahvemi dışarıda içerdim."

"Sana bir tane inşa edebilecek toprak elementli bir Nexus üyen var. Onun en iyi arkadaşının ve senin en iyi arkadaşının da bu konuda fazlasıyla yetenekli olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Delirdin mi sen? Sarayın özelliklerini öylece değiştirmeye başlayamam."

Kendi kanadını mı?

Kesinlikle yapabilir. Corentin ve Aurora'ya sordum bile.

"Bence herkes bunu sorun etmez. Kötü bir değişiklik değil. Herkes bundan keyif alır. Belki çocuklarla konuşup bize bir bağlantı balkonu yapmalarını sağlarız, böylece orada buluşup kahve içebiliriz."

"Evet, buna bayılırım. Tabii ya, sen sor onlara."

Soracağım.

Kendimi yukarı iterek odama dönüp Şef ve Bayan Grace'e kapıyı açıyorum, sonra da büyük çeşitlerimizi balkondaki masaya götürürken onlara bol bol teşekkür ediyorum. Oakly'nin düşüncelerine dalmış bir şekilde boşluğa baktığını fark ettiğimde gülümsemem bir anlığına kayboluyor ama Bayan Grace önüne bir fincan kahve koyduğunda tekrar sırtmaya ve teşekkür etmeye başlıyor.

Şu anda içimde süren savaşın ortasında sıkışıp kalmış durumdayım. Onu bu konuda konuşturmak, erkek arkadaşlarıma bana yaptığı gibi içine atmasına izin vermemek istiyorum ama aynı zamanda onu zorlamak da istemiyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınmak için çok çabalıyor ve ben çok

Onunla gurur duyuyorum ama ben her şeyi duyarken onun sessizlik içinde acı çekmesini istemiyorum.

"Başlayın" diyorum neşeyle.

Gülümsemeye ve kıkırdamaya devam ediyorum, ne hissettiği dışında güneşin altındaki her şey hakkında konuşmasını dinliyorum. Ağzı dakikada bir mil hızla hareket ediyor, düşüncelerinin önüne geçmeye çalışıyor ama sözünü kesmiyorum.

"Sabah uçuşuna gittin mi?" Tanith'e soruyorum.

"Hayır. Sinir bozucu vampir çocuklarla spor yapıyor. Sanki onların küçük esneme hareketleri benim kanatlarımı açmamdan daha önemliymiş gibi."

Homurdanmamı tutuyorum ama zihinsel olarak ölüyorum. İstedikini elde edemediği zaman çok küstah oluyor.

"Oakly ve beni yukarı çıkarmak ister misin?" Diye sordum, sonra geri adım attım çünkü kabalık etmiş olabilirim. *"Açıkça sorduğum için üzgünüm Tanith. Keeper dışındaki insanları kendin davet etmeden uçurup uçurmadığını düşünmedim bile."*

"Alınma genç adam. Diğer insanlar, kesinlikle değil. Ama sen de ailedensin, o da öyle. Gelip ikinizi de alacağım."

"Hey," diyorum, masanın öbür ucuna uzanıp Oakly'nin gevezeliğini durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bir maceraya atılmak ister misin?"

Gözleri aşağı bakıyor ve yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor. "Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermek yerine "Beni takip et," diye emrediyorum.

Balkonun parmaklıklarına doğru yürüyorum, bizi bir top gibi havaya kaldırıyorum ve ayaklarımız kenara değdiğinde ciyaklıyor. Tanith'in yaklaştırmaya ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden parmaklarımı Oakly'ninkilere geçiriyorum.

"Willow, ne oluyor-"

"Dayan."

Onu da kendime çekerek, kenardan atlıyorum.

Havamda bir patlama emri vererek, Tanith aşağı süzülürken inişimizi yavaşlatıyorum ve kolayca onun sırtına iniyoruz. Benimkine ya da Draken'inkine rakip olacak bir kükremeye gökyüzünde havalanırken, Oakly çığlık atıyor.

"Delirdin mi sen? Bir uyarı, Willow." "Bunun neresi eğlenceli ki?"

"Senin için hazırlıklıydım, genç Arayıcı. Endişelenmene gerek yok."

Oakly yanımda ırkılıyor ve elimi tutuşu cezalandırıcı bir hal alıyor. Bakışları Tanith ve benim aramda gidip geliyor ama sırtışıımı ondan saklamaya zahmet etmiyorum.

Tanith onu aralarına kabul etti.

"Az önce benimle konuştu."

"Evet, biliyorum."

"Aman Tanrım, beni seviyor."

"Sevdiklerimin ailesi benim için ailedir. Çok seviliyorsun Oakly. Birçok kişi tarafından."

Zavallı en iyi arkadaşım titriyor ve yüzü tamamen kapanıyor. Tanith'in çok doğru olan ifadesini inkâr etmek dilinin ucunda duruyor. Yüzeye çıkmaya çalışan her düşünceyi tüketiyor.

Kolumu omzuna dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Sert ve gergin, şefkatimi kabul etmekte isteksiz ama tutuşumdan vazgeçmiyorum ve o da teslim oluyor.

Sonra paramparça oldu.

İçindeki her şeyi mavi ve beyazın sonsuzluğuna dökerken sert, yürek parçalayıcı hıçkırıklar onu yırtıyor. Yüzlerce metre havada olmasaydık yer kesinlikle sallanırdı ve onun acısına karşılık gökyüzünün gürlememesine şaşıyorum.

Onun için güçlü duruyorum. Gözyaşlarımı tutabilmek için dilimi acıtacak kadar ısıyorum ama onun kollarımda parçalandığını hissetmek içimi parçalıyor. Bu beni hem katil hem de kalbi kırık biri yapıyor.

Tanith ve ben araya girmiyor ya da onun üzüntüsünü yatıştırmaya çalışmıyoruz. Buraya çıktığımızda bunun olacağını biliyordum ve Tanith'in de bildiğinden eminim. Söylediklerini bu yüzden söyledi. Onun tatlı, içten yorumu ve yükselmenin getirdiği huzurlu mutluluk arasında, duygularınızın gitmesine izin vermemek neredeyse imkansız. Bu karışım, âlemin en nazik kucaklaşması gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" Sonunda omzumdan doğrulup yüzünü sildiğinde sessizce soruyorum.

Bulutların arasından boş gözlerle bakarken dudaklarından uzun bir iç çekiş dökülüyor. "Asi Kalesi'nde o gün, Gaster ve ben sana yeteneklerimizi öğretirken, Elementra'nın seninle ilgili yaptığı her şeyi sorguladığım konusunda onunla hemfikir olmaktan, en azından yüksek sesle, çok utanıyordum. Her zaman sadece sana güvenmem gerektiğini bildim ve buna inandım.

Ama sen buraya geldiğinden beri hiçbir şey mantıklı gelmiyor, yine de sonunda her şey çok mantıklı geliyor. Çok kafa karıştırıcı ama bunun için çok minnettarım çünkü değişmesi gereken şeyler değişiyor. Ama senin kaçırılman ve şimdi de benim başıma gelenler gibi olaylara bir türlü anlam veremiyorum. Neden böyle şeyler oluyor Willow? Neden buna izin veriyor?"

Başını bana çeviriyor ve gözlerinden yavaşça akan yaşlar, çaresizce bir cevap alma arzusuyla birleşince neredeyse beni Tanith'in sırtından atacak. Kahretsin, bu soruyu defalarca sordum. CC sordu. Benimkiler. Tanıdığım herkes eminim sormuştur.

Pyra'daki o ana kadar bunu anlamamıştım.

Ve bu ana kadar, kız kardeşimin paramparça olmuş gözlerine bakarken, varsayımımın doğru olduğunu bilmiyordum.

"Sen iyileşme kanadındayken ve dün bütün gün boyunca bunu düşündüm," diye fısıldıyorum, sert bir nefes vererek bizi bir hava kabarcığının içine hapsederken, zihnimi Tanith'e açık tutuyorum. "Seni kurtarıırken Elementra'nın bana geldiği bir an vardı, hızlıca, sadece kararımı vermemi söyleyecek kadar uzun bir süre. Kararımı düşünmem bile gerek kalmadı. Ne yapacağımı bilmek nefes almak kadar kolaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarını tutarak, bir sonraki adımda ne yapacağım ya da söyleyeceğim konusunda kendimle savaşıyorum. Olanları görmek ona ne yapacak? Yardımcı mı olacak yoksa incitecek mi? Bilmesi gerekir mi? Uyuşturucunun zihnini ele geçirdiği andan uyandığı ana kadar olanları ona ne adamları ne de ben anlattık. Hazır olmadığı çok açıktı.

"Bilmem gerek Oak, dürüst olmak gerekirse, ne kadarını bilmek istiyorsun?" Yüzü belki de üç saniye içinde çok sayıda duyguya bürünüyor. Kederden öfkeye, intikam duygusundan rahatlamaya kadar. Hepsi orada.

"Hepsi."

Kararını sorgulamadan ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve parmaklarımızı birleştirip onu ve Tanith'i anılarımın içine çekiyorum.

Jamie ve Nikoli'yi kanadın dışında ilk gördüğüm yerden başlayarak, benim ona ulaşmama ve Pyra'ya varmamıza kadar olan tüm olayları hızlıca gözden geçiriyorum.

Ry ve San'a neler olduğunu izlediğimiz kısmı atlıyorum, çünkü bunu görmesine gerek yok, ama onları gölgelerin içine çekip ona doğru ilerlediğimizi gösteriyorum.

Sonrasında her şeyi olduğu gibi bırakıyorum. Ondan tek bir saniye bile saklamıyorum.

İkimiz arasında geçen duygu akışı astronomik boyutlarda. Her fırsatta hissettiklerimin geniş yelpazesi o zamanlar yeterince bunaltıcıydı, ancak şimdi karışıma onunkileri eklemek neredeyse dayanılmaz.

Gima'yı öldürdüğüm anda benimle gurur duyduğunu hissettiğimde yüzümde bir gülümseme beliriyor. Adamlarımın yaptığım şeyden utanıyormuşum gibi ortaya çıkmasını beklediklerinden emin olduğum bir olay, ama utanmıyorum. Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Yaptığım şeyi tüm kalbimle kabul ediyorum. O, şımarık zengin sürtük elbiseleri giymiş şeytani bir canavardı.

O andan itibaren, onun için bir tedavi bulmaya çalışırken ortaya çıkan mutlak kaosu yönetmek bir kasırgadır. Erkeklerinin çabalarına, sevgilerine, bağlılıklarına ve öyle ya da böyle onunla birlikte olmak için sarsılmaz kararlılıklarına odaklandığımdan eminim. Sonunda gözlerini açtığında, rotayı değiştirdim. Kafası çok karışık ve kendini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben ona tutunuyorum ve CC ile amplifikatör odasındaki konuşmamızdan kısa bir kesit gösteriyorum.

Onu ve Elementra'yı beni terk etmekle suçladığım anı ve onun beni terk etmediklerini ama artık benim için karar veremeyeceklerini söylediği anı tekrar oynatıyorum. Sonra, bu bilgiyi bilmesine rağmen, işkence gördüğüm ve onun devreye girmesinin diyarın yok olmasına yol açacağını açıkladığı anı gösteriyorum. Sonra tekrar değiştiriyorum, Jamie'yi gösteriyorum, bana büyüümün boşaltılmasının neden kritik olduğunu açıklıyor. Kendisinininkini bana nasıl verebileceğini ama benim Elementra'ya verecek hiçbir şeyim olmadığını.

Bu kafa karıştırıcı bir bilgi karışımı, biliyorum ama gerçek olduğuna inandığım şeyi açıkladığım anda anlayacaktır.

Zihnimizdeki ipi kestiğimde hızla göz kırpmıyor ve yüz hatlarında şaşkın bir ifade beliriyor. Yine de ben açıklamadan önce söylemek istediği bir şey olup olmadığını görmek için onu bekliyorum.

"Benim... ailem bana bunu yaptı. Ölmeme izin vermeye hazırdılar" diye boğuk bir sesle konuştu. Başından beri biliyordu ama bunu yüksek sesle itiraf etmesi gerekiyordu.

"Onları savunmaya çalışmıyorum, çünkü onları gerçekten sikeyim, ama senin öleceğine inanmıyorlardı. Summum-Master'ın senin sihrini, yeteneğini ve elementini alıp Gima ya da Silvia'ya vermesine izin verme niyetleri vardı."

İrkildi, inanmayan gözlerle bana baktı. "Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ailen zindanda kilitli. Bu sabah yakalandılar," diyorum dürüstçe.

"Nasıl... kim... bu çok çabuk oldu."

Ona hemen Tillman'ın Pyra'dan ayrılır ayrılmaz evini gözetlemek için nasıl bir ekip gönderdiğini ve dönüşlerini orada beklediklerini anlatıyorum.

Sonra da adamları otobüsün altına atıyorum.

"Sinsi piç. Yataktan kalktığını bile bilmiyordum."

"Ben de adamları fark etmedim. Gerçi genelde fark edebilirim ama sadece olumsuz bir duygu hissettiklerinde. Corentin'e sarılmıştım ve Tillman hemen yatağına geri döndü, bu yüzden hiçbir şeyden haberim yoktu. Söylemeye gerek yok, Caspian ve Draken onları almaya gidecekleri için çok heyecanlıydılar. Ry onları yakaladı. Sonra da katıldı."

Kıkırdamasının ardından kızarmış bir gülümsemeyle fısıldaması kısa sürdü: "Onlar hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yanım ölmelerini istiyor çünkü bana yaptıkları onların standartlarına göre bile çok zalimceydi. Onların gözünde mükemmel bir kız olmadığımı anlıyorum ama benim hiçbir sorunum yok. Sadece yüksek toplum standartlarına göre yaşamak istemiyorum."

"Tamamen haklısın. Senin hiçbir sorunun yok. Ve sen mükemmelsin. Benim için, adamların için, ailemiz için, gerçek, seçilmiş ailemiz için mükemmelsin. Yaşanan hiçbir şey, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde senin hatan değil. Ailen kendi kararlarını verdi."

Parmaklarını birleştirmeden önce gözyaşlarını ellerinin tersiyle siliyor ve onlara bakıyor. "Diğer taraf onların yaşamasını istiyor. Cezalarını kilit altında yaşasınlar.

Sonsuza dek. Ölüm onlar için kolay bir çıkış yolu gibi görünüyor ve yaptıkları hatayı asla öğrenemeyecekler. Sadece bunları yapmakta haklı olduklarına inanarak ölecekler."

"Seçimi iyi biliyorum. Zor bir karar olacak," diye mırıldanıyorum usulca. "Kararlar. Her şeyin ana teması onlar gibi görünüyor devam ediyor," diyor bilerek.

"Öyle. Elementra ne olacağını binlerce yıl önceden biliyor ve hazırlıklarını yapmaya başlıyor. Denge çizgisini aşmadan ilerlemek için mümkün olan en iyi yolları belirliyor. Bu noktada her şeyi bir araya getirmek benim, ne bileyim, Oak'ın sayısız yapboz parçasını bir araya getirmesini gerektirdi ama her zaman kontrol edemediği bir şey var. O da insanların kararları.

"Eğer herkes için her kararı verecek olsaydı, bu dengenin ince çizgisini aşardı. Bu yüzden herkesin kendi başına yapması gereken seçimler var. Bu seçimler de sonuçlarını ortaya koyar. Sonuçlar onun size hizmet etmeye devam edip etmeyeceğini belirler."

"Size hizmet etmeye devam etmek mi?"

"Evet. Elementra bizim ona hizmet ettiğimiz kadar bize hizmet eder. Bağların, büyüünün, gücün, sevgisinin, her şeyin temeli bu. Bu onun mükemmelleştirdiği bir al-ver ilişkisi. İnsanlar, yani bu nesildeki bizler için, alan ama artık geri vermeyen Üstatlıktır, bu nedenle artık onlara hizmet etmemektedir. Onların gücü artık yozlaşmış durumda ve onların lekelenmiş gücünü bize geri dönüştüremez, çoğunlukla da geri dönüştürmeyecek. Bununla birlikte, herhangi bir kararı onlara dayatma yeteneğini de kaybetti. Onunla ilişki kurma ayrıcalıklarını kaybettiler.

"Onların kararlarının bazen bizi haksız yere etkileyecek sonuçları oluyor ama o anlarda bizim de kararlarımız var. O, verdiğim kararlar nedeniyle başkalarının neden olduğu sonuçların üstesinden gelmem için gerekenlere sahip olmamı her zaman garanti edecektir. Onu istediğimiz kadar sorgulayabiliriz. Kahretsin, onu her gün sorguladığımı biliyor ama ben ona hizmet etmeye devam ediyorum. Diyarın iyiliği için seçimler yapıyorum. Karşılığında o da bana hizmet ediyor. Beni şimdiden en çılgın hayallerimin ötesinde kutsadı."

Derin bir nefes alıyorum ve başparmağımı Oakly'nin elinin üzerinde gezdiriyorum.

O kesinlikle bahsettiğim nimetlerden biri.

Elementra bana Gima'nın kararını verdiğini söylediği anda bu farkındalık zihnimde çürümeye başladı. O gün yaşasa da ölse de artık büyü sistemimizin bir parçası olmadığını kalbimin derinliklerinde hissediyordum.

"Vay anasını," diye mırıldandı
Oakly. "Biliyorum."

"Hayır, yani, evet, az önce anlattığın her şey çok ufuk açıcı ve bunları sindireceğim, ama sadece sindiriyorum, eğer tüm bunlar doğruysa, Summum-Master da bunlardan biri, hatta belki de ilişkisini kaybeden ilk kişi olacaktı ve o da bunu anladı."

Söylediklerinin şaşırtıcı farkındalığıyla başım seğiriyor. Zihnimin kavrayabileceğinden daha hızlı bir şekilde, her şey olduğu gibi ortaya çıkmaya başlıyor.

"Kahretsin. Bu yüzden hediye çalmaya başladı. Bu yüzden diğer büyülü şeyleri toplamak için başka diyarlara seyahat etmek zorunda kaldı. Aman Tanrım, bu pislik neden benim kanıma bu kadar çok güveniyor. Kendi büyü sistemini yeniden yaratmaya çalışıyor çünkü Elementra onunkini geri çekti ve hala olduğu kadar güçlü ve kuvvetli çünkü onun tarafından kutsanmış insanlardan almaya devam ediyor. Kahretsin."

Kelimeler beynimden hızla geçtiği gibi ağızımdan da aynı hızla dökülürken omuzlarım çöküyor. Oakly hâlâ gözlerini kocaman açmış bana bakıyor ama yüzündeki kocaman gülümseme düzensiz kalbimi yavaşlatıyor.

"Çok zekisiniz Bayan Usta Arşivci. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum."

"Aynı şey senin için de geçerli Willy. Teşekkür ederim," diyor gözlerinden yaşlar süzülerek ve ben bu teşekkürün ona yaptığım iltifattan çok daha fazlasını içerdiğini biliyorum.

Gözlerinde parlayan ışık o kadar parlak ki, içine düştüğümde kendimin yansımısını görüyorum. En iyi arkadaşımın kırık parçalarının tekrar bir araya geldiğini görüyorum ve biliyorum ki bu uçuştan sonra o yine kendisi olacak. Ama daha iyi, daha güçlü ve daha özgür.

"Çok iyi, filia mea. Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de öyle, Adored. Sen kendi inancının ötesinde bir bilgesin." "Öyle, Altın olan."

İkisine de sulu bir kahkaha atıyorum ve başımı Oakly'ninkine yaslıyorum, o da omzuma koyuyor. Onun ve CC'nin bağından gelen sevgi içimde nabız gibi atarken ve Tanith'le olan -hâlâ anlamadığım-bağım ejderhamın usulca mırıldanmasına neden olurken bu anın tadını çıkarıyorum.

"Pekâlâ Arayıcı, Ana Kraliçe'yle tanışmaya hazır mısın? Az önce saraya geri döndü," diyor Tanith sinsice.

"Ah, kahretsin. Bunu unutmuşum," diyor Oakly, şimşek gibi hızla fırlayarak. "Hayır, hazır değilim. Berbat görünüyorum. Gözlerim şişmiş, saçlarım felaket."

"Saçmalık. Bunlar saçma endişeler. Lordum dönmemizi beklediğini söylüyor, o yüzden döneceğiz," diyor Tanith küçük bir kahkaha atarak ve sonra bizi bir anda *geri döndürüyor*.

Oakly'nin çenesi de aynı hızla düşüyor.

"Görünüşe göre kayıinvalidemle tanışma vaktiniz geldi."

"Hay sikeyim. Çocuklarla dışarıda kalmalıydım. Kusacağım şimdi."

"Deliriyorsun. Ayrıca, sadece bizi öpmeye ve kontrol etmeye geldiler. Eğer onlarla kalsaydın, spor yapmak zorunda kalacaktın."

"Kahretsin, haklısın, ama yine de bu dehşet verici. Nefes kesici. Gerçekten nefes alamıyorum."

Aurora fuayeden bize doğru geçerken sıcak bir şekilde gülümsüyorum ve evet, kabul ediyorum, büyüleyici. Işık huzmelerinin arasından süzülen bir melek gibi görünüyor ama ne olursa olsun Oakly'nin gerginliği boşuna. Aurora bu diyarda geçinmesi en kolay insan.

Tabii ailesini tehdit etmediğiniz sürece.

"Sizi gördüğüme çok sevindim kızlar. Oakly, sonunda sizinle tanışmak harika," diyor Aurora ve Oakly'yi şaşırtan bir sarılmayla kucaklıyor. "Geldiğiniz ve benimle bir kızlar günü geçirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Tıpkı Gaster'ın ona torunum dediği günkü gibi, bayılmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor ve ben kıs kıs güldüğümü elimin arkasına saklıyorum.

"Az önce bana teşekkür etti. Ne diyebilirim ki?"

"Bilmiyorum Oakly, belki şöyle bir şey, seninle tanışmak harika, beni kabul ettiğin için teşekkür ederim, çok güzelsin. Bunlardan herhangi biri olur."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Yani, güzel... Ben, kahretsin," Oakly kekeleyerek elini alnına götürüyor ve ben gülmekten ölüyorum.

Aurora da gülmeye başlıyor ama hemen bir öksürükle kapatıyor, sonra da ona sevgiyle gülümsüyor. "Gergin olma lütfen. Sen ailedensin. Aile her zaman rahat hissetmeli."

Aurora'nın büyüü odanın her tarafına yayılıyor ve Oakly neredeyse onun açık kollarına düşüyor. Bu baş döndürücü dozda bir mutluluk ve bunu engelleyebilecek olsam da engellemiyorum. Coşku hormonlarının dalgalanmasını engellemenin bir anlamı yok.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Willow bana senden çok bahsetti ve evet, inanılmaz derecede gergindim ama aynı zamanda aptalca heyecanlıyım. Bu inanılmaz bir şey."

"Aptalca heyecanlı mı? İnanılmaz mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Bu onun hediyesi. Sen kendini tamamen açık bıraktın ve o da sana mutluluk pompalıyor." Gülüyorum.

"Biraz geri çevirmek isteyebilirsin Aurora, yoksa geveze olacak," diye takılıyorum.

"Kusura bakma kızım. Çok heyecanlıyım. Hiç kızım yokken bu kadar kısa sürede iki kızım oldu. Tüm hayallerim gerçek oluyor," diyor tatlı tatlı ve hem Oakly hem de ben eriyoruz.

Bu tür bir sevgiyi hiç görmemişken, bu sevgiye boğulmak duygusal bir şey.

"Tamam, hadi ikiniz de. Mutfağa kahve getirdim, Gaster hamur işleri bıraktı ve tüm öğleden sonram temizlendi."

Kollarını bizimkilere dolayarak bizi birkaç odadan, ofisinden geçiriyor ve az önce beklediğini söylediği her şeyin masanın üzerine yayıldığı veranda kapılarından dışarı çıkarıyor. Ayrıca Tanith bahçesinde güneşleniyor.

Oakly'nin heyecanının geçmesi uzun sürmüyor ve normal mutluluk seviyesine geri dönüyor. Bu gerçekleştiğinde, konuşmalar sorunsuzca akmaya başlıyor.

"Hayatımda hiç bu kadar hastalanan birini görmemiştim. Kabul ediyorum, o kadar içmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Burada çok fazla uyuşturucu veya alkolden hastalanabiliriz ama o zamana kadar midesinin bir ay boyunca diyarda kalmaktan dolayı sertleşmiş olacağını düşündüm." Oakly, tuvaletine bağlı olarak geçirdiğim utanç verici geceyi anlatırken elini kaldırıyor.

"Çok fazla taşıdığım için hâlâ hastalanıyorum. O gece içtiğim kadar kötü değil ama geçeceğini sanmıyorum."

"Elementra'ya şükürler olsun ki hayatımda bu kadar hasta olduğum tek zaman Corentin'e hamile kaldığım zamandı. Tanrım, o korkunçtu. Aylarca sürdü ama hafifledi. Bittiğine seviniyordum, sonra yemin ederim Tilly Tillme'ye hamile kaldığında, onunla birlikte her şey yeniden başladı. Sanki birbirimiz olmadan hiçbir şey yapamıyormuşuz gibi," diyor Aurora ve tatlı gülümsemesi yüzüne yapışmış halde kalıyor ama altında gizlenen hüznü hissediyorum.

"Kardeş sahibi olmak nasıl bir şeydi? Duyduğum hikayelere ve CC'nin hala bariz olan saçmalıklarına bakılırsa, çok eğlenceli olurdu gibi görünüyor," diye soruyor Oakly.

Bazen ben de aynı şeyi merak ediyorum ama genellikle konuyu kapatıyorum. Eğer büyürken bir kardeşim olsaydı, onlar da benim yaşadıklarımın katlanmak zorunda kalırlardı ve bu da sefil bir varoluş olurdu. Kan bağı olan kardeşlerim hayatıma sonradan girdiği için şükrediyorum.

"Vahşi ama büyülü. Yalnız kalmak ya da arkadaş edinmek konusunda endişelenmemize hiç gerek yoktu. Aramızda zaten bir bağ vardı. Üçümüz her zaman bir şeylerin peşindeydik. Çoğunlukla bela, size söyleyeyim. Annemiz hayatı çok renksiz hale getirmişti, öyle diyelim, ama Orien her zaman her şeyde bir sihir bulurdu. En sevdiğimiz oyun saklambaçtı ve bunu kesinlikle çocuklarımıza da aktardık. Ama onların aksine bizim dışarıda oynamamıza izin verilmezdi. Merkez kanatla sınırlıydık." Yumuşakça gülümsüyor, hiç şüphesiz geçmişe dalıyor.

"Şimdi düşününce çok komik geliyor. Tilly ve ben her zaman Orien'in bulucu olmasını isterdik. Geriye dönüp baktığımda hep kaybetmemize şaşmamalı. Onda görme yeteneği vardı. Kanadın her yerine saklanırdık ve o bizi anında bulurdu, ama annemizin özellikle sert davrandığı ya da bir şey olduğu günlerde saklanmak için en sevdiğimiz yer onun yatağının altı olurdu. O zamanlar bunu bilmiyorduk elbette.

Onu alt ettiğimizden emindik ama hayır, o günlerde kazanmamıza izin veriyordu, sadece bizi neşelendirmeye çalışıyordu. Ne zaman neşelenmeye ihtiyacımız olsa, Tilly ve ben onun yatağının altına saklanırdık."

Müzikal kahkahası etrafımıza yayılıyor ve biz de bu mutlu anıya katılıyoruz. Benim de o güzel anlarım var. Saklambaç kesinlikle orijinal Vito kardeşlerin favorisiydi çünkü CC bunu benim hayatıma da getirdi. Ben bir açıklık yaratana kadar ormanın her yerinde saklandık.

Tam ona kendi küçük saklambaç zaferlerimden bahsedecekken zihnimi gıcıklayan bir ses beni durduruyor. Kelimelerin, anının kendini zorlamaya çalıştığını hissediyorum ve onu nazıkçe kandırıyorum. Onu cesaretlendiriyorum.

Benim tatlı, tatlı Aurora'm. Yıllar ve yıllar boyunca koridorun hemen aşağısında, gözünün önünde saklandığımı öğrendiğinde bayram edecek.

Nefes nefese yerimden sıçrarken sandalyem yere çarpıyor. Sözcüklere karşı isteksizliğimin nedeni onların bana ait olmamasıydı. CC'nin anılarının ortaya çıktığı gün üzerime yağdırılan bir sürü gerçek bombasının arasına atılmış bir cümleden ibaretlerdi.

"Willow, sorun ne?" Aurora endişeyle soruyor. Hem o hem de Oakly sandalyelerinden hızla kalkıp sanki saldırıya uğrayacakmışız gibi bana bakıyorlar.

"O koca küçük pislik," diye mırıldanıyorum. "Ne?" diye soruyor ikisi de.

"CC. Lanet olası bir saklambaç oyunu oynuyordu." Tamamen Aurora'ya dönmeden önce ofluyorum. "Yatak odası nerede? Yatağının altına saklanacağın yer?"

"Orta kanatta, benim odamın hemen aşağısında." "Beni oraya götürür müsün lütfen?"

Başını sallayınca, ben ve Oakly'nin peşinden koşarak ilerledi. Bulmak üzere olduğumuz şey her neyse, adrenalinimi pompalıyor ve meraklı küçük kalbim taklalar atıyor.

Bir kat merdiven ve sayısız sağa sola dönüşten sonra nihayet diğerlerine benzeyen bir kapıya yaklaşıyoruz, ama çok daha farklı. Bu, CC'nin varlığını güney kanadı dışında hissettiğim en güçlü an.

"Bu... çocukluğundan beri hiçbir şey değişmedi. Güney kanadına taşındıktan sonra bile hiçbir şeyi değiştirmek istemedik." Aurora düğmeyi yavaşça çevirirken neredeyse kendi kendine söylüyor.

Tek sorun şu ki, o güney kanadına hiç taşınmadı.

Oda görüldüğünde nefesimi tutuyorum ve gözlerim her yüzeyi arıyor. Ergenlik çağındaki bir çocuğun odasının nasıl olacağını tahmin edemezsiniz. Temiz, düzenli, mükemmel bir şekilde yapılmış bir yatak ve aynı zamanda yatak başı görevi gören kitap rafları.

"Aradığımız şey ne Willow?" Aurora soruyor.

"Henüz emin değilim," diyorum odayı taramaya devam ederken. Ta ki gözlerim yatağın altına serilmiş, birbirleriyle hiç uyuşmayan, yersiz bir halıya takılana kadar. "En sevdiğin renk ne? Ve Tilly'ninki?" diye soruyorum.

"Benimki sarı. Tilly'ninki yeşil," diyor ve ben gülümsüyorum.

Yatağın altındaki karmakarışık yeşil ve sarı halı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. En sevdiğim hediyelerin hepsi bana morun bir tonunda verilmişti. Renkler onun her şeye koyduğu kişisel bir dokunuştur.

"Yatağın altında," diye fısıldıyorum.

Yatağın ayak ucuna gidip havamı kullanarak her şeyi kaldırıp odanın diğer tarafına taşıyorum, dikkat etmedikleri için Oakly ve Aurora'yı neredeyse deviriyordum.

Halının üzerindeki nota baktığımda ve ikisi yanıma geldiğinde içimden derin bir kahkaha patlıyor.

Aurora notu almak için eğilerek, "Ah, şu pislik," diye fısıldıyor.

KAZANDIM.

Hepsi bu kadar yazıyor ve Aurora yanaklarından yaşlar süzülene kadar gülüyor. Hem mutlu hem de üzgün.

"Cidden bana saklambacı kazandığını söyleyen bir not mu bırakmak istedi?" diye soruyor.

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, çünkü hâlâ onun gücünün odada dolaştığını hissediyorum.

Halıya bakıyorum, üçgen şeklindeki deseni uzun süre baktığımda başımı döndürüyor. Gözlerim bulanıklaşmaya başlıyor ve kırpmam için yalvarıyor, ama işte o zaman görüyorum.

Oklar yukarıyı işaret ediyor.

Yine hava elementimi çağırarak rüzgârı halıyı yuvarlamak için kullanıyorum ve heyecanla ciyaklıyorum.

"Bu gizli bir oda," diye Oakly ve ben aynı anda çığlık atıyoruz.

"Orien, seni sinsi yaratık," diye mırıldanıyor Aurora.

Zemine oyulmuş küçük kapıya bakarken sabırsızlık ve merak tüm hislerimin önüne geçiyor ve yivli tutamağa uzanıyorum. Kolumda bir şok hissediyorum ve çığlık atarak elimi geri çekiyorum.

"Ne oluyor lan?" Elimi sıkarak haykırdım.

"Ne zaman öğreneceksin Willy?" Oakly kıs kıs gülüyor ve ben de ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum.

"Herkesi uyarıyorum. Bu sizi şok edecek."

Bana gülüyorlar, sonra ellerini yavaşça sapa koyuyorlar, elektrik çarpmasını kolaylıkla ve zarafetle karşılıyorlar.

Kapının yüzeyinde parıldayan bir ağın sıçrayışını izliyoruz, ardından birden fazla kilidin açılmaya başladığını duyunca nefesimiz kesiliyor. Metalin metale sürtünme sesi odada yankılanıyor ve yemin ederim oda bir kez daha sessizliğe bürünene kadar hiçbirimiz nefes almıyoruz.

"Önden buyur Aurora. Oyunu kaybeden sensin," diye fısıldıyorum sanki çok yüksek sesle konuşmak bir şeyleri bozacakmış gibi.

"Komik. Bazen tıpkı onun gibi davranıyorsun, biliyor musun?"

Evet, biliyorum.

Derin bir nefes alarak bir kez daha kapı kolunu kavıyor ve menteşelerin gıcirtısı kulaklarımdan süzülürken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Kapı tamamen açılır açılmaz bir ışık onun inmesi için bir merdiveni aydınlatıyor ve Oakly ile ben onun ilk adımıyla birbirimize bakıyoruz.

"Bu çok havalı. Kendimi bir E.F. casusu gibi hissediyorum."

"Evet, buraya yerleştirdiği bubi tuzaklarını bilemeyiz," diyorum şeytani bir sırıtışla ve onunki eriyip gidiyor.

Aurora arkasından birkaç adım atmam için yeterli alan bırakır bırakmaz, Oakly'yi kendi çenesini yerden kaldırması için bırakarak hemen peşinden gidiyorum.

Yukarıdan bakıldığında merdiven olduğundan çok daha uzun görünüyordu ve ancak on iki basamak sonra, Oakly sırtıma çarparken Aurora'nın yanında donup kalıyorum.

"Kahretsin, neden bıraktın?"

Devasa oda Gaster'ın ofisi gibi ama steroidli.

Duvarlar sadece birinci kattaki değil, ikinci kattaki kitaplarla da kaplı. Yıllarca birikmiş bilgi bu odaya yığılmış ve odun ile nane kokusu çok güçlü. Eğer bilginin bir kokusu varsa, bu odanın o kokuya doyduğuna yemin edebilirim.

Küçük bir mutfak var, ocakta su ısıtıcısı hazır ve ortadaki küçük masanın üzerinde üç fincan duruyor. Hiç sönmeyen bir şömine usulca yanıyor, odayı loş bir ışıltıyla aydınlatıyor ve gözlerim küçük, yapılı yatakta sulanıyor.

Odanın diğer tarafında kısmen çatlamış bir kapı dikkatimi çekiyor ve ayaklarım zihnimden daha hızlı hareket ediyor. Kapıyı ardına kadar açarken ve Aurora arkamdan soluk soluğa bakarken gözyaşlarımı tutamıyorum. Dolabı onun kıyafetleriyle dolu ve burnum onun kokusuyla doluyor.

O burada yaşıyordu. Burası onun odasıydı.

"Willow, Aurora, gelip bunu görmelisiniz," diye sesleniyor Oakly ve ikimiz de aceleyle gözlerimizi silerek dolabın dışına, onun yanına koşuyoruz.

Küçük masanın başında durmuş, titreyen eliyle bir zarf tutuyor ve zarfı tekrar tekrar çevirip önünü arkasını kontrol ederken yutkunuyor.

"Her birimiz için bir tane var. Bana bile," diyor sessizce.

İkimiz de masada ona katılmak için acele ederken neredeyse kendimizden geçiyoruz ama isimlerimize baktığımızda ikimiz de donup kalıyoruz.

"Orien," diye nefes alıyor Aurora kendininkini eline alıp yırtarak açarken, ihtiyacı olan kapanışı yapmak için bir dakika daha kaybetmiyor.

Oakly'ye dönerek aynısını yapmadan önce bana kendinden emin bir şekilde başını sallıyor.

Ben hâlâ kendiminkine bakıyor, parmaklarımı sivri kenarlarında gezdiriyorum. Ne zaman ondan bir not alsam bir şeyler değişiyor. Genellikle büyük bir şey, ama bu korkuyu yutuyorum ve onunla yüzleşiyorum.

Filia mea,

Saklambaç oyunlarımızın çöpçü avına dönüştüğü zamanları hatırlıyor musunuz?

Aradığın cevapların bazılarını burada, güney kanadında ve diğer çeşitli yerlerde bulacaksın.

Yürüdüğün yolda devam et tatlı kızım, ama bil ki artık yalnız değilsin. İhtiyacın olan herkes ve her şey artık hayatında. Birlikte her şeyin üstesinden geleceksiniz.

CC xoxo.

Mektubu burnuma götürerek keskin bir nefes alıyorum, parşömene gülümsemeden önce onun kokusunu içime çekiyorum. Şimdi onu bu masada otururken ve bize bu mektupları yazarken hayal edebiliyorum.

"Kahretsin!" Oakly çığlık atıyor, ardından masaya çarpan gürültülü bir ses gözlerimi ona çevirmeme neden oluyor. "Az önce mektubumdan bir kitap düştü!"

"Bunu görebiliyoruz," diyor Aurora, gözyaşlarını silerken ve mektubunu kalbine yaklaştırırken gülerek ve ağlayarak. Bana ne yazdığını söylemesini istemeyeceğim. Mektup ona yol gösterecek ya da bilmem gereken bir şey söyleyecekse bana söyleyeceğine inanıyorum. Bunun dışında, bu onun mektubu.

Sadece onun gözleri için.

"Ne yazıyor Oak?" diye sordum.

Boğazını temizleyip bakışlarını ansiklopediyi andıran devasa kitaptan ayırarak tekrar parşömenine bakıyor.

"Sevgili Oakly,

Bu şekilde tanışmak istemezdim, ama ne yazık ki kötü davranışlarımı telafi etmek için bir hediye getirdim.

Az önce masama bıraktığınız kitabı bu alemde benden başka hiç kimse görmedi. Yıllar boyunca üzerinde çalıştığım ve işinize yarayacağına inandığım bir tür koleksiyon. Yaşlı adam bile bunu görmedi. Kesinlikle bunun için sizinle savaşmaya hazır olacaktır.

Düşündüm de, diyarın-"

Okumayı bıraktı, hıçkırıklar göğsünü sarmaya başladığında nefes nefese kaldı, ama ona yaklaştığımda beni el sallayarak uzaklaştırdı.

"Yine de, diyarın en ünlü Usta Arşivcisinin ilk bakışı hak ettiğini düşündüm.

Okuyun. Ezberleyin.

Aslına bakarsan, Absorber'ından Hatırlama Büyüsü iste.
O kadim bilgi konusunda cimridir.

Harika şeyler yapacaksın, Oakly Mercie. Kimsenin
seni farklı düşündürmesine izin verme.
CC xoxo."

Mektubu yere bırakarak sayfaları hızla çevirmeye başladı ve nefes alış veriş hızlandı. Takip edebildiğimden daha hızlı bir şekilde, her sayfadan gerçekleri ve istatistikleri saymaya başlıyor ve yüzü daha da aydınlanmaya devam ediyor.

"Bu çılgınlık. Nexus İşareti, Pyrathian Köken Taşı.
Ne..." Açtığı sayfaya sabitlenince sözünü yarıda kesiyor. "Nedir o?" diye soruyorum.

"Şey, ilki, Nexus İşareti'ni biliyorsun. Bu bir rün. Pyrathian Köken taşı bir kalıntı. Yok edilen tarafın ilk katmanından geldiği iddia ediliyor. Pyra'nın ilk patlamasından. Diğerleri hakkında hiçbir fikrim yok. Kalıntılar, rünler, eserler, adını bile duymadığım her türlü şey."

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve vücudum ateşler içinde kalıyor. Oakly kitapla o kadar meşgul ki, bir an yaşadığımı fark etmiyor bile.

Olamaz.

"Ne dedin sen?"

"Beni duydun-" Gözleri bana dikiliyor ve solgun yüzümden irkiliyor.
"Willow, sorun ne?"

Ağzım açık kalıyor ve kelimeleri çıkaramıyorum bile, onun yerine Trex'in konuşmasını onun ve Aurora'nın zihnine gönderiyorum.

Takip. Kalıntılar. Eserler. Rünler. Kan kaynağım. Ritüel.

"Ah, Elementra," diye nefes alıyor, ellerini yeni kitabının kenarında gezdirerek. "Yapmamız gereken çok fazla eğitim ve çalışma var Willy."

"Evet, Oak," diye boğuluyorum. "Evet, var."

Yirmi

Corentin

"Senden gelen bu heyecanı hissetmek beni biraz şaşırttı."

Prensesimin yanıma sokulduğu yere bakarak başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum.

Çok meraklı.

O güzel bakışlar göz açıp kapayıncaya kadar yumuşak ve tatlı bir halden daralmış bir hale dönüşüyor ve Tillman yanımda homurdanıyor.

"Gördün mü, ikiniz de meraklısınız. İkiniz de meraklısınız," diyorum.

Willow, *"Hissetmem ya da duymam için açıkta yayınlandığında meraklı değil," diye şımarıyor.*

"Elbette prenses."

"Yani..."

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve kolları belime dolanırken alaycı kahkahası kalbimi sarıyor. Kulak misafirliğini, burnunu sokmasını, adına ne dersek diyelim, umursamıyorum. Sadece onunla dalga geçmeyi sevdiğimi fark ettim. Onu uyarılmaktan başka bir şeyden dolayı kızarttığımda yanaklarının pembeleşmesini seviyorum.

Avucumun içi ya da karanlık bir bakışla tenini pembeleştirebileceğimi biliyorum, ama söylediğim komik ya da eğlenceli bir şeyle kızarmasını sağlamak tamamen farklı.

Bu duygunun kendisi daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey.

Ben mi? Corentin Vito, alaycı. Hayır.

Alemin en kontrolcü müdürü, varislerin en yaşlısı ve en sert olanı.

Evet.

Ama prensesim için her şey olacağım.

Hepsini istiyorum. Kahkahalarını, şakalarını, inlemelerini. Hepsine ihtiyacım var. Onun için, yanakları gülmekten pembeleşene kadar alay edeceğim, dalga geçeceğim ve şaka yapacağım.

Sonra da diğerlerine şaplak atıp onları eşleştireceğim. "Corentin..." diye nefes alıyor.

Tillman, "Gör bakalım, küçük savaşçı," diye alay ediyor ve ikimiz de alçak sesle kıkırdamalarımızı ona göndererek kıvrınmasını sağlıyoruz.

"Draken Layton'ın ailesiyle konuşmayı neredeyse bitirdi ve Gaster, Keeper ve Tanith de her an akademiye varabilir ama yorumunuza cevap vermek gerekirse prenses, heyecanlıyım. Son zamanlarda burada böyle görünmüyor olabilir ama müdür olmayı seviyorum. Her zaman bu kadar kaotik değil ve işte o zaman akademi ve öğrenciler için önemli işler yapabiliyorum. Bugün Layton'ı gezdirmek bunun mükemmel bir örneği. Onun yaşında, onun sahip olduğu yetenek ve potansiyele sahip çocuklara çok nadir rastlıyoruz. Bu onun hayatında büyük bir fark yaratacak. Daha iyiye doğru. İşimin en güzel yanı bu," diyorum ona dürüstçe.

Turunu dün gibi hatırlıyorum.

Hayatımın en güzel günlerinden biriydi ve asla unutmayacağım.

Kabul ediyorum, hâlâ sert biriydim ama içten içe, aramızdaki bağın uyanışıyla bedenim gümbür gümbür atıyordu ve onun harika bir deneyim yaşamasından başka bir şey istemiyordum. Onun tepkilerinin hiçbir anını kaçırmadım. Akademiye ilk kez baktığında yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi sonsuza dek aklımda kalacak.

"O zaman acele edelim de her şeyi ona gösterelim ve yerleşmesini sağlayalım," diyor usulca, kollarını bana daha sıkı sararak. *"Hadi ejderha. Oraya vardığımızda onlarla daha fazla konuşabilirsin. Hadi gidelim."*

"Tamam, Fank ailesi, akademide daha fazla konuşabiliriz. Sizi koğuşlardan geçirmemiz gerekecek, bu yüzden bana ve koca adama tutunun," diyor Draken ellerini heyecanla birbirine sürterek.

Sira, Layton ve babalarından ikisi Tillman'a katılırken, diğer üçü Draken'e doğru ilerliyor. Her biri anlaşılır bir şekilde gergin görünüyor, ama umarım oğullarının nerede olacağını gördüklerinde daha az endişelenirler.

Willow benimle kalıyor ve Sira'nın Tillman'a dokunduğunu görmesini engelliyorum, ancak bu sefer hırlamasına neden olacağını sanmıyorum. Ayrıca, Cas sırtına bastırıldığında titriyor ve aramızda sıkışmış olmasından oldukça memnun bir bakış paylaşıyoruz.

Burada olmasına şaşırdım ama sanırım en takıntılı olduğu varlık aramızdayken şaşırmamalıydım. Dünden beri amcamızın odasından çıkmıyordu ama bugün hiç tartışmadan onu yatağa ve bizimle gelmeye ikna etti.

Willow, "Tamam, benden," dediğinde yaramaz sırtışlarımız hızla kaş çatmaya dönüşüyor.

Caspian kahkahasını çabucak bir öksürükle örtüyor ve sonra gözlerindeki o lanet pırıltıyla bana bakıyor. Bana bir şey söyletecek.

Pislik.

"Prenses, belki-"

"Hayır, ne söyleyeceğini biliyorum. Bunu yapabilirim. Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum ama üstesinden gelmek zorundayım. Oakly'nin uzun mesafe izleme eğitimi en kısa zamanda başlıyor ve o zamana kadar en azından kendimden daha fazlasını nasıl taşıyacağımı bilmem gerekiyor."

Kararlı ses tonu hazırladığım her türlü çürütmeyi ortadan kaldırdı. Öğrenmek istiyor ve bunu yapmaya kararlı, işte bu kadar. Ben kimim ki onun öğrenmesini engelleyeyim ve eğer istediği buysa, ona öğretecek kişi ben olacağım.

"Tamam o zaman prenses. Sana dokunduğumuz noktaları belirle ve büyüünü oraya gönder," diye talimat veriyorum ve büyüünün avucumu okşadığını hissettiğimde devam ediyorum, "Mükemmel. Şimdi zihninde akademinin önünü net bir şekilde canlandır. Seni ilk kez götürdüğüm yeri. Zihninde netleştirdiğinde, nakil aracını aç ama büyüümüzü yanına almayı unutma."

Talimatlarımı kısa, hızlı ve öz bırakıyorum. Kendini ve başkalarını ışınlama konusunda okuyabileceği her şeyi zaten okumuş. Şimdi tek mesele bunu yapmak. Bir şey söyleme zahmetine girmemin tek nedeni, ona sinirlerini yatıştırması ve kendini topraklaması için bir an vermektir.

"Hazır mısın?" diye soruyor, nefesini üfleyerek. "Hazırım prenses."

"Hazır, Birincil."

Cas ve ben aynı anda konuşuyoruz ve birbirimize güvenle başımızı sallıyoruz. Gerekirse içimizden biri devreye girecek ama böyle bir şey olmayacak. Aklına koyduğu her şeyi yapabilir.

Karanlık görüşümü çalıyor ve onun tüm özü bizi çevreliyor. Kavrulmuş, tatlı kahve kokusu ciğerlerimi istila ediyor ve büyüü beni esintili bir günde bir battaniye gibi sarıyor. Bir nakil tarafından hiç bu kadar yutulduğumu hissetmemiştim.

Bir süre sonra güneş gözlerimi deliyor ve ben tüm güzelliğiyle Vito Akademisi'ne bakakalıyorum. Yanımdaki manzara ise çok daha muhteşem.

"Gözlerini aç, Primary," diye fısıldıyor Caspian.

Bir gözünden dışarı bakarken sevinçli bir kahkaha patlıyor, sonra ciyaklayarak yukarı aşağı zıplıyor. Kendini bana doğru fırlatıyor ve ben onu kolayca yakalıyorum, etrafında döndürüyorum ve yumuşak dudaklarından bir öpücük çalıyorum.

Onu Cas'a veriyorum, bacaklarını onun beline doluyor ve "Başardım! Aman Tanrım, bu çok heyecan vericiydi. O kadar çok şey hissettim ki

İkiniz yanımdayken daha kolaydı. Tek başıma yaptığım zamanki kadar tedirgin edici gelmedi."

Heyecanı bulaşıcıdır, diğer iki erkeğin de dikkatini çeker ve Cas yüzünün ellerinin arasında ezilmesinden ya da dudaklarının onunkilere çarpmasından dolayı seğirmez ya da dudak bükmez. Bunu tamamen kabulleniyor ve kızın üzerine akıttığı şefkatin içine düşüyor.

"Aferin sana, küçük gezgin. Bunu yapacağını biliyordum. Ayrılırken beni de yanında götürebilirsin," diye mırıldanıyor Draken, ağzına saldırmadan önce onu göğsüne çekiyor.

Hepimiz onun bu abartılı sevgi gösterisi karşısında gözlerimizi deviriyoruz ama bir şey söylemeye cesaret edemiyoruz. Bu bir şekil değiştiren olayı olmalı çünkü Willow bu boku yiyip bitiriyor. Herkesin onun kendisini böylesine sahiplendiğini görmesine bayılıyor.

Tillman yüksek sesle konuşmuyor ama zihninde sadece ona söylediği her şey Willow'un gözlerini parlatıyor. Boynunun arkasını kavrayıp başını geriye yatırarak dudaklarını dudaklarına mühürlediğinde gözleri beklentiyle kapanıyor.

Kahretsin, zaman ne kadar da değişmiş.

Layton neredeyse kendi kendine, ama hepimizin dönüp ona bakmasına yetecek kadar yüksek sesle, "Burası... Çok fena kaybolacağım," diyor.

"Hayır, iyi olacaksın. Sana güzel bir tur attıracağız ve ilk yılın boyunca yanında bir refakatçi olacak," diyor Draken, kolunu çocuğun omzuna atarak.

"Bu fikri sevdim. Yani hiç yalnız kalmayacak mı?" Sira soruyor.

"On sekiz yaşına gelene kadar değil, ondan sonra bile gözetim altında olacak. Akademinin en küçüğü ve bir süre daha ya da Nexus kardeşlerinin yerini bulana kadar öyle kalacak." Geo'ya vardığımızı bildirmek için iletişim cihazıma bir şeyler yazarken düşünmeden söylüyorum.

"Benim... ne?" Layton kafası karışmış bir şekilde soruyor ve ben de telefonumdan başımı kaldırıp sadece onun değil, ailesinin de şaşkınlığını görüyorum.

Draken'e bakıyorum, dudaklarındaki sinsi sırıtiş bana onlara istediğim gibi haber vermediğini söylüyor ve az önce çocuğa ve ailesine bir şok yaşattım.

"Benden zaten hoşlanıyor ama senden çok korkuyor. Biraz brownie puanına ihtiyacın olduğunu düşündüm," diyor yüzümü bir kitap gibi okuyarak.

İçimi tutarak küçük bir gülümseme takınıyorum ve açıklıyorum: "Alt ve orta seviye akademilerin basamaklarından geçmediğin için oraları ziyaret edip Nexus'unu bulup bulamayacağını görmemizin senin yararına olacağını düşündüm. Bu seviyede eğitim almak, kardeşleriniz yanınızdayken çok daha kolay olacaktır. Sadece bu da değil, Nexus'lar çoğunlukla eşit olarak eşleştirilir. Eğer nadir bir yeteneğiniz varsa, kardeşlerinizde de olma ihtimali yüksektir. Elbette, bunu yapmak istemiyorsanız, kesinlikle yapmak zorunda değilsiniz."

Dört babasına bakarken yüzünde hevesli bir gülümseme beliriyor ve bakışları annesine takılıyor. Zihninde bunun kendisi için nasıl bir şey olacağını canlandırıyor. Her erkek çocuk bunu yapar. Birkaç istisna dışında.

"Bunu yapmak istiyorum. Teşekkürler Müdür Corentin," diyor kulaktan kulağa sırtarak.

"Sadece Corentin, evlat. Sadece hepimiz olduğumuzda," diye sonradan ekliyorum. Buradaki diğer öğrenciler de bana sadece Corentin demeye başlarsa lanetleneneceğim. "Hadi, görecek çok şeyimiz var."

Akademiye döndüğümüzde, tepemizden yüksek ve uyarıcı bir kükreme sesi geliyor ve hepimiz ellerimizle güneşi gözlerimizden siper ederek Tanith'in tepemizde süzülüşüne bakıyoruz.

Kalenin köşesinden gümbür gümbür bir kükreme geliyor ve kocaman bir aslan dışarı fırlıyor.

Yemin ederim, sanki diğer hayvanlara karşı altıncı hissi var.

Tanith'in pençeleri yere iner inmez, Vince şekil değiştirmiş haliyle, sanki dünyada hiç korkusu yokmuş gibi ona doğru koşuyor. Göğsünü yere bastırıyor, kuyruğu arkasındaki havada deli gibi sallanıyor, sonra Gaster'ın bağırıışlarını tamamen duymazdan gelerek atılıyor.

Saldırgan bir şekilde değil, kesinlikle eğlenceli bir şekilde. Tüylerini onun her yerine sürüyor, ulaşabildiği her santimi ve kanadının her nazik seğirmesini ona pençeliyor. Kız birkaç kez oflayıp pufluyor, onu nazikçe uzaklaştırıyor ama oğlan vazgeçmiyor.

Kuyruğunun sallanması tüm dikkatini çekiyor ve ona doğru atılıyor, bir oyuncakla oynayan lanet bir kedi yavrusu gibi onu yakalıyor. Şanslı ki

kendini onun dikenlerinden birine saplamadı.

Draken kendi kendine kıkırdamadan önce alçak sesle "Uh-oh," dedi. "Uh-oh, ne?" Tillman soruyor.

"Tam bir canavara dönüştü. Vince'in kontrolünü kaybettiğini daha önce hiç görmemiştım." Hepimiz şok içinde Vince'e bakarken Draken gülmeye devam ediyor.

Ben de hiç görmemiştım.

Kahretsin, bu onun için utanç verici olacak.

Tanith'in burun deliklerinden bir duman halkasıyla birlikte bir uyarı gümbürtüsü çıkıyor ve kafasını Vince'in olduğu yere doğru çeviriyor... Lanet olsun, kuyruğunu yalıyor.

Tanith'i geldiğinden beri gözlemlediğimde, bir ejderhaya göre, yorumlaması gerçekten kolay olan pek çok yüz ifadesini kontrol edebildiğini fark ettim. Şu anda Vince'e sanki hayatında gördüğü en iğrenç yaratıkmış gibi bakıyor.

Sonunda canına tak etti ve kuyruğunun güçlü bir hareketiyle Vince çakıl yoldan aşağı yuvarlanarak bizden sadece birkaç adım ötede durdu. Neyse ki, bu küçük darbe onun aklını başına getiriyor ve tüm heybetiyle tüylerini silkeliyor. Sanki az önce ne yaptığını gördüğümüze göre artık dayanacak bir pençesi varmış gibi.

İnsan formuna geri döndüğünde yaşadığı utanç çok açık.

"Lanet olası bir ejderha. Gerçek bir ejderha, şekil değiştiren değil," diyor şaşkınlıkla.

"Pekâlâ, küçük kedicik, kendini tanıtmanın bir yolu da bu. Yerinde olsam onu biraz rahat bıraktırdım, yoksa hemen pişersin," diyor Keeper uzun, beyaz dişlerini gösteren kana susamış bir gülümsemeyle.

Hay sikeyim.

"Buraya gerçek bir ejderha ve vampir mi getirdin?" Vince kafasını o kadar hızlı bana doğru savurarak soruyor ki kopmadığına şaşıyorum ve yine Draken'a ters ters bakıyorum. Bu aktarılması gereken bir bilgiydi.

"İçimde böyle bir şey olacağına dair bir his vardı. Anın tadını çıkar patron, bu çok komik."

"Draken, bu çok farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi," diye azarlıyor

Tillman.

"Hayır, Tanith'i uyarmıştım. Bir aslanın geleceğini biliyordu. Ona yer değiştirmesi için zaman vermek amacıyla önce eğitim alanlarının üzerinden uçtu."

ve buraya kadar koştu. Kuyruğunu kirletmeye karar verene kadar onun tepkisi için heyecanlıydı."

Burnumun kenarını sıkarken ağzım istemsizce seğiriyor ve kahkahamı tutmak için kendimi zor tutuyorum. Özellikle de Draken'in yüksek sesli kahkahası patladığında, neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

Tillman'ın derin gümbürtüsü duyulduğu anda hepimiz için kaybedilmiş bir oyun başlıyor. Zavallı Vince, tüm grup dağılırken elleri kalçalarında oflayarak ayakta duruyor.

Fank ailesi bile katılıyor ve dürüst olmak gerekirse, Vince'i böyle görmek muhtemelen sinirlerini yatıştırıyor. Oğullarına bir Nemean aslanı tarafından bakılacağını ve akıl hocalığı yapılacağını öğrenince gözleri korkmuştur. Draken'e güneşi asmış gibi davrandıkları için bu hiç mantıklı değildi.

Sesimi temizleyerek ama gülümsememi gizleme zahmetine girmeden, "Vince, bu Keeper ve az önce zarıfçe yaladığın bağlı ejderhası da Tanith," diyorum.

"Bunun için üzgünüm, gerçekten. Hayvanım üzerindeki kontrolümü neredeyse yirmi yıldır kaybetmemiştim. Sanırım onun kadar korkunç bir canavara sahip olmak onun temel içgüdülerini harekete geçirdi ve ben buna hazırlıklı değildim. Bunu Draken ya da Willow'la hiç yapmadı," diyor Vince gergin bir sesle ve elini sıkması için Keeper'a uzatıyor.

"Draken bana senden ve şekil değiştirenler hakkındaki bilgiden bahsetti. Etkileyici ama senin yaratığın muhtemelen oğlumun ve sevgilisinin insani yönünü seziyor, oysa Tanith bu âlemdeki ve benim âlemimdeki tüm yaratıklarla yarışacak zekâya sahip. Özrünü kabul etmesi gereken ben değil, o olacak. Onun kendine ait bir akı var," diyor Keeper muzip bir sırıtışla ve Vince'i yenmesi ya da belki de yakılması için hazırladığından eminim.

"Hadi günün adamıyla tanışalım, sen özür dileyene kadar Tanith'e sakinleşmesi için biraz zaman verelim," diye öneriyorum, kızgın altın ejderhaya dönüp baktığında elimi omzuna koyarak onu diğer tarafa yönlendiriyorum. "Dramatik giriş için özür dilerim ama bu Vince Callico. Vince, bu Layton Fank ve ailesi, Sira, Langston, Sim, Joe ve Dani Fank."

"Lütfen bu gösteriyi her zamanki kontrol gösterim olarak algılamayın. Aslanım ve ben genellikle aynı fikirdeyizdir," diyor Vince utanarak.

"Bu çok havalıydı. Korkmadın bile," diyor Layton, Vince'e Draken'a baktığı gibi bakarak. Hayret.

"Evet, meslektaşım endişelenmemiş olabilir ama ben altıma işemek üzereyim, yani bu diğer yarılarımızın getirdiği dengenin mükemmel bir örneği."

Vince'e Layton'ın ailesini daha düzgün bir şekilde tanıtması için bir saniye veriyorum ve birlikte geçirecekleri aylarda kendilerini nelerin beklediğini anlatıyor. Öğreteceği şeyin inceliklerinden bahsettikçe, utancının mahcup tarafı kayboluyor ve yerini nadir bir şekil değiştirenle çalışma fırsatı yakaladığında duyduğu tipik, yüksek enerjili coşkuya bırakıyor.

Gözlerimin önünde, Layton'ın akademiye gelmesi gerektiğine dair ilk tartışmamızdan bu yana Layton'ın ailesinde gördüğümüz kargaşa hafifliyor. Çocuğun gülümsemesi artmaya devam ediyor ve heyecanını onaylatmak için ailesine her baktığında onlar da karşılık veriyor. Bu bir gösteri ve samimiyet karışımı mı, emin değilim ama endişelerini gideriyor.

"Yolu göster, Draken. Bu öğleden sonra yapacak çok işimiz var," diyorum.

"Tek planladığımızın bu olduğunu sanıyordum?" Willow soruyor.

"Zamanımızın çoğunu bu alacak ama öğleden sonra bir aile toplantısı yapacağız."

"Annem hepimizi bir araya getiriyor, ha? Harika," diyor Caspian gözlerini devirerek.

"Annem değil. Ben," diyorum.

Willow ve kardeşlerim soru sorarcasına başlarını bana doğru çeviriyorlar ama ben maskemin düşmesine izin vermiyorum. Akademiden ayrıldığımızda ihtiyacımız olan her şeyi konuşacağız. Şimdilik bu çocuğa ve onun geleceğine odaklanmalıyız.

Krallığımızdaki bu boktan savaşı bitirdiğimizde ona sağlayabileceğimiz gelecek.

Yirmi iki.

Ailemin masasında 22 kişi oturuyordu. Ben de dahil.

Prencesim burada olduğu süre içinde ailemiz işte bu kadar büyüdü ve aile toplantısı yapacağımızı duyurduğumdan beri endişeli olmasına rağmen kulaktan kulağa sırtıyor. Bakışları her bir Nexus'un, bizimkilerin, ailemin, Mercy'lerin ve Lyker'in, ayrıca Keeper ve Gaster'ın üzerinde öylesine şefkatle ve öylesine büyük bir sevgiyle zıplıyor ki, bu yürekleri ısıtıyor.

Bu toplantının amacı da bu zaten.

Bazı değişiklikler yapmalıyız, planlar yapmalıyız ki ailemiz ve diyardaki tüm aileler rahatlayabilsin, başlarında sürekli bir tehdit olmadan hayatlarının tadını çıkarabilsin.

Ben büyük değişiklikler öneriyorum. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve aslında bununla iyi hissedeceğimi.

Bu toplantıdan önce Layton'ın akademiye gezmesi tahmin ettiğimden daha fazla yardımcı oldu. Her binayı, her santimetrekareyi, yeni eğitim salonunu, Vince'in yeni evinde kalacağı yeri gezdik. Her olay beni gevşeten ve birazdan bahsedeceğim şeyi güçlendiren küçük, ince bir değişiklikti, yapılacak doğru şey.

Şimdi bu odadaki herkese bakarken zihnimde daha da sağlamlaştı. Hepimizin oynaması gereken roller var ve bunları doğru oynarsak, gitmemiz gereken yönde geri dönülmez adımlar atabiliriz.

"Corentin, oğlum, bu toplantıyı sen çağırdın. Yemek yedik, konuştuk, sakalaştık, şimdi işimize bakalım yoksa Aurora ve Willow sahip oldukları kırılgan sabrı da kaybedecekler," diye alay ediyor Gaster, ikisinin arasına bakarak ve onlar kendisine ters ters bakarken sırtarak.

"Bu sabırsızlık değil, çok teşekkür ederim, Gaster. Söyleyeceği her şeyi beklemekten kaynaklanıyor. Öğrenmek için zihnine dalabileceğimi ama bunu yapamayacağımı bilmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Willow hemen karşılık verir.

"Aynen öyle. Kendinden eminliğini ve endişesini hissedebiliyorum. Beni diken üstünde oturtuyor," diye ekliyor annem.

"Anlıyorum. Kötü bir şey değil, bu yüzden herkes endişelenmeyi bırakabilir ama önemli olduğuna inandığım bazı şeylere değinmek istiyorum," diyerek herkesin dikkatini çekiyorum.

Normalde, kendimi topraklamak ve parmak uçlarımdan altındaki küçük ışık parıltısını gizlemek için parmaklarımı önümde birleştirdim ama bunun yerine ceketimin düğmelerini açıp arkama yaslanıyorum.

Willow'un eli, Tillman'ın kucağında tünediği yanımdan benimkine doğru kayıyor ve onu dudaklarıma götürerek sevgimin bir patlamasını onun bağına gönderiyorum. İlk başta onunla konuşmadığım için bunların bir kısmı onun için şok edici olacak ama nereden geldiğimi anlayacağına inanıyorum.

Odağımı anneme çevirerek gözlerimi yumuşatıyorum. Bundan nefret edecek. "Bahar Balosunu dışarı taşımaliyiz."

Tam da tahmin ettiğim gibi irkiliyor ve babamların arasına bakıyor, ağzı bir açılıp bir kapanıyor.

"Bahar Balosu ne zamandır aynı gün..."

"İki bin yıl," diye cevap veriyor Gaster, San ve Caspian aynı anda.

"Farkındayım anne. Ailemiz iktidarı ele geçirdiğinden beri bu bir Vito aile geleneği oldu ama birkaç hafta var ve ben buna hazır olmadığımız hissinden kurtulamıyorum. Son zamanlarda burada öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbir işareti görmezden gelemeyeceğin. Olası hainlerle dolu bir şatoya sahip olmadan önce olabildiğince çok bilgi edinmek için bunu zorlamak bize daha çok fayda sağlayacak," diyorum kararlılıkla.

Willow'un hayal kırıklığı beni bir an için kesiyor ama sonra onun tam ve tereddütsüz onayı beni tekrar ayağa kaldırıyor.

"Corentin haklı. Her şey olması gerektiği zaman yerine oturur ve eğer bu onun sarsamadığı bir duyguysa, bizim de sarsmamamız gerekir," diyor kendinden emin bir şekilde ve elimi daha sıkı sıkıyor.

"Tamam o zaman," diye fısıldıyor annem, bozulan gelenek yüzünden biraz gözleri dolmuş bir halde, ama boğazını temizliyor ve kendini toparlıyor. "Sence ne zaman düzenlemeliyiz?"

"Merkez için baharın son günü. Bu bize öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmek ve yapabildiğimiz kadar çok hamle yapmak için toplam altı hafta verir.

gerek."

Merkez için baharı vurguluyorum çünkü bahar burada başka hiçbir yerde olmadığı kadar uzun sürüyor. Dört bölge burada bulunduğu için mevsimler başka yerlerden çok farklı değişiyor.

"Sadece üç hafta daha var meleşim. Her şey yoluna girecek," diyor Dyce yumuşak bir sesle ve uzanıp annemin elini tutuyor.

"Yarın balo gününü değiştiren bir ferman gönderin ve gerçek Birincil'imizi bulduğumuzu duyurun," diyor Caspian ve hepimiz ona doğru dönüyoruz.

"Hepiniz bana sordunuz-"

"Biliyorum, sizden beklemenizi istemiştik ama bu haber insanların lanet bir parti yüzünden yaşadıkları sıkıntıları hafifletecek. Sadece bu da değil, aynı zamanda Üstatlığı da kötü bir duruma sokacak. Willow'a tekrar bir şey olursa, diyar artık Ustalık'ın bekleyen Anaerkil'e karşı bir hamle yaptığını bilecek. Bu da yaptıkları her şeyi yeniden gözden geçirmelerine neden olacak," diyor istemeye istemeye ve fikrini almak için Willow'a bakıyor.

"Prenses?" O sessiz kaldığında ben soruyorum.

"Katılıyorum. Bu hepimizin yapmak için beklemek istediği bir şeydi ama bence şimdi en iyisi bu. Burada olduğum ve kim olduğum artık Ustalık için bir sır değil. Balo sırasında diyara tanıtılacağımı da eklemek, ikinci aileyi ışığa daha fazla çekebilir. Benimle tanışmak zorunda kaldıklarında bana tepkilerini ilk elden göreceğiz," diyor ve onun için duyduğumuz gurur göğsümde patlıyor.

Ben dahil tüm kardeşlerim ona sevgiyle gülümsüyoruz. Gerçekten ne kadar büyüdüğünün farkında olduğunu sanmıyorum.

"Tamam. Kararnameyi yarın göndereceğim. Sırada ne var?" Annem soruyor.

Başımı Tillman'a çevirdiğimde başını sallıyor ve bir sonraki kararına katıldığını biliyorum. İkimizin yaptığı geçici bir konuşmaydı, ama şimdi zihnimde tam teşekküllü bir plan oluştu.

"Lyker, senden büyük bir isteğim var."

Ciddi yüzü hiç irkilmiyor ya da değişmiyor ama gözleri Willow'a döndüğünde bakışlarındaki yumuşamayı yakalıyorum. "Benden ne istersen yaparım."

Bunu şimdi söylüyor.

"E.F.'deki tüm kurt şekil değiştirenleri sana göndermek istiyorum. Onları düzgün bir şekilde eğitmeni istiyorum. Ayrıca, sürünüzde savaşın bir parçası olmak isteyen herhangi bir kurt. Önceki E.F. üyeleri olsun ya da olmasın. Tillman ve ben bunu tartıştık. Onları aktif olarak E.F. üyesi yapman için sana yetki vereceğiz. E.F. üyeleri. Akademiden geçmiş gibi eğitim ve diğer tüm kaynakları alacaklar."

Tillman ve benim aramda bakışırken maskesi bir yığın şaşkınlığa dönüştü. Bunun bir şok olacağını biliyordum, ama sadece bu da değil, Alfa olarak sorumluluklarının üstüne ona yüklenecek büyük bir sorumluluk.

"Neden?"

"Kurtlar Elementra'daki en hızlı, en iyi organize olmuş kara değiştiricilerdir. Sürü dinamiği onlara hayal bile edilemeyecek güçler verir, ancak eğitilmesi en zor olanlardan bazıları oldukları da bir sır değildir. Bunun nedeni canavarınızın dinamiğidir. Hayvanları bir alfayı arzular ve insan tarafı Tillman'ı, Ry'ı, herhangi birimizi üstleri olarak tanımlayabilse de, canavarları bunu yapmaz. Elbette bu kuralın istisnaları var. Sen, Rhett, kardeşleri, hepiniz bu ilişkiye güvenmiyorsunuz, ama siz çok azsınız.

"Elimizdeki üyelerin inanılmaz bir potansiyeli var ama onlara ihtiyaç duydukları şeyleri sağlayacak kaynaklara sahip değiliz. Draken ve Willow alfaların hakimiyetine sahipler ve bu rolü kolayca yerine getirebilirler, ancak bu sadece şekil değiştirenlere kötülük olur. Bu savaş sona erdiğinde her zaman kurt şekil değiştirenler olacak ama ne Willow ne de Draken her gün onlara liderlik etmek zorunda kalmak istemiyor. Büyümek ve gelişmek için kalıcı bir yere ihtiyaçları var."

Uzun bir süre beni gözlemledi. Az önce söylediklerimin çoğunu zaten biliyor. Ben kimim ki ona kendi yeteneğini öğretem, ama nereden geldiğimi ve nereye gittiğimi anlayabilmesi için bu şekilde ortaya konması gerekiyordu.

"Benden bir kurt şekil değiştiren akademisi açmamı istiyorsun," diye bitiriyor.

Akıllı, akıllı kurt.

"Kesinlikle. Seni her adımında sonuna kadar destekleyeceğiz. Hiçbir şeyi tek başına yapmayacaksın ve bunun için ihtiyacın olan her şeyi sağlayacağız."

"Bu fikre bayıldım, gerçekten. Kurt değiştirenler için bir okul açmak babamın hep hayalimdi. O -ve ben de artık büyüdüğüm için katılıyorum-

Öğrenmek için kendilerine ait bir yerleri olsaydı kurtların bu kadar kötü bir şöhrete sahip olmayacağını düşünmüşümdür hep. Ancak sürünün, arka kapılarında bir şekil değiştiren akademisi inşa etmek için arazi açmam konusunda ne hissedeceğinden emin değilim. Topraklarında birçok türün eğitim görmesine izin veren son Alfa'nın ihanetinin yaralarını hâlâ sarıyorlar," diyor ama ben buna hazırdım. Bunun sürüsüne nasıl hissettireceğini düşündüm.

Ceketimin cebinden bir zarf çıkarıp ona uzattım ve okumasını bekledim.

"Bu nedir?" diye sordu sessizce.

"Çocukluk evinin bulunduğu sürü topraklarının dışındaki sahipsiz arazi. Görünüşe göre sahipsiz değilmiş. Sadece evraklar saklanmış. Sahipsiz olduğunu düşündüğün arazi aslında Alfa Lyker Quinn'in adına kayıtlı. Çocukluk evinizin arazisi Iris Quinn, Lyker ve Willow'un çocukları adına yeniden tescil edilmek üzere bırakılmış."

Dün o zarf ofis masamın çekmecesinde belirlediğinde aklımı kaçırdığımı düşündüm. Masanın üzerinden o kadar çok geçtim ki, hiç kaçırmayacağımı biliyordum. Ama Willow bizi çağırıp amcamın gizli odasını bulduklarını söylediğinde, onların keşfinin benimkini de açtığını anladım.

Willow, *"Benim için hazırladığını söylediğin sürpriz buydu,"* diye fısıldadı.

"Evet. Umarım iyi bir sürprizdir."

"Harika, gerçekten öyle, ama... gerçekten çocuklar yazıyor, çoğul olarak ve benim adım. Ben de dahil miyim?"

"Evet, prenses. Kendin bir bak."

"Bakabilir miyim?" diye usulca soruyor Lyker'a. Lyker'ın şaşkın yüz hatları yumuşuyor ve sayfayı ona uzatıyor.

Parşömenin altında, tıpkı Willow'un annesinin doldurduğu günkü gibi yazıyordu ama en altta, ölümü halinde arazinin çocuklarına geçeceğine dair bir madde eklenmişti.

Willow, teşekkür edip kâğıdı Lyker'a geri verirken sulu gülümsemesini eliyle kapatıyor. Kalbi o kadar hızlı atıyor ki, benimkiyle tekrar sıkıca kenetlenen parmaklarından bunu hissedebiliyorum. Umarım artık annesinin Lyker'la birlikte o eve sahip olmasını isteyip istemediğine dair endişeleri yok olur.

"Burası bir akademi için mükemmel bir yer," diyor Lyker sonunda gururla gülümseyerek.

"Sana söz veriyorum, bunu seninle birlikte yapacağız. Tüm bu sorumluluğu tek başına taşımayacaksın," diyorum ona ciddi bir şekilde.

"Biliyorum. Tillman'ın arada bir gelip korkunç yüzünü göstermesi gerekecek. Herkese patronun kim olduğunu hatırlatacak."

"Korkunç mu? İçimizdeki en güzel surat bende," diye dalga geçerek herkesin gülmesine neden oluyor. Sert bakışı gördüğüm en korkutucu bakışlardan biriydi.

Kahkahalar odada oluşan gerilimi azaltıyor ve herkes çok daha rahatlıyor, her ne kadar işim bitmemiş olsa da. Yine de bu iki sorun en büyükleriydi.

"Gündemde sırada ne var? Ben tatlıya hazırım," diyor Oakly ve masanın öbür ucuna uzanıp Draken'le son hamur işlerini kapmak için savaşıyor.

Bu arada o kazandı.

"Dikkatleri üzerine çektiğine göre, artık öylesin," diyorum ve az önce ağzına tıktığı tatlı neredeyse boğazında kalıyor.

Jamie sırtına vurmaya bıraktığında, sanki parçalanacakmış gibi ona bakarken, ikisi de dönüp bana bakıyorlar.

"Ben mi?"

"Sen. Akademiye devam etmen gerektiğine inanmıyorum."

Şeytani, kısık gözleri parlıyor ve yüzü anında parçalanıyor ama ben hemen elimi kaldırıp, sinir krizi geçirmeden devam etmeme izin vermesini istiyorum.

"Seni kovmuyorum. Tıpkı Willow gibi, derslerini bitirmenin senin için en iyisi olduğunu düşünüyorum. Dürüst olalım Oakly, birinci sınıf olarak zaten akademik açıdan sınıfının en iyisisin. Gaster, Willow ve San ile geçirdiğin zaman seni dördüncü sınıfların bile çok ötesine taşıdı. Akademinin sana öğretebileceği hiçbir şey kalmadı. Artık sana başka yerlerde ihtiyaç var."

"Peki ya Arşivci Yardımcılığım ne olacak? Son sınav? Bitirme Sertifikası? Öylece bitiremem. Bunu kanıtlayacak hiçbir şeyim yok," diyor çılgınca.

Ona sırtımdan edemiyorum. Kendini kanıtlamak, işleri olması gerektiği gibi yapmak istemesini gerçekten takdir ediyorum ama

Bazı durumlar bazı önlemler gerektirir.

Ayrıca, bazen kız kardeşinin gerçekte kim olduğunu unuttuğunu düşünüyorum. Şimdiye kadar anlamadıysa ya da sarayda hepimizin yanında bir yeri olduğunu unuttuysa, bunu kendi zamanında anlamasına izin vereceğim.

"Hepsi size uygun şekilde ödüllendirilecek. Akademi, E.F. eğitimi ve Arşivci Yardımı için bir Tamamlama Sertifikası alacaksınız. Hepsi ben, annem ve Gaster tarafından imzalanacak."

Kadın şaşkın şaşkın adamlarına bakıyor, sanki kafası bir türlü buna basmıyormuş gibi. Gaster ona cesaret verici bir baş selamı veriyor. Annem ona sıcak ve güven verici bir gülümseme veriyor ama bakışları Willow'a kayınca prensesim ciyaklıyor.

"Neden bu kadar kaybolmuş görünüyorsun?" "Bu gerçek mi?" diye soruyor sessizce.

"Evet, gerçek! Akademiyle işin bitti," diye bağırıyor Willow ve bütün masanın alkışlamasına neden oluyor.

Bu da Oakly'nin ağlamasına neden olur.

"Kes şunu, *Perfecta Anima*. Bunu hak ettiğini herkesten iyi biliyorsun," diyor Cas ama her zamanki soğukluğu yok.

Oakly yüzünü silerek homurdanıyor. "Haklısın, pislik. Kesinlikle hak ediyorum."

Cas gözlerini deviriyor ama ikisi de gülümsemeye devam ediyor ve bu da prensesimi mutlulukla aydınlatıyor gibi görünüyor. İkisi arasında kurulan köprü onu çok mutlu ediyor ve ben de kardeşimin Oakly'den kaynaklanmasa bile sorunları geride bıraktığını görmekten çok mutluyum ama ne olursa olsun, onunla başlayarak bebek adımları atıyor.

"Son konu," diyorum herkesi bir kez daha susturarak. "Bu sabah raporları gözden geçiriyordum. Willow'un kaçırılması ve Oakly, Ry ve San'ın kaçırılması dışında, Üstatlık o zamandan beri kimseye saldırmamış. Diyarın hiçbir yerinde onlardan bir şey rapor edilmedi."

"Sence neler oluyor?" diye soruyor annem.

"Hazırlanıyorlar."

Tillman, Caspian, Draken, Ry, San, Nikoli, Lyker, Lennox, Kyan, Zane, babalarım, Roye ve Dyce, hatta Keeper bile tam olarak düşündüğüm cevabı söylüyor. Onların yıllara dayanan tecrübeleri ve Keeper'ın

esir tutulması, saldırı eksikliğinin neye işaret ettiğini onlara hemen anlattı.

"Peki planın nedir evlat?" Roye sorar.

"Hazırlanacağız. Yarından itibaren herkesin programı güçlü yönlerine odaklanıp zayıf yönleri üzerinde çalışacak şekilde değişecek. Şimdilik senin Nexus'un dışında her sabah Lyker, burada Nexus eğitimi yapacağız. Ardından Draken, Tillman, Ry, Jamie ve ben akademiye rapor vereceğiz. Willow, Gaster, Oakly, Cas, San ve Keeper, hepiniz..." Hafifçe geri çekiliyorum. Kahretsin, bu durumdan pek memnun değilim ama şimdilik böyle olması gerekiyor.

"Hepiniz burada olacaksınız. Çalışacak, araştırarak, bulabildiğiniz her bilgiyi didik didik edeceksiniz. Oakly'nin aldığı yeni kitap, amplifikatör odası, Summum-Master'ın kimliğini bulmak, Willow'un kan kaynağını bulmak, Trex'in kardeşleri. Tüm bunların icabına bakılmalı. İdeal olan, Bahar Balosu'ndan önce Willow'un kan kaynağını ve bize ihanet eden ikinci aileyi bulmak. Öğleden sonraları akademide savaş, uzun mesafe iz sürme ve üzerinde çalışılması gereken diğer alanlarda çalışabilirsiniz."

Willow'un her gün günün yarısında benden ayrı kalacağı düşüncesi hayalarımın bir tekme gibi iniyor. İstedığımız zaman birbirimize kolayca ulaşabileceğimiz gerçeğine rağmen bundan nefret ediyorum. Ben neredeysem o da orada olsa kendimi daha iyi hissederdim.

"Konuştuğumuzdan çok farklı," diye mırıldanıyor Willow, hoşnutsuzluğu bağlarından ve ses tonundan belli oluyor.

"Biliyorum prenses ve özür dilerim. Tüm bunları senin üzerine yıktığım için özür dilerim ve katılmadığın bir şey varsa, can kulağıyla dinliyorum. Bu her şeyin sonu olan bir plan olmak zorunda değil," diyorum usulca, hüzünlü bakışlarını tutarken her bir parmak eklemini öpüyorum.

"Hayır, ne yazık ki hepsi mükemmel. Yapılması gereken bu ve bu şekilde, bir program ve planla, bu iş hallolacak."

Tillman onu göğsüne doğru çekerek zihnine tatlı sözler fısıldıyor ve alnındaki endişeyi hafifletiyor. Akılsızca kalçasını ovuyor, Draken'den hem teselli alıyor hem de gönderiyor. Bileğinin etrafında yatıştırıcı bir şekilde dans eden gölgeler örgülü, onun ve onun.

Başparmağı parmağımda gezinirken, okşadığı yüzüğüme bakıp gülümsemeden edemiyorum. O kadar emek, sevgi ve kendinden parçalar kattığı yüzüğüme. Yerine yerleştirdiğinden beri sayısız kez kendimi yüzüğümün etrafında daireler çizerken, pürüzsüz yüzeyini içgüdüsel olarak ovarken yakaladım. Bunu hepimiz yaptık.

Nereye gidersek gidelim, ondan bir parça hep yanımızda olacak.

Yirmi Bir

Söğüt

"Siz Önceller hepimizle başa çıkabileceğinize inanıyor musunuz? Mercie Nexus'un eğitiminin ilk gününde mi?" Dyce'ın meydan okuyan tonu Oakly, Aurora ve benden bir homurtu koparıyor.

Önümüzde dimdik duran on iki adamın hepsi Aurora'nın bu sabahki ilk eğitimimizi birlikte bitirmek için kızlara karşı erkekleri teklif etmesiyle eğlenmiş görünüyordu.

Benim için hiç sürpriz olmadı ama Oakly ve adamlarının gerçek Nexus karışımını -benim deyimimle- bu kadar hızlı fark etmeleri onu ve Nexus'unu şaşkına çevirdi. Nikoli ve Oakly bu işi doğru yaptılar.

Su elementlerini ilk kez kullanıyordu ve tüm adamlarıyla doğru şekilde kullanması sadece birkaç denemesini aldı.

Ona eğitimin ne olduğu ve ne gerektirdiği hakkında her şeyi anlatmışım ve ona kitabı ödünç vermişim, bu yüzden bu sabaha hazırlanmak için geceyi okuyarak geçirdiğine şüphe yok.

"Hepiniz sizi alabileceğimize gerçekten inanmıyor musunuz?" Kendilerine aşırı güvenen sırtışlarına bakarak soruyorum.

"Bu, senin ve Oakly'nin altı adamı alt edebileceğiniz E.F. eğitiminden farklı. Biz on iki kişi üçünüzü de bir şekilde eğittik. Yapacağınız her hareketi biliyoruz," diyor Ry.

"O benim yapabileceğim her hareketi bilmiyor."

"Oakly."

Kız kıkırdıyor ve Ry'ın gözleri ona kayıyor, kafası karışmış ve onun sözlerine güldüğünü sanıyor. Ona doğruyu söyleyemeyecek kadar kurnaz ve adamın ona attığı bakışa göz kırpmıyor.

"Bence bu harika bir fikir ve bunu adil hale getirmenin bir yolunu buldum," diyor Gaster coşkuyla, uçümüze bir kulaktan diğerine sırtarak ve Keeper da bilerek başını onun yanında sallıyor.

Gaster'ın parasını kime yatırdığını biliyorum.

"O zaman duyalım bakalım, ihtiyar. Eğer İlkler şanslarını denemek istiyorlarsa, biz kimiz ki onları durduralım?" Caspian alaycı bir şekilde konuşuyor ve adamların karanlık bir şekilde kıkırdamasına, bizim de ters ters bakmamıza neden oluyor.

"Bir Güç Alanı Halkası. Theo büyük bir dairesel formasyon çizebilir ve içinizden biri halkanın dışına çıktığında bir daha içeri giremez. Nakavt olup olmadığı konusunda sadece kendisi dürüst olmak zorunda kalacak ve tabii ki biz de bunun olup olmadığını görebileceğiz. Bu şekilde, saldırmaya devam edemezsiniz. Mecazi anlamda konuşursak, nakavt olacaksınız."

Nexus üyeleri bu senaryodaki fikirlerini tartmak için birbirlerine bakarken, biz kızlar oyundaydık. Biz bu yüzleşmeye, bu adillik eklenmeden de hazırдық.

Corentin, "İyi ama kurallara ihtiyacımız var," diyor ve Aurora alay ediyor. "Kural yok evlat. Hediyeler, elementler, sihir, hepsi güzel. Siz erkekler sadece

"Birazdan yiyeceğimiz dayaağa hazır olun."

Oakly ve ben gülmekten yerlere yattık. Sesi çok tatlı ve yumuşaktı. Hiçbir şey havada asılı kalmasına izin verdiği tehdit gibi değil. Nexus'u ona hararetle bakıyor ve adamlarımın hepsi tiksintiyle inliyor. Tabii ki Oakly ve ben bayılıyoruz çünkü bu çok romantik.

"Adamlarımız iki yüz yıl sonra bile bize böyle bakıyor olsalar iyi olur."

Nexus'uma bakarken dudağımı eğerek, *"Kendileri için neyin iyi olduğunu bilirlerse bakarlar,"* diye söylendim.

"O zaman anlaştık. Hadi Theo, seninle bariyeri yürüyeceğim. Diğer herkes hazırlansın," diye emrediyor Gaster, muzip bir heyecanla ellerini çırparak.

Üçümüz de adamlarımızdan uzaklaşıyoruz ve ben parmaklarımı Aurora'nın kilerle birleştiriyorum, böylece hem ona hem de Oakly'ye zihnimi aabiliyorum, böylece sözlerimizi duyabiliyor. Aynı anda, kulak misafiri olmaya çalışmayacağını bilsem de Tillman'ı dışarıda tutmaya çalışıyorum. Ne yapacağımızı görmek için duyduğu hevesi hissediyorum.

"Peki plan nedir?" Oakly soruyor.

"Willow, senin orta nokta olman gerektiğine inanıyorum. Dört unsur da senin emrindeyken, en büyük avantaja sahip olacaksın. Adamlarım arkamdan saldırmaya çalışacak, o yüzden gözünü oradan ayırma."

"Adamlarım her açıdan vurmaya çalışacak. Bu onların saldırı düzeni," diyorum.

"Ry kafa kafaya vurmayı seviyor, bu yüzden benimkiler nden gelecek."

Oakly devam ediyor.

Bu adamlar bizi eğitmiş olabilir ama biz de onları izliyorduk.

"Yani, Oakly, sağ taraf, n ve arka. Aurora, sol. Ben ortayı ve arkayı alacağım," diyorum ve pozisyonlarımızı alırken ikisi de bana başıyla onay veriyor.

Adamların hepsi tam da tahmin ettiğimiz şekilde dizilerek etrafımızda bir çember oluşturdular.

Adamlarım dağılmış durumda; Tillman nmde, Draken solumda, Corentin sağımda ve Caspian'ın gözlerini sırtımda hissediyorum. Onu göremediğim için, Tillman'ın Oakly'nin Nexus'u arasında konumlandığı gibi, onun da babalarının arasında konumlandığını varsayıyorum. Çemberin etrafına yeterince yayılmış durumdalar.

Etrafım sarılmıştı ve içimden büyük bir hava patlaması gönderip hepsini birlikte çemberin dışına atmak geliyordu.

"Ben sayınca, herkes," diye bağılıyor Gaster, "Bir..."

Kahretsin.

"Wai-"

Görüşüm bana bir imgelem göndermek için mükemmel bir zaman olduğuna karar veriyor ve bulanık görüntüler zihnimde yarışmaya başlıyor. Her vuruş, her hamle, her karşı hamle ve üçümüzün galip gelmesini sağlamak için şu anda atılması gereken her adım.

"Üç."

Gaster'ın sesi beni imgelemden çekip çıkarıyor ve adamları bir saniyeliğine geride tutmak için bir dalga halkası gönderirken ellerimi hızla Aurora ve Oakly'nin omuzlarına koyuyorum.

"Aurora kuşluk vakti, Jamie'nin bileğine bir sarmaşık dola ve onu çemberin dışına çıkar. Oakly öğlen, Roye seni toprak tümseğinin içine sokmaya çalışacak. Ben havamla saptıracağım. Sen onu bir su küresinin içine sok ve kışını yuvarla."

Dalgalarım etrafımıza çarparak pantolonlarımızın altını ıslatıyor ama rüzgârımı hızlıca savurarak tüm suyu kurutuyorum ve aynı anda Roye'un toprağını engellemek için o hava patlamasını yukarı gönderiyorum.

Aurora ve Oakly mükemmel bir eşzamanlılıkla talimatlarımı takip ederek ilk iki adamı ringin dışına gönderdiler.

Sonra on kişi oldular.

İlk vuruşlar geri kalan adamları gafil avladı ve her biri saldırılarını durdurdu, kolay bir alaşağı etme olacağını düşündükleri şeyi yeniden değerlendirirken ağır bir şekilde nefes aldılar.

Aurora'nın büyüsü benim ve Oakly'nin üzerine çöküyor ve bizi yıkadığı sakin odaklanma zihinlerimize yerleşirken ikimiz de derin nefesler alıyoruz.

Ortalarında durup sırtlarını bana döndüklerinde ellerimi Aurora'nın omzuna koyuyorum, böylece zihni bana açık kalıyor ve ejderhamın görüşünü çağırıyorum. Menekşenin duyularımı ele geçirmesine izin vererek yavaşça nefes alıyorum.

Adamların yapmaya hazırlandıkları manevralar, parmak uçlarından çıkmadan saniyeler önce zihnimden süzülüyor. O zamana kadar

Yolumuza göndermeyi planladıkları her neyse ona komuta ediyorlar, bilgiyi diğer ikisine çoktan ilettim ve onlar da buna hazırlar.

Tillman'ın zihnimin bariyerine vurma hissi dikkatimi bana yaklaştığı yere çekiyor ve Oakly'nin elini kendi elime alıp parmaklarımızı birleştiriyorum.

Soluğu gürültülü ve ani geliyor ama içgüdüsel olarak elementine itaat etmesini emrediyor ve ben de içinden akan suyun kontrolünü ele alıyorum.

Görünüşe göre bağlantı kurabildiğim tek bağ Nexus'um değil.

Birbirine bağlı ellerimizden fışkıran bir gayzer gibi, acımasız su akışı sadece ona değil, Ry'a da çarpıyor. Taş kaplı botları zeminde sürüklenerek parkeyi yırtıyor ve suyla aralarına bir toprak duvar örüyorlar.

Elementimizin daha da fazlasını dışarı iten toprak duvar ikisine çarparak onları güç alanı hattının tam üzerine gönderir.

Üç komutan yerde.

Çemberin etrafında hırıltılar yükseliyor ve Draken ile Dyce, kısmen değişmiş formlarıyla, ateşle parlayan elleriyle Aurora'ya doğru koşarken ben de etrafımda dönüyorum.

"Aurora, onlara komuta etmem gerek. Bana bir şeyle vur."

Elini benimkiyle birleştirdiğinde omuzlarım kendiliğinden dikleşiyor, menekşe rengi gözlerim parlıyor ve göğsümde bambaşka bir güven duygusu yeşeriyor. Yeri göğü inleyen bir kükreme yerine, dudaklarımdan alçak, emredici bir mırıltı dökülüyor.

Draken ve Dyce başlarını bize doğru eğerek diz çöküyor ve birlikte, toprak elementlerimiz onları bir kum dalgası üzerinde süpürüyor.

Tanışma ayrıcalığına sahip olduğum en korkunç iki şekil değiştiren, dudaklarından hırıltılar ve kumlar dökülerek çizginin üzerinden yuvarlanıyor.

Altı sı gitti. Altı tane kaldı.

Üç kadın kalemizin etrafında, sanki bir odanın ortasında dans partisi veriyormuşuz gibi tekrar tekrar dönüyoruz. Vücutlarımız birbiriyle senkronize bir şekilde sallanıyor ve sanki iki dans partneri arasında paslaşıyormuşum gibi elim her zaman onlardan birini buluyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Oakly, San ve Nikoli'yi ringin dışına sörf yapmaya gönderiyor. Nikoli onun suyuna kendi suyuyla hükmetmeye çalışsa da çok geç kalır. Diğer tarafımda Aurora, Theo ve Neil'i

Birbirlerine kement atmışlar, yüzleri birbirine yapışmış. Kadın sarmaşıkları geri çeker ve iki adam topaç gibi dönerek çizginin dışına çıkar.

Bu iki demek.

Bu sakinlik içinde Aurora ve Oakly derin derin nefes alıyor, etrafımızda şu anda çıplak gözle görülemeyen iki adamımı arıyorlar. Bakışlarımız boş gibi görünen alanı tararken etrafımızdaki gerilim ve beklenti o kadar yükseliyor ki, bu heyecan verici.

Omurgamdaki gıdıklanma gölgelerimi dışarı çağırıyor ve çenemi yukarı kaldıran hafif bir esinti parmak uçlarıma ışık getiriyor. Beni en iyi şekilde ürperten o soğuk, ön tarafımdaki hafif bir sıcaklıkla ısınıyor.

Aydınlık Tanrısı ve Karanlık Tanrısı, Tanrıçalarını yakaladıklarına inanıyorlar.

"Üzgünüm çocuklar."

Yana dönerek avuçlarımı açıyorum.

Birinden ışık akıyor, diğerinden gece kadar karanlık gölgeler.

İşığım Caspian'ı halelerle çevreleyerek karanlık örtüsünü ondan uzaklaştırıyor ve havam onu bir balonun içinde kozalıyor. Gölgelerim Corentin'in formunu ele geçirerek onu da kendileri gibi akışkan hale getiriyor.

"Dışarı," diye emrediyorum.

Kardeşler çizginin üzerinden uçarak geçiyorlar ve eşiği geçer geçmez, zaferle gülümseyerek hediyelerimi kendime geri çekiyorum.

Üçümüz adamlarımıza bakarken gergin bir sessizlik oluyor.

"İşte benim kızlarım. Biliyordum." Gaster bir aşağı bir yukarı zıplayarak coşkulu bir tezahürat koparıyor. Bir saniye sonra Keeper'ın kahkahası odada yankılanıyor, alkışlıyor ve Gaster'ın haykırdığı kadar yüksek sesle ıslık çalıyor.

Tüm adamlarımız ikisine dönüyor ve ben, Oakly ve Aurora kıkırdayarak zaferimizi kutlarken kollarımızı birbirimize doluyoruz.

"Bize hiç inancınız var mıydı?" Draken Gaster'a soruyor.

"Bir saniye bile, oğlum. O kızların sana unutulmayacak bir dayak atacaklarını biliyordum."

Adamlarımız başlarını sallayarak bize doğru yürümeye başladılar ve biz de ayrılarak onları yarı yolda karşıladık. Saniyeler içinde etrafım sarıldı ve her birinden yayılan gurur, yüzüme yayılan gülümsemeden dolayı yanaklarımın acımasına neden oldu.

"Harikaydın prenses," diyor Corentin alnıma yumuşak bir öpücük kondurarak.

"Hile yaptım," diyor Tillman alaycı bir şekilde ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. "Bizimle savaşmadan önce gördüğün vizyonlar haksız bir avantaj, küçük savaşçı."

"Ne zaman geleceklerini ben belirleyemem," diye küstahça savunuyorum.

"Farkındayım," diyor enseme kavrayarak. "Bu inanılmaz bir avantaj Will ve bunu kabul ettiğin için seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Bana duyduğu açlık, onun benimkine olan bağı arasında neredeyse ezici bir şekilde pompalanıyor. Tillman'ın gururunu pek çok kez hissetmiştim ama bu... bu çok baş döndürücü.

Benden uzaklaştığında gözlerim büyüyor ve ejderhamı aşağı itiyorum çünkü tek istediği onun üzerine atlamak. Hayaletimiz bize bir şans bile vermiyor, çünkü gölgelerle sarmalandım ve bir balerin gibi etrafımda dönüyorum.

"Tehlikeli küçük Primary. Tek bir yumruk bile atmadın," diyor kulağıma eğilirken alçak sesle.

"Tabii ki çekmedim. Kazanmamızı istedim," diye nefes alıyorum. "Aferin kızıma."

Vücudum onun ellerinde titriyor ve ejderha adamıma teslim edilirken karanlık kıkırdaması beni sarıyor. Bu kadar baskın bir canavarın boyun eğmeye zorlandığı için biraz üzüleceğini düşünürsünüz ama bunun yerine şeytani gözlerle aç aç gülümsüyor.

"Senin için diz çökmemi istiyorsan küçük gezgin, tek yapman gereken bunu söylemekti. Memnuniyetle önünde eğilir ve sana hak ettiğin şekilde taparım," diye mırıldanıyor ve ben eriyorum.

Hay sikeyim.

Bu âlemde hiçbir şey az önce yaptığımız gibi dövüşmek ve sonra her birinin bana muhteşem bir şeymişim gibi bakmasıyla kıyaslanamaz. Ön Seçimler'in zaferi hakkında ne hissettiklerine dair en ufak bir öfke, kızgınlık ya da olumsuz çağrışım yapan herhangi bir şey yok.

Aksine, tam tersini düşünüyorlar. Sanki kazanmamız her birini daha iyi, kendinden emin ve kararlı hissettiriyormuş gibi.

Tillman ve Corentin'in zaman tutucularının bangır bangır sesleri beni ürkütüyor ve Draken'in kollarında irkiliyorum. Bu antrenmanın heyecanı, bittiğine göre günümün geri kalanının neye benzeyeceği gerçeğinden beni uzaklaştırdı.

Burnum aniden sızladı ve derin bir nefes aldım. Adamlar bana yaklaştıkça çarpan kalbimi düzenlemek daha da zorlaşıyor ama onu sakinleşmeye zorluyorum.

"Her şey yoluna girecek prenses. Öğle yemeği için malikanede buluşacağız, sonra bizimle geri döneceksin. Aradaki zamanda herhangi birimize ihtiyacın olursa saniyeler içinde burada olabiliriz," diyor Corentin yumuşak bir sesle.

"Biliyorum. Sadece duygusal davranıyorum. Dizlerime kadar araştırmaya daldığımda ve zihnim dağıldığında iyi olacağım."

"Amplifikatör odası, Birincil. Dakikalar sonra ne olacağına dair küçük imgelemler görüyorsanız, sabahı orada geçireceksiniz. Caspian arkamdan emrediyor."

*Lanet olsun. Bu yeni rutine ayak parmaklarımı daldırmak yok.
Doğrudan içine atılıyorum.*

"Bu büyü neden benim bilgimden saklandı ve siz ikiniz neden bunu benden sakladınız?" Caspian karanlık bir şekilde homurdanarak San ve Gaster'ı köşeye sıkıştırıyor.

Hatırlama büyüü hakkında bilgilendirilmeyi pek iyi karşılamadığını söylemek hafif kalır.

Keeper elinde iki fincan kahveyle bize doğru yürürken kıs kıs gülüyor, biri benim için, diğeri de kendisi için. Caspian'ın ölümcül bakışları onu daha da güldürmekten başka bir işe yaramıyor ve CC'nin odasını keşfetmek için uzaklaşıyor.

San gözlerini deviriyor ve kollarını kavuşturuyor. Yürüyen kütüphaneyi kızdırmak için biraz uğraşmak gerekiyor ve Caspian'a zihninde tuttuğu bilginin bir parçasını bile söylememesi endişelerinin en küçüğü. Öte yandan Gaster suçlu görünüyor ve bir saniye sonra

Caspian'ı kötü hissettirdiği için gölgelerimle kışından bıçaklıyorum.

"Bazı büyülerin kitaplardan silinmesinin bazı nedenleri var, Caspian. Bu herkesin elinde olması gerekmeyen güçlü bir büyü," diyor San sıkılarak.

"Ama benim değil de senin elinde mi olmalı? Senin zaten okuduğun her şeyi hatırlayan bir yeteneğin var."

"Sakin ol, Cas. Şimdi sana öğretecekler, yani her şey yolunda," diyorum usulca, sırtışımlı onun arkasına saklamaya çalışarak.

"Her şey yolunda değil, çok teşekkür ederim Primary. Sen de bana söylemedin. Meşru bir cevap istiyorum. Şimdi." Ofluyor.

Başımı sallıyorum ve yalvaran gözlerle Gaster'a bakıyorum, Cas'a bunu atlatabilmesi için ona değecek bir sebep vermesi için yalvarıyorum. Benim en karanlık adamlarım genelde bir şeylere bu kadar öfkelenmezler. Bu tipik Draken'dır ama bu olay onu kesinlikle çileden çıkarmış.

"Bazı şeyleri unutmak daha iyidir, Caspian. Bu büyü zihni tamamen saran bir büyüdür ve onu etkinleştirdiğinde, sen onu devre dışı bırakana kadar olan biten her şeyi hatırlar. Devre dışı bırakıldıktan sonra bile, meydana gelen olayları hatırlayabilen kendi bilincinize sahipsiniz. Şimdiye kadar..." Gaster iç geçirmeden önce ikimizin arasına bakarak konuşmasını sonlandırıyor. "Şimdiye kadar, oğlum, bu bilmenin senin yararına olacağını düşündüğüm bir büyü değildi. Bu konuda benimle hemfikir olacağına inanıyorum."

Caspian'ın karanlık gözleri bana bakıyor ve ben de öfkesinin akıp gitmesini izliyorum. İkimiz de biliyoruz ki hem yaptığı hem de tecrübe ettiği şeyler var ve eminim bazı kısımlarını hatırlıyor ama hepsini hatırlamasına gerek yok ya da hatırlamak istemiyor. Şimdiye kadar zihninin etrafında böyle bir büyü varken, onu her zaman aktif tutardı. Bunu ikimiz de biliyoruz ve bunun yarardan çok zarar getireceğini de biliyoruz.

"Peki, evet, katılıyorum. Ama artık durum böyle değil ve bunu bana şimdi sen öğreteceksin." Caspian uzlaşır ve Gaster'ın keyfi kaçır.

"Evet, sanırım artık hazırsın."

"Harika, o zaman siz bunu yaparken ben ve Oakly kitaplara gömüleceğiz. Ben bu büyüyü başka zaman düşünürüm," diyorum kolunun altından sıyrılmaya çalışırken.

"O kadar hızlı değil," diye emrediyor o ve Gaster.

İnleyerek, toplayabildiğim en masum gülümsemeyle onlara geri dönüyorum.

İkisinde de işe yaramıyor.

"En son Amplifikatör odasında yaşadıklarının zor olduğunu biliyorum çocuğum, ama bunu yapabilirsin. Belli ki ilk seferinde senin için bu kadar zor olması gerekiyordu ama bu sefer farklı olacak. Daha hazırlıklısın. San dün gece Oakly'ye büyüyü öğretti, artık o da hazır. Oakly, yeni *süslü* kitabını al ve Willow'la git. Sana ihtiyacı olursa diye kapısının dışında bekle, biz dördümüz de burada gerekeni yaparız." Gaster, benim tartışmama yer bırakmadan kararını verdi.

Ayak parmaklarımin ucuna basarak Caspian'ın yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da kafamı dağıtmak için sıcak kahvemi yudumlayarak arkamı dönüyorum.

Evet, oraya tekrar gideceğim için gerginim. Geçen sefer, içten dışa yanıyormuşum gibi hissettiren yarım yamalak bir imgelem görmüştüm ve bir kez bile en iyi arkadaşım olan kız kardeşimin yaşayacağı şeyin bu olduğunu ima etmemişti. Summum-Master hakkında gördüğüm diğer kafa karıştırıcı şeyleri boş verin.

Oakly, CC'nin odasından çıkmak için merdivenleri tırmanmadan önce bana kalçasıyla vururken, "Hadi, seni kurtarmaya gelmemi istersen kapıyı kırarım," dedi.

"Sana çok ihtiyacım olabilir." İçimi çekiyorum ve yatak odasına adım attığımızda onun kolunu benimkiyle birleştiriyorum. "Şimdiye kadar ne kadarını okudun?"

"San bana büyüyü öğrettiğinde, zaten aşına olduğum için Elementra kısımlarına göz gezdirdim. Çılgınca bir his. Büyü etkinleştirildiğinde, sanki beynime kalıcı olarak yazılıyormuş gibi hissediyorum, sonra sadece bilgimin içinde kayboluyor. Açıklaması zor," diyor ve ben de bizi gölgelerimle kaplarken mırıldanıyorum.

Gölgelerim bizi güney kanadındaki koğuşun önüne bıraktığında ve içeri girdiğimizde o bir asker gibi ya da belki de aramızdaki bağdan dolayı sallanmıyor, başı dönmüyor ya da kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyaç duymuyor.

Onun kaçırlmasından bu yana, Caspian da ben de gölgelerimizle çok daha uzağa gidebileceğimizi fark ettik. Gitmemiz gereken yere ulaşmak için tamamen karanlığa gömülmemiz ya da duvarların içinden geçmemiz bile gerekmiyor.

Birkaç kez yaptığım için insanları taşıma konusunda kendime çok daha fazla güvenmeme rağmen, kendimi ve başkalarını gölgeler aracılığıyla taşımak bana çok daha doğal geliyor.

"Bu Tanith'in bana ve Draken'e açıkladığı ortak bilgiye çok benziyor. Sanırım bizde de biraz var, sadece bildiğimiz küçük şeyler, ama o bunları beyinde çağrılmayı bekleyen bilgiler gibi gösteriyor."

Başını sallayarak homurdanıyor. "Kesinlikle, artık sadece orada. Asla unutmayacağım ve ihtiyacım olduğu anda gelecek."

Koridoruma geldiğimizde sert bir nefes üfleyerek elini sıkıyorum. "Büyüyü akıllıca kullanacaksın. Bunu biliyorum. CC zaten bunun için yaratıldığını bilmeseydi bundan bahsetmezdi. Bu büyü sana uzun, çok uzun, çok *uzun* hayatının geri kalanında fayda sağlayacak."

"Yine de bu hile mi?" diye soruyor sessizce.

"Ne? Ne demek hile?"

"Usta bir Arşivci olmak kendi zekanıza güvenmenizi gerektirir. Bu büyüye sahip olmanın, kendi başıma hatırlamam gereken şeyleri hatırlamam için bir koltuk değneği olduğunu hissediyorum."

"Oakly, bu çok saçma. Gaster da aynı büyüü kullanıyor. Onun kadar yaşlandığında -ki bunun çok eski olduğunu varsayıyorum- iki bin yıl önce öğrendiğin şeyleri hatırlamanın ne kadar zor olacağını hayal edebiliyor musun? Hayır, bu bir koltuk değneği değil. Aksine, işiniz için en iyi uygulama. Bana göre, bir Usta Arşivci kendisine sağlanan her türlü aracı kullanmalıdır, böylece ihtiyaç duyduğu her an cevaplara ve bilgiye sahip olur."

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," diyor Yükseltici odasının kapısının önünde durduğumuzda. "CC ikimize de başka âlemlerden hediyeler verdi. Bu kanat, tüm bu saray ve Elementra'nın bize bahsettiği şeyler arasında, elimizin altında pek çok araç var. Bunları akıllıca kullanmamız gerekiyor."

"Gördün mü, sen zaten çok akıllısın." Ellerimi sallarken ona değil de ayaklarıma bakıp sırtıyorum.

O haklı. İŖe koyulma zamanı.

"Bana ihtiyacın olursa, beni çağır. İçeride fıçıyla uğraşacağım," diyor ve kitabıyla yere otumadan önce beni biraz ileri itiyor.

"Evet, evet, biliyorum. İyi okumalar," diye homurdanıyorum.

Derin bir nefes alarak kapıyı itiyorum ve kendimi aksine ikna etmeden önce içeri giriyorum. Odanın gücü zaten beni çağırıyor ama içeri girip rahat edene kadar her şeyi kilitliyorum.

Daha odayı geçip platformuma ulaşmamıştım bile ve yansıtıcı duvarlar sakın bir su birikintisini bozan ilk yağmur damlası gibi dalgalanmalar yaratıyor.

Yine de bariyerimi kilitliyorum ve kürsüyü çevreleyen her bir kristali okşuyorum. Ellerim Melek Aurası Ametisti üzerinde oyalanıyor. Elementra'nın kendisiyle olan saf bağlantısı ve koruması dört devasa kuleden avuçlarıma doluyor ve göz alıcı mor tonların içinde kayboluyorum.

Sadece onlara bakmak bile çarpıcı bir güzelliğe sahip. Morun değişen açık ve koyu tonları onlara derinlik veriyor ve ilk bakışta herkesin düşüneceği tek şey ne kadar çarpıcı oldukları. Sonra, benim şu anda yaptığım gibi, ellerini bir tanesinin üzerine koyarlar ve bu kristalin ne kadar inanılmaz derecede güçlü olduğunu fark ederler.

Yakıştı.

Kendimi yere bırakıp sırtımı kristale yaslıyorum ve sabit bir nefes alıyorum. İsteyeceğim son şey geçen sefer hissettiğim yakıcı acıyla istila edilmek. Bir daha böyle bir şey olmayacağından emin olana kadar kristalime olabildiğince yakın duracağım.

Bunu yapabilirsin, Willow.

Ne geleceğini kontrol edebilirsin. Nefes al.

"Keşke sana bu kadar basit olduğunu söyleyebilseydim, filia mea, ama ne yazık ki değil. Yine de ona ne görmek istediğini söyleyebilirsin. Bazen bir cevap alırsın. Bazen de alamazsın."

Gözlerimi kapatıyorum ve CC'nin sesiyle gelen bağı ısınmasının tadını çıkarıyorum. Son zamanlarda acı gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım, gerçekten,

Tanith bana kızdığında, öbür dünyadan bile benim için elinden gelen her şeyi yaptı ve yapmaya devam ediyor. Bana her geldiğinde duygularımın beni yönetmesine izin verebilirim. Ya da... Onun ve Elementra'nın ellerinin kollarının bağlı olduğu ve beni güvende tutmak ve buraya getirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptıkları gerçeğini kabul edebilirim.

"Ona ne görmek istediğimi söyle... tamam. Yani niyetimi belirleyip bana bir şey göstermesini mi söyleyeyim?"

"Ona tam olarak sana ne göstermesini istediğini söyle. Ona seçenek sunma. Görme, bildiğiniz gibi sizinle sorunsuz çalışacak diğer armağanlar gibi değildir. Ona karşı katı olmalısınız ve o zaman bile en iyi günlerde bile inatçıdır."

Homurdanarak usulca gülümsüyorum.

"Kulağa tanıdık geliyor." "Öyle, filia mea, öyle."

Varlığı bir kez daha beni terk ediyor ve iç çekiyorum.

Oakly'nin kurtarılmasından beri aklımı kurcalayan bir başka acı gerçek de bu. Hayatımın büyük bir bölümünde bana öz babamdan daha çok babalık yapmış olan bu adamla asla öylesine bir konuşma yapamayacağım. Onu zihnimde ya da başka bir şekilde arayıp günümü anlatamayacağım ya da ona gününü soramayacağım. Sadece bilmem gereken bir şey olduğunda sesini duyabileceğim.

Bunun için çok minnettarım ve bana verdiği bilgilere değer vereceğim, ama kahretsin, bir tane daha alaycı konuşma, içeriden şaka, eğitim seansı için neler vermezdim. Gerçekten ne olursa.

Altımdaki battaniyeyi sıkıca kavrayarak nefesimi bir kez daha düzene sokuyorum ve zihnimi o üzücü düşüncelerden arındırıyorum. Az önce bana yapmamı söylediği şeye odaklanıyorum ve bunu başarabileceğime olan inancımı pekiştiriyorum.

Aynadaki yalpalayan yansımama bakarak kendi kendime başımı sallıyorum.

Daha kolay ama bir o kadar da önemli bir şeyle başla.

Bize ihanet eden aileleri göster bana.

Bloğumu indirdiğim anda, manzara beni ele geçiriyor.

Bir masanın etrafında toplanmış beş kadın ellerinde bir parşömen, kendi aralarında çılgınca konuşurken arkalarındaki erkek sürüsü çok daha sessiz seslerle konuşuyor. Hızlıca saydığımda yirmi kişi olduklarını görüyorum.

Beş aile.

"Buna inanamıyorum. Mirasçılar sözde Birincil'leriyle buluştu diye neden bir topu dışarı atıyoruz? Bu hiç mantıklı değil." Kadınlardan biri elindeki parşömeni yanındaki kadına fırlatarak alay ediyor.

"Bir kraliyet mensubu gerçek Birincil'iyle tanıştığında bunu duyurmak bir gelenektir Kellie. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Aurora'yı tanırıysam, kız için daha büyük bir şey planlamak için zaman isteyecektir," diye cevap veriyor bir başkası.

Kellie... Kellie... Bu ismi nereden biliyorum.

Kahretsin.

Everglow. Gima'nın annesi.

"Bana sorarsan biraz gösterişli." Kellie tıslıyor.

"Neden? Kızının erkeklerle eşleşmesini çok istediğin için mi? Bu arada inzivası nasıl gidiyor?" diye soruyor adamlardan biri. Adamın derin sesi tiksintiyle karışık ve odadaki herkes bunu hissederek gergin bir sessizliğe gömülüyor.

"Yeter. Karar verildi. Toplantıya devam edelim," diye bağılıyor başka bir adam ve herkes gergin bir şekilde yer değiştiriyor. "Bu toplantıyı bugün yaptık..."

Hayır, hayır, lanet olsun, bekle.

Sahip olduğum yeteneğin tüm gücüyle, görüntünün parçalarına tutunuyorum, ama önemli değil. Görüntü beni içeri aldığı gibi kolayca dışarı da atıyor ve kendime geldiğimde homurdanıyorum.

Bir kez daha o kalabalık masa yerine yansımama bakıyorum.

Oflayarak parmaklarımı perçemlerimde gezdiriyorum ve kucağımdaki battaniyenin düğümlerini çözüyorum.

Ne kadar sinirli olsam da, teknik olarak, görüntü bana tam olarak istediğim şeyi gösterdi, sadece tam olarak görmek istediğim şeyi değil. Yine de kazanabildiğim kadar kazanacağım ve en azından şimdi hepsinin yüzünü gördüm. Gima'nın hain annesine bile bir isim ve yüz koyabilirim.

Arkasında duran dört adamın, toplantıya çağırdıklarını söyleyen de dahil olmak üzere, onun Nexus'u olduğunu varsaymak kolay.

Aurora'nın bir toplantı organize etmediğini çok iyi biliyorum. Ve orada olmadığına göre, o adamların

bu küçük buluşmayı planladı.

Yani iki galibiyet.

Beşlinin yüzlerini tanıyorum. Ve o pisliklerin gizli toplantılar yaptığını biliyorum.

Bunu kendimle konuşmak, düşünce sürecimi görüntüyü kontrol etmeye yönelik başarısız bir girişimden, buna devam edersem gerçekten neler yapabileceğime dair küçük bir tada dönüştürüyor.

Tamam, hadi tekrar deneyelim.

Sihrimi geliştirerek, karşı karşıya olduğumuz en büyük engeli ve gerçekten kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilmenin ne kadar yardımcı olacağını net bir şekilde düşünüyorum. Adını bilseydik ya da yüzünü görebilseydik, bu kan davasının nereden geldiğini, gerçek yeteneklerinin ne olduğunu ve çok daha fazlasını anlayabilirdik. Daha elimize geçmeden onu yıkmak için çalışmaya başlayabiliriz.

Bana Summum-Master'ın kim olduğunu göster.

Kısa bir an için, tamamen siyahlara bürünmüş bir figür çömelir ve o kadar şiddetli titrer ki, uzuvları örtüsünün içinden titrer. Tekrar tekrar bağışlanmak için yalvarır.

Vücutları, puslu bir şekilden başka bir şey olmadıkları noktaya kadar titreşmeye devam eder.

Çarpık bir görüntüden başka bir şey olmayan sayısız saniyenin ardından, nihayet bir...

Elementra.

Buraya ilk geldiğimde gördüğüm aynı pikselli resim şekillenmeye başladığında irkilerek nefes alıyorum ve getirdiği kaos ve yıkımı izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Summum-Master etrafta dans ediyor, vücudundan volkanik bir patlamanın şiddetiyle güç fışkırtıyor. Ne tarafa dönse, bileğinin bir hareketiyle başka bir bedeni kesip biçiyor.

Yine de bu sefer onda farklı bir şeyler var. O...daha fazlası.

Halkımız olduğunu varsaydığım kişileri öldürmek için kullandığı hediyelerde bir şeyler var. Bizim kutsanmış armağanlarımız gibi doğal bir şekilde akıyor ve çalınan gücü kullandığını gördüğüm kişiler bile şu anda ondan daha akıcı hareket ediyor.

Ne olursa olsun, bu her neyse. Ölümcül bir şey.

Kan. Cesetler. Yıkım. Her yerde var. Her yerde.

Arkasını döndüğünde, pelerini arkasından dışarı fırlıyor, sahne tamamen değişiyor ve bizi önünde duran iki genç adama bakakalıyor.

Oh, Elementra.

Birini tanıyorum. Diğerinin kimliğini tahmin etmek kolay.

"İllüzyon büyüünüzü tamamen güçlendirecek. Kimse onu yıkamayacak."

"Güzel. Görünüşe göre kardeşin bir gün daha yaşayacak."

Bu karanlık tehditle birlikte Summum-Master bir kez daha dönüyor. Bu sefer, kimliğini en iyi sakladığı sır olarak saklayan o tanıdık bulanık yüzü görüyorum.

Soluk soluğa yana düşüyorum ve kendimi Melek Aurası kristali ile Mavi Kalagat arasında yakalıyorum. Zihnimin bir kez daha kendime ait olmasının verdiği ani telaş etrafımdaki her şeyi döndürüyor ve kapıya ulaşmak için odanın içinde sürünüyorum.

Lanet olsun, bu küçük yan etkinin bitmesini bekleyemem.

Karanlıkta kapı kolunu ararken, soğuk metal parmak uçlarıma değdiği anda onu aşağı çekiyorum ve bağlantıyı koparmak için kapıyı sonuna kadar çekiyorum.

Bir yığın halinde koridora düşerken neredeyse halıyı yiyecektim ve içimden çıkan inilti, Oakly'nin çığlığını bastıracak kadar yüksek bir sesle uzun koridor boyunca sekiyor.

"Willow, neler oluyor? İyi misin?"

"Lanet olsun, bu görüntüler rastgele geldiklerinden çok daha yoğun."

"Çünkü onu zorlamaya çalışıyorsun. Kontrol edebilmek için bunu yapman gerekecek ama konumuz bu değil. Ne oluyor be? İyi misin, değil misin, cevap ver."

"İyiyim. Sadece bir iyileştirici şişeye ve bir dakikaya ihtiyacım var."

Oflayıp puflayarak bileğime yapışıyor ve o küçük pislik bizi bir ısınlanma aracıyla CC'nin odasına geri götürüyor.

Bu yüzde yüz onun hatasıydı ve ayakkabılarının üzerine kustuğumda kendimi hiç kötü hissetmedim.

"Kahretsin. Gaster, Caspian, biri ona bir şifa şişesi getirsin," diye bağıyor Oakly, sanki ölmek üzereymişim gibi.

"Birincil," diyor Caspian panikle, hemen yanıma diz çöküp beni kucağına alırken.

"Oakly çıldırıyor. Ben iyiyim. İmgelem başımı döndürdü, sonra da beni buraya ışınladı," diye inliyorum, ani hareket yüzünden gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Oh, tamam, suçu bana at, ha? Nefes alamadan lanet kapıdan düşen sendin." Telaşlandı.

"Al çocuğum, iç. Bu sefer bu kadar kötü olacağına inanmamıştım. Gerçekten inanmamıştım."

"İki imgelem görmeye zorlamasaydım böyle olmazdı. İlkinden sonra biraz ukalalık ettim." Sıvı mucize boğazımdan aşağı kayar kaymaz sihrini gösterirken iç çekiyorum.

"İki mi? Birden fazla mı çıktı?" Caspian başımın hâlâ çarpıyor olmasına ve diğer herkesin neredeyse bağıyor olmasına saygı duyarak sessizce soruyor.

"Evet. Ve bazı şeyler öğrendim. Öğle yemeği vakti gelmedi mi daha?" "Gerekirse erkenden yeriz, Birincil."

"Öyle yapalım. Diğerlerini ara lütfen. Onlara Codi ve Trex'in de bizimle malikanede buluşmalarını söyle."

Yapılacak doğru şeyin bu olması dışında...

Sonunda kardeşlerini bulmamızın neden bu kadar önemli olduğunu anladım.

Yirmi İki

Tillman

Codi arkamdan, "Söylemeliyim ki, efendim, Vito malikânesine şahsen davet edildiğim ve bana eşlik edildiği için kendimi oldukça ayrıcalıklı hissediyorum," diyor.

Çimlerin üzerinde çömeldiğim yerden kalkarak ellerimdeki kiri siliyorum ve arka çimenlik boyunca uzanan yeşil denize bir kez daha bakıyorum. Herhangi bir bakıma ihtiyacı yoktu. Hâlâ her zamanki gibi geliyor, ama yine de elementimi çimlerin üzerine ittim.

İster alışkanlık deyin, ister memleket hasreti, hangisi olursa olsun.

"Bana burada Tillman diyebilirsin Codi ve davet Willow'un işiydi. İkinizle konuşmaya ihtiyacı var," dedim.

Daha hafif bir tonda.

Caspian yaklaşık yirmi dakika önce zihinsel bağlantımız üzerinden Corentin, Draken ve bana öğle yemeğini erken yiyeceğimizi çünkü Will'in bize bir şey göstermesi ve Codi ile Trex'i alması gerektiğini söyledi. Bunun kardeşleriyle ilgili bir şey gördüğü için olduğunu varsaymak kolaydı ama Caspian hiçbir şeyden vazgeçmedi ve o pislik bağlantıyı kesmeden önce, onunla ilgilenmeye geri dönmesi gerektiğini söyledi. Zihinsel olarak bana iyi olduğunu ve Amplifikatör odasının onu hasta ettiğini söylemeseydi, saraya geri ışınlanır, kışını tekmeler, sonra da onunla kendim ilgilenirdim.

Sakinliğimi korudum ve uçümüz buraya gelirken Ry ve Nikoli'yi ikisini almaya gönderdim.

Hâlâ küçük savaşçımın gelmesini bekliyorum ama tepemizden gelen gümbürtüler hepimizin kafasını kaldırıp Tanith'in sırtında Keeper ve Gaster'la üzerimizde süzüldüğünü görmemize neden oldu, yani her an gelebilir.

Bugünlerde bir ejderhanın sırtında uçan bir vampir görmek ne kadar da normal.

"Bu ya iyi bir şey ya da çok kötü bir şey," diyor Trex gökyüzüne bakıp önümüzde uzanan uçsuz bucaksız ormanı seyretmeye devam ederken.

"Muhtemelen ikisinden de biraz. Daha az ölü görünüyorsun," diyorum Corentin, Draken, Ry ve Nikoli'nin avludaki masanın etrafında beklediği yere doğru ilerlerken.

"Hisset. Ne yazık ki dudaklarım tekrar mühürlendi ama artık Summum-Master'ın tırnaklarını beynimde hissetmiyorum. Buna şimdilik bir artı diyeceğim."

Onaylayarak homurdanıyorum, nihayet diğerleri geldiğinde adımlarım hızlanıyor ve gözlerim Caspian'ın Willow'u neredeyse tuttuğu yere kilitleniyor.

Üçümüz Willow'un etrafında toplanırken, diyarın geri kalanı yok oluyor. Yüzü kâğıt gibi solgun, ayakları titriyor ve Caspian'ın yüzündeki acımasız ifade ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Ben iyiyim. Cas'ın beni gösterdiği kadar kötü değilim. Sadece başka bir şifa şişesine ve biraz yiyeceğe ihtiyacım var. Çift görme gerçekten

Sonra Oakly beni beklenmedik bir şekilde CC'nin odasına götürdü. Bana sadece birkaç dakika verin, iyi olacağım."

"Seni ne kadar kötü gösteriyorsam o kadar mı? Birincisi, seni o odaya yerde yatarken, kusarken getirdi ve ayağa kalkman on dakikanı aldı. Sanki ben bir şey yapıyormuşum gibi davranma." Caspian onun yüzündeki suçlu ifadeye kaşlarını çatıyor. Tek başına bu bakış bile bize onun da aslında görüldüğü kadar kötü hissettiğini söylüyor.

İçgüdüsel olarak hepimiz bir elimizi uzatıp onun üzerinde bir yere koyuyoruz ve o da derin bir iç çekerek Cas'ın göğsüne yaslanıyor. Her şeyi içine çekmesi için ona bir an veriyoruz, sonra Corentin cebinden onun için bir şifa şişesi çıkarıyor.

Onu bir daha asla şişesiz yakalayamazsınız.

Minnetle içiyor ve sanki ona paha biçilmez bir mücevher vermiş gibi gülümsüyor; ben, Draken ve Caspian da aynı şekilde sırtıyoruz.

"Teşekkür ederim. Sorun ne?" diye soruyor panikle, yanıma bakarak.

Başımı çevirdiğimde, Trex ona merak ve sert bir kaş çatma karışımıyla bakıyor, eğer bir saniye içinde silmezse, göğsündeki gurultuya bakılırsa Draken bunu onun yerine yapacak.

"Bu tepkiye neden olacak ne yapıyordun?" diye soruyor. "Bir imgelem görüyordum. Arka arkaya iki tane."

"Ve imgelemlerin bunu mu yapıyor? Seni bu kadar hasta mı ediyor?"

"Hayır, genellikle değil. Kendi başlarına geldiklerinde değil. Ama bu sefer Amplifikatör odamdaydım. Bunu sana bir dakika içinde açıklayacaktım. Neden bana öyle bakıyorsun? Beni korkutuyorsun."

"Bakabilir miyim?" diye sormak yerine elini uzatarak başını işaret etti.

Benim ve kardeşlerimin tereddütlerine rağmen, Willow hiç umurunda değilmiş gibi kendinden emin bir şekilde başını sallıyor ve Trex, tüm ölüm arzusuyla gözlerini bize çeviriyor.

Parmağı alnına değdiği anda keskin bir nefes alıyor, ardından derin bir nefes veriyor. Teninin rengi parlıyor, gözleri yorgun sarkıklığını kaybediyor ve

neredeyse anında geri dönüyor. Nereye bakacağımı bilmiyorum, ona mı yoksa ona mı, ama bir cevap istiyorum.

"Ne haltlar dönüyor?" diye soruyorum.

"Hipotalamusun bir yıldız mücevheri gibi parlıyordu. Fazla mesai yapıyordu. Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, imgelem gördüğünde genellikle fiziksel tepkiler vermez misin?" diye soruyor, tamamen Willow'a odaklanmış bir halde.

"Hayır, asla, orası hariç. Son seferinde, içten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissettim. İnanılmaz derecede gerçekçiydi ve odayla bağlantıyı koparmak için kapıya kadar zar zor gelebildim."

"Bu odanın ismine bakılırsa, imgelemlerinizi yoğunlaştırması gerekiyor, doğru mu? Ya da en azından onları ilerletmesi?"

"İkisine de evet."

"Hadi oturalım ve Willow'a içecek bir şeyler alalım. Neler olup bittiğini hepimize açıklayabilirsin, Trex, tüm bu lanet sorular olmadan," diyor Corentin, sonunda hayal kırıklığına uğrayarak.

Elini Willow'un eliyle birleştirerek onu birkaç adım ötedeki diğerlerinin yanına götürdü ve kucağına oturttu. Bir saniye bile geçmeden, Bayan Grace elinde bir sürahi kahve, su ve çaydanlıkla arka kapıdan fırladı ve Şef de iki tepsi yemekle hemen arkasından geldi.

Yardımcı olmaya ve Will'e sudan sonra içmesi için bir fincan kahve hazırlamaya çalışıyorum ama Corentin, sakın buna cüret etme diye bağırarak sert bir bakışla elimi geri itiyor.

Kıkırdarak ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve açıklamasına devam etmesi için Trex'e bakıyorum. Ona her ne yaptıysa şimdi çok daha sakin, ama aklından geçen bir şey varsa, bunu bilmem gerekiyor.

Hepimiz ona bakarken Trex, "Son soru ve yemin ederim bundan sonra size bir cevap verebilirim," diyor. "O odaya girmeden önce sen ve sihrin nasıl hissediyorsunuz?"

Will irkiliyor ve ona aklını kaçırmış gibi bakıyor. Bu cevabı ben de istemeseydim burnunun seğirmesine ve gözlerindeki parıltıya gülerdim. Eğer bu tek seferlik bir olay olsaydı, o zaman durum farklı olurdu. Ama bu odadan ikinci kez hem zihinsel hem de fiziksel sıkıntı içinde çıkıyor. Eğer bunu düzeltecek bir cevabı varsa, ona ihtiyacımız var.

"Neden?"

"Çünkü bilmem gerek. Sadece dürüst cevaplar. Palavra yok," diyor onun cevabını küçümsemek üzere olduğunu gördüğünde.

Nefesini üfleyerek Corentin'in kucağında kendini yeniden ayarlıyor ve yüzü daha da ciddileşiyor. "Gergin, korkmuş, heyecanlı, kararlı... hepsi. Bu odanın tüm amacı görme yeteneğimi geliştirmeme yardımcı olmak. Doğası gereği bana saniyeler içinde bir şeyler söylemesi gerektiği için onu hiçbir zaman diğer yeteneklerim gibi tamamen kontrol edemeyeceğimi kabul etmeye başladım, ama ona seslenebileceğim ve onun da bana yanıt vereceği bir noktaya gelmem gerekiyor. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu. Oraya girmeden önce doğru düşünmek çok zor."

Sanki çok mantıklıymış gibi başını sallıyor ve gerçekten de öyle. O oda başka bir âlemde yaşanacak bir deneyim ve hepimiz onun için amacına ulaşmasını istiyoruz. Ama bu lanet yan etkiler olmasa iyi olurdu.

"Yeteneğinizi güçlendirmek için ne zaman bir araç kullansanız, öyle hissetmeseniz bile doğal büyünüzü ve zihninizi bozar. Bunu yaşadığınız duygu seliyle birleştirdiğinizde bedeninizi, zihninizi ve büyünüzü dengesizliğe karşı savunmasız hale getirirsiniz. Yine de bunu fark etmeyebilirsiniz. Muhtemelen odaya girer, sinirlerinizi yatıştırır ve devam edersiniz, ancak işleri düzensiz yapıyorsunuzdur.

"Çoğumuz zihnimizin büyümüzü büyük ölçüde etkilediğini biliriz. Duygular genellikle sihrimizin artmasına neden olur ve bu duygular düşüncelerimiz ve dış etkenler tarafından yönlendirilir. Ancak çok azımız zihnin rolünün tam olarak farkındadır. Beyin hakkında çoğu kişiden daha bilgiliyim ve size söyleyebilirim ki beyin her şeye tepki veriyor. Güçlendirmeyi bir tehdit olarak görüyor.

"Endişeli ya da korkmuş bir şekilde içeri girdiğinizde, beyniniz durumu düzeltmek için çabalar. Sakin olduğunuzu düşündüğünüzde bile beyniniz sakın değildir. Yani dengesiz bir büyü ve zihinsel güçle bir imgeleme atladığında, hem zihinsel hem de fiziksel olarak savunmasız kalırsın."

Willow'un ağzı bir karışık açık kaldı, dilinin ucunda bir tartışma, kafa karışıklığı ve kabullenme vardı. Trex'e henüz hitap etmeden başını Gaster'a çeviriyor.

"Bu fiziksel yan etkilerden hiçbirini yaşamadı mı?"

"Hayır ama aynı zamanda çocuğum, sakın ve dengeli doğasını mükemmelleştirmek için yılları vardı. Buna mecburdu. Bu konuda yardımcı olacak bir Nexus'u yoktu. Ayrıca, senin aksine, o sadece görme yeteneğine sahipti. Diğer altı yeteneği ve dört elementi dengeleme konusunda endişelenmesine gerek yoktu," diyor şefkatli gözlerle.

Bu onun için her şeyi farklı bir perspektife oturtmuş gibi görünüyor ve gergin kasları Corentin'e doğru gevşiyor. "İçeri girerken büyülerimi, yeteneklerimi, her şeyimi kilitliyorum çünkü aksi takdirde içeri girer girmez bir imgelemin içine çekiliyorum. Odanın ortasına oturuyorum, düşüncelerimi temizliyorum, niyetlerimi belirliyorum ve görüyü çağırırken büyümü serbest bırakıyorum."

"İçeri girmeden önce her şeyle dengeli olmak için çalışmalısın. Zihninizin, büyüünüzün ve yeteneklerinizin ne yapacağınızı bilmesine izin verin. Kendi kendinize konuşmak garip gelebilir ama içinizdeki her şey ona söylediklerinizi dinler. Eğer oraya bunun çok zor olduğunu ya da berbat bir şey olduğunu düşünerek giderseniz, alacağınız şey tam olarak bu olacaktır. Oraya açık fikirli ve kararlı bir şekilde gitmelisin, her şey zaten açık ve aynı sayfada olmalı," diyor Trex ve ondan gelen nazik koçluğa biraz saygı duyuyorum.

Tipik bir pislik gibi davranmıyor ve kızın bu işi doğru yapmasına yardım etmekle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. Gerçi bunun arkasında hâlâ biraz kendine hizmet eden bir motivasyon olabilir ama yine de ona bilmesi gereken bir şeyi öğretmeye istekli.

"Peki az önce ona ne yaptın?" Draken dördümüzün de cevap beklediğini bildiğim o yakıcı soruyu soruyor.

"Hipotalamusuna bir sinyal göndererek vücudundaki her şeyin yolunda olduğunu bildirdim. Beynin birçok farklı şeyi kontrol eden bir parçası. Hormonları, vücut ısını, iştahı, uyku döngülerini, duyguları, davranışları. Aklınıza ne gelirse. Bulamadığı bir sorunu çözmek için aşırı çaba sarf ediyordu. Neyi çalıştıracığını ya da çalışmayı durdurmaya zorlayacağını bilmiyordu. İyileştirme şişesi de bu yüzden çalışmıyordu. İyileştirecek bir şey yoktu."

"Ama şimdi iyi mi?" Corentin soruyor.

"Olmalı. Ona sorun."

İşte o küçük, huysuz olmayan tavır da gitti. Siktir, umarım kardeşlerini geri almak biraz sakinleşmesine neden olur. Biz

Şüphesiz bir süre onunla takılıp kalacak ve sonunda birimiz ona yumruk atacak.

"O haklı. Ş u anda kendimi gayet iyi hissediyorum," diyor Willow, ama inandırıcı değil.

Şüphelerimizi anlıyor ama bunu dışa vurmuyor.

"Oraya gitmeden önce içimdeki her şeyi nasıl dengeleyebilirim ki? Daha kapıyı açmadan kendimi dengelemek için mücadele ediyorum," diyor zihnimizin içinde sessizce.

Corentin bana sırtarak, *"Bu diyardaki en dengeli kişiye bağlısın prenses,"* diyor.

"Çoğunlukla," diye ekliyorum.

Güzel, geniş gözleri benimkilere doğru kırbaçlanıyor ve derinliklerinde parlayan umut beni tam kalbimden vuruyor. Bana olan sarsılmaz inancı neredeyse nefesimi kesiyor ve onu kucağıma çekmemek için yumruğumu kalçalarımın bastırıyorum.

"Bu öğleden sonra bunun üzerinde çalışacağız, küçük savaşçı," diye söz veriyorum.

Bu sadece basit bir kendini sakinleştirme ve duygularını dengeleme eylemi değil. Trex'in anlattığı şey, içindeki her şeyi dengelemeyi içeren çok daha derin bir seviyede. Gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu düşünseydim bu konuda onunla birlikte çalışırdım ama bence bunu kendi başına yapabilecek çılgınca bir yeteneği var. Elbette, hepimiz gibi o da arada bir soğukkanlılığını kaybediyor ama her zaman çabucak dizginleyebiliyor.

Bağ düzeyinde bile olsa, içindeki her şeyin dengeli olmadığını hiç fark etmedim. Duyguları yüksek değilse her zaman dengeli hisseder, ama sanırım bu oda onda üzerinde çalışmamız gereken bir şeyi ortaya çıkarıyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve bana bir öpücük konduruyor.

"Peki bugün buna neden olan ne gördün? Buraya davet edildiğimize göre öğrenebiliriz herhalde," diyor Codi, herkesin yemekten birkaç lokma alıp basit konuşmalara başladığı bir andan sonra.

Willow soru onu şaşırtmış gibi homurdanırken kıkırdıyoruz ve aceleyle kahveden büyük bir yudum alıyor, sonra da ağzının kenarlarını siliyor.

Bütün gün kahve içip de nasıl olup da titremeden durabildiği hâlâ benim için bir muamma.

"Serumla *alsam yine de daha fazlasını isterdim,*" diyor bana sırtarak.

"Sana söylemek yerine göstereceğim. Her iki vizyonun da önemi var."

Ellerini silerek Corentin'in kucağında dik oturuyor ve aklımıza girmeden önce herkesin onayını bekliyor. İçimden akan büyüünün nazik okşayışına karşı iniltimi tutuyorum çünkü eminim misafirlerimiz Birincil'in hediyesinin kendininkine sürtünmesinin ne kadar harika bir his olduğunu bilmek istemezler.

Gözlerini kapattığında zihni bizimkiyle dolup taşıyor ve içeri girdiğinde yaptığı şey yerine doğrudan hayallerine atlıyor. Gördüğümüz ilk şey etrafta toplanmış beş aile olunca hazırlıksız yakalandım.

Odadaki her bir Primary'i tanıyabiliyorum ve erkekler de tanınabilir durumda, ancak bazıları canımı sıkırsa da tanıdığım isimleri yüzlere koyamıyorum. Bu kesinlikle Corentin'in uzmanlık alanı ve ben de uzun zamandır onların etrafında olmadığım için, burada hiçbir konuda yardımcı olamıyorum.

Rory Teyze olmadan bir toplantı yaptıklarının apaçık ortada olduğu gerçeği dışında ve küçük savaşçımın bu sinsi haberi de anlamış olmasından gurur duyuyorum.

Bir sonraki bölüme geçiyor ve tanımlanamayan görüntü titreyen kişiden Summum-Master'a geçtiği anda ruh hali, düşünce süreci, her şey değişiyor. İşte o an, hissettiğini sandığı sükuneti kaybettiği ve vücudunda hislerin başladığı andır.

Masamızdaki birkaç kişinin, yani Oakly'nin Nexus'unun kafasının karıştığı, hepimizin paylaştığı bağlantının hafifçe titremesinden anlaşılıyor. Hissettiklerinin sadece küçük bir titreşimi ama ben tam olarak saptayabiliyorum.

Ben aynı şeyi hissetmiyorum. Güçlü bir İllüzyonist gördüğümde anlarım ve şimdiye kadar tanıştığım, tanıdığım, sevdiğim en güçlüsü artık benimle değil, bu yüzden geriye tanımlayabileceğim tek bir kişi kalıyor.

Willow onunla bağlantımı keser kesmez Trex'e bakıyorum ve gözlerindeki paramparça ifade beni şaşırtıyor. Ben

Bir şey görmeyi umuyordu ama kusmanın eşiğinde görünüyordu, muhtemelen ağlıyordu.

"Bu... o z a m a n l a r sadece on sekiz, belki de en fazla on dokuz yaşındaydı.

Hiç şüphe yok ki onu güçlendirmek zorunda kaldı."

"Bekle, o..." Oakly, ilk önce onu bir araya getirirken sözünü kesiyor.

"Evet. Xander, kardeşimiz. Hepinize söyledim, onun illüzyonları başka bir seviyede. Eğer Summum-Master'ın kimliğini gizliyorsa, bu illüzyonu ondan başka kimse bozamaz ve görünen o ki öyle de oluyor." Dişlerini gıcırdatıyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. İçindeki öfke masanın her tarafına yayılıyor ve Codi elini uzatıp onun omzunu kavıyor.

"Onları bulacağız. Ona ulaşmaya çalışmaya devam edeceğim." "Nasıl deniyorsun?" Willow Codi'ye sorar.

"Gerçekten, sürekli onu düşünmeye çalışıyorum, geceleri derin uykulara dalıyorum, belki gelir diye. Henüz bir şey olmadı ama denemeye devam edeceğim."

"Onları takip etmenin ya da onlara ulaşmanın yollarını aramaya devam edeceğiz. Beşlinin bu gizli toplantısından annemi haberdar etmem gerekiyor. Kararnamesi bugün yayınlanacaktı, yani henüz gerçekleşmedi." Corentin iletişim cihazını çıkarıp Will'i başının üstünden öptükten sonra onu tekrar koltuğuna oturtarak uzaklaştı.

"Keeper'ın bize söylediklerine dayanarak Summum-Master'ın bir Fortifier olduğunu varsaydık ve bu imgelemin bunu doğruladığına inanıyorum, Birincil. Bir Güçlendirici'den zayıf diye bahsetmek istemem çünkü yetenekleri gerçekten şaşırtıcıdır ama çoğu zaman, bir tür savunma yeteneği olmadan, güç skalasında daha alt sıralarda yer alırlar. Gördüğünüz siyah pelerinli figürün Summum-Master olmadan önceki Summum-Master olduğunu düşünüyorum," diyor Caspian uzak bir ses tonuyla. Gölgelemleri etrafında dönerken suyu parmaklarının arasında dönüyor. Zihninin derinliklerinde, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor.

"Ben de aynı şeyi düşündüm ama beni daha çok gücünün verdiği o tuhaf his endişelendirdi. Bana öyle gelmedi... Bilmiyorum, Elementrian, Elementrish. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz," diyor Will.

"Çünkü öyle değildi çocuğum," diyor Gaster sessizce.

Solgun yüzü ve donuk gözleri masadaki herkesi sustururken, biz de onun içinde bulunduğu şok halini anlıyoruz. Kendini toparlıyor ama yüz hatlarını kaplayan ciddiyet hepimizin nefeslerimizi tutup beklememize neden oluyor. Corentin bile fark ediyor ve çağrısını sonlandırıyor.

"Ben Valorian Peçesi'ndeyken, orada pek çok kişinin korktuğu bir varlık vardı. O, diyarın ilk Tanrılarında biriydi ve gücü en hafif tabirle acımasızdı, eğer onu bu şekilde kullanmak istiyorsa. Sana diyarın savaşa doğru gittiğini hissettiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye nazikçe soruyor Willow'a. Willow da başını sallıyor. "Çünkü onun yeteneğine tanık olmuştum. Onun adı Kirabaddon ve o Yok Etme Tanrısı. Elini Sınırlar Tanrısı'nın tapınağına koyup tek bir dokunuşla onu yerle bir edişini izledim. Peçe'de, böyle bir hareket bir savaş eylemidir. Summum-Master'ın kullandığı armağan buydu."

"Ama bu imkânsız. Gördüğümüz kadarıyla böyle bir yeteneği yok ve o âleme açılan kapı da kapalı," diyor Nikoli.

"İmkânsız değil," diye fısıldıyor Willow. Gözünden tek bir damla yaş kaçıyor ve hemen onu siliyor, sonra burnunu çekiyor. "Benim kan kaynağımla Valorian Peçesi'ne girmek imkansız değil."

Masanın etrafında bir lanet mırıldanması yankılanıyor ve ben Will'in dirseğine uzanıp onu kucağıma çekiyorum. Sanki bu işte kendisinin de hatası olduğuna inanıyormuş gibi bir suçluluk duygusu kaplıyor içini ve göğsüme çöken ağırlığa dayanamıyorum. Bunların hiçbirinin onun suçu değil.

"Bunun için kendini suçlama, küçük savaşçı. Hiçbiri için. Kanın senden alındığında başka seçeneğin yoktu ve biz onu bulana kadar onunla ne yapacağı üzerinde hiçbir kontrolün yok," diyorum ona yumuşak ama sert bir şekilde.

Cevap vermiyor, onun yerine gözlerini kapatıp alnını benimkine yaslıyor. Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve o da nefesimin düzenli akışını taklit edene kadar nefesimi aynı seviyede tutuyorum.

"Caspian, Gaster, San, aramalarınızı portalların bilinen tüm konumlarına genişletin. Ana beş tanesini biliyoruz ama gizli ya da iyi gizlenmiş olanlardan bahsedeni bulun. Bugünün sonuna kadar bulabildiğiniz kadar çok ya da az sayıya ihtiyacımız var. Tillman, be

Bu portallara kimi atamak istediğınızı düşünün, böylece şimdilik her birine gözcü gönderebiliriz. Prens... " Corentin sesini yumuşatıyor ve önümüzde diz çöküp onun ellerini tutuyor. "Annenin kitabını açma vakti geldi."

Dudaklarından titreyen bir nefes dökülüyor ve parmakları Corentin'in parmaklarından ürküyor ama yine de başını sallayıp Corentin'in yanağını okşuyor.

Elini uzatarak avucunun içini öpüyor, sonra da parmağındaki yüzüğü okşarken hepimizin ona yaptığı bileziği. "En fazla üç hafta. Önümüzdeki üç hafta boyunca eğitimimize, araştırmalarımıza, her şeye devam edeceğiz. Muhafızlar şimdilik her birinde nöbet tutacak, sonra kontrol etmek ve kesinlikle kapalı olduklarından emin olmak için kendimiz gideceğiz. Evet, kendi portalını açmak için yeterli kanı olduğunu biliyorum ama önce bu yolu seçeceğini sanmıyorum. Kaynaklarını çok fazla harcayacaktır. Hâlâ kapalı olduklarını doğruladıktan sonra, kanının izini süreceğiz. Bu artık tam ölçekli bir görev ve öyle davranacağız ve öyle çalışacağız."

"Tamam," diye nefes alır.

Plan bu.

"Hepinizle güney kanadında buluşacağız. Önce bir mola vermemiz gerekiyor, sonra bize ihtiyacınız olursa odamda olacağız," diyorum çocuklar spor salonunda etrafımızı sararken.

Öğle yemeğinden sonra, bu öğleden sonra savaş eğitimi için orijinal planlarımıza devam ettik. Birçok nedenden dolayı. Birincisi, Will imgelemler ve sonrasında gelen her şey hakkında kafasının içindeydi. Bir çıkışa ihtiyacı vardı ve ben de yapmaya hazırlandığımız şeye atlamadan önce zihnini sakinleştirmesi için bir yola ihtiyacım vardı.

Çocuklar bana başlarıyla selam verdikten sonra Willow'un etrafında dolanarak onun kıkırdamalarını ve sevgisini içlerine çekiyorlar. Bu öğleden sonraki eğitim, bazı olumsuz duyguların ortadan kalkmasına yardımcı oldu ve o da bir sonraki eğitim dersine başlamaya hazır.

Kendi başına dengeli olmak.

"Peki nerede duruyoruz?" diye soruyor bana gülümseyerek.

"Göreceksin, küçük savaşçı."

Bir ışınlanma aracı açarak bizi onun kalbinde çok değerli bir yere götürüyorum.

Karanlık bizi serbest bıraktığında, en büyük eserime adım atıyoruz. Yıllarca planladığımız, hazırladığımız ve bizi bir yapacak kadınla tanıştıktan sonra mükemmelleştirdiğimiz odaya.

Mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve malikanedeki yatak odasının etrafında koşturuyor, sanki değişmiş gibi her şeyi kontrol ediyor ve dokunuyor ya da belki de sadece her şeyi tekrar görmeye ve hissetmeye ihtiyacı olduğu için. Öğle yemeğinde eve bile gelmediğimiz için yaşadığı hayal kırıklığı akademiye taşındığımızda açıkça görülüyordu, bu yüzden bunun yapılması gerektiğini biliyordum.

Koşarak dolabına, ardından da hızla banyosuna girdiğinde kıkırdadım ve masasına doğru ilerledim. İhtiyacım olan nesne burada oturmuş, bizim onu almamızı bekliyordu.

"Ah, Tillman, çok üzüldüm-" Cümlesinin ortasında duruyor ve banyodan aceleyle çıkıp beni kutusunu tutarken görünce adım atıyor.

Ellerimi pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdiriyorum ve o anın geri dönen anısının zihnime sızmasına izin veriyorum. Amcam bunun neden bu kadar kesin olmasını istediğimi sorguladığımı varsaymakta haklıydı. O anda hiçbir fikrim yoktu ama kendimi çok önemli hissediyordum ve mükemmel olmasına ihtiyacım vardı.

Elini nazikçe benimkinin üzerine koyup diğer eliyle kutusunun kenarını çizdiğinde küçük savaşıma gülümsüyorum.

"Bu çok mükemmel. Ağacımı hiç görmemiş olman beni şaşırttı ama kutunun rengi ve kabuğu neredeyse aynı. Birinin bunu yapmak için ağacı oyduğuna ikna olmuşum," diye fısıldıyor.

"Buna içgüdü diyebilirsiniz, emin değilim ama biliyordum işte."

Mırıldanıyor ve kutuyu alıp masasına geri koymaya çalıştığında onu tutuyorum.

"Bizimle geliyor, küçük savaşçı."

"Ama... biliyorsun."

"Ben biliyorum. Sanırım hepimizin yakın gelecekte nerede kalacağımıza dair bir fikri vardı ama hiçbirimiz bunu kabul etmek istemedik. Bu büyük bir değişiklik. Burası on yılı aşkın bir süredir bizim evimiz. Kaldığımız yer

Akademiye başladığımızdan beri sarayda çok az bulundun ve buraya geldiğinden beri bildiğin tek ev burası. Ama hiçbir yere gitmiyor Will. Bizim için her zaman burada olacak. Sadece şimdilik burada olmamıza gerek yok."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ona yaklaşıp boştaki kolumla onu göğsüme çekiyorum. Onun da bizim gibi buraya bir bağlılığı var ve sanki veda ediyormuş gibi hissediyor ama durum öyle değil.

"Buna karar vermek benim için çok zor oldu. Her gün burada olmayarak pek çok harika anıdan vazgeçiyormuşum gibi hissediyorum. Kahretsin, böyle bir şey için bu kadar duygusal ve kararsız olmak delilik." Ofluyor.

"Hiç de çılgınca değil ve hiçbir şeyden vazgeçmiyorsun. Burası bizim küçük savaşıımız ve her zaman da öyle kalacak. Bunu gerçek anlamda söylüyorum. Artık Nexus'umuzun ve asla ayrılmak zorunda değiliz. Burası bizden önceki tüm Vito nesilleri için her zaman bir çeşit tatil evi oldu. Burada kalıcı olarak kalmaya, burayı kendimize ait kılmaya karar veren ilk biz olduk ve Draken'in ilk yılından sonra Rory Teyze burayı temelli olarak bize hediye etti. İstemediğiniz sürece bu malikâneyle ilgili hiçbir şey bir daha değişmeyecek ve burada bir gece kalmak isterseniz sadece bir ulaşım mesafesindeyiz.

"Sen, ben, hatta çocuklar bile, hepimiz şu anda güney kanadında olmamız gerektiğini düşünüyoruz. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Hala çözmemiz gereken sırlar olabilir, üzerinde çalışmamız gereken kendi gelişimimiz olabilir, herhangi bir sebep olabilir, ama ne olursa olsun, kararı kabul etmenin ve içindeki bu savaşı sona erdirmenin zamanı geldi."

Trex ona ve imgelemlerine neler olduğunu açıklayana kadar bunun beni etkilediğini fark etmemiştim. Bu benim de üstesinden gelmek zorunda olduğum bir şey. Aklınızın bir köşesinde durup dururken dikkatinizi dağıtan bunun gibi küçük şeyler, dinlenmeye bırakılsa çok daha iyi olur. Küçük şeyler bir süre sonra birikiyor ve kararınızı kabul ederek kendinizi özgür bıraktığınızda, ağırlığı çok daha az oluyor.

"Burayı çok seviyorum." İç geçiriyor, odaya sevgiyle bakıyor. "Ama haklı olduğunu biliyorum. Sanırım kendime eğer buraya gelirsek

Buraya dönersek bir şekilde sorunlarımızdan bir süreliğine kaçmış oluruz ama bu doğru değil. Sadece bizi takip edecekler."

"Takip ederler ama bir gün burası bizim için tam da böyle bir yer olabilir. Nexus'umuzun sadece olabileceği gerçeklikten bir kaçış. Huzur içinde. Hiçbir yere gitmiyor. Biz de öyle."

Küçük gülümsemesi ve parlak gözleri bana dönüyor ve kalbim bana yansıyan minnettarlıkla güm güm atıyor. "Hadi eve gidelim."

Dudaklarımı alına koyarak bizi bir taşıma aracından geçiriyorum ve güney kanadındaki yeni odamın ortasına bırakıyorum. Buradaki ortam tam da onun ihtiyacı olan şey. Planladığım şey için tam da ihtiyacım olan şey.

Masama doğru ilerleyerek kutusunu nazikçe aile resimlerimin yanına bırakıyorum ve gergin bir nefes alıyorum. Artık hiçbir yere gitmeyeceğimize karar verdiğimizize göre, kendimi yeniden dengelememin zamanı geldi. Buraya geldiğimizden beri zar zor kavradığım o iç huzuru bulmanın.

Elimde çerçeveyeyle ona dönüyorum ama sonra duraklıyorum.

Odanın ortasında duruyor, yalınayak ve artık duygusal kararını verdiği için parlıyor, yosun halı ayak parmaklarını gıdıklarken hafifçe kıkırdıyor. Pencereden içeri giren ışık etrafına bir ışık halesi yayıyor ve yemin ederim, bu onu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı hali.

"Neyin var?" diye soruyor, ben bir adım daha yaklaşırken perçemlerinin arasından bakarak.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip yere oturuyorum, o bacaklarımın arasına yerleşiyor ve yüzümü saçlarına gömüyorum, hızla atan kalbim yavaşlayana kadar derin nefesler alıyorum.

Resim çerçevesini ikimizin önünde tutana kadar kollarımı ona dolayarak işaret ediyorum. "Bu benim babalarımın biri, Ian. Rory Teyze'nin ondan bahsettiğini duymuşsundur. O bir illüzyonistti. Hayatımda tanıdığım en güçlü illüzyonistti. Bu Hudsens. Elektriği manipüle edebiliyordu. Elektro. Sean, o bir Bitki Bilimciydi. Bilinen tüm bitkileri yetiştirebildiğini, kontrol edebildiğini ve geliştirebildiğini düşün, bu alemden olmayanları bile. Bu Wesling. Sanırım biraz belli oluyor ama o bir devdi. Ve tabii ki annem. Matilda, ya da onu tanıyan herkesin dediği gibi, Tilly. O bir Kalkandı. Bu diyarda yürüyenlerin en iyisiydi. Bunu annem olduğu için söylemiyorum. Onun

Bir seferde yirmi sekiz kişiye kadar ulaşan, şimdiye kadar kaydedilmiş en büyüğüdü."

"O çok güzel, Tillman."

"Öyle. Hayatım boyunca tıpkı ona benzediğimi söylediler." Ondan kaçan küçük homurtuya gülümsüyorum.

"Ona çok benziyorsun ama ben her birini sende görüyorum. Wesling'in boyu güçlü bir şekilde ortaya çıktı." Kıkırdıyor ve göğsüme daha da yaslanıyor.

"Her birinden küçük bir parça var bende ama en çok tutunmaya çalıştığım parça annemin dengesi oldu. Büyükanнемiz Drudy'nin korku hikayelerini duymuşsunuzdur. Üç çocuğı arasında en çok ihmal edilen annemdi. Sadece fiziksel olarak, büyükanнемin disiplin dediğı şeyi kastetmiyorum, ama zihinsel olarak, duygusal olarak, sanki hiç var olmamış gibi tamamen göz ardı edildi.

"Bu reddedilme annemin yaptığı her işte en iyisi olma motivasyonunu körükledi. Büyükanнемin boktan muamelesine rağmen, onun onayını çok istiyordu. Çaresizce. Bu yüzden hiç durmadan çok çalıştı ve sonunda bu diyarın gördüğü en azılı E.F. üyesi oldu.

"Normalde, tüm E.F.'nin komutanı Yönetici Nexus'un bir üyesidir, ancak annemin başarısı hakkındaki söylentiler ve konuşmalar, pozisyonu elinde tutan büyükbabamızı ona devretmeye zorladı. Bunu büyük bir olay haline getirdi. Bunun krallığın, yönetici ailenin, her şeyin yararına olduğuna dair bir gösteri yaptı." İçimi çektim, başımı salladım.

Orien Amca ve Rory Teyze bana tüm bu hikâyeyi anlattığında çok daha büyüktüm, annem öldükten çok sonra. Annem bana gerçeğın bazı parçalarını anlatmıştı ama ben gerçekten anlayacak yaşa geldiğimde her şeyi ortaya dökmüşlerdi.

"Ciddi değildi, değil mi?"

"Hayır, istemedi. Törenden sonra büyükanнем ve Nexus'u hepsini bir araya çağırđı. Orien Amca, Rory Teyze, onun Nexus'u ve annem. Anneme bu görevi kabul ettiğı için rezil olduğunu, bunun ne yapacağını görmek için bir test olduğunu ve başarısız olduğunu söylediler. Onu akademideki görevi kabul etmeye zorladılar. Ona bir E.F. Lideri bulup ataması talimatını verdiler ve onlar da saray üyelerini denetleyeceklerdi."

"Bekle, babalarından biri, o da senin gibi E.F. Lideriydi."

Hızlı düşünmesi ve iyi hafızası karşısında kıkırdıyorum, sonra bana dönüp bakmasını engellemek için kalçalarını kavıyorum.

"Hikâyenin en güzel kısmını benden önce anlatıyorsun, küçük savaşçı." "Kahretsin, özür dilerim. Lütfen devam et."

"Annem Nexus'unu bulmak için çok çok büyüktü, ama büyükannem ve büyükbabam Rory Teyze gibi onu erkenden ayarlamaya çalışacak kadar umursamadılar. Umursamadıkları için ne zaman olursa olsun yetinmişler, yani bu noktada annem otuzlu yaşlarındaydı, Nexus'suzdu ve bir Nexus bulmak umurunda bile değildi. Şimdiye kadar gördüğü tek güzel örnek Rory Teyze'ninkiydi ve onlar da hâlâ balayı evresindeydi.

"Ama bir de baktık ki, E.F. Lider Denemeleri'nin tüm istasyonlarındaki Nexus'lara haber göndermiş ve işte babamlar yarışmaya gelmişler. Kırklı yaşlarına yaklaşıyorlardı ve birincilikleri yoktu. Neredeyse on yıldır ilk kez biri onu ayaklarından tutup antrenmanda tuş etmişti ve o da Wesling'e karşıydı. Ve ilk uyanışı gerçekleşti."

Koluma sıcak bir gözyaşı çarpıyor ve ona bakmak için Willow'un çenesini eğiyorum, ama o hızla arkasını dönüyor ve benden önce gözyaşlarını siliyor. "Gah, neden bu kadar romantik?" Gülmekle hıçkırmak arasında bir sesle inliyor.

O devam ederken gülmekten kendimi alamıyorum ve onu kendime olabildiğince yaklaşıtıyorum. "Onlar romantikti. Her zaman romantiktiler. Rory Teyze ve amcalarımın ikiye çarpılmış hali gibiydi. Babalarım anneme ulaşma konusunda uzun bir yol kat etti. Gerçek bir Nexus'a sahip olduğu için kendinden geçmemiş değildi ama nasıl şefkatli olunacağını bilmiyordu. Sadece kardeşlerine karşı böyleydi. Ama onlar asla pes etmediler ve birlikte, büyükannem ve büyükbabamın neden olduğu hasarı iyileştirmesine yardımcı oldular. Annemin hayatındaki her şey gibi, duygularını en iyi şekilde düzenlemesi, sakın, toparlanmış ve dengeli kalması gerekiyordu. Bu konuda ustalaştı, böylece kendini, adamlarını ve sonunda beni koruyabildi."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Annemin sevecen, sevgi dolu, şefkatli yanından başka bir yanını hiç bilmedim. Bir taraf

Görünüşe göre babamlarla tanışana kadar kişiliğinde pek bir şey yokmuş. Bazen ona nasıl davranıldığını düşünmek beni kahrediyor.

Kim çocuklarına bunu yapar ki?

Will, "Ne yazık ki pek çok ebeveyn," diye fısıldıyor ve ben de başının üstünü öpüyorum.

"Benim ailem, onlar..." Sert bir nefes üflüyorum, nadiren yüzeye çıkmasına izin verdiğim anılar yüzünden tıkanıyorum. "Görmeni istediğim bir şey var, küçük savaşçı."

Tekrar bana dönmeye çalıştığında, ona izin veriyorum.

Üzerindeki sakın tavrı, hissetmek istediğim duygusal bir durum. Ve belki bundan sonra, onu tekrar bulacağım.

"İzlemeni istediğim anı zihnimin ön tarafında. Muhtemelen ruhlarımız birbirine bağlandığında bunun bir kısmını görmüşsündür, ama benim yaşadığım herhangi bir şeye benziyorsa, tam bir öyküden ziyade zaman içindeki kesitlerdi."

"Evet, hepsini gördüm, hayatının her anını hissettim, ama sadece parçacıklardı," diye kabul ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bunu izle, küçük savaşçı."

Gözlerimi kapatıp bizi götürmesine izin veriyorum.

"Git buradan," diye bağıriyorum.

Attığım her adımda duvarlarım titriyor. Hem beni odama hapseden fiziksel duvarlar hem de zihnimde parçalanmakta olan duvarlar.

"Kapıyı aç oğlum, lütfen," diye sesleniyor babam Sean.

"Hayır. Sizinle gelebileceğimi söylemediğiniz sürece bu odadan çıkmayacağım."

"Bu karar önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl geçeceğine bağlı olarak verilecek."

Onun rahat sesi tepinmemi durduruyor ve ben şaşkınlıkla kapıya bakıyorum. Bana yalan söylediği ya da kızdığı bir gün olduğuna inanmıyorum. Bence Bitki Uzmanı olarak sahip olduğu yetenek onu daha akıllı başında biri yapıyor. Her zaman diyarın güvenliğini sağlamak zorundasın.

Bitkileri canlı tutmak, ölmelerine ya da yok olmalarına asla izin vermemek sabrın değerini anlamanızı sağlıyor.

Herkese aksini kanıtlamaya çalışmama rağmen en iyi günlerimde bile ciddi şekilde eksikliğini hissettiğim bir şey.

Ancak bugün, sigortam normalden bile daha kısa.

Kapımı açarak yeni keşfettiğim öfkeyle babama bakıyorum. Caspian'ı kurtarmak için onlarla gitmeme izin vermemeleri saçmalık. Rory Teyze'nin annemin yanında kalması şartıyla Corentin'e bu kadar kolay teslim olması daha da büyük bir saçmalık.

Ondan çok daha iyi dayak atabilirim.

"Bu öfke, oğlum, bir gün bir ormanı yok edecek. O zaman hayvanlar ve bitkiler nerede yaşayacak?"

Yemin ederim elementim ateş olsaydı burnumdan duman çıkardı.

"Gitmeme izin verecek misin, v e r m e y e c e k misin?" Soruyu sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatarak çıkarıyorum.

"Benimle gel."

Sessizce yürüyoruz - babam normal bir şekilde doğu kanadının koridorunda yürüyor. Her adımda resim çerçeveleri titriyor ve dudaklarından dökülen her kahkahayla ben alay ediyorum.

Kanattan çıkarken, diğer üç babam çimenlerin üzerinde daire şeklinde oturmuş, annemi çevreliyorlar. Hepsi sessiz ve biz yürürken bize hiç dikkat etmiyorlar.

"Benimle otur, Tillme," diyor annem usulca, yanındaki çimenleri okşayarak.

Oflayarak dediğini yapıyorum ve bir deprem şiddetiyle yere düşüyorum. Yer biraz sarsılıyor ve annem düzenli bir nefes veriyor.

"Seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim," diyor sessizce.

Suçluluk duygusu öfkeme doğru ilerlemeye çalışıyor ama yutkunuyorum. Her zaman çok anlayışlı, çok nazik ve tatlıydı, ama şu anda ona kızgınlım ve bunların hiçbirini adil bulmuyorum.

"Neden Corentin gidiyor da ben gidemiyorum anlamıyorum. Aynı miktarda eğitim aldık, hazırlandık. Aynı sayıda küçük çaplı görevlerde bulunduk. O benden daha az ya da daha çok hazırlıklı değil."

"Bunların hiçbirini sana neden gidemeyeceğini söylediğim için söylemedim, Tillman. Kararım tamamen senin olaylara verdiği tepkilere dayanıyordu evlat. Bu yüksek riskli bir görev. Ölüm ya da yaşam anlamına gelebilecek bir görev ve böyle durumlarda soğukkanlılığını kaybedemezsin, yoksa sevdiğin birini kaybedebilirsin."

"O zaman bunu yapabileceğimi sana kanıtlamak için ne yapabilirim? Her şeyi yaparım," diye yalvarıyorum.

"Sadece benimle otur, Tillme. Otur ve beni dinle. Gözlerini kapat ve sözlerime odaklan. Önce bunu deneyebilir miyiz?" O kadar alçak sesle soruyor ki duymak için zorlanıyorum.

İstediğini yapıp gözlerimi kapattığımda karanlık bastırıyor, ama yine de etrafımdaki ve zihnimin içindeki her şeyi hissediyorum. Toprağın sabit vızıltısı, hışırdayan yapraklar, her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da etrafımızı saran babalarımın düşünceleri. Her biri bana güven verici ve rahatlatıcı sözler fısıldıyor, zihnimi sakinleştirmeye çalışıyor, ama gerçekten, bu çok fazla. Kısık sesler, dışarıdan gelen sesler ve kulaklarımda uğuldayan öfke arasında bunalıyorum.

"Nefes al, evlat. Sadece biz varız. Hepimiz burada seninleyiz. Benimle nefes al," diyor babam lan sessizce.

Derin bir nefes alarak, nefes alış ve verişlerimiz senkronize olana ve hızla atan kalbim yavaşlayana kadar nefes alma tekniğini uyguluyorum.

"İç dengeni bulmalısın oğlum. Çok fazla, çok bunaltıcı, üzücü, kızdırıcı, acı hissettiğin anlarda. Bunlar tepkilerinin en anlamlı olduğu anlardır. Başkalarının eylemlerinin veya sözlerinin seni her zaman bu öfke seviyesine kadar rahatsız etmesine izin verirsen, içinde kalan büyüklüğü asla kuşatamazsın."

Gözlerimin arkasında oluşan baskıya karşı koymak giderek zorlaşıyor ama gözyaşlarımdan akmaması için elimden geleni yapıyorum. Her gün onun dediklerini yapmaya çalışıyorum ama bugünkü gibi günlerde çok fazla duygu aynı anda bana çarpıyor. Onları dengelemek çok zor.

Önce Cas'ı bulduklarına inandıklarını duyunca çok sevindim, sonra bir tür laboratuvar olduğunu tahmin ettikleri bir yerde olduğunu duyunca kalbim kırıldı, sonra da gidemeyeceğimi söyledikleri için kızdım.

Bir anda çözemediğim hızlı değişimlerdi bunlar.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diyorum sessizce ve onları göremesem de yerdeki titreşimler bana hepsinin bana yaklaştığını söylüyor.

Wesling, "Derin bir nefes daha al, sonra bu modeli takip et," diyor ve ben de takip ediyorum. "Burnunuzdan alın, ağzınızdan verin. Nefes al, tut ve yavaşça bırak. Zihnin sessizleşene kadar bunu yap."

Burnumdan alıyorum, ağzımdan veriyorum.

Tekrar tekrar, sessizlik olana kadar bana söyleneni yapıyorum.

"Güzel, Tillman. şimdi altındaki zemini hisset. Onun gücünü değil, senin gücünü değil, sadece onun gücünü. Her zaman orada, seni taşıyor, ne olursa olsun," diye mırıldanıyor annem.

Toprağa odaklanıyorum ve göğsümdeki elementin  arpışını zihnimin gerisine itiyorum. Fırsat verilirse ortaya çıkacak ve kaynağına seslenecektir.

Birkaç dakika sonra, serin toprak kanımdaki ateşi yatıştırıyor ve parmaklarımı toprağın içinde şakacı bir şekilde kıpırdanıyor. Toprağın sabit, katı hissine odaklanıyorum, ancak ne kadar güçlü, neredeyse yok edilemez olmasına rağmen çok fazla hayat veriyor.

Besleyici, rahatlatıcı. Yaydığı enerjinin damarlarımda dolaştığını hissediyorum.

"İşte bu, oğlum. Aferin, getirdiği o dengeli huzura odaklanmaya devam et," diye fısıldıyor annem konsantrasyonumu bozmamak için.

Parmaklarımı yerden çekerek avucumu çimlerin üzerine düz bir şekilde koyuyorum ve onu şekillendirmeye ya da kendi isteğime göre bükmeye çalışmak yerine beni tutmasına izin veriyorum. Hayal kırıklığımı, öfkemi, bunaltıcı düşüncelerimi ve sürekli g r  t leri alıp götürmesine izin veriyorum ve onun mutluluk veren dengesinin beni tüketmesine izin veriyorum.

" ok iyi. İradeniz her zaman en büyük varlığınız olacak, ancak onu ne zaman kullanacağınızı bilmelisiniz. Doğru zaman ne zaman, yapılacak doğru şey nedir, yaptım seçimlerden kimler etkilenecek. Bu kararları vermeden önce kendinizi, büyünüzü, yeteneğinizi, elementinizi, her şeyi dengelemelisiniz. Kontrol edemediğiniz veya değiştiremediğiniz şeyleri kabul edin ve değiştirebildiğiniz şeyleri de tamamen kabul edin ve sahiplenin. Kendinden o kadar emin ol ki diğer herkesin de senden emin olmaktan başka çaresi kalmasın. Eğer bunu yaparsan, evlat, o zaman yaptığın her şeyde kendinden emin olabilirsin."

Nefes vererek sonunda gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

"Yapacağım anne. Söz veriyorum. Sana bağırdığım için özür dilerim. Hepinizden özür dilerim. Sadece... o benim en iyi arkadaşım, kardeşim. Onun yanında olmalıyım. Onun bana ihtiyacı var."

"Biliyorum ve senin ve Corentin'in zor durumda olduğunuzu düşünmeden tepkinize göre karar verdiğim için özür dilerim. Bu ikiniz için de kolay olmadı ve karşı karşıya olduğumuz gibi endişeli zamanlarda, ilgili herkesin duygularını unutmak kolaydır. Bize katılmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum. Neler olabileceğine dair korkumun, iyice düşünmeden karar vermeme engel olmasına izin verdim. Hâlâ öğreniyorum, tıpkı senin gibi bebeğim, kimse için yavaşlamayan bir âlemde. Ama seninle çok gurur duyuyorum Tillme ve her zaman da duyacağım."

Yirmi Üç

Söğüt

Bu anıdan uzaklaşmak, kendimi dünyanın en rahatlatıcı kucağından koparmak gibi.

Tilly'nin bir anne ve birincil olarak sabrı ve anlayışı eşsizdir ve şimdi Tillman'ın varlığından önce neler yaşadığını daha fazla bilmek, bir insan olarak nasıl büyümeyi seçtiğinin bir kanıtıdır.

Böylesine harika bir kadını tanıdığım için inanılmaz derecede şanslıyım.

Onu doğrudan tanıyamasam bile.

Sulanmış gözlerimi kırıştıtararak açtığımda, parıldayan zümrütlerle karşılaşıyorum ve gözlerimdeki parıltı kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyor.

Genç Tillman şu an karşımda oturan adama hiç benzemiyor. Çocuklar hiçbir zaman onun dengesiz ya da sabırsız olduğuna dair yorum yapmadılar. Meraklı, her zaman kulak misafiri ve insanları çağırıyor, evet -Ama duyduğum tek şey, benim nazik devimin aşılmaz bir iradeye sahip olduğu ve serçe parmağında çoğu kişinin hayatı boyunca sahip olamayacağı kadar sabır ve anlayış olduğuydu.

"Sen iyi misin?" Sessizce sordum.

"Olacağım, küçük savaşçı. Her şeyi içimden attığımda, aradığım şeyi bir kez daha bulacağım," diyor ve yanaklarımdan süzülen yaşları siliyor.

"O gün... Parçalanmış ve dengesiz olmaktan bahsediyorum. Suçluluk, öfke, üzüntü ve mutlulukla darmadağın olmuştum. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bir yanımda çok mutluydu, Caspian iyi olduğu ve onu geri aldığımız için şükrediyordu. Diğer yanımda ise kederle doluydu. Onlarla birlikte ölmek istedim," diye mırıldanıyor ve gözlerini kapatıyor.

Kederi göğsüme saplanıyor ve neredeyse boğazımdaki yumruyla boğuluyorum. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. Tillman, tüm adamlarım arasında duygularını en iyi kontrol edebilen ve düzenleyebilen kişidir. Ama şu anda, dışarı attığı şey yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Her şeyi tüketiyor, kederli ve daha iyisini bilmeseydim, ikimizin de bu yüzden yok olmak üzere olduğumuza yemin edebilirdim.

Ellerini tutarak, ona olan sevgim ve gururumla aramızdaki bağı güçlendiriyorum. Bir insanın böyle bir travmayı atlatması için gereken güç miktarı azımsanacak gibi değil. Ve lanet olsun, burada yanımda olduğu için çok minnettarım.

"Önümüzdeki günlerde, hatta saatlerce aklımı başımda tutan tek şey bana verdiği o son dersti. Her kelimeye can simidimmiş gibi sarıldım ve bazı durumlarda öyleydi de. Döndüğümüzde..." Duraklıyor, birkaç derin nefes alıyor ve içgüdüsel olarak bedenim göğsünün yükselip alçalmasını taklit etmeye başlıyor. "O görevden sonra buraya döndüğümüzde neler olduğu hakkında kimseyle konuşmadım."

"Ve eğer istemiyorsan şimdi de konuşmak zorunda değilsin," diyorum ona içtenlikle.

"Hayır, bilmeni istiyorum ama dürüst olmak zorundayım Will, sonunu biliyorsun. Mutlu bir son değil."

Sadece hayal edebiliyorum. Aklımdan geçmesine rağmen sormaya cesaret edemedim. Bana tamamen bağlanmış gerçek bir Birincil'in öldüğünde neler olduğunu anlattığında ne hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum.

"Öyle olmadığını biliyorum ama ihtiyacın olan her şeyi benimle konuşmanı istiyorum. Ne kadar üzgün ya da mutlu olduğun umurumda değil. Ben buradayım ve senin yanıdayım."

Toprak elementimi çağırarak, bir sarmaşığı bileğime ve onunkine sarıyorum ve ikimizi birbirimize bağlı tutuyorum.

Birlikteyken daha güçlüyüz.

"Saraya döndüğümüzde Rory Teyze'nin yüzündeki ifadeyi ve verdiği tepkiyi asla unutmayacağım. İlk başta, kucağında Caspian'ı taşıyan Sean'ı gördüğünde mutluluk çığlıklarını duydum, ama annemi sormaya başladığında, bizi gizleyen lan ve Hudson ayrıldılar. Annemi Wesling'in kollarında gördüğünde sanki tüm mutluluğu çekilmişti. Ondan çıkan feryadı asla unutmayacağım. Kabuslarıma girerdi. Roye Amca onu kucağına aldığı anda söylediği her neyse, onu bu durumdan kurtardı ve gözleri benimkilere kaydı.

"Bana baktığında gördüğü şey onu biraz daha parçalamış gibiydi, ama o güçlü durdu. Cas için şifacıları çağırmaları için saray çalışanlarına emirler yağdırmaya başladı. Amcalarıma onu odasına götürmelerini, babalarıma da annemi kendi odalarına götürmelerini söyledi ve çok sakın bir şekilde bana fuayede kalmamı ve beni almak için geri geleceğini söyledi. O anda kendimi kapatmıştım. Sakin ve dengeli değildim. Hiçbir şey değildim. Gelip beni alması ve ailemin odasına götürmesi ne kadar sürdü bilmiyorum bile. Kapıyı açıp gerçekler yüzüme tokat gibi çarpana kadar kafam çok karıştı.

"İçeri girdiğimde annemi en sevdiği elbisesi içinde, babamın kollarına sarılmış bir şekilde gördüm.

En sevdikleri kıyafetleri, belki de birkaç saat içinde hepsine veda edeceğimi fark ettim. Rory Teyze bana vedalaşmamı söyledi ama ben yapamadım. Reddettim. Ona hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. Beni zorlamadı ama tekrar düşünmemi istedi. Düşünmedim. Annemin daha önce söylediği sözleri dikkate aldım ve kararlı davrandım. Sonuna kadar onlarla kalacağımı kabul ettim."

Güçlü kalmak ve gözyaşlarımı tutabilmek için çok çabalıyorum ama başaramıyorum. Bana olanları ilk anlattığında yürek parçalayıcıydı ama şimdi olana kadar onlarla kaldığını duymak kalbimi ikiye böldü.

O çok güçlüydü. Hepsi de ergen çocuklar için fazla güçlü olmalıydı.

"Hayatımın en uzun ama en hızlı on bir saatiydi. Artık konuşamayacakları ana kadar babalarımı benimle konuşturdum. Benimle paylaşabilecekleri her hikayeyi, her tavsiyeyi duymak istedim. Toparlayabildikleri son kelimeler dudaklarından döküldüğünde, zihinlerini okumaya başvurdum. O son anlarda düşündükleri her şeyi bilmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Her düşünce ben ve o hakkındaydı. Onunla tekrar birlikte olmak için nasıl sabırsızlandıklarını ama beni geride bırakmaktan nasıl nefret ettiklerini.

"Onlar öldükten sonra Rory Teyze'yi aramaya çıktım, ama onu ve tüm amcalarımı odasının dışında yerde bir paletin üzerinde buldum. Tek kelime bile etmedim. Sadece battaniyenin üzerinde onunla birlikte süründüm. Bütün gece bir aşağı bir yukarı gidip geldi, Cas'ı, Corentin'i ve beni kontrol etti. Bir noktada Roye Amca beni odama taşıdı ve sonraki dört günü orada kilitli bir şekilde kendi kendime ağlayarak geçirdim. Caspian'ı ya da Corentin'i görmeyi reddettim, bu yüzden sonunda dört duvarımdan bıkıp onunla Corentin'e bakmaya gitmeden önce ikisinin de ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sonraki günlerde Rory Teyze tüm Anma Törenlerini planlamasına yardım etmeme izin verdi. En son annem toprağa verildiğinde yine kendimi kaybettim ama bu izin verdiğim son zamandı. O andan itibaren onun dersine sıkı sıkıya sarıldım. Kendime dedim ki, tamam, bir hafta boyunca yas tuttun, değiştirebileceğin ya da kontrol edebileceğin hiçbir şey yok

Artık bunu kabullenmeli ve akışına bırakmalısınız. Başta o kadar kolay olmadı ama bir süre için iyi gitti, ta ki şimdiye kadar."

Bundan sonra uzun ve derin bir nefes alıyor ve ben de bitirmemiş olma ihtimaline karşı sessiz kalıyorum. İçini dökmesini, bu konuda konuşmasını ve hissediyor olabileceği her türlü yükten kurtulmasını istiyorum. Keder ve sevilen birinin kaybının yası asla geçmeyecek bir şeydir ve kolaylaşması muazzam bir zaman alır, bu yüzden onu rahatsız eden her neyse, bunu atlatmasına yardımcı olmak istiyorum.

"Her şeyi tekrar gündeme getiren ne değişti?" Uzun bir sessizlikten sonra nazıkçe soruyorum.

Dudaklarında küçük bir sırıtışla gözlerime baktığında nefesim kesiliyor.

"Ben mi? Bunu ben mi yaptım?" Dehşete düşmüş bir halde soruyorum.

"Doğrudan sen değil, küçük savaşçı, ama etrafımızda olup biten her şey. Saraya geri dönmek, güney kanadı, saray E.F. üyeleri, Tillme diye çağrılmak. Bunların hepsi on yıldan daha uzun bir süredir kaçındığım şeylerdi, ancak etrafımızdaki durum beni tekrar ortasına koydu ve uzun zamandır hissetmediğim şeyleri harekete geçirdi. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde bu senin hatan değil. Sadece bunun ihtiyacım olan ama sen olmasaydın asla elde edemeyeceğim bir itici güç olduğuna inanıyorum. Kederime, yaşadıklarına karşı dürüst olmam gerekiyordu ve bunu senden başka kimseyle yapamazdım.

"Bu noktaya gelene kadar çok şey oldu. Draken ve Keeper'ın birleşmesi. Sen ve Lyker. Annen hakkında konuşmanı duymak, bildiğin ufak tefek şeyler bile olsa, insanların ya da kendimin ailem hakkında konuşmasına bile izin vermediğimi fark etmemi sağladı. Sanki bilinçsizce, onların hikayelerinin anlatılmasına izin verseydim, kederimle daha iyi başa çıkmak zorunda kalacağımı biliyordum. Ve ruhum henüz buna hazır değildi. Bunu atlatmak için gereken dengeye sahip değildi. Artık var. Sana sahibim."

Bedenim onunkine çarpıyor ve kollarım boynuna dolanarak onu kendime yakın tutuyorum. Onun Birincil'i olduğumu bilmeden önce bile o benim gücümdü. O zamanlar kendi sessiz yöntemiyle beni ayakta tutuyor ve cesaretlendiriyordu. Şimdi bunu onun için yapacağım, yüksek sesle ve gururla. Onun gücü, dağı, omzu, bana ihtiyacı olan her şey olacağım.

Bana her zaman yaptığı gibi onu destekleyeceğim.

"Bana sahipsin ve her zaman da olacaksın. Sonsuza dek senin bel kemiğin, gücün, dengen olacağım. Hepsi olacağım çünkü sen benim için busun. Bir daha asla sessizlik içinde ya da yalnız acı çekmeyeceksin." Yemin ederim.

İçinden çıkan hava ağırlıksız olabilir, ama vücudunun benimkine yığılma şekli sanki üzerinden binlerce kilo kaldırılmış gibi. Tüm vücudu benimkine karşı titriyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum, serbest bırakması gereken her ne varsa içime girmesine izin veriyorum, böylece onun için dışarı atabilirim.

Kollarından biri belime dolanıyor ve omurgamın üzerinde yavaş daireler çizirken, diğeri yanında aşağı sarkıyor. Onu bir destek olarak oraya koyduğunu düşünmüştüm ama sonra elinin yosun kaplı zeminde sırtımda yaptığı hareketin aynısını yaptığını hafifçe hissettim.

Yeryüzüne uzanan bağı arıyor. Az önce onun anısında izlediğimiz gibi.

Yavaşça kollarımı boynundan çekiyorum ve önünde çapraz oturana kadar kucağından sürünerek çıkıyorum. Avuçlarımı onunkilerin yanında yere koyana kadar merakla bana bakıyor.

"Ne yapmalıyım?" diye soruyorum.

Bana nadir görülen, tam teşekküllü bir gülümseme bahşediyor, gözleri hazırlıkla parlıyor ve benden önce olduğu gibi kararlı bir lidere dönüşüyor. E.F. üyelerinin göreceği sert bakışı saymazsak.

"Gözlerini kapat, küçük savaşçı."

Göz kapaklarım onun emriyle kapanıyor ve eli göğsüme bastırdığında nefesim içgüdüsel olarak hızlanmaya çalışıyor.

"Benimle birlikte nefes al, beni takip et. Burnundan al, ağzından ver."

Bedenim yine ona kolayca itaat ediyor. Avucunun içinden kalp atışlarını hissediyorum, güçlü ve sabit ve bu sağlam gümbürtüye odaklanarak nefesim de onun temposunu takip ediyor.

Uzun nefes.

Uzun

nefesler.

Tekrar tekrar, sessizlik içinde nefes alış verişlerimizi düzenliyoruz ve onun zihnimdeki varlığı sessiz bir yoldaş gibi bana eşlik ediyor.

Bana bir sonraki talimatlarımı vermeden önce rahat.

"Elinin altındaki toprağı hisset. Parmaklarını yosunların arasında gezdir. Toprağın sana iyi zamanlar getirdiği zamanları hatırlamanı istiyorum."

Serin yosun parmaklarımın arasında gıdıklanıyor ve yumuşaklığın beni huzurlu bir hale sokmasına izin veriyorum.

Narin dokunun bir kısmını birbirine doladığımda, tellerin kalınlaşma hissi bana boyut büyüsünü yarattıktan sonra Gaster'ın kulübesinin önünde bir denizyıldızı gibi serildiğim zamanı hatırlatıyor. Bitkin düşmüş olabilirdim ama o çimenleri parmaklarımın etrafında döndürmek beni ayakta tuttu ve onun benim için tasarladığı şeyi başardığım için mutlu oldum. Toprağın altındaki güç sırtıma vuruyor, adamlarım işi bitirmek için oraya varmadan önce beni yeniliyordu.

Aynı güç, Tillman bana koşmamı ve beni yakalayacaklarını söylediğinde adamlardan kaçarken koşu yolunda koşarken ayaklarımın altında gümbürdedi. Daha önce orada görmediğim güzel bir çiçek bile dikkatimi dağıtmıştı.

Aklıma gittikçe daha anlamlı zamanlar geliyor ve elementi kullandığım ve bana huzur getirdiği ya da sadece orada olduğu ve beni toprakladığı her zamanı hatırladıkça yüzümde kalıcı bir gülümseme oluşuyor. Çimenlere uzanıp gücünün beni ayakta tutmasına izin verdiğim birçok zaman gibi.

"Güzel, Will. Şimdi elementini çağır. Aklına ne gelirse seni yumuşak bir şekilde çevrelemesine izin ver."

Toprak elementim içimden akıyor, yumuşak ama çok güçlü.

Ellerimden süzüldüğünde, sarmaşık nazik bir kucaklamayla etrafımı sarıyor ve yaprakların arasından küçük çiçekler yayılıyor.

"Şimdi zihin aktarım yeteneğini ortaya çıkar."

İkinci bir düşünce, yorum ya da soru olmadan, hediye kendime çağırıyorum ve Tillman'ın zihni adeta kendini çıplak bırakıyor. Gururlu övgüler, tatlı fısıltılar, nazik dürtmeler ve koçluk. Hepsini duyuyorum.

"Çok iyi, küçük savaşçı. Şimdi bunu her element ve yetenekle yapacağız. Havanla başla."

Ve her element ve armağanla tam da bunu yapıyorum, her birinin bana getirdiği huzur ve mutluluğun kanımda akmasına izin veriyorum.

Havam eğlenceli bir esintiyle etrafımızda dans ederken, ben de sabahın erken saatlerinde ağaçların tepesine vuran güneş gibi parlıyorum.

Tipik olarak ele avuca sığmaz bir element olan suyum, gölgelerimden oluşan bir buluttan usulca üzerimize yağıyor.

Ateşim, kısmi vardiyamda pullar derinin yerini almadan hemen önce üşümüş bedenimi kurutuyor ve ısıtıyor. Ejderham usulca mırıldıyor ve menekşe rengi gözlerim, göz kapaklarımın ardındaki karanlığın gizlediği odadaki ışığı yakalıyor.

Eklenen parlaklığın Tillman'ın etrafına yayılan aurası olduğunu anlamak için görmeme gerek yok. Neredeyse yüzümü okşadığını hissediyorum.

Büyümün metaforik çizgisini dışarı atarak, sarayda dağılmış olan adamlarımın her birinin etrafına sarıyorum, ya da dağılmış olacaklarını varsaydım, ama hayır. Nerede olduklarını bilmek için onları fiziksel olarak takip etmeme gerek yok. *Salonumda tembellik yapıyorum.*

Tüm bu deneyim arındırıcı bir his veriyor.

Her bir unsur ve hediye beni çevrelemek için dışarı çıkıp sonra tekrar içeri girdiğinde, endişe ve stres katmanı yok oldu. Öyle ki, sanki bedenim serbest kalanı başka nereye atacağını bilemiyormuş gibi gözlerimden mutluluk gözyaşları dökülüyor.

"Bir tane daha, Will."

Bana öğrettiği şekilde nefes alarak, yeteneklerimin en kararsız olanını ortaya çıkarıyorum.

Zihnimdeki görüntüler aynı hızla gelip gidiyor. Gelecekteki çok uzak anların ya da çoktan geçmiş zamanların değil, şu andan dakikalar sonrasının. Emin olmasaydım ve hediyenin tınısını hissedebilseydim, sahneyi kendi kendime yarattığımı varsayardım.

İçimdeki her şey nazikçe yerleşirken bedenim bu anda ağırlıksız hissediyor ve ne kadar zamandır bilmiyorum ilk kez zihnim başıboş düşünceleri, yapılacaklar listelerini, keşkeleri ya da onu uzun süredir aşırı hızda tutan diğer her şeyi susturuyor. Şimdilik sadece huzurlu... dengeli.

"Gözlerini aç, küçük savaşçı."

Sırılsıklam olmuş göz kapaklarım suyu kırıştırarak uzaklaştırıyor ve bakışlarım önümdeki muhteşem manzarayla çarpışıyor. Ejderhamın görüşünün parlayan ışığı görebilmesine şaşmamalı. Tillman sanki ışığı bükebilen biriymiş gibi parlıyor.

"Çok teşekkür ederim."

"Yapamayacağım ya da sana yardım edemeyeceğim hiçbir şey yok. Her şeyi kendi başına yapabileceğini bilsem de dağları istediğin şekle sokarım. Senin yapamayacağın hiçbir şey yok, Willow."

Bacaklarımı açarak kucağına sürünüyorum. Kollarım tekrar boynuna dolanıyor, bacaklarım onunkilere dolanıyor ve parmaklarımı omurgasında hafifçe gezdirerek onun bana yaptığı hissi taklit ediyorum.

Göğsünün sürekli yükselip alçalması, vücudunun benimkine bastırılmış hissinden beni alıkoyuyor ve her nefes verişimde, dokunuşunun kaybının yasını tutuyorum. Ona yaklaşılabildiğim kadar yaklaşıyorum ve yüzümü boynunun ve omzunun kıvrımlarına sokuyorum.

Nabzındaki ani sıçrama yanağımda seğiriyor ve artık düzensiz olan ritmini sakinleştirmem için beni çağırıyor. Boğazından çıkan yumuşak mırıltı dudaklarımın oyalanmasına ve gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Bu hoşuna gidiyor.

Altın sarısı tenine yavaşça öpücükler konduruyorum ve belimi kavrayışı esnerken ürperiyorum. Dudaklarımı ona ne kadar çok değdirirsem, altımda o kadar sertleştiğini hissediyorum ve elimde olmadan kendimi ona doğru çekiyorum.

Tam kalçalarımı tekrar oynatacakken, gözlerimi kırıştırabileceğimden daha hızlı bir şekilde, pozisyonlarımızı değiştirdi ve devasa vücudu benimkini kapladı.

"Bir ödül mü arıyorsun, küçük savaşçı?" diye soruyor açgözlülükle.

Beni şefkatle öptüğünde, sonra çeneme, sonra boynuma geçtiğinde beni terk eden iniltiyi bastırmaya bile çalışmıyorum. Dili dudaklarının değdiği her yeri hafifçe yalarken, her yeni dokunuş tenimi ısıtıyor ve içime arzu dolu sarsıntılar gönderiyor.

Sanki benim onun nabzında çizdiğim yolun aynısını o da çizmek zorunda.

"Ya seni ödüllendirmeye çalışıyor olsaydım?" "Bir ödülü hak ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet." Boynumu emerken ona doğru eğilerek inliyorum.

"Beni nasıl ödüllendirmeyi planlıyordun?" diye soruyor ve gülümsemesi yüzünden dişlerinin tenimi sıyırdığını hissediyorum.

Hay sikeyim. Bunu yüksek sesle söylemek istiyorum, gerçekten istiyorum, ama lanet olsun, edepsiz konuşmalar beni hâlâ boğuyor. Draken bana ne yapacağımı söylediğinde çok daha kolay oluyor.

söyle.

"Sikimi ağzında mı istedin küçük savaşı, öyle mi oldu?"

"Evet."

"Bunu bana söyle," diye emrediyor.

Dudağımı ısırarak, zihinsel olarak fısıldıyorum, *"Sikini ağızda istedim."*

İniltisi tüm bedenimi titretiyor ve kalçalarını oynatarak aletini bana sürüyor.

"O daracık boğazını sikmeyi ve beni boğmanı izlemeyi ne kadar çok istesem de, dilimle amını tatmayalı çok uzun zaman oldu. O yüzden bunu ödül olarak kabul ediyorum."

Lütfen.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve ellerini göğsümün vadisinde, karnımda ve bacaklarımda gezdirirken kıyafetlerim parçacıklardan başka bir şeye dönüşmüyor.

Çıplak bedenime ve çıplak amıma bakan gözleri ısındıkça bedenim alev alev yanıyor. Elemanının okşaması geri geliyor ve uygun gördüğü şekilde bağlanmaya hazırım, ama bunun yerine altımda iki küçük yastık oluşuyor ve kalçalarımı havada daha yükseğe kaldırıyor.

Bu pozisyonda aletinin benimle ne kadar mükemmel bir şekilde hizalandığını görünce bakışlarımın yanma sırası geldi.

Parmaklarını ayak bileklerimde usulca gezdirerek, "Aç onları," diye emrediyor.

Ve lanet olsun ki bedenim itaat ediyor.

Bacaklarım birbirinden ayrılıyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi aşağıya dalarak bacaklarımın başının etrafını sarmasına neden oluyor. İpler uyluklarımın etrafından dolanarak onları onun için tekrar ayırıyor ve bu bok beni neredeyse yastıklarımın çekip çıkarıyor.

Elim onun kestane rengi buklelerine doğru uçarken diğer elim beni sabit tutmak için altımdaki yosunu kavlıyor ama kendimi dengeye getirdiğimde gördüğüm manzara beni bir uçurumdan serbest düşüşe geçirebilir.

Zevkten gözlerimi bile kapatamıyorum çünkü onun beni yiyip bitirmesini izlerken kendimi çok kaptırıyorum. Her şeyi görebiliyorum. Dilinin her vuruşunu, yüzündeki arzuyu, sertleşmiş sikini.

Hepsi benim seyir zevkim için orada.

İkimizin de hissettiği tüm o sakin, merkezlenmiş denge, dili dönüp klitorisimin üzerinde çalışırken ve içime dalarken pencereden dışarı uçup gidiyor. Bu çıldırtıcı karışımı sürdürmeye devam ederse, sonunda kenardaki serbest bırakmaya ulaşmadan önce defalarca zirveye ulaşacağım, o kadar sabırla beklemiyorum.

"Tillman, lütfen. Sana içimde ihtiyacım var."

Ağızından çıkan derin inilti, amımın hiçbir şeyi beceremeyecek şekilde kenetlenmesine neden oluyor, ama içimden çıkan gırtlaktan inilti, yalvarışıma cevap vermesini sağlıyor.

Bir zevk ustası gibi iki parmağını içime sokarken, klitorisimin etrafındaki dolambaçlı dairelerini hiç durdurmuyor. Ama diğer elinin sikine doğru inişini ve parmaklarıyla senkronize bir şekilde onu okşamasını izlediğimde, aklımdan geçen iki şeye engel olamıyorum.

Birincisi, bu işte çok başarılı. Eğer boşalmaya daha sabırlı olsaydım, bütün gün bana ziyafet çekmesini isterdim.

İki, onun zevki kadar siki de benim.

Sahiplenici mi? Evet. Şu anda, umurumda mı? Hayır.

"Senin zevkin bana ait."

İçimden inilti, mırıltı ve hırıltı arasında bir şey çıkıyor ve yüzüne yayılan açgözlü gülümseme beni hem onun etrafında kenetliyor hem de beklentiden titretiyor.

"Bu doğru mu, küçük savaşçı?"

Gözleri benimkileri hiç bırakmıyor ve beni yavaşça yalamasını izlerken meme uçlarım o kadar acı veriyor ki, ne sorduğunu neredeyse unutuyorum.

"Evet," diye haykırıyorum, hem sorusuna cevap veriyorum hem de dilinin pedini bana daha sert bastırıldığı için.

Hiç vakit kaybetmeden başparmağı dilinin yerini alıyor ve başını kaldırdığını gördüğümde daha hızlı bir şekilde sikini içime sokuyor ve ciğerlerimdeki tüm hava emiliyor.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, beni pervasızca sikerken beni aşağıda tutuyor ve ben de yumruğumdaki yosunu bırakıyorum. Tırnaklarım kollarına batıyor, o bana tam olarak istediğimi verirken ve içimin her santimini sahiplenirken canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Karnımın altından başlayan ve kanımın her damlasına yayılan o güzel yanma neredeyse dayanılmaz bir şekilde ısınıyor. Tek yapabildiğim, patlamak üzere olduğumu ona bildirmek için adını tekrar tekrar haykırmak.

"Boşaldıktan sonra zevk almama izin verecek misin, küçük savaşçı?"

"Siktir. Evet." Nefes nefese kaldım.

"O zaman sikimi boğ ki bu daracık amcığ dölleriyle doldurabileyim."

Evet, patladım.

Orgazmım içimden geçerken gördüğüm yıldızlar bile değil, sadece kör edici beyaz bir ışık ve yemin ederim ki gitmem gereken yol bu olsaydı, kışımı mutlu bir şekilde öteye oturturdum.

"Aferin kızıma." Dişlerini sıkarak tıslıyor.

Zaten olduğundan daha derine inmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum ama kolaylıkla kalçalarımı biraz daha kaldırıyor ve kendini daha da içime gömüyor.

Neredeyse sonuna kadar çekerken kolları titriyor, sonra son bir kez daha içime giriyor.

O çözülürken etrafımızdaki her şey sallanıyor.

Bir an için nefesini tutarken başı eğiliyor ve beni yastıklarımın altına kaldırıp az önce olduğum yere kendini bırakmadan önce güçlü parmakları kalçalarımın altına esniyor. Benden hiçbir şikayet gelmeden, mutlu bir şekilde göğsüne yayılmış bir şekilde yatıyorum ve her seğirdiğinde aletini kavırıyorum.

"Kendini dengede tutmanın bir yolu da bu prenses." Corentin'in alaycı sesi kapı aralığından içeri dalıyor ve dudaklarında bir sırıtişla çerçeveye yaslandığını görmek için başımı çeviriyorum.

"Casusluk yapmayı genellikle kardeşiniz sever, majesteleri."

Caspian, Corentin'le birlikte kapı aralığında belirirken, "Ben buradayım Birincil, merak etme," diyor.

Tillman gönülsüzce, "Siktir et, biraz mahremiyet," diye bağıyor.

"Bunun ne anlamı var ki? Bu odadaki her şeyi defalarca gördük," diyor Draken, diğer ikisinin arasından geçerek.

Bana hızlı bir öpücük verdikten sonra, sanki burası onun odasıymış ve her şey tamamen normalmiş gibi Tillman'ın hamağına uzanıyor. Kabul edelim ki

beni hiç rahatsız etmiyor, ama eminim ki yanımdaki kişiyle uğraşmak için bilerek böyle baskın yapıyorlar.

"Mesele şu ki-"

"Mesele şu ki, küçük Primary hepimize bir şehvet patlaması gönderdiğinden beri odanın dışındaydık. İçeri dalıp bize katılmanız yerine ikinize tanıdığımız mahremiyet buydu," diyor Caspian sinsice.

Hay aksi.

Kendimi bu kadar dengeli hissettikten sonra kesinlikle bağlarımızı engellemedim, hatta buna teşebbüs bile etmedim. Bedenim, zihnim, her şey bir şeyleri değiştirmeye çalışmayacak kadar huzurluydu.

Tillman'ın elemanı üzerimizi giysilerle örterken ve bizi yere oturturken Cas'a bir gülümseme gönderiyorum. Dediğim gibi, buraya dalıp gitmeleri beni hiç rahatsız etmiyor ama her biriyle baş başa geçirdiğim zamana saygı duymalarını takdir ediyorum.

Draken ona bir arkadaş mesajı gönderdiğimde duşa girdiğinde bile, Cas'la bir an yaşadığımızı ve kazara elimi uzattığımı biliyordu. Arada sırada benimle baş başa kalmak her ikisi için de önemli, bu yüzden birbirlerine saygı duyuyorlar ve karşılığında benden bir şey beklemeden bunu gerçekleştiriyorlar.

"Başka bir not olarak, daha sakın hissediyorsun, küçük gezgin. Az önce yaptığın muhteşem seks bir yana, kendini daha iyi hissediyor musun?"

Homurdanarak ona ve gözlerindeki küçük pırıltıya gülümsüyorum. "Evet, daha iyiyim. Tillman bana tam olarak ne yapmam gerektiğini öğretti ve o birkaç dakika içinde kendimi çok rahatlamış hissettim. Gözlerim bile cevap verdi ve bana biraz görüş sağladı."

"Aynen öyle. Peki bu her gün yapman gereken bir şey mi?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

"Evet, daha doğal hissetmeye başlayana ve kendiliğinden gelene kadar her gün kendini dengelemesi gerekiyor. Ayrıca, Amplifikatör odasına girmeden önce her zaman," diye cevap veriyor Tillman, her ne kadar aynı fikirde olsam da.

Draken'in önerdiği şeye ben de varım.

Yirmi Dört

Hazar

"Bir daha kendini kesme," diyorum alçak sesle, bir kez daha annesinin lanet olası kitabına uzandığını gördüğümde Primary'mi uyarıyorum.

İki haftadır amcamın odasında ya da güney kanadında saklanıyoruz. Araştırıyor, okuyor, bir hafta içinde portalları kontrol etmek ve kan zulasını avlamak üzere yola çıkmaya hazırlanmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

Bunu yaparak geçirdiğimiz on dört günün on üçünde, Primary avuçlarını kesti ve kanını kitabın kapağına hayal edebileceği her şekilde defalarca sürdü.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Bunu aştım ve bir daha yapmasını izlemeyeceğim.

Kardeşlerim biz buradayken halletmeleri gereken her şeyi hallederken, onun için işe yaramadığı her seferinde hayal kırıklığı, öfke ve kafa karışıklığıyla uğraşan benim.

Kabul ediyorum, onu desteklemek için her zaman burada olacağım ve bununla kendi başıma başa çıkabilecek kapasiteden daha fazlasına sahibim, ancak bunun için kendini dövdüğünü görmekten nefret ediyorum. Bugün bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim.

Bugün iyi bir gün geçirecek.

Oakly'nin ailesine işkence etmenin onu mutlu edeceğini düşünseydim, onu oraya götürürdüm.

"Bu beni mutlu etmez," diyor sertçe, *Perfecta* Anima'sına bakarak - işkence konusunda gerçekten sınırı çizen- sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Denemeye devam etmek zorundayım, Caspian. Portalları kontrol etmeye gidene kadar bir haftamız var, bir, tekil, ve neyi kontrol etmem gerektiğini bilmiyorum. Buradaki başka hiçbir kitap da cevap vermedi, o yüzden burada olmalı."

Sanki bu söylediklerimi değiştirecekmiş gibi ciltli deriyi bana doğru sallıyor.

Etmeyecek.

Eğer böyle devam ederse, onu alıp saklayacağım.

Gözleri bir kez daha kısılmadan önce şok içinde genişliyor ve arsız küçük yaratık ellerini kalçalarına koyarak bana meydan okuyor.

"Senin kaprislerine ve beni baştan çıkarma girişimlerine kanmayacağım, Primary. İkimiz de biliyoruz ki o kitabı senden alırken seni kıstırmaktan büyük zevk alırım."

Yanakları vampirlerin gözlerine rakip olabilecek bir kızılığa bürünüyor ve ben de başparmağımı yalayıp sayfamı çeviriyorum, göğsümde pompalanan şehveti görmezden gelerek.

Yaramaz, dikkat dağınık küçük şey.

"Bana beş aile hakkında öğrendiklerini anlat," diyorum, elimdeki kitabı kapatıyorum, böylece ben ona odaklanabiliyorum, o da annesinin kitabından başka bir şeye odaklanabiliyor.

Oflayarak bana doğru geliyor ve kucağıma oturuyor, gölgelerim bizi birbirimize olabildiğince yaklaştıran kadar arkasına yaslanıyor. Küstah tavırlarının benim alaycı tarafımı ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramadığını artık daha iyi biliyor olmalı. Umurumda değil, bütün gün dönüp durabiliriz.

"Küstah olmaya çalışmıyorum. Sadece hayal kırıklığına uğradım. Aurora'nın bana verdiği kitabı defalarca okudum ve hepsi birbirine uyuyor, ayrıca gerçek bir Birincil olmayı mükemmel bir şekilde açıklıyor. Bunun neden işe yaramadığını anlamıyorum." İç geçiriyor, bana doğru tamamen rahatlıyor. "Belki de içindekileri okumamam gerekiyordur ya da bu benim için bırakılmış başka bir küçük bilgi değildir. Belki de annemin günlüğüdür ve Lyker onu yeni bulmuştur. İçinde gizli bir mesaj ya da bilmem gereken bir şey yok."

Ses tonundaki hayal kırıklığı bu kez tamamen farklı bir nedenden kaynaklanıyor. Sırf annesinden bir parça alabilmek için kitaba girmek istiyor. Hiç tanıyamadığı kadına biraz daha yaklaşmayı umuyordu.

"Ya da beni dinle, kitaba girme zamanın gelmedi. Corentin zamanı geldi dedi diye öyle olmuyor. Her şeyin olması gerektiği zaman olduğunu en iyi senin bilmen gerekir," diyorum usulca saçlarına doğru.

Kimseye boş yere umut vermekten nefret ediyorum. Özellikle de ona.

Yine de sözlerim, üzerinde neredeyse hiç düşünülmeden özgürce akıp gittiği için gerçek gibi geliyor. Yolda ne kadar çirkin, çabalayıcı, zor ve felaketli olursa olsun, etrafımızdaki her şey tam da olması gerektiği gibi gerçekleşiyor.

Yumuşakça mırıldanıyor, içime daha da sokuluyor. "Umarım haklısındır."

"Haklı olduğumu biliyorum. Şimdi, beş aile. Gidin."

"Peki. Bariz hainler, Pyrathia'nın Everglow'ları. Konsey Başkanı Kellie Everglow. Yemin ederim beş Nexus'un tüm erkeklerinin isimlerini hatırlıyorum ama şu anda hepsini söylemek umurumda değil, yine de Gima'nın babası Gean Everglow'a özel bir ilgi duydum."

Ses tonundaki küçümseme karşısında göğsüm kahkahalarla gümbürdüyor. Eminim Gima'nın babası olacağına söz veren adama ilgi duymuştur.

kızı ve bana tecavüz eden kaltak, bizden ve en iyi arkadaşının adamlarından yapılmış Nexus'lar.

"Sırada, Terian'lı Drover ailesi var. Kabadayı bir gruba benziyorlar ve tüm Nexus'un şekil değiştirenlerin bir karışımı olduğunu öğrenince şok oldum. Yani, bunda yanlış bir şey yok, ama ben onları Layton'ın ailesi gibi düşünmüştüm, hepsi farklı sürüngen şekil değiştirenlerdi, tamamen farklı türler değil. Ve Ana karakter Tris'in yırtıcılarla dolu bir Nexus'a sahip bir tavşan ve bir yırtıcı için bir oğul olması daha da şaşırtıcıydı. Yine de bize ihanet edenlerin onlar olduğuna inanmıyorum. Öyle olsalardı, Terravile çilesine dahil olurlardı diye düşünüyorum."

Mantıklı ama henüz kimseyi diskalifiye etmiyor.

"Tavşanın sizi kandırmasına izin vermeyin. Çok iyi eğitilmiş, güçlü bir toprak elementi ve kullanmak istediğinde acımasız bir dili var," diyorum ona.

"Bunu imgelemimden anladım. Kellie ile yumuşak bir şekilde konuştu ama gözlerinde boyun eğme ya da zayıflık belirtisi yoktu."

"Peki ya Merkez?"

"Gale ailesi. Konumları nedeniyle Aurora ve adamlarına en yakın olanlar onlar ve İlkokul Müdürü Vicki de onun ve Tilly'nin yaşlarına yakın, sadece birkaç yaş büyük. Aurora'nın konuşma tarzından bunun gerçek bir arkadaşlık olduğuna inanmıyorum. Sadece kolaylık ve annesi tarafından zorlanmış. Hiç çocukları olmamış ama yine de aşağı yukarı elli yılları var. Ayrıca Corentin'in detaylı notlarına ve Aurora'ya göre Vicki konuşmayı seviyor. O kadar ki, erkekleri konuşmuyor. Onun yanında hiçbir sır güvende değil."

"Sinirime dokunuyor. Onu yıllardır görmedim ama gençken bile onunla bir odada uzun süre kalmaya dayanamazdım." Ötüyorum.

Sinsi bir geveze.

"Corentin de aynı şeyi söyledi ama hemen hemen hepsi için aynı şeyi söyledi, ben de hepsini aynı kefeye koyuyorum. Bariz olanlar dışında."

"Aeradora ailesi mi?" Bildiğini bilmeme rağmen soruyorum. Özellikle imgeleminden bu yana hepsi hakkında çok şey öğrendi, ama bu onun için yararlı bir dikkat dağıtıcı.

"Alewoodlar. Benim için bazı tehlike işaretleri uyandırdılar. Corentin, Birincil Aaren'in kendisiyle rekabet edebilecek bir hava elementine sahip olduğunu iddia ediyor. Artık öyle olmadığını biliyorum ama yine de güçlü bir element. Ayrıca, notlarında daha derin bir gizlilik hissettim. Oğullarını Vito'ya nasıl göndermediklerini, toplantılarda sadece doğrudan hitap edildiğinde konuştuklarını, hiçbir şeye çözüm önermediklerini veya herhangi bir katkıda bulunmadıklarını. Bu bir gizlilik seviyesi mi yoksa kibir mi bilmiyorum ama her iki durumda da beni rahatsız ediyorlardı."

Onları listede üst sıralara taşıyacağım.

"Son olarak, Teals ya da sanırım Tealwaters, çünkü isimlerini kendileri değiştirdiler. Onlar da bana kötü hisler veriyor. Çoğunlukla su elementinin diğerlerinden üstün olduğuna inandıkları için, ama aynı zamanda Aurora'nın notlarında, su elementine sahip olmayan üç adamın kendi elementlerini kullandıklarını hiç görmediğini söylemesini rahatsız edici buldum. Tek rapor onları takip eden casuslarından gelenler. Sadece şu anda değil, hükümdarlığı boyunca. Bu bana delice geliyor. Ve küçük kızlarının iyiliği için, umarım bir su elementi ile ortaya çıkar."

Aynı elemente sahip olmama rağmen, onun dört element arasında en değerli ve en önemlisi olduğu fikrini aklıma yerleştirmek benim için inanılmaz derecede zor.

Elementler birlikte mükemmel bir uyum içinde çalışır. Biri olmadan, varoluşumuzun tüm yolu başarısız olur.

Bunu anlamak insanlar için nasıl bu kadar zor anlayamıyorum.

"Bunlardan herhangi biriyle ilgili sorunuz var mı?" diye sordum.

"Özellikle hiçbiri hakkında değil, ama anlamadığım bir kalıp ya da sanırım benzerlik fark ettim ve bu da beş ailenin hepsinin bir noktada Nexus'tan ayrılmasıydı. Bu tatil gibi bir şey mi?" diye soruyor ve ben de homurdanıyorum.

"Çocuğunuzun hayatının ilk yılını tatil olarak adlandırmak istiyorsanız, o zaman tabii ki Birincil." *Bunu böyle değerlendirebileceğimi sanmıyorum.* "Her Nexus çocuğu olduğunda bir yıllığına konsey görevinden azledilir. Bu süre zarfında getirilmelerini gerektirecek tek neden, diyarın sonunu getirecek bir şey olması. Burada işler iyice sarpa sarmadan önce hepsi çocuklarını doğurdu."

"Yani Gale ailesinin hiç çocuğu yok."

"Hayır, yok. Ailesi aniden öldüğünde Vicki bir yıl izin istedi. Bu yaklaşık kırk küsur yıl önceydi, yani şu anda bildiklerimize göre muhtemelen Üstatlık tarafından öldürölmüşlerdi. Annem elbette onun için üzülmüştü ve sadece birkaç yıldır yönetimdeydi, bu yüzden annesi gibi merhametten yoksun biri olarak görünmek istemedi. Bu yüzden, adamlarından birinin onun yerine aylık toplantılara gelmesi şartıyla izin verdi."

O sırada hiçbirimiz doğmamıştık bile ama anneme göre amcam daha iyi notlar alması ve etrafındaki insanlara daha fazla dikkat etmesi konusunda onu sıkıştırmaya başlamış.

O zamana kadar hangi iki ailenin bize ihanet edeceğini zaten bildiğinden ve böyle bir zaman gelmeden önce annemin gözlerini açmasını sağlamaya çalıştığından hiç şüphem yok. Hatta hükümdarlığının ilk on yılında annesine tamamen zıt görünmek için elinden gelen her şeyi yaptığını itiraf edecekti ama Orien Amca'nın sözlerini ciddiye almıştı.

Yavaş ama emin adımlarla yönetme zihniyetini benimsedi. Güvenebileceğini düşündüğün kişilere karşı bile casusların bir gereklilik olduğunu ve onların hem güçlü hem de zayıf yönlerini bilmenin bir avantaj olacağını fark etti.

"Aurora'nın yaptığı çok hoş ve doğru bir şeydi. Bazen duruma göre bu gibi kuralların esnetilmesi gerekebilir ama konumuz bir yana, hangisinin bize ihanet edebileceği konusunda hâlâ bir fikrim yok. Corentin, yani hepiniz, ailelerin her birini küçümsüyorsunuz ve ben bunun nedenini anlıyorum. Bu çok açık. Drovers dışında. Onların şekil değiştiren doğaları yüzünden kaba bir grup olduklarını düşünüyorum. Ama onları henüz mazur göremeyeceğimizi biliyorum. Bir şey kucağımıza düşmediği sürece, Bahar Balosu'na kadar ikinci ailenin kim olduğunu bileceğimizi sanmıyorum ve hepsiyle konuşabilir, Layton'ın anılarında duyduğumuz sesle hangi adamın sesinin eşleştğini duyabiliriz."

"Bu konuda haklı olduğuna inanıyorum Primary ve dürüst olmam gerekirse, ikinci ailenin kimliğini bilmek şu anda önem vermem gerekenler listemde çok alt sıralarda yer alıyor. Hâlâ bilmemiz gereken bir şey mi? Kesinlikle. Ama annem ve babam bunun farkındalar.

önlemler alıyorlar. Saraya girmelerine izin verirken dikkatli davranıyorlar, her yerde peşlerinde casusları var ve konuşurken sözlerine dikkat ediyorlar. Bir sonraki toplantı yaklaşırken, annem sanki tüm diyar mükemmel bir uyum içindeymiş gibi davranmaya niyetli. Bana kalırsa, onlar hakkında yaptığımız her şeyi bildiğin sürece, şimdilik onlar hakkında endişelenmene gerek yok," diyorum ona.

Yapılacaklar listesi her geçen hafta artıyor ve beş aile, ikinci aileyi çözene kadar ortadan kalkmayacak bir baş belası ve o zaman bile, bu noktada Summum-Master için tahmin ettiğimiz kadar büyük bir varlık olduklarına inanmıyorum.

En büyük silahı onun kanı, diyarları hareket ettirme yeteneği ve Keeper'a göre işaretlenmiş yüzlerce asker. Buna işaretlenmemiş ama yine de Ustalık'a katılacak kadar aptal olanlar dahil değil.

Tek derdi sosyal hiyerarşi ve krallığa ihanet olan bir aile için endişelenmesi değerli vaktini boşa harcamaktan başka bir şey değil.

Güçlü bir nefes üflüyor ve dudaklarının çırpınına sıırıyorum. Hayal kırıklığı hâlâ tenimde geziniyor ve kendini içinde hissettiği bu çıkmazdan kurtulana kadar da geçeceğine inanmıyorum.

"Bugün Amplifikatör odasını denemek ister misin? İki gündür oraya gitmedin," diye soruyorum yarı nazikçe.

Son iki haftadır, onu iyileştirmek için bir araç olması gereken oda isyan etmiş gibi görünüyor. Tillman'ın ona öğrettiği ve her gün uyguladığı yol gösterici dengeyle bile, oda ona tek bir vizyon gösteriyor, sadece tek bir vizyon.

Summum-Master her şeyi yok ediyor.

Bunu bize defalarca yayınladı, gözden kaçırdığı bir şeyi görmemiz umuduyla, eğer işaret ederse başka bir vizyona yol açacaktı, ama biz tam olarak onun yaptığını görüyoruz.

İki gün önce, onun alemler arasında hareket etmesini engellemedikçe vizyonun değişmeyeceğini belirterek odadan ayrıldığını ilan etti. Biz müdahale etmedikçe sonuç belli ve şimdilik orada daha fazla vakit kaybetmiyor. Eğer gerçekten görmesi gereken bir şey varsa, bu ona gelecektir.

"Hayır, istemem. Benim istediğim üretken bir şeyler yapmak. Hiçbir sonuç almadan dönüp durmak değil."

"Belki sakinleştirici bir tonik işe yarar çocuğum. Ya da sen ve Oakly bu öğleden sonra yerine şimdi iz sürme üzerinde çalışabilirsiniz. Sanırım artık öğrendin," diyor Gaster ona cesaret verici bir şekilde gülümseyerek.

"Kesinlikle evet, sanırım öğrendi. Şimdiden bir profesyonel gibi iz sürüyor. Dün saklanan Vince'in onun karşısında hiç şansı yoktu," diye ekliyor Oakly.

"Bu görüşlerden hiçbiri seni tatmin etmiyorsa, Adored, Tanith beni deli ediyor. Onu akademiye uçurabilir ve Draken'la birlikte orada bırakabilirsin, böylece ben de biraz huzur bulabilirim."

Sanki bu ejderhayı aklından çıkaracakmış gibi başını sallayıp kulaklarını tıkarken Willow da ben de homurdanıyoruz. İtiraf etmeliyim ki, bu alingan küçük altın canavarı çok seviyorum. Şimdi nihayet benimle, Corentin'le ve Tillman'la konuşacak. Sabrımızı ve Adored için değerimizi test etmesi gerektiğini söyledi.

Ona ne düşündüğünün önemli olmadığını çünkü Primary'nin benim olduğunu söyledim. Tek söylediği geçtiğin oldu. O zamandan beri bana küçük bilgi kırıntıları vermeyi seviyor.

"Gerçekten istediğim şey yirmi dört saat boyunca uyumak. Belki o zaman zihnim bize yardımcı olabilecek ya da en azından ne yapmam gerektiğini söyleyebilecek bir şeyler hayal eder."

Konuşmalarının uğultusu, kıs kıs gülüşmeleri ve odadaki diğer tüm sesler kulaklarımda uzak bir mırıltıdan başka bir şeye dönüşmüyor. Söylediği bir şeyle kıvılcımlanan düşünce beynimdeki bilgi yığınları arasında yolunu bulmaya çalışırken, sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

Odak noktamdaki ani daralma, bu odaya girdiğimden beri okuduğum kütüphaneler dolusu kitabı zihnimin gözünden geçirmeme neden oluyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, koltuktan zıplayarak kalkıyorum ve ikinci kattaki kitapların bulunduğu çatı katına çıkan merdivenlere doğru koşuyorum.

"Caspian," diye bağılıyor Primary'im ve tek bir noktaya odaklanarak, az önce onu kış üstü düşürdüğüm için özür dilemem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Hadi, seni sinsi küçük piç, neredesin?

Gözlerim ve parmaklarım kitapları hızla gözden geçiriyor.

Aradığım kitaba sadece şöyle bir göz attım çünkü ihtiyacımız olan şeyle alakasızdı. Ya da ben öyle sanıyordum. Daha çok bir yemek tarifi kitabıydı ve ben kim oluyorum da tonik ya da iksir hazırlıyorum. Bu Gaster'ın uzmanlık alanı ve belli ki amcama da bundan biraz aktarmış çünkü el yazısı kitabın içindeydi. Bazı malzemeleri ve ölçüleri değiştiriyorum.

Özellikle bir toniğin önünden geçtiğimi hatırlıyorum ve bu tam da ihtiyacımız olan şey.

"Bulдум," diye mırıldanıyorum sonunda dekoratif sırtını fark ettiğimde.

Kitabı raftan indirdikten sonra, aklıma gelen bu çılgın fikir için ihtiyacımız olan toniğe ulaşana kadar sayfaları karıştırıyorum.

Rüya Toniği.

Parmağımı yer imi olarak kullanarak küçük merdivenden aşağı iniyorum ve herkesle yüz yüze geliyorum. Sanki aklımı tamamen yitirmişim gibi bana bakıyorlardı.

"*Orien Amca'nın odasına gidin,*" diyorum bağlantımız aracılığıyla.

"*Sorun nedir?*" Corentin soruyor.

"*Ya Caspian harika bir şey buldu ya da kafayı yedi,*" diye ekliyor Willow, gerçekten de alaycı *bir şekilde* düşündüm, ta ki onun çok endişeli gözlerine bakana kadar.

"Seni kucağımdan düşürdüğüm için özür dilerim. Kendimi bir düşünceye kaptırdım," diye fısıldıyorum onu gölgelerime sarıp göğsüme çekerken.

"Yani iyi misin?" diye soruyor usulca.

"İyiyim, Primary, iyiden de öte. Sanırım bir planım var."

Bu endişe yerini sınırsız bir merakla bırakıyor ve ağzının kenarına bir öpücük kondurmadan önce ona sırtıyorum.

İki şeyden biri gerçekleşmek üzere.

Birincisi, ya bunu tamamen kabul edecek ya da bana deli diyecek. İkisini de yapabilir. Göreceğiz bakalım.

"Neler oluyor?" Corentin, Tillman ve Draken merdivenlerden amcamızın odasına dalar dalmaz soruyor.

Gölgelerime sarılmış Willow'a bakarken gözleri endişeyle açılıyor ve saniyeler içinde peşimize düşüyorlar.

"Her şey yolunda. Caspian'ın bir planı var," diyor ve ellerini üzerlerine sürterek onların telaşlı düşüncelerini sakinleştiriyor.

Tüm gözler bana dönüyor ve elimi sallayarak herkese oturmalarını söylüyorum ama ejderha onu benden almaya çalışınca Primary'i geri çekiyorum. Bir hırıltıyla pes ediyor ve vampirin yanına oturuyor, vampir de o küçük uyarı sesi için onunla gurur duyuyormuş gibi ona gülümsüyor.

"Al, bunu odadakilere oku," diye talimat veriyorum ve kitabı açıp tarifi Willow'a uzatıyorum.

Bir an için bana kaşlarını çatıyor, sonra kelimelere bakıyor. Sesini temizleyerek başlıyor: "Rüya Toniği. Bu toniği içen kişi canlı, kontrollü bir rüya durumuna çekilebilir ve burada kendi yarattığı bir gerçeklik yaratabilir. Toniğin neden olduğu rüyalar berrak, hisler yoğun ve ördükleri gerçeklik daha önce gördükleri her şeye tamamen yabancı olabilir. Etkileri saatlerce sürer ve rüya görenin en çok arzuladığı rüyaları keşfetmesine ya da bu rüyaların güzelliğinin tadını çıkarmasına olanak tanır."

Duraklıyor ve güzel yüzünü gölgeleyen bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Okumaya devam et. Amcamın ekini oku."

Parmaklarını sayfanın aşağısında gezdirirken, tarifi geçip notlarını yazdığı yere geldiğinde nefesi titriyor.

"Bu küçük vefasız tonikle yaptığım birçok deneme ve hatadan sonra, onlardan istediklerime kulak veren sonuçları buldum. Öncelikle, tarifte belirtildiği gibi toniği uyku çayıyla karıştırmayın. Bu şekilde aklıma gelen çılgınca şeyler üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını öğrendim, mesela geçen gece neredeyse bir dev tarafından yeniyordum." Homurdanıyor, sonra kıkırdıyor, hepimiz gibi o da boğazını temizleyip devam etmeden önce. "Ayrıca sek içmeyin. On üç saat sonra uyandım, gerçekliğe dönüp dönmediğimden tamamen habersizdim. Papatya ya da nane gibi sakinleştirici bir çayla karıştırmak benim için en iyisi oldu.

"İkincisi, toniği kullanım başına oluşturun, parti başına değil. Bu yüzden ölçüler azaldı. Bu sayede toniği hazırlarken niyetimi tek bir kişi üzerine kurabiliyorum. Üçüncüsü, ben

En iyisinin söz konusu kişiye ait bir nesneyle uyumak olduğunu fark ettim. Bu benim sihrimin onlarınkiyle bağlantı kurmasını sağlıyor." Sayfayı çeviriyor, daha fazla kelime arıyor ama burada bitiyor. Benim için yeterli.

"Cas, hâlâ anlamıyorum."

Tillman, "Hassiktir," diye mırıldanıyor ve ben de aklımı okuduğu için ona ters ters bakıyorum. Benim parlak fikrimi duyurmasına gerek yok.

Dudağı yukarı kalktığında ona dudak büküyorum ve bu anlar, o devasa pisliğin daha çok Primary gibi olmasını ve sınırlara saygı göstermesini dilediğim anlar.

"Rüya Gezgini'yle bağlantı kurmanın yolu bu, küçük Primary," diyorum çabucak.

"Ne?" diye soruyor Tillman dışında tüm oda.

"Rüya toniğini demleyip içeceksin. Sonraki tüm adımlarda sana yol göstereceğim. Hepsini kafamda planladım," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Bundan hiç şüphem yok ama nasıl işe yarayacağını anlamıyorum. Ayrıca, bende ona ait bir nesne yok. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir nesneye ihtiyacımız yok. Kardeşleri elimizde."

Başı şimşek hızıyla bana doğru dönüyor ve odanın geri kalanı sessizliğe gömülürken ağzı açık kalıyor, eminim hala şemaları çözmeye çalışıyordur. Bu toniği almaktan biraz daha karmaşık olduğunu kabul ediyorum ama ona ve aklımdan geçen çılgın plana inancım tam.

"Kahretsin..." diye nefes alıyor. "Pekâlâ. Ne yapacağız?"

"Git zihin okuyucuyu ve uyutucuyu getir. Sonra biraz kestireceksin."

"O zaman gidelim," diyor heyecanla.

"Bekle bir saniye prenses. Cas, hazırladığın planın tamamına ihtiyacım var," diyor Corentin, ayağa kalkıp kollarını kavuşturarak.

"Onlara ulaşır ulaşmaz alacaksın. Zaten herkesin aynı anda duyması en iyisi olacak. Çözülmesi gereken bazı pürüzler var," diyorum ona sinsî bir gülümsemeyle.

"İyi, gidelim o zaman," diye homurdanıyor ve parmaklarını Willow'unkilerle birleştirerek onu merdivenlere doğru sürüklüyor. Draken, Tillman ve ben onun bu haline gülüyoruz.

Şimdi her ayrıntıyı bilmediği için sıçtığı için aceleyle geri çekiliyor, ama yine de alayımızı içimizde tutuyoruz.

"İşte, Caspian, sen gidip onlara bilgi verirken, ben de tonik için gerekli malzemeleri toplayacağım. Sizinle nerede buluşmamı istersiniz?" Gaster kitabı almak için elini uzatarak gönüllü oluyor.

"Üç tonik ve köşk," diyorum.

Herkes dönüp bana bakıyor ama şimdilik daha fazla açıklama yapmıyorum. "Tamam o zaman. Yakında orada olacağım," diyor ve ışınlanıyor.

Tillman, "Oakly, eğer sen de orada olmak istersen, San'la birlikte gidip akademiden diğerlerini alabilir, sonra da bizimle malikanede buluşabilirsiniz," diyor.

Willow başıyla onaylıyor, parmaklarını San'ın parmaklarının arasından geçiriyor ve Willow'a hızlı bir öpücük kondurup odadan çıkıyor.

"Gidip Tanith'i alıp gelmek ister misin?" Draken Keeper'a soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Tanıdığımız herkesin neden orada olması gerektiğinden emin değilim ama neyse. "Seninle orada buluşuruz evlat," diyor Keeper ve Draken'in omzuna vurup hızla odadan çıkıyor. Ejderha, vampir ona böyle seslendiğinde normalde yaptığı gibi sinmiyor ve benim küçük Primary yumuşak bir şekilde gülümser.

"Bu parlak planı sen buldun. Neden herkesin buna tanık olmak istemeyeceğini düşünmedin bilmiyorum," diyor Tillman, Nexus'umuz Willow'un etrafını sararken.

"Siktir git. Hazır mısın, Primary?" "Hazırız."

Beşimiz Trex ve Codi'nin saray yerleşkesindeki bir Nexus evine yerleştirildiği yere ışınlanıyoruz. İşaretinin yan etkilerinin azalmasıyla birlikte, iyileşme kanadından ayrılıp ayrılamayacaklarını sordular ve Tillman, Trex'in zihniyle ilgili herhangi bir sorun belirtisi olduğunda hemen geri dönmesi ve bunu geçiştirmeye çalışmaması koşuluyla buna izin verdi.

Evlerinin önüne adımımızı atar atmaz, ikisini de çoktan dışarıda elementleriyle sevişirken buluyoruz.

"Bu ya çok hoş ya da çok kötü bir sürpriz. Bugün hangisi?" diye alaycı bir şekilde soruyor zihin okuyucu.

"Umarım güzeldir. Caspian Dec'e ulaşmamız için bir yol buldu. Ne yapılması gerektiğini açıklayabilmesi için bizimle gelmeniz gerekiyor."

İkisi de sırtımayı bıraktı ve soru sormadan yanımıza geldi.

"Keşke birine ne zaman bir şey yapmasını söylesem, hemen yapsa o."

"Senden bahsediyor, küçük gezgin."

"Ben bana söyleneni yaparım. Her zaman," diye karşı çıkıyor sahte bir öfkeyle.

"Tamam, Primary."

"Birkaç kez tam olarak bana söyleneni yaptığımı düşünebiliyorum."

"Kimsenin şikayeti olmadan yapmamı söylediler."

Bu küçük iğnelemeye, hepimizin önünde dizlerinin üzerine çökmüş bir görüntüsünü yayınlarak eşlik ediyor. Diğerleri zihinlerimizde bir lanet mırıldanırken homurdanmamı tutarak başımı eğiyorum.

Yaramaz küçük

*Primary. Kahretsin,
bayıldım.*

Boğazını temizleyen Corentin kendini toparlayan ilk kişi oluyor tabii ki ve Codi ile Trex'in yüzlerindeki şaşkınlığa hitap ediyor. "Malikâneye gidiyoruz. Caspian orada her şeyi açıklayacak," diyor ve dışarı çıkabilmemiz için kolunu onlara uzatıyor.

Elementra'nın dokusunda ilerlemek bana kendimi kontrol etmem için yeterli zamanı veriyor ve zihinsel olarak kendime bu deney bittiğinde Birincil'den intikam alacağımı hatırlatıyorum. Ejderhanın yardımını alacağıma inanıyorum. Ona bir grup olarak yapmak istediği her şeyi zihnime fısıldadı ve bazı fikirler gerçekten işkence ve zevk çizgisinde yürüyor.

Göreceğiz bakalım.

Arka bahçeye çıktığımızda ilk gelen biz oluyoruz ama bu sadece Oakly ve Nexus'u içeri girmeden önce veranda sandalyelerini çekmemize yetecek kadar sürüyor.

"Gaster henüz gelmedi mi?" Oakly soruyor.

Willow kulübesine doğru dönüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Hâlâ orada, ihtiyacı olan şeyleri topluyor."

"Bak at sen sadece gelişigüzel izleme
Birisi." o Willow'a kocaman bir gülümseme attı.

"Ne kadar çok yaparsam o kadar kolay olur diye düşündüm. Ve görünüşe göre, bugünkü dersimiz sırasında uyuklayacağım."

Bana dönerek başımı salladım ve bunun büyük ihtimalle doğru olduğunu söyledim. Bunun işe yaraması için ne kadar süre uykuda kalması gerektiğinden tam olarak emin değilim, ama uyuyan kişi bunun için burada.

Çok uzun sürmüyor ve başımızın üzerinde *iniş için gelen* uyarı kükremesi duyuluyor.

Keeper, Tanith'in kanadının yanından aşağı kayıyor ve Tanith ona küçük bir fiske vurarak onu metrelerce havaya uçuruyor. Sadece kıkırdıyor, zarifçe ayaklarının üzerine iniyor ve bize doğru adım atıyor.

"Çok yaramaz bir şey."

Hepimiz yüzümüzü Gaster'a dönüyoruz, o da lanet bir hayalet gibi elinde bir tepsi malzemeye sessizce masanın ucunda beliriveriyor. Tillman ve Willow bir kahkaha patlatmadan önce hepimizin yakaladığı bir bakışı paylaşıyor ve hepimizi şaşkınlıkla onlara bakarken bırakıyor.

"Komik olan ne?" Draken soruyor.

"Hiçbir şey. Cas, götür şunu," diyor Primary gözlerindeki yaşları silerek.

Ben de kendi gözyaşlarımı onlara dikiyorum ama şimdilik boş veriyorum.

Doğruca Codi ve Trex'e Rüya toniğini anlatmaya başlıyorum, ne olursa olsun bu işi başarmak için sarsılmaz bir konsantrasyon ve kararlılıkla dinliyorlar. Hevesleri ya yardımcı olacak ya da engel olacak, ama Codi sözümü kesmeden önce önemli kısımlara bile gelmemiştim.

Bu da bir engel.

"Henüz söylemediğin şeyi anladıysam, sanırım onu uyutmamı istiyorsun. Bu şekilde Dec'e bir şekilde bağlanmış olacak," diyor.

"Evet, ama sadece bu değil," diyorum, çenesini kapaması için ona ters ters bakarak. Sonra üçüne, Codi, Trex ve Willow'a bakıyorum ve bakışlarımı Willow için yumuşatıyorum. "Willow'un sihrini zihinlerinize dolmasını ve hepinizin uyumasını istiyorum. Önce Willow ve Trex'i uyutacaksın, sonra sen de onlara katılacaksın. Rüya görürken ikinizi de zihnine çekmesinin, onunla arasında daha güçlü bir bağ oluşturacağına ve bunu görmezden gelemeyeceğine inanıyorum. Hatta sizi doğrudan rüyasına bile çekebilir, ya da en azından ikinizin de bir tonik almasını umuyorum. Eğer bu işe yaramazsa, varlığınız yine de onunkinde hissedilecek ve Dec'in buna karşılık vereceğini düşünüyorum."

İki adamın gözleri komik bir şekilde büyür, ama Willow ne yapması gerektiğini ve ne yapabileceğine inandığını düşünerek başını sallar.

"Amaç onları kendime çekmemse, aynı gerçekliği örmemiz ve her birimizin Dec'in merkezde olduğu kendi tonuğimizi yapmamız gerekecek. Sanırım herkesi anılarıma çektiğim gibi, bunun da aynı şekilde işlemesi gerekecek. Ama uyuyana kadar emin olamayacağım. Ayrıca, uyuduğumuzda üçümüz arasındaki bağlantıyı nasıl güçlü tutacağız?" diye soruyor.

Dişlerimi sıkıyorum çünkü bunu ben de düşündüm ve bundan nefret ediyorum.

"Dokunmak," diye homurdanıyorum ve onun bu fikri anında reddetmesi göğsümde hissettiğim hoşnutsuzluğu hafifletiyor.

"Üçünüz başlarınız birbirine değecek şekilde üçgen şeklinde uzanabilirsiniz. Mahrem bir şey yok ve muhtemelen kullanacağınız zihin gücü miktarıyla da bu pozisyon size en iyi şekilde hizmet edecektir." Gaster bunu öneriyor ve bu uzlaşma hepimizin içindeki gerginliğe iyi geliyor gibi görünüyor.

Tillman'ın ona öğrettiği şekilde nefes alarak kendini sakinleştiriyor ve içinden bir sakinlik dalgası geçiyor.

"Kendini bana açman gerekecek Willow. Genelde seni uyutmam mümkün olmaz," diyor Codi.

"Uyutacağım. Bekçi, Trex'in yarattığı karmaşayı aklımdan çıkarabilecek miyim?"

"Hayır, her şey yoluna girecek ama girmezse yardım etmek için buradayım," diyor ve Trex'e göz kırpmıyor.

"Madem her şey halloldu," diyor Gaster, onay almak için tüm masaya göz gezdirerek. "Tamam o zaman. Bira yapmaya başlayalım. Çok iyi iş çıkardın, Caspian, oğlum."

Evet. Şimdi umalım da bu bok işe yarasın ve Primary'im biraz huzur bulsun.

Yirmi Beş

Söğüt

Bir şeyler demlemenin verdiği huzurlu hissi seviyorum.

Zihnimin sessizleşmesini ve yalnızca önümdeki göreve, bu durumda da Dec'e odaklanmamı sağlıyor. Onu düşüncelerimin ön saflarına koyabiliyor ve onu bulmak için mümkün olan en iyi niyetimi ortaya koyabiliyorum.

Bana olan nefretini bilmeme rağmen, bunun yanlış yönlendirilmiş olduğunu biliyorum ve umarım yakında bu nefret yok olacak.

Şimdiye kadar hazırladığım hiçbir şeyin aksine, Dream tonik herhangi bir fermentasyon gerektirmiyor. Tek gereken birkaç dakikalık sızıntı ve

Karıştırınca hazır olacak. Ayrıca aşına olduğum hiçbir şeye de benzemiyor.

Gaster'ın papatyayı önerdiği çayımızın içine doğrudan demleniyor, biz de onu tercih ettik. Malzemelerden ikisi doğrudan karışan sıvılar, üçüncüsü ise Nightbloom adı verilen ve ıslatıldıktan sonra çayımızı içmeden önce yememiz gereken bir çiçek. Sıvılardan birine ay suyu deniyor - ki bu aslında geceleri toplanan yağmur. Diğeri ise lavantadan elde edilen nektar.

Gerçekten çok tatlı ve lezzetli kokuyor. Ne olduğunu bilmesem, sırf aroması için sorgusuz sualsiz içerdim.

Birinin zaman tutucusunun sesiyle konsantrasyonum dağılıyor ve Codi ve Trex de aynısını yaparken Gaster'ın önüme koyduğu bardağa küçük karışımımı döküyorum.

Gaster'a kesinlikle gıdıklanıyorum çünkü sanki bir partiymiş gibi bu iş için elinden geleni yaptı. Bunu yapmaya karar verdikten birkaç dakika sonra, içkilerimizi tek tek hazırlayabilmemiz için dışarıda koca bir mutfak hazırladı ve aynı zamanda çimlerin üzerine uzanabilmemiz için rahat bir palet kurdu.

Çocuklar buna çok kızdılar ve yıkmak istediler, ancak Gaster ayak diredi, ne kadar süre uyuyacağımı bilmediğimizi ve saatlerce yerde yatmama izin vermeyeceğini açıkladı. Çocuklar hala ikna olmamıştı, bu yüzden hepimizin gidip benim yatağında yatmamızı önerdi.

Bu onların fikrini hemen değiştirdi.

"Hazır mısın?" Çimlerin arasında yürürken Trex bana sordu.

"Sanırım hazırım. Ya sen?"

Sıkıca gülümsemeden önce titrek bir nefes veriyor. "Evet, hazırım ama fazla umutlanmamaya çalışıyorum."

"Anlıyorum ama bu işe yarayacak. Buna inanmak zorundayız," diyorum ona, adamların benim yerimin önünde beklediği yere vardığımızda.

Bu noktada her biri gergin ve ben de onlara gülümsüyorum, şu anda sahiplenme sorunlarının bir kısmını hafifletmeyi umuyorum. Eğer birine kaşlarını çatmak istiyorlarsa, bu Caspian olmalı. Bu onun fikriydi.

Ben konuşmam. Çıldırırım.

Uyumadan önce ortalığı karıştırayım.

Sonra uyandığımda bana kafayı takmış olurlar.

"İki erkekle kestirmeden önce bir öpücük alacak mıyım?"

Etrafımı sarmak için hep birlikte hareket etseler de Draken önce davranıyor. Hırlayarak beni Caspian'a doğru itti. Corentin, beyefendiciğim,

Draken saldırırken kupayı elimden alıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ağzımın her santimini yutarken beni ensemden sahiplenici bir şekilde tutuyor. Görebilen herkesin tam olarak kime ait olduğumu bilmesini sağlıyor.

Ağzını benimkinden ayırdığında, kobalt mavilerinin altında gizlenen canavara gözlerimin açıldığını biliyorum.

Ejderha adamımın üzerine atlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde yana dönüyorum ve nazik devim beni ayaklarımdan kaldırıp alnını benimkine koyuyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, küçük savaşçı."

"Kazanacağımı mı sanıyorsun?"

Homurdanıyor ve zaten şişmiş dudaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor. *"Kazanacağını biliyorum."*

Beni tekrar ayağa kaldırdığında, gölgeler beni efendilerine doğru çekmeden önce dengemi sağlayacak zamanım bile olmuyor.

"Bir canavarla alay etmemen gerektiğini

biliyorsun." "O canavar ben olduğumda değil."

Boğazındaki uğultu, dudağımı ısırmadan önce aldığım tek uyarı, sonra nefesim kesildiğinde dilini ağzıma sokuyor. Her darbesi karanlık, talepkâr ve tamamen benim için. Beni o kadar tamamen tüketiyor ki etrafta insanlar olduğunu unutuyorum.

Benden uzaklaştığında gözlerindeki umut verici karanlık nefesimin kesilmesine neden oluyor ve yüzündeki şeytani sırıtış uyandığımda bunu hak ettiğimi söylüyor.

Adamlarımın sonuncusuna döndüğümde görmeyi beklediğim şey sert maskesiydi ama beni karşılayan yumuşak yüz hatları içimde kelekler uçuşmasına neden oluyor.

Bir eliyle kupamı tutarken diğer eliyle işaret parmağını çenemin altına bastırıyor ve gözlerim onunkilere kilitlenene kadar yukarı kaldırıyor. Ortalarındaki yanan kehribar, bir kadeh viski gibi karnımı ısıtıyor.

"Prenses."

"Ekselansları."

"Uslu dur. Rüyalar aleminde sorun yok." "Söz vermiyorum."

Bilmiş gülümsemesi bulaşıcı ve yavaşça eğildiğinde gözlerim otomatik olarak kapanıyor.

"Bu küçük yorumun için kışında el izimi taşıyacaksın bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarıma, hayatımda aldığım en yumuşak öpücüklerden birini verdikten sonra.

Yüzümün aldığı kırmızı renge bakarak neredeyse övünürken, ben gözümü kırıştırıyorum.

Boğazımı temizleyerek, sataşmamın muazzam bir şekilde geri tepmesinin ardından kendimi toparlıyorum. Dörde karşı bir olduğumuzu açıkça bilmeme rağmen yine de pantolonum için biraz büyük olma eğilimindeyim.

Corentin bana kolunu uzatıyor, birkaç adım ötedeki yerime götürüyor ve kupamı uzatmadan önce oturmama yardım ediyor. Lanet olsun, bu adam nasıl bu kadar baskın olabiliyor ve sonra da böyle tatlı şeyler yapabiliyor, akıl alır gibi değil.

"Tamam, bir kez daha. İçeceğiz, çiçeği yiyeceğiz ve beş dakika bekleyeceğiz. Willow, sen zihnimizi saracaksın, sonra Codi, sen bizi uyutacaksın," diyor Trex, planın üzerinden bilmem kaçınıcı kez geçerek.

"Doğru. Dokumakta olduğumuz gerçeklik bu arka çimenlik. Hepimiz buna aşinayız," diye ekliyorum ve ikisi de onaylayarak homurdanıyor. "O zaman şerefe çocuklar," diyorum kupamı onlarınkine vurarak.

Artık yeterince soğumuş olduğundan kolayca yudumluyorum ve gerçekten de tadı kokusu kadar tatlı. Bir çiçeği yemek biraz tuhafıma gidiyor ama bunu aklımdan çıkarıyorum ve küçük mavi yaprakları ağzıma atıyorum.

Çocuklar sanki çok ciddi bir şey olmasını bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlar ama bir dakika sonra omuzlarını gevşetiyorlar.

Ta ki üçümüz uzanana kadar.

"Hayır, bu hiç hoşuma gitmedi," diye homurdanıyor Draken.

"Katılıyorum. Ayağa kalk, Primary. Fikrimi değiştirdim."

"Cas, bu senin fikrindi. Hem de harika bir fikir. Kafaları kafama geçiriyor. Her şey yoluna girecek."

Draken tehditkâr bakışlarını Caspian'a çevirerek, *"Kesinlikle, bu senin suçun,"* diyor.

"Evet, aslında derme çatma bir yatakta birlikte yatacaklarını düşünmemiştim."

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve onlar ileri geri tartışırken onları duymazdan geliyorum. Draken'in ejderhası onu bu şekilde zorluyor ve Caspian da bu çılgınlıktan besleniyor. Tillman ya da Corentin'in durumu daha iyi değil ama bu noktada tartışmaya ya da beni durdurmaya kalkışmayacaklar.

Kuzey ışıklarına benzeyen şeyler zihnimde yanıp sönmeye ve vücudum karıncalanmaya başladığında sessizce, "Hazır mısınız?" diye mırıldanıyorum.

Trex ve Codi de aynı şekilde yumuşak bir sesle "Hazırız," diye cevap veriyor.

Sihrimi göndererek onların zihinlerine ve sihirlerine bağlayıp bana bağlı olduklarından emin oluyorum.

"Geri sayım ister misiniz?" Codi soruyor.

"Evet, lütfen."

"Beş...dört..."

"İyi uykular, küçük savaşçı."

"Üç...iki..."

"Seni seviyoruz prenses."

"Bir."

Tüm bedenimin, istesem de uzuvlarımı kaldıramayacağım kadar ağırlaştığı hissi içimi yıkıyor ve çevredeki sesler uzak beyaz gürültülere dönüşüyor. Işık düğmesindeki bir karartıcı gibi, farkındalığım azalmaya başlıyor ve geriye doğru sayabileceğimden daha hızlı bir şekilde karanlığa giriyorum.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açıyorum, en güzel leylak rengi güneş tepemde parlıyor ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, yüzümü gizleyebilmek için örtümü de yanıma çekiyorum. Yastığıma daha da gömülüyorum ve bir esneme kaçtığımda tekrar değerli uykumun peşine düşüyorum. Yapacağım şeyin tam olarak bu olduğuna karar verdiğimde bedenim mutlu bir şekilde mırıldanıyor ama zihnim buna izin vermiyor.

Ama o kadar rahatım ki...

Nefes nefese, dimdik oturuyorum.

Zihnim toparlanıp berraklığa kavuştuğunda içimde bir panik dalgası oluşuyor ve uzun bir süre şaşkınlık içinde nefes alıp veriyorum. Zihnimin yarattığı gerçekliğe çılgınca bakıyorum ve tanıdık mekânı gördüğümde göğsümdeki gerginlik yatışıyor.

Parmaklarım üzerimdeki battaniyeye dolanıyor ve kalbimin hızlı atışını yavaşlatmaya çalışırken ona bakıyorum. Kumaş o kadar gerçekçi geliyor ki, tıpkı bilincimde olduğu gibi ve burnuma götürdüğümde koku duyularımı sarınca irkiliyorum.

Kahretsin, bu çok gerçek.

Yerimde döndüğümde, bizim için yapılmış olan paletin tamamı etrafıma seriliyor. Kupalar bile formlarımızın yattığı yerin yanında duruyor. Eksik olan tek şey yastıkların üzerinde yatan iki adam.

Tüm arka çimenlik ve ağaç sırası normal gerçekliğimde olduğu gibi görünüyor, ancak burada renkler çok farklı.

Her şey morun bir tonu. Bu kontrol edildi.

"Trex...Codi..." Kendimi ayağa kaldırırken bağıriyorum.

İkisinden de cevap gelmiyor, onları yanıma çekmenin o kadar kolay olacağını düşündüğümde değil, ama hüsnükuruntu.

İlk adımımı atarken, hareket etmenin ne kadar doğal olmadığını hissettiğim için neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Sanki en yaylı trambolinde yürüyormuşum gibi ve kendimi sabit tutmak için ayaklarımı sıkıca yere basmak zorundayım. Bu beden dışı bir deneyim ve hareket daha normal hissedene kadar kollarımı sallıyorum.

Tamam, hayalimdeki ayakkabılar olmadan deneyelim.

Giydiğim sandaletlerin bağını çözmek için eğildiğim anda, onlar havada kayboluyor ve beni çimlerin üzerinde yalınayak bırakıyor.

Siktir, tamam o zaman. Rüya dünyasında ne düşündüğüme dikkat et.

Oh, Elementra, eğer düşündüğüm anda bir şeyler oluyorsa, bu müdahaleci ya da fevri düşünceler için uygun bir zaman değil.

Gözlerimi kapatarak ayak parmaklarımı toprağa gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum çünkü soğuk toprağın verdiği his çok tanıdık ve normal geliyor. Talimatların hiçbir yerinde her zamanki gibi yürüyemeyeceğimiz ya da başka bir şey yapamayacağımız yazmıyordu.

Kabul ediyorum, daha önce vücudumun ağır çekimde olduğu bazı garip rüyalar görmüştüm ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi Donald'ı daha hızlı yumruklamaya zorlayamıyordum. Bu da aynı onun gibi.

Pekala, ayaklar, kımıldayın. Yapacak işlerimiz var.

Kendi kendime başımı sallayarak, bir saniye öncesine göre daha dikkatli bir şekilde, küçük bir adım attım.

Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Neredeyse volta atana kadar birkaç adım yürüyorum ama bedenimin işbirliği yapması için bu kadar çaba sarf etmem gerekiyor.

"Trex... Codi..." Yavaşça ağaç çizgisine doğru yürümeye başlarken tekrar sesleniyorum.

Büyülü imzaları ve zihinsel farkındalıkları zihnimde, ama burada kimse yok. Sadece ben ve yankılanan sesim.

Titreyen ellerim içgüdüsel olarak kollarımı aşağı yukarı ovuşturarak tüylerimdeki dikenleri kovalıyor ve kabaran küçük kümeler beni şaşırtıyor. Parmaklarım, pazumun iç kısmına ulaşana kadar duran kıl köklerimin yolunu takip ediyor ve çimdikliyorum.

"Kahretsin," diye bağıriyorum, umutsuzca acıyı ovmaya çalışıyorum.

Kendi rüya yürüyüşümün aksine, ne bedensizim ne de bir şeyleri hissetmemekten korunuyorum. Yani bu yüzde yüz acıttı.

Harika. Bacaklarımı doğru düzgün çalışmaya zorlayamıyorum ve şimdi yüzüstü düşersem bunu hissedeceğim.

Önüme dönüp baktığımda, titrememin sebebini ayaklarımın önünde dururken buluyorum ve irkilmeme engel oluyorum. Ondandır yayılan öfke o kadar güçlü ki, yemyeşil mor ormanımın kararmasına neden oluyor. Attığı her yavaş adım, ayakkabılarının altındaki yaprakları siyaha boyuyor.

"İşe yaradı," diye nefes alıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Dec, beni dinle-"

"Nerede. Nerede. Nerede?" diye bağıriyor, her kızgın kelimeyi noktalarak. "Her şeyi açıklayabilirim, sadece dinle."

Dinlemiyor.

Aslında, haykırıyor ve öfkesine karışan yıkım yüzünden birkaç adım geriye sendeliyorum. Trex'i hissettiğinden mi yoksa görmediğinden mi bilmiyorum ama bir anda patladı.

"Trex!" Bağıriyorum ve adı dudaklarımdan dökülünce Dec'in gözleri benimkilere kayıyor.

Kahretsin.

Bana doğru saldırmaya başladığında topuklarımdın üzerinde dönüp palete doğru koşuyorum. Yapmak istediğim son şey onu incitmek ya da büyülerimden herhangi birini onun üzerinde kullanmak. O zaman bana asla güvenmez.

Nasıl koşacağı hakkında en ufak bir fikri olmayan bir geyik yavrusu gibi, bir yük treninin ağırlığı arkama çarpmadan ve yere çakılırken rüzgâr ciğerlerimden çıkmadan önce yolu ancak yarılatabiliyorum.

İçgüdüsel olarak onu havamla itmeye ve sarmaşıklarla sarmaya çalışıyorum ama hiçbir unsur bana yanıt vermiyor.

Kahretsin, görünüşe göre eski usul göğüs göğüse dövüşeceğiz.

Dec'in sırtımdaki ağırlığı ezerken ve kolu karnıma girip hava almamı zorlaştırırken Tillman'ın eğitimi anında aklıma geliyor.

Kalçalarımı kaldırabilmek için bacaklarımı açıp ayak parmaklarımı yere sağlamca bastırıyorum ve o da kıpırdanmalarımı durdurmak için göğsünü bana daha sert bastırıyor. Ellerimi vücudumla yer arasında sıkıştıkları yerden kurtarmak için altımda yeterince yer açıyorum, sonra dirseğimi hızla iki kez kaburgalarına doğru fırlatıyorum. Tutuşunun gevşediğini hissettiğim anda elimi bileğine doluyor ve ayaklarımı daha sağlam bir şekilde yere basıyorum.

Beklediğinden daha büyük bir güçle kalçalarımı yukarı kaldırıp vücudumu hızla döndürerek onu üzerimden yuvarlıyorum.

Sırtı yere çarpıyor ve ciğerlerinden nefes nefese bir hava çıkıyor ama ben hiç vakit kaybetmeden yerden kalkıp bir kez daha koşmaya başlıyorum.

Zihinsel olarak bacaklarıma çalışmasını emrederken, bir yandan da Trex ve Codi'yi bu hayal dünyasının neresinde olurlarsa olsunlar bana doğru çekiştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Bir kez daha arkamdan geldiğini hissediyorum ama bu sefer hazırım. Çarpan ayakları bana ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikir verirken, topuklarımdın üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum.

"Canın yanmadan önce dur ve beni dinle," diye zorla emrediyorum ama arkasında ne büyü ne de güç var, bu sadece yalvaran bir bağıış.

Gözleri bana daha da daralıyor ve ben kendi gözlerimi yumuşatıyorum, hatta ona bir tehdit olmadığımı göstermek için ellerimi bile kaldırıyorum, ama bu onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor.

Etrafımızdaki hava o kadar yoğunlaşıyor ki, içeri çekmek neredeyse imkansız hale geliyor. Üzerinden yayılan yanlış yönlendirilmiş nefret havayı zehirli hale getiriyor.

Uzuvları ya öfkesinden ya da adrenalinden titriyor. Hangisi, emin değilim ama ne olursa olsun, ikisi de tek bir şeye yol açacak. Tekrar açıklamaya çalışmak için ağzımı açıyorum ama göz açıp kapayıncaya kadar saldırıyor.

Kemiklerimi kırmaya ve kan akıtmaya niyetliymiş gibi yumrukları havada uçuşarak bana doğru hamle yapıyor.

Hızlı bir adımla ve elimi kaldırarak ilk yumruğu kulağımın yanından geçecek kadar savuşturuyorum. "Dec, dur, seninle dövüşmeyeceğim. Yardım etmek için buradayım."

Sözlerime bir hırıltıyla karşılık veriyor ve ardından her biri bir öncekinden daha fazla çaresizlikle dolu bir saldırı başlatıyor. Kaçırdığım ya da savuşturduğum her yumruk onu daha da sinirlendiriyor ve daha hızlı, daha keskin, daha sert geliyorlar. Başka bir şey söylemeye teşebbüs bile edemiyorum çünkü yüzüme darbe almamaya odaklanmış durumdayım.

Kesin manevralar, aldığı bariz eğitim

-Kısa süre sonra yerini çok daha şiddetli saldırılara ve tekniklere bırakıyor ve saçımdan bir tutam almak için uzandığında geri sıçırıyorum.

"Dinle beni! Trex güvende ve biz seni arıyoruz." Nefes nefese bağıriyorum ama sözlerim dikkate alınmıyor. Öfkesine yenik düşmüştü.

Onu engellemeye devam ederken ellerim, dirseklerim, kalçalarım cehennemden bir dayak yiyor ve ciğerlerim daha derin bir nefes almam için bana yalvarıyor. Elementra'nın terk ettiği bu rüya dünyasında her hareket konsantrasyonumun her damlasını alıyor. Yaptığı her hamleye odaklanmak zorundayım, aynı zamanda vücuduma olması gerektiği gibi çalışmasını, kas ezberleme eğitimini takip etmesini emrediyorum.

Yorgun ve sabırsız olduğumdan, bir sonraki hamlesini yanlış hesaplıyorum ve yanağımı sıyıran parmak eklemi ile yüzümde beliren ani acı görüşümü kırmızıya boyuyor.

Bir sonraki vuruşunda bileğini kavrayıp vücudumu onunkine doğru döndürüyorum ve kıcını ters çevirip saldırıyorum.

Dizim göğsüne bastırıyor, boğazının kenarına dayanıyor ve tüm bunlar için onu dövmeyi aklımdan geçiriyorum ama Trex'in ve Codi'nin farkındalığı beynimde geziniyor, beni kızgın ama daha az cani tutuyor.

Yumrukları kaburgalarımaya değiyor ve bileklerini kavrayıp başının üzerine indirerek tüm ağırlığımı ona veriyorum.

"Eğer beni dinlemezsen, dişlerini boğazına geçireceğim," diye homurdanıyorum.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Senin yüzünden kardeşim yakında ölecek."

"Kardeşlerin, çoğul olarak, pislik, iyiler. Güvende, korunuyorlar ve seni arıyorlar. Yine de nedenini merak etmeye başladım. Öfkeli bok kafalı. Birinin söyleyeceklerini dinlemeden kim saldırır?" Öfkeyle haykırıyorum, kıpırdanmaya çalışırken kollarını tekrar indiriyorum.

"Sen bir yalancısın," diye alay ediyor, gözlerini bana diyor.

Yalancı ben miyim? Sen ciddi misin?

Tam karşılık verecekken aklıma bir şey geliyor ve parmaklarım onun kollarına dolanıyor.

Vay anasını.

"Hayır Dec, yalancı olan sensin. Trex'in doğum gününde karartılmış meyveli turtasını yemediğin konusunda on dört yıldır yalan söylüyorsun," diyorum usulca.

Yüz hatlarında ufak bir şok ifadesi beliriyor ama o daha cevap vermeden göğsünden kaldırılıyorum.

"Willow," diyor Codi ve Trex birlikte.

Trex beni ayağa kaldırıp Codi'ye veriyor, o da beni koruyarak arkasından itiyor. Adamlarım bunu görseler gurur duyarlardı ama ben sadece homurdanıyorum çünkü ne zamandır neredeydiler.

Codi'nin etrafından dolanarak Dec'in ayağa kalkmaya çalışmasını izliyorum. Bakışları Trex, Codi ve benim aramda şaşkınlıkla gidip geliyor. Kardeşini öldürtmeye çalışan kötü bir insan olduğum için önümdeki savunma duruşunun onu tamamen şaşırttığından eminim.

"Dec," diyor Trex yavaşça, ellerini önünde havaya kaldırarak.

"Bu... bu gerçek değil."

"Teknik olarak hayır, bu bir rüya ama şu anda sahip olduğumuz kadariyla gerçek."

Soğuk bir damla yanağımdan aşağı süzülüyor ve şu anda ağlamadığımı gayet iyi biliyorum, bu yüzden parmaklarımı kaldırıp onu siliyorum. Elime bulaşan koyu mor rengi gördüğümde, bunun aslında kan olduğunu bilerek bir dizi küfür mırıldanıyorum. Daha önce Dec'in üzerine eğildiğimde de hissetmişim ama ter olduğunu sanmışım.

Sanırım bu rüyada elementlerimi, büyümü kullanmak ya da bacaklarımı doğru çalıştırmak dışında her şeyi yapabiliyorum.

Küfürlü ağızım herkesin dikkatini üzerime çekiyor ve Codi bana yaklaşırken kanlı orta parmağımı Dec'e doğru kaldırıyorum.

"Lanet olsun. Onu bulduğumuza göre artık bir önemi yok. O öldü. Hepimiz öldük," diyor çılgınca, dönüp Trex'e bakıyor, o da küfredip başını eğiyor.

"Neden onunla birliktesin? Burada ne işin var?" Dec şaşkınlıkla Trex'e sorar.

Trex cevap vermeden onu kucaklıyor ve yemin ederim gözlerimin önünde, bunca zamandır tuttuğu nefret dolu bakışları kanayarak dışarı akıyor. Kardeşinin kollarında sarkıyor, kendi kollarını da sabit durması için ona sarıyor.

"Her şeyi yanlış anlamışsın Dec. Neye inandığını bile bilmiyorum ama Willow bana birlikte gördüğünüz ilk rüyada ondan nefret ettiğini söylediğinde inanmak istememişim ama artık çok açık. Ve yanılıyorsun," diyor Trex onları birbirinden ayırıp omuzlarını kavrarken nazikçe.

Kardeşinin başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, kaçırılmamdan bu yana olan her şeyi kusuyor. Konuşabileceği her şeyi kardeşinin bilmesi ve anlaması için masaya yatırıyor. Dışarıdan belli etmiyorum ama Dec bana suçlu bir bakış gönderdiğinde biraz tatmin oluyorum.

Yine de Codi'den bahsedince bakışları şaşkınlığa dönüştüğünde bu kısa sürüyor.

"Seni rüyamda gördüm," diyor Dec.

"Duydum," diyor Codi, beceriksizce başını sallayarak.

Dec, Codi'nin etrafındaki bariz gerginlikten rahatsız olmuyor ve gerçekte değil rüyada olduğumuz için aralarındaki bağın kopmayacağını varsayıyorum. Bu, Dec'in onu Codi'yi şok eden bir sarılmaya çekmesini engellemiyor ve onlara biraz yer açmak için birkaç adım geri çekiliyorum.

Sonunda erkeklerin yaptığı o erkeksi kucaklaşmalardan biriyle ayrılıyorlar, sonra Dec bana dönüyor. "Bilmiyordum," diye fısıldıyor.

"Evet, biliyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, o psikopat tarafından rehin tutulmanın benim hakkımda sana söylediği her şeye inanmadan önce iki kez düşünmeni sağlayacağını düşünebilirdin," diyorum usulca.

"Düşündürmeliydi ama senin yerleşkeyi yok etmen, Max'i öldürmen ve Trex'i kaçırmanla ilgili anlattığı hikaye çok inandırıcıydı. Eğer onu geri getirmezsən beynini eriteceğini ve bunun tek suçlusunun sen olacağını söyledi."

"Öncelikle, Max'i ben öldürmedim, kayınpederim öldürdü, ama benim hatam olması dışında diğer şeylerin hepsi doğru. Beynini eritmeye çalıştı ve durduruldu," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu yüzden mi rüyama girdin, yoksa seni o mu yaptı?"

"O-" diye homurdanıyor Dec, başını tutuyor ve ben hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapatıyorum.

Uykularında bile ondan huzur ya da rahatlık göremiyorlar.

"Sen ve Xander hâlâ birlikte mi tutuluyorsunuz?" Summum-Master konusunu değiştirerek soruyorum.

"Evet, birlikteyiz."

"Neredesiniz çocuklar? Sizin için geliyoruz. Sen bize söyle, biz de uyanır uyanmaz gelelim," diyor Trex, sözleri kararlılıkla renkleniyor.

Dec başını üzüntüyle iki yana sallayarak yumruklarını sıkıyor. "Bunu söyleyemem. Diyarda neden olduğunuz yarık her neyse onu paranoyak yaptı. Her gün rünümü çekiştiriyor. X de öyle."

"Bu noktaya kadar birkaç yapıyı yıktık. Terravile sürüsünü geri aldık, vampir Keeper'ı ormandan çıkardık, en iyi ustalarından bazılarını öldürdük ve son çile, yakaladık, sonra Nexus üyem bilim adamı Darstein'ı öldürdü," diyorum gerçekçi bir şekilde.

"Sen ne?" diye soruyor alçak sesle, sanki inanmıyormuş gibi.

"Şimdi biz-"

"Bekle bir saniye," diyerek Trex'in sözünü kestim. "Ona ne yaptığımızı söyleyemeyiz. Ya Summum Efendisi'ne söylerse ya da biri bunu aklından çıkarırsa?"

Trex, kardeşini Summum-Master'a sadık olmakla suçlamam ihtimali karşısında kalbi kırılmış gibi görünüyor ama ima ettiğim bu değil. Sadakati konusunda pek bir seçeneği yok ya da herhangi bir zamanda zihnine kimin erişebileceği konusunda herhangi bir kontrolü yok. Kanımın izini sürme yeteneğini bir hafta sonra burada kaybetmek için çok uzun zamandır plan yapıyoruz.

"Gerçekten çok kötü bir ilk izlenim bıraktığımı biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Bunu şimdi telafi etmeye ve Xander'ı da her şeyden haberdar etmeye niyetliyim. Beni bir daha gördüğünde, onunla tanıştığında, sana yemin ederim, böyle olmayacak. Bir daha asla. Gerçek kardeşimin ağzından çıktı ve ona inancım tam. X, ben ve Summum-Master arasında sadakat yok ve kimse bizi kontrol etmiyor, gerçekten. Hep aynı insanlar. Hiç değişmiyorlar, hiç gitmiyorlar. Bunu hayatımın ve kardeşlerimin üzerine koyuyorum," diyor ciddi bir şekilde, göz temasını benimkinden hiç koparmadan.

Hafifçe nefesimi üfleyerek onu tepeden tırnağa süzüyorum. Dec'e baktığımda, Trex'in içinde bulunduğu o boktan durumda hissettiklerimin aynısı içimi dolduruyor.

O da içinde bulunduğu koşulların bir kurbanı.

"Sizi Uсталık'ın tarafındaymışsınız gibi gösterdiğim için özür dilerim. Demek istediğim, şu anda buna zorlanan birkaç kişiyle tanıştım ve neyi gizli tutup tutamayacakları konusunda bir seçenekleri yok, ama..." Duraksıyorum, kararımı vermeden önce bir kez daha içimi yokluyorum. "Kan kaynağımı takip edip yok edeceğiz. Summum-Master onunla her ne yapmak istiyorsa Elementra'ya yıkım getirecek."

Yüzünde inançsızlıktan rahatlamaya kadar bir dizi duygu belirliyor. Her birimize yavaşça bakıyor ve aklından ne geçtiğini bilmiyorum ama dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılmaya başlıyor.

"Eğer sen-"

Ayaklarımızın altındaki küçük sarsıntılar sözlerini yarıda kesiyor ve üçümüz şaşkınlıkla etrafımıza bakarken o başını gökyüzüne doğru eğiyor.

Birden, ördüğüm bu rüya gerçekliğinin temeli daha şiddetli bir şekilde sarsılıyor ve beni Codi'nin yanına düşürüyor. Birkaç yüz metre ötedeki havuzun suyu bir fıskiye gibi havaya fışkırıyor, malikane parçalanmaya başlıyor ve ormandaki tüm ağaçlar kökünden sökülmeğe başlıyor.

Yerdeki bir çatlak tam aramızda yarıyor, Dec geriye doğru zıplıyor ve Trex bana ve Codi'ye çarpıyor.

"Neler oluyor böyle?" diye bağırdım.

Dec sanki bunu milyonlarca kez yaşamış gibi sakin bir ifadeyle etrafımıza bakıyor.

"Uyanıyorsun," diye bağılıyor.

"Ne? Nasıl? Daha otuz dakikadır buradayız."

Başını bana doğru sallıyor. "Rüyalar aleminde zaman çok farklı ilerler."

Kahretsin.

"Bunu tekrar yapacağız. Geri döneceğiz ve senin rune'unla oynamadan bir plan yapacağız." Trex yemin eder.

Dec'in yüzünde yine bir gülümseme beliriyor. Sanki kendi elementindeymiş gibi sakin ve kararlı. "Gerek yok kardeşim. Eğer onun kanını bulursan, bizi de bulursun."

Yer kaymaya ve bizi Dec'ten daha da ayırmaya devam ederken şaşkın bir sessizlik içinde bakakalıyoruz. Arkasından siyah bir sis bulutu yükseliyor ve sırtımdaki bir ürperti omzumun üzerinden bakmama neden oluyor, aynı karanlığın etrafımızı sardığına tanık oluyorum.

Paniğe kapılmış bakışlarım, şimdi devasa boyutlara ulaşmış olan obruğun eşiğinde durduğu yere geri dönüyor. Bana küçük bir baş selamı veriyor ve Trex ile Codi'ye gülümseyerek, karanlık onu tamamen yutarken el sallıyor.

Üçümüz bir bakışımızı paylaşıyoruz, son sözlerinin gerçekleşmesine izin veriyoruz ve siyah sis onları içine çekerken bakışlarını tutuyorum.

Beni yalnız bırakıyorlar.

Ne yapacağım ben?

Karanlık gittikçe yaklaşıyor, etrafımı sarıyor ama asla beni tamamen içine almıyor. Parmaklarımı içinden geçirmek için uzandığımda soluyor ve yürümem için bir yol açmak üzere yarıyor. Paletime geri dönüyorum.

Tamam o zaman. Çıkış yolu, girdiğim yolla aynı.

Keşke kendime başka bir zaman soru sorsaydım da cevap bu kadar kolay gelseydi.

Yumuşak battaniye beni içeri çağırıyor ve oturup farkındalığım olduğunu varsaydığım şeyin rüya manzaramı ele geçirmesini izliyorum. Yere uzandığımda, içimden uzun süren, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir esneme dökülüyor ve ne kadar uzun sürerse, o kadar az netliğe sahip oluyorum.

Gözlerimin karanlığı son bir kez taramasıyla eşzamanlı olarak başım yastığa çarpıyor.

O zaman hiçbir şey yok.

✱

Gözlerim hızla açılıyor ve yine aynı hızla kapanıyor. Elementra'nın kör edici parlak güneşi, benim yarattığım ince leylak rengi gökyüzünden çok farklı ve parıltıyı azaltacak sis olmadığı için göz kapaklarım kalkmayı reddediyor.

Yüzümü yana çevirdiğimde içimde bir baş dönmesi dalgası yayılıyor ve benimkine bağlı olan diğer iki kafa bu hareketim karşısında irkiliyor.

"Lanet olsun. Tam oradaydı." Trex'in halsiz sesi boğazımdan bir inilti çıkarıyor ve sarhoş olmanın verdiği o iğrenç his başımı döndürüyor.

"Biri bana bir şifa şişesi getirebilir mi lütfen? Muhtemelen ikisinin de bir taneye ihtiyacı var."

Sessiz mırıltılar kulaklarımda çınlıyor ve midemde gezinen bulantıyla savaşıyor ağzımdan nefes alıyorum. Adamlarımın her birinin varlığı göğsümde dalgalanıyor ama şu anda buna odaklanamam yoksa hasta olacağım.

"İşte prenses. Başını biraz yukarı kaldıracağım," diye fısıldıyor kahramanım Corentin.

Bir eliyle başımı şefkatle tutarken diğer eliyle bir şişeyi, sonra diğerini ağzıma boşaltıyor ve ben şükrederek her damlayı alıyorum. Tatlı sıvı hem bana verildiği için minnettarlık duymama hem de ne kadar hızlı çalıştığına dair mırıldanmama neden oluyor.

Gaster şifa şişesi ustası, yemin ederim.

Birisi nezaketle güneşi engellediği için göz kapaklarımdan arkası kırmızıdan siyaha dönüyor ve düzeltmek için birkaç kez göz kırpiyorum

görüş alanımın dışında. Sonunda emrimle açıldıklarında, etrafımda diz çökmüş adamlarımla yüz yüze gelmem hiç de şaşırtıcı değil.

"İyi misin?" Tillman soruyor.

"Şimdi çok daha iyiyim. Toniğin bizi bu kadar sarhoş ve halsiz hissettireceğini bilmiyordum."

"Ve işe yaradı mı? Rüyanıza mı geldi?" Caspian metanetle soruyor, ben de dördüne birden kaşlarımı çatıyorum ama kimse bir şey belli etmiyor.

"İkisine de evet, Trex ve Codi'yi de oraya çekebildim. Sonunda."

"Tamam o zaman," diyor Corentin kesin bir ifadeyle ve yüzümü şaşkınlık kaplıyor ama bana bakmıyor. Arkamdan başını sallıyor.

"Tamam o zaman... ne-"

Sorumu tamamlayamadan gölgeler beni ve adamlarımı sardı ve bizi saniyeler içinde malikânenin duvarlarına fırlattı.

Yatak odamın ortasına tükürüldük, ama benden uzaklaşan adamlarımın aksine, ayaklarımın sarmaşıklarla yere bağlandığını ve kollarımın gölgeler tarafından asıldığını görüyorum.

"Siz dördünüze neler oluyor böyle?" Bir sıra halinde durup bana ters ters bakarlarken onlara ters ters bakarak soruyorum.

"Bunu sana kim yaptı lan?"

Corentin'in sesindeki zehirle irkiliyorum. Beni hedef almıyor ama arkasındaki titreme ve öfke beynimin arızalanmasına neden oluyor ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Kim ne yaptı?"

Yumuşak sesim, onun tutunduğunu gördüğüm küçük kontrol ipini yeniden inşa etmeye çalışsa da işe yaramıyor. Gözlerimin ve yeteneğimin takip edebileceğinden daha hızlı üzerime geliyor.

Eliyle çenemi kavrayarak başımı yana çeviriyor ve diğer eliyle parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

"Şimdi iyileşmiş olması, o küçük kesiğin bir saat boyunca kanamasını izlemek zorunda kalmadığımız ve seni kontrol etme ya da neler olduğunu bilme şansımız olmadığı anlamına gelmiyor. Hangisi yaptı Willow? Şimdi," diye fısıldıyor, sorusunda açıkça görülen taleple tamamen çelişiyor.

Yanağımı, aldığım izin gerçek dünyaya ulaşmış olması gereken yerden öpüyor ve nefesim göğsümde kesiliyor.

Lanet olsun bana. Bu hiç iyi olmayacak.

"Sakinleşmek için bir dakika ara verelim, tamam mı? Göründüğü ya da görünmediği kadar kötü değildi. Bir yanlış anlaşılmaydı ve ben kendimi gayet iyi idare ettim."

"O lanet Nexus'un tamamını yediğimde bir yanlış anlaşılma olmayacak Willow," diye homurdanan Draken, Corentin'in yanına geldi.

Parlak kobalt gözlerindeki cinayet, ejderhamın heyecanla vücudunu sallamasına neden oluyor ve onu cesaretlendirmeden önce onu ve lanet mırıltısını geri itmek zorunda kalıyorum.

En akli başında adamıma döndüğümde ağzım bir karış açık kalıyor, sonra Tillman'ın zümrüt gözlerindeki bakışı görünce hemen kapanıyor.

Lanet olsun.

"Tillman, Ry'ı geri çağır. Trex ya da Codi bir şey yapmadı. Bunu biliyorsun, hepiniz biliyorsunuz. Açıklamama izin verirsen ya da sana gösterirsem, her şeyin yolunda olduğunu göreceksin. Lütfen," diye yalvarıyorum, Tillman'ın Ry'a muhtemelen ikisini de zindana falan götürmesini söylediğini gayet iyi biliyorum.

"Tamam. Ama gördüklerim hoşuma gitmezse hazırda bekleyecek." Tillman yalvaran bakışlarımın derinliklerine baktıktan sonra kabul ediyor.

Zihnimi açarak, onlara bir uyarı ya da fikirlerini değiştirmeleri için bir dakika bile vermeden zihnimi onlarınkine kilitliyorum. Eğer tüm bunların Dec'in haberi olmadan önce gerçekleştiğini hemen kanıtlayamazsam, Trex ve Codi için işler çirkinleşecek. Onu bulduğumuzda Dec yine de dayak yiyebilir ama bunu o zaman düşüneceğim.

Rüyayı birkaç saniye içinde göstermek çok kolay ve odadaki ölümcül gerilim biraz olsun dağılırken rahat bir nefes alıyorum.

Yolun geri kalanında çalışabilirim.

"Gördüğün gibi her şey yolunda," diyorum onları aklımdan çıkarır çıkarmaz usulca.

Caspian soğuk bir sesle, "Her şeyin yolunda olması konusunda farklı tanımlarımız var, Birincil," diyor.

"Tamam, yeter artık. Anlıyorum. Yüzüme bir darbe aldım ve hepinizi endişelendirdiği için üzgünüm ama olan oldu. Gördüğünüz gibi kendimi gayet iyi idare ettim ve her şey yoluna girdi. Herkes sakın olsun."

Corentin başımı kendisine doğru çevirirken dudaklarından bir cık cık düşüyor ve yüzündeki karanlık sırtış kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

Onu kışkırtacak ne söylediğimi tam olarak bilmiyorum ama maskesinin düşmesine bayılıyorum.

"Bize ne zaman yeteceğini söyleyemezsin prenses. Ofisimi basıp bana doğru bir adım daha atarsa asistanımın boğazını kesmekle tehdit eden sen değil miydin?"

Boğazımdan bir hırıltı, durdurabileceğimden daha hızlı geçiyor. Ama artık dışarıda. Hepsi duydu, bu yüzden yapabileceğim tek şey sahiplenmek. "Evet, ama benim olana dokunmaya çalışıyordu."

"Ve birisi benim olana dokundu. Ondan sonra kime ait olduğumu hatırlatmak için sikimi emmen gerekti. Sence hepimiz bu sahiplenme ihtiyacını hissetmiyor muyuz? Cinsel dokunuş olsun ya da olmasın, başka bir adam kötü niyetle sana elini sürdü. Hepimizin yüzümüzü ve aletlerimizi sana o kadar gömmek istediğimizi düşünmüyorsun, kime ait olduğun, sana kimin dokunmasına izin verildiği konusunda hiçbir hata yok mu?"

Oh, sevgili tatlı Elementra.

"Ben size aidim, hepinize," diye boğuluyorum odada dolaşan yoğun bakışlar ve karanlık, lezzetli niyetler yüzünden.

"Evet, öylesin. Ve bunu çok açık bir şekilde göstereceğiz."

Önümdeki yüce kişi dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzü amıma gömülene kadar başını eğiyor. Ayak bileklerimin etrafındaki sarmaşıklar bacaklarımı onun için açarken, gölgeler beni yukarı kaldırıyor ve beni açık büfe gibi yemesi için ona tam erişim sağlıyor.

Diğerleri saldırmadan önce nefes almam için bile bir saniye vermiyorlar.

Tillman meme ucumu tamamen ağzına alıyor, hafifçe ısırıldığında çığlık atmama neden oluyor, ancak ses, benimkini yakalayan soğuk dudaklardan sinir uçlarıma elektrik çarptığında kısa kesiliyor.

Caspian iniltilerini yutarken bunu kolay, tatlı ya da yumuşak bir şekilde yapmıyor. Onları benden talep ediyor ve nasıl isterse öyle alıyor.

"O ağız şimdi gitti ve yaptı, Primary. Kış şaplaqları ya da kenarlar olmayacak. Ejderha hepimizi en büyük zevke katlanmanız gerektiğine ikna etti. Bize bir kez daha yeter demen için kaç orgazm gerektiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Başka bir şey söylemeden, bunun yerine karanlık ve umut verici bir kıkırdamayla başını aşağı eğip diğer meme ucuma yapışıyor ve boğazımdan bir zevk çığlığı çıkarıyor. Başımı geriye attığımda bir kas duvarıyla çarpışıyor.

"Merak etme tatlım, onlara seni en hızlı nasıl boşaltacaklarına dair birkaç ipucu ve püf noktası verdim. Asıl istediğim seni en çok kimin boşaltacağını görmek için bir yarışmaydı ama sanırım kazanacağımın kesin olduğunu biliyorlardı," diye fısıldıyor Draken boynuma öpücükler kondurmadan önce kulağıma.

Uyarılar zaten çok fazla.

Dörde karşı bir asla adil bir savaş değildir ve şu anda adamlarım beni mahvetmek için birlikte çalışıyorlar. Benimle işleri bittiğinde hangi âlemde olduğumu bilsem bile şanslıyım.

Draken'in eli sırtımdan aşağı kayıyor ve yakıcı sıcaklığı omurgamı ateşe vererek kığımın ona doğru eğilmesine neden oluyor, ancak Corentin beni kalçalarımın tutarak ona geri çekiyor.

"Kahretsin prenses, amının tadı çok güzel. Bir daha benden almaya kalkma."

"Siktir," diye inliyorum.

Sözleri beni tamamen çıldırtıyor ve Draken'in elinden başka bir şey yüzünden karnımda bir yanma başlıyor.

"Neredeyse oldu, küçük gezgin. Tenindeki titremeyi hissediyorum. Parmaklarını o daracık küçük amcığın içine sok Core. O kadar güzel parçalanacak ki," diye inliyor boynuma doğru.

Sik beni, yap şunu, lütfen.

Corentin iki parmağını içime sokuyor, tam da sevdiğim, arzuladığım şekilde kıvırıyor ve lanet olsun ki o anda boşalmıyorum.

Adı ağzımdan haykırıyor ve diğer üç adamım ziyafetleri için sıkıca havada asılı olmama rağmen beni tutuyor

zevk. Klitorisime kondurmaya devam ettiği yavaş, yumuşak öpücükler beni kıvrandırıyor, büyölü dilinden kaçmaya çalışıyorum. şu anda daha fazla dayanamıyorum.

Tillman zihnimde *"Amını bir tek onun yediğini düşünmen çok komik,"* diye alay ediyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Tillman," diye nefes alıyorum.

"Merak etme küçük savaşçı, seninle ilgileneceğim."

O ve Corentin sanki beni dahil etmeden bunu zihinsel olarak planlıyorlarmış gibi sorunsuzca yer değiştiriyorlar. Draken ve Caspian sızlanmalarına gülüyorlar.

şu anda bu adamlarla şehvet sarhoşu olan yanım, bayılana kadar yenilmeyi tamamen kabul ediyor. Aslında diğer yanım çok fazla orgazmdan bayılacağımdan korkuyor. *"Caspian seni sulu tutabilir. Sen sadece dilime boşalma konusunda endişelen. Seni h e m e n oraya götüreceğim. Çok daha hızlı Corentin."*

"Draken bir yarışma olmadığını söyledi," diye inliyorum vücudunu yavaşça önümde indirmeye başlarken.

"En çok orgazm için yarışma olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Kimse en hızlısı hakkında bir şey söylemedi."

Dizleri yere çarpıyor ve ağzı üzerimde. Diğer herkes gibi.

Aldığım o küçük ertelemede, hepsi sadece alay etmek, meme uçlarımla oynamak, ellerini yanlarımda, kıcımlın kıvrımlarında gezdirmek için geri çekildiler, ama şimdi tüm bahisler geri döndü.

Tillman en sevdiklerimin her birini çıkardı. Dilinin klitorisime yaptığı mükemmel baskı. Parmağının içimde tam olarak kıvrılması. Aklımda söylediği iğrenç, kirli övgüler. Hepsi beni kendimi hazırlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde uçurumun kenarına gönderiyor.

Başım Draken'in göğsünde geriye yaslanıyor ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalayana kadar boynuma ve boğazıma tatlı öpücükler bırakıyor. Benden uzaklaştığında, başımı tekrar öne çeviriyor, karanlık ve hasarlı koruyucumla yüzleşiyorum.

şu anda daha çok yırtıcı bir hayvana benziyor.

"Ne olacak, Primary? Biraz ara vermek ister misin? Yavaş ve nazikçe yapmamı ister misin?"

Evet. Hayır.

Şeytani sırtışındaki meydan okuma, bedenimi ve zihnimi bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. Kahretsin, yeniden toparlanmak için en az beş dakika kullanabilirim, ama bunu istersem oyunlarının biteceğini biliyorum ve bunun bitmesine gerçekten hazır değilim.

Hem de hiç.

"En kötüsünü yap. Ya da en iyisini. Hangisine bakmak istersen "

Corentin yan taraftan, "Kahretsin, bu arsız ağzı seviyorum," diye mırıldandı.

dudaklarını omzuma koyuyor ama ben gözlerimi önümdeki adamdan ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Nasıl istersen, Primary."

Kıyafetleri bir gölge bulutu içinde kayboluyor ve Draken arkamdan gelip kalçalarımı kavıyor ve onları birbirinden daha da uzaklaştırıyor. Neredeyse Caspian'a bir adak olarak sunuluyorum.

Tüm bu çile boyunca kollarımı rehin tutan gölgelerin tasmaı onları ileriye doğru sürüklüyor ve o bana çarparken destek için boynuna dolanıyor.

Dudakları dudaklarımın üzerinde, dili kontrol için savaşıyor. Başparmağı son derece hassas klitorisimin yolunu buluyor ve siki içime giriyor. Bu aşırı coşkunun hepsi benim suçum.

Uyardığı gibi.

Bir canavarla alay etmekten daha iyisini biliyorum.

Hayır, bilmiyorum. O benim ve bedenim, kalbim ve ruhum onun için mükemmel yaratıldı. Hepsi için.

Bana ne verirlerse alacağım. On katını.

"Caspian." Kığım onun hediyesiyle dolarken nefesim kesildi. Uyarı yok, hiçbir şey yok. Ani dolgunluk boğazımdan derin bir inilti çıkarıyor ve Yemin ederim gözlerim şaşı oldu.

"Seni ejderha için hazırlamalayım, yaramaz küçük Primary."

Gözlerim açılıyor ve ejderham göğsümde boğuk bir sesle mırıldanıyor, bunu dört gözle bekliyor.

Yine, hiçbir uyarı olmadan, sarmaşıklarım bacaklarımdan salınıyor ve kısa bir sürelğine gölgeler arasında savruluyorum. Tekrar ortaya çıktığımızda kendimi Caspian'a bakarken buluyorum.

Gözleri kapalıydı ve kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladığında dudaklarından küçük tıslamalar dökülüyordu. Tıpkı Corentin'in bana öğrettiği gibi, kendimi aşağı doğru çekiyorum, hem daha fazla hem de daha az sürtünme için yalvarıyorum.

O kadar heyecanlıyım, hassasım ve hala tahrik oluyorum ki, vücudum bu noktada ne istediğini bilmiyor.

Caspian kalçalarımı kavrayarak, "İşte bu, kendini benim sikime bırak," diye emrediyor ve daha hızlı gitmemi sağlıyor.

"Siktir, siktir, siktir."

"İyi iş, küçük savaşçı, aynen böyle. Ne istersen al," diye mırıldanıyor Tillman yanımda.

Ve sonunda, yeter artık diye karar veriyorum. Adamlarımı istiyorum. Hepsini.

Bu orgazm içimi parçaladığında, gücümü serbest bırakıyorum. Toprak elementim odayı kaplıyor ve etrafımdaki giyinik adamları soyuyor. Ejderham Draken'inkini çağırıyor ve yankılanan bir mırıltıyla göğsünü sırtıma bastırıp elini Cas'a uzatıyor.

Sıvı parmaklarından Draken'ın avucuna akıyor ve su kalınlaştıkça yarı büyülenmiş, yarı umursamaz bir halde bakıyorum. Tam olarak ne yapmaya hazırlandığını zaten biliyorum, bu yüzden kendimi öne eğip kıcımlı havaya kaldırıyorum. Onu kışkırtıyorum.

"Kahretsin, bu harika olacak," diye mırıldanıyor kendini göt deliğime doğru hizalarken.

Cas beni bolca hazırladığı için bu sefer çok daha kolay ve birkaç dikkatli pompa yaptıktan sonra kendimi geri itiyorum, kas duvarımı geçerken tıslıyorum.

"Lanet olsun, küçük gezgin. Benim için her zaman çok sabırsızsın."

"Becer beni," diye emrediyorum.

İçime girmelerini istiyorum. Onları çözmeye ihtiyacım var. Bu ezici çok fazla ve yeterli değil hissinin bitmesine ihtiyacım var.

Ve tam da bunu yapıyorlar.

Birkaç vuruşta ikisi mükemmel bir ritim tutturuyor ve ben aralarında ahlaksız bir karmaşa yaşıyorum ama yine de diğer ikisine ihtiyacım var

yanlarımda.

Gölgelerimi etraflarına sararak bana doğru sürünüyorlar, ağızlarını vücudumun dokunabildikleri her yerine çarpıyorlar ama bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Benim için ayağa kalkın."

İkisi de hiç tereddüt etmeden ayağa kalkıyor ve ben de başımı önce Corentin'e çevirip ona hiçbir uyarıda bulunmadan sikini gırtlığıma kadar emiyorum. Kalçaları kıpırdıyor, kendini ağzıma daha fazla sokmaya zorluyor ve ben de onun etrafında öğürüyorum, ama durmuyorum. Yavaşlamıyorum.

Gölgelerimin ve su elementimin birleşmesini emrederek, Tillman'ın aletini sarıyorum ve Corentin'e gösterdiğim ilginin aynısını ona da gösteriyorum, bir yandan da unutulana kadar sikiliyorum.

Eğer bu adamlar bir an için ne zaman yeteceğine karar vermediğimi ya da veremediğimi düşündülerse, yanılıyorlar.

Şehvet dolu bulanıklığım beni tamamen kontrol altına alıyor ve hangi erkeğin ağzımı, diğerinin de hediye mi ve elementimi alacağı arasında gidip geliyorum. İsmim dört farklı sestem mırıldanılan bir dua ve bana seslendikleri tanrıça gibi hepsini alırken egomu tarif edilemez yüksekliklere çıkarıyor.

Son orgazmım -bu son orgazmım- yaklaşırken, bunun beni mahvedeceğini biliyorum. Daha fazla dayanamayacağım. Yakıcı sıcaklık ayak parmaklarımdan başlıyor, içimde bir orman yangınından daha hızlı ilerliyor ve Corentin'in aleti karnımın alt kısmına ulaştığında yüksek, ıslak bir patlamayla boşalıyorum.

"Gel," diye emrediyorum, hissettiğim her şeyi, ne kadar uzun olursa olsun son zamanlarda hissettiğim her şeyi, doğrudan bağlarından aşağı gönderiyorum.

Homurtular ve 'siktir' mırıltıları odanın içinde yankılanırken sıcak döller göğsüme sığıyor. Caspian ve Draken içime boşalırken çığlık atıyorum ve aletlerinin seğirmesinin durduğunu hissettiğimde yere yığılıyorum.

"İyi misin, küçük gezgin?" Draken omurgamdan aşağıya doğru öpücükler kondururken soruyor.

"Hepiniz beni öldürdünüz. Ben öldüm. Çok fazla seks yaparak öldüm," diye mırıldanıyorum Cas'ın göğsüne karşı.

"Eğer öldüysen Primary, sen şimdiye kadar tanıdığım en inanılmaz, en güzel ve en belalı hayaletsin."

Cas'ın sözlerine aptalca gülümseyerek homurdanıyorum, dudaklarımı onun kalbine koyuyorum ve onlar içimden çıkarken gözlerimi kapatıyorum.

Corentin beni kollarına alıp banyoya götürürken şakağıma usulca fısıldıyor: "Sana bir şifa şişesi getirelim, sonra güzel bir uyku çekebilirsin prenses, biz seninle ilgileniriz."

Bu adamların kırbaç darbeleri, yemin ederim.

Deli, psikopat, kıskanç, sahiplenici adamlar.

Umarım bana söylediği gibi uyurken rüyamda onları görürüm.

Yirmi Altı

Corentin

Halımda bir delik açacak.

Willow akademideki ofisimin bir ucundan diğer ucuna giderken ayak sesleri sessiz. Her geçişinde parmaklarını yavaşça kanepemin arkasında gezdiriyor ve tam bir tur attığında elini pencereye koyuyor. Her dokunuşunda camda bir iz bırakıyor.

"Prenses, ya gel kucağıma otur ya da kanepeye. Bu dairenin içinde dolanıp durman başımı döndürüyor ve işime odaklanamıyorum," diye emrediyorum, bana kaşlarını çatığında sırtışımlı tutuyorum.

"Şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye soruyor o yumuşak ellerini kalçalarına koyarak.

Kalemimi bırakıp sandalyemi ona doğru çeviriyorum ve parmağımı kıvrarak onu yanıma çağırıyorum. Yüzündeki reddetme ifadesini görüyorum ama dudağımı bükerek oflayıp pufluyor ve bana doğru geliyor.

Oturur oturmaz, içindeki gerginlik tenime bulaşıyor ve dudaklarımı şakağına bastırarak hızlı atışını sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sakinim çünkü onlara inancım tam. Caspian ve Draken bir dövüşün heyecanı için yaşıyor olabilirler ama akıllı ve becerikliler ve asla eve, sana dönmeyi tehlikeye atacak kadar aptalca bir şey yapmazlar. Ayrıca Özün Felaketi'ni de aldılar. Keeper kendi diyarlarının gerçek hükümdarıdır ve vampirlere bir bakışıyla hükmedebilir. Endişeli olman çok normal ve doğal, ama onlar iyi."

Terk Edilmiş Orman'daki geçidi kontrol etmenin akıllıca olacağına karar verdik. Geçidin açık olduğunu ve Summum-Master'ın birkaç damla kanla istediği gibi girip çıkabildiğini zaten biliyor olsak da, keşiflerimizden kimsenin ormana girip çıktığına dair herhangi bir rapor gelmedi. Haftalardır hiçbir şey olmadığından, Keeper'ı dışarı çıkardığımızdan beri içeride neler olup bittiğini görmenin en iyisi olduğunu düşündük.

Diğerlerini kontrol etmemize ve Willow'un kanının izini sürmemize sadece dört gün kaldığına göre, az hazırlıklı olmaktansa çok hazırlıklı olmak daha iyi.

Asıl plan Keeper'ı küçük bir ekiple göndermekti, ancak Draken hemen onunla gideceğini söyledi, ardından Caspian Draken gidiyorsa kendisinin de gideceğini ilan etti. Böylece küçük bir ekipten E.F. keşif görevi, Nexus'umuzun yarısı için bir yan göreve.

"Haklısın." Willow bana daha fazla yaslanarak iç geçiriyor. "Bu sadece endişe verici. Zihinsel bağlantımızda konuşmak istemedim çünkü dikkatlerini dağıtmak istemiyorum ama bağlarına bakılırsa gayet iyiler."

"Gördün mü? Ve birazdan dönecekler. Sana bir fincan kahve hazırlayayım. O zamana kadar kanepeye uzanıp kitap okuyabilir ya da dinlenebilirsin, ne istersen."

Onu kollarıma aldığımda başını arkaya atıyor, kalçalarının arkasını defalarca sıkıp kanepeye kadar onu gıdıklarken gülüyor. Benden uzaklaşmak için neredeyse kollarımdan uçacaktı ama onu yere bırakıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Oyalanıyorum, endişesinin geri kalanının içime akmasına izin veriyorum. O mutlu küçük mırıltı boğazının arkasında titreştiğinde, çaydanlığa doğru ilerlemeden önce ona birkaç öpücük veriyorum.

Dört küp şeker.

Altı damla ballı krema.

Ve benim gizli malzemem... kavrulmuş, topraksı kahve tanelerini güçlendirmek için inanılmaz derecede küçük bir tutam yenibahar.

Çocuklar onun kahvesini mükemmel bir şekilde yapabileceklerini düşünüyorlar ama yanılıyorlar çünkü pek çok kişinin burun kıvırdığı o küçük aromayı gizliyorum. Çok fazla kullansaydınız, evet, güçlü alt tonlar tüm içeceği mahvederdi, ama içine koyduğum çok az şey tam kıvamında.

Bazıları her zaman yanımda küçük bir zulayı saklamamı garip bulabilir ama umurumda değil. Prensesimin ne zaman bir kahve içmek isteyeceği hiç belli olmaz.

Kupayı ona uzatır uzatmaz aromayı derin derin içine çekiyor ve kenarından mutlu bir şekilde iç geçiriyor. Alnına hızlı bir öpücük konduruyorum ve yüzümde onun göremediği kendini beğenmiş bir sırıtışla koltuğuma geri dönüyorum.

Masamın üzerine dağılmış evraklara bakarken içimden kaçmak isteyen iniltiyi tutuyorum. Saraydaki odam, işimin idari kısmıyla ilgilenmek konusunda beni inanamayacağım kadar şımarttı. Dakikalar içinde halledebilecekken günümün saatlerini bu tür işlerle uğraşarak geçirmenin bir anlamı yok.

Nasıl olsa diğerleri döndüğünde burada olmamız gerektiği için hançeri ısırarak, gerçek İlkler hakkındaki kitabına dalmış olan Willow'a bir göz attıktan sonra dikkatimi kendi işime veriyorum.

İletişim cihazımın vızıltısı dikkatimi toplar toplamaz çalışıyor ve onu görmezden gelmeyi planlayarak yan gözle bakıyorum ama gördüğüm isim duraksamama neden oluyor.

"Gean Everglow beni arıyor," diye duyuruyorum, cihazı elime alıp ona bakıyorum.

"Ne?" Willow sanki onu duyacakmış gibi fısıldayarak bağıyor ve koltuktan fırlıyor. "Cevap verecek misin?"

Başımı sallayarak, parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

"Müdür Vito," diye cevap veriyorum hoparlörden, Nexus'umun ve ailemin duyabileceği rahat ses tonum yerine akademik tonumla.

"Corentin, bugün nasılsın?"

Adımı söyleme şeklindeki gevşeklik karşısında dişlerimi sıkıyorum. Bana ve kardeşime hak ettiğimiz saygıyı göstermek yerine her zaman kendisinden aşağıdaymışız gibi hitap etti. Anneme sorun çıkarmamak için bunu hep görmezden geldim ama şimdi bildiklerim beni inanamayacağım kadar sinirlendiriyor.

Siktiğimin pislikleri.

"Ben Müdür Vito, Meclis Üyesi Everglow."

Karşı taraftaki sessizlik anlamlı ama şaşırtıcı değil. Gima herkesten daha kutsal tavrını dürüstçe takınmış. Annesi ve babası Elementra'nın hepimize armağanı olduklarına inanıyor ve çürük Genko meyvesi çalıdan uzağa düşmemiş.

"Elbette."

"Bugün sizin için ne yapabilirim?" Kendimi beğenmiş bir şekilde sordum.

"Sadece seni tebrik etmek istedim. Bahar Balosu ile ilgili kararnameyi aldığımızdan beri son birkaç haftadır oldukça meşguldük. Anaerkil'in duyurusu en hafif tabiriyle bir şoktu ama mutlu etti."

"Bunu takdir ediyorum. Elementra'nın gerçek bir Birincil'i kutsaması hepimizi heyecanlandırdı ve çok sevindirdi," diyorum bakışlarımı Willow'a çevirerek.

"Ah, evet, cömert bir lütuf. Vito varisleri için gerçek bir Birincil olabilmesi için oldukça güçlü bir dişi olması gerekir," diyor ve Willow hakkında bilgi toplamak istediği *iltifatından* belli oluyor.

"Sence ne bilmek istiyor?"

"Emin değilim prenses. Onların zaten bilmediği bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Summum-Master sizin güç seviyenizin fazlasıyla farkında."

"Öyle. En hafif tabirle etkileyici biri."

"Eğer söylentiler doğruysa, buna inanmak zorundayım. Onun da tıpkı sizin Nexus'unuzdaki gibi bir şekil değiştiren, ejderha olduğu söyleniyor. Canavarının da aynı vahşi eğilimleri var mı?"

Bu orospu çocuğu.

Willow'un gözleri ölümcül gümüş rengine dönmeden önce mor renkte parlıyor ve ben de gülümsüyorum çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, ejderhası bize karşı gerekirse bin kat daha acımasız olabilirdi ya da olurdu.

"Sorunla ne ima etmeye çalıştığından emin değilim *Gean*, ama sana hatırlatırım, bir arkadaşınla konuşmuyorsun. Birincil ya da kardeşlerim hakkında konuşurken kelimelerine dikkat et."

Sözlerim sert ve kararlı. Ses tonumda öfke ya da saldırganlık belirtisi yok, sadece özür dilemeyen gerçekler var. Ben onunla rahatça konuşabileceği bir ast değilim ve eğer bu konuşmada bunu hatırlamayı başaramazsa, krallığımıza ihanet ettiği için tüm ailesini ortadan kaldırdığımda ona memnuniyetle hatırlatacağım.

"İma yok, sadece endişeli bir merak. Kardeşin ortaya çıktığında neler olduğunu hepimiz hatırlıyoruz. İnsanları gelecekteki hükümdarlarının kim olabileceğine hazırlamak en iyisidir."

May... Bu ifadeyi sevmedim.

"Böyle şeylerle kendinizi endişelendirmenize gerek yok. Gelecekte bu sorunlarla uğraşması gereken kişi Gima olacak. Bu arada o nasıl? Personel ve akranları akademide onu özlüyorlar."

Willow eliyle ağzını kapatıyor ve bana tam bir şok içinde bakarken gözleri açılıyor. Hayır, genelde küçük şeylere tenezzül eden biri değilimdir ama bu adam umurumda bile değildi. Bu anlamsız sohbetteki yan yollara saparak söylediği şeyler beni çileden çıkarıyor.

Bu görüşmenin tüm sebebini çoktan çözdüm ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

"Durumu iyi. Annesi onu ders çalışmaya gönderdi, bu yüzden yapması gerekenleri yapıyor. Şimdi gitmeliyim Müdür Bey, görev çağırıyor. Sohbetiniz için minnettarım. Lütfen Başöğretmeninize Bahar Balosu'nda onunla tanışmayı dört gözle beklediğimi söyleyin." Başka bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapattı.

Willow'la birbirimize dolu dolu bakıyoruz ve ben bu saçmalık karşısında başımı sallıyorum.

"Bu da neydi böyle?"

"Bu, prenses, sosyal ve politik entrikaların en iyisiydi. Senin adını lekelemek ve seni endişelenmeye değer biri olarak göstermek için beş kişi arasında bir toplantı düzenliyor."

"Ne?" diye soruyor prenses, öfkeyle.

"Bu senin için seçkinler ve beşli. O toplantının tamamının nasıl geçeceğini şimdi tahmin edebilirim. Everglows ve bize ihanet eden diğer aile her kimse, tıpkı Draken'i bulduğumuzda yaptıkları gibi, senin krallık için nasıl bir tehdit olduğundan bahsedecekler. Bu duruşlarıyla diğer üç aileyi arkalarında toplamaya çalışacaklar, sonra da endişelerini anneme iletecekler. Beşi ona karşı olacak ve o da iki şeyden birini yapacak.

"Birincisi, tıpkı Draken'e yapmak zorunda kaldığı gibi bu işi hemen kapatacak ya da ikincisi, bunu söylemek beni ne kadar kızdırsa da, daha iyi bir seçim olabilir. Onların endişelerini dikkate alıyormuş gibi yapacak. Everglows ve diğerlerini onu kandırdıklarına inandıracak. Dışarıdan daha rahat ve küçümseyici görünecekler."

Willow bana saf bir tiksintiyle bakıyor ve bu tiksinti bana değil, az önce açıkladığım her şeye yönelik.

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey. Yani, senin notlarını, Aurora'ninkileri ve okuyabildiğim diğer her şeyi okudum, bu yüzden onların önemsiz, çok sosyal statü merkezli, tehlikeli bir seviyede olduklarını anlıyorum, ama gerçekten böyle mi? Diyarı benim kuduz bir canavar olduğuma ikna etmeye mi çalışacaklar? Ne için?"

"Evet, gerçekten böyleler. Akademinin ilk zamanları gibi, ama ölümcül yetişkinlerle." İçimi çekiyorum, elimi tutması için uzatıyorum, böylece bir sonraki kısmı söylemeden önce onu bacaklarımın arasına çekebiliyorum. "Eğer bu, Ustalık hakkında bu kadar çok şey bilmeden önce olsaydı, bunu senin üzerinde baskı kurmak için yaptıklarını söylerdim. Bunu seni ve davranışlarını kontrol etmenin bir yolu olarak düşün. Eğer tasmanız ellerindeyse, sizi hizada tutabilirler. Ama... artık bildiklerimizi bildiğimize göre, bu-"

"Eğer ölürsem ya da ortadan kaybolursam, diyar kargaşa içinde olmaz. Zaten benden korkarlardı ve bu bir lütuf gibi görünürdü. O zaman muhtemelen başka bir alem mahkemesi olurdu çünkü hepimiz öldük. Onlar da

Aurora'nın yönetmeye devam etmesine asla izin vermezler. Onu devirirler." Benim için bitiriyor.

Sesinde duyduğum üzüntüden nefret ediyorum ve onu tamamen kucağıma çekiyorum. Başını omzuma yaslıyor, bu adaletsizlik onu ağırlaştırıyor.

"İşin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz. Elementra'nın isteğiyle, bir daha asla başka bir diyar denemesi olmayacak ve buna ihtiyaç duyulmayacak. Gelecek nesiller boyunca onlara dürüstlüğü, şefkati ve bir diyarı ve sevdikleri insanları önemsemenin ne demek olduğunu öğreteceğiz. Hiçbir şey iki bin yıl önceki gibi olmayacak prenses."

Başını sallıyor ve sertçe nefes veriyor ama benim asıl dikkatimi çeken yüzündeki düşünceli ifade oluyor. Söylediklerimle ilgili bir şey zihninde bir kıvılcım yarattı.

"Nedir o prenses?"

"Bilmiyorum Core. Kaçırdığım bir şey var ve beynimin ucunda gibi hissediyorum ama çözemiyorum. Ya diyar denemelerinden önce ya da sonra bir şeyler oldu. Cas ve Gaster'ın çok ilgilendiği ve CC'nin odasında bulduğumuz kayıtlar, giren aileler hakkında pek bir şey göstermiyordu. Tüm soylar hesaba katılmıştı, hayatta kalan akraba ya da intikam peşinde koşan Nexus üyesi yoktu ama o nesil ile Drudy'ninki arasında Summum-Master'ın büyük planını ateşleyen bir şey oldu."

"Biliyorum. Sanırım-"

"Siz ikiniz zindanlara gelebilir misiniz yoksa yine ofiste garip şeyler mi yapıyorsunuz?" Draken sözlerimi keserek sordu.

"Bunu yapıyor olsaydık bilirdin, Draken." Willow homurdanıyor.

"Dun-Palace hapishanesinde neler oluyor?" Willow gülerken ben gözlerimi devirerek soruyorum. Orası bir hapishane, zindan değil. Arada bir fark var... genellikle.

"Yanımızda küçük bir casus getirdik. Biraz araştırma yapmak için Tman'e ya da küçük gezgine ihtiyacımız var."

Willow hızla kucağımdan atladı ve ben de hemen arkasında durdum. Yakaladıkları casus her neyse, aklından geçenlere ihtiyacımız var.

"Hazır mısın?" Ona soruyorum.

"Hazırım."

Onu kollarımla sararak bizi doğruca Cas'ın en sevdiği odanın kapısına götürüyorum ve aynı anda Tillman da yanımıza geliyor.

"Çok çabuk oldu," diyor ve bize göz kırpmıyor.

"Gittikçe kötüleşiyor. Eğer saçmalıkları sana da bulaştıysa yandım," diyorum başımı sallayarak ve ceketimin düğmelerini ilikleyerek. Şakaları ve durmadan alay etmeleriyle dördü bana karşı olacak.

"Hayır, hayat daha da güzelleşiyor. Biraz gül Core," diyor ve Willow'u kollarımdan sıyrıp sanki onu görmeyeli saatler değil de günler olmuş gibi öpüyor. *Umutsuz bir romantik.*

Ve ben de bol bol gülüyorum. Aslına bakarsanız haftalardır her gün gülüyorum.

Prensesim bana ruhundan bir parça verdiğiinden beri.

Hepsi beni kızdırıp sonra da gülmekten zevk alıyor. "Önden buyurun, majesteleri. Parçalara ayırmamız gereken bir casusun zihni var." Öyle yapıyorlar.

Omuzlarımı geriye çekip kapıyı iterek açıyorum ve işkence sorgu odasına giriyorum ama adımlarım Willow'un sırtına çarpmasına neden olacak şekilde duruyor. İçgüdüsel olarak kolumu savurup, düşmeden önce onu kavradım.

"Bir vampir mi? Hepiniz ormandan bir vampir mi çaldınız?"

Caspian, Draken ve Keeper sandalyeye bağladıkları hırlayan vampirin etrafında dururken yüzlerinde en masum gülümsemeyle bana dönüyorlar. Gözlerinin renginden tamamen aklı başında olduğunu söyleyebilirim ama içinde bulunduğu duruma çok kızgın.

"Bunun hırsızlık sayılacağını sanmıyorum kardeşim. Onu sorgulamak için getirdik ve sonra geri gönderilecek," diyor Caspian o kadar lakayt bir şekilde ki burnumun kemiğini sıkıyorum.

"Casus dediğinde bir Ustalık üyesini kastettiğini sanmıştım. Peki... adını bilmiyorum," diyor Willow, başını yana eğmiş, vampiri hayranlıkla izliyor.

"Ah, sevgili Adored, bu Renic. Etrafta fark edilmeden gizlice dolaşma konusunda etkileyici bir yeteneği olan korkmuş küçük bir Baccum. Vampirlerin çoğu, gelişmiş işitme ve hızlarına rağmen,

ona ayak uyduramıyor. Diğerleri ve Ustalık üyeleri hakkında casusluk yapmayı seviyor. Bildiklerini kan karşılığında satıyor. Ormanda inanılmaz değerli bir şey. Sanırım o..." Gözleri kıpkırmızı parlarken Keeper duraksıyor ve başını sallayarak Renic'e bakıyor. "Bir şeyler bilecektir. Yardımcı olup olmadıklarından emin değilim."

Bir hüznün dalgası göğsüme çarpıyor ama hissettiğim kadar hızlı bir şekilde yok oluyor. Willow'a baktığımda, gözleri anlamadığım bir yumuşaklıkla Keeper'a dikilmiş duruyor, sonra da tutsak yaratığa dik dik bakıyor.

"O zaman bir bakalım, olur mu?"

Sanki hiç umurunda değilmiş gibi ona doğru yürürken, hiçbirimiz onu durduramadan ya da yardım etmek için adım atmadan, Willow avucunu onun alına vuruyor. Adam hemen acı içinde bağırıyor ve Willow'un gücünü bu kadar kuvvetli kullanması beni şaşırtıyor ama belli ki bu vampir hakkında hepimizin bilmediği bir şeyler biliyor.

Adam homurdanırken, hırlarken ve avucunun altında titrerken dakikalar geçiyor, ama o rahatlamıyor. Önemli olduğunu düşündüğü her bilgiyi yırtıp atıyor ve bunu yapması için geçen sürede yıllar öncesine bakıyor.

Sonunda, tökezleyerek ondan uzaklaşırken, Keeper onu sabitlemek için dirseğinden tutuyor ve o da "Siktir" diye mırıldanıyor. İlk başta alçak sesle söyleniyor ama sonra sesi yükseliyor ve "Siktir" diye bağırıyor.

Bu öfke patlamasına dehşet, öfke, suçluluk, yeterince hızlı çözemediğim her türlü duygu eşlik ediyor. Öfkeyi anlıyorum. Eminim bu vampir çok boktan şeyler görmüştür ama diğerlerini ben ve kardeşlerim anlayamıyoruz.

"Ne gördün küçük gezgin?" Draken vampiri görmesini engellemek için onun önünde durarak soruyor.

Draken'in gözlerine bakarken göğsü hızla inip kalkıyor, sonra gözleri Keeper'a dönüyor ve yumuşuyor. "Merak ettiğin sorunun cevabı evet. Eskiden sizin çevrenizin dışında gizlenirdi."

Onu tanıdığımdan beri -ki bu çok uzun sürmedi- Draken gibi o da çok neşeli bir insan. Hayattaki ikinci şansı için son derece minnettar, ancak şu anda yüzündeki her özellik öfkeyle dolmadan önce parçalanıyor.

"Bana bu cevabı verdiğin için teşekkür ederim, Adored."

"Bir şey değil. Keeper'a biraz zaman verelim, sonra fuayede buluşuruz ve sana ne bulduğumu anlatırım," diyor arkasını dönüp bana, Tillman'a ve Caspian'a bakarken.

"Bir dakikaya ihtiyacım yok."

Keeper hırlıyor ve gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı ama kulaklarımın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, kırılan kemiklerin ve yırtılan derinin sesi odada yankılanıyor. Willow'un gözleri hafifçe kapanıyor ve vücudu titriyor ama yürümeyi bırakıp Keeper'ın sözünü bitirmesini bekliyor.

"Bu da ne böyle? Neler oluyor, Primary?" "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil... henüz."

Göz kapakları titreyerek açılıyor ve gözlerinde suyla birlikte suçluluk duygusu da kabarıyor. Suçluluk duygusunun vampirin ölümüyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, daha çok Keeper'a şifreli mesajının ne anlama geldiğini söylemek zorunda kalan kişi olmak.

"Draken, lütfen alevlerini kullanır mısın?" Keeper sessizce sorar. "Evet, elbette."

Mavi alevleri onun çağrısına uyarak Renic'in bedenini tutuşturuyor ve yanan saçların kokusu odaya yayılıyor. Bu keskin koku burnumun seğirmesine yetiyor ve havamı kullanarak kokuyu kapıdan dışarı sirküle ediyorum. Çok az yardımı oluyor ama çok geçmeden yerde külden başka bir şey kalmıyor.

"Duymam gereken ihtiyatlı bir şey var mı?" Bekçi, Willow'un önünde dururken sordu.

"Sana anlatamayacağımız bir şey yok."

Başını sallayarak, ikisinin de ihtiyacı varmış gibi görünen bir sarılma için onu kollarına çekiyor ve dördümüz de merakla bakıyoruz.

Neler olduğunu öğrenmek için içten içe ölüyoruz.

"Bunu bana söyleyerek kendini yük altında hissetme. Bu benim yıllardır aradığım ama hiçbir kanıt bulamadığım bir gerçek. Teşekkür ederim, Adored," diye fısıldıyor saçlarına, sonra da hiç konuşmadan kapıya doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?" Draken sorusunu endişeyle bağlayarak soruyor.

"Tanith'e. Sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacı var," diyor. hafifçe, tutması için elini uzatıyor.

Adam eli kolayca kabul ediyor ama yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuş durumda ve gözleri kızla Keeper'ın az önce çıktığı kapı arasında gidip geliyor. Eminim buna neyin sebep olduğunu hepimizden çok o bilmek istiyordur.

Tillman kararlı bir şekilde, "O zaman gidip ne öğrendiğini dinleyelim, küçük savaşçı," diyor. Omuzlarındaki gerginlik bana umutsuzca istediği gibi onun zihnini okuyamadığını söylüyor ve ona sunduğu küçük gülümsemeyle bunu o da biliyor.

"Cas," diyorum ve ona bizi hareket ettirmesi için izin veriyorum.

Fuaye yerine, Willow'un salonu olarak kabul ettiğimiz yere gelene kadar bizi gölgelerin arasından geçiriyor. Burası kesinlikle onun mekânı, sadece rahatlaması için bir odada olmasını istediği her şey el işçiliğiyle mükemmel bir şekilde hazırlanmış.

Hepimiz ağır ağır kanepeye çöküyoruz ve gergin, şaşkın sessizlik uzayıp gidiyor. Willow'un üzerinde tüm vücudumda hissedebildiğim bir ağırlık var ve ne kardeşlerim ne de ben o anda ne yapacağımızı bilemiyoruz. Bu bize söylediği bir şey değil, bu da yapamayacağı anlamına geliyor. Şimdilik, eğer 'henüz'ini doğru anladıysam.

"Summum-Üstadı son birkaç haftadır büyü dışı âleme gidiyor. Dışarıda saklanan keşif ekipleri tarafından fark edilmemek için bir tür gizlenme yöntemi kullanıyor olmalı," dedi Willow sonunda ve odadaki katı sessizliği bozdu. "Renic onun adam getirmesini izliyordu. Belli ki büyülü olmayan adamlar, çünkü yalnız gidiyor ama yanında biriyle dönüyor. Birlikte geldiği son adam bilim adamı Drin'di. Daha güçlü ya da farklı görünmüyordu ama yüzünü örten pelerin ve illüzyonla kim bilir. Ama hâlâ hediye alıyor."

Hay sikeyim.

Boğazıma tırmanmaya ve dudaklarımdan dökülmeye çalışan öfkeyi bastırıyorum. Haberlerin Summum-Master'la bir ilgisi olduğunu sezmiştim ama başka bir bilim insanı getirdiğini duymaya hazır değildim. Hem de herhangi bir bilim adamını değil, çocukluğundan beri onun kanını emen herifi.

Kendimize, enfeksiyonu hazırlayıp uygulayacak ve ardından ritüelde ona yardımcı olacak yetenekli bir bilim adamı olmadan ritüeli nasıl gerçekleştirebileceğini ya da gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini soruyorduk. Drin'i tanıdığımız için, o zamandan beri

Kim bilir ne kadar zamandır büyülü olmayan bir alemde yaşıyordu, Ale ya da Darstein'in enfeksiyon ya da hediyeleri aktarma ritüeli hakkında sahip olduğu bilgiye sahip olamazdı.

Varsayımlar. Son zamanlarda bunlardan çok fazla yapıyoruz ve hiç yardımcı olmuyorlar.

Summum-Master'ın vizyonuna dayanarak, onun kan kaynağını yok ederek Valorian Peçesi'ne geçmesini engellemek için zamanımız olacağını da varsaydık.

Bu olasılık hala var, ancak çok daha tehlikeli hale geldi ve daha sonra değil, daha erken gerçekleşmesi gerekiyor.

Eğer adamlarını güçlendirmek için hareket ettiriyorsa, sırada kendisi var demektir.

"Bu planları değiştirmiyor. Bugünkü raporlara göre," Tillman bekleyip bana bakıyor ve ben de ne bilmek istediğini bildiğim için başımı sallıyorum, "Tüm ana portallar hâlâ kapalı, yani o tarafa gitmiyor. Orien Amca'nın odasındaki pisliklerden anladığımız kadarıyla, eğer büyülü olmayan âlemden geçip oradaki diğer portallara erişmeye çalışıyorsa, bu zaman alıcı bir iş ve bize söylediğinden daha uzun süre ortalıkta olmayacaktır. O yüzden şimdilik planımıza sadık kalacağız.

"Hediye çalması berbat bir şey mi? Kesinlikle evet, ama olası her gizli yapının izini sürmenin bir yolu yok ve aceleyle verilen bu karar bize hayatlara mal olacak. Gizlenmiş yapıları ortaya çıkarabilecek tanıdığım tek kişi sensin küçük savaşçı ve aynı anda tüm diyara yayılamazsın. Gözcü ekipleri oluşturacağım, Usta Coğrafyacılarımızı çağıracağım ve Elementra'daki en تنها bölgeleri bulup hareketlilik olup olmadığını izlemek için ekipler göndereceğim. Kanınızı yok ettikten ve Codi'nin kardeşlerini geri aldıktan sonra, saldırı hamleleri yapacağız ve olası yerleri vurmaya başlayacağız. Bu herkesin kafasından geçenlerin çoğunu cevaplıyor mu?"

Hepimiz başımızı salladık.

Ben şimdiden tanıdığım en iyi Coğrafyacılardan ve nerede olduklarının bir listesini yapıyorum. Onları bugün buraya getirebiliriz ve mümkün olan en iyi yerlerin haritasını çıkarmaya başlayabilirler. Gaster'dan buna öncülük etmesini isteyeceğim. Halihazırda sahip olduğu geniş bilgi birikimiyle ne istediğimiz konusunda onlara bizden bile daha iyi yardımcı olabilir ve yol gösterebilir.

"Şu geçit meselesini çözmek lazım. Büyülü olmayan âleme açılanı kapatmam gerekiyor. Eğer Keeper vampirlerden Summum-Master'ın şu anda Elementra'da olduğunu doğrulayabilirse, o şekilde kalmasını sağlamalıyım." Willow ağır bir nefes verir ve hayal kırıklığı odaya yayılır.

"Bilmen ya da yapman gereken her şey zamanla olacak, küçük savaşçı. Kendinden şüphe etmeyi bırak ve buna inan," diyor Tillman ona kararlılıkla.

Kız sözsüzce başını sallar ve Draken ile Caspian'ın içine daha da gömülür. İkisi de onu kımıldatmaya ya da idare etmeye çalışmaz. Sadece yüzlerinde endişeyle ona bakıyorlar.

Prensesim her fırsatta zekâsının alt edildiğini hissediyor ama ben buna bir an bile inanmıyorum.

Ne yazık ki, bunun bok gösterisinden önceki erteleme olduğuna inanıyorum.

Yirmi Yedi

Söğüt

İki gün oldu.

Kalan zamanım bu kadar ve hala görünürde bir cevap yok.

Mecazi anlamda ve gerçek anlamda.

Günlerdir göğsüme yayılan donuk bir ağrı var. Kendimle ilgili hayal kırıklığım, annemin kitabı, CC'nin ve Elementra'nın yokluğu, hepsi fiziksel olarak bana ağırlık vermeye başladı.

Kendimi çoğu zaman gözümü kırpmadan bir şey göremezken yakalıyorum çünkü zihnim dönüp duruyor. Düşünceleri durduramıyorum,

Ayrılmamız için zaman geri saymaya devam ederken ve ben kanımın yapabilecekleri hakkında ilk şeyi bilmiyorken ve görüşüm üzerinde daha fazla kontrolüm yokken ezici bir başarısızlık hissi.

"Caspian bundan hoşlanmayacak." Oakly bana bakıyor ve ben bu ani sesle irkiliyorum, kuru gözlerim kırışıyor.

Aşağıya baktığımda, parmağım hâlâ kısmen annemin defterine tekrar girmeye çalıştığım yerden kaymış durumda, ama sonra kendimden geçtim. Nasıl tekrar işe yaramayacağına dair düşüncelerle tükendim.

Oakly'ye baktığımda, kaşları çatık ve kucağında çok sevdiği kitabı ile bana bakıyordu. İçine zar zor bakabildim. O şeyi çok iyi koruyor ama en ilginç bulduklarını bana göstermeyi seviyor.

İlginç demek hafif kalır.

Şaşırtıcı.

"Bu yüzden o, Gaster, San ve Keeper CC'nin odasındaiken ikimiz benim salonumdayız."

"Avucunu bir kez daha oyduğunu hissetmeyeceğini ya da bilmeyeceğini mi düşünüyorsun? Sana artık yok dedi." Kıkırdıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Kimin tarafındasın sen?"

"Senin tarafında tabii ki. *Bu* yüzden seni bunu yapmaman konusunda uyarıyorum. Her şey bitene kadar kitabı senden saklamakla tehdit etti ve bir parçam bile seni kandırdığına inanmıyor."

Onun aptalca mantığı karşısında gözlerimi deviriyorum. Onu dinleyecek miyim? Hayır. Zamanım daralıyor ve bu işi çözmem gerekiyor. Bu kitabın içinde öyle ya da böyle değerli bilgiler olduğunu biliyorum.

Portalları kontrol etmeye ve kanımı avlamaya hazırlanırken etrafımdaki herkes sorumlu oldukları her konuda inanılmaz adımlar atıyor. Sadece bu da değil, diğer günlük işlerine de ayak uyduruyorlar.

Geride kalan sadece benim ve bu duygudan bıktım.

"Bunu yapmayacağını söyleyebilirim..." diye çılgık atıyor, dik oturuyor ve kitabını bırakıyor.

"Ne? Ne?" Panik içinde bağıriyorum, kâğıt kesiğini ya da örümceği, onu korkutan her neyse onu arıyorum.

"Sanırım buldum. Oh, Elementra'm, sanırım kalıntıyı buldum."

"Bütün lanet kitap kalıntılardan oluşuyor Oakly. Bana bundan daha fazlasını ver."

Bu kadar çılgınca talepkâr olmak istemezdim ama onun bağı, parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi göğsümü sarsıyor. Şu anda o kadar güçlü bir şekilde ısıldıyor ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Lanet ayin için kalıntı. Sanırım bu o."

Kitabı bana göstermek için çeviriyor ve sayfanın sağ tarafının tamamı küçük bir topun görüntüsünden oluşuyor. Ortadaki kristal berraklığındaki küre, bronz bir muhafazayla korunaklı bir şekilde çevrelenmiş ve dört ayaklı bronz bir teşhir standının üzerinde duruyor.

Keeper'in bize verdiği tanım zihnimde canlanırken gözlerim açılıyor ve kalbim Oakly'nin bağının gümbürtüsüyle senkronize bir şekilde çarpıyor.

Bu o olmalı.

Tanrıların Bağı.

Tanrıların.

"Valorian Duvağı'ndan geliyor," diye fısıldıyorum. Bunu bilmek için başka bir bilgi görmeme gerek yok. Kutsal emanetin adı her şeyi açıklıyor.

Ben burada oturup ayağımı yere vurarak konuşmasını beklerken, o hızla kitabı kendisine doğru çeviriyor ve sessizce bir sonraki sayfayı gözden geçirmeye başlıyor.

"Willy, bu o olmalı. Buna göre bu kalıntı, güçlerini ihmal etmekten suçlu bulunan Tanrıların güçlerini bir tür ceza olarak bağlama yöntemi olarak kullanılıyormuş. Bunu Gaster'a götürmeli ve Keeper'a bunun o olduğunu onaylatmalıyım," diyor alçak sesle, oturduğu yerden zıplayarak, ben de onu takip ediyorum, ama bana bir bakış fırlatıyor.

"Hayır, hanımefendi. Zor birkaç gün geçirdiğinizi biliyorum ama başarısız olmaya devam etmek istemediğiniz için ertelemeye çalışıyorsunuz. Bu arada başarısız olmuyorsunuz. Önünüze bazı barikatlar kondu, ama bunu çözeceksiniz. Kal, çalış, meditasyon yap, cevap vermese bile CC ile konuş. Aklını başına getirecek bir şeyler yap ve ben geri geleceğim."

Bana küçük bir parmak işareti yapıp tartışabileceğimden daha hızlı bir şekilde dışarı çıkarken sönüyorum. Açıkçası onu her halükarda takip edebilirdim, ama ben

Yapma. O haklı ve onun sözleri gözlerimde hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarının akmasına neden oluyor.

Sadece bu da değil. O gidince oda çok boş ve yalnız hissettiriyor.

Erkeklerden yalnız kalmak istediğimde bile kendimi hiç yalnız hissetmem ama bugün her zamankinden daha sert vuruyor. Bu hissin onlarla hiçbir ilgisi yok. Tamamen benimle ve hiçbir ilerleme kaydedemememin getirdiği keder dalgasıyla ilgili. Söğüt ağacıma baktığımda ve anılar zihnimde uçuşmaya başladığında daha da yoğunlaşıyor.

O ne yapacağını bilirdi. Her zaman bilirdi.

Konuş onunla. Cevap vermese bile yapabileceğim tek şey bu.

Annemin kitabını alıp kanepenin etrafından dolanıyorum ve ağacımın gövdesine uzanıyorum. Başımı sabit, tanıdık ağaç kabuğuna yaslayıp özlemle nefes alıyorum ve gözyaşlarımın durması için yalvarıyorum.

"Biliyor musun, eğer burada olsaydın, şu anda bana gülüyor ya da benimle alay ediyor olurdun. Beni hem kızdıracak hem de daha iyi hissettirecek ilham verici şeyler söyledin. Beni kaldırır, tozumu alır ve bu aptal, anlamsız gözyaşlarımı silerdin. Bana bunun sadece hayal kırıklığının bedenimi terk etmesi olduğunu ve ağlamamın sorun olmadığını söyledin. Ağladığım için kimse beni incitmeyecek ya da cezalandırmayacak.

"Sence kaç kez açıklıktaki ağacıma yaslandık ve ben yıkılırken beni tutmak zorunda kaldın? Muhtemelen hatırlayabildiğimden daha fazla, anılarımla bile. İster Franklin'in yaptığı bir şey olsun, ister okulda kötü bir gün geçirmiş olayım ya da bana öğretmeye çalıştığın bir şeyi doğru yapamamış olayım. Her zaman yanımdaydın. Siktir... Sen en iyisiydin. Senden bir karar vermeni ya da bana tam olarak ne yapacağımı söylemeni istemiyorum. Sadece şu anda burada olmana ihtiyacım var."

İç çekişim hüzünlü, küçük ve gözyaşlarımı agresif bir şekilde siliyorum. Bu mantıksız bir duygu, biliyorum ama içimde kabaran öfkeye engel olamıyorum. Kendimi terk edilmiş hissediyorum. Elementra tarafından, CC tarafından, annem tarafından. Anlayışlı olmaya çalıştım, bana atılan her şeyi kabul ettim ve devam ettim, ancak bu tam durma, radyo sessizliği çok zor.

Onunla ilgili anılarım olmadan yıllar geçirdim, sonra geri döndüler ve benim için burada olacağı söylendi, ancak bilmediğim bölgede gezinirken rehberliğe ihtiyacım olduğunda hiçbir şey alamıyorum.

Benim için karar vermesine ihtiyacım yok. Sadece babama ihtiyacım var. O benim babamdı.

Ve annemi az da olsa tanırdı. Benimle bu konuda konuşabilir. Bana biraz ondan bahset ki bunu kendi başıma çözebileyim.

Kalbimde, kitabının Lyker'ın bulup bana vermesi için geride bırakıldığını biliyorum. Elementra'da yaşadığım tek tesadüfün bu olduğunu kabul edemem. Benim için bırakılmış olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, bir parçamın umutsuzca ikisinin birlikte hayatımda olmasının nasıl bir şey olacağına dair küçük bir tat alacağımı düşündüğüne inanıyorum.

Onun kitabı, onun rehberliği. İkisi de bana yol boyunca yardım ediyor.

Babamı istiyorum ve... anneme ihtiyacım var.

Kalbim içsel itirafımla çatırıyor.

Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Tüm varlığım boyunca onlara ihtiyacım vardı ve şimdi hayatlarına bir göz attığım için daha da fazlasını istiyorum. Sadece benim için yarattığı bir odada, ona ait olduğunu bildiğim bu ciltli deri parçasını tutarken, onlardan bir parçayı kalbime yakın tutabilmem için açılmasına ihtiyacım var.

Gözyaşlarımdan sıırsıklam olmuş yüzümü silerek derin bir nefes alıyorum, kıyafetlerime sinen odanın hafif kokusunu içime çekiyorum ve burnumu kapağa bastırarak onun da böyle mi koktuğunu merak ediyorum. *Yağmur.*

Sıradan bir yağmur değil ama.

Toprağı sular altında bırakan gürültülü bir fırtına değil, erken bir bahar gününde düzenli, hafif bir yağış. Havanın yetmişe ulaşabileceği ya da ulaşmayabileceği ve her ihtimale karşı sizi rahat ettirecek bir palto almanızın en iyisi olduğu bir yer.

İçine düştüğüm huzurlu tablo beni kapana kısırdı. Huzurdan kopmak için gözlerimi açamıyorum ve zihnim tutuşunu gevşetmeyi reddediyor.

Tüm bedenimi sıkıca kavıyor.

Tüm düşüncelerim, hislerim, duygularım benden kaçıyor ve bana ait olmayan bir zihin kontrolü ele geçiriyor.

"Willow, üzerinde palton olmadan burada ne yapıyorsun?" Gözlerim ağacın altında titreyen küçük bedene takılır takılmaz telaşlanıyorum.

Bu lanet diyarın kışı Elementra'nınkinden çok daha uzun sürüyor ve baharın başları olmasına rağmen, bu yağmur ve rüzgârı da ekleyince, hava buz gibi. Benim için.

Gözyaşlarıyla ıslanmış gözler bana bakıyor ve perili gümüşün içindeki menekşe halkası kalbimi acıyla sızlatıyor.

Küçük kızımı yine incitti.

Onunla birlikte yere çöküyorum, soğuk, ıslak bedeni göğsümde şiddetle titriyor ve etrafımızı sarması için bir hava kabarcığı komutu veriyorum. Ağacın gövdesinde sakladığım battaniyeyi çıkarıp kızımın etrafına sarıyorum ve kızım çıkar çıkmaz bunun nasıl yapıldığını ona göstereceğime yemin ediyorum.

"Ne oldu benim tatlı kızım?"

"Okuldan kaçtım ve yakalandım." Hıçkırıyor ve ben şok olmuş irkilmemi tutuyorum.

Okuldan kaçmak mı? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Bunu neden yaptın ki? Böyle şeyler yapamayacağını biliyorsun yoksa başın belaya girer," diyorum nazikçe, onu daha fazla üzmemek istemiyorum ama aynı zamanda böyle şeyler yapamayacağını da bilmesi gerekiyor.

"Bugün yine annem ve ben günü." Ah.

Bu, okulda geçirdiği üçüncü yıl olacak ve annesi gelmeyen tek çocuk olmaya katlanmak zorunda kalacak. Altı yaşındayken bu durum kafa karıştırıcı ama heyecan vericiydi. Birkaç anne onu etkinliklere dahil etti ve o da iyi vakit geçirdi.

Ancak geçen yıl, soruları daha tutarlı hale geldi ve bunu tam olarak deneyimlemek istedi. Ona, babasının yaptığından çok daha nazik bir şekilde, bunun olmayacağını açıkladım. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı, sorun olmadığını söyledi ve

annelerin de onunla oynayacağını söylemişti ama o öğretmen sonunda onu film izlemek için tek başına bir odaya götürdü.

Sonrasında günlerce ağladı. İzole edildiğini fark etti ve bunu ruhunun derinliklerinde hissetti.

Bu yıl ise, bilmiyorum. Sanırım sekiz yaşla ilgili bir şey çocukları daha güçlü yapıyor.

Kardeşi de aynıydı.

"Çok üzgünüm Willow. Annen burada olabilseydi, olurdu." "Belli ki değil." Burnunu çekiyor.

Ses tonundaki kalp acısı boğazımda bir yumru oluşturuyor. Keşke söyleyebilseydim, keşke yapabilseydim dediğim o kadar çok şey var ki. Şu anda yardımcı olabileceğine inandığım tek bir şey var ama hazır olup olmadığını bilmiyorum.

Yüzündeki uzak ve üzgün ifadeye bakınca yanıldığımı anlıyorum. O hazır. Hazır olmayan benim. Benim tatlı kızım son iki yılda bir ömür yaşlandı.

Yaşı sadece sekiz olabilir, ama zihni çok daha yaşlı, ne yazık ki.

"Film izlemek ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

Bu keskin reddediş karşısında homurdanıyorum. "Ama bu sıradan bir hikâye ya da daha önce izlediğin bir film değil."

Onu yakaladım.

O küçük kafa göğsümden fırlıyor ve gözlerini bana dikip tuzağı arıyor. Üzüntü karşısında bile her zamanki gibi meraklı. Bu merakını asla kaybetmemesini sağlayacağım.

"Ne tür bir film? Ne hakkında?"

Gülümseyerek ıslak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Aklımda olan bir film. Birçok kez tekrar oynattığım bir film."

"Zihnindeyse nasıl göreceğim?"

"Eğer sana göstermeme izin verirsen, sorularına cevap bulacaksın." "Komik mi?"

"Pek değil." "Eww, romantik mi?"

"Kesinlikle değil."

"Mutlu mu?"

Üzgün mü?"

"İkisinden de biraz, kızım," diyorum
usulca. "Beni yine ağlatacak mı?"

"Büyük ihtimalle, ama gözyaşlarını silmek için burada olacağım."

Yüzü yumuşuyor ve sanki ben onun dünyasıymışım gibi bana bakıyor. Sanırım şu anda öyleyim, o benim olduğu gibi. Umarım gördükleri bana bakış açısını değiştirmez.

"Peki, ne diyorsun?"

Etrafıma bakıyor, dallardaki boşluklardan yağmuru izliyor.

Küçük elini hava kabarcığının içine sokarak ağacının yapraklarından akan birkaç damlayı yakalıyor ve suyu parmaklarının arasında ovuşturuyor.

"Evet, bugün film gibi bir gün."

"O zaman rahatına bak ve gözlerini kapat."

Sırtını göğsüme yaslayarak yerleşiyor ve battaniyeyi sıkıca etrafına sarıyor. Parmaklarını karnının üzerinde birleştirdiğinde ona sırtıyorum.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

Başını sallayınca bizi zamanda geriye götürüyorum.

Iris'in koğuşunun kenarında dururken, yıllar önce onunla birlikte yürüdüğüm mağaraya bakıyorum. Tanrım, hiçbir şey değişmemiş. En azından bu tarafta. Elementra tarafından kutsanmış bu korumanın içinde neler yaptığını merak ediyorum.

Nefesimi bırakarak korumanın içinden geçiyorum, umarım adamları dışarı çıkıp saldırıya hazırlanmazlar. Kimse geçememeli ama ben sıradan biri değilim.

Geçer geçmez küçük bir kulübe karşıma çıkıyor ve tuhaflığına gülümsüyorum. Hiç kimse bu tasarıma bakıp da bu diyarda yürüyen en güçlü kadının bu duvarlar arasında yaşadığına inanmaz.

Getirdiğim hediyeği önümde tutarak birkaç adım yürüyorum, sonra duruyorum. Derimin üzerinde gezinen titreşimler, içerideki Nexus'un varlığımdan henüz haberdar olduğunu haber veriyor, bu yüzden dışarı çıkmaları için burada beklemem en iyisi olacak.

Iris'in kapıdan içeri ilk dalan kişi olması benim için sürpriz değil, hediyeler parlıyor, adamları da peşinde. Gülümsüyorum.

Müthiş grup durdu ve bana ters ters baktı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, eski dostum," diye şımarıyor Iris, adamları homurdanıp bana başlarını sallarken ellerini kalçalarına koyarak.

"Yaşlı mı? İki yüz on altı hiç bu kadar iyi görünmemişti, çok teşekkür ederim," diyorum onun sözlerini ona karşı kullanarak. Sadece, bilirsiniz, birkaç yıl ekleyin.

Kıs kıs gülüyor, adamlarına sevgiyle bakıyor. Onlarla tanıştığı gün. Onu mağaranın dışında bekliyorlardı, ben portaldan çıkmasını beklerken onları orada tutmuştum.

"İçeri gel, çaydanlığı yaktım," diyor ama ben başımı usulca sallıyorum.

"Ne yazık ki uzun süre kalamam ama sakıncası yoksa konuşmamız gerek."

Hepsi hüzünleniyor ve insanlar üzerinde böyle bir etkim olmasından nefret ediyorum. Kötü haber veren biri gibiyim. Birçoğu beni görünce heyecanlanmıyor ve heyecanlanmaya devam ediyor.

"Elbette," diyor bana sıkıca gülümseyerek.

Adamlarının her biri ona bir öpücük veriyor ve bana el sallayarak veda ediyor, ama onlar içeri girmeden önce, "Bu arada tebrikler çocuklar," diye sesleniyorum.

Şaşkın bakışlarına sırtarak göz kırptıyorum. Kuralları bildikleri için zorlamıyorlar ama yakında öğrenecekler.

"Orada ne var?" Iris beni ağaçların altına kurduğu bankın yanına götürürken soruyor.

Sırf onu kızdırmak için cevap vermek yerine, "Buraya yaptıklarına bayıldım," diyorum.

Gözlerini devirerek homurdanıyor. "Beni merakta bırakmaya bayılıyorsun. Her ne kadar senin arkadaşlığını sevsem de, az da olsa, benimle bir şeyler paylaşmak için burada olduğunu biliyorum. Devam et."

Dişlek gülümsemem, bakışlarımda samimiyetle ona bakarken kısık bir sırıtiştan başka bir şeye dönüşmüyor. "Lütfen bana kızma."

Şakacı yüz hatları eriyip gidiyor ve hüzünlü gözleri bana o kızinkileri hatırlatırken dilimi ısııyorum.

"Olmayacağım. Elçi olduğunu anlıyorum CC. Hiçbir şey için seni suçlamayacağım."

"Teşekkür ederim... Söyle bana, bu hayatta en çok neyi diledin Iris?"

Yüzü titriyor ama utanmıyor ya da yüzündeki acıyı saklamıyor. "Anne olmak. Sevgi dolu Nexus'umla birlikte bir çocuk sahibi olmak ve onu büyütebilmek. Anne olacağımı biliyorum ama yusufçuğum bana sahip olmayacak."

Bu lakap karşısında gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kız kesinlikle uçacak.

"Neden soruyorsun CC?"

Boğazımı temizleyerek ona getirdiğim hediyeği uzatıyorum. "İşte." Hediyeğe temkinli bir şekilde bakıyor, sonra kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Isırmayacak. Sadece aç."

Sırıttırıyor ve sonra dediğimi yapıyor, vitray resme bakarken kıkırdıyor. "Aman Tanrım. Bu onun formu, değil mi?" diyor sessizce, parmağını kızın ejderha formunda gezdirerek. Onun hakkında fazla konuşmayı sevmiyor, bu yüzden gerçek duygularını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım, ama bıkkın bir insan olmaktan çok uzak, bu yüzden tek yapabildiğim varsayımlarda bulunmak. "Yine de Sedric'in rengini biraz bozmuşsun. Onu neden bu kadar koyu yaptığınızı soracak."

"Dokuma bağlarının rengi simsiyah değil mi?"

"Nasıl... Evet, öyle," diye cevaplıyor sorusunu bitirmek yerine.

"Senin kurdun da ipliğin gibi gümüş. Sedric'in kurdu ve bağı gece mavisi. Kelso, hayvanlarla konuşma yeteneğiyle sanırım koyu yeşil bir renk yayıyor. Allton ve metal manipölasyonu büyük olasılıkla kırmızımsı, belki bordo, daha koyu bir renk ve Esben'in olağanüstü şifasını sarı olarak görebiliyorum. Hepsini bir araya getirdiğinizde en büyük ve en güçlü, şık siyah kurdu elde edersiniz."

"Ben... Bana vermeye çalıştığın mesajı anlamıyorum," diyor sessizce, bir kez daha resme ve sonra bana bakarak.

"Onlar senin çocukların. İkisi de."

Bana şaşkınlıkla bakarken yüzü irkiliyor ama ben bakışlarını tutuyorum ve onun gözlerinin dolmaya başladığını izlerken sözlerimin ciddiyetini gözlerimle gösteriyorum.

"Ah, Elementra..." Nefes nefese, parmaklarını dudaklarına götürüyor.
"Ne zaman?"

"Şimdi. Kokun bir hafta içinde değişmeye başlayacak."

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken "Kahretsin," diye ağlıyor. "Bu nasıl olabilir?"

"Şey-"

"Gerçek bir cevaba ihtiyacım yok," diye tersliyor ve ben de çenemi kapatıyorum. "Yani, ne olacağını zaten biliyorken Elementra bunu nasıl yapabilir? Willow'un olduğu kadar benim de rolümü zaten biliyorum. Onları terk etmek zorunda kalacağımı bile bile bu âleme başka bir çocuk getirmeme nasıl izin verebilir?"

"Çünkü hem kızın yalnız kalmaması için yalvardın hem de anneliği deneyimlemek istedin. O senin dualarına cevap veriyor. Kurdun da kendine ait bir hikâyesi var. Yakında öğreneceksin," diyorum elimden geldiğince şefkatle.

Elementra'ya benzer soruları birçok kez sordum. Cevaplar her zaman eninde sonunda gelir.

"Onun... o bir
erkek." "Öyle."

Hıçkırıklar vücudunu yırtmaya başlamadan önce gözlerini kapatıyor ve hafifçe iç çekiyor. Burada sessizce oturup ağlayabileceği bir omuz olarak her şeyi anlatmasına izin verdim. Bunu duymanın onun için zor olacağını biliyordum ama ona söylemem gereken bir şeydi.

"Beni affedecekler mi, CC?"

"Evet, affedecekler. Sen oğlunun gözbebeği olacaksın ve kızın da senden aldığı her parçayı sevecek, sayacak ve değer verecek."

"Kızımdan kızım diye bahsetmeyi kes, CC. Yüzlerce yıldır buna izin verdim. Onun adı Willow. Söyle hadi." Bana hırlıyor ve ben de dişlerimi sıkıyorum.

Söylemek benim için çok zor.

Bunu söylemek onun benim için ne olduğunu henüz kabul etmediğim ya da Iris'e söylemediğim bir gerçek haline getiriyor. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Ne zaman ondan ya da gördüğüm herhangi bir şeyden bahsetmeye çalışsam bana karşı hep sert bir çizgi çizdi. Onun da hayatının büyük bir kısmını gördüğünü biliyorum ama onun hakkında ayrıntıya girmeyecek. Bilmiyorum, benim doğrularım

ona yardım etmek ya da zarar vermek. Kızının geleceği için onu daha fazla üzmem istemiyorum.

Bizim kızımız.

Kandan değil ama bir bağdan doğdu. "Elementra bizi bir Guardria bağıyla kutsuyor."

Kelimeler ağızımdan zorla dökülüyor ve Elementra'nın kendisi bana bir fikir vermek yerine gerçeği söylediği için homurdanıyorum. Hazır olup olmadığımdan bağımsız olarak. Sanırım bu onun "çok kötü" deme şekli.

"Sen... sen ve Willow arasında bir Guardria bağı mı olacak? Ne zamandır biliyorsunuz? Nasıl ortaya çıkacak?" diye soruyor iri gözlerle.

"Iris..."

Nefes nefese, yüzünü tamamen bana dönerken neredeyse resmi düşürüyordu. "Baba, kızım. CC, haklı mıyım söyle bana."

Gözlerimi kapatıp beyaz boğumları olan bağlanmış parmaklarıma bakarak bir kez başımı sallıyorum.

"Evet. Onunla geçirdiğim süre boyunca paylaştığımız bağ bu olacak. Elli yıldır bundan eminim."

İkimizin arasında uzanan sessizlik ağır. Yarattığı bu güzel kaçışın atmosferini kirletiyor. Nasıl yaparsam yapayım, devam eden gizliliğimin böyle bir etkisi var.

Ama artık her şey ortada ve onun aklından neler geçiyor bilmiyorum. Pek çok kişi Guardria bağının ardındaki gücü anlamıyor ama Iris bilgili ve akıllı biri. Bunu tamamen reddedemeyeceğimi biliyor ve hiçbir deneyimini paylaşamayacağı kızıyla bu kadar güçlü bir ilişkim olduğunu kabul eder mi bilmiyorum.

Yüz seksen altı yıldır Willow'un benim için bir anlamı olduğunu biliyordum ama elli yıl öncesine kadar bunun ne olduğu kesinleşmemişti. Iris'in ona ne isim vermeyi planladığını bana söylediği gündü. Aynı gece, uyanışımızla ilgili ilk imgelemimi gördüm.

O günden bu yana geçen elli yılda Iris'i üç kez gördüm. Bu konuyu bir kez bile açmadım.

Bir çocuğu kendi çocuğum gibi sevebileceğim ve Gaster'ın bana bahsettiği sevginin aynısıyla onu kutsayabileceğim için duyduğum aşırı sevinç, Iris'i gördüğümde hissettiğim derin umutsuzlukla savaştı.

Bu diyar için benim de hayatımı nasıl vermem gerektiğini düşünüyorum. Bir yanımda bir şekilde Iris'in geleceğini ve rolünü ondan çalışmışım gibi hissediyor.

"Bana bak."

Sert bir nefes üfleyerek, istediğini yapmak için başımı yukarı kaldırıyorum. Öfke ve acıya hazırlıklıyım. Bunu anlayacağım.

"Onu tüm varlığınla sev. Ona değerli, özel ve güzel olduğunu hissettir. Babasından kalan kırık parçaları bir araya getir. Ona çocukluğun nasıl olması gerektiğini göster. Özgür olmanın nasıl bir his olduğunu. Onun babası ol, CC. Filia mea nunc est filia tua"

"Bu ne anlama geliyor?" Boğazımı tıkayan duyguları bastırarak soruyorum.

Onun sözleriyle üzerimden tonlarca ağırlığın kalkmasını beklemiyordum. Ona bu gerçeği söylemekten ölesiye korkuyordum ve işte karşımda beni onaylıyor.

"Benim kızım artık senin kızın. Ona mümkün olduğunca çok ve sık filia mea de. Ona sevildiğini hatırlat. O bir lütuf." Sert bakışları tartışmaya yer bırakmıyor ve emrediyor, İstemediğini bildiğim halde, duyularımdan akıyor. Gümüş havuzlarının derinliklerindeki paramparça, benimkilerin sulanmasına neden oluyor. Kızına bu sevgiyi kendi elleriyle verememek onu kırıyor.

Bunu görüyorum. Hissediyorum.

Belli ki Elema Lingua Vetus, ama bu kelimeleri daha önce hiç duymamıştım. Bu dilde bilmediğim hiçbir şey yok, bu da beni, eğer bunlar artık kelime dağarcığımızda olmayan kelimelerse, bunun bir anlamı olduğuna inandırıyor.

Bu an bana Willow'a bir takma adla hitap etmemi istemesinden daha büyük bir anlam ifade ediyor. Sanki beni kendi kavrayışımın ya da layıklığımın çok ötesinde bir onurla kutsuyor.

"Yapacağım. Söz veriyorum," diye yemin ediyorum ve o da başını sallayarak gözünden akan bir damla yaşı zorla siliyor.

"Bir şey daha var," diyor elini havada döndürüp önümde bir cep boyutu açarken. "Zamanı geldiğinde"

ve gitmeliyim, bunu büyüledim, böylece imzam bu diyarı terk ettiğinde, evde görünecek. Lütfen bunu aldığından emin ol."

Bana bir kitap uzatarak, ön kapaktaki Nexus işaretini izliyorum. Çok az kişinin anladığı ve anlayacağı kadar güçlü bir mühür.

Kitabı ilk sayfasına kadar açıp elimi boş krem rengi parşömenin üzerinde gezdiriyorum ve parmak uçlarımda onun büyüünün ve gizlemesinin titreşimi karıncalanıyor.

"Bunu açıklayacağını nereden bilecek?"

Elini uzatıyor, hiç tereddüt etmeden uzatıyorum ve izliyorum, yaptığı her hareketi ezberliyorum, böylece zamanım geldiğinde ne yapacağımı biliyorum. İşaret parmağını bir pençeye dönüştürüyor ve elinden küçük bir kan izi akmaya başlayana kadar diğer parmağına bastırıyor.

"Yakından izle ve dinle. Noktaları saat yönünün tersine hareket ettirmesi ve söylediklerimi söylemesi gerekiyor, tamam mı?"

"Tamam."

"Hava, Toprak, Su, Ateş çok parlak, Dört element, saf ve doğru.

Bunları neşe ve sevinçle hatırlayın,

Elementler bir olur, dünya berraklaşır."

Büyüyü zihnimde en az bir düzine kez tekrarlıyorum, zihnime kalıcı olarak kazındığından emin olana kadar elimden geldiğince hızlı bir şekilde.

Tamamen mantıklı.

Iris ve Willow'un ne olduğunu bildiğimden, mükemmel bir şekilde uyuyor. "Anladın mı?" diye soruyor.

"Anladım."

"Senden bu kadar çok şey istediğim için özür dilerim. Omuzlarında zaten krallığın yükü var ve ben buna daha fazlasını ekliyorum. Onlara bakmak için burada olamayacağım için üzgünüm. İkisine de."

"Iris, olaya bu şekilde bakma. Benden yapmak istemeyeceğim bir şey talep etmiyorsun. Gerçeği senden bu kadar uzun süre sakladığım için özür dilerim ama kendimi bu nimete yeterince layık hissetmedim. Ben de onu terk etmek zorundayım. Uzun zamandır zamanımın geldiğini biliyordum. Senden bir şey çalıyormuşum gibi hissettim,

Bu senin hakkın. Anne olmayı hak ediyorsun," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Hiçbir şey çalmıyorsun. Bana hiç tahmin etmediğim bir huzur veriyorsun. Senin sayende kızımın, çocuklarımın iyi olacağını biliyorum."

"İyi olacaklar. Yemin ederim."

Kitabını cep boyutuna geri yerleştirip kapatırken bana usulca gülümsüyor. Bankta arkasına yaslandığında ikimiz de aynı anda iç çekiyoruz. Verandada duran ve bizi dikkatle izleyen adamlarını fark ettiğimizde ikimizden de küçük bir kıkırdama yükseliyor. Kıskançlıktan değil, ya da en azından öyle olmadığını umuyorum. Daha çok onun üzüldüğünü hissettikleri için koruyucuydular.

"Onlara şimdi mi söyleyeyim yoksa sürpriz olsun mu?"

"Sürpriz olsun. Söylemeden önce Kelso'nun oaktan uzaklaşmasını beklediğinden emin ol." Sırıtiyorum. Heyecanın ortaya çıkışını çoktan gördüm.

"Adını biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Bana söyleyecek misin?"

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Küçük kurdun adı anlatılacak bir hikâyeyle birlikte gelir. Yakında öğreneceksin. Sabırlı ol, eski dostum."

Ayağa kalkıp kalkmasına yardım etmesi için ona elimi uzatıyorum ve başımı geriye atıyorum, tokat atınca da gülüyorum. "Bana kırılğanmışım gibi davranma," diye homurdanıyor.

"Kırılğan, hayır. Zaten hormonal, evet," diye takılıyorum ve yaklaşan pençesinin önünden atlıyorum.

"Komik değil. Kahretsin, şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor. Dün Esben'e koca bir saksı fırlattım." Sanki çok değerli bir anıymış gibi yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeye söylüyor bunu ve ben ona bakıyorum, biraz taş kesilmiş bir halde.

"İskaladın mı?"

"Hayır. Hiç

ıskalamam."

Birlikte gülerek onu, adamlarının hemen etrafını sarıp tepeden tırnağa kontrol ettiği merdiven sahanlığına götürüyorum.

sevgi gösterisine sevgiyle gülümsüyorlar. On kat daha kötüleşmek üzereler.

"Bütün bunlardan sonra çaya vaktin olmadığına emin misin?" "Keşke, eski dostum."

"Bir dahaki sefere o zaman," diyor ve içeri girmek için merdivenleri tırmanırken bana el sallıyor.

"Bir dahaki sefere," diye mırıldanıyorum üzüntüyle.

Arkadaşımı bir sonraki görüşümde, onu son yolculuğuna uğurlayacağımı bilmekten nefret ediyorum.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda Willow'un kucağımda hareketsiz durduğunu görüyorum ve nefes alıp almadığını kontrol etmek için tutuşumu ayarlamak zorunda kalıyorum. Nefes alıyor ama doğal olmayan bir şekilde sakın ve bunu ona asla göstermemeliydim diye endişelenmeye başlıyorum.

"Willow."

"Hayatımda gördüğüm en güzel kız," diye fısıldıyor. "Ona çekmişsin."

Yavaşça kendini yukarı itiyor ve bana tam olarak bakabilmek için arkasını dönüyor. O paramparça gümüş gözler o kadar tanıdık ki, nefes kesici.

"Onunla asla yüz yüze tanışamayacağım, değil mi?"

"Hayır, tatlı kızım, tanışmayacaksın," diyorum olabildiğince yumuşak bir sesle. "Nerede olursa olsun beni izlediğini düşünüyor musun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Bizim öte dünya dediğimiz bir yerde. Türümüzün en özel ve en güçlülerinin gittiği yer."

"Bir gün oraya gidip onu ziyaret etmek isterim."

Kalbim öylesine sıkışıyor ki nefesimi kesiyor ve ciğerlerimi hava almaya zorlamak zorunda kalıyorum. Umarım ve dua ederim ki onun sonu öbür dünya olmaz. Zamanından önce yok olan bizler için bir cennet olmasına rağmen, onun zamanının bitmesini asla istemiyorum.

"Bir gün Elementra sana onu gösterecek."

"Peki kitabımı bana verecek misin? Onu şimdi okumak istiyorum." "Doğru zaman geldiğinde okuyacaksın, kızım."

Ona kitabın henüz çıkmadığını söylemeye yüreğim el vermedi. Iris'in koğuşunun bariyerini geçebilen tek kişi benim ve defalarca kontrol ettim. Sonunda Elementra bana durmamı ve olması gerektiği zaman ortaya çıkacağını söyledi.

Başını yana eğiyor ve hesapçı bakışı hızla yıkıma dönüşüyor. Neden olduğundan emin değilim, belki de az önce izlediği şeyin gerçekliği içine yerleşiyor ve bu onu çok üzüyor.

"Özür dilerim Willow, belki de bunu sana göstermek için doğru zaman değildi," diyorum ve onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum.

Boynumdaki Memoria taşı komutumla ısınıyor ve tam anıların bana gelmesini isteyecekken, o konuşuyor. Daha doğrusu çılgılık atıyor.

"Sen de beni istemiyorsun, tıpkı babam gibi." Gözyaşlarına boğuluyor, benden olabildiğince sert bir şekilde uzaklaşmaya çalışıyor ve ben tamamen hazırlıksız yakalanıyorum.

"Whoa, whoa, hey! Bu da ne demek oluyor? Sen neden bahsediyorsun?" Onu usulca susturarak ve saçlarını gözlerinden çekerek soruyorum.

"Bana hiç kızım ya da feely maya demedin. Sana öyle dedi ama sen hiç öyle demedin." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Gözlerim, şu anda onu parçalayan gerçek acıyla açılıyor. O kadar güçlü ki, ruhum şu anda onu iyileştirmem için bana bağılıyor. Bunu bu kadar keskin bir şekilde anlayacağını düşünmemiştim. Gerçekten annesine daha çok odaklanacağını düşünmüştüm.

"Hey, bana bak, lütfen."

Başını sertçe sallıyor, kıpırdamayı reddediyor, ama tekrar deniyorum. "Lütfen."

Burnunu çekerek ve sümüklü burnunu gömleğime silerek, gözümünden kaçan saç tellerini yüzünden siliyor ve ben gömleğimdeki sümüklere bakıp sırtırken, titreyen dudaklarıyla bana bakıyor.

"Sen benim kıızımsın Willow, kan bağı dışında her yönden. Sana hiç filia mea demedim çünkü benden önce bunun ne anlama geldiğini bilmeni istedim. Birine bir kez böyle bir unvan verdin mi, artık geri alamazsın. Bana güvenmeni, benim için gerçekten ne kadar değerli olduğunu, seni ne kadar sevdiğimi ve seninle ne kadar gurur duyduğumu anlamanı istedim.

"Bunları gözlerinde hak etmek istedim ve farkındalığa sahip olmanı istedim," diyorum usulca, şakağına dokunarak, "tüm bunların ne anlama geldiğini gerçekten anlamanı. Aramızda bir bağ olması, kalbini ya da sevgini almaya hakkım olduğu anlamına gelmiyor. Kimse değil. Sen

Kendinizden bir parçayı ne zaman, nasıl ve nerede bir başkasına vereceğinizi seçin."

"Ve eğer istemiyorsam vermek zorunda değil miyim?" Küçük sesi boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

Burada yetişkin olan benim ve duyguları için onu asla kötü hissettirmem, ama şu anda bana beni sevmediğini söylese, saraya geri döner ve ağlayarak uyurum. Bu çocuk benim tüm kalbime sahip.

"Hayır, sevmiyorsun."

"Ben babamı sevmiyorum. Diğerini," diye o kadar sessiz fısıldıyor ki, sanki duyulmasından korkuyor, ama diğer kelimesi kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

"O dünyanın en iyi babası değil. Babaların yapmaması gereken şeyler yapıyor ve bunun için çok üzgünüm," diyorum dikkatlice. Onun hakkında söylediklerime her zaman dikkat ederim. Yapmak istediğim son şey, gerçekten ne hissettiğimi söylemek ve onun da geri dönüp bunu tekrarlamasıdır.

"Bence sen dünyanın en iyi babasısın." Baba... Az önce baba dedi.

Sakin ol.

"Bence sen alemin en büyük kızıydın."

Üzgün kaşları, gördüğüm en büyük ve en parlak gülümsemeye dönüştü. Sanki güneş onun içinde bir yuva yapmış ve şimdi özgür kalmaya çalışıyor.

Hay aksi.

Olan şey tam olarak bu. Parlıyor.

Bunun henüz gerçekleşmemesi gerekiyordu.

Renklenme, başladığı kadar hızlı bir şekilde solmaya başlıyor ve onu bir şeye karşı uyarmamak için yavaşça nefes veriyorum. Sanırım duyguların çeşitliliği bir şeyleri tetikledi.

Lanet olsun, doğanın gücü olacak. Zavallı

Vito çocukları.

"Sana hâlâ CC dememin bir sakıncası var mı?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve ona kıkırdayarak komik bir bakış attım.

"Bana başka ne diyebilirdin ki?" "Bana başka ne diyecektin ki?" diye soruyorum, kolumdaki saçları sebepsiz yere çektiğinde onu gıdıklarken gülerek

elleriyle bir şey yaptı.

"Artık bana kızım dediğine göre, bu seni babam yapar. Ama beynimdeki baba sesinden hoşlanmıyorum. Sen sadece benim CC'msin."

Sanki her zaman bildiği bir gerçekmiş ve artık benim de programa uymamın zamanı gelmiş gibi soğukkanlılıkla söylüyor bunu. Bu tatlı kızın kalbimin patlamasına neden olduğuna dair hiçbir fikri yok. Bu an için yıllarca bekledim.

Annesiyle aramızda geçen konuşmayı ona nasıl göstereceğimi sayısız kez düşündüm. Her zaman hediyelerle, resimlerle, yemeklerle, her şeyle büyük bir jest planlamıştım ama her şeyin bir zamanı vardır.

Ve bugün, bu erken bahar gününde, hafif yağmur yağarken ve o kendini çok kötü hissederken, mükemmel bir andı.

"Bir gün çok daha fazlasını öğreneceksin ama şimdiden bilmeni isterim ki annen seni sevdi ve seni arayıp kızım olarak görmem için bana izin verdiği için ona minnettarım. Çünkü benim gözümde sen busun. Sen benim kan bağından değil, bir bağdan doğan kıızımsın. Ve seni seviyorum, filia mea."

"Ben de seni seviyorum, CC."

Ve bunu bana ilk kez o zaman söyledi.

Yirmi Sekiz

Söğüt

Zihnim kendime geldiğinde içimden kopan hıçkırıklar beni neredeyse ikiye bölüyordu.

Toprak elementim benim komutum olmadan serbest kalıyor ve ağacımın dallarını bir koza gibi etrafıma sarıyor. Yağmurlu bir günle karışan orman kokusu, tüm o anının zihnimin kompartımanlarına yerleşerek yeni evlerini bulmalarını sağlıyor.

"CC," diye haykırıyorum zihnimde.

"Ben buradayım, filia mea, ve her zaman burada olacağım. Bak annen sana ne bıraktı, kızım. İkiniz de bunun için uzun zamandır bekliyordunuz."

Gözlerim telaşla açılıyor ve bu noktaya geldiğimde yanımda getirdiğim ciltli deriyi arıyor. Elementim beni sarılmaktan kurtarıyor ama ağacımı o kadar eğiyor ki, beni gizlerken odamın başka hiçbir yerini göremiyorum. Sadece parlak yeşil yapraklar, altımdaki zemin ve üzerinde çarpıcı bir gümüş mühür işlenmiş siyah kapak.

Anı sırasında düşürdüğüm yerden alıp kendime yaklaştırıyorum ve kanımın daha hızlı akması için parmağımı batırıp sıkıyorum. Ucumu işaretin en üst noktasına koyduğumda, göğsümü bir hıçkırık daha sarıyor.

Benim ninnim.

Ninnimin yarısını o buldu. Diğerini de CC.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözyaşlarımı, nefesimi ya da hıçkırığımı durduramıyorum. Ellerimin titremesi o kadar kötü ki, kıyafetlerime kan damlıyor, ama bilme ihtiyacım hepsinden ağır basıyor.

"Hava, Toprak, Su, Ateş çok parlak,
Dört element, saf ve doğru.
Bunları neşe ve sevinçle hatırlayın,
Elementler bir olur, dünya berraklaşır."

Karmakarışık, kekeleyen bir karmaşa olmasına rağmen, büyü elimde cızırdıyor ve hafif bir şok koluma doğru ilerliyor. Bunu tüm kalbimle memnuniyetle karşılıyorum. İçimden gelen sağanak yağmurla karışık bir kahkaha izole alanımda yankılanıyor ve kapağı yavaşça arkaya doğru sıyrıyorum.

Ve
bekliyoru
m. Ve
bekliyoru
m.

Burada oturup baktıkça ve hiçbir şey olmadıkça, az önce hissettiğim sevinç erimeye başlıyor ve zihinsel olarak bunun bir şaka olmaması için yalvarıyorum. Lütfen, Elementra, her şey için, bunun benim için çalışmasına izin ver.

Tam hayal kırıklığına öfkelenecekken, güzel, siyah bir el yazısı parşömenin üzerinde kendini çizmeye başlıyor.

Merhaba, benim küçük yusufçuğum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, şaşkınlıkla kitaba bakarken elimle ağzımı kapatıyorum.

Giderek daha fazla kelime belirmeye başlıyor ve gözlerim onları yeterince hızlı yutamıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, ritmini tenimden göremediğime şaşıyorum.

"Eğer bunu okuyorsan, bebeğim, senin zamanın gelmiş demektir.

Kim olduğunu, bizim kim olduğumuzu, armağanımızı ve bunun geleceğin için ne anlama geldiğini öğrenme zamanın.

Ama bunlar sana açıklanmaya başlamadan önce bilmeni isterim ki Willow, çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Senden ve kardeşinden. Aldığım hiçbir kararı hafife almadım ya da siz ikiniz aklımın bir köşesinde olmadan vermedim. Eğer yapabilseydim, ikinizle birlikte olmak için binlerce yaşamı seçerdim.

Seninle ilgili duygularımı ve hislerimi CC'ye hiç ifade etmediğim için üzgünüm. Biliyorum ki ifade etmiş olsaydım, paylaşacak ve açıklayacak daha çok şeyi olurdu. Bunun senin hakkında konuşmak istemediğimden ya da nasıl ortaya çıktığından kaynaklandığını düşünmeni asla istemem. Bu sadece seni güvende tutmam gerektiği gerçeği idi. Gerçek hislerim konusunda ona güvenmediğimden değil. Aleme güvenmedim. Zihninden çıkarılabilecek şeylere güvenmedim. Senin için bırakmak zorunda kaldığımız tüm o bilgi kırıntıları, alamayacağım bir riskti.

Eski dostuma bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyorum, ama senin için, kardeşin için, seni korumak için gitmeyeceğim sınır yoktu.

CC, Ustalığı sona erdirmek için çok yakın çalıştı. Her zaman tehlikeli durumların içindeydi ve bunu hayatı boyunca sizden ve ailesinden sakladı. Hepiniz şimdi farkında olabilirsiniz ya da en azından öyle varsayabilirsiniz, ancak işin gerçeği şu ki, o zamanlar bilgisi Üstatlık için bir tehditti ve o savaşın siperlerindeydi. Savaşın tam ortasındaydı."

Bu sözleri okurken derin bir nefes alıyorum. Tutkal gibi üzerime yapışıyorlar ve beynimi gıcıklayan ama bir türlü kavrayıp çıkaramadığım bir şey var.

"CC, bu doğru mu?"

"Eski dostum bir ispiyoncu."

"Peki, kendini açıklayacak mısın?" "Şu anda olmaz."

İnleyerek sulu gözlerimi deviriyorum, sonra onları siliyorum, böylece belirmeye devam eden kelimelere odaklanabiliyorum.

"Her şeye rağmen bilmeni isterim ki, bu diyarda kendi Nexus'um dışında sana bakmak isteyeceğim başka kimse yok. Franklin'i tanıdığım için, her şeyden korunmadığını biliyorum ama kalbimde, CC'nin tam da ondan istediğim gibi sana ihtiyacın olan hayattan bir parça verdiğine inanıyorum."

Verdi. Yemin ederim verdi.

Beni duyamadığını biliyorum ama zihinsel olarak bunu onaylamaktan kendimi alıkoyamıyorum. Hayatı çok daha iyi hale getirdi. Artık yapamayana kadar benimle inanılmaz ilgilendi.

"Bu beni seninle tartışmak istediğim bir sonraki noktaya götürüyor ve bu zor bir konuşma, ama gerçeği ve gelecekteki hayatınla ilgili çok şeyi hak ediyorsun.

Ailem benimle birlikte kaçtığı için Elementra'daki pek çok kişiden çok daha hızlı büyümek zorunda kaldım. Bir akademiye gitmedim. Başka arkadaşlarım olmadı, sadece ailem vardı. Beni her şeye hazırlamak için ellerinden geleni yaptılar.

Sonra ortaya çıktığım gün.

Ailemizdeki tüm kadınlar on dört yaşında ortaya çıkar. Korunmamız için her zaman kayıt dışı olmuştur. Nexus üyelerimiz de genellikle diğerlerinden daha erken ortaya çıkar, sizinki hariç. Sizinkiler sizin gelişinize hazırlanmak için on dört yaşında ortaya çıktılar. Siz gelmeden önce açmaları gereken kendi yolları vardı.

Benim ortaya çıkışımı biliyorduk ve buna hazırдық. Ya da öyle sanıyorduk. Beklemediğimiz şey Elementra'nın bana görünmesi ve diyarın geleceğinin ne olacağını söylemesiydi. Geleceğimin ne getireceğini. Onun ortaya çıkan gücü benimkinin tamamının düşündüğümüzden çok daha güçlü bir şekilde patlamasına neden oldu.

Hemen kurduma dönüştüm ve o benimle konuşurken rüzgârdan daha hızlı koştum. Ben arkada oturup Elementra'yla konuşurken hayvan zihnim dümendeydi ve özgürce koşuyordu. O beni terk ettikten sonra bu kadar yüksek kalmadı ama bunun sonuçları geri sayımındaki zaman ölçeri başlatmıştı.

O gün başıma gelecek her şeyi, daha doğrusu çoğunlukla her şeyi biliyordum. Buna sen de dahilsin."

Olamaz.

Okumak için üzerinde gezindiğim kitabı yerden kaldırıp ağacın gövdesine yaslanıyorum, böylece bunun için çapraz oturabiliyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum, ama aynı zamanda onu duymak için topraklanmam gerektiğini de hissediyorum. Ne yazarsa yazsın, o sırada ne hissederse hissetsin, bunlara hakkı var.

Daha on dört yaşındaydı ve neredeyse tüm hayatı boyunca bunu öğrendi.

"Bunun olacağını bildiğim için kendimi bunu kabullenebileceğime, beni etkilemesine izin vermeyeceğime ve Elementra'ya dönene kadar iyi olacağıma ikna ettim. Dışımı sıkıp buna katlanacaktım.

Ve ben de öyle yaptım. Büyülü olmayan alemdeyken iyiydim.

Eve dönmek ve adamlarımla tanışmak bıkın gerçekliğimi paramparça etti.

İçlerinden biri bana ilk kez isteyerek dokunduğunda panikledim.

Bağımız devreye girdi ve beni sakinleştirdi, iyi olduğuma dair güvence verdi ve bu yardımcı oldu, ancak adamlarım benim tarafımdan yapılan diğer cinsel girişimleri durdurmayı kendilerine görev edindiler. Bana sevilmenin ne demek olduğunu yeniden öğretmek istediler.

Şefkatle dokunulmayı, okşanmayı ya da kur yapmayı bilmiyordum. Bana her şeyi yeniden öğretmek zorunda kaldılar.

Franklin'in bana tecavüz ettiği gerçeğini kabul etmem çok uzun yıllarımı aldı. Bunun doğru olmadığına inanmak için zihnimi eğitmişim çünkü başıma gelecekleri biliyordum ve bir gün aşktan yaratılmadığını bilmeni istemiyordum.

Hem öyleydin hem de değildin, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa, ama bunu sana gösterecek bir yolum olmayacaktı. Sadece onu tanıyacaktın.

Bu yüzden CC'ye sana elinden geldiğince çok sevgi göstermesini söylemek benim için çok önemliydi. Bunun seni romantik olarak hazırlamayacağını biliyordum ama annemin ve babamın sevgisi beni o ilk on iki yılın çoğunda bir arada tuttu.

Onuncu yıl civarındaydı, Franklin bana onların öldüğünü haber verdi ve bu içimde bir şeyleri paramparça etti. Onlar benim umudum, kalbimdi ve uzun geceler boyunca onları düşünmeye devam ettim.

Bu kadar çabuk olacağını bilmiyordum. Onların lm beni kızdırdı, fkeliendirdi, gcendirdi. Onlara ne olduğunu düşündüğümü aklımdan geçiriyordum. Franklin beni neredeyse her gün tüketiyorsa, onlar da anneme aynısını yapıyorlardı. Muhtemelen babalarım da izletiyorlardı. Düşüncelerim ve sorularım karşı koymama neden oluyordu ve bunun bedelini her seferinde dyordum ama umurumda değildi.

Bana yaptığı her şey için Franklin'den nefret ediyordum ve onu öldürmek istiyordum. Birçok kez gücümü serbest bırakıp onun sefil varlığına son vermek istedim. Ve yapabilirdim de. Ama senin de çok iyi bildiğin gibi bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben seni seçtim.

Küçük bir çocukken bile anne olmak istediğimi biliyordum. Ailem gibi bir Nexus'a sahip olmak. Babalarımın anneme yaptığı gibi erkeklerin de bana şefkat ve sevgi göstermesini istiyordum. On dört yaşındayken bile seni istediğimi biliyordum.

Elementra bana tıpkı bana benzeyen gümüş ve mor gözlü kk bir kız gösterdiğinden beri seni seviyordum. Bana ruhunun onunla birlikte öbür dünyada olduğunu ve binlerce soru sorduğunu söyledi ve ben de kendi kendime, evet, o benim olacak diye düşündüm.

"Büyürken ne sorular sormuşum. Her şeyi anlamaya ihtiyacım vardı. Zavallı şey. Muhtemelen CC tarafından bytldğn için çift doz almışsındır. O benden bile daha çok soru sorardı."

Evet, o benim olacak.

Kitabı göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve sessiz gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Hayatım boyunca umutsuzca arzuladığım iddianın, yarattığım ve severek büyüdüğüm ailemle doldurduğumu düşündüğüm kalbimdeki boşluğa yerleşmesine izin verdim.

Bir parçamın her zaman onun için istekli olacağını biliyordum. Bir erkek kardeşim olduğunu öğrenene kadar ona asla sahip olamayacağım gerçeğini kabullenerek iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum, sonra onun tatlı kk sesinin ona anne dediğini duydum. Ve sonra bu kitap.

Son zamanlarda fark ettim ki, onu çok istiyorum. Onun sevgisini istiyorum.

şimdi anlıyorum. Hiçbir anlamda geleneksel değil. Ama bunu bildiğimden emin olmasının yolu buydu.

Ellerimle yüzümü kuruladıktan sonra kalçalarım a sürterek kitabı göğsümden sıyrıyor ve kaldığım yerden devam ediyorum. Eğer ben

bu kitaptan başka bir şey almazsam, iyi olacağım.

İyiden de iyi olacağım.

"Elementra hayatım boyunca bana birkaç kez daha geldi. Ne zaman planlarda büyük bir değişiklik olsa. Genellikle ziyaretleri öncesinde ya da sonrasında CC'ler eşlik ederdi. Bazen arada yıllar oluyordu ama her şeyin sıraya gireceğini biliyordum.

Beni ziyarete geldiğinde ve hamile olduğumu haber verdiğinde, Elementra bana geldiğinde yaklaşık altı aylık hamileydim. Bana kurdun hikayesini anlattı. Bu benim yeni yolumdu. Lyker'ın gelişiyile rotam biraz değişmişti ve hem onun hem de sizin geleceğiniz için kararlar almaya başlamam gerekiyordu.

En büyük karar, dönüşte adamlarımın bana eşlik edip etmeyeceğiydi. Bunun için iki yol vardı ve Lyker'ın geleceğini garanti altına alan tek yol onu terk etmeleriydi. Onunla kalsalardı her şey değişecekti çünkü eninde sonunda ben öldüğümde onlar da ölecekti ve Lyker da buna şahit olacaktı. Bu onun için yıkıcı bir zincirleme reaksiyon başlatırdı. Ama bunu onlara doğrudan söyleyemezdim.

Bu yüzden bana yapmamam söylenen şeye karşı gelerek, Lyker'a kurt hikayesinin sadece bir versiyonunu anlattım. Elementra'nın bildiğinden eminim, muhtemelen bana başını salladı ama ben kararımı vermiştim.

İkinci dönüşte, onlar benim kayalarımı.

Franklin adamlarım hakkında bir şey öğrenmekle ilgilenemeyecek kadar kendisiyle ve bize işkence etmekle meşguldü. Onlara benim önümde işkence ediyor, bana onların önünde işkence ediyor, hepimize izletiyor, sonra da bizi her gün kafeslerimize kilitliyordu. Ayrı ayrı.

Ama bir şeyler öğrenmek için biraz zaman ayırmış olsaydı, Allton ve benim her türlü metali onarabileceğimizi kolayca öğrenirdi. O kafesler bizi ayrı tutamazdı ve her gün, bana ya da onlara yaptığı onca şeyden sonra, birbirimize sımsıkı sarılırdık.

Her gün Franklin bana tecavüz ediyordu ve Elementra'nın müdahalesiyle çabucak hamile kaldım. Bu mümkün olmamalıydı. Yine de ondan sonra bana bir daha dokunmadı. İş bitmişti ve artık bana cinsel olarak ihtiyacı yoktu. Söylediği gibi, hamile bir kadınla seks yapmayı iğrenç buluyordu ve ben de rahatlamıştım.

Yani hamileliğim boyunca işkence görmedim ya da tecavüze uğramadım. Evet, hâlâ kanımı emiyordu ama Drin'in ona söylediği sınırlar içinde, size zarar vermeden.

O dokuz ayı her fırsatta beni seven adamlarımın kollarında geçirdim. Karnımı ovdular, seninle konuştular, sanki kendilerininmişsin gibi senin üzerinde hak iddia ettiler. Tekmelediğini ilk kez Sedric benim için mırıldandığında hissettiler. Küçük bacaklarıyla çılgına dönmüştün ve onlar da sanki bir savaş kazanmış gibi kutlama yapmışlardı.

Seninle konuşurken sık sık onlardan babaların olarak bahsederdim. Kan dışındaki her şeyde onlar vardı. Seni benden önce kucakladılar.

Doğduğun sabah Elementra bir kez daha geldi ama bu sefer sadece bana değil, adamlarıma da geldi. Tek söylediği, "Eve dönme vakti geldi." oldu.

Kasılmalarım artmaya başladı ve adamlarım daha fazla acıya dayanamadı. Kafeslerinden çıkıp yanıma geldiler. Ne olacağını biliyorduk ve bensiz olmayı reddettiler.

Franklin bizi buldu ya da daha çok Drin tarafından söylendi ve çok öfkeliydi.

Adamlarım onu kolayca öldürebilirdi. Onlara yapmamalarını söyledim ama anlamsız da olsa birkaç vuruş yapabildiler.

Saldırmadan önce bana birer öpücük verdiler ve küçük kızımızla tanışmaya gittiklerini söylediler. Onlara yakında görüşeceğimizi söyledim.

Birkaç dakika boyunca Franklin'in canına okudular ve ben de onları izlemekten büyük zevk aldım ama artık yeter dediklerinde geri çekildiler ve Franklin'in hediyesinin onları ele geçirmesine izin verdiler.

Franklin kızgındı, acının verdiği güç artışından dolayı pompalanmıştı ve işlerini çabucak bitirdi. Drin'in yardımcısına bebeği doğduğunda ona getirmesi talimatını vererek odadan ayrıldı.

Ruhum bölündüğü anda suyum geldi. Otuz dakika sonra seni kollarıma aldım.

Alnımı seninkine koyarak, sana diyarın sözünü vermeye çalıştım. Seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim ve gücümü almanı umdum ve bunun için dua ettim. Sana Willow adını verdim ve küçük dudaklarına bir öpücük kondurarak gözlerim kapandı.

Ve öte dünyada bir kez daha açıldı."

Parmaklarım kitabın kenarlarında geziniyor ve kalbim hem tanıdık hem de dayanılmaz derecede yabancı bir şekilde sıkışıyor. Kederin acısını daha önce de hissetmiştim ama gerçekten tanımadığınız ama sevdiğiniz birinin yasını tutmak çok farklı.

Parşömen sanki sadece mürekkep ve bilgi değil de hiç paylaşılmamış bir hayatın tüm sıcaklığını ve sevgisini taşıyor gibi kırılğan bir his veriyor. Titreyen ellerim, ıslatmamaya ya da bulaştırmamaya dikkat ederek kelimelerin üzerinde usulca kaymaya devam ediyor.

El yazısı o kadar pürüzsüz, o kadar samimi ki sayfadan fırlıyor ve içimde derinlerde bir şeyleri çekiştiriyor. Sanki öbür dünyadan benimle konuşuyor, sesi zihnimde yumuşak bir yankı yapıyor.

Bekle...

Yazdığı son birkaç paragrafı tekrar okudum. Gözyaşlarım kelimeleri bulanıklaştırıyor ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışarak ilerliyorum. Böyle olması mümkün olmayan bir hikâye anlatılıyor.

Sayfayı çevirirken, daha fazla kelime belirmeye başladığında gözlerim açılıyor.

"Sen çok zeki bir kızsın. Bunu biliyorum çünkü çok ama çok fazla kişi tarafından kutsandın ve benim hiçbir kızım böyle bir ayrıntıyı kaçırmaz. Bu yüzden, ben çoktan gitmişken sana hikâyemi nasıl yazdığımı merak ettiğini biliyorum."

Bu sözlere gülümserken içimden boğuk bir kahkaha yükseliyor. Bunu bildiğine göre birbirimize çok benziyor olmalıyız.

"Tıpkı CC'nin yaptığı gibi -bu arada fikri benden çaldığına eminim- Elementra'dan bir iyilik istedim. Öbür dünyaya gittiğimde kitabımı sizin için güncellememe izin verilmesini rica ettim. Sizinle paylaşmak istediğim hikayemden bir kesit. Bu isteğimi kabul etti, hatta bu kitaptaki bilgilerin gereken zamanda ortaya çıkması koşuluyla, yeniden yazmam için bana yeni bir yöntem verdi."

Bu benim için iyi olmadı.

Sizin gibi ben de her şeyi tek seferde öğrenmek istiyordum. Beklemekten nefret ediyordum ve anında tatmin olmak istiyordum ama ne yazık ki bu işler böyle yürümüyor. Ayrıca sen, filia mea, ailemizdeki diğer tüm kadınlardan farklısın. Bu sayfalardaki bilgileri sizden öncekilerden farklı bir şekilde öğreneceksiniz ve bu yolculukta sizinle birlikte yürüyebildiğim için çok gururluyum, mutluyum. Yine de, ben

Anlaştık. Uzun bir bekleyiş değil ve eminim sabırlı olmaya alışmışsınızdır."

Hayır, hayır, alışmadım.

Zihnimdeki tartışmaya homurdanıyorum. Alaycı davrandığını hissediyorum ve bu beni çok mutlu ediyor. Sözleri şefkatli bir dokunuş gibi - bir sarılma, alınma kondurulan bir öpücük, imkansız bir mesafeden bana ulaşan fısıltılı bir 'seni seviyorum'. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de yıkıcı. Neredeyse yanımda oturduğunu hissedebiliyorum.

Yavaşça bir damla gözyaşımı daha silip yeni mürekkebe bakıyorum ve kalp atışlarım hızlanıp bir tahta gibi dik oturuyorum.

"Daha fazla beklemeden, kızım, iki büyük ders öğreneceksin. Her birinin kendi içinde bilmen gereken küçük alt bölümleri var. İşte birinci dersin başlangıcı, benim tarafımdan hazırlandı. Elementra'nın katkısıyla.

Ultima unum. Sonuncusu.

Senden önce soyumuzdaki tüm kadınların yapabildiği yeteneğe sahip olan son kişi olacaksın. Portalları manipüle etmek. Yeteneğinizde bundan çok daha fazlası var, ancak bu aktaramayacağınız bir yetenek ve şu anki yolculuğunuz için zorunlu.

Portalları tespit ederek güçlü bir başlangıç yapın. Her birini.

Benden sonra tekrar et.

'Zamanın ve uzayın bağlarını bana bırak,

Kucaklamam için bilgiyi bana ilet."

Zerre kadar tereddüt etmeden ya da gerçekten hiç düşünmeden, büyümü çağırıyorum ve sözlerini tekrarlıyorum.

Nefes alışım ile birlikte ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve sayfada karalanmaya başlayan kelimeler zihnimde de karalanırken başımı tutuyorum. Gözlerim o kadar hızlı ileri geri kayıyor ki başım dönüyor ve beynimdeki çılgınlık yatışana kadar gözümü kitaptan ayırmak zorunda kalıyorum.

Kitabın sayfaları benim komutum ya da parmaklarımın hareketi olmaksızın tekrar tekrar çevriliyor ve boş bir krem parşömen üzerinde durduğu anda zihnim de hareket etmeyi bırakıyor.

"Ejderha Nexus üyenden aldığın küçük, şık bir hediye kızım. Bu şekilde öğrenemediğim için biraz kıskandım.

İhtiyacın olan her şey şu anda zihninde olmalı, ama burada da yazılı. Elimde bir kitap hissini seviyorum ve belki sen de seversin diye düşündüm, bu yüzden oturup okumak istersen senin için burada olmasını istedim.

Biraz mola verin ve öğrendiklerinizi gözden geçirin. Siz ne zaman isterseniz ben burada olacağım, tartışmaya ve bir sonraki mini derse geçmeye hazırım.

*Seni seviyorum, filia
mea. Momma xoxo"*

Sonunda gözyaşlarım gibi bedenim de hareketsiz kalıyor ama zihnim öyle değil. Portalların konumları hakkında yüzyıllar boyunca edindiğim bilgiler artık zihnime yerleşiyor.

Elementra'nın haritasını sanki kendim çizmişim gibi net bir şekilde görebiliyorum.

Aeradora'da, devasa Everest Ağaçlarının arasına karışmış, kabuğu çatlamış ve parçalanmış bir tane var, ama büyük dikdörtgen taslağının ne olduğunu görebiliyorum. Yirmi beş metrelik kapı bir zamanlar uzun ve parıldayan yeşil renkteydi. Colosyree'nin devleri buradan girip çıkardı.

Şimdi Aquaria'nın kalbindeki gizli bir derede, ısıltılarla dolu, dönen çivit rengi bir havuz durgun ve donuk bir şekilde duruyor. Uzun zaman önce, Aurora kadar güzel ve muhteşem varlıklar o sudan çıkar, sanki her zaman ısıltıyla yıkanmışlar gibi parlarlardı. Sadece büyülü olmayanların melek olarak kabul edeceği varlıklar değil, iblisler de. Neredeyse benimkine benzeyen gölgeler sabah sisi gibi suyun üstünde duruyor. Valorian Peçesi'ne giden yol bu.

Yeterince yakından bakarsanız, Pyrathia'nın kayalık, volkanik arazisinde oyulmuş bir yol görebilirsiniz. Bu keskin dönüşler ve muhtemelen düşen kayalar sayesinde, şimdi sadece karmaşık bir taş yığınının benzeyen bir yere geleceksiniz. Eskiden parlayan rünlerle süslenmiş bir kemerdi ve sizi Mystara Hollow'un kalbine götürüyordu.

Terian'ın en uzak ucunda, Merkez bölgeyle sınırlandığı yerde, ormanda yaşayabilecek en ölümcül hayvanlara ev sahipliği yapıyor gibi görünen devasa bir mağara ağzı var. Ürkütücü havası insanları uzaklaştırsa da mağaranın yapısında bir güzellik var. Kasvetli görünümünden önce, geçidin arka duvarından yayılan parıltı

mücevherlerden yansıyan ışığı andırmak için kullanılırdı. Oldukça güzel bir sanat gösterisi oluşturunuyordu.

Bu mağarayla ilgili en şaşırtıcı şey, Merkez hattını geçerek sadece yüz metre daha içeride olsaydı, Yitik Orman'da olacak olmasıydı. Essemist Kalesi portalından çıkan sakinlerin yaşadığı yer.

Bunun yerine, evlerinden yüz metre uzakta kapana kısıldılar ve son portalları koruyorlar.

Terravile yaşlılarından Forsaken Ormanı'nda bir geçit olduğunu öğrendiğimizde neden herkes için büyük bir şok olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz.

Tanınmaz halde.

Eskiden hayvanları, çiçekleri, akarsuları, her şeyiyle yemyeşil, ısıllı ısıllı ve çiçek açan bir ormandı. Tüm bu diyarda gördüğüm en büyüleyici ormanlardan biriydi. İçeri girdiğimizde gördüğümüz o budaklı ve kıvrımlı ağaçlar her zaman öyleydi, ama yere kadar sarkan gölgelikleri vardı, gizli bir kaçış ve keşfetmek ve hatta dinlenmek için en cazip yeri yaratıyorlardı.

Haritamı mecazi olarak zihnimde yukarı kaldırırken iki şey kafama dank ediyor. Her iki farkındalık da beni ayağa fırlatıyor, adamları, Gaster'ı, Oakly'yi, herkesi bulmam gerekiyor.

Saklandığım yerden kurtulabilmem için toprak elementime dalları serbest bırakmasını emrederek, ağacım tekrar ayağa kalkar kalkmaz açıklığa doğru koşuyorum. Yine de halkımı çok uzaklarda aramama gerek yok. Hepsi salonumda durmuş, beni bekliyorlar.

Yüzümde beliren kocaman gülümsemeyi engelleyemiyorum. Hepsinin yüzündeki endişeli ve kaygılı ifadeyle o kadar çelişiyor ki.

Draken'in gözleri elimdekine baktığında ilk parlayan oluyor. "Kitabını açmışsın," diyor heyecanla.

"Bu herhangi bir kitap ya da günlük ya da olabileceğini varsaydığım herhangi bir şey değil." İçimden bir kahkaha yükselirken derin bir nefes alıyorum. "Bu benim ortak bilgim. Aile soyumun kim ve ne olduğuna dair nesillerin bilgisini derledi. O ve Elementra, ilerledikçe öğrenmem için dersler hazırladılar."

Şaşkınlıkla bana bakarken çenesi yere doğru düşüyor. Bakışlarım diğerlerinin üzerinde geziniyor ve gördüğüm karışık tepkiler karşısında kıkırdıyorum.

Caspian'ın dudaklarında "sana söylemiştim" diye bağırان bir seğirme var. Yine de viski gözlerindeki şoku gizleyemiyor. Tillman'ın yüzü rahatlamış, sanki ben oradayken bana zihinsel olarak ulaşmamak için savaşıyormuş gibi. Artık her şeyin yolunda olduğunu bildiğine göre gururu da ortaya çıkmaya başladı.

Corentin...huh.

Heyecanlı.

Yüzünü incelerken, boş bir maske takmak için elinden geleni yapıyor, ama ben onun içini görüyorum ve bir kahkaha patlatıyorum. O sert dış görünüşü sesle birlikte yıkılıyor.

"Sonunda cevaplarımı alacağın için gerçekten bu kadar heyecanlısın, ha?" "Onları benim istediğimden çok daha fazla hak ediyorsun. Ama evet. Bu, seni

Yaptığın şeyi nasıl yapabildiğini bilmediğim için aylardır deliriyorum prenses," diyor benimkiyle eşleşen bir gülümsemeyle.

Uzun beyaz sakalları kahkahadan titremeye başlamadan hemen önce Gaster'ın şefkatli bakışını yakalıyorum ve diğerlerinin seslerine katılıyorum. Oakly bana gülümsüyor ve ikimiz için de mutluluk benim bağlarımdan onunkilere akıyor. Günümüzün öğrenme bölümünde ikimiz de büyük kazanımlar elde ettik.

Onlara her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Kahretsin, hepinize burada ne için yarıştığımı söylemeyi unuttum. Valorian Veil veya Essemist Keep'e giden ana portallarda keşif ekibimiz yok. Sadece varsayılanlarda var ama onların ikisi de aslında büyülmeyen âleme açılıyor."

Bu herkesin dikkatini çekti.

Yirmi Dokuz

Draken

Ne gündü ama.

Hızlıca Vince'e ve Layton'a birer yanıt gönderirken başımı sallayarak iletişim cihazıma bakıyorum. Willow'un kalp kırıklığı göğsümü delip geçtiğinde dersin tam ortasındaydık.

Nakledilmeden önce en fazla "Gitmem gerek" diye mırıldanabildim. Başka bir şey anlamadım ya da açıklamaya çalışmadım ve bu yüzden ikisi de endişeli bir şekilde bana mesaj attı.

Corentin, Tillman ve ben aynı anda Oreo Amca'nın odasına girdik ve Willow'u bulmak için odayı taradık. Oakly ve Gaster

etrafına bakıyor, telaşlı görünüyordu ve Caspian endişeyle volta atıyordu.

Corentin onu bulmak için odadan fırlamak üzereyken Cas onu durdurdu. Ona bir dakika vermesini, annesinin defterine tekrar girmeye çalıştığını ve girip giremeyeceğini görmek için beklemesini söyledi.

Orada dikilmemiz on dakika kadar sürmüştü ki, ilk kaçan ve güney kanadına gölge gibi giden o oldu. Ağacının koyduğu engelden çıkmasını beklemek işkence gibi bir saatti.

O zamandan beri, paylaşmak zorunda kaldığı inanılmaz hikayeyi dinledik, ardından şimdi zihninde tuttuğu çok sayıda bilgiyi dinledik. Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şeydi, ancak ejderham tüm bu süre boyunca sanki yeteneklerinin tam önünde ortaya çıkışına tanık oluyormuş gibi heyecanla göğsümde gürledi.

Gaster ve Keeper, portallardan gerçekten geçen tek iki kişi oldukları için, ona tüm deneyimlerini anlattılar.

Gas-man, Valorian Peçesi'ne ulaşmak için tarif ettiği geçidi hiç kullanmadığını açıkladı, bu yüzden ona hangisini kullandığını görmek için zihnine küçük bir göz atma şansı sundu. Büyükannesinin açtığı bir tane olduğunu fark ettiği anda ciyakladı ve bir yıldız mücevheri gibi parladı. O sırada hangi diyara seyahat etmeye hazırlandığına dair hiçbir fikri olmadığını, ancak bunu heyecan için yaptığını açıkladığında sevinçli kahkahası düştü.

Bence çok komikti. Willow düşünmedi. Onun yaramazlık günlerinin sona ermesine sevindiğini söyledi.

Bundan sonra dikkati Keeper'a yöneldi ve o da ana girişi kullandığını söyledi. Sanırım Kale'de çeşitli portallar ve yerlere giriş noktaları da var, ama o ve Tanith burada Willow'un tarif ettiğine benzer bir mağaradan çıktılar. Ondan sonra bu konuda pek konuşmadı. Gözlerinde o uzak bakış vardı. Willow bunu hemen anladı ve devam etti. Daha doğrusu annesinin konusuna geri döndü.

Dürüst olmak gerekirse, rahat bir nefes aldı.

Son birkaç saattir son birkaç haftadır hiç olmadığı kadar heyecanla parlıyor.

Onun için çok heyecanlıyım.

Ve kıskanıyorum.

Hissettiğim saçma kıskançlık yüzünden kendimi hırpalayarak iç çekiyorum, iletişim cihazımı cebime koyuyorum ve koca kışık ejderha koltuğumda arkama yaslanıyorum. Odamın etrafındaki resimler canavarımın göğsümde mutlu bir şekilde mırıldanmasına neden oluyor, ancak gözlerim ve zihnim kitap raflarının ortasındaki tabloya sabitleniyor.

Bu diyarda ailem olarak gördüğüm insanların çoğu o resmin içinde. Hatta yavaş ama emin adımlarla aileme kattığım iki kişi daha var - aslında bir kişi. Tanith'i çoktan sahiplendim. O hiçbir yere gidemez.

Ve Keeper her geçen gün direncimi kırıyor.

Bugün ona karşı kalbimin etrafındaki buzları eritti. Sanki bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor gibiydi. Tam olarak açık bir şey söylemedi ama buraya gelmek, biraz rahatlamak ve üzgün düşüncelerimden arınmak için ayrıldığımda omzumu kavradı ve 'ben de' dedi.

Şimdi bu "ben de"nin neye yönelik olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama bunu iki şeyle özetledim.

Birincisi annesini özlüyor.

Ya da benimkini özlüyor. Ve bu düşünce beni sarmal haline getirdi.

Neden annesinden bahsetmediğini anlamıyorum ama bu noktada ona kızmam ya da üzülmem ikiyüzlülük olur çünkü ben de annemden bahsetmeyi reddediyorum. İlişkileri benim için bir gizem ve ona gerçeği söyleyip onu yargılamasını istemiyorum. Ya da onun hakkında kötü bir şey söylemesini.

Söylerse onu öldürebilirim.

Kapım çalındığında ve onun orada durduğunu hissettiğimde küçük bir homurtu duyuyorum. Mahremiyetimi ihlal etmeden neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için bağırma dokunduğunu biliyordum.

"İçeri gel," diye seslendim.

Kapıyı açıyor ve hızlıca kapatmadan önce aceleyle çerçeveye doğru ilerliyor. Sinsi hareketlerine kaşlarımı çatıyorum ve koridordaki sesleri dinlemek için kulağını tahtaya dayamasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Kıkırdarak soruyorum.

"Bunları senin için çaldım. Hepsini, böylece Gaster ve Oakly fark etmeden önce kışımı kaldırıyordum."

Elinde bir torba dolusu böreği mücevhermiş gibi tutarak etrafımda döndüğünde başımı geriye atıp gülüyorum. Ben tekrar yemeye başladığımdan beri yaşlı adam yine poğaçalarını ikiye katlıyordu ve o gerçekten de her birini çaldı.

"Hiç kimse aldı mı?" diye sordum.

"Hayır, bir tane bile yok. Oakly onları getirdiğinde tuvalete gitti, ben de kapıp kaçtım."

Odanın içinde dolaşp benimle birlikte sandalyeme otururken ikimiz de gülüyoruz. Çantadan bir poğaçı çıkarıp dudaklarıma bastırıyor, sonra bir tane de kendisi için alıyor ve aynı anda inliyoruz.

"Kahretsin, bu işi çok iyi biliyor. Bağımlılık yapsın diye içine bir şeyler serpiştiriyor, yemin ederim," diyorum ağzım dolu bir şekilde.

"Evet, bize asla söylemezdi. Gizli malzemenin aşk olduğunu söyledii."

Yaramaz kıkırdaması beni bir kucak gibi sarıyor ve onu kendime çekip yüzümü saçlarına gömüyorum.

Annesinin yüzde yüz hak ettiğı bir parçaya sahip olmasını kıskandığım için duyduğum suçluluk duygusu kalbimi kemiriyor. Bu ona kızdığım ya da olumsuz bir şey hissettiğim türden bir kıskançlık değil.

Sadece aynısına sahip olmayı diliyorum.

Böyle hissettiğim için kendimi dünyanın en boktan Nexus üyesi gibi hissediyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diyor sessizce, şu anda hissettiklerimin ona doğru kaydığını varsaydığım da.

"Özür dilerim Willow. Böyle hissetmeye çalışmıyorum. Bu çok aşağılık bir şey. Bu yüzden buraya gelip kendime bunu atlatmak için bir dakika verdim," diyorum içtenlikle ve onu tamamen kucağıma çekiyorum.

"Özür dilemek için hiçbir nedenin yok. Hem de hiç. Corentin ve Caspian hakkında bir iki kez böyle hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

"Öyle mi?" Şaşırarak sordum.

Hayır, bunu hiç düşünmemiştim.

"Tabii ki var. Kabul ediyorum, ikisi de Aurora'ya ihtiyaçları varmış gibi davranmıyor ya da bunu söylemiyor ama o her zaman çok şefkatliydi,

tatlı, ve onlar için orada. Sadece onları kontrol etmek ve günlerinin nasıl geçtiğini sormak için arıyorlardı. Evet, bunu kıskandım. Ben de bunu istiyordum."

Rahatlamış bir nefes alıyorum ve şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Beni daha iyi hissettirmek için tam olarak ne söyleyeceğini ve ne zaman söyleyeceğini bilmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Bu ikimizin de sık sık yaptığı bir şey, ama lanet olsun, her seferinde baş döndürücü bir duygu.

Umarım hep böyle kalır.

"Kalacak. Muhtemelen ilerledikçe daha da güçlenecek, ama seninle konuşmak istediğim şey tam olarak bu değil," diyor ve bana bakabilmek için kucağımda dönüyor.

Gözleri yalan söyleyemez. Hiç yalan söyleyemediler.

Bu büyük bir konuşma. Hayat değiştirecek.

Yavaşça başını sallıyor ve ben de onu taklit ediyorum. Her neyse, iyi olacak ve eğer bunu sadece ikimizle baş başa yapıyorsa bunu duymaya ihtiyacım olduğu açık.

"Annen Keeper'ın sevgilisiydi. Onun tek sevgilisi."

Sözlerinden irkildim. Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Gerçekten ne düşündüğümü bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi.

"Özür dilerim mi?" Sorarım, belki de söylerim, bilmiyorum. "Yani..."

Geçmişe yaptığı küçük gezintide ormanda ortaya çıkmasıyla başlayan hikâyeyi dinliyorum ve o konuştukça kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor.

O soğuk ormanın hayali hissi kollarımda ürpertiler oluşmasına neden oluyor ve onun sözleriyle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Ejderham bile, tanık olduğu şeyi karanlık bir şekilde anlattıkça kendini dışarı atıyor.

"Ne demek çuval bezi?" Homurdanıyorum.

"Bütün kadınların kafasında çuval vardı. Hiçbirinin yüzünü göremedi ama kadın güçlü durdu ve o da onu seçti," diyor usulca, gurultularımı yatıştırmak için elini göğsümde gezdirerek.

Başımı salladığımda devam ediyor. Bunu duymak zor ama şimdi bilmem gerekiyor.

Annemin Keeper'a ilk ukalalık yaptığında sesinin ne kadar nazik ama bir o kadar da küstah olduğunu anlatırken yüzünde beliren yumuşak gülümseme

Gece benden sulu bir kahkaha koparıyor. Bahsettiği ses tonunu zihnimde tam olarak duyuyorum. Benimle hiç böyle konuşmazdı ama genelevdeki kadınlar bunu anlardı, özellikle de sabahları kahvaltı masasında.

Görünüşe göre yemek konusunda epeyce tartışmış oldukları gerçeğine biraz daha fazla kıkırdıyorum. Annem şef falan değildi ama beni her öğün doyururdu. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği.

Kendi adını bile bilmediği halde beni her zaman doyururdu.

Kavgalarından ve annemin nasıl kaçtığından bahsederken Willow'un gözleri sulanmaya başlıyor. Zihnimde çizdiğim resme bakınca içimde korku ve öfke karışımı bir duygu kabarıyor. Küçük gezginimin bir vampir tarafından ısırıldığını görmüştüm, bu yüzden aynı şeyin anneme de olduğunu görmek benim için çok kolay. Dehşet verici, yürek parçalayıcı ve tüm ormanı yakıp kül etmek istememe neden oluyor.

Keeper'ın hepsini parçaladığını bilmek beni biraz tatmin ediyor ama bu benim için sürpriz olmadı. Önem verdiği biri incindiğinde ya da tehlikede olduğunda ilk harekete geçen kişi olduğunu kanıtladı.

Onda en çok hoşuma giden şey de bu.

İlişkimizi henüz tam olarak kabullenememiş olabilirim ama beni, onu, kardeşlerimi, gerekirse hepimizi koruyacağından hiç şüphem yok. Buna tamamen güveniyorum.

"Summum-Master duyduğunu söyledi, sanki vampirler ormanda dolaşıp dedikodu mu yapıyorlarmış?" Keeper'ın çağırılmasıyla ilgili kısma geldiğinde şüpheyi soruyorum.

Dedikodu yapmak yüzlerce yıllık vampirler için acınası bir eğlence gibi görünüyor.

"Bu noktaya kadar, yani Renic'e kadar öyle olduğunu varsaymıştım," diyor.

"Az önce yakaladığımız vampir mi?" Diye soruyorum ama sonra her şey kafamda oturuyor. "Summum-Master'a ilişkilerini anlatan oydu."

"Evet. Gerçeği bilmediğim tek kısım kokusunun değişmesiyle ilgili yorum. Bu bir vampir bağlanma olayı mı yoksa... hamile olduğunun kokusunu alabildiler mi bilmiyorum."

"Ama eğer kokuyu alabilselerdi, o da alabilirdi, değil mi?" Bu düşünceyle gözlerim büyüdü. Bu cevap her şeyi değiştirecek.

Yani, nasıl olur bilemiyorum çünkü kızı bırakmaktan başka seçeneği varmış gibi görünmüyor yoksa kız Ustalık'a getirilecekti. Ama eğer biliyorsa, bilmiyormuş gibi davranarak çok iyi bir iş çıkardı.

"Bilmiyorum. Bunu senin için cevaplaması gerekecek," diyor nazikçe, parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek.

Evet, bunun bana açıklanmasına ihtiyacım olacak.

"Nelerden korktuğunu biliyorum ve seni anlıyorum. Kırılmadım, üzülmedim ya da öyle bir şey yapmadım Draken. Bu, bizim yaşadıklarımızı yaşayan herkesin doğal olarak korkacağı bir korku ama seni rahatlatmak istiyorum, bundan korkmana gerek yok. Bunu kanıtlayabilirim, eğer... bir sonraki bölümü görmek istersen," diyor ve elimin üzerinde daireler çizen başparmağına bakıyor.

Kahretsin, her zaman içimi görüyor. Ve beni tam da doğru zamanda çağırıyor.

Sarsıcı gözleri benimkilerle buluştuğunda boğazımda bir yumru oluşuyor. Bana bundan sonra ne olacağını gösterdiğinde, gerçekten istediğim iki şeyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum, ama aynı zamanda, dediği gibi, ben de dehşete düşüyorum.

Birincisi, annemi görmek zorunda kalacağım. Yıllardır kafamda onun en güzel resmini çizdim. Bunu lekelemek istemiyorum. Onunla ilgili çocuksu merakımı korumak istiyorum.

İki... Keeper'ın onun hakkında gerçekten ne hissettiğini görmek zorundayım.

Gerçeğe ihtiyacım var ama yok.

Ben istiyorum. Kahretsin, bu çok acı verici olacak.

Hafifçe başımı sallıyorum ve o da beni taklit ediyor, sonra alnını benimkine koyuyor ve bizi geçmişe fırlatıyor. Kan gölünün ortasına.

Keeper bu diyarda hiç umursamadan sağda solda adam parçalıyor. Etrafındaki hiç kimse güvende değil. Sanki ormanda bir yürüyüşten başka bir şey değilmiş gibi onları yok ediyor.

Tüm bu süre boyunca öfkeyle çılglık atıyor. Hançere benzeyen tırnaklarının her darbesinde ya da vücut parçalarının yırtılmasında bu çok açık bir şekilde yazılı. Yemin ederim, onun öfkesini kendi öfkemmiş gibi hissedebiliyorum.

İşini bitirdikten sonra derin bir nefes alıyor, sonra ormanın içinden geri dönüyor ve bir evin kapısından içeri daldığında içimi bir şok duygusu kaplıyor.

Ve onu görüyorum, annemi. O çuval yüzünden yüzünü göremiyorum ama o olduğunu biliyorum. Kendi zihnimde o kadar donmuşum ki, izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Oh, Elementra. Ne oldu?" diye çığlık atıyor, oturduğu yerden fırlıyor ve sanki tek derdi onun iyi olduğundan emin olmakmış gibi ona doğru koşuyor. Onu kendine çekiyor, yüzünü boynuna bastırıyor ve derin bir nefes alıyor.

Yemin ederim o ve ben aynı anda nefes veriyoruz.

Sesini duyunca içimden şu anda kontrol edemediğim titrek bir nefes dökülüyor. Kahretsin, o sesi özlemişim. Şarkı söylemesini, gece hikayelerini. Bazen kelimeler bulanıklaşırdı ama yine de nazik ve rahatlatıcıydılar.

"Gitme vaktin geldi," diyor şefkatle.

"Ne?" diye sorar, onun sözleri karşısında şaşırır.

"Diğerleri Summum-Master'a senden ve bizden bahsetmişler.

Şu anda yoğun bir ilgi gösteriyor. Gitmelisin."

Başı öfkeyle ileri geri sallanıyor ve hâlâ yüzünü bizden saklayan çuvala yapıyor.

"Neden... neden seninle kalamıyorum?" diye soruyor, boğazı düğümlenerek.

"Çünkü seni bana karşı kullanacak. Sırf beni kontrol etmek için sana acı çektirecek. Bunun olmasına izin veremem. Bunun olmasına seyirci kalamam çünkü seni onun yapacaklarından koruyamam. Hayatım onun ellerinde ve elindeki her şeyi üzerimde tutmaya devam edecek. Buna artık sen de dahilsin."

"Gardiyan. Seni bırakmak istemiyorum." Ağlıyor ve kalbim parçalanıyor.

"Keşke buna mecbur olmasaydın sevgilim, ama mecbursun. Kendin için yaşamalısın. Bizim için. Lütfen, bu konuda benimle savaşma. Bu sadece işleri daha da zorlaştırır."

Sevgilim.

Keeper elini kızın başının arkasına doluyor ve onu göğsüne bastırıyor. Ağlamaları sonsuz gibi görünüyor ve o içini döktükçe benimki daha çok parçalanıyor.

Ailemin ne olabileceğine tanıklık etmek içimi burkuyor.

Onu nazikçe kaldırıyor, kolları boynuna dolanıyor, bacakları beline sıkıca sarılıyor ve gidiyorlar.

Koşarken sanki on yıl geçmiş gibi hissediyor. Sanki ormanda o kadar uzakta bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi, belki ikisi de kaçabilirdi.

Ama sonunda sözünün sonuna gelir ve karanlık koğuş görünür hale gelir.

"Gitmeden önce benim için bir şey yap sevgilim," diye fısıldıyor onu yere bıraktığında.

"Ne olursa."

"Maskeyi çıkar."

Bu istek karşısında titriyor ama yine de başını sallıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Maskeyi yavaşça çıkarırken elleri kontrolsüzce titriyor ve gece yarısı siyahı saçları tanıdığım ilk şey oluyor. Eskiden onu tarar ve onunla oynardım. Genelevdeki tüm kadınlar oturup birbirlerinin saçlarını yaparlardı.

Benim de yapmam gerektiğini sanıyordum.

"Sen gördüğüm en muhteşem yaratıksın," diye mırıldanıyor Keeper geniş yakut gözleriyle, sonra öne eğilip alnına bir öpücük konduruyor. "Beni bekleme sevgilim, ama bil ki bir gün seni bulacağım ve sana her şeyimi vereceğim."

"Ben zaten seninim Bekçi ve son nefesimden sonra bile seni seveceğim. Başka biri yok."

Dudaklarını onunkilere şiddetle bastırır. Gözyaşlarına, bariz tereddütlerine ve kalma isteğine rağmen, bunun sonsuza dek veda olduğunu biliyormuş gibi onu öpüyor.

Ve ne yazık ki öyle. Kadın koğuşa doğru sürüklendiğinde, o bunu bilmiyor olabilir ama ben biliyorum. Bu onu son görüşüydü.

Onu daha fazla göremeyene kadar orada kalıp onu izlediği için mutluyum.

Ellerimin ıslak yüzümde yumuşak bir şekilde kayması beni zihnimden uzaklaştırıyor ve küçük gezginimin parmaklarının uçlarını dudaklarımda dinlenirken öpüyorum. Henüz gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum. Sadece annemin yüzünü bir saniye daha görmek istiyorum.

Kalbi kırık olsa da mutlu ve sağlıklı görünüyordu.

Benim için her zaman güzeldi, ama o ormanda onunla birlikte gerçekten en iyi durumda görünüyordu.

Aklımı ve kalbimi Keeper'dan uzak tutan o korku, aşık oldukları bilgisiyle yerleşti. Kesinlikle bununla savaşmaya çalıştılar, hatta muhtemelen bunu her gün kendilerine bile inkar ettiler, ama bu tür bir aşkla gerçekten savaşamazsınız. Hızlı ve çoğu zaman beklenmedik bir şekilde gerçekleşir.

Franklin'in Willow'un annesine ne yaptığını öğrendiğimizde dehşete düştüm, tiksindim ve açıkçası onu öldürmeye hazırdım. Ne yazık ki, Keeper'ın benim için kim olduğu ortaya çıktığında, aklıma gelen ilk suçlama ve varsayım bu oldu.

Mantıklı değildi. Bunu artık biliyorum. Bana, hepimize karşı davranış biçimi, bir kadına bu kadar aşağılık bir şey yapacak birinin özelliklerine uymuyor.

Ama yine de... Biri tarafından yaratılmış zalim bir canavar olmaktan korkuyordum.

Boğazımı temizledikten sonra, "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Gerçeği hak ediyorsun... O da öyle," diyor usulca ve sonunda gözlerimin kapağını aralıyorum.

"Sence bu konuyu ona açmalı mıyım? Bundan sonra ona ne olduğunu söylemeli miyim?" Şok olmuş bir halde soruyorum.

Sanırım bu onu kıracak.

Aşık bir adamı gördüğümde tanırım.

Ben o adamım. Kardeşlerim de öyle.

"Biliyorum. İkiniz de onun hakkında konuşmaktan kaçınıyorsunuz ve bence bu konuda konuşmak ikinizin arasındaki bu bariyeri kıracak."

"Evet, ya da kurmaya başladığımız ilişkiyi bozabilir."

"İlişki kayalık bir arazide kuruluyor ejderha," diyor hafifçe ama kesin bir ifadeyle. "Keeper seninle her şeyi göze aldı, evet, ama tıpkı senin korkun gibi onun da içinde derin bir öfke var. Senin yardımın olmadan kendini bundan kurtarabileceğini sanmıyorum. Ayrıca senin istediğin cevaplara da sahip olabilir."

Gözlerindeki bilmiş bakış bana her şeyi anlatıyor. Bu konuşmanın yapılması gerektiğine gerçekten inanıyor ve ben de bunu yapmak zorundayım.

ona bu konuda yaklaşacak kişi ben olmalıyım. Tanith bana zaten zorlamayacağını söyledi ve bu konuşma da tam olarak öyle olacak. Yani bunu benim yapmam gerekecek.

"Onunla konuşacağım," diye kabul ediyorum.

"Güzel. Er ya da geç," diyor gülümseyerek.

"Bu pek çok anlama gelebilir, küçük gezgin," diye takılıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Biliyorum ama planlar değişti. Artık yarın yola çıkıyoruz. Valorian Peçesi'ne açılan ana portalın kapalı olduğundan emin olmamız gerekiyor ve Corentin bugün acele edip bunu gelişgüzel yapamayacağımızı söyledi ama yarın ayrılmayı ayarlamak için zamanımız var."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir. Bildiğimiz bir şey varsa, o da her şeyin bir günde değişebileceğidir," diyorum hem ciddi hem de üstü kapalı bir şekilde.

Yine de ne olduğunu anlıyor.

Bu konuşmanın bir şeyleri nasıl değiştireceğini bilmiyorum ama değiştirecek ve bunu hepimiz muhtemelen tehlikeli bir göreve daha çıkmadan önce yapmam en iyisi.

"Tanith'le birlikte dışarıda. Ona göre üzülyormuş."

"Kahretsin, bazen çok kaba olabiliyor." Kıkırdıyorum.

"Alingan, açık sözlü, evet. Yine de kaba demezdim."

İkimiz de buna biraz gülüyoruz ve ben iç çekerken o elini gömleğimin üzerinden çiftleşme izimin kenarında gezdiriyor. Parmaklarının şefkatli dokunuğu ve diş izlerinin tam olarak nerede olduğunu bildiğı yere bakarken gözleri yükselen sinirlerimi yatıştırıyor.

"Hadi o zaman, küçük gezgin. şu işi bitirelim," diyorum ikimizi de ayağı kaldırarak.

"Seninle bahçeye kadar yürüyeceğim ejderha, ama en fazla o kadar uzağı gidebilirim."

Lanet olsun. Denemeye değerdi.

"Her şey yoluna girecek. Bence bu düşündüğünden çok daha iyi olacak," diyor ve koridorda ilerlerken elimi sıkıyor.

Sonra kıcı bir Caspian'a dönüşüyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni gölgelerin içinden geçiriyor ve bizi tam bahçelere geri tükürürken homurdanıyorum.

"Benimle bahçeye kadar yürüyeceğini söylemiştin."

Gülüyor, ayak parmaklarının ucuna basarak yanağıma bir öpücük kondurmadan önce bana başını sallıyor. "Oyalanıyorsun. Eğer buraya kadar yürümene izin verseydim, dikkatimi dağıtmanın bir yolunu bulurdun."

Evet, evet, bulurdum.

Biliyorum, saçma.

Nefesimi üfleyerek dudaklarımı alnına koydum. "İtmeye ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

"Her zaman, Draken."

Uzaklaşmak için dönerken eli kolumu kavıyor ve gülümsemesi milyonlarca kelime söylüyor. Eğer o bu işin düşündüğümde daha iyi gideceğine inanıyorsa, ben de harika olacağını düşüneceğim.

Ayaklarımı çalışmaya zorlayarak bahçedeki dönemeçten geçiyorum ve Tanith ile Keeper görüldüğünde kıkırdıyorum.

Kesinlikle surat asıyor.

Çimleri tekmeliyor, ileri geri volta atıyor ve Tanith onun attığı her birkaç adımda bir gözlerini devirerek ofluyor. Acaba ben de somurttuğumda böyle mi görünüyorum?

Muhtemelen aynen öyle.

"Tanrıya şükür, genç lordum. Beni bu tutsaklıktan kurtarmak için buradasınız," diyor Tanith ve Keeper dönüp ona ters ters bakınca sırtışıma elimin arkasına saklıyorum.

"Şirketimi kilit altında tutulmakla mı kıyaslıyorsun?"

"Belli ki öyle."

"Nankör ejderha," diye alay ediyor ve ben de kıkırdıyorum. Tanith de öyle. "Draken, sevgilinle yarın için yeni planlarımızı tartıştığınızı sanıyordum?" diye soruyor bana, Tanith'le konuştuğundan çok daha nazik bir şekilde.

Sorusuna vereceğim cevap aklımdan geçiyor ve kendime konuştuk deyip oradan konuşmaya başlamamı ve konuşmak istediğim konuya kolayca girmemi söylüyorum ama ağızımdan böyle bir şey çıkmıyor.

"O senin sevgilindi. Onu seviyordun. Willow bana gösterdi."

Tüm vücudu kıpırdamadan duruyor ve yüzü parçalanırken hiçbir şey saklamıyor. Yani, düpedüz parçalanıyor. Ondan aldığımı bildiğim o mutlu, neşeli, muzip kişilik gitmiş, karşımda o adamın bir kabuğu duruyor.

"Oh, bu benim *gitme* işaretimdi," diyor Tanith ve kanatlarının birkaç vuruşuyla gitti, ama ben ve Keeper göz temasını hiç kesmedik.

"Adored'in sana ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum. Bu kadar uzun süre beklemesine şaşırdım," diyor kederli bir şekilde.

"Zamanlama konusunda oldukça ustadır. Doğru zamanın ne zaman olduğunu her zaman bilir ya da en azından bir şey ona ne zaman olduğunu söyler. Yani... bu doğru mu? Yani, kendi gözlerimle gördüm sayılır, ama duymak isterim."

Gözlerini kapatıyor ve başını öne eğiyor. "Evet, doğru."

"İstemedin mi?"

"Ne? Hayır, tabii ki istedim," diyor hemen, parlak yakut gözleri benimkilere dikilirken. "Ben... Ben sadece bir aptaldım, Draken. Bir şey hissettiğim anda onu ormandan çıkarmam gerekirdi. O kadar uzun sürmesine asla izin vermemeliydim."

"Yapma bunu. Ben burada durmuş cevaplar için sana gelirken böyle pişmanlık dolu şeyler söyleme. Kendimi daha da fazla hata yapmış gibi hissettirmeyeceğim, özellikle de senin tarafından. Hayatım boyunca bunu yaşadım," diye homurdanıyorum.

Doğrudan savunmaya geçmek istemezdim ama olan oldu. Artık burada ete kemiğe büründüm. Bunu değiştirmenin bir yolu yok.

Göz açıp kapayıncaya kadar peşimde. Onu takip etmeye alışmıştım, bu yüzden geleceğini biliyordum ve ellerini omuzlarıma koyduğunda hareket etmiyorum. "Hiçbir şekilde bunu kastetmedim evlat. Seninle ilgili hiçbir şey hata değil. Hiçbir şeyin. Ne nasıl olduğun ne de ne olduğun. Hiç pişman değilim ama suçluluk duygusuyla doluyum."

"Bana her şeyi açıklayabilir misin?"

Sıcak bir dakika boyunca gözlerimin içine bakıyor ve bu cevaplara duyduğum isteği, ihtiyacı görmesine izin veriyorum. Bana vereceği her şeyin bir parçasını almak için yalvaran bir çocuk gibi hissediyorum.

"Eryken arasındaki bağ..." durdu ve sanki onun adını söylemek ona acı veriyormuş gibi bedenini salladı. Dürüst olmak gerekirse, bunu duymak benim de canımı yakıyor.

"Annenle benim aramdaki bağ Tanith'le benim aramdakinden çok daha farklıydı. Oysa Keep'te bu anlık bir duyguydu. Burada ise fark etmem için çok geçti. Sanki hepinizin bağlanma şekli benim doğamla birleşiyor gibiydi. Her şey

İlişkimiz iki âlemin çarpışması gibiydi. Aramızdaki bağ zaman aldı, uyanışlarda olduğunu duyduğum gibi yavaş yavaş gelişti, yine de birkaç adım önünde olduğum anda kendimi ona karşı korumacı hissettim.

"Savaşık ve savaştık. Sonsuza kadar. Sonra konuştuk, birlikte vakit geçirdik. Annenin inanılmaz derecede zeki olduğunu, beni uyutabilecek bir sese sahip olduğunu, sanatı sevdiğini ve bir hikaye anlatıcısının hayal gücüne sahip olduğunu öğrendim. Ancak o özgür kaldıktan sonra fark ettim ki, bunlar bizim zorluklarımızdı. Hem güç hem de zeka bakımından birbirimize denktik.

"Bunu göremeyecek kadar naftim ya da belki de sadece görmek istemedim, emin değilim ama zihnimde bunun imkansız olduğunu düşünmüştüm. Gerçek bir bağ oluşmamıştı, bu yüzden kendime, yaşadığım bu çılgın duyguları yalnızlığımın gölgelediğini söyledim. Ona ilk kez sevgilim dediğimde ağızından kaçmıştı ama doğru hissettirmişti. O yere hapsoldüğümünden beri bana doğru gelen ilk şey buydu. Bu yüzden kendime şimdilik öyle olabileceğini söyledim."

Onun hakkında öğrendiği şeylerden bahsederken gözlerinin parlaması ve sesindeki duygu, kalbimin göğüs kafesime acıyla çarpmasına neden oluyor. Ona kızıma ne olduğunu söylemek istemiyorum.

"Hamile olduğunu biliyor muydun? Koku hakkındaki yorum," diye boğuluyorum.

"Hayır, bilmiyordum. Bilseydim, onu ormanın o kadar içine saklardım ki asla bulunamazdı. Onu güvende tutmak için mümkün olan her yemini ederdim. Diğer vampirlerin aldığı koku bağ ve hamilelik kokusuydu. Bu benim fark edebileceğim bir şey değil. Bu da bana gerçeği söyleyen bir başka şey olmalıydı ama bunu kabul etmeyi reddettim.

"Bir sevgili sahiplenildiğinde kanının kokusu değişir ama diğer yarısı için değişmez. Her zaman aynı kokarlar. Annen her zaman Estra meyvesi gibi kokardı. Kalenin çok popüler bir lezzeti. Ev gibi kokardı." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor.

"Kokusu onlar için değişmeye başlayacak ve onları kendisinden uzaklaştıracaktı. Hamilelik bunu sağlamlaştırırdı çünkü onlar

onun ve benim kokularım birbirine karışırdı. Eninde sonunda anlardım. Kanının tadı değiştiğinde."

Neyse ki bunu söylerken bana bakmıyor, çünkü yüzümü buruşturdum. "Yani bağ hiç kopmadıysa, onun senin sevgilin olmama ihtimali var mı?"

Onu sevdiğinden şüphe ettiğimden değil, her kelimesinde, her ifadesinde çok açık, ama bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Willow'u birbirimize bağlanmadan önce kaybetseydim, bir parçamın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Kalbimde bu diyar büyüklüğünde bir delik olurdu.

Bunu onun için istemiyorum.

Gözlerini bir kez daha kapatıyor ve yüzünden bir damla yaş süzülürken bedenim irkiliyor. Sorumu geri almak istiyorum. Zamanı yirmi beş saniye geri sarmak ve kelimelerin ağzımdan çıkmasına asla izin vermemek istiyorum.

"Koğuştan geçtiği anda aramızdaki bağ sağlamlaştı. Tüm hayatım benden uzaklaşırken ona bakmaktan başka bir şey yapamadım çünkü bunu yapmasını ben söyledim. Yapmak zorundaydı."

Hay sikeyim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ondan yayılan yıkım boğucu. Kendi kederimi ve şimdi de onunkini yeniden yaşıyormuşum gibi ciğerlerime çarpıyor.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ben üzgünüm. İkinizin yanında olamadığım için çok üzgünüm. Eğer olsaydım, o hala-"

Cümleyi bitiremiyor ve ben de bitirmesini istemiyorum. Hikâyeyi anlatmak zorunda kalacağım ve lanet olsun, bu düşündüğümünden çok daha zor olacak.

"Güzel ve yavaş başla, genç efendi. Ona mutlu şeyleri anlat. Hepsini değil ama oradan başla ve orada bitir."

Çevremden bakınca Tanith'in ağaçların arasına yerleşmiş bizi dikkatle izlediğini gördüm. Hikâyesine kendimi o kadar kaptırmıştım ki onun casusluğunu fark edemedim.

"Bizi biraz yalnız bırakacağını sanıyordum?"

"Gelme çağrısını daha fazla görmezden gelemezdim. Acı çekiyor. Ama yeniden inşa edebilmesi için önce kırılması gerek."

"Sikerler. Onu kırmak istemiyorum."

"Üzgünüm, ama yapmalısın."

Aklımdaki alternatif hikâyeyi anlatmaya başladım bile. Yıllar boyunca hazırladığım hikâyeyi. Hepsi yalan, hepsi gerçeklikten kaçış. Tanith'in bana söylediği şeyi yapmak zorunda kalmamak için ona vermeye hazır olduğum versiyon bu. Ama Willow'un sözleri aklımda çınlıyor.

Bu ilişki kayalık bir arazide kuruluyor, ejderha. Yeniden inşa edebiliriz.

"Yemek pişirmede daha iyi oldu. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Tek bildiğim buydu ve yenilebilirdi," diyorum.

"Yenilebilir anahtar kelime." Homurdanıyor ve bundan az da olsa mutluluk duyduğunu gösteriyor.

"Bana hikâyeler anlatmayı severdi. Ben hep bunları kendi kafasından uydurduğunu sanırdım ama sanırım ikiniz hakkında hikayelerdi, sadece biraz farklıydı. Ana karakterler her zaman aşık olur ve mutlu sonla biterdi."

Konuşmayı bırakmadım. Ona hatırlayabildiğim neredeyse her şeyi anlatıyorum. Zihnimin derinliklerini araştırıyorum, gidebildiğim kadar geriye gidiyorum ve hepsini serbest bırakıyorum. Onun yokluğunda yıllarca konuşmadığım anıları, benimle paylaşabilsin diye ona veriyorum.

Sonra da kalbini kırıyorum.

"Ben dört yaşındayken aşırı dozdan ölen bir seks işçisi ve uyuşturucu bağımlısıydı. Sana az önce anlattığım her şey yaşadığımız ve onun öldüğü genelevde oldu. Aynı gün beni kovdular ve bir çiftçi beni evlat edinene ve yeteneğim ortaya çıkana kadar beni istismar edene kadar bir aydan fazla sokakta yaşadım. Sonra onu öldürdüm, yedim ve buraya kardeşlerimle birlikte yaşamaya geldim."

Sanki az önce çenesini, daha doğrusu tüm dünyasını sarsmışım gibi sendeleyerek benden uzaklaşıyor ve gözleri kan kırmızısına dönüyor. Başını ileri geri sallarken yüzüne yapışmış olan gülümseme eriyip gidiyor.

"Hayır...hayır. Onun iyi bir anne olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi, nasıl olduğunu bildiği şekilde. Ama içinde her zaman eksik bir şeyler vardı. Elbette, çocukken onun mükemmel olduğunu düşünürdüm. Gençken ondan nefret ederdim. Yakın zamana kadar onun kendi çapında iyi bir anne olduğunu kabul ediyordum. Bana baktı, beni giydirdi, besledi, sevdi ama içinde bir şeyler kırıldı.

sadece bir ilaç bandajıyla düzeltilebilirdi. Onu çok sevmiştim ve bunu kabullenmem uzun zaman aldı. Dürüst olmak gerekirse, Willow bana olaylara başka açılardan bakmayı göstermeseydi asla yapamazdım ama... onu affediyorum."

İtirafımla birlikte bedenim kamburlaşıyor ve bu gerçeğin ağırlığı üzerimden kalkarak beni iki metre boyunda hissettiriyor ama onu eziyor gibi görünüyor. Vücudu, altında kalmamak için tüm gücünü harcıyormuş gibi titriyor.

Hızından kaynaklanan rüzgâr beni neredeyse kış üstü yere seriyor. Bu bir ham güç patlaması ve gözlerim onu aramak için çevreyi tarıyor, ama tek gördüğüm havada uçuşan bitkiler, çalılar ve toprak. Bahçeyi yok ederken yerden kopan kökler kemiklerin kırılması gibi ses çıkarıyor. Tanrıya şükür bizden başka kimse yok çünkü kendini tamamen kaybetti.

Tanith sonunda ağaçların arasından çıkıyor, gürlüyor, mırıldanıyor, onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor ama hiçbir şey işe yaramıyor.

"Ona git Draken. Kederinden kendini kaybetmesine izin verme. Eğer bu öfke nöbetinde korkunç bir şey yaparsa, kendini asla affetmeyecektir."

Zihnimde bir uğultu başlatıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Bu da ne-

"Bu şarkıyı nereden biliyorsun?"

"Annen öğretti." Şaka yapıyorsun.

Ona dönerek bahçeye doğru koşuyorum ve gözlerimi onu bulup izlemeye odaklıyorum. Son zamanlarda olduğundan daha uzun sürüyor ama bulur bulmaz önüne bir ateş topu fırlatıp onu yakalayabileceğim kadar yavaşlatıyorum.

Bedenlerimiz kulakları sağır eden bir gürültüyle toprağa çarpıyor ve yuvarlanırken üzerimizi bir toz bulutu kaplıyor. Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ejderham ileri doğru uçarak gücümüzü dengeliyor.

Onu sıkıştırırken mırıldanmaya başladım.

Annemin bana söylediği küçük melodi tekrar tekrar boğazımda titreşiyor ve pazılarımdaki tutuşu gevşiyor.

Gözleri yavaşça geriye kayıyor. Başka bir şeyi berbat etmeyecek kadar kontrollü olduğunu düşündüğümde, üzerinden inip ona elimi uzatıyorum. Şarkımın tek bir ritmini bile kaçırmadan.

Dik durarak, sessizce nakaratın son birkaç satırını benimle birlikte mırıldanıyor ve notalarımız biterken keskin bir şekilde nefes veriyor.

"Çok üzgünüm evlat. Senin için elimden gelen her şeyi ve daha fazlasını yapacağım. Her şeyi telafi edeceğim ve hak ettiğin gibi bir baba olacağım," diyor alnını benimkine dayayarak.

"Bunu çok isterdim," diyorum ve içimden bir şok geçiyor.

Ejderha formumdayken hissettiğim şokun aynısı, ama bu sefer vücudumu ısıtıyor, kanıma yerleşene kadar her yere yayılıyor.

"Tebrıklar, genç lord. Babanın ihsanını kabul ettin."

Otuz

Söğüt

Bugün harika olacak.

Ciğerlerimdeki hava ağızımdan boşalırken nefes alış verişim eşit kalıyor ve kalp atışlarım sakin, yumuşak bir ritim tutturuyor. Güneş ağaçların üzerinden yeni yükseliyor ve ben başımı ona doğru eğerek sıcaklığını arıyorum.

Tillman'a göre ben bu görev için biraz fazla heyecanlıydım ve o da bana sakinleşmemi söyledi. O tam bir lider modunda ve adamlarımın geri kalanı da savaşa hazırlanıyor. Görünürdeki neşem onları tedirgin ediyordu.

Yine de elimde değil.

Bulunduğumuz diğer görevlerden farklı olarak, onlardan sır saklamak zorunda kalmadım. Bana bir Şeylerin ters gideceğini soyleyen içimi burkan hislerim yok ya da korkunç imgelemlerle boęuŐmuyorum. Yani, eğer işler ters giderse olacakları saymazsak, ama gitmeyecek.

Bunu kabullenmeyi reddediyorum.

Ne olursa olsun, sanırım bu sabah adamlarım için biraz fazla iyimserdim, bu yüzden gelip kendimi dengelemem emredildi.

Yine de umurumda değil, unk dengemi bulduktan sonra portallardaki her Şeyi ve o zamandan beri tartıŐılan her Şeyi gözden geçirmeye başladım. Artık portallardan herhangi birinin açık olup olmadığını tespit edebileceğime dair alemdeki tüm inana sahibim. Annemin, büyükannemin ya da onlardanncekilerin açtığı derme çatma portallardan herhangi birinin hâlâ açık olup olmadığını anlayabileceğimi Şimdiden biliyorum.

Bunların izini sürmek için toprağa kanımı akıtmam ve kendimi Elementra'nın dokusuna bağlamam gerekecek. Neredeyse Oakly'nin izi gibi. Aradaki fark, her bir portaldan bir sinyal gönderip alacağım ve titreşimi bana kapalı mı, açık mı, hatta yakın zamanda kullanılmıŐ mı olduğunu söyleyecek.

Bedenim adeta bir radara dnyecek.

Dün gece çocuklara bu süreci açıklamak pek iyi gitmedi. Kendimi kesmek zorunda kaldığımı duydukları an, çoktan kapatmıŐlardı. O zaman onlara portal ile ilgili her Şeyin kanamamı gerektireceğini söyledim.

Franklin'in ve Summum Ustası'nın bu konudaki takıntısından bunu az çok biliyorduk ama hiçbirimiz, ben bile, tam olarak anlamamıŐtık.öğrendiklerim, bir geçidin gücünü anlamanın bile bir damla kan gerektireceği gerçeğine gözlerimi açtı. Bu olmadan onlara hiçbir Şey yapılamaz. Bu yüzden her zaman bir stok bulundurma konusunda bu kadar kararlı oldular.

AŞırı tepkileri kanımın alınmasından ne kadar nefret ettiğimi bilmelerinden kaynaklanıyordu. Akılları hemen kaçırılma anıma gitti ve duygularımı dikkate almaları kalbimi eritti. İtiraf etmeliyim ki, ilk başta biraz midem bulandı.

Kontrolün bende olması -bunu kendime yapmak, elimden alınmaması- muhtemelen sık sık avuç içlerimi kesmek zorunda kalacağım için duyduğum endişeyi hafifletti.

Tillman sonunda kabul edene kadar birkaç dakika homurdandılar ve Gaster yeter, böyle gelmiş böyle gider dedi. Benim adıma yaptığı saçmalıklar kalbimi her zaman mutlu edecek.

Hepsi gemiye bindiğinde Corentin'in hazır bir planı vardı. Tillman bazı şeyleri değiştirmeye karar verdi ve birden fazla saray E.F. ekibi almak yerine, sadece bizim Nexus, Oakly, Lyker, Keeper, Codi ve Trex olacaktı. Şu anda portallarda konumlanmış olan tüm keşif ekipleri, kanımın izini sürdükten sonra ihtiyacımız olursa onun çağrısı için hazır olacaklar.

Caspian her şeyi kemiklerine kadar parçaladı. Planın her adımını, yeni bilgimi ve ona bir saniyede erişmemin ne kadar kolay olduğunu, Oakly'nin ve benim kanımı takip etme yeteneğimi. Sonunda cevaplardan tatmin olana kadar soru üstüne soru sordu.

Ama sormayacağından emin olduğum bir soru vardı. Onun yerine, ana portallarda küçük radar kontrollerimi yapamadığım gerçeğini fark eden Draken oldu.

Draken onu bunun için çağırdığında Caspian'ın gözlerinde ateş vardı. Onlara ana portalların Elementra'nın dokusuna çok fazla işlemiş olduğunu söyledikten sonra yirmi dakika daha sorguya çekildim. Onları daha uzakta algılamam için çok fazla kan ve enerji gerekirdi ve o zaman bile bir seferde sadece bir tane yapabilirdim. Oraya fiziksel olarak gitmek benim için daha hızlı ve daha güvenli.

Kimse'nin itirazı olmadı.

Nefes tekniğimi bir kez daha uyguladıktan sonra kollarımı başımın üzerine uzatıp yerden yukarı doğru itiyorum. Kendimi toparlayıp her şeyi düşünme anım heyecanımı yatıştırdı aslında ama bugün de sabahın çiyli çimlerine kıcımlı ilk tünediğim andaki kadar kendime güveniyorum.

"Tam zamanında, Willy. Buraya gelip uyuyakalmışsındır diye düşünmüştüm." Oakly birkaç adım arkamdan alay ederek zıplamama neden oluyor.

"Her şeyden önce, ödümü kopardın. Geldiğini bile duymadım. İkincisi, bugün bu hakareti hak edecek hiçbir şey yapmadım." Sırıttım.

"Aslına bakarsan, yaptın. Senin o lanet sersemliğin içeridekileri çıldırttı. Az önce dışarı atıldım ve gelip seni bulmamı ve kanını takip etmeye hazır olduğumuzdan emin olmamı söylediler."

"İyi halimin onları neden bu kadar korkuttuğunu anlamıyorum. Tam tersi olacağını düşünürdünüz," diyorum başımı sallayarak.

"Görünüşe göre görev gününde değil. Kaosa alışmışlar. Bu onlar için fazla sakin. Tüm raporlar çok iyi, diyar hala saldırıya uğramadı, endişeyle ya da sır sakladığında taşıdığı gergin enerjiyle delik deşik değilsin. Her şeyi bir kenara bıraktılar," diye şakacı bir şekilde alay ediyor.

"O halde biz burada kalabiliriz, onlar da öğrenmeleri gereken her şeyi öğrendiklerinde gelip bizi bulabilirler."

Komuta odasından uzak durmak için daha fazla iknaya ihtiyaç duymadan, gülerek kendini yere bırakıyor. Ben de onu takip ediyorum ve bana uzattığı kalıntılar kitabını alıyorum.

"Bunu benim için cep boyutuna koy, olur da çılgınca bir şeyle karşılaşsak diye," diyor.

"Kendine bir tane yapmanın zamanı geldi. Asla taşımak zorunda kalmayacağın bir çanta gibi."

"Evet, yaptığında seni kış üstü yere seren bir çanta. Gaster gibi konuştun. O da bu konuda beni sıkıştırıp duruyordu."

"O zaman bu görevden sonra yapacağın şey bu." Bana bir avuç ot fırlatırken kıkırdıyorum.

Birkaç parçanın cep boyutuma düştüğünden oldukça eminim, ancak omuz derinliğine girdikten, onları hissedemedikten ve bana komikmiş gibi güldükten sonra vazgeçiyorum.

"Tamam, ciddi bir not olarak, bugün izleme konusunda nasıl hissediyorsun? İyi mi, kötü mü, korkuyor musun, kendine güveniyor musun? Üstünden geçmek istediğin ya da ihtiyaç duyduğun bir şey var mı?" diye soruyor.

"Yani biraz gerginim ama yine de kendime güvenim tam. Vince'i kanından takip edene kadar hissetmiyordum ve bunu doğru yapmak yardımcı oldu çünkü onunla hiçbir bağlantım yok, bu yüzden herhangi bir şekilde yardım aldığımı hissetmedim."

"Evet, bu da mükemmel bir iz ve damgaydı. Dürüst olmak gerekirse, senin kanın olduğu ve bunu birlikte yapacağımız için bunun daha da kolay olacağını düşünüyorum. Sana güvenim tam," diyerek omzunu benimkine vuruyor.

"Teşekkürler. Bugünle ilgili içimde gerçekten iyi bir his var. Palavra atmıyorum ya da bir şey saklamıyorum, yemin ederim. Kanı almanın ve onu yok etmenin nasıl gideceğine dair hiçbir fikrim yok ama sen durmadan okudun, hatırladın. Elimizden geldiğince sıkı çalıştık. Bugün herkese güveniyorum."

"Güzel. O zaman bu adamlardan daha fazla saçmalık duymak istemiyorum." "Tam olarak hangi saçmalıktan bahsediyorsun?"

Arkamızdan Ry'ın sesi duyulurken ciyaklıyor ve omzumun üzerinden bakınca Ry ve Tilman'ın kollarını kavuşturmuş bize baktıklarını görüyorum. Yaklaştıklarını duydum ama bir şey söylemedim çünkü ne söylediğimi duymalarını istiyordum. Yine de saçmalayacağını bilmeliydim.

"Siz erkekler bugün için çıldırıyorsunuz. Hepiniz sakın, soğukkanlı, kolay bir göreve nasıl tepki vereceğinizi bilmiyorsunuz," dedi ayağa kalkarken, elini bana uzattı ve beni yukarı çekti.

"Hiçbir görev kolay değildir. Özellikle de ikinizi işin içine katarsak," diyor ve bakışlarımızı paylaştığımızda ikimize de ters ters bakıyor.

"Haklı olabilir," diyorum.

"Bunu ona söyleme."

Tillman'ın sert bakışı kırılıyor ve dudağındaki minik seğirme bana bunu duyduğunu söylüyor. "Gitme zamanı. Hazır mısın, küçük savaşçı?" diye soruyor ben daha ona seslenemedim.

"Uyandığımdan beri hazırım."

Tillman'ın övgüleriyle yeni restore edilmiş bahçelerde ilerlerken Ry ve Oakly şakacı atışmalarına karşı koyamıyorlar. Şakalaşmaları yeni çiçek tarhlarında ve çalılarda yankılanırken, kafamın içinde Tillman'ın eğlenen sesi çınlıyor ve garip aşk dilleri hakkında onlarla alay ediyor. Gülmekten kendimi alamıyorum, iki çifte kumrunun ve bahçe yolunun hemen dışında bizi bekleyen diğer herkesin meraklı bakışlarını üzerime çekiyorum.

Lyker beni kucaklamadan önce başını yana eğerek, "En az onların uyardığı kadar heyecanlı görünüyorsun," diyor.

Dün gece onu arayıp annemin kitabına girdiğimi söylediğimde çok heyecanlanmıştı. Son zamanlarda yeni akademisinin temelini atmak için her şeyi hazırlamakla o kadar meşguldü ki birbirimizi göremedik. Sadece günlük mesajlar ya da aramalar.

Onunla daha fazla zaman geçirebilmek, bu işi hallettiğimizde listemde dört gözle beklediğim şeylerin başında geliyor. Bir iletişim cihazı aracılığıyla konuşmak, ondan haber alabileceğim anlamına geliyorsa iyi ve güzel, ancak hiçbir şey birlikte kaliteli zaman geçirmenin yerini tutamaz. Annemin evinde kalmak, artık istila edilmemiş olan sürü topraklarını ayrıntılı olarak ziyaret etmek ve sadece onunla, kardeşleriyle ve Aria'yla vakit geçirmek istiyorum.

"Onların isteği üzerine heyecanımı yatıştırdım. Yukarı çıkar çıkmaz komik bir şey buldum," diyorum gözlerimi Tillman'a dikerek.

"O zaman bana anlattıkları şu sihir numarasını göster küçük ejderha." Bana göz kırparak sırtıyor.

Kıçımın küçük ejderhası.

Lyker uzaklaşır uzaklaşmaz adamlarım etrafımı sarıyor ve az önce göğsümde bir alarm gibi çınlayan gerginlik hâlâ devam ediyor. Bunun geçeceğine inanmıyorum, bu yüzden omuzlarımı dikleştiriyorum, gülümsememin kaybolmasına izin veriyorum ve ifademdeki ciddiyetin onları yatıştırmasını umuyorum.

"Hazır mısın, Birincil?" Caspian soruyor.

"Evet, hazırım," diyorum kararlılıkla.

"Güzel, prenses. Bunu yaptıktan ve yaratılan tüm portalların kapandığını doğruladıktan sonra, Mystara Hollow için Pyrathia'daki ana portala geçeceğiz. Manevra yapması en zor olanı ve herhangi bir faaliyet olması ihtimali en düşük olanı. Oradan Colosyree için Aeradora, Valorian Duvağı için Aquaria, Essemist Keep için Terrian'da son bulacak ve böylece Keeper oradaki vampirleri ve büyülü olmayan alemini kontrol edebilecek. Eksik bir şey var mı?" Corentin soruyor. Dünden beri bunu binlerce kez konuştuk ama yine de benimle kontrol etmesini takdir ediyorum.

"Hayır, mükemmel, majesteleri."

Adamlarımın her birinden birer öpücük alıyorum ve ruh hallerindeki ince değişimin tadını çıkarıyorum. Görevlerin sinir bozucu olduğunu biliyorum ve bunu asla küçümsemem - bugün kendime güveniyorum olmam

Yani zihinsel olarak hazırlıklı değilim ya da bir şeylerin ters gidebileceğini inkâr etmiyorum. Her zaman bir olasılık ve ihtimal vardır, ancak bu sefer hiçbir nedenim yokken kendimi sinirden hasta etmeyeceğim.

Ayakkabılarımı çıkarıp gruptan uzaklaşıyorum, her adımda yavaş ve sabit bir nefes alıyorum. Toprak ayaklarımın altında uğulduyor, beni topraklıyor ve kendimi onun sabit nabzında merkezlemeye odaklanıyorum, Elementra'nın ham gücüyle birleşiyorum.

Son nefesimi verirken dizlerim ıslak çimlere batıyor ve her adımda başlattığım bağlantıyı güçlendiriyor. Avuç içlerimi birkaç kez uyluklarıma sürüyorum, sonra onları yukarı doğru çevirerek işaret parmaklarımda bir değişim yaratıyorum.

Sağ avucumdan başlayarak Nexus'un izini dikkatle takip ediyorum. Bu sefer beş katman yerine sadece bir katmana ihtiyacım var. Ellerimi sabit tutarak işlemi sol avucumda tekrarlıyorum, sonra parmaklarımda arasında biriken kanın sıcaklığını hissederek onları bir arada tutuyorum.

Kırmızı nehir damlamaya başladığında, altımdaki toprağı açıyorum. Toprağa karışıyor, ben odaklandıkça kalın bir çamura dönüşüyor ve içinde gömülü olan bağlantının dokusuna sıkıca tutunuyorum. Büyünün ipleri benimkini çekiştiriyor ve onu serbest bırakıyorum.

"Zamanda ve mekânda geçitler, bana bu kutsanmış yerde yaptığın yolculukları göster."

Ellerimi artık nemli olan toprağa bastırıldığında, büyüm dışarıya doğru yayılırken yer hafifçe titriyor. Sudaki bir dalgalanma gibi, kanım görünmez sarmaşıklar oluşturuyor, diyarın dört bir yanına dağılmış portalları arayarak her yöne doğru kıvrılıyor. Küçük zonklamalar derimin altında titreşiyor, kemiklerimde yankılanıyor, her biri farklı, her biri kendi benzersiz frekansını taşıyor.

Sonra ilk gerçek nabız bana çarpıyor.

Zihnime bir vızıltı gönderiyor - yumuşak, nazik bir esinti. Büyük bir güç yumruğu ya da ezici bir enerji akışı yok. Sadece... orada.

Kapandı.

Kendime bunun kıymetini bilmem için kısacık bir an tanıyorum - ilk kez sadece zihnimden geçen bir gücü kullanıyorum.

ailemdeki kadınlar. Bunun ağırlığı içimde uğulduyor, ancak bir sonraki nabız geldiğinde hızla yeniden odaklanıyorum.

Kapalı.

Kapalı.

Kapandı

Bedenim elektriklenmiş gibi hissediyor. Elementra'daki her bir portalin durumunu haritalandırırken, altımdaki toprağın gümbürtüsü her vuruşla, her titreşimle birlikte akıyor. Ne kadar uzağa itersem, bağlantılar o kadar zayıflıyor, ama diyarın dokusu her zaman var olmaya devam ediyor, enerji ağı beni her kapalı portala bağlıyor.

Kanımın sarmaşıkları bölgenin çizgilerinin sonuna ulaştığında, yılan gibi kıvrılıp bana geri dönüyorlar ve Elementra'ya olan bağım yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Bağın kopması güçlü bir kopuş değil - cep boyutumu ilk kez kapattığımda olduğu gibi yere itilmiyorum. Bu nazik, hassas bir salıverme.

"Çok, çok iyi, filia mea. Bu mükemmeldi. Bir adım daha yaklaştın."

CC'nin sesindeki gurur bedenimde yankılanıyor ve portalin titreşimlerinin devam eden küçük artçı şoklarına ekleniyor. Hem ondan hem de ellerimi temizlemek için dışarı akan su elementimden dolayı derim titriyor.

"Bunun için burada olduğun için teşekkür ederim."

"Büyük şeyleri asla özlemeyeceğim, filia mea."

Dudaklarımdan sıcak bir gülümseme geçiyor ve kendimi ayağa kalkmak için itiyorum, havama dizlerimin etrafındaki pantolonumdaki suyu kurutmasını emrediyorum. Bu küçük esinti etrafta dolaşan tek hava gibi görünüyor. Arkamda endişeyle bekleyen Nexus ve ailem hepsini emdi, bitirmemi beklerken içlerinde tuttular.

Onlarla yüzleşmek için döndüğümde yüzümdeki parıltı olduğu yerde kalıyor. "Hepsi kapandı."

Etrafım adamlarım tarafından sarıldığında bir heyecan patlaması yaşanıyor. Onların ateşli öpücükleri ve övgüleri baş döndürücü ve rollerin birden nasıl tersine döndüğüne kıs kıs gülüyorum. Ben sabahattan beri olduğum kadar sakin ve odaklanmışken, hepsi sevinçten zıplıyor.

Adamlarım onlara yer verdiğinde herkes tarafından tatlı gülümsemeler, sıkı sarılmalar ve sıcak sevgilerle pusuya düşürülüyorum. Aynı anda hem duygusal, hem heyecan verici, hem de sakinleştirici. Yapabildiğim onca şey arasında

hepsinden daha doğal hissettirdi. İçimde daha önce hiç olmayan bir kas hafızası vardı, bana rehberlik ediyor, koçluk yapıyor ve zihnimin derinliklerinden sessizce beni destekliyordu.

"Senden öncekilerin bilgisini kullanmak sansasyonel bir deneyim, Adored."

"Öyle. Sadece gerçekleri bilmenin harika olduğunu düşünüyordum, ama yeteneğimi kullanmak o anda tamamen farklı bir şeydi. Geçtiğim bazı portalları açanın annem mi yoksa büyükannem mi olduğunu tam olarak anlayabiliyordum. Bunun birden fazla kez ya da ben buna odaklanmadan gerçekleşmesini beklemiyordum."

"Keep'in uzun zaman önceki zamanlarından bahsettiğim anlar oluyor ve uçuşlarımın yaşlılarının bilgisi ortaya çıkıyor. Enerjisi kadim ve belirgin, tanımlamam kolay. Öne çıktığında üzerime bir bilgelik duygusu çöküyor. Zamanla, ortak bilginin seni nasıl beslemeye devam ettiğine bağlı olarak, senden önceki birçok nesli daha hissedebilirsen bu beni şaşırtmaz."

Ona gülümseyerek bu yeni ve heyecan verici deneyime dair verdiği bilgiler için teşekkür ediyorum. Bu konuda bana yardımcı olmak için burada olduğu için minnettarım ve Draken tamamen ortaya çıktığında o da öyle olacak. Öyle olacağını biliyorum. Şimdiden ipuçlarını gördüm ve onun verdiği ipuçlarını yakaladım.

Son zamanlarda onda değişiklikler fark ettim, kötü değişiklikler değil, daha çok ejderha adamımın kendine geldiğini fark ettim. Dün, etrafında zıplayan aşırı enerjiden pek eser yoktu. Zorlu konuşmalardan kaçmıyor ya da şaka yapmıyordu ve Keeper ile aralarında her şey konuşulup bittiğinde daha özgürdü.

"Bu olağanüstüydü çocuğum. Seni çevreleyen enerjiyi görmeliydin. Kör ediciydi," diyor Gaster heyecanla, kalabalığın arasından fırlayarak.

"Başka bir dünyadaymışım gibi hissettim. Nasıl bir şey olduğunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum," diyorum gülümsemesine eşlik ederek.

"Sanki Elementra'nın kendisi seni çevreliyormuş gibi ruhani bir şeydi," diyor ve zihnimin arkasında bir kaşıntı başlıyor. Kaşıntı geçerken onu çekeştirecek zamanım olmuyor ve o devam ediyor: "Ol

Seyahatlerinizde dikkatli olun ve ayrıntılara çok dikkat edin. Döndüğünde her şeyi görmek istiyorum."

Beni merak ve heyecan dolu bir kucaklamanın içine çektiğinde gülüyorum. O kaç bin yaşına gelirse gelsin, beni hâlâ onun gibi heyecanlandıran şeyler olmasın ummaktan kendimi alamıyorum.

"Gitme zamanı, küçük savaşçı. Bilmemiz gereken bir şey var mı?" Dördü etrafımda dururken Tillman soruyor.

"Hayır, aklıma gelen bir şey yok," diyorum başımı sallayarak ve gölgelerimin bir dalıyla her birine yapışıyorum.

"Gitmeden önce ellerini göreyim, Birincil," diye nazikçe emrediyor Caspian ve ben de göstermek için avuç içlerini yukarı çeviriyorum.

"İyileşmen bir şekilde arttı mı?" Corentin şaşkınlıkla soruyor, şifa şişesi hazır ama gerek yok.

"Hayır, bu işaret. Onu niyet ederek kullanıyorum ve niyetim gerçekleştiğinde kendini tekrar mühürlüyor," diyorum.

Şaşıyorum, başka soruları yok. Aslında, her durakta bir şifa şişesi içmek zorunda kalmayacağım ya da iyileşmiş ellerimi bugün defalarca yırtacağım için rahatlamış görünüyorlar.

Her birinden bir baş sallama ve gülümseme alıyorum, sonra ciddi ifadeleri geri dönüyor.

"İlk durak Pyrathia," diye emrediyor Tillman ve üç Nexus da hazırlanıyor, Keeper bize katılıyor ve Codi ile Trex birlikte gidiyor.

İlk iki nakil için herkes nereye gideceğini biliyor, bu yüzden birlikte hareket etmeyeceğiz. Valorian Veil portalı için Aquaria'ya gittiğimizde bir iz göndermem gerekecek.

Karanlık etrafımı sarıyor ve bölgenin sıcaklığı yüzüme tokat gibi çarpmadan önce kısacık bir an için onun huzurunu kucaklıyorum. Her ne kadar büyülü olmayan alemdeki yazlar kadar kötü olmasa da, burası ile Merkez'in kalbi arasında dünya kadar fark var.

İlk bakışta manzara sert ve acımasız görünüyor - gözümün alabildiğine uzanan pürüzlü volkanik kayalıklar. Ama odaklandığımda, yüksek kayaların yarattığı değişken gölgelerin hemen ötesinde, dar bir patika kendini gösteriyor.

Keşif ekibi patikanın önünde değil, heybetli arazinin önüne yayılmış, geleceğimizi bilmelerine rağmen sessiz ve sabit bir şekilde, biz içeri girdiğimizde hazır bekliyorlar. Tillman bunu açıkça göstermiyor ama onayı göğsüme kazınıyor.

Emirlerini sessizce iletiyor ve dar patikaya girerken hiçbirimiz onlara baş sallamaktan başka bir şey yapmıyoruz.

Portalın enerjisinin kısa mesafeden bile beni çağırdığını hissediyorum ama düşen taşlardan ve keskin kayalardan kaçınmak için her adımımızı dikkatle atıyoruz. Bu portal açıkken manevra yapmak ve geçmek daha kolay olmalıydı, yoksa Mystara Hollow'daki varlıklardan herhangi birinin neden bu yürüyüşü yapmak isteyeceğini anlamıyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Draken zihnimin içinden ve ben de onun ne gördüğünü görmek için attığım her adımı izlemekten gözlerimi kaldırıyorum.

Yolun sonunda bakışlarım, görünüşü aldatıcı olan karmakarışık bir taş yığınının takılıyor. Gözlerim kasıtlı olarak yerleştirilmiş ve kenarları zamanla aşınmış taşların izini sürüyor, ama hala bir zamanlar sahip oldukları gücü taşıyorlar.

Taşların altındaki gizli nabzın beni ileri çağırdığını hissedebiliyorum ve bu çağrıya birkaç adım daha atarak cevap veriyorum.

Parmaklarım hala zar zor görülebilen yıpranmış rünleri çiziyor. Onları aramasanız kolayca gözden kaçırabilirsiniz. Sanki onları tekrar parlatabileceğimi biliyorlarmış gibi elimin altında mırıldanıyorlar.

Derin bir nefes alarak Nexus işaretini bir kez daha sol avucuma kazıyorum ve titreyen elim taşa yaslanmak için kalkıyor. Vızıltı anında, baş döndürücü ve bilgi bana saldırdığında şok olmuş bir yudum emiyorum.

"Kapalı. Dokuz yüz yetmiş iki yıldır kapalı," diye mırıldanıyorum beni duyabilen herkese.

Gaster'ın ve diğer herkesin tahminleri oldukça yerinde. Bin yıl demek daha kolay ve kayıtlar da bunu gösteriyor. Drudy Vito kurallar ve sert cezalar konusunda çok titizdi ama görünüşe göre idare ve doğru kayıtlar onun için bir endişe kaynağı değildi.

Kanlı el izime bir saniye boyunca bakıyorum, sonra hayretle taşın içinde kaybolmasını ve arkamda görünür hiçbir iz bırakmamasını izliyorum.

Grubumuza kendimizden emin bir şekilde başımızı sallamaktan başka bir şey yapmadan başka bir nakil aracına doğru ilerlemeye hazırlanıyoruz. İçeri ve dışarı. Essemist Keep'in portalına ulaşana ve kanımın izini sürmeye hazırlanana kadar tüm görevimiz sessiz ve gizlilik içinde geçecek.

Bu kez, karanlık bizi serbest bıraktığında, temiz hava ve serin bir esinti alnımda boncuk boncuk biriken teri kurutuyor. Aeradora'nın saf ve temiz havasının tadını çıkararak derin bir nefes alıyorum.

Ağaçlar etrafımda o kadar yükseklerle uzanıyor ki, nerede bitip nerede gökyüzünün başladığına dair hiçbir fikrim yok.

Devlerin neden burada var olduğu anlaşılıyor. Her bir devasa ağacın arasında bolca yer var ve yolları sıkılaştıran ya da yürümeyi zorlaştıran aşırı büyüme ya da yeşillik yok. Rüzgârın içinden geçerek kendi senfonisini yarattığı bir boşluk bu.

Eğer rastgele bir ağacın önünde duran dört E.F. üyesi onu ele vermeseydi, dikdörtgen şeklinde mükemmel bir şekilde çatlamış kırık kabuk ele verirdi. Bu özel ağaç diğerlerinden birkaç metre daha geniş ve geçit sanki bir yerlerde açmak için çevireceğimiz bir düğme varmış gibi bir kapı şeklinde.

Ona yaklaşıp kanlı elimi pürüzsüz kahverengi kabuğa koyduğumda kalbim hafif bir gümbürtüyle çarpıyor. Üzerinden bana Tillman'ı hatırlatan bir yumuşaklık yayılıyor, başımı ona doğru eğmekten kendimi alamıyorum. Sadece hissettiklerime dayanarak bir tahminde bulunacak olursam, onun nazik ve koruyucu doğasının sandığımızdan daha içgüdüsel olduğunu söyleyebilirim. Tüm devlerin böyle olduğuna inanıyorum. Onları bu kadar korkutucu yapan sadece boyutları ve güçleridir.

"Kapalı. Dokuz yüz otuz üç yıl önce."

Bu kez kendimi Oakly'nin yanına yerleştiriyorum, parmaklarımızı birleştirip omuzlarımızı birbirine bastırıyorum. Aynı anda herkese, hatta bizimle birlikte gelecek olan Nexus'lara bile bir iz göndereceğiz. Bu şekilde, bir şekilde hata yaparsam, bilgiyi Lyker'ın Nexus'una, Codi'ye ve Trex'e ulaştırabileceği garanti altına alınmış olacak.

"Derin nefes al. Yeri tespit et, önce bana sonra da hepsine ilet. Ben burada seninleyim," diye usulca kafamın içinde talimat veriyor.

Gözlerimi kapatıp zihnimdeki haritadaki konumu çağırıyorum ve onun dediği gibi bir iğne batırıyorum, sonra bunu onunla paylaşıyorum. Bir bip sesi gibi

Metal dedektörü, iz benden akıyor ve alemin dokusuna çekiliyoruz. Sonra bulunduğumuz yerde zarifçe serbest bırakılıyoruz.

Bu geçit diğerleri gibi değil.

Ondan gelen enerji beni tamamen tüketiyor. Herkes nerede olduğumuzu anlamakla meşgulken ben dizlerimin üzerine çökmüş, elimi kesmiş, hareketsiz berrak havuza dalmaya hazırım.

Elim suyun içine çekiliyor ve manzara beni emiyor.

içi

nd imgelem, göklerde kopan bir fırtına gibi geliyor.

e. *Güçlü figürler, daha önce hiç görmediğim silahlar ve yeteneklerle çarpışıyor.*

hareketleri hızlı, ölümcül ve alemi titreten bir şekilde görülüyor. Kaosun ortasında, hat açıkça bölünmüş durumda.

Bu savaş sadece fiziksel ve büyümlü güçlerin değil, iradelerin çarpışmasıdır. Kükremelerinin ve çarpışan kılıçlarının yankıları gökyüzünde gürliyor, yıldızları bile sarsıyor. Bunu hissedebiliyorum - tanrıların diyarlarında var olan ham, ilkel gücü.

Bu bir anlık yıkım, varoluşun dokusunu yeniden şekillendirebilecek bir savaş.

Nefesim kesiliyor, göğsüm derin sulardan yüzeye çıkmışım gibi kabarıyor ve portalın kenarından uzaklaşarak kışımın üzerine düşüyorum. Başım savaştan tanrıların, varlıkların gümbürtüsüyle zonkluyor, enerjileri hala damarlarımda uğulduyor.

Bu geçit açılmaz, ne şimdi ne de önümüzdeki uzun yıllar boyunca.

Eller beni kollarımın altından kavıyor ve o görüntünün kalıcı etkileri beynimi bulandırırken ayağa kalkıyorum. Kendimi toparlamam bir saniyemi alıyor, sonra yüzlerine korku kazınmış bir şekilde bana bakan herkese bakabiliyorum.

"O da neydi, küçük gezgin?" Draken sessizce soruyor.

"Hepiniz bir şey gördünüz ya da hissettiniz mi?"

"Hissettim. Sen elini soktuğunda hepimizin içinden bir enerji dalgası geçti. İyi bir enerji de değildi," diyor Caspian ve herkes derken bunu kastediyor. Sadece benim Nexus'um değil, tüm grubumuz bunu yaşadı.

Nefesimi tutarak başımı sallıyorum. "Diyar ya bir savaşa girmek üzere ya da bir savaşın ortasında. Portal şimdilik kapalı ve öyle de kalmalı. Eğer onların sorunları başka yerlere de sıçrarsa, bu kötü olur. Tüm diyarlar için."

"Ne zamandır kapalı?" diye soruyor. "Bin yıldır," diye mırıldanıyorum.

"Ve bazı değişiklikler ya da...?" Corentin araya giriyor. "Tam olarak bin yıl."

Zihnim olasılıklar etrafında dönüyor. Gaster ayrıldığında zaten sorunları olduğunu söylemişti, yani Elementra bizim sorunlarımızın onlarınkiler yüzünden daha da kötüleşeceğini biliyor muydu? Ya Summum-Master'ın tanrıların gücünü oradan çalması bu olayı tetikleyen şeyse? Eğer öyleyse, bu diyarı ve seçtiği herhangi bir diyarı yöneteceğini söylerken kastettiği şey bu muydu?

Hay sikeyim.

Valorian Peçesi'nin güç ve kuvvet açısından Elementra'nın hemen altında görüldüğünü bilmek bu düşünceyi daha da ürkütücü hale getiriyor. Tabii ki bu, bunu yazan bilginlerin önyargılı görüşleri olabilir, yani bizden bile daha güçlü olabilirler.

"Gitme zamanı. Kaleye açılan geçidi kontrol etmeli, sonra da kan kaynağıma ulaşmalıyız," diyorum çılgınca ve Oakly'nin yanına geri dönüyorum.

Kimse tartışmıyor ya da daha fazla tartışmaya gerek duymuyor. O enerji tadı, diğer âlemlere erişiminin kesilmesini garanti etmezsek daha nelerle karşılaşabileceğimizi hepimize hissettirmeye yetti.

Bu kez, geçidin yerini tespit edip herkese sinyallerini gönderirken moral konuşmasına, güvenceye ya da rehberliğe ihtiyacım yok. Hissettiğim sükûnet yerini kanımı bulmak ve onu yok etmek için duyduğum umutsuz bir arzuya bıraktı. İstedğim son şey bu işi uzatmak, başka bir âlemle savaşa girmek. Kendi evim için endişelenmek istiyorum, anlamsız bir savaşta başkalarını yok etmek değil.

Mağara ağzı görünür hale geliyor ve zihnimde olduğu kadar gerçekte de düşmanca görünüyor, ama bu adımlarımızı yavaşlatmıyor.

"Kapalı. Ama sen doğrularken, Adored, ben de vampirleri kontrol edip büyülmeyen geçitte herhangi bir değişiklik olup olmadığına bakacağım."

yakınlaştırmadan önce açıklığın eşiğini geçerken acımasızca söylüyor.

Havada titreşen aynı düşük enerji frekansına dayanarak haklı olduğundan eminim ama tıpkı diğerleri gibi yine de kontrol ediyorum.

Mağaranın arka tarafındaki serin ve nemli duvar elime soğuk geliyor ve imgelemden tükürüldüğümünden beri hissettiğim sıcaklığı soğutuyor. Enerji burada sanki diğer taraftaki duyguları emip bu tarafa itiyormuş gibi kederli.

Tüm bir diyarın varislerini kaybettikleri için bu kadar üzüldüğünü düşünmek kalbimi acıtıyor ama onu nasıl bırakmak zorunda kalacağımızı düşünmek bana daha da fazla acı veriyor. Yakında bir gün bu geçidi açmak zorunda kalacağım, böylece o ve kapana kısılmış diğer herkes evine dönebilecek.

Bunun bizim için ve yeni filizlenmekte olan ilişkilerimiz için ne anlama geleceğini bilmiyorum.

Mağara girişinden elli metre kadar uzaklaştıktan sonra Keeper yeniden ortaya çıkıyor ve hızlıca yeniden toparlanıp kanımın izini sürmeye hazırlanmak için kendimize biraz mesafe bırakırken adım adım bize katılıyor. Beklenti artık yükselmeye başlıyor ve herkes bunu hissediyor.

"Portal eskiden olduğu gibi hâlâ açık ama Summum-Master Elementra'da. Drin'i getirdiğinden beri vampirler onu görmedi," diye bilgi veriyor ve hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Az önce öğrendiklerimizi mümkün olduğunca aklından çıkar, küçük savaşı. Bunu başarırsak, onun o diyara ulaşmasından korkmamıza gerek kalmayacak ve onların sorunları da kendi sorunları olarak kalacak. Nefes al. Oakly'nin ve senin görevine odaklan. Plana sadık kal. Nexus'umuzu, Keeper'ı, Codi'yi ve Trex'i çekeceksin. Oakly kendi Nexus'unu ve Lyker'inkini alacak. Sadece buna odaklan," diyor Tillman kendinden emin bir şekilde, alnını alnıma koymadan önce boynumun arkasını kavlıyor.

Beni bıraktığında elimde olmadan kardeşime bir bakış atıyorum. Benim izimden ve ışınlamamdan geçmemesinden nefret ediyorum ama aynı zamanda birinin bir konuda benden daha iyi olduğunu kabul edecek kadar da alçakgönüllüyüm ve Oakly kesinlikle öyle. Ben daha küçük bir grupla giderken o da onunla giderse kendimi daha güvende hissedeceğim.

Adamlarımın her biri bana hızlı, tutkulu öpücükler veriyor, çok dikkat dağıtıcı değil ama bana duydukları güvenin içimde çiçek açmasına yetecek kadar

göğsümde hissediyorum ve nihayet hissetmeye başladığım sinirlerimi gevşetiyor.

"Gideceğimiz yere vardığımızda, bir hamle yapmadan önce gözlemleyecek ve analiz edeceğiz. Oradan destek alıp almayacağımıza karar veririz. Willow ve Oakly, size ulaşmamızda bir gecikme olursa mümkün olduğunca yakın durun," diye bir kez daha emrediyor Tillman ve herkes harekete geçiyor.

"*Hazır mısınız?*" Oakly'ye soruyorum.

"*Evet, sen?*"

"*Şimdi gerginim.*"

"*Oh, şükürler olsun, ben de. Hâlâ öyle değilmişiz gibi davranıyor muyuz bilmiyordum.*"

Sırıtiyorum, parmağımı tekrar pençe haline getirirken ciddiyetten uzaklaştığı için ona teşekkür ediyorum. Sol elini uzatıyor, avucunun içine alıyor ve kullanabileceği kadar kanımı biriktirmemi bekliyor.

Avucum dolduğunda yarısını dikkatlice onunkine döküyorum, kalanını kendi avucumda tutarken sıvının sıcaklığı aramızda kalıyor. Temiz parmaklarımız birbirine geçiyor ve başlarımızı gökyüzüne doğru eğmeden önce birbirimizi topraklayarak sıkıca sarılıyoruz.

"*Takip et.*"

Kanım avucuma geri dönerken komut zihnimde yankılanıyor. Saniyeleri sayıyorum, her kalp atışında gerilim artıyor, sinyali bekliyorum. Sonunda bana ulaştığında -belirsiz ama inkar edilemez- onu kavıyorum, enerjimi çizginin etrafına sıkıca sarıyorum, kaymasına izin vermeyi reddediyorum.

"*Buldum,*" diyorum.

"*Yakaladım.*"

İzlerimiz diğerlerine geçerken kendimizi bir kez daha diyarın dokusuna doğru çekiyoruz.

Biz varoluşun içinde yuvarlanırken Oakly'nin elinin benim elimdeki hayali hissi sıkılaşıyor gibi görünüyor. Tenimdeki gerginlik içime panik dalgaları gönderiyor çünkü sanki geçmemizi istemeyen bir koğuştan geçmişiz gibi hissediyorum.

Nerede olduğunu bilecek kadar yakın ama kendimizi tekrar bir araya getirecek kadar uzakta olmaktansa, kanımın tam yerine basmış olmaktan korkuyorum.

Bu bitmek bilmeyen karanlıktan çıkar çıkmaz, yüz yüze geleceğimizi bildiğim için kendimi zihinsel olarak bir kavgaya hazırlıyorum

düşman bölgesinde biriyle. Ama tüm bu düşünceler, nakil aracından dışarı itilip, kemiklerimizi sarsan bir gümbürtüyle dizlerimize vurduğumuzda aklımdan uçup gidiyor.

Yere düştüğüm anda midem dibe vuruyor ve hastalığımın sesleri yüksek sesle yankılanarak Oakly'ninkilere karışıyor.

"Ne oluyor lan?" diye inliyor, bir eliyle başını, diğer eliyle karnını tutuyor.

Kustuğum için gözyaşlarım beni kör ettiği için görüşüm bulanıklaşıyor ama elimi uzatıp sırtını ovuyorum.

"Diğerleri mi?" Boğuk bir sesle söyledim.

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken önümüzde büyük bir patlama sesi duyuluyor. Bir nakil aracının zayıf, neredeyse algılanamaz sesi yerine, tüm grubumuz belirsiz bir şekilde dışarı atılırken bu ses sağır edici.

Onları kontrol etmek için ayağa kalkmaya çalışırken sertçe sallanıyorum ama hepsi Oakly ve benden çok daha hızlı ve kolay bir şekilde geri tepiyor. Onlar bize yardım etmeden önce ikimiz de ayağa bile kalkamadık.

"Siktir, planda bu yoktu. Ne oldu böyle?" Jamie, Oakly ve beni kollarımdan tutarken Corentin dudaklarıma bir şifa şişesi yerleştirerek soruyor.

"Bir koğuştan geçtik. Kahretsin, bilmiyorum-"

"Birincil, bunun bir koğuş olduğuna inanmıyorum," diye araya giriyor Caspian, alçak ve soğuk bir sesle.

Ses tonu anında dikkatimi çekiyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Bakışları üzerimde değil, arkamda ve gözlerindeki telaşlı parıltıyı gördüğümde gerçek bir korku kaplıyor içimi.

Yavaşça, kalbim boğazımda çarparken, en korkusuz erkeğimin öyle bakmasına neden olan her neyse onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Hayır, hayır.

"Elementra," diye nefes alıyorum.

Gözlerim ona kilitlendiği anda, diyar yana doğru yalpalıyor gibi görünüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve aniden diğer her şey arka planda kayboluyor. Kulaklarımı keskin bir çınlama dolduruyor ve her geçen saniye daha da artıyor. Sanki ormandaki hava çekilmiş ve beni boğucu bir sessizliğin içinde asılı bırakmış gibi hissediyorum.

"Willy." Oakly'nin yumuşak sesi zihnimin ũrkũtũcũ boşluğuna nũfuz ediyor ve tŕkezlerken beni kavrayan sevgi dolu eller beni tutuyor.
"Bu..."

"O benim sŕęũt ağacım."

About the author

Hayal dünyasına hoş geldiniz.

Hayal gücü yüce ve aşk sınır tanımıyor. Kalemimin her vuruşunda veya klavyeye her dokunuşumda, büyüünün geliştiği ve kaderlerin ortaya çıktığı dünyalar yaratıyorum.

Beni bulduğunuz için çok heyecanlıyım ve size bir kaçış sunmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.

WIP'lerim bir mil uzunluğunda ve bu da kahve, yazma/okuma ve kurgusal erkek bağımlılığımı körüklüyor. Aslında üzerinde çalıştığım bir şey değil.

Yine de, yakında tatlı, güzel bir kaosun yolunuza çıkmasını bekleyin.

Tüm şakalar ve komiklikler bir yana, umarım kelimelerim aracılığıyla biraz huzur, mutluluk ve kaçış bulursunuz. Yazdığım sayfalardan bir kişi bile bir şeyler hissederse, o zaman her şeye değer.

Her zaman, iyi okumalar!

Willa Rae, xoxo

Güncellemeler için beni takip edin!

[Willa's Wildling'in](#) Özel Okur Grubu! @WillaRae.author
üzerinde

[TikTok](#), [Instagram](#), [Facebook](#), [Amazon](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

